DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARANLIĞIN
SEFİRİ
3

ŞULE AVLAMAZ

KARANLIĞIN ŞEHRİ 3

zm

NDİGO KİTAP

Özel Bölüm

Bir sene önce

Alaz Şahzade

İçimde bir sıkıntı var.

Sol göğsüme derin bir sızlama hâkim, kontrol etmeye ne vaktim ne de cesaretim var. Normal seyirde Alkandros Kütüphanesi'ne yaklaştığım her an rahatlamam gerekiyor ancak ben rahatlamanın oldukça uzağındayım. Göğsüm alev alev yanıyor, terlediğimi hissediyorum, nemlenen saçlarımdan boncuk boncuk damlalar akmak üzere fakat bu gerginliğin bana yasaklı olan bir krallığın topraklarında olmamla ya da kütüphanelerine büyük bir güçlükle girmemle alakası yok. Yorgun değilim, huzursuzum. *Kötü bir şey olmayacak,* demeye çalışıyorum içten içe, kendimi teskin etmeyi deniyorum.

Kusursuz bir plan yaptım. Laneti sonlandırmayacak, sonlanacağına dair olan ümitleri baltalayacağım. Herkes bu lanetle yaşamaya alışacak.

Efsun güvende.

Kötü bir şey olmayacak.

Olmayacak, olmayacak, olmayacak.

Ancak bunu ne kadar tekrar edersem edeyim *rahatlayamıyorum.*

Yolu nasıl bitirdiğimin farkında değilim. Kütüphanenin giriş kapısına gelene dek göğsümdeki sızı daha da büyüyor. Öyle yakıcı bir his var ki tişörtümü çıkarıp savurmak istiyorum.

Giriş kapısının önünde durduğumda, *Başardın,* demek istiyorum kendime içten içe. *Yolun sonuna geldin. Kitabı alacaksın, kaybedeceksin. İş bitecek. Sonra Efsun'un yanına gideceksin, bu defa zihninde en ufak bir kaygılanma olmadan sarılacaksın ona. Sıkıca. Artık ayrılık yok, ölüm riski yok, hep yanında olacak. Kaybetmeyeceksin. Işığını yitirmeyeceksin.*

Sakinleşmek adına soluklandım. Efsun, efsunluydu işte. Onu sadece düşünmek dahi yatıştırıyordu ruhumu. Ölümcül bir hastalığa yakalanırsam vücuduma enjekte edilecek ilacın içinde onun kanı olmalıydı; öyle bir şeydi bu, tek çaremin onda saklandığını düşünüyordum. Onsuz bir işe yaramayacağımı da. En azından artık işe yaramayacağımı.

Fakat bugün Efsun'u düşünmek bile yeterince yatıştıramamıştı beni, aksine nefes aldıkça kalbimdeki yangın daha da artıyordu.

Kötü fikirleri zihnimden atmaya çalıştım. Elimi açarak avcumu kapıya bastırdım. Gözlerimi kapattım, anahtar kelimeleri söylemeye başladım. "*Cataracta,*" diye fısıldadım. Kapının yüzeyindeki ısıda bir artış hissettim. "*Lux.*" Sıcaklık arttı. "*Tenebris.*" Terliyordum; saçlarımdan alnıma, oradan da yanağıma doğru süzülüyordu damlalar. Kapıya dokunmak artık daha zordu, elimi yakıyordu ancak dişimi sıkıp direndim. "*Universum,*" dedim kalan tüm gücümle.

Kapı titredi, parmak uçlarım yandı. Derimin kapıya yapıştığını hissediyordum fakat ne olursa olsun elimi geri çekmemeliydim; çekersem bir daha açamazdım ve tüm planlar suya düşerdi. Yine Efsun'u düşündüm ve bu beni iyice hırslandırdı. En nihayetinde kapının kilidi bir güç patlamasıyla açıldı.

Sıcaklık anında düştü ve çelik yüzey soğudu. Elimi çekmeden kapıyı ittiğimde kapı gıcırdayarak açıldı. Ne alarm çaldı ne başka bir şey. Başarmıştım.

Başarmıştım.

İçeri girecek, kitabı alacak ve kraliyetin bana öğrettiği nezaketle uzaktan yakından alakası olmayan içsesimin tabiriyle bu siktiğimin sarayından defolup gidecektim.

Zor olsa da tekrar soluklandım ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek içeriye girdim, kapıyı arkamdan kapattım. Ardından o sesi duydum:

"Alaz!"

Kalan bir yıl boyunca bir rüya olmasını isteyeceğim fakat bir kâbusa yol açacak o sesi duymamayı isterdim. Tüm saflığıyla bana sığınıp göğsümde ağladığında, gözyaşları ne kadar bıçak gibi saplansa da yüreğime Efsun'un sesi her zaman bana huzur verirdi... İlk kez Efsun'un sesini duymamayı istedim, ilk kez bugün her şeyin iyi olacağına inanmak istedim. Hatta başımı ona doğru çevirip gözlerimi güzel yüzüne odaklarken bile içimden, *Keşke sesi zihnimin uydurduğu bir sanrı olsa,* dedim.

Ancak gözlerimiz buluştuğunda hayatımın en acı verici gerçeğiyle karşılaştım. Yüreğim tekledi, yenilgiyi tüm uzuvlarımda hissettim. Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. *Neden?* diye bağırmak istedim. *Nasıl?* diye haykırmak istedim. Fakat ilk kez dilim lal oldu. Tek kelime edemedim. Dişlerimi sıktım, huysuz bir çocuk gibi ağlamak istedim. Çenemi sol omzuma doğru kaldırmış bulundum. Ölüm gibi gelen saniyelerin ardından, "Efsun," diyebildim sessizce.

Tüm uzuvlarımda varlığını hissetmişken, *Ben Efsun değilim,* demesini diledim. Ben ilk kez kandırılmak istedim. Kanmak istedim.

Kurumuş görünen dolgun dudakları açık kalmıştı ve art arda nefesler alıp veriyordu. Ona seslenmemden güç almış, beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Üzerinde sadece siyah bir sutyen, altındaysa pantolonu vardı. Vücudu çamur ve yara izleriyle doluydu. Alnının kenarında kurumuş kan lekesi vardı; zarar görmüştü. Ellerimi sıktım, tek isteğim ona zarar verenleri bulmak ve teker teker canlarını almaktı. Nasıl kıymışlardı benim Efsun'uma?

Ben ağır adımlarla ona doğru yürüyüp dışarı yansıtamadığımı düşündüğüm hislerimle ifadesizce gözlerine bakarken Efsun bir anda hızlandı ve aradaki mesafeyi kapatıp kollarını bana doladı. Zayıf bedenini gövdeme yasladı, başını göğsüme gömdü. Korunması gereken yavru bir kedi gibiydi ve en tükendiğimiz anda bile sarılışı bana bir şekilde yaşadığımı hissettirmişti. Fakat onu sarmak için ne gücüm ne de yüzüm vardı.

Efsun farkında değildi ama ben mağlubiyetimizi iliklerime kadar hissediyordum. Başaramamıştım. Onu koruyamamıştım. İşleri mahvetmiştim.

"Bulmuşsun," dedi ağlarcasına. Canı yanıyordu, bu canımı yakıyordu. *Başaramamıştım.* "Beni bulmuşsun! Buradasın! Yeniden!"

Bulmamayı dilerdim.

Nasıl olurdu? Evdeydi, güvendeydi. Kuray onunlaydı, eğitime gidecek ve dönecekti. Akşam eve döndüğümde onu kollarımın arasına alacak ve bir daha hiç bırakmayacaktım. İşler nasıl bu raddeye gelmişti?

Boş bakan gözlerim, kanadı kırık bir kuşunki gibi titreyen çıplak omuzlarına değdi. Çamurlarla, çürüklerle ve kanıyla kaplıydı. Bu görüntü yüzünden kalbime derin bir çizik daha atıldı.

Nasıl bu hale geldiğini merak ettim, ellerimi kollarına koydum. Ne kadar istemesem de ayırdım onu göğsümden, canı acımış olmalıydı ki dudaklarından hafif bir inilti döküldü. Bu acı dolu ses kalbimi deldi. Oysaki sert davranmamıştım. Sözkonusu Efsun olduğunda endişeyi iliklerime kadar hissediyordum. Bir o korkutabilirdi sanki beni. Hayır, şüpheye yer yoktu: Tek korkum oydu. Onu yitirmekti. Onsuz yeniden karanlığa gömülmekti.

Bitkinliği, yıpranmış hali canımı acıttı ve onu yalnız bıraktığım için kendime küfürler ederken, "Ne..." demeye çalıştım. Konuşmakta zorlandım. Yutkunmayı denedim fakat başaramadım, genzime güçlü bir

barikat kurulmuştu, ne nefesleniyor ne de yutkunabiliyordum. Boğuk sesimle, "Ne oldu sana?" diye ekledim.

Yarı çıplak gövdesinde gezindi gözlerim, bakışlarım karşılaşmaktan korktuğu gerçeği kontrol etmek amacıyla sol göğsüne değdi. Benin yerini eşlik mührümüzün aldığını gördüğüm an dünyamın başıma yıkıldığını hissettim. Dudaklarım kendiliğinden aralandı, boğazımdaki yumru büyüdü. Sağ elim kendiliğinden ayrıldı kolundan, izin eşinin bulunduğu sol göğsümün üzerine kondu yumruk şeklinde. Şimdi acının sebebini anlıyordum. Dudaklarım seğirdi.

Bulunmuştu, benin mührün üstüne yapılmış bir gizleme büyüsü olduğu fark edilmiş ve büyü bozulmuştu. Mührümüz ortaya çıkmıştı. Efsun'un kimliği öğrenilmişti. Birileri artık Lukifer'in güçlerini taşıdığını ve öldürülmesi gereken lanetlinin o olduğunu biliyordu.

Derin bir sarsıntı yaşadım. Gözlerim hipnoz olmuş gibi takılı kaldı mühre.

Bir gıcırtı duyuldu, kapı açıldı ve adım sesleri geldi. Gözlerimi kaldırdım, Efsun'a bakıyor ama şu anki halini göremiyordum. Ona bakıyor ve yaşayacaklarımızı düşünmeden edemiyordum.

Benim bu evrendeki herkese, her şeye göre masum olan sevgilim, bugün duyacaklarını kaldırabilecek misin? Nasıl koruyabilirim seni bu yaşayacaklarından?

Böyle olmamalıydı. Bana hâlâ kurtarıcısıymışım gibi büyük bir aşkla bakmaya devam ederken böyle olmamalıydı.

"Gel zaman git zaman..." diyen Karan'ın sesini duyduğumda biraz olsun karşımda duran Efsun'dan başka birine verebildim dikkatimi. Ağır ağır yaklaşıyordu, arkamdaydı, yüzünü göremiyordum. "Hayat bizi yine Alkandros'ta buluşturdu, görüyor musunuz?"

Dişlerimi öyle sıkıca birbirine bastırdım ki çene kemiklerim de dişetlerim de sızladı. Dişlerim dökülecekti sanki, o denli sıkıyordum kendimi. Olayların ne şekilde ilerlediğini bilmiyordum fakat görünen o ki Karan, Efsun'u bulmuştu ve bir şekilde onun maglo olduğunu öğrenerek mührü ortaya çıkarmıştı. Tahminlerim bu yöndeydi ancak olan olmuştu; nasılı ve nedeni önemli değildi artık.

Şimdi bilmem gereken Efsun'un kimliğini öğrenen tek kişinin Karan olup olmadığıydı. Öyleyse bunu ona unutturabilirdim, fark edilmem umurumda olmadan zihnini kontrol edebilirdim.

Umut bir hastalık gibi içimi sararken Karan tekrar konuştu. "Bak, aradığın kitapla geldim Alaz Şahzade."

Başımı ağır ağır bana yaklaşan Karan'a çevirdim. Kitabın onda olması sorun değildi. Halledebilirdim.

Karan tek eliyle kitabı kaldırıp salladı. "Artık sürekli yer değiştirmekten yorulmuş. Alkandros'u sevdiğini söylüyor." Derin nefes aldı, omuzlarını kaldırıp indirdi. Yüzünden kurnazlık, ifadesinden zafer akıyordu. Benim aksime. "İçinde neler yazdığını bir bilseniz..." Başını olumsuz anlamda salladı. "Ah Alaz, sen zaten biliyorsun..." Ne söyleyeceğini anlayarak gerildim. Efsun bu şekilde öğrenmemeliydi. Gerçeği öğrenmesini sağlayan ben olmalıydım. Böyle olmazdı, o bu kadar bitkinken olmazdı. Zaten hassas görünüyordu, duyduklarını taşıyamazdı. Bana olan güveni sarsılırdı. Bunu istemiyordum ancak Karan konuşmaya devam etti. "Benim masum meleğim... Öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki..."

Buna takılmam ne kadar akıl kârıydı bilmiyordum fakat şu durumda bile *benim Efsun'umla* bu şekilde konuşabilmesi kanımı beynime sıçrattı. İyice gerildim. Derin bir nefes almak için çabaladım. "Kes sesini," dedim dişlerimin arasından. Bir anda üzerine atlayıp hırpalamaktan ve işleri daha çok berbat etmekten korkuyordum.

Karan'ın bakışları yeniden bana çevrildiğinde tiksinç gülümsemesi de tekrar büyüdü. "Bugün yayılan güçle tüm krallıklar onun kim olduğunu öğrendi. Ben susarsam duymayacağını mı sanıyorsun? Onun beynini biraz daha yıkayıp buradan çıkararak ölüme götürmeyi mi planlıyorsun?"

İşte bu, duymak istediğim son şeydi.

Patlayacağımı hissediyordum, ciğerlerim nefes için çıldırıyordu. Efsun'un bakışlarını üzerimde hissettim. "Neler oluyor?" diye sordu muallakta kalan sesiyle.

Tekrar ona baktım, hâlâ tek sığınağının ben olduğumu belli eden gözlerini görünce içim sızladı. Ağlamak üzereydim. Çektim gözlerimi yüzünden, Karan'ın yalan söylediğini umarak bileklerine baktım ancak bilekliğini göremedim. Bir yıkım daha yaşadım. "Bilekliğin nerede?" diye sordum belli belirsiz.

"Bay Lefter'in odasından kaçtığımda düşürdüm, ormanda. Alaz, Bay Lefter ölmüş, o kilitli odada duran şey onun cesediydi!"

Her yeni bilgiyle, mağlubiyeti daha çok tadıyordum.

"Karanlık ruhlar bedenini ele geçirmiş," diye düzeltti Karan. Bunun nasıl ve ne zaman olduğuna kafa yoramadım, tek düşündüğüm yine sadece Efsun'du. Ona ne yapacağım, onu nasıl kurtaracağımdı. Bize

ne yapacağımdı. "Zavallı adam, onlarla fazla uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi. Ama baksana, ne güzel. Bu olay seni yeniden bana getirdi."

Böyle olmamalıydı. Nasıl yapacaktım, nasıl vazgeçecektim ondan? Nasıl izin verecektim gitmesine?

Yutkunmayı denedim yeniden fakat bu beni rahatlatmıyor, yutağıma demirden bilyelerin barikat kurmasına sebep oluyordu.

"Nerede kalmıştık..." derken iç çekti Karan. Derince soluklandı ve esner gibi, "Aah," diyerek omuzlarını indirdi. Elindeki kitabı Efsun'a doğru salladı. "Bu kitap yüzlerce romana taş çıkarır doğrusu. İçinde yazan her şeyin gerçek olması da ayrı bir çekici. Bir gecede bitirdim tüm yazılanları."

Başımı kaldırmadım, onu durdurmadım, susturmadım. Her şey boka sarmıştı. Şu noktada Efsun'a kendimi ifade etmem, ona zarar vermekten başka bir işe yaramazdı. Seçeceğim tek yol vardı: kitabı almak ve onu geldiği yere geri göndermek. Sonra buradakilerle başa çıkabilirdim, ona ulaşacağım bir sonraki ana kadar en güvenli yol bu olacaktı.

Tüm bunları düşündükçe kasıldı yüreğim. Azap çekiyordum.

"Sevgili Efsan, daha önce sadece bir büyücü değil de maglo olduğun söylenmiş miydi sana?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi.

Bir anda inanamazdı elbette. Benden bir açıklama bekliyordu. Bense suskunluğumu koruyordum.

"En baştan başlayalım, bilmediğin çok şey var gibi..."

"Aklımı bulandırmaya çalışmaktan bıkmadın mı?" diye çıkıştı Efsun. "Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum, inanmayacağım!"

Güzel, hırçın Efsun'um benim, ben sana nasıl veda edeceğim?

"İnan bana, söylediğim hiçbir şey yalan değildi. En başından beri. Sen söyle Alaz, yalan mı?"

Karan beni muhabbete dahil etmeye çalışıp Efsun'da olan aklımı kendine çekmeyi denediğinde ona hırs dolu bir bakış fırlattım sadece.

Yeniden Efsun'a baktı. "O söylemediğine göre iş başa düştü. Ben sana olayları anlattıktan sonra kitaptan hepsini tekrar kontrol edebilirsin." Böyle öğrenmemeliydi ancak başka yolu yoktu. Çıkmaza girmiştik. Kısa bir sessizlik oluştu ve ben o an sadece içimden, *Benden nefret etme,* diyebildim. *Karan'ın söylediği hiçbir şeyi yalanlamayacağım. Ona inan, gitmek iste buradan ama benden nefret etme Efsun.*

"Bundan yüzyıllar önce sevgili Efsan, insanlarla dünyamız birdi. Birlikte yaşardık. Fakat ne biz insanlara karışırdık ne insanlar bize.

İlişki yaşanması kesinlikle yasaktı, insanların kaderlerine müdahale edemez, onları büyüyle yönetemez, onlarla dostluk harici hiçbir iletişimde bulunamazdık. Fakat günün birinde, hiç beklenmedik bir olay oldu. Ölüm infazı gerçekleştirilecek olan karanlık ruhların lideri Lukifer İdmon, onu öldürmek isteyenlerden önce insan kadınlarla zorla ilişkiye girdi ve kadınların rahmi beklenmedik bir şekilde döllendi. Lukifer tüm gücünü bu şekilde tüketti. Yaptığı kara büyüyle, doğacak yeni bir çocuğa tüm gücünü aktarmış oldu. Kendisi de öldürülemeden ortadan kayboldu. Hamile kadınlar doğum yaptı fakat doğan çocuklar sıradan insanlar değildi. Yeni bir tür olarak doğmuşlardı. Karanlık ruhların soyundan gelen bir tür olarak, bir maglo olarak."

Efsun'un yüzüne bakamıyordum, ifade değişimlerini inceleyemiyordum. Buna dayanamayacağımı biliyordum.

"Bu olay fark edildiğinde Lukifer'in esas gücünü taşıyan çocuk doğmadan, onun soyundan doğacak tüm çocuklar öldürülmek istendi ancak bu başarılamadı. Çünkü insan kadının rahmine bebek düştüğünde yeni bir lanet, yeni bir kehanet ortaya çıkmıştı. Karanlık ruhun evrenin sonunu getirip tüm dünyayı kendi hâkimiyeti altına almak için uğraştığı, tüm krallıkların sonunu getirecek bir lanet. Maglolar doğrudan öldürülemezdi çünkü bu, lanetin karanlığının evreni yutması demekti. Esas öldürülmesi gereken, Lukifer'in tüm gücünü kendinde taşıyan çocuk olacaktı. O doğana dek hiçbir magloya dokunulamazdı. Karanlık ruhlar ve insanlar arasındaki ilişkilerden doğan çocuklar fark edildiğinde tüm krallık konseyleri bir araya toplandı ve ortak alınan bir kararla insanlarla olan dünyamız ayrıldı. İnsanların zihninden tüm yaşanılanlar silindi. Maglolar için yeni bir köy oluşturuldu, çocukların ergenlik çağına gelip büyümeleri beklendi, ergin yaşa erenler seçilmiş kişilerle evlendirildi ve ilişkiye girdirildi. Lukifer'in güç taşıyıcısı olan çocuğun bulunması için yeni doğan her bebeğin göğsündeki iz kontrol edildi... İz şu olacaktı: ateşin sembolü olan üçgen, yuvanın sembolü olan kare; denklik, mükemmel çiftin sembolü olan Z ve yansıması..."

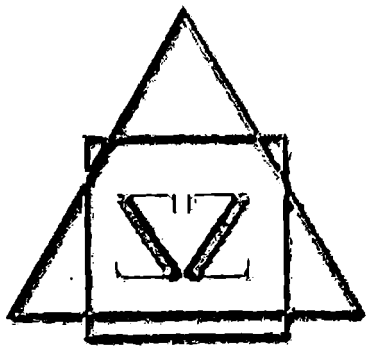

Evrende sadece Efsun'da ve bende bulunan o iz. Eşlik sembolümüz.

"Lanet, işleri öyle zorlaştırmıştı ki ülkeye belli aralıklarla insanlar düşmeye başlamıştı. Kehanete göre ülkenin sonunu getirecek lanetli maglo buraya dışarıdan gelen insanlardan biri de olabilirdi. İzler kontrol ediliyor, mühür yoksa insanlar öldürülüyordu. Yüzyıllar geçti ama lanetli bir türlü bulunamadı. Ta ki bugüne dek. Hoş, kitabın içinde senin şehre 'yeniden' ayak bastığın tarih 26 Ağustos olarak görünüyor." Karan bana baktı. "Alaz Şahzade, seni henüz bilmediğimiz bir nedenden dolayı iyi saklamış..."

Değerlim olduğu için sakladım, saçının teline bile zarar gelmemesi için sakladım, dilden dile dolanan kehanet uydurmasına onu yem etmeyeceğim için sakladım. Bu duruma düşmeyelim diye sakladım.

"Düzeltiyorum Efsan... Kitapta, senin eşin, kocan olarak doğduğu için seninle aynı mührü taşıyacak birinin olduğu yazıyor. O kişi aynı zamanda seni öldürüp lanetin yok olmasını sağlayabilecek tek kişi. Yani... mührünün aynısına sahip olan, eşlik bağını taşıdığından ötürü seni öldürebilecek tek kişi olan Alaz'ın seni gizlemek için sadece bir nedeni vardı: seni bana karşı koz olarak kullanmak. Önce seni bir koz olarak kullanarak beni ikna edip topraklarına geçmemi sağlayacak, ardından işi bittiğinde seni kehanetin sakladığı büyülü okla herkesin önünde infaz edecekti. *Kusursuz bir plan.* Kitabı ben bulmasaydım tabii..."

Efsun'a bir gün eşim olduğunu, birbirimizin eşi olduğumuzu söylemek için sabırsızlanıyordum. Bu gerçeği içimde tutmak, ona yakınken aynı zamanda uzak olmak benim için çok zordu. Tıpkı benim ona ait olduğum gibi o da bana aitti. Eşlik gerçeğiyle karşılaştığım günden beri ondan uzak durmak çok daha zor olmuştu. Etrafında istenmeyen ot gibi bitenlere bu gerçeği haykıramamak zordu. Bunu Efsun'dan saklamak zordu, fakat böyle olması gerekiyordu.

Hiçbir şey bilinmediğinde saklanılması gereken bir şey olmazdı fakat sırlar ortaya çıktığı andan itibaren sorumluluk yüklenirdi omuzlara. Ben, Efsun'un omuzlarındaki yükü sırtlanmak onu tüm bu tehlikelerden uzak tutmak istemiştim.

Ancak başaramadım.

Bu şekilde öğrenmesi hiç aklımda hayalimde yoktu. Her şey mahvolmuştu.

İnanır mıydı buna? İnanması gerekliydi fakat ben o inanışı kaldırabilir miydim? Efsun benim yüreğimdi, Efsun benim yarım değil, her

şeyimdi. Nefesimdi. Soluğunda en ufak bir yavaşlama olsa içim giderken nasıl öldürebilirdim onu?

Gözlerini üzerimde hissettiğimde daha fazla uzak kalamadım delisi olduğum bakışlarından, ben de kaldırdım gözlerimi. İnanıp inanmadığını anlamak istedim. Koyu kahverengi harelerinde hayal kırıklığı yoktu ama sorgulayıcı bakışlar hâkimdi. Benden bir açıklama bekliyordu. Tüm söylenenleri yalanlasam bana inanır, Karan'ın sözlerini zerre umursamazdı. Bana güveniyordu.

Güzelim, benim güzel sevgilim.

Fakat benim ifadem bilinmezliklerle doluydu; gözlerimin ardına perde çekmiş, hislerimi gölgelemiştim. Ne hissettiğimi anlamasına imkân yoktu.

"Alaz..." dedi. Sesi nefes nefese çıkmıştı. Adım dudaklarından döküldüğünde yüreğim göğsümü tekmeliyordu. Böyle bir anda bile üzerimdeki etkisi buydu. "Bu anlatılanlar... doğru değil, değil mi?"

Ben şimdi ona nasıl yalan söyleyecektim? Bana bu kadar güvenmişken, bana bu kadar ihtiyaç duyarken, tüm işittiklerine rağmen hepsini elinin tersiyle itip sadece benden dökülecek cümlelere inanmayı seçmişken onu nasıl yaralardım? Yaralayamazdım. Böyle bakarken gözlerime, yapamazdım.

Bir şekilde onu yanımda tutabilirdim.

Bakışları beni hipnoz etmişti, yine ondan başka doğru kalmamıştı etrafta, bundan dolayı her şeyi açıklayacağımı söylemek için dudaklarımı açtım.

Ancak benden önce konuşan Karan oldu. "Harfi harfine doğru. Ne büyük ihanet ne hazin bir son ama..."

Efsun bana bakmaya devam ediyordu. Karan'ı yine umursamamıştı, benim söyleyeceklerimi bekliyordu. Tarafını belli etmişti. Kendimi ilk kez bu kadar büyük bir çıkmazda hissediyordum. Onu seviyordum. Ona deliler gibi âşıktım. Titreyen kirpiklerine, dolu ve ürkek bakan koyu kahverengi gözlerine, küçük burnuna, dolgun dudaklarına, neşesine, öfkesine, öfkelenemeyişine, kaşlarını çatışına, gülüşüne, sesine, saflığına, zekiliğine, fevriliğine, kendinden eminliğine, *Alaz* deyişine, çekimserliğine, korkusuzluğuna, korkaklığına ve tüm bunların ötesinde, benim için deliren ruhuna delicesine âşıktım.

Aşk, bencil davranmayı mı gerektirirdi? Öyleyse onu yanımdan bir saniye bile ayırmamam lazımdı. Fakat bu bize sonsuzluğu getirir miydi?

Efsun için Efsun'dan vazgeçebilir miydim? Kalbimden vazgeçebilir miydim?

Bu kendimi de öldürmek olurdu.

Ben henüz ne yapmam gerektiği konusunda tam olarak karar verememişken Karan, "Fakat bugün, Alaz'ın planladığı sonda ufak bir değişiklik olacak..." dedi.

Ayağını sertçe yere vurdu. Çıkan gürültülü sesle bir anda savaş nidaları yükseldi ve birden fazla ayak sesi duyuldu.

Bu şu an geldiğimiz halin tek sorumlusu Karan'mış gibi hissetmeme neden oldu, kan beynime sıçradı, öfkem somut bir hale dönüştü. Efsun'un bakışlarından arındım, zihnimi topladım, olması gerektiği gibi davranacaktım ve kararımı vermiştim. İçim yana yana vermiştim. Ve şimdi bu kararın acısını birilerinden çıkarmam gerekiyordu.

Baş ve işaretparmağımı birbirine sürtüp kendi adamlarımın içeriye girmesi için sinyal verdim. Hiçbir şekilde zarar görmemesi adına Efsun'u tek elimle odanın en güvenli köşesine ittim. Sırtı duvara çarptığında dudaklarından yayılan kısık inleme yüreğime dokundu. Canını acıtmak istemiyordum fakat bir şekilde bunu yaparken buluyordum kendimi. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Sırtımda asılı olan, zehirli iksirle güçlendirilmiş kılıcı elime aldım ve Karan'la mücadele etmeye başladım. Saniyeler içinde ortalık karıştı, askerler çoğaldı ve ben önüme çıkan herkesi gözümü kırpmadan etkisiz hale getirmeye başladım. Bu tarz kargaşalar aklımı dağıtmak için başvurduğum yöntemlerdendi fakat şimdi değil dağılmak saniyelik de olsa düşüncelerimi başka yöne çekemiyordum. Aklımda hep Efsun ve ondan nasıl ayrılacağım vardı, yüreğim ağırlaşmıştı. Bedenim hamlelere karşılık veriyordu ancak ruhum bundan çok uzaktaydı.

Tüm bu keşmekeşin içinde bakışlarım bir anlığına Efsun'a dokunduğunda önüne düşen baş yüzünden elini ağzına kapattığını gördüm, gözlerini de sıkıca yummuştu. Kan görmeye dayanamıyordu.

Onu kendime çekip, sıkıca sarılarak buradan çıkarmak istiyordum. Fakat imkânsız olduğunu biliyordum.

O esnada başımı gövdemden ayıracak kılıç darbesini önleyen Bars'ın uyarıcı gözleriyle bakıştığımda kendime geldim. Gözlerimi Efsun'dan ayırdım hemen, devasa büyülü kılıcımla, içimdeki büyü gücümle önüne her çıkanı çevik hareketlerle etkisiz hale getirdim. Kimi yüzünden, kimi belinden, kimiyse boynundan nasibini almıştı keskin darbelerimin.

Arkamda bir gölge hissettiğimde kılıcımı tek elimle arkaya savurdum. İki elim de boş kaldığında karşımdaki, ellerinde koruyucu zırhları olan üç savaşçıya çevirdim avcumu ve onları büyüledim. Adamlar

büyünün etkisiyle kurşun yemiş gibi arkaya doğru hafifçe eğildiğinde hemen yerdeki boş bir kılıcı elime alıp doğruldum. Üç adamdan en öndeki kükreyerek üzerime geldiğinde ayaklandım, önce kılıcına bir darbe savurdum, ardından adamı duvara sıkıştırdım ve kılıcı boğazına sapladım. Hiç vakit kaybetmeden ikinci adama döndüm, adamın bana vurmak için uzattığı kolunu sıkıca tuttum, çevirdim ve onu da odanın başka bir ucuna savurdum.

Dakikalar geçti, odayı kan kokusu doldurdu, kılıç sesleri azaldı, en nihayetinde tümünü etkisiz hale getirmeyi başardık.

Hâlâ onu savurduğum köşede yüzünü dizlerinin üzerine gömmüş Efsun'u görmek ruhumu deldi. Görünmez bir darbe aldım o an, düşmanın bende oluşturduğu hiçbir sıyrık bu kadar acıtmadı canımı.

Bir gün beni son kez görecek olsa, o anın bu şekilde olmamasını dilerdim.

Son görüşü değildi, hayır. Onu bırakmayacaktım, sadece birkaç ay uzakta duracaktı fakat sonra yeniden birleşecektik. Onu unutamazdım, bu düşünülemezdi. Onun da beni unutmasına izin vermezdim.

Bu düşünceye sığınarak ona doğru adımlar attım, gittikçe ona yaklaştığım için kalp atışlarım çılgına dönmüştü. Tam karşısına geçtiğimde durdum, ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. Zaten o da buna fırsat vermeden geldiğimi hissetmiş olacak ki başını kaldırdı. Büyük ve güzel gözleri yeniden benimkilerle buluştu. Bakışları ürkek bir ceylanı andırıyordu, korkmuştu. Onu yatıştırmak için hemen kendime çekip yüzünü göğsüme yaslar, saçlarının tepesini öper, koklar ve sakinleştirirdim. *Ben yanındayım,* derdim.

Yapmak istediğim de tam olarak buydu ama yapamazdım. Sadece elimi uzattım. Korkmuş bakışlarıyla beni inceledi tutmadan önce... Tiksinmiş miydi benden? Ya da sadece korkmuş muydu? Bu düşünceler de elimi tutmama ihtimali de beni yaralıyordu.

Şoka girmiş olabileceğini düşünerek yutkundum, sesimin tok çıkmasını sağlamak için sessizce boğazımı temizledim. "Buradan gitmemiz gerekiyor," dedim. Neredeyse ona her zamanki gibi Efsun diyecektim ki son anda kendimi dizginledim.

Bars yanımıza gelip, "Acele edin," dedi. "Bir bölük daha geliyor. Geçit kapanmadan çıkın."

Geçit... Efsun'u uğurlayacağım yer. İçten içe biz buradan gitmeden o bölüğün gelmesini, oyalanmayı, geçidin kapanmasını ve Efsun'u göndermemeyi diliyordum.

Çok bencil bir dilek, sağlıksız bir istekti. Onu sonsuza dek yanımda tutmak istiyorsam gitmeliydi.

Şimdilik.

Benden vazgeçmeliydi.

Şimdilik.

Şoktan hâlâ çıkmadığını fark ederek, "Hadi Efsan," dedim. Yanımızda birileri varken ona *Efsan* demek kolaydı fakat yalnız kaldığımızda bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Nefes alıp verdi, hafifçe başını salladı ve gözlerinde değişen ifadeyle elimi tuttu.

Rahatladım. Hâlâ bana güveniyor, benimle gitmek istiyordu. Karan'ın söylediklerileyle bana karşı bir tavır almamıştı. Buna o kadar sevindim ki tüm bu karmaşanın içinde sırıtmak istedim. Elbette tuttum kendimi. Onu kaldırdığım gibi arkamı döndüm, şimdi tüm kitapları yerde olan kütüphanenin sol ucuna doğru koştum.

Kitabın açmış olduğu geçide giden kapının önüne ulaştığımızda elimi kapıya koyup açılmasını sağladım. O sıra kütüphanenin kapısı da açıldı, "Durun!" diye bağırdı bir adam ama ona fırsat tanımadan tek hamlede Efsun'la içeri girdim. Kapı kapandı ve karanlık bizi içine hapsetti.

İçeride göz gözü görmüyordu. Efsun'un karanlıktan korktuğunun farkındaydım. Ona hayatındaki en karanlık gününü yaşatmanın vicdan azabıyla boğuşuyordum. Daha fazla korkmasına müsaade etmeden, "Bana sıkıca tutun," dedim. Sözümü ikiletmeden kollarını bana doladı ve zayıf ellerini sırtımda birleştirdi.

İçgüdüsel olarak boş elimi çıplak beline yerleştirdim, burnumu saçlarının arasına gömdüm, bende bir esrar etkisi oluşturan, toprakla karışmış lakin bastırılmamış o çiçeksi kokusunu içime çektim.

Ben bu kokudan nasıl mahrum kalacaktım? Onu yıllarca bekleyip bu kadar geç bulmuşken Efsun'dan nasıl ayrılacaktım?

Hayatımın en karanlık gününü yaşıyordum ve bu sefer tek ışık kaynağımı kendi ellerimle gönderecektim. İçinde bulunduğumuz karanlık oda ruhumdaki depremi dışavurur gibi hızla sallanmaya başladı o an. Efsun'un ürktüğünü hissettim. Onu biraz daha bastırdım gövdeme.

Kapı bizi bir hortumun içine hapsolmuşuz gibi döndürürken Efsun'un vücudu kaskatı kesildi, bir an olsun ayırmadım elimi durduğu yerden.

Geçidin bulunduğu ormana ışınlandığımızda ellerimi çekmem gerektiğinin bilincindeydim ama buna cesaretim yoktu. Benden

kopmasını istemiyordum. Böyle olmak zorunda mıydı? Işığıma kavuştum, mutluluğa ulaştım derken böyle bir ayrılığın lüzumu var mıydı?

Yüreğim alev almıştı.

Şimdi bırakmazsam hiç bırakmayacağımı bilerek daha fazla düşünmeden Efsun'u hafifçe yere indirdim. O sıra her şeyden habersiz etrafı inceleyen Efsun başını göğsümden ayırıp yüzüme bakarak, "Alkandros'tan kurtulduk mu?" diye sordu.

Bu mesafeden ona bakmak ıstırap çekmeme sebep oluyordu. Karşı koyulamazdı, etkileyiciydi; hem de her haliyle. Beni konuşamayan birine çevirecek kadar çekiciydi. Bu yüzden sadece başımla onaylayabildim. Suratında bariz bir rahatlama vardı. Hemen sonra başını tekrar göğsüme yaslayacağını anlayarak elimi belinden çektim, birkaç adım geriledim. Yeniden sarılırsa bırakamazdım onu. Bitkindi, bedeni düşecek gibi sarsıldı, çevik davranıp onu tutmayı düşündüm ancak ben faaliyete geçemeden kendini ayakta tutmayı başardı.

Onu tutmayışımın, sarmayışımın Efsun'u üzdüğünü fark ettim, bu bende yeni bir yara açtı. Afallamıştı, bir şeyler düşünüyordu, şaşkınca durdu biraz öylece. Geçen birkaç saniyenin ardından, "Ben bir şey yapmadım," dedi birden sessizce. Neden bahsediyordu? "Yemin ederim benim suçum değildi Alaz," diye ekledi. "Tuzağa düşürüldüm. Bay Lefter'in odasında karanlık ruhlar tarafından kıstırıldım. Kendimi kurtarmak için çıkardım bilekliğimi, gücümü kullanmazsam ele geçirilecektim. Merih de oradaydı..."

Kendini açıklıyordu. Şu durumda kendisini açıklaması gereken son kişi bile değildi. Benden açıklama beklemeliydi, beni suçlamalıydı. Ama o tek suçluyu kendisi olarak görüyordu. Bu kız, yüreğimi parçalıyordu. Benden vazgeçmemişti, tüm duyduklarına rağmen benimleydi. Kendimi açıklasam affeder ve beni bırakmazdı. Oysaki bırakmalıydı. Evine dönmeliydi. Burayla ilgili bir umudu kalmamalı, buraya dönmek için yol aramamalıydı. Hiçbir şey iyiye gitmeyebilirdi, yaşaması için tek çare kendi dünyası olabilirdi.

Ve yaşamasını istiyorsam, benden vazgeçmesini sağlamalıydım. Zihnindeki kusursuz âşık Alaz'ı silmesini sağlamalıydım, beni güvenilmez bir adam olarak görmesine neden olmalıydım. Onun için savaşacağımı öğrenen Efsun gitmezdi, biliyordum. Gitse bile bir süre sonra dönmek için çabalardı, kaçmazdı. Oysa şartlar hiçbir şekilde dönmemesini de gerektirebilirdi.

O tüm masumluğuyla bana kendini açıklarken, hali içimi eritmesine rağmen gardımı aldım. İçimdeki yangının gözlerime bulaşmasına

müsaade etmeden, "Bir önemi yok," dedim dümdüz bir sesle. Hiçbiri umurumda değilmiş gibi yaptım ama öyle umurumdaydı ki şimdi her şeyi bırakıp önce Merih'i bulup öldürmek, sonra onu yakalayan tüm ruhlupusları sadece külleri kalana dek yok etmek istiyordum. İçime biriken bunca öfkeyi nasıl dizginleyebilirdim başka?

İlgisizce konuşmamı sürdürdüm. "Önünde sonunda gerçekleşecekti, sadece zamanlaması yanlış oldu. Bunu benim ortaya çıkarmam gerekiyordu."

Hayrete uğradı. Kaşları hafiften gözlerinin üzerine inerken çenesi sol omzuna doğru kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Tüm gücümü kullanarak alaylı bir edayla gülümsedim, omuzlarım hafifçe sarsıldı. "Karan'ın söylediklerini hatırlamıyor musun?"

"Karan bunu en başından beri yapıyordu. Bana ilk günden beri söylediği şeyler hemen hemen aynıydı. Ona inanmıyorum elbette."

Ona inanmıyor, tüm işittiklerine rağmen benim dudaklarımdan dökülecek cümlelere sığınıyordu. Güzel Efsun'um benim. Bu hali durumu benim için iyice zorlaştırıyordu. Ancak alçak bir adamın yüzüne yakışacak gülümsememi büyüttüm. "Çok yanlış kişiye inandın."

Gözlerine hâlâ boş bakışlar hâkimdi, beni çözmeye çalışıyordu. *Hâlâ.* "Ne demek istiyorsun Alaz?" dedi, sesi titredi ve bu benim ruhuma bir darbe daha ekledi. O küçük titreşim beni sarstı. "Bak, sabahtan beri olmadık şeyler yaşıyorum. Beynim o kadar doldu ki hiçbir şeyi anlayamıyorum. Karan'ın söylediği safsatalar..."

Kendini açıklamaya biraz daha devam ederse gardımı indirir, onu kendime çeker, sarılır öperdim ve bu şu an ikimiz için de yapılacak en yanlış hamle olurdu. "Hiçbiri safsata değildi," diyerek yeniden cümlesini baltaladım bu yüzden. Bu defa bakışları bir buzdağını andırdı, aramızda soğuk rüzgârlar esti. Bu soğukluk beni ilk dakikadan üşütse de direndim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. İçim geçen her saniyede ona olan aşkımı haykırırken dilim tam tersini söylemeye hazırdı. "Hepsi doğruydu. Söylediği tek kelime bile yalan değildi."

Upuzun kirpiklerinin değerli bir mücevheri saklar gibi çevrelediği kahverengi gözleri çok hafif buğulandı. Bu ufak buğulanma benim ruhumu sise gömdü. Ağlamamalıydı, o zaman böyle kalamazdım; zaten devrilmeye yer arıyordum. Düşünceli bir tavırla dikilmeye devam etti karşımda. *Kesinlikle küçük olmayan* dudaklarını birbirine bastırdı, ardından bir şey söylemek için araladı ancak başarısız oldu.

Efsun, onu sözlerimle etkilediğim anlarda istemsizce bunu yapardı hep. Heyecanlanır, cevap vermek için ağzını açar, sonra söyleyeceği

cümleleri beğenmediğinden olacak geri kapatırdı. Akabinde bakışlarını benden kaçırır, kızaran yanaklarını görmemi engellediğini sanırdı. Oysaki ben onun bakışlarındaki, tenindeki her değişimi ezberlemiştim.

Ne yazık ki bu defa işler çok başkaydı; sözlerim onu yaraladığı için konuşamıyordu, zihni dağılmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ve onu hayal kırıklığına uğratan bendim.

"Beni öldürmek için yanında tuttuğunu söyledi... Başından beri."

Başımla onaylayıp dilimde hazır bulunan yalanları sıraladım. "Ormanda seni gördüğüm ilk gün, lanetli insan olduğunu anlamıştım." Buraya kadar doğruydu, onu ilk görüşümde farklı bir şeyler olduğunu sezmiştim. Göz göze geldiğimizde kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını da dün gibi anımsıyordum. O ilk bakışta Efsun'un, bakışları efsunla dolu o kızın hayatımın merkezi olacağını anlamıştım. Efsun, onu ilk gördüğüm andan itibaren benim en büyük korkum olmuştu. O ilk bakışta, onun *lanetli* olmamasını dilemiştim. Onu sorunsuz bir şekilde hayatıma dahil edebilmeyi arzulamıştım. Fakat öyle ürkek ve öyle yabancı duruyordu ki bu dileğimin gerçekleşemeyeceğinin farkına varmıştım. İlk falsoyu ona adını sorduğumda yemiştim. Zihnini kontrol edemiyordum ve bu normal değildi.

"Ve o günden beri sadece bir emelim vardı: Seni öldürmek, magloları yok etmek ve laneti temizleyerek krallığımı bu evrenin tek gücü yapmak."

Ve o günden beri sadece bir emelim vardı: Seni gizlemek, laneti başka bir şekilde yok etmeye çalışmak ve ışığımı sonsuza dek yanımda tutmak.

Yalanları işiten Efsun'un ifadesi iyice donuklaştı. Aramızdaki soğuk rüzgârların ısı derecesi düştükçe düştü. Nefes alamıyordu sanki ve bu benim de nefesimi kesiyordu. Ölüyordum, onu yaralayarak kendimi öldürüyordum.

Çenesini yukarı kaldırdı, soğuk bir tavırla gülümsedi. "Yalan," dedi sessizce. "Buna inanmamı bekleyemezsin Alaz, yalan söylüyorsun."

Titremeseydi keşke gözleri, yaşla dolmasaydı. Gözlerini damlalar doldurduğunda ben boğuluyordum.

Son bakışlarım mıydı bu ona? Olmamalıydı, ben yaşadığımı ancak onun büyüleyici gözlerindeki yansımamı gördüğümde anlıyordum. *Bana güven,* demiştim ve bana koşulsuz şartsız güveniyordu. Onu kendime çekip göğsüme bastırmamak için zor duruyordum, ellerimi onu sarmamak için yumruk yapmalıydım.

Ağzımı açtım, konuşmadan önce kendimi sıktım çünkü her an dizlerine kapanıp ona olan aşkımı haykırabilirdim defalarca kez.

Yutkundum. İfadesizliğimi koruyarak, "Hayır *Efsan,*" dedim. Ona *Efsan* demek yüreğime bir hançer misali saplandı. Efsun'umdu o benim. "Yalanlarla büyütüp kazandığım kalbine ilk kez gerçekleri söylüyorum."

Gözbebeklerine biriken yaşlar çoğaldı, yanaklarına süzülecek raddeye geldi. Benimse aldığım nefesler birbiri ardına dizildi ancak asla ciğerlerime ulaşamadı. Sadece bakışları değil, zayıf bedeni de baştan ayağa titredi fakat bunun esen rüzgârla bir alakası yoktu. "Sekiz ay oldu..." dedi sessizce. "Sekiz aydır yanındayım, beni istediğin zaman öldürebilirdin. Neden bekledin bu zamana kadar?"

"Güçlerini görmem gerekiyordu," dedim söylediklerini hiç düşünmeden. Üzerinde düşünürsem yalan konuşmak zor oluyordu çünkü, hızlı olmalıydım. "Neler yapabildiğini öğrenmeliydim. Seni öldürmeden önce kendi krallığım için güçlü bir silah olarak kullanabilirdim. Kullanacaktım da. Seni Karan'a karşı koz olarak kullanacaktım. Tüm faydalanma işlemi bittikten sonraysa, hiçbir işim kalmadığında eğer benden istenilirse seni öldürecektim. Planım buydu."

İnanması gerekse de içten içe inanmamasını umuyordum.

"Sen bana kıyamazsın," derken başını hiddetle salladı. "Bu konuşan sen değilsin Alaz. Sensen de doğru değil hiçbiri. İnanmamı bekleme. Sen beni öldürmek yerine ölmeyi tercih edersin... Ettin de."

Seni öldürmek yerine, gözlerine baka baka senden vazgeçmeyi tercih ediyorum. Başka yolum yok.

"Aşk görme kusurudur Efsan," dedim sessizce. "Ve bana duyacağın bu aşk benim en büyük kozumdu. Bak, sana gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatıyorum ama benden duyduğun halde inanmıyorsun."

Gözlerindeki acı derinleşti. "Saçmalık," dedi cılız sesiyle. "Bunlara inanmamı nasıl beklersin?" diye sordu. Beklemiyordum, bu kadar kolay inanmadığı için mutluydum. Benim için direniyordu. "Seni öldüreceğim diyorsun. Daha önce defalarca senin için ölürüm demişken şimdi beni öldüreceğini söylüyorsun. Daha önce tek gerçeğimin sen olduğunu söylemişken şimdi koca bir yalandan ibaret olduğunu söylüyorsun... Alaz, ben bunlara nasıl inanırım. Söyle bana, sen inanır mıydın?"

İnanmazdım.

İyi rol yapamıyordum. Yapamıyordum çünkü inanmasını istemiyordum. Onu göndermek istemiyordum.

Yüreğim acıyla kıvrandı. Başka yolum yoktu.

"Ben en başından inanmazdım böyle bir oyuna."

Ona âşıksam yeri geldiğinde vazgeçmeyi bilmeliydim. Onun tek nefesi için nefessiz kalmayı göze almalıydım. *Benden uzak olsa bile.*

"Ne söylediğinin farkında mısın sen?" diye bağırdı nihayetinde kendine engel olamadan. Bana doğru bir adım attı. "Alaz sen kendinde misin? Bana mı atıyorsun bu soğuk bakışları? Efsun'una mı? Ne oldu ya, ne? Ne değişti bir gecede?"

Onu kendimden vazgeçirmek istemeyişime sinirlenmeye başlamıştım. "Sana gerçekleri haykırıyorum!" diye bağırdım ona doğru bir adım atıp. "Değişen bir şey yok benim içimde, her şey ilk günkü gibi! Olduğu gibi! Oynadığım gibi! Daha fazla konuşup dokunma vicdanıma, git! Evine git. Geçidin açıldı, sana kurtulma imkânı veriyorum. Gidersen peşine düşmem."

Aslan gibi kükremem onu ürküttü. Uzun kirpikleri ıslandı. "Ne geçidi?" diye sordu kekeleyerek.

Boğazımdaki koca yumruya karşın yutkunmamak için kendimi zor tutuyordum. Kafamı kaldırdım ve çenemin ucuyla arkasını işaret ettim. Başını ağır ağır çevirdi ve etrafı inceledi.

Titreşip duran şeffaf mavi geçide, benim bakmaya da varlığına da dayanamadığım yere baktı. Gözleri biraz orada oyalandı. Yutkundu.

Yavaşça bana döndü. "Şimdi anlıyorum..." diye mırıldandı donuk bir ifadeyle. Yanakları kendi yaşlarıyla ıslanmıştı, elimi uzatıp silmek istedim. Bunun yerine daha sıkı yumruk yaptım. Burnunu çekti. "Gideyim diye yapıyorsun, değil mi?" diye sordu. Berbat bir oyunculuk sergilemiştim, inanmamıştı. Fakat onu seviyorsam inanmasını sağlamalıydım. Bunu yapabilirdim, bencilliği bir kenara atmam gerekiyordu, onu kurtarmalıydım. Burada fazladan aldığı her nefes tehlikeliydi. "Fark edildim, yakalanacağım ve sonum iyi değil... Gitmem gerekiyor. Senden soğuyayım diye söylüyorsun bunları, gideyim diye..." Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır Alaz, yapamam. Ayrılamam, kopamam senden. Yapma bunu, bırak üstesinden gelsin aşkımız her zorluğun."

Bana sarılmak için bir adım attığında ruhum o an için can atsa da öldürücü bir darbe alacakmışım gibi hızla geriledim ve ellerini havada bıraktım. Daha sonra bunları yaptığım için misliyle pişman olacaktım. Onu aşağılarcasına güldüm. İçim kan ağlarken dudaklarım nasıl gülüyormuş gibi hareket edebiliyordu?

"Kendini kandırmaya devam ediyorsun," dedim acizliğinden tiksinir gibi. Oysaki ben bugün Efsun'a bir kez daha hayran olmuştum.

Ciddileştim. "Git *Efsun*, sana son bir şans veriyorum. Yaşaman için. Yaşamak istiyorsan git."

Buruk bir tebessüm oluştu yüzünde ve bu beni parçaladı. "Beni öldürmen gerekiyordu, başından beri bunu planlıyordun. Ama şimdi bana hiçbir şey yapmadan gitmemi istiyorsun. Bu mantıklı mı?"

Duraksadım. "Değil," dedim nefeslenir gibi; değildi. Omuzlarım düştü, hemen bir bahane buldum. "Ama ne olursa olsun sen benim eşimsin ve ben eşimi öldürmek için can atmıyorum. Sana yaşaman için bir şans veriyorum. Evine dönebilirsin."

Eş...

Efsun benim eşimdi.

Göğsümde izini taşıdığımdı.

Göğsünde izimi taşıyandı.

Âşık olduğum kadındı.

Ve şimdi kendi ellerimle, kendi söylediklerimle delicesine âşık olduğum kadını kendimden soğutmaya, aşkımızdan vazgeçirmeye ve göndermeye çalışıyordum.

"Gitmeyeceğim," dedi beni bir kez daha şaşırtarak. Karşımda ilk kez çiğniyordu gururunu. Beni çileden çıkaracaktı bu kadın, aşkıyla çıldırtacaktı. Bu hali böyle bir anda bile ona duyduğum tutkuyu nasıl artırabilirdi? Biraz daha böyle devam ederse kendimi kontrol edememekten korkuyordum. Gözlerim büyüdü. "Böyle pes etmeyeceğim. Hayır, böyle bitmesine izin veremem." Ağlamamak için, şiş dudaklarını birbirine bastırdı. Seğiren dudaklarını yeniden araladı. "Alaz, ben buna dayanamam. Sen de dayanamazsın. Yaşayabileceğimizi mi sanıyorsun birbirimizden uzakken? Benim iyi olacağımı mı düşünüyorsun gidersem? Bunu nasıl düşünürsün?"

Buna dayanmak, Efsun'a karşı koymak çok zordu. En olmadık zamanlarda öpmek istiyor, gözünden akan tek damla yüzünden savaş çıkarabilecek raddeye gelebiliyordum. Ayarlarımla oynuyordu, beni efsunlamıştı.

Biraz olsun etkisinden sıyrılmak adına başımı soluma çevirdim, elimi enseme attım. Ormanın serin havasının ciğerlerime ulaşmasını sağlamak için derin bir nefes aldım. Kendime duyduğum öfke iyice büyüdü ve hırsla ona dönüp, "Ölmek mi istiyorsun?" diye haykırdım. Böyle devam etmeliydim. Acı çekecekti, evet ama yaşayacaktı. Çatık kaşlarıma ek olarak işaretparmağımı ona doğru salladım. "Eğer öyleyse seni sadece benim öldürebileceğimi öğrendin işte. Canını alabilirim,

tam burada kalbini yerinden sökebilirim! Sana şans veriyorum yaşaman için. Git ya da kal. İki türlü de dahil olamayacaksın hayatıma artık!"

Gözlerinden akan yaşlarla, "Öldür beni!" diye haykırdı. Sesi ormanın içinde birkaç kez yankılandı. "Al canımı!" Elini yarı çıplak sol göğsünün üzerine koydu. "Bak burada izim. Yap hamleni, bitir bu işkenceyi, hadi!"

Boğazım düğümlendi. İçimdeki yangın büyüdü. Nasıl kıyardım ben ona? Bunu benden nasıl isteyebilirdi? Sessiz kaldım, konuşamadım. Daha fazla sürdüremezdim, onu bu kadar bitirmişken söylediklerimle daha fazla tüketemezdim. Ben tükenmiştim.

Dişlerimi sıktım, öfke duyduğum tek kişi bendim, laneti açığa çıkaranlardı ama asla Efsun değildi. Onu öpmem lazımdı, yaralarını sarmam lazımdı, ağlamasını dindirmem lazımdı. Fakat aramızda görünmez bir kalkan vardı. Ona dokunamamak ne zordu. Ben buna nasıl dayanırdım?

"Ne konuştuğumuza bir bak... Sen mi beni öldüreceksin Alaz? Boynunda benim verdiğim kolye takılıyken mi?" Yaşlı gözlerinden inci tanelerini andıran damlalar süzüldü. Bakışlarım yüreğime kor gibi düşen o damlayı izledi. "Alaz... Sen bana kıyamazsın. Alaz sen bana kıyamazsın. Yalan bunlar... Karan'ın uydurmaları hepsi... Öyle, değil mi? Beni korudun her şeyden Alaz... Bana 'canım' dedin. Sen bana âşıksın Alaz. Sevdiğinin katili olabilir mi biri?"

Cevap veremedim. Ölmek istiyordum.

"Yalan işte..." dedi iyice artan ağlayışlarının arasında. "İnkâr edemiyorsun. Yalan, değil mi? Yalan..."

Ölüyordum.

Kaşlarını çattı, bana doğru iki adım attı ve yumruk yaptığı ellerini göğsüme vurdu. "Söylesene! Neden susuyorsun? Susma!"

Bu defa yutkunmama mâni olamadım, ifademi yansıtmamayı başarabileceğimden emin değildim. Onu ağlatıyordum, onu üzüyordum, onu koruyamamıştım ve şimdi ondan vazgeçiyordum. Onu yaralıyordum, yaralamaya devam edecektim. Güzel gözlerini yaşlarla doldurmuştum, hıçkırıkları kulağımı esir alıyordu. Dudaklarım kurumuş, ruhum iflas bayrağını çekmişti. Daha fazla yaralayamazdım onu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. *Yaşattıklarım ve yaşatacaklarım için. Senin için senden vazgeçtiğim için. Son konuşmamızda kendimi sana bir canavar olarak gösterdiğim ve bir canavara âşık olduğunu düşündürdüğüm için... Elini bıraktığım için. Sözlerimi tutamadığım için. Böylesi bir yola başvurmak zorunda olduğum için...*

"Özür mü?" Sesi fısıltıdan farksızdı. Duymak istediğinin bu olduğunu biliyordum. Ama duymak istediklerini söyleyemezdim. "Ne özrü Alaz? Bana gerçekleri söyle. Kırdığın kalbimi toplayacak bir şey söyle. Tek cümlenle yeniden inşa edersin sen onu, hem de en kusursuz haline getirirsin. Yap bunu!"

Yapamam, dedim içimden ve bu cümleyi sesli tamamladım: "Seni bir kez daha kandıramam."

Titredi, dişleri birbirine çarptı. "Bana güven dedin," diye mırıldandı. "Ben hayatımda kimseye sana güvendiğim kadar güvenmedim."

Bedenini sarıp sözlerimle ısıtmak istedim onu. Ancak yapamadım.

"Her söylediğime inanmamanı da söyledim."

Ağzından hayret dolu bir nefes döküldü. Yeniden yutkundu ve titreyen dudaklarını açtı. "Tüm yalanlarını affedebilirim Alaz, yemin ederim hepsini geride bırakırım. Bana doğru olan tek şeyi söyle. Aşkını..."

Dilimde saklıydı aşkı, dökülmeye hazırdı fakat bu aşk onu bugün zehirlerdi. Önce nefes verir, sonra nefesini keserdi.

Rüyalardan nefret ederdim fakat ben ilk kez bugün bir rüyanın içinde olmak istedim. Bir kâbusun içinde olmayı diledim. Gözlerimi açtığımda Efsun'u *Jersin* içip kendinden geçmiş bir şekilde saçma sapan konuşurken bulmayı istedim. Sonra onun yuvarladığı kelimelerle bana kurduğu cümlelerle mest olmayı, onu öpmeyi ve damağında kalan *Jersin*'le kendimden geçmeyi ama ondan hiç ayrılmamayı...

Ancak bu kâbus değildi. Acımasız bir gerçeğin ortasındaydık. Dışarı çıkmaya can atan hislerime zincirler bağlamak zorunda kaldım yeniden. Aramızda yeni bir ölüm sessizliği doğdu. İkimizin de göğsü aynı anda yükselip alçalıyordu, bakışlarımız birbirine odaklıydı, inat etmiş gibi ayırmıyorduk gözlerimizi. Ayıramazdım, bu ona son bakışlarımdı. Gitmesini istiyordum ama ondan nasıl ayrılacağımı bilmiyordum.

Zamanın durmasını, ömür boyu bu şekilde kalmayı istedim bir an.

Ve yenildiğimi hissettim, Efsun'a bir kez daha yenildim. Gözlerine baka baka onu acıtmaya devam etmek istemedim, ondan ayrı kalmanın beni öldüreceğinin farkına vardım ve ne olursa olsun *onu yanımda tutmak istediğimi söylemek için* tüm bencilliğimle, düşüncesizce dudaklarımı araladım.

Ama ben daha bir cümle bile söyleyemeden tişörtümün yakasını tutup beni kendine çeken Efsun'un, eşimin, sıcacık dudakları dudaklarıma kapandı.

Anlık bir şok yaşadım. Kalbim bir krize tabi tutulmuş gibi kasıldı, sadece Efsun yüklü kan pompalamaya başladı. İlk kez öpüyordu beni

sanki. Kan akışım önce yavaşladı, sonra hızlandı. Geri çekilmeyi kısa bir an için düşünsem de bu düşünceyi hemen defettim aklımdan. Bu kadarını yapamazdım.

Ağladı, gözyaşları bu defa ikimizin dudakları arasına sızdı. Gözyaşlarını tatmak beni mahvediyordu.

Daha fazla ona karşı koyamazdım. O kadar dirençli değildim.

Geri çekilmek için hareketlendi ama şu dakikadan itibaren artık çok geçti. Kitabı yere düşürdüm ve ellerimi incecik bel oyuntusuna yerleştirip kaçmasına imkân tanımadan zayıf gövdesini gövdeme bastırdım. İlkel bir açlıkla öptüm onu. Kendime engel olamadım, gözlerimden akan yaşları durduramadım ve içinde bulunduğumuz durumun farkına yeniden vardım o an: Efsun yaşamayı hak ediyordu, güzel bir yaşam sürmeyi. Onu bırakmalıydım.

Ellerini enseme yerleştirdiğinde birbirimizden ayrılmamak için kıvranıyorduk.

Hıçkırıkları canımı acıttı. Yanıyordum çünkü bu ona son dokunuşumdu biliyordum.

Asabımı bozan düşüncelerle kafamı sol omzuma doğru eğdim hafifçe ve tek elimi belinden yukarı kaldırarak başının arkasına ulaştırdım, parmaklarım son kez karıştı o yumuşacık, kokusuna dayanamadığım ipeksi saçlarına. Ona hiç doyamayacak gibiydim. Açtığım yaralarını iyileştirmek ister gibi, onda saklı olan şifamı bulmak ister gibi öptüm Efsun'u.

Acımasız bir katildim. Beni unutmasını engellemek istercesine öptüm onu ama bu kısa bir ayrılıktı, ona ulaşacaktım. Krallığı kuracaktım, ne olursa olsun onu yanıma alacaktım. Bunu başarmalıydım. Onsuz yaşayamazdım. Nefesim de onda saklıydı, nefessizliğim de.

Gök gürledi. Yağmur başladı ve Efsun'un ateşiyle yanıp kavrulan bedenime damlalarını bıraktı.

Efsun pes etmiş olacaktı ki geriledi, geçide doğru bir adım atmamızı sağladı.

Bunu yapmalıydım.

İnce kolları enseme, *Beni bırakma...* dercesine biraz daha sıkı dolandı. Her boğumunu tek tek öpmek istediğim parmakları titriyordu.

Ayrılıyorduk.

Tüylerim ürperdi. İkinci adımımızı attığımızda onu sanki bir faydası olacakmış gibi biraz daha sıkı bastırdım gövdeme. Çiçeksi kokusunu çektim içime.

Onu kendi ellerimle gönderiyordum.

Soluklanmak aklımda bile yoktu çünkü tüm oksijenimin onda saklı olduğunu biliyordum. Ayrıldığımızda kesilecekti soluğum.

Üçüncü adımı attık. Bırakmaya gücüm olmadığından, hep daha fazlasını istediğimden boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi istemsizce. Son saniyelerimizdi. Bunu hatırlamak, Efsun'un alev alev yaktığı bedenimle ruhumu karla kaplı bir ormanda çırılçıplak kalmışçasına üşütüyordu.

Ağlıyordu, gözlerini öpmek ve bunu engellemek istiyordum. O güzel harelerden bir daha hiç yaş akmasın istiyordum. Vaktin iyice kısıtlandığını hissettiğimde hiç içimden gelmeden ağır ağır çektim dudaklarımı, alnımı alnına yasladım. Gözleri kapalı, yanakları ıslaktı. Dokunmak, okşamak, yatıştırmak istiyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Geçidin önündeydik, portalın ışığının yansımaları yüzümüze vuruyordu. Sık nefesler alıp veriyorduk, birbirine yapışık gövdelerimiz aynı anda hareketleniyordu. Kendime engel olamadım, belinde olan elimi yüzüne çıkardım ve avcumu nemli, yumuşak yanağına yasladım. Tek dokunuş, tüm bedenimin alev almasına neden oldu. Başparmağımla uzun bir süre için son kez yanağını okşadım, gözlerini açmadı fakat hoşuna gittiğini düşündüm.

"Efsun..." diye fısıldadım bana göre kusursuz olan yüzünün her hattını incelerken. Nefesim alnına, ıslak saçlarının arasına süzüldü. Sessizce ağlarken omuzları sarsıldı, kendini tutmaya çalışıyordu, dişlerini sıkı sıkı birbirine bastırdı. Her hıçkırığı yüreğime bir ok gibi saplandı. Yutkundum, her ihtimale karşı onu buradan uzak tutmalıydım. Ben onu güvenli bir şekilde alana kadar dönmek için bir umudu olmamalıydı. İşleri yoluna koyamayabilirdim.

Ama koyacaktım. Ne pahasına olursa olsun maglo krallığını kurup onların tarafına geçerek kendi krallığımı, tüm evreni karşıma alacaktım. Efsun'u yanıma alıp Varilok'a, Cadı ve Caris Krallığı'na, Alkandros'a karşı savaşacaktım. Gözüm başka bir şeyi görmüyordu. Birine kral olacaksam bu Efsun olacaktı. Biri benim kraliçem olacaksa bu, yine Efsun olacaktı. Biri bana vâris verecekse bu, Efsun olacaktı. Biri için öleceksem bu, yine Efsun olacaktı ve biri için hayatımı sürdüreceksem sadece Efsun için olacaktı.

Onun için yaptığım, yapacağım hiçbir şey bugün canını yaktığım gerçeğini değiştirmeyecekti. Fakat bana olan aşkına güveniyordum.

Zamanı geldiğinde beni anlayacağına inanıyordum, önünde sonunda tekrar yalnızca benim kollarıma sığınacağını biliyordum. Çünkü benim tek sığınağım, tek yuvam o olacaktı. *Her zaman.* Bıraktığım hiçbir öpücüğü unutmayacaktı, söylediğim sözler aklından çıkmayacaktı. Çıkmamalıydı. Bana kızacaktı bugün ama beni affetmeliydi. Affına sığınıyor, onun umuduyla hareket ediyordum.

Islak göz altlarını silmeye devam ederken çaresiz sesimle ekledim. "Yaşattığım her şey için... beni affet." Başparmağım dudağının kenarına değdi. "Bu veda busesini bir özür kabul et."

Ben hızla göğsüme vuran kalbimle cevabını beklerken o muhtemelen sesini toparlamak için yutkundu. "Ölü birinden af dileyemezsin Alaz," dedi beni öldürmek istercesine. İnfazımı verecek olan koyu kahverengi gözleri bana büyük bir hayal kırıklığı ve pişmanlıkla baktı. Yüreğim kasıldı. "Sen bugün beni öldürdün, gözünün önünde çırpındığımı göre göre hem de. Belki oku saplamadın mührümüzün üstüne ama mührün altındakini paramparça ettin."

Birileri çıplak elle yüreğime ulaşmış, acımasızca sıkmaya başlamıştı sanki onu. Kaşlarım kendiliğinden kalktı, bağırmadığım halde boğazımın tahriş olduğunu hissettim.

Güçlükle soluklandı. "Bu beni son öpüşündü. Bugünü aklmdan çıkarmayacaksın. Ben de unutmayacağım. *Sana âşığım.* Ve seni affetmeyeceğim Alaz Şahzade."

Dizlerimde derman kalmamıştı, nasıl ayakta durduğum konusunda bir fikrim yoktu. Gözlerinde beni bitirdiğini gördüm; az önce aşkımın kölesi olan, dudaklarımdan dökülecek iki kelimeyi hevesle bekleyen kadının beni bitirişini izledim.

Gözlerime baka baka bir adım attı geriye doğru. Kolundan tutup onu kendime çekmek istedim. Onu durdurmak, *Gidemezsin!* diye haykırmak, ayaklarına kapanmak istedim.

Yapamadım.

Gök gürledi. Mor yıldırımlar ardı ardına dizildi ve birkaç saniyeliğine de olsa güzel yüzünü daha aydınlık bir halde görebildim. Efsun başını kaldırıp göğü izledi ve o bunu yaparken kulaklarımda söylediği bir cümle belirdi.

"Biz ayrılacağız. Ben gideceğim. İşte o zaman, başımızı kaldırdığımızda baktığımız gökyüzü bile aynı olmayacak."

Bu cümleyi kurduğunda, yaşamak istemediğim gerçek onun dudaklarından döküldüğünde nasıl sarsıldığımı hatırlıyordum. Asla

bırakamazdım onu; ayrılığı değil yaşamak, düşüncesi bile öldürmüştü beni. Şimdiyse gidişini izlemekten başka yolum yoktu. Boğazımdaki yumru genişledi.

Bakışlarını indirdi ve hızlanan yağmurun altında alnına yapışmış saçlarından damlayan suların ıslattığı uzun kirpiklerinin arasında gizlenen gözlerini bana çevirdi yeniden. O ağlıyordu, ben ağlıyordum. Yağmur damlaları kamufle ediyordu yaşlarımı ama onları tutamıyordum. Gözyaşı yağmur suyundan farklıydı; sıcaktı, değdiği her noktada derin, görünmez bir iz bırakıyordu.

Onu durdurmaya cesareti olmayan ruhum, *Gitme, sarıl bana yeniden...* diyordu. Bu isteğimi anlamış da inat etmiş gibi ellerini iki yanında yumruk yaptı. Gidecekti, kafasına koymuştu. Ve ona yolu ben açmıştım.

Yutkunamadım, nasıl ayakta durduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu ancak çok dayanamayacağımın farkındaydım. Geçidin önüne geldiğinde, ıslak kirpiklerimden yaşlar akmaya devam ediyordu. Dışarıdan güçlü görünsem de içten içe bitmiştim. Sanki hiçbir şey yaşamamıştık, dün gelmişti ve bugün gidiyordu... Birlikte bir gelecek yazılmazsa geçmiş beş para etmiyordu, avutmuyordu.

Efsun'u gördüğüm ilk an canlandı zihnimde, ormanda korkuyla dolaştığı o an, benimle göz göze gelişi, sesini ilk duyuşum, onun haberi yokken birlikte uyuduğumuz ilk gece, ilk kavgamız, elimi tutarak ilk ayağa kalkışı... Tüm ilkler zihnimde yer etti, gözyaşlarım artık yağmurdan daha hızlıydı.

Ve Efsun, hiç ummadığım anda geçide doğru son adımını attı.

Bedeni sırtüstü geçide düşerken gözlerini kapattı ve ölümcül yokluğunu bana armağan etti.

Zemin altımdan kaydı, tüm bu zamanlar boyunca dönen evren o an durdu sanki. İlk başta gittiğini farkına varamadım, boş bakışlarla geçidi izlemeye devam ettim.

Az evvel oradaydı, şimdiyse yoktu. Gözlerimi kırpıştırdım. Az evvel buradaydı; bana bakıyor, onu kurtarmamı bekliyordu. Az evvel buradaydı; dudaklarım izini taşımaya devam ediyordu. Az evvel buradaydı ve bana bakarken ağlıyordu. Az evvel buradaydı ve ona bakarken ağlıyordum.

Geçidin ışığı söndü. Orman karanlığa gömüldü.

Sağıma baktım, soluma baktım. Önümü ve arkamı kontrol ettim.

Karanlığın Şehri - 3

Az evvel Efsun buradaydı, onu kurtarmamı bekliyordu, ağlıyordu. Ve onu kurtaramadım. *Onu* bıraktım. Yenildim. Işığımı kaybettim. Karanlığa gömüldüm.

Bu gerçekle yüzleştiğim an kendimi daha fazla tutamadım, sağ elimi cayır cayır yanan yüreğimin üzerine gömüp siyah tişörtümü avuçladım ve içimdeki yangını söndürmek istercesine çekip yırttım tişörtü. Derin bir yara almışçasına adını haykırarak daha fazla dermanı kalmamış dizlerimin üstünde çöktüm. Sesim kısılana dek bağırdım, gök gürledi, yıldırımların ışığı yüzüme yansıyıp durdu defalarca. Bağırmaya dermanım kalmayınca eğdim başımı önüme, ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve her şeyini kaybetmiş bir adam gibi çaresizce, omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamayı sürdürdüm.

Gibisi fazlaydı. Ben bugün her şeyimi kaybetmiştim.

Can Kırıkları

Sisin ve karabulutların esir aldığı gökyüzü, bir bahar gününe göre oldukça kasvetliydi.

Birbirine karışan gri bulutlar yağmurun süreceğinin habercisiydi, arada gürleyen gökse bunun en büyük şahidiydi. Etraf çın çın ötüyor, rüzgârın sessiz ıslığından başka bir şey duyulmuyordu.

Fırtına öncesi sessizlikti, tıpkı hayatımın şimdiki dönemine verebileceğim ad gibi.

Öylece göğü izlerken üşümekten sıyrılmış bir halde düşünüyordum. Aslında düşünemiyordum. Zihnim kurak bir araziden farksızdı, boşlukta savruluyordum. Hiçbir şeyi sindirmiş yahut hiçbir şeye adapte olmuş değildim. Benden beklenti fazlaydı, güçlü olduğum öne sürülüyordu ve gücüme ihtiyacı olan bir halk vardı. Ancak benden istenen o güç, içimde bir yerlerde eriyip gitmişti sanki; bundan sonra hayatımın hiçbir döneminde ulaşamayacaktım ona. Viraneye dönen kalbim toprak atmıştı güçlerimin üzerine. Önce kalbimin iyileşmesi lazımdı, biliyordum. Yürekten yapılmayan hiçbir işin neticesi güzel olmazdı. Beni korkutan da buydu işte, yüreğim onarılmaz yaralar almıştı.

Gözlerimi kapatıp soğuğu iliklerime kadar hissettim. Sert rüzgârın aldığım her nefeste ciğerlerimi yakmasına, alnımdan aşağı düşen saçlarımı savurmasına izin verdim.

İyi hissetmiyor, iyi olabileceğimi düşünmüyordum. Tek bildiğim, bunun için çabalamam gerektiğiydi. Ve içimdeki onca kırgınlığı, yorgunluğu, tükenmişliği ne olursa olsun bir daha kimseye belli etmemekti.

Acımı yalnızken yaşayacaktım, gözyaşlarım ancak o zaman akacaktı. Kalbimin halinden benden başka kimsenin haberi olmayacaktı, kendimi iyileştiren ben olacaktım. Kimseye ihtiyacım yoktu, kimsenin sevgisi değildi şifam.

Evet, değildi.

"Efsan."

Tanıdık bir sesin ismimi zikretmesiyle gözlerimi açtım. Yeniden gri gökyüzüyle bakıştım, ayak seslerinden anladığım üzere Mehsa bana yaklaşıyordu. Yanıma ulaşana dek ona bakmadım, herhangi bir cevap da vermedim. Adımları durduğunda yüzümü incelediğini fark ettim. Bir süre sonra, "Her yerde seni arıyorum. Ne zamandır buradasın? Hava çok soğuk değil mi? Kıyafetin de incecik," dedi.

Dalga geçmiş gibi gülümsedim. "Üşütür de hasta mı olurum?"

"Seni nelerin hasta ettiğini bilmiyoruz. Yani... Olmaman için bir ihtimal yok, değil mi? Daha önce olmuştun."

"Türü belli olmayan bir yaratıkmışım gibi bahsetme benden, alınıyorum."

Nefesiyle güldü. "Yaratık mı? Sen bir kraliçesin, tatlım... Kendine gel."

"Aman ne kraliçe..." diye geveledim ağzımın içinde.

"Ne dedin?"

Cevaplamadım. Gökyüzünü incelemeyi bırakarak omuzlarımı düşürdüm ve ona baktım. "Kafamı dinlemeye çalışıyordum Mehsa."

İç geçirdi. Masmavi gözleriyle bana içimi okumak istercesine bakıyordu. Durumumun onu üzdüğü belliydi. Geldiğim günden beri benimle konuşmaya çalışıyordu fakat ben sanki yeni tanışmışız gibi ona yabancı, içimi dökmekten oldukça uzaktım. Doğrusu bu, Mehsa'yla ilgili bir şey değil, içsel problemimdi.

"Nephan'a ilk geldiğin günkü gibisin."

Onu izlemeyi sürdürürken, "Nasılım?" diye sordum.

"İçindeki güven duygusu sökülüp alınmış gibi. Geçirdiğimiz onca zaman sayesinde aile olmuşken şimdi en başa dönmüşüz sanki. Bana ilk defa karşılaştığın o yabancı kız gibi bakıyorsun."

Haklıydı.

İfadesizce omuz silktim. "Ben kendime bile yabancılaştım Mehsa."

Haklıydım.

Bir şey söylemeden çehremi incelemeyi sürdürdü. Kollarını göğsünde birleştirip, "Bebeğim..." diye mırıldandı candan tavrıyla. İç çekti. "Ne diyebilirim ki? Hiç kolay şeyler yaşamadın. Kimse bir anda normale dönmeni bekleyemez, benimki de laf işte..."

Anlayışlı kızdı, bu yönünü çok seviyordum. Üstüme gelmiyordu, ben konuşana dek de gelmeyeceğini biliyordum. Tam şu noktada minnettar olabileceğim bir özellikti bu.

Yapay bir gülümseme gönderdim ve bu konuyu kapatması için, "Neden arıyordun beni?" diye sordum.

Az önce hüzünle bakan gözleri, sorumla birlikte heyecanla parladı. Konuyu değiştirmeye hazırdı, hemen toparlandı. "Elbise provası için! Terziler seni bekliyor, biliyorsun sarayda büyük bir heyecan hâkim. Herkes taç giyme töreni için hevesle gün sayıyor."

Benim içimdeyse hevesin zerresi yoktu. İlla bir tören istiyorlarsa herkesin içinde tacımı takıp kraliçeliğimi kabul ederdim, istediğim tören bu şekildeydi. Fakat bir yanım da magloların bu konudaki sevincinin yadırganmamasını söylüyordu. Var oldukları günden bu yana ilk kez değer görüyorlardı ve belki de ilk kez gerçek bir kutlamaya dahil olacaklardı. Üstelik kadınların bir kısmı bu hafta eğitime gitmemişti; hemen hepsi bunun için hazırlanıyor, büyük bir gayretle sarayı güzelleştirmeye çalışıyordu. Etrafta şölen havası hâkimdi.

"Prova bugün müydü? Çıkmış aklımdan."

Mehsa'nın suratı düştü. "İstiyorsan erteleyelim."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Gerek yok, yarın bundan daha iyi olmayacağım. Olsun bitsin..." Nefes alıp verdim. "Yorgunum Mehsa. Bedenen de zihnen de yorgunum, törene katılmak bile yok aslında aklımda. Düşüncesi bile ağrıtıyor başımı."

"Canım benim," diyerek kolunu uzatıp omzumu sıvazladı. "Seni anlıyorum, gerçekten. Ama yaşamdan elini eteğini çekerek atamazsın ki bu yorgunluğunu. Sana da iyi gelecek bu tören, öyle hissediyorum. Başkası için değilse bile kendin için katılmalısın."

"Olduğum anın farkında değilim," dedim sessizce. "Kendim için hiçbir şey yapasım yok. Her şey boş sanki. Anlamsız." İç çekip önüme döndüm. Ne söylesem derdimi anlatamayacaktım sanki, hiçbir kelime buna yeterli olamazdı.

Derince soluklandım, göğü izlemeye devam ettim. Gözlerim sızladı.

"Anlıyorum, boşluktasın."

"Boşluktayım," diye cevapladım. "Ama bunu kimse anlayamaz."

"Belki biri anlar," dediğinde sesindeki imayı sezdim. Kimden bahsettiğini anlamak zor değildi.

"Kimse anlamaz."

"Efsan, içinde ne fırtınalar kopuyor bilmiyorum, belki tahmin bile edemem ama inan bana Alaz..."

Adını duyduğum an kalbimde hissettiğim ağırlığı taşıyamayacağımı düşünerek, "Konuşmak istemiyorum Mehsa," dedim çabucak. Alaz'la ilgili hiçbir şeye hazır değildim.

İstemsizce birbirine bastırdı dudaklarını ve, "Pekâlâ, konuşmayalım," diye mırıldandı. "Ama içeri girelim artık. Tenin buz tutmuş."

Başımla onayladım. Yalnızlığım baltalanmıştı ve tekrar yalnız kalabilmem için görevlerimi halletmem gerekiyordu.

Sarayın içinde neredeyse hiç erkek yoktu, muhtemelen bu haftaya özeldi. Eğitime bu hafta için ara veren kadınlar sarayın içinde oradan oraya koştururken erkekler eğitime devam ediyordu. Alaz'la karşılaşma ihtimalim olmadığından daha rahat yürüyordum, onu gördüğüm an hareketlerimi nasıl kontrol altına alacağım konusunda uzmanlaşmış değildim hâlâ. Ne yaşarsak yaşayalım arsız yüreğim yine onun için hızlanıyor, sadece onu düşünmekle bile afallayabiliyordu.

Toparlayacaktım.

Çünkü aklım, kalbimden daha güçlüydü.

En azından şimdilik.

Mehsa bana taç giyme töreniyle ilgili hiçbiri zerre umurumda olmayan bilgiler veriyordu; kaçta başlayacak, yemekte ne olacak, pasta neyli yapılacak... Ben ise düz bir surat ifadesiyle yalnızca anlıyorum, dercesine gözlerimi kırpıştırarak ona karşılık veriyordum.

Nihayetinde ulaşmış olduğumuz prova odasının kapısının önünde dikilen iki kadın muhafız, bizi gördüklerinde çarpı şeklinde olan mızrakları çözdüler ve kapıyı açtılar.

Kristal taşlı koca sarkıt avizenin aydınlattığı büyük prova odasında gözle görülür bir kargaşa hâkimdi. Odanın her yerinde askılar ve rengârenk, parlak ipek, saten, tafta kumaşlar bulunuyordu. Birkaç metre ötede, rengi beyaz olan saçlarını tek bir teli dahi dışarı çıkmayacak şekilde topuz yapmış iki yaşlı kadın hararetli bir tartışmaya girmişçesine konuşuyorlardı. Biri elindeki kırık beyaz saten kumaşa dantel tutuyor, öbürü dantele burun kıvırarak gümüş boncukları koyuyordu kumaşın üstüne. Öte yandan gencecik maglo kadınları etrafta kumaşları incelerken gözlerinden kalpler çıkıyordu âdeta. Herkesin kendine göre bir derdi var gibiydi.

"Efsan geldi, Efsan geldi!"

Tüm bu kargaşanın içinde işittiğim bu cılız ve sevimli ses tonuyla kafamı hafifçe soluma çevirdiğimde Alina'yı gördüm. *Alina'cığı...* Onu görür görmez dudaklarım sahici bir tebessümle şekillendi, mutlu olduğumu hissettim. Alina, sarayın hizmetli çiftlerinden birinin kızıydı. Beş yaşındaydı, iki değerli boncuğu andıran masmavi gözleri, ipeksi, upuzun sarı saçları vardı. Porselen kadar beyaz tenli, soluk benizli, çok

güzel bir kız çocuğuydu. Sarayda geçirdiğim üç hafta boyunca onunla konuşabildiğim zamanlarda kendimi rahatlamış hissetmiştim, masumdu çünkü. İçinde oyun, yalan yahut büyüdükçe bulaşan kirli hislerden hiçbiri yoktu.

Yorulacağımı düşündüğüm için gitmek istemediğim provanın önüne geçmişti zihninde beni gerçek bir kraliçe olarak gören Alina'nın hayallerini yıkacak olma fikri. Tüm bu karmaşıklığa, yoğun tempoya sadece onun için bile katlanabilirdim.

Ben ona gülümserken peşinden gelen annesi, "Kızım!" diye bağırdı uyarırcasına. "Kaç defa dedim sana, Efsan değil, efendimiz, diyeceksin!"

"Efendimiz" tabiri bana ağır geliyordu henüz. Alışmış değildim.

Alina altdudağını dişlerinin arasına alıp haylaz edasıyla omuz silkerken ben yumuşak bir ifadeyle annesi Lina'ya baktım. "Sorun yok, rahat bırak lütfen."

"Ama efendim..." dedi mahcup bir tavırla Lina lakin tamamlamasına imkân vermeden gözlerimi her şey yolunda, der gibi kapatıp açtım.

Yeniden Alina'ya döndüm ve yanıma gelen kız çocuğuyla aynı seviyeye gelebilmek için dizlerimin üzerine eğildim. "Nasılsın Alina'cık?"

Ellerini önünde birleştirip salına salına, "İyiyim," dedi son hecesini uzatarak melodik bir şekilde. "Hem de çok heyecanlıyım. Taç takıp prensese dönüşeceğin güne çok az kaldı!"

Alina'nın bana olan sevgisinin esas kaynağı, beni bir prenses olarak görmesiydi fakat buradaki diğer herkes gibi onları kurtaracak olmamla alakalı değildi. Benim bir masal kahramanı olduğuma inanıyor, kendini ise ilk defa bir masalın içinde görüyordu. Onun yaşındayken annemin bana anlattığı masallardan birinin içinde olduğumu düşünsem dünyanın en mutlu çocuğu ben olurdum hiç şüphesiz.

Fakat büyüyünce anlaşılıyormuş, masallardaki kadar kusursuz bir hayat yokmuş.

Alina'ya tebessüm ettim. Elimi kaldırıp avcumu yanağına yasladım. "Tacını seçtin mi peki?"

Gözlerini kocaman açıp başını *hayır,* dercesine salladı. "Nasıl seçebilirim? Bir sürü var bir sürü!" Güzel gözlerinden sayısız kalp çıktı sanki. "Çok güzeller."

"Çocuk, ayak altında dolaşma, demedim mi ben sana?" Terzi kadınlardan birinin sesi Alina'yla muhabbetimize gölge düşürdüğünde başımı hafifçe kaldırıp danteli savunan kadına baktım. Beni görünce

gözleri kocaman açıldı, ellerini önünde birleştirip, "Efendim, hoş geldiniz," dedi. "Biz de sizi bekliyorduk, provanız için."

Elimi uzatıp Alina'nın elini tuttum, işittiği azarı önemsemesin diye ona göz kırpıp ayağa kalktım. Terzi kadınlara baktım ve, "Hiç vakit kaybetmeden başlayalım o halde," dedim.

Prova için ayarlanan platforma çıktım, Alina'nın elini bırakıp kollarımı iki yana açtım. Danteli savunan kadının boynunda asılı olan mezura kendiliğinden hareketlenip göğüslerimin etrafını sardı. "Hımm"ladı. Gözlüğünü aşağı indirip rakamı kontrol etti. "Göğüs altı çevresi altmış sekiz..."

Cadı ve Caris Sarayı'ndaki düğün için Alaz'ın beni götürdüğü terzi geldi aklıma. Zayıflamış olduğum gerçeği bir kez daha vuruldu yüzüme. Ve eski mutlu zamanların sıcaklığı da. İçim sızladı.

"Göğüs çevresi seksen... Neyse ki göğüsleriniz diri, yoksa elbisenin o kısmını doldurmak için destek kumaşlar gerekebilirdi. Ne kadar zayıfsınız efendim, kompleksleri olan birine de hiç benzemiyorsunuz. Yemek yemelisiniz biraz, bu kollar savaş meydanında da güçsüz kalır."

"Zayıf olmak iyidir Yazel," dedi taşları savunan kadın. Bu arada, iki kadının da yüzleri aynıydı, farklı olan tek şey fikirleriydi sanırım. "Efendimiz kusursuz fiziğiyle bu bembeyaz elbiseyi çok daha güzel taşır."

O ana dek, ellerindeki beyaz saten kumaşın ve taşların benim için dikilecek olan elbiseye ait olduğunu fark etmemiştim. Bir anda bana karşı çok büyük bir kabahat işlenmişçesine yüzümü astım ve, "Beyaz mı?" diye sordum.

Kardeşine göre biraz daha balık etli olan Yazel ince dudaklarını birbirine bastırarak tebessüm etti. "Evet efendim, sizinle iletişime geçemeyince müstakbel kralımızdan renk önerisi istedik. Size beyazın çok yakıştığını söyledi. Gerçekten de teninize..."

Kan beynime sıçradı.

Dinlemeye daha fazla dayanamayıp, "Beyaz giyinmeyeceğim," diye araya girdim tüm ciddiyetimle.

O rengi bir daha asla giymeyecektim. Buna ne karşımdaki, elbisenin modelini çoktan ayarlamış terzilerin şaşkınlığı ne de hevesli maglo halkı engel olabilirdi.

Beyaz giyinmek, Alaz'ı kabullenmekti, onun ışığı olduğumu göstermekti, her şeyi geride bırakmaktı. Ben ise hiçbir şeyi geride bırakmak niyetinde değildim. Bir daha asla ama asla Alaz için beyaz giyinmeyecektim. Burada durma nedenim tamamen magloları kurtarmaktı.

Alaz'ın kraliçesi olmak, onun arzularına göre yaşamak falan değildi. Formalite icabı gereken her şeyi yapıyor gibi görünecektim ama ötesi yoktu.

Bir anda derin bir sessizlik oluştu, tüm hizmetliler yaptıkları işi bıraktı ve muhabbeti dinlemeye koyuldu.

Adını bilmediğim terzi, "Ama efendim..." dedi hayretler içinde. Kadın kızgın bir anne misali kaşlarını çattı. "Taç giyme töreni, efendimiz Alaz'la olan eşlik bağınızın kutsanacağı tören aynı zamanda. Tüm resmi kaynaklarda eş olarak görüleceksiniz, bir nevi düğün bu!"

Alaz'la eş olduğumuzu elbette biliyordum fakat kraliçeliğimin onunla eşlik durumuma bağlı olması bende bir şey değiştirmiyordu, kraliçe namını almak için ne gerekiyorsa yapacaktım ama yine söylemekten geri durmayacaktım; hiçbirini Alaz için yapmıyordum. Taç giyme töreni benim için yalnızca taç giyme töreniydi, düğün falan değildi.

"Beyaz giyinmeyeceğim," dedim yeniden, masum görüşümle beni dinlemeyeceklerini fark ederek ciddileşen suratımla. Elimde olmadan sesimi yükselttim. "Benim giyineceğim kıyafetin rengini nasıl olur da benden önce Alaz'a danışırsınız? Onun kıyafeti hakkında bana tek bir soru bile sorulmamışken hem de!"

Kimseden çıt çıkmadı. İki kadın da bu ayrıntıyı yeni fark etmişçesine yatışıp mahcup tavırla birbirlerine baktılar, sonrasında bana döndüler. Konuşan Yazel oldu. "Soracaktık... Fakat hiçbir yerde yoktunuz."

Kadınların seviyesi düşen seslerini duymak ve hata ettik, dercesine baktıklarını görmek beni incitti. Neden bağırdığımı bilmiyordum, kendime sinirlendim. Alaz'ın acısını bu kişilerden çıkaramazdım, kendime gelmeliydim. Onlar yalnızca emir kuluydu ve söyleneni yapmakla mükelleflerdi.

Gözlerimi kapatıp açarak başımı salladım ve elimi alnıma koydum, ovuşturdum. Daha sakin bir ses tonuyla, "Her neyse..." derken içime bir nefes çektim. Otoriter ancak yumuşak bir şekilde tamamladım cümlemi. "Siyah bir elbise istiyorum sizden. Çok abartılı olmayan, siyah bir elbise. Kesinlikle beyaz ya da ona yakın renklerde değil."

İki kadının da gözleri kocaman açıldı.

"Siyah mı? Efendim, kadınlar buralarda siyah rengi yalnızca yas günlerinde tercih ederler." Bayılacakmış gibi elinin tersini alnına koydu daha dobra ve sinirli olan terzi Yazel ve gözlerini kapattı. *"Oh mio Dio..."*

"Bence çok asil bir renk hanımlar," dedi Mehsa, bir kurtarıcı gibi çıkan sesiyle. Elini belime koyup bana yaslandı. "Müstakbel kraliçemizin tercihlerini fazla sorgulamayalım ne dersiniz? Üstelik efendimiz Alaz siyah renge âşık. Farkındaysanız sarayın etrafı siyahla çevrili. Daha iyi bir seçim olamazdı."

İki kadın homurdanarak birbirine baktılar, o sırada suratını asmış olan Alina memnuniyetsizce, "Ama prensesler siyah giyinmez ki," dedi kollarını göğsünde birleştirerek.

Alina'ya döndüm ve tek elimle yüzünü avuçladım yeniden. "Kraliçeler siyah giyer Alina. Fakat sen, gerçek bir prenses olarak beyaz giyinmek ister misin?"

Gözleri heyecanla açıldı. "Benim de mi prenses elbisem olacak?"

Başımla onayladım. "Elbette." Olayı halletmenin rahatlığıyla terzi kadınlara döndüm. "Beyaz kumaşı Alina ve o gün beyaz giyinmek isteyen herkes için kullanabilirsiniz."

Bu fikir terzilerin pek hoşuna gitmese de kabullenmek zorunda kaldılar. Tüm ölçülerim alındı, vücuduma göre birkaç kıyafet giydirildi, hangi modelin bende nasıl durduğu çözüldü, taç için dizilecek taşlar gösterildi, seçim yapmam istendi. Bunlar, saatlerimi aldı. İşin özü, sıkılmış değildim. Aksine kafamı başka şeylerle meşgul ediyor olmak tıpkı Mehsa'nın söylediği gibi hoşuma gitmişti.

İşim sonlanmadan önce Arzen'e odamdaki küveti doldurmasını söylemiştim, aslında böyle işleri kendim yapmam daha etik geliyordu bana ancak kimseden hiçbir konuda yardım istemediğim zaman kırıldıklarını ve kendilerini işe yaramaz hissettiklerini görmüştüm.

Ölçü işlerini halledip yorgun argın odama girdiğimde Arzen küvetin yanına havlu bırakıyordu. Beni görür görmez doğruldu ve, "Hoş geldiniz efendim," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasılsın Arzen?"

"Çok iyiyim, efendim. Herkes gibi ben de törenin heyecanıyla dolup taşmış durumdayım. Hayal gibi..."

Kısa, süet ceketimi kollarımdan sıyırırken gülümsemeyi denedim. Bir benim içimde yoktu heyecan falan, tüm duygularımı yitirmiş gibiydim.

Üzerinden dumanlar çıkan suya bakarken, "Öyle yorgunum ki küvetin içinde uyuyakalabilirim," dedim. "Benim odak nokta olduğumdan emin miyiz?" Bilekliğimi çıkardım ve yatağın üzerine koydum, rahatlamaya başlayan bileğimi tek elimle ovuşturdum.

"Ormanda karanlık ruhlara karşı kullandığınız güç aylarca konuşuldu. Siz herkesin korktuğu güçlü bir odak noktasınız."

O günü hatırlamak baştan ayağa ürpermeme neden oldu. Hayatımın en büyük dönüm noktalarından biriydi, ne zaman aklıma düşse Alaz beni şimdi yeniden bırakmış gibi sarsılıyordum. O terk edilişe bir türlü alışamamış, sindirememiştim. Bu saatten sonra yanımda olması bir şeyi değiştirmiyordu, yüreğimde derin bir oyuk açmıştı.

Arzen ciddileşti, yeşil gözleri endişeyle beni inceledi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır."

"Gerçekten yorgun görünüyorsunuz. Masaj yapmamı ister misiniz? Yıkanmanıza yardımcı olabilirim."

Tebessüm etmeyi denedim. "Gerek yok Arzen, biraz yalnız kalmak istiyorum."

Sabahtan beri bunu istiyordum. Bu benim ödülümdü.

"Peki..." dedi tamamen doğrulduğunda. "Efendimiz Alaz, akşam yemeğinde ne istediğinizi sormamı istedi. Her gün olduğu gibi..."

Hiç düşünmeden, "Dilediğini yapabilirsin," diye yanıtladım. *Her gün olduğu gibi.*

"Odanızda mı yiyeceksiniz... Yine?"

"Her zamanki gibi."

"Sizi yemek masasında görmeyi isterdik. Saray bile siz dönünce tamamlandı fakat masa hâlâ eksik."

"Adapte olmaya çalışıyorum Arzen."

İtiraz istemediğimi anladı. Dişlerini göstermeden gülümseyip başını eğdi. "Anlıyorum efendim, haklısınız." Kapıya dönmeden önce, "Bir şey isterseniz ilk çağırışta yanınızdayım," dedi.

Başımla onayladım ve tamamen soyunmadan önce çıkışını bekledim. Arzen çıkar çıkmaz, orta halli bir ailenin evinin tamamı kadar büyük olan odada yalnız kalmanın hissettirdiği huzurla nefes alıp verdim. Akşam yemeğine dek kimsenin yanıma gelmeyecek olmasıyla rahatladım ve gerilen bedenime bir ödül olarak gördüğüm küvete girmek için üzerimdeki siyah, balıkçı yaka ince kazağı çıkardım, gümüş rengi nevresim takımının serili olduğu yatağın üzerine bıraktım. Sutyenimin kopçasına elimi attığım sırada açık olan pencere ve tül gözüme çarptı, çıplak kalmadan evvel bu ikiliyi de kapatmamın iyi olacağı fikrine kapılarak pencereye yürüdüm. Camı kapatmak için elimi çelik pervaza attım, kapatmadan evvel aşağıda ne var ne yok diye bakmayı ihmal etmedim.

Alaz oradaydı.

Doğrusu sarayın tüm erkekleri oradaydı, dövüş talimi yapılıyordu. Alaz hepsini izliyor, kontrol ediyordu. Altında bir kot pantolon, üzerindeyse her zamanki gibi soğuk havaya zıt olarak hiçbir şey yoktu ve güzel gövdesini gözler önüne seriyordu. Kimbilir kaç kadın onu bugün bu şekilde görmüş ve hayaller kurarak iç geçirmişti... Kalbimden ruhuma, engel olamadığım bir kıskançlık hissi yayıldı. Ne yaşarsak yaşayalım bu adam kalbimin tek sahibiydi, onu unutmaya çalışıyordum evet ama unutmamıştım. Kendimi suçlamıyordum, ne olursa olsun bana hayal dahi edemeyeceğim harika bir aşk sunmuş, sevgisini iliklerime kadar hissettirmişti. Unutmamak gurursuzluk değildi ancak unutmaya çalışmamak gurursuzluk sayılırdı. Ben onu yok saymak, bıraktığı tüm izleri silmek adına var gücümle mücadele ediyordum.

Öte yandan onu pencereden bu şekilde izlemek aklımda ister istemez bir anıyı canlandırdı. Varilok Sarayı'nda uyandığım bir sabah tıpkı bu şekilde camdan baktığımda Alaz'ı büyücü askerlerine talim yaptırırken görmüştüm, yine üzerinde bir şey yoktu ve ben yine kusursuz sırtındaki kaslarının, her hareketinde belirginleşip gerilip kasılmasına bakakalmıştım. O zamanlar ona âşık olduğumun bile farkında değildim, hayat ne garipti... Üstelik göz göze geldiğimizde bakışlarımı askerlere çevirdim diye beni büyüyle geriye itmiş, pencereyi kapatmıştı.

Anılar kalbimi ısıtır gibi olduğunda ürpererek kafamı sallayıp kendime gelmeyi denedim.

Neyse neydi, geçip gitmişti. Alaz'ı izlemeyi, onu düşünmeyi bırakmalıydım. Verdiği acı, tüm bu güzel hislerden daha baskındı.

Geri çekileceğim an kafasını omzunun üzerinden çevirdi ve başka hiçbir yere değil, direkt olarak benim pencereme baktı. Kara gözleri metrelerce öteden dahi beni yakaladığında kanıma tanıdık bir sıcaklık karıştı, az önce hislerini kaybettiğini düşündüğüm yüreğim anında tekledi.

Bu niye değişmiyordu?

Yoğun bir bakışma yaşadık. Ne gülümsedik ne de bir baş hareketi yaptık, yalnızca öylece birbirimizi seyrettik.

Nihayetinde artık tecrübeli olan aklım çok geçmeden devreye girdi ve bakışlarının beni serseme çevirmesine fırsat vermeden çenemi yukarı kaldırdım. Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. Pencereyi sertçe kapatıp kilitledim, siyah perdeyi hızla çektim. Hâlâ beni görebiliyormuş gibi bir hışımla ona sırtımı dönüp odanın içine ilerledim.

Elimi istemsizce sol göğsümün üzerine koyduğumda eşlik mührümüzün izlerini bıraktığı yüreğimin, onun için sertçe göğsümü döv-düğünü fark ederek sinirlendim. Elimi indirdim, kaşlarımı daha çok çattım ve büyük bir hırsla üzerimi tamamen çıkarıp sakinleşmek adına çabucak buharı tüten sıcak suyun içine girdim.

Gözlerimi kapattım, başımın arkasını küvetin soğuk mermerine yasladım; uyumak, en azından birkaç saat olsun zihnimdeki, kâbusu andıran düşüncelerden kurtulmak istedim. Ailemi son görüşümü unutmak istedim, zindana atılışımı silmek istedim aklımdan, Zifir'deki korkunç halüsinasyonları düşünmemek istedim. Alaz'ın ihanetini yaşamamış olmayı diledim.

Aşamıyordum, ne kadar zaman geçerse geçsin aşamayacaktım da sanki.

Hiç iyi hissetmiyordum. Yalnız kaldığım her an ağlama isteğiyle dolup taşıyordum fakat beni ağlatacak bir sebep de bulamıyordum. Birinin yarama dokunması gerekiyordu ama ben yaralarımı da herkesten gizlemeyi seçiyordum.

Ondan köşe bucak kaçsam da Alaz'la günaşırı bir bakışma yaşıyorduk mutlaka fakat bu en yoğunuydu, normalde etrafımıza ördüğüm duvarlar bana yaklaşmasına, bakışlarımızın o bağı oluşturmasına engel oluyordu. Yine de o ufak bakışma bile aklımı darmadağın ediyordu işte, söylemek istediği her şey gözlerine yansıyordu, önceden sık sık yapmış olduklarının aksine ifadelerini kapatmıyordu artık, pişmanlığını fark etmemi istiyordu, anlıyordum.

Peki ben o ifadelerin yalan olup olmadığını nasıl anlayacaktım? Güvenim kırılmıştı bir kere, onu nasıl onaracaktım?

Suyun içinde öylece hareketsiz duruyorken dışarıdan gelen küçük bir esinti ve burnuma dolan büyü kokusuyla düşüncelerimden arınıp kafamı iki yana sallayarak gözlerimi açtım. Göz mesafemde, birkaç santim ilerimde havada duran küçük zarfıysa gözlerimi birkaç kez kırpıştırdığımda ancak odaklayabildim. İçeri giren birinin olup olmadığını anlamak amacıyla önce sağıma baktım, siyah giriş kapım kapalıydı ve bir hareketlilik görünmüyordu. Yatağıma, gardırobuma, pencereme baktım; hiçbir şey göremedim.

Nihayetinde bu zarfın içeriye biri girmeden büyüyle gönderildiğini anlayarak suyun içindeki sağ elimi kaldırdım ve akan damlalara aldırış etmeden havada duran küçük, beyaz zarfı elime aldım. Benim dokunmamla birlikte yer yer nemlenen zarfın ağzı açıldı, içinden aynı renkte

küçük bir kart çıktı. Gözlerim direkt siyah mürekkeple, düzgün bir el yazısıyla yazılmış olan kelimelerde gezindi.

Günlük Efsun dozumu verdiğin için teşekkürler. Seni seviyorum.
Birkaç saniye içinde "seni seviyorum"un üzerine bir çizik atıldı.
Ve cümle düzeldi.
~~*Seni seviyorum.*~~
Sana âşığım.
-Alaz

Not, konuşuyordu sanki. Tıpkı infaz günümde oku atarken yaptığı gibi yumuşacık, ihtiraslı sesi kulaklarıma dolmuştu. Aklımla tezat durumda olan kalbimde hissettiğim ılıklık kaşlarımın çatılmasına engel olamadı. Halime acıyan gözlerim sızladı. Hâlâ ondan etkilenmeme sinirlenerek kartı tutan baş ve işaretparmağımı, onu ezmek istercesine sertçe birbirine bastırdım. Bundan bir yıl öncesinde alsam ağzımın kulaklarıma varacağı, kesinlikle saklayacağım notu şimdi büyü gücümü kullanarak öfkeyle savurdum pencereye doğru. Pencereyi açtım, kartı dışarı uçurdum, camı sertçe kapatıp perdeyi hızla çektim üzerine.

Ağlayacağımı fark ederek soktum kafamı sıcak suyun içine ve gözyaşlarımı yalnızlığımın dahi görmesine fırsat vermeyerek; suyun içinde kamufle ederek sıcak damlaları serbest bıraktım.

☽

Uykunun bedenime uğramak istemediği gecelerden birini daha geride bırakmıştım. Gündüzken bir nevi katlanılabilir olan dört duvar geceleyin nefessiz bırakıyor, boğuyordu. Odamdan çıkmadan evvel camdan dışarı bakarak gördüğüm kadarıyla hava sisliydi, kuru dalların çoğunlukta olduğu ormana sis bombası atılmıştı sanki. Muhafızlardan biri yokluğumu fark edip beni arayacak olmasa kalan günlerimi sarayın ormanlık alanında herhangi bir yerde geçirmeyi isterdim.

Elbette, koca bir evren tarafından aranan kişi olduğumdan bu pek mümkün değildi.

Yanından geçtiğim muhafızların daha görünmeden kafalarını dikip bana bakmalarının sebebi üzerime giyinmiş olduğum, oldukça kaliteli, omuzları vatkalı, uzun kollu, dizlerimin bir karış üstüne kadar yükselen yırtmaca sahip elbise değildi; elbisenin V yaka dekoltesinden görünen eşlik mührümüzün bir kısmı da değildi. Topuklularımın sesiyle de ala-

kası yoktu bu bakışların. Attığım her adımda salınan dağınık bıraktığım saçlarım, çiçeksi losyonumun kokusu... Hayır. Gittiğim istikamet kontrol ediliyordu, mercek altındaydım. Bir müstakbel kraliçe olarak pek özgür sayılmazdım. Doğduğum andan beri hiç olmadığım gibi. İzlediğim yönün, toplantı odasını takip ettiği anlaşılınca ancak çekiliyordu takipçi bakışlar üzerimden ve sonra görüş açısına girdiğim diğer muhafızlar tarafından izleniyordum. Bu böyle sürüp gidiyordu.

Topuklarım sarayın mermer zeminine çarpıyor, attığım her adımda yankılanan tok sesler çıkarıyordu. Bugün, çağırıldığım bir toplantıya katılmayı ilk kez kabul etmiştim. Yirmi iki gündür ilk defa kraliçe gibi giyinmiştim, başımı dik tutarak acılarımı, travmalarımı bilincimin karanlık taraflarına itekleyip kararlılıkla yürüyordum.

Beni gören sadece kadınlar değil, erkekler de yanlarından birkaç adım uzaklaşmamın ardından fısıldaşıyorlardı. Sesleri zihnime çarpıyordu, onları duymak zor değildi, istemeden bir güç uyguluyordum sanırım. Arkamda bir gölge gibi beni takip etmekte olan iki muhafızın tepkilerini de unutmak zordu.

"Gezintiye mi çıkıyorsunuz?" sorusunun cevabını, "Toplantı salonuna gidiyoruz," olarak aldıkları an açılan iri gözleriyle birbirlerine attıkları bakış sahiden komikti.

Bir yerden başlamam gerekiyordu. Madem böyle bir işe girmiştim, madem bundan sonra güçlü olacaktım; saklandığım o yuvadan, sivrilen pençelerimle birlikte çıkmam lazımdı. Tüm yaşayacaklarıma karşı dirençli olmalıydım. *Tüm yaşattıklarına rağmen tek notuyla beni serseme çeviren Alaz'a karşı da öyle.* Anladım ki kaçtıkça zayıflıyordum, saklandıkça kolay bir av haline geliyordum.

Bugünden itibaren saklanan Efsan devri kapanmış, Kraliçe Efsan devri başlamıştı.

Bundan sonra kaçmak yoktu.

Toplantı odasının önünde bekleyen iki maglo erkeği karşılarına geçtiğimde beni başlarıyla selamlayıp çapraz şekilde tuttukları büyülü mızraklarını açtılar. Siyah çelik kapı içeri girmem için aralandığında odamdan çıkıp yürüdüğüm yol boyu yok saymaya çalıştığım heyecanım kendini açıkça belli etti. Saraya geldiğim günden beri köşe bucak saklandığım Alaz'la ilk kez –ilk gün odamda konuştuğumuzdan beri ilk kez– aynı ortamda bulunacaktım. Nefes aldım, o heyecanı aldığım nefesle birlikte içime sapladım; acım, heyecanımdan daha büyüktü, zor olmadı.

Burada kraliçe olarak bulunmamın bir sebebi vardı. Hayatımda ilk kez elle tutulur bir amacım olmuştu ve bu amaç doğrultusunda bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındayım. Neler olup bittiğinden uzak durursam yine benim haberim olmadan etrafımda sürüyle olay gerçekleşecekti ve ben bir kez daha soyutlanacaktım. Bir kez daha aptal yerine konmuş hissedecektim.

Artık böyle bir durum sözkonusu dahi olamazdı. Başımı dik tutacak ve katılmam gereken her toplantıya katılacak, bu soğuk savaş adına ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Güçsüzlüğümü içimde yaşayacak, dışarıya her zaman bir panter gibi görünecektim. Acılarımı yalnızca ben bilecek, kimsenin onlara ulaşmasına imkân vermeyecektim.

Derin bir nefes alıp verdim, ardından toplantı salonuna ilk adımımı attım.

İçeri girdiğim an duvarlardan üzerime sıcak hava buharı üfürülen devasa odayı göz hapsine aldım. Gözalıcı odayı incelemeden yürümek imkânsızdı. Metrelerce ötemde, koltukların ortasındaki duvara kurulu bir şömine vardı ve yanan odunların çıtırtısı duyuluyordu. Ateşin ve şöminenin iç ısıtan bir yanı olması beklenirdi fakat odanın simsiyah duvarları buraya bambaşka bir karamsarlık katarken o ateşten gelen ısının cehennemde yanan ruhlardan sıyrılıp geldiğine inanasım geliyordu. Bir yandan da her yere ilmek ilmek işlenmiş altın bezemeler, duvar panolarının çerçevelerinden tavan apliklerine kadar mozaik örüntüler oluşturuyorlardı. O zaman hâkim renk siyah, bomboş bir tablonun içindeki amansız bir hiçliğe dönüşüyordu, ateşse altın işlemelere can veren titrek bir ışık...

Ve tam da burada o ateşin derecesinden daha yakıcı olduğuna inandığım simsiyah hareler kapıdan içeri girdiğim andan beri delici iki ok gibi üzerime saplanmış, korlarını bedenime yaymıştı. Sırf ateşine atılmamak için günlerce kaçtığım gözlerine ilk kez tesadüfler, rasgele anlık bakışmalar haricinde baktım. Ona âşık, cahil o kızdan çok uzak; kararlı, duygularını gizlemiş ve dışa kapalı tutan, hissiz bir kadın olarak.

Yeniden buraya getirildiğim gün, beni dizlerimin üstünde yere düşürdüklerinde bana attığı o aşağılayıcı bakışın bir yansımasıydı gözlerimden taşan. Ona hâlâ deli gibi âşık olan her hücremin üzerine geçici ama bir gün kalıcı olmasını istediğim toprakları atarak bakıyordum.

Alev alev yanan şöminenin karşısında kare şeklinde dizilmiş deri koltukların tekli olanında oturuyordu; bedeni, koltuğun konumundan ötürü benim solumda kalan duvara dönük olsa da içeri girdiğim andan itibaren başını omzunun üzerinden bana çevirmişti. Tıpkı, diğer herkes gibi.

En çok kırdığı yer kalbimdi, paramparça edip viraneye dönüştürmüştü ancak yine de akıllanmaz yüreğim sanki sadece onu görünce doğru düzgün çalışıyordu.

Ciğerlerimi yakan bir soluk daha çektim içime. İçeriye girmeden önce kendimi şartlandırdığımdan tepki vermeden ayırdım buz gibi bakışlarımı Alaz'dan ve sessizliği bölen topuklarımın sesiyle yürüdüm benim için ayrıldığı belli olan, sol çaprazında kalan tekli koltuğa doğru.

"Seviye atlayan kız da –ki kendisi artık müstakbel kraliçemiz olur– teşrif ettiğine göre toplantımıza başlayabiliriz. Geçen ayların ardından ilk kez tam kadroyla."

Geldiğim günden beri karşılaşıp konuşamadığım kişilerden biri olan Kuray'ın sesi, her zamanki soğuk yellerin estiği odaya enerji verdi. Anlaşılan geçen zaman ondan her daim pozitif olan kişiliğini almamıştı.

Değişen tek kişi ben miydim?

Öyle görünüyordu. Önceden olsa kurduğu bu cümleye güler, belki küçük bir karşılık verirdim. Şimdiyse ifadesizce yürümeyi sürdürdüm ve koltuğuma oturmadan önce kimler var kimler yok diye gözlerimi gezdirerek ufak bir kontrol yaptım. Bars ve Kuray, Alaz'ın tam karşısındaki ikili koltuğa oturmuşlardı, Liva koltuğun Kuray'ın bulunduğu tarafındaki kolluk kısmına yaslamıştı kalçasını ve Barın'la Mehsa'ysa şöminenin karşısında kalan ikili koltukta oturuyorlardı.

Son gelen olduğumu anlayarak, "Çok bekletmedim umarım," dedim.

Koltuğa oturduğumda Alaz'ın gölgesi üzerime düştü, yaklaştığında nefesini yüzümün sağ tarafında hissettim. Kulaklarıma sadece benim duyabileceğim yumuşak mırıltısı doldu. "Yirmi dört sene ve bir yıl."

Boynuma çarpan nefesiyle ürperdim. Söylediğinin içerdiği anlam beni bozguna uğrattı, içten içe yıprandım. Alaz yirmi dört yıl boyunca beni beklemişti, yirmi dördüncü yaşını benimle geçirdiğinden o yılı saymıyordu, sonra bir yıl ayrıldığımızdan beni tekrar beklemişti. Bugün, kendimi ondan gelecek her türlü darbeye –evet, tüm bunlar yüreğime ve ona karşı savaşmak isteyen yanlarıma uyguladığı bir darbeydi– hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama o yanımdayken işler pek de öyle yürümüyordu.

Büyük bir güçlükle dışarıya bir tepki vermemeyi başardım.

"Hayır, şimdi toplandık," diyen Melisa'nın sesiyle geriye çekilen Alaz'ın etkisinden sıyrıldım ve gözlerimi içten içe büyük teşekkürler ederek hemen Melisa'ya çevirdim. İç ısıtan gülümsemesiyle bana bakıyordu.

Sırtımı koltuğa yaslarken başımı rahatlamış gibi önüme eğdim. Bakışlarımı yeniden şömineye iliştirdiğimde beni seyretmeyi sürdüren Alaz, "Bir şey içer misin?" diye sordu.

Onu ne kadar görmezden gelirsem geleyim, benimle konuşmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Bu sadece onunla herhangi bir diyaloğa girmemi sağlamak için sorulmuş bir soruydu. Belki de refleks olarak yüzümü ona dönmemi sağlaması için yaptığı bir oyun... Alaz beni iyi tanıyordu, yanımda olduğu her an gözleri üzerimdeydi ve en ufak hareketimi etraftakileri umursamadan incelerdi. Bana bir şey sorulduğunda o an neyle ilgilenirsem ilgileneyim cevap vermeden önce mutlaka soran kişiye döndüğümü de iyi biliyordu.

Alaz'ın iyi bilmediği bir şey daha vardı ki ben artık böyle durumlara hazırlıklıydım.

"Bir an evvel öğrenmem gerekenleri öğrenip odama çıkmak istiyorum," dedim soğuk sesimle.

"O halde bir an evvel odana çıkmayı unutmalısın, tatlım," dedi Kuray. "Çünkü bu kesinlikle kısa bir toplantı olmayacak."

Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Ters giden bir şeyler mi var?"

Gerçi, bu da soru muydu?

"Yok," dedi düz bir sesle.

Ve, "Henüz," diye ekledi Bars.

Beklediğim cevap buydu.

Bana her daim buz gibi bakışlar atan Bars'la da uzun zaman sonra ilk kez göz göze geldim, hâlâ birbirimizden hazzettiğimiz söylenemezdi ki dışarıdan bakanların iki azılı düşmanın birbirini izlediğini sanacağı bir bakışma yaşadık.

Tek kaşımı kaldırarak, "Henüz?" diye sordum.

Bu sefer beni yanıtlayan Barın oldu. "Olası bir saldırıya karşı hâlâ yeterince güçlü değiliz. Magloların güçlerini kullanması tahmin ettiğimizden daha zor oluyor. Çoğu telaş anında nasıl davranması gerektiğini bilmiyor."

Bu şaşırdığım bir durum değildi, magloların doğdukları günden bu yana güç kullanmalarına izin verilmemişti, güç kullanırlarsa cezalandırılacakları psikolojisiyle yetiştirilmişlerdi. Muhtemelen güçlerini kullanırlarken bilinçaltında bir yerlerde onları engelleyen bir durum vardı ve bu, kendilerine olan güvenlerini zedeliyordu.

Suratım hafiften asıldı. "Yakın zamanda bir saldırı bekliyor musunuz?"

"Beklemeliyiz. Ancak bu şekilde tedbirli davranabiliriz," dedi Alaz. Yine sesini duyduğum an ona dönecektim ki son anda vazgeçtim. Sadece kafamı aşağı yukarı hareket ettirmekle yetindim.

Sonra, "O gün ne olduğunu merak ediyorum," dedim ortaya. Sadede geliyordum işte. Bir yerden başlamalıydım. Yutkundum. "Benim... İnfaz edileceğim gün." Bunu söylemek zordu, Varilok'ta yaşadıklarımın etkisinden kurtulabilmiş değildim. Zifir'i unutabilmiş değildim, orada gördüğüm eziyet hâlâ kâbuslarıma konu oluyor, beni uyutmuyordu. Hatırlayınca yeniden diken diken oldu tüylerim, güçbela toparlandım. "Kıyamet kopuyor sanmıştım. Kaslanlar, gökten yağan taşlar. Maglolar. Çığlıklar... Tam olarak ne oldu?"

Cevap almam sandığımın aksine geç olmadı.

"Sen gittiğin günden beri..." diye söze başladı hemen Liva, ardından bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Alaz'ın önderliğinde, bunun için çalışıyorduk. Magloların ve gönüllü büyücülerin dahil olduğu bu krallığı kurmak ve Varilok Büyücülük Sarayı'na, Cadı ve Caris Sarayı'na, Alkandros Sarayı'na karşı isyan gerçekleştirmek için. Maglo Sarayı'nı inşa ederken aynı zamanda gizlice eğitiyorduk magloları. İsyana hazır olunduğunu düşündüğümüzde senin yerini bulmuş gibi yaptık ve seni buraya geri getirdik."

Babamın yediği yumrukla burnundan gelen kanı hatırladığımda dişlerimi sıktım, öfkeli bakışlarım yeniden Bars'ı buldu.

Affedemeyeceğim ne çok şey vardı...

Bars, düşüncemi okuyormuş gibi, "Benim suçum değildi," dedi. "Yanımdakiler Varilok muhafızlarındandı ve hiçbir şeyden işkillenmemeleri gerekiyordu. Ben annen ve kız kardeşinle konuştuğum sıra muhafızlardan biri karşı çıkmayı deneyen babanı sertçe duvara çarptı, tamamen kontrolüm dışında gelişen bir olaydı ve maalesef tepki veremezdim."

Gözlerinde bana karşı ilk kez mahcubiyet belirdi. Aynı zamanda ilk defa açıklıyordu bana kendini. Yine de bana karşı açık ve net olan

öfkesini bir anda yok sayıp benim için mücadele edebilir miydi gerçekten? İnanılır gibi değildi.

Herkese şüpheyle bakıyordum, kimseye güvenecek halim kalmamıştı.

Bu nedenle, "Bu, olayı daha masum yapmıyor," dedim sertçe. Bars'ın ailemin gözleri önünde bana söyledikleri aklımdan çıkmıyordu; annemin, babamın, kız kardeşimin suratlarındaki korkuyu zihnimden atamıyordum. Yutkunup dişlerimi sıktım. "Muhtemelen benim öldüğümü sanıyorlar. Onları son gördüğüm günü çıkaramıyorum aklımdan, bu şekilde olmamalıydı, böyle canice olmamalıydı, siz..."

"Öldüğünü sanmıyorlar," dedi sözlerimi keskin sesiyle bölerek. Kaşlarımı çattım. "Alaz onları bilgilendirmek için bir mektup yazdı, mektupta sana ne olacağı detaylı olarak anlatılıyordu. Evden çıkmadan önce kapının arkasına bıraktım. Okumuş olmalılar."

Bir anda yüreğime su serpildiğini, kasvetli bir kısmına güneş doğduğunu hissettim. Başımı yastığa her koyuşumda ailemi düşünüyordum; benim öldüğümü düşünerek kendilerini yiyip bitirdiklerini, buna engel olamadıkları için kendilerini suçladıklarını, yıprandıklarını... Bu beni bitiriyordu, onlara en ufak bir haber gönderememiş olmak beni kırıyordu. Bu yüzden bu mektup...

Duraksadım.

Kendime öfkelendim tekrar, nasıl güvenebiliyordum? Gözümle görmüş müydüm? Bars insanlardan nefret ediyordu, annem ve babamın rahatlaması onun umurunda olur muydu hiç? Bunun, beni yatıştırmak için söyledikleri yeni bir yalan olmadığını nereden bilecektim?

Toparlandım. Çenemi sol omzuma doğru çevirdim hafifçe. "Buna neden inanayım?"

"Bu konuda sana neden yalan söyleyeyim?"

"Neden söylemeyesin?" dedim, ardından, "Neden söylemeyesiniz?" diye düzelttim. "Nihayetinde hepiniz bir şekilde gerçekleri bilirken kandırılan tek kişi ben değil miydim?"

Bars nefeslenir gibi güldü, dalga geçer gibi bir hali vardı. Kafasını onaylamaz şekilde sallayarak neredeyse kahkaha attığında, "Neye gülüyorsun?" diye sordum tüm ciddiyetimle.

"Küçük bir kız çocuğunda ancak bulunan şımarıklığına," diye yanıtladı. Ve o buz gibi ifadesine büründü yeniden. "Hâlâ bencilsin. Senin için neler yapıldığını, herkesin ne amaç uğruna çalıştığını göremeyecek kadar bencil ve şımarık."

Alaz, "Bars," diyerek araya girdiğinde Bars susmadı.

"Farkında değil misin, hepimizin bir amacı var. Tek acı, zorluk çeken sen değildin. Kendi ırkımıza, Varilok'a sırtımızı döndük, Alaz anne ve babasını karşına aldı, prensliğinden feragat etti, canı pahasına. Hepimiz yakalandığımız gibi infaz edileceğimizi bildiğimiz halde burada çalıştık günlerce ve aynı amaç doğrultusunda savaşıyoruz. Kimsenin seni kandırmak gibi bir derdi yok artık. İnatlaşmayı bırakıp güvenmeyi bilmelisin, en azından yapılan bunca şeye biraz saygı duyup öyle görün."

Bars, dilinde biriken zehirlerini hiç acımadan gözlerime baka baka akıtırken Alaz karşılık vermek için hareketlendiğinde ondan önce davrandım. "Öncelikle kelimelerine dikkat et ve benimle *sen* diye konuşma. Söylediklerine gelecek olursak... Bunların hiçbiri için kimseyi mecbur bırakmadım. Hepiniz bir şekilde olayların içindeyken ben her şeyden habersiz evime dönmeye çalışıyordum. Bir yol arıyordum. Sonra tam burası benim yerim dediğim an, inandığım her şeyin yalan olduğu çarpıldı yüzüme. Kalbim oyula oyula buradan gönderildim. *Tek başıma.* Ve her şeyden habersiz. Şimdi yaptığınız bunca şey için beni sorumlu tutup senin için yaptık, saygı duy, diyemezsin. Dersen, ben de sana *yapmasaydın,* derim. Yapmasaydın." Omuz silktim. "Ayrıca bir daha sakın, yapmam gereken şeyleri söylemeye kalkma, kimseden tavsiye almaya ihtiyacım yok."

Bars, aralık kalan dudaklarıyla hiçbir şey söylemeden bana bakarken ortama derin bir sükût hâkim oldu, sadece şöminedeki odunların çıkardığı çıtırtılar duyuluyordu. Öfkesini tutmak istercesine dudaklarını birbirine bastırıp iğneleyici tavrıyla sinirle gülümsedi ve kafasını şömineye doğru çevirdi.

Söylediklerimden zerre pişmanlık duymadan Bars'la olan göz bağımızı kestim, diğerlerine baktım ve, "Hâlâ anlamadığım şeyler var," dedim. "Hâlâ bilmediğim çok şey var, bunu biliyorum. Hepiniz, büyük bir kalkışmanın içindesiniz, kazanacağınızın garantisi olmayan bir savaşın içindesiniz. Canlarınızı hiçe saydınız, infaz günü de şimdi de... Sanılanın aksine görmezden geldiğim hiçbir şey yok. Siz kandırılmadınız. Siz beraberdiniz, sizi anlayan kişiler yanınızdaydı. Ben tektim. Ben güvenimden vuruldum. Ben boşlukta savruldum, aynı şey değil."

Duraksadım. Elimde olmadan gözlerimi kıstım, yerine oturtamadığım taşlar vardı. "Fakat... Tek sebebi Alaz mı? Bu yaşınıza kadar hor gördüğünüz maglolar mı? Yoksa çok kısa süre önce hayatınıza dahil olan ben miyim? Bilmediğim başka ne var?"

Yeni bir sessizlik daha doğdu. Hepsinin çaktırmadan birbirlerini izlediklerini fark ettim. Nihayetinde elini dizine koyan Kuray oldu konuşan. "Bunların hepsi dahil ama önemli bir nokta daha var elbette."

Çenemi sağ omzuma doğru kaldırdım. "Nedir?"

"Bunları konuşmak için erken olabilir."

Alaz'ın tok sesini duyduğumda bu defa kendi isteğimle ona döndüm. Bakışlarımı keskin uçlu iki ok gibi sapladım gözlerine. "Erken olması, geç olmasından iyidir."

"Şu halde bunları konuşmak isteyeceğini düşünmüyorum," diye yanıtladı beni, ciddiyetinden ödün vermeden. "İyiliğin iç..."

"Kimse, benim iyiliğimi düşünmesin," diye böldüm sonunu tahmin ettiğim sözünü, gözlerimizi birbirinden ayırmadan. "Bundan sonra kimse, benim hakkımda kararlar vermesin. İsteklerimi sorgulamasın, yeter." Hemen çevirdim başımı yeniden Kuray'a. Ve sesimi biraz yükselterek, "Benden sakladığınız her şeyi söylemenizi istiyorum," dedim öfkeyle.

Artık bir şekilde istediklerimin yapılmasını diliyordum.

Kuray beni yanıtlamadan önce Alaz'a baktı, sanki ondan onay almak ister gibi.

Alaz, "Toplantı bitti," dediğinde çatık kaşlarımla omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerini benden ayırmadan, "Bundan sonrasını yalnız konuşacağız," diye ekledi.

Şömine ateşinin gölgesi karanlık ifadesini desteklercesine yüzüne yansıyordu. Oturduğumuz koltukların yakınlığının farkına o an vardım sanki, ruhumun yabancı ve görünmez eller tarafından çekiştirildiğini hissettim.

Karşı çıkmadan sessizce diğerlerinin çıkmasını bekledim ve beklerken korktum. Korkumun sebebi onunla baş başa kalacak olmam değildi, bu isteğinin altında yatan sebepti. Az sonra duyacaklarımı sadece düşünerek bile ağırlığında ezildim, avurtlarımı dişledim. Avuçiçlerimin terlediğini hissettim.

Mehsa, kalkmadan önce dostane tavrıyla omuzumu sıvazladı. Hepsi çıkıp bizi yalnız bıraktıklarında odadaki hava ağırlaştı, vücudumdaki karıncalanma kanıma karıştı. Ateş daha sıcak oldu, yüzüme yansımakla kalmayıp yakmaya başladı. Ateşten yükselen kıvılcımları izleyerek geçirdiğim birkaç saniyenin ardından, derince soluyarak ben konuşmadan konuşmayacağını anladığım Alaz'a döndüm. Öylece bana bakıyordu ve gözleriyle buluşmak hiç şaşırmadığım bir şekilde içimi titretti.

"Seni dinliyorum."

Hafiften çattığı kaşlarıyla beni izlemeyi sürdürdü, değil cevap vermek dudakları bile aralanmadı. O an beni bilmediklerimi anlatacağı konusunda da kandırdığını düşünerek hiddetlendim. "Neyi bekliyorsun?"

Yüzünde mimik oynamadı. "Dinlemeye gerçekten hazır olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Bunun cevabını ben de bilmiyordum. Fakat artık yaşayabileceğim her şeye karşı hazırlıklı olmalıydım. Öğrendiğimde yıkılabileceğim hiçbir sır kalmamalıydı.

Gözlerimi ondan kaçırdım, ateşi seyrederken, "Değilim, tamam," diye itiraf ettim. Tekrar ona baktım. "Ama en azından bu her neyse hiç beklemediğim bir anda, çok mutluyken, kahkahalar atıyorken, hiç olmadık zamanda öğrenmek istemiyorum. Hazır değilim ama kimse kötü bir haber almaya hiçbir zaman hazır olmaz. En azından şimdi iyi bir şeyler duymayacağımın bilincindeyim, mutlu değilim ve doğru bir zamanda olduğumu düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırdı, bana hüzünle baktığını fark ettim ve başımı çevirip, "Bana öyle bakma," dedim. "Acınacak bir halde değilim."

"Değilsin," diye mırıldandı yumuşacık sesiyle beni yatıştırmak istercesine.

"Anlat o zaman."

"Efsun, bu..." deyip duraksadı.

Dirseklerimi bacaklarımın üzerine koyup kafamı ona çevirdim yeniden. "Bu?"

Cümleleri nasıl aktaracağını bilmiyor gibiydi, kalın dudaklarını birbirine bastırdı, başını hafifçe eğdi ve içine bir nefes çekti. Bu nefesi söyleyecekleriyle bıraktı dışarı. "Ailenle ilgili," dedi, kalbim tekledi. "Gerçek, ailenle ilgili."

Yüreğim ağzımda atmaya başladı. İşte şimdi göğsüm dar geldi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat sadece soluklanabildim. Hemen önüme döndüm, yüzümü iki avcumun arasına aldım, başparmaklarımla şakaklarımı sıktım. Türkiye'ye döndüğümden, ailemle ilgili gerçekleri öğrendiğim günden beri esas anne ve babamın kim olduğu sorusu düşmüştü aklıma. Elimde olmadan günlerce aklımda canlandırmıştım onları, bir yanım ne olursa olsun beni terk ettikleri için onlara kızgınken öbür yanım bir gün onlarla karşılaşmanın umudunu taşımıştı içinde. Gerçek annem, gerçek babam... Benim hayata gözlerimi açmama sebep olan iki kişi...

Yüreğim kasıldı.

Hayır, buna hazır değildim.

Onlar her kimse haklarında şimdi bir şey öğrenmek istemiyordum.

Şakaklarımı biraz daha sıktım, boğazımda, böyle anlarda ortaya çıkmaya can atan o yumru belirdi. Avurtlarımı daha sert dişledim, damağıma değen metalik kan tadını hissettim.

Dirayetli ol.

Hiçbir zaman hazır olmayacaktım, bundan daha iyi bir an olamazdı.

Alaz, "Efsun..." dediğinde güçlükle nefeslendim.

Hızla elimi yüzümden çektim ve şimdiden kızardığına emin olduğum gözlerimle yeniden ona döndüm. "Anlat. Tamam, hazırım."

Yüzümü incelerken, "Değilsin," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Doğru bir zaman değil."

Güler gibi oldum. "Bundan daha beter hallerimi göre göre çok daha kötü şeyler söylemiştin."

Omuzları düştü. "Efsun..."

"Neler biliyorsun Alaz?" dedim. "Ben artık bilinmezlikle yaşamak istemiyorum. Bugün ya da yarın. Ne fark eder? Anlat bitsin. Gerçek ailem... Kim?" Hiç tanımadığım kişilere ailem demek garip hissettirmişti.

Bir süre cevaplamadı. Ardından masanın üzerindeki muhtemelen artık soğumuş içeceği eline aldı, tek dikişte bitirdi, boş bardağı yerine koydu. Sandalyesinde geriye yaslandı. "Annenin ismi Efruz, Varilok Büyücülük Sarayı'nda çalışmış bir hizmetçi."

İsminin Efsan'ı çağrıştırması dikkatimi çekse de Varilok'ta çalışıyor olması onun önüne geçmişti. Araya girerek, "Varilok mu?" diye sordum bu yüzden.

Başıyla onayladı beni. "90-95 yılları arasında Varilok'ta çalışmış. O zamanlar Varilok Sarayı'nı yöneten benim babam, daha doğrusu Şahzadeler değil, Zerefşanlardı. Taht sırası krallığı Şahzadelerden önce yöneten Beha Zerefşan'ın oğlu Civan Zerefşan'daydı. Tüm gözler Civan Zerefşan'ın üzerindeymiş, evlenip soyunu devam ettirecek çocuklara sahip olması bekleniyormuş."

Gözlerimi kıstım. Alaz'ın babasının hükümdarlık süresi çok uzun yıllara dayanmıyordu yani, şaşırmıştım. Konunun nereye bağlanacağını delicesine merak ediyordum.

"Fakat Civan Zerefşan sarayın ve halkının hiç tasvip etmeyeceği bir kadına âşık olmuş; sarayındaki hizmetçilerden olan bir maglo kadınına, Efruz'a."

Tüylerim diken diken oldu.

"Anneme?" derken kekeledim.

Beni başıyla onayladı. "Karşılıklı bir aşkmış. Civan Zerefşan'ın gözü artık aşkından tahtını görmeyecek raddeye gelmiş. Fakat hislerini diğerleriyle paylaşırsa kadın zindana atılırmış. Bu yüzden doksan beş yılında kimseye söylemeden gizlice kaçıp evlenmişler. Ancak birlikte oldukları gece, Civan Zerefşan..." deyip duraksadı. Başı, bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi hareket etti hafifçe. Nihayetinde omuzlarını kaldırıp indirdi ve tek nefeste tamamladı. "Ölmüş."

Tenimden buz gibi bir ürperti geçti. "Neden?"

"O gece, Civan Zerefşan'ın annenin karnına seni bıraktığı gece Efsun. Yani, magloların odak noktasının anne rahminde döllendiği gece. Lukifer'in nesilden nesle aktardığı gücünün nihayetinde bir bedende can bulup etkisiyle Civan Zerefşan'ın canını aldığı gece."

Bu sözcükler olayın gidişatını değiştirdi. Annemle birlikte olmasını duymama rağmen Civan Zerefşan denen adamı, Varilok'un eski hükümdarını babam olarak düşünememiştim. Aklım karman çorman oldu. Boğazım çöllerden daha kurak bir vaziyete döndü bir anlığına.

Civan Zerefşan... Benim babammış. Beni annemin karnına bıraktığı gece, benim yüzümden gözlerini hayata yuman adammış.

Haklarında bir şeyler öğrenirken bir şekilde onlarla karşılaşmayı ummuştum ve öldüğünü öğrenmek... Onu hiç tanımasam da beni sarsmıştı. Yine de şimdi, tam şu dakikada beni büyüten, ailem olarak bildiğim insanların ölümünü duysam bağırır çağırır, koca saraya sığmazdım. Ancak biyolojik babamın yıllar önce öldüğünü duyduğum halde dıştan doğru düzgün bir tepki veremiyordum.

Beynim düşünme yetisini kaybetmişti. Nasıl davranmam konusunda çıkmazdaydım.

Alaz'ın gözleri ne durumda olduğumu yoklamak ister gibi beni inceliyordu, oysa bunu anlamasına imkân yoktu. Ben bile bilmiyordum beni. Boğazımdaki yumrunun geçmesini istercesine yutkundum, kuruyan dudaklarımı araladım. Ellerimi gelişigüzel ters çevirdim, parmaklarım aralıktı, avuçiçlerimse tavana dönüktü. "Peki ya Efruz?" dedim tekdüze bir sesle, sahiplenemedim. Anne diyemedim, bilmiyorum, o kelime o şekilde çıkamadı bu defa ağzımdan. "O nerede?"

Duyacaklarıma hazır değildim. Yine nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum. Sadece, sanırım... Onun yaşadığını duymak istiyordum.

Alaz'ın dudakları aralandığında gözlerimi ondan ayırmadım. "26 Ağustos 1996'da, seni doğurduktan sonra o da daha fazla... Yaşayamamış."

Televizyonda, rasgele geçtiğim kanallarda gözüme takılan bir kaza haberiydi sanki Alaz'ın bana anlattıkları, duyduğum an etkilenmiş ama detaylı bir hüzne kapılamamıştım. Kelimeler zihnimde dönüp duruyordu ancak aklımda canlanan bir yüz bile yoktu. Onları hatırlayıp hüzünleneceğim bir hatıram yoktu. Onların gerçekliğini ispatlayacak bir delilim yoktu.

İfadesizce, "Hepsi bu kadar mı?" dediğimde sesim çatallanmıştı. Bu bir hüzün işareti miydi? Bilemiyordum. Zihnim bomboştu. Belki de olay henüz çok sıcaktı, kendime biraz zaman vermem gerekiyordu.

Biraz durduktan sonra ağzı hareketlendi. Sonra vazgeçmiş gibi kapattı. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bu kadar."

Büyük bir fırtına kopmuş, tüm duygularımı süpürüp gitmişti.

Başımı sağ omzuma eğdim. "Tüm bu hikâyeyle Bars'ın, Kuray'ın, Liva'nın, burada olan diğer büyücülerin bağlantısı ne?"

"Baban, Civan Zerefşan, Efsun. Namı, dillerden dillere dolaşan bir Kral o. Ne kadar yıl geçmiş olursa olsun hâlâ ona saygı duyan, fikirlerini benimseyenler var. Sen onun kızısın, sadece bu bile onlar için yeterli bir sebep. Ama elbette esas sebep, bu lanetin seni öldürerek sonlanacağına inanmamamız. Bu evrende her şey olabilir."

Başımla onayladım. Daha fazla irdeleyemedim. Konuşma bitmişti; beynim boş, bir o kadar da doluydu, yalnız kalmak istiyordum. Odama çıkmak ve kendime gelmeyi beklemek. Anlatılanları düşünmek, zihnimde Efruz ve Civan'ı canlandırmaya çalışmak. Midem kasılıyor, bulanıyordu. Bana olduğundan çok daha sıcak ve karanlık gelen bu odada durmaya dayanamayacağımı anladım. Ağzımda kalan son tükürük kalıntılarını da yuttuktan sonra ayağa kalktığımda Alaz beni durdurmadı.

☽

Bir kadın görüyordum. Metrelerce uzağımdaki geniş, beyaz bir yatağın üzerine uzanmıştı. Kucağında kundağa sarılmış bir bebeği tutuyordu, ağır hareketlerle sallıyordu bebeği bir sağa bir sola. Kulağına eğilmişti dudakları, bir ninni fısıldıyordu. Hayır, sadece ninni söylemiyor, aynı zamanda ağlıyordu. Gözyaşları küçücük bebeğin bembeyaz kundağına düşüp minik, yuvarlak ve şeffaf lekeler bırakıyordu. İlerlemek, onları biraz daha yakından görmek istedim ancak olduğum yerden bir adım bile uzaklaşamıyordum.

Biraz dikkat kesildiğimde kadının söylediği ninniyi az da olsa duyabildim.

"Minik bebeğim fısılda bana,
Kalbimde hissedeyim gülüşünün ezgisini."

Titreyen elleriyle küçük bebeğin görünen seyrek saçlarını okşadı. Kadın yaklaşıp dudaklarını saçlarına bastırdı. Kokladı yavrusunu, yumuşacık tenine bir öpücük daha kondurdu. Doğrulurken burnunu çekti ve devam etti.

"Melekler güldürsün yüzünü,
Korusun attığın her adımı,
Minik bebeğim fısılda bana."

Gözyaşları yanaklarından çenesine doğru hiç durmadan süzülmeye devam ediyor, geçtiği her yerde beyaz tenine bir iz bırakamadan yeni damlayla ıslanıyordu. Bebeğin minik saçlarını okşadı nazikçe.

"Örtsün uzun kirpiklerin ışıl gözlerini,
Tutsun yumuk ellerin her daim elimi,
Minik bebeğim fısılda bana,
Kalbimde hissedeyim gülüşünün ezgisini."

Art arda iç çekti. Kendi yaşlarıyla ıslanan dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı. Yutkundu. Gözlerini yeniden açtığında tekrar bebeği buldu bakışları, uzun ince parmaklarıyla saçlarını okşarken eşsiz sesiyle ninniyi sonlandırdı.

Boşta kalan elini ağzına kapatıp tam üç kere üst üste öksürdü. Oldukça bitkin duruyordu, bebek kucağındayken yığılıp kalacaktı sanki. Bir kapı açılma sesi duyduğumda refleks olarak başımı sağıma çevirdim. İki üç adım ötemdeki, açılan ahşap kapıyı o an fark etmiştim. Giren kişiye baktığımda ürperdim. Teni buruş buruş olan yaşlı bir kadındı gelen. Siyah bir pelerin vardı omuzlarında, üzerinde çeşitli büyülü taşlarla dizili bilekliklerin, yüzüklerin olduğu kırışık elinin kavradığı, boyundan büyük ahşap asa sayesinde ayakta duruyordu. Giydiği siyah pelerin yere kadar uzanıyordu, başına örttüğü kapüşonu alnının yarısını kapatıyordu. Kalçasına kadar uzun beyaz saçları belinden salınıyordu. Omuzları düşük, sırtı kambur, yürüyüşü ise yavaştı.

Attığı her adımda dudaklarından bitkin iniltiler dökülüyordu.

"Bilge Âzin..." dedi bebeği tutan kadın. Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ona veda etmek istemiyorum. Doyamadım ki..." Art arda iç çekti. Dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu.

Yaşlı kadın konuşmadan önce yanına ulaşmayı bekledi. Yatağın kenarına geldiğinde önce anneye, ardından bebeğe baktı. "Ölüm bir veda

değildir Efruz," dedi yatıştıran sesiyle. "Bu güzel bebek senin rahminde döllendiği günden itibaren senin tek yaşama gayen onu yaşatmaktı. Şimdi sen gidiyorsun ama o güvende olacak."

"Büyüdüğünü görmek isterdim. Bu çakmak gözleriyle bana baktığına her yaşında şahit olmak isterdim. O bir lanet olamaz Bilge Âzin, şuna bak..." Söz dinlemez gözyaşları yeniden akmaya başladı. Bu sırada yaşlı kadın da gözleri kapalı olmasına rağmen yönünü bebeğe döndü. "Bu minik, güzel bebek... nasıl bir felaket olabilir?"

"Her an fark edilebiliriz. Vakit daralıyor Efruz, bebeği almalıyım."

Efruz denen genç kadın başını salladı. Dudaklarını son kez bastırdı bebeğin pürüzsüz yanağına, kokusunu son kez içine çekti. "Hoşça kal bebeğim, güzel kızım, hoşça kal. Hoşça kal miniğim, hediyem, hayat izim, hoşça kal. Hoşça kal nefesim, ona iyi bak, hoşça kal."

Yeni bir öksürük krizine tutulduğunda bitkin haliyle uzattı bebeğini Bilge Âzin'in kollarına ve yığıldı yatağına sırtüstü. Dehşet içinde öksürüyordu. Başını daha fazla dik tutamadı ve soluna çevirdi. Aralık kalan dudaklarından beyaz yastığına koyu kanlar akmaya başladı. Hüzünle dolan Bilge Âzin son kez kucağındaki bebekle sırtını döndü kadına. Bebeğin yakasını açtı, yabancı cümleler dökülürken dudaklarından işaretparmağını bebeğin göğsünün üzerine bastırdı ve o an bebek çığlıklar atarak ağlamaya başladı.

Sol göğsümde hissettiğim dehşet verici sızıyla gözlerimi açtığımda hem terleyip sırılsıklam olmuş hem de nefes nefese bir vaziyetteydim. Göğsüm sertçe inip kalkmasına rağmen ağzımdan ve burnumdan aynı anda aldığım soluklar ciğerlerime ulaşmıyordu. Daha fazla nefeslenmeye çalışıyordum, buna çabaladıkça daha çok yıpranıyordum. Saçlarım alnıma yapışmıştı, ince geceliğim ıslaktı. Başımın her yanında, kablosunda temassızlık olan bir mikrofonun hoparlörden çıkan tiz cızırtıları andıran rahatsız edici sesler yankılanıyordu. Görüşüm bulanık, gözlerim yaşla doluydu. Yanaklarımın ıslak olmasının tek sebebi terlemiş olmam değildi, ağlamıştım. Ağlıyordum. Bu kadar art arda nefeslenmemin sebebi boğazıma dizilen hıçkırıklarımı kontrol altına alamayışımdı.

Sol elimle büyük bir eli sıkıca tutuyordum, o el bana güç veriyordu, bırakmak istemiyordum, bırakırsam kâbuslar âlemine yeniden dalacağımı biliyordum.

Kâbus...

Bu kâbus muydu?

Öyleyse ilk kez gördüğüm bir kâbusu uyandığım halde anımsıyordum.

Yoksa uyanmamış mıydım?

Kötüleştim, yüreğim parçalanıyordu âdeta. Yeniden soluklanmaya çalıştım fakat göğüs bölgemde yakıcı bir sızı hissedince bundan vazgeçtim. Dudaklarımdan çığlığa benzer acı bir inilti döküldüğünde saçlarıma uzanan eli hissettim, büyük ve güven veren elin parmakları ıslak saçlarımı alnımdan geriye atıp beni rahatlatırken kulaklarıma "Şşş" fısıltısı doldu tam üç kere. "Yalnız değilsin, buradayım."

Olduğum her yerde, her anda, ne zaman duyarsam duyayım güven veren sesini işittiğimde soluğum daha düzenli bir hal aldı. Hâlâ hızlıydı fakat yatışmak üzereydi. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapattım ama uyumak için değil, sakinleşmek için. Midem çalkalanıyordu, kâbus hâlâ gözlerimin perde arkasında oynuyordu. Hâlâ unutmamıştım. Söylenen ninni beynimde dönüp duruyordu.

Efruz'u...

Annemi görmüştüm.

Son anlarını...

Kucağındaydım.

Tanımadığım, yaşlı bir kadının da dahil olduğu ilginç bir rüyaydı. Beni derinden sarsan bir kâbustu. Kâbus, iyi bir kelime miydi bilmiyordum. İçinde annelerin bulunduğu bir rüya kâbus olarak adlandırılabilir miydi emin değildim fakat... Yüreğimde bir yangın vardı. Midemde bir çalkalanma hâkimdi.

Alaz'ın yumuşak dokunuşları saçlarımı geriye taramaya devam ediyordu, şu durumda bu, engellemek istediğim şeylerde son sırada bile değildi. Neden burada olduğunu, ne zaman geldiğini yahut neden saçlarımı okşadığını sorgulayacak durumda değildim. Olmasa ne yapardım bilmiyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Değildim.

Cevap veremedim.

Efruz...

Efruz'un...

Annemin görüntülerini biraz daha oynatmak istedim aklımda, her şey zihnimde yeni izlemiş olduğum bir film misali canlı ve sıcaktı. Bana son sözlerini söyleyişini, beni Bilge Âzin'e teslim edişini ve öksürürken

ağzından çıkan yoğun kanı anımsadım sırayla. Nihayetinde midemde biriken bulantının kaynağı daha fazla orada duramadan boğazıma yükseldi. Anında gözlerimi açtım, tek elimle ağzımı kapatırken başımı Alaz'ın elinden kurtardım ve bir hışımla yataktan kalkıp banyoya koştum. Gözüm hiçbir şeyi görmedi, kulaklarım peşimden gelen Alaz'ın sözlerini duymadı, klozetin kapağını açar açmaz dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüme düşen saçlarımı önemsemeden öğürmeye başladım. Ağzıma girip salyamın bulaştığı saçlarımı Alaz geriye çekti yeniden. Bu biraz olsun daha iyi hissettirdi.

Defalarca öğürdüm, kusmak istiyordum lakin akşam hiçbir şey yememiştim, bu da bomboş olan midemde kusma eylemini imkânsız bir işleme dönüştürüyordu.

Saçlarımı başımın arkasında tek eliyle tutan Alaz, "Su içmelisin," dedi.

En azından algılarım biraz olsun yerine gelmişti ki ona, "Git buradan," demeyi akıl edebildim.

"Tamam, bunu başka zaman yaparım," diye yanıtladı ve alnımı ovuşturmaya başladı. Dokunuşunun iyi gelmesi haksızlıktı.

Cevap vermek istedim fakat boğazımda bekleyen öğürme isteği buna engel oldu. Başım sızladı. Su sesi duydum ve sonra Alaz'ın ıslak eli alev alev yanan yüzüme çarptı, ferahladım. Biraz olsun kendime gelebildiğimde başımı sağa yatırıp elinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak. Kendim hallederim."

"Bırakmam," dedi ve bir zamanlar en çok ihtiyacım olan o tek kelime kalbime bir iğne gibi battı.

"Bırakmayı çok iyi bilirsin," diye yanıtladım halsiz sesimle. Kendime engel olamamıştım.

"Efsun," dedi ancak söylediğini tamamlamasına engel olmak için yüksek sesle öğürdüm. İkinci kez kendiliğinden gelen kusma dürtüsüyle beraber ağzımdan çok az, acı bir sıvı aktı klozete. O küçük fazlalık bir anda midemi rahatlattı, başımdaki amansız ağrıyı hafifletti.

Alaz çekmecedeki tek kullanımlık havlulardan birini çıkarıp bana uzattığında ona ters ters baktım ve onun uzattığı havluyu almak yerine ayağa kalktım, çekmeceyi açıp yeni bir havlu çıkardım ve ona sildim yüzümü. Havluyu sepete atıp ellerimi yıkadım, Alaz'ın yanından geçip gittim, yeniden odaya girdiğimde bir gölge misali arkamdaydı. Yüzümden damlalar akarken yatağıma oturdum ve ona baktım. Birkaç metre ilerimde kalan duvara sırtını yaslamış, elleri ceplerinde duruyordu

öylece. Komodinin üzerindeki gece lambasının yaydığı cılız turuncu ışıkların az çok aydınlattığı esmer yüzünde endişe hâkimdi, beni izliyordu, en ufak sızlanmamda yanıma gelecek tavrıyla seyrediyordu. Diken üstündeydi.

Bir kez daha, "Git buradan," demeden önce, "Neden buradasın?" demeyi seçtim çok yüksek çıkamayan sesimle.

"Bu gece uyuyamayacağını biliyordum."

Uyuyamayacaktım. Kapıdan çıktığı zaman, elini elime koymadığı her an uykumda kâbuslarla boğuşacaktım. Ondan önce hüngür hüngür ağlayacaktım elbette, gözlerim yaş ihtiyacıyla dolmuştu ancak kendimi sıkıyordum. Annemin görüntüsü aklımda oynamaya devam ediyordu. Tüm bunların yanında, yine bana iyi gelen tek kişi karşımda duruyordu. Onsuz nasıl sabah ederdim bilmiyordum ve bu beni sinirlendiriyordu.

Çok geceyi sabaha kavuşturmuştum, hiçbirinde yanımda yoktu. Yine olmamalıydı, bu defa o mesafeyi ben koymalıydım. Bir daha bağlanmak yoktu.

Çenemi dikleştirdim. "Benden uzak dur."

"Yapamam," dedi hiç beklemeden, ondan dünyanın en imkânsız şeyini istemişim gibi bir tavırla.

"Daha önce yapmıştın."

"Yapmak zorunda kalmıştım," diye düzeltti. "Ve sonrası hayatımın en karanlık günleriydi, yaşadığımın farkında değildim."

Bahanelerini dinlemeye takatim yoktu. Benim için geçerli sebepler değildi hiçbiri. "Şimdi de zorundasın. Ben seni istemiyorsam..."

"Ki istiyorsun..."

Ukala yanıtına karşılık ona gözüm dönmüşçesine bakıp, "Çık dışarı," dedim.

Nefes alışverişini duydum, kaslı gövdesi yükselip alçaldı. "Efsun, seni bu halde bırakamam. Şimdi çıksam bile biraz gözün daldığında gelirim, buna engel olamazsın. Belli ki bu gece uyuyamayacaksın, bırak kâbus görmene engel olayım. En azından bunu yapmama müsaade et."

Yine sözlerine kapılmak isteyerek çırpınan zayıf yanıma karşılık gözlerim sulandı. Loş ışığa sahip odanın içinde bunu fark etmemesini diledim. Başımı işlemeli siyah tavana doğru kaldırıp, "Beni neden kimse dinlemiyor?" diye sordum kendi kendime. "Özellikle seni içeri almamaları konusunda tembihlemiştim tüm muhafızları."

"Senlik bir sorun değil," diye mırıldandı. "Ben kurallara uymam."

Başımı eğip kafamı ona çevirmeden yandan bir bakış attım. Bir adım dahi yaklaşmamıştı. "Bana saygı duyman gerekiyor."

Yutkunduğunu duydum. "Duyuyorum. Elimden geldiğince yapıyorum." Konuşmakta zorlanıyor olacaktı ki sesi çatallaştı. "Elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyorum ama günün sonunda kendimi yine senin kapının önünde buluyorum. İçimde biriken özlemine hâkim olamıyorum."

Ürperdim. En ufak güzel sözü karşısında şaşkına dönen kalbime gün geçtikçe hükmedebilecektim, şimdilik verebileceğim en iyi tepki daha yüzümü fazla incelemesine fırsat vermeden ona sırtımı dönmekti. Zihin yönetebiliyordu, söylediği gibi şimdi çıksa ben uyuduğumda geri dönecekti, adım gibi emindim. Hepsi bir yana, kabul etmeliydim, nitekim bu gece yanımda olması daha iyiydi. Bu nedenle konuyu uzatmama kararı aldım. Varlığından memnun olan ruhumu sevindirdim ve daha fazla itiraz etmedim.

Yatağıma girdim, yorganımı üzerime çektim ve Alaz sanki hiç burada değilmiş gibi ona sırtımı döndüm, gözlerimi sıkıca yumdum. Varlığını unutmam biraz zaman aldı. Sonra yerini yeniden annem aldı, ölüm döşeğindeki halini hatırladım defalarca kez. Bana sunulan o rüyayı izledim. Gözlerimden inci tanelerini andıran yaşlar boşaldı, sessiz hıçkırıklarla siyah yastığımı ıslattım. Hiç tanımadığım fakat beni bu dünyaya getiren iki kişi için ağladım, canım yanıyordu. Yürekte o bağ hissediliyormuş, görmesen de bilmesen de acısı kalbine yerleşiyormuş, onu anladım.

Soluklarım sıklaşıp gözyaşlarım yavaşladığında uykuya dalmak üzere olduğumun bilincinde değildim. Uyku sersemi yatağın sol tarafının çöktüğünü ve yanağıma değen elin dış yüzeyini hissettim. Burnuma dolan odunsu kokusu karıştı nefesime, uykunun verdiği cesaretle içime çektim derince. Ve sonra sarhoş kırması bir halde dilimin ucuna gelen cümleleri dudaklarımdan döktüm.

"Sana sarılmak istiyorum, kollarının arasında şifamın saklı olduğunu biliyorum. Ama yapmayacağım. En ihtiyacım olduğu anda beni o şifadan mahrum ettiğin için seni asla affetmeyeceğim."

Bölüm İki

Ateşe Atılan Ruhlar

Aklım, her zamankinden daha doluydu.

Düşüncelerim bir ipin iki ucunu tutan ayrı eller, iki taraftan da çekiyorlar ve ip yani beynim geriliyor, kopma noktasına geliyor, sızlıyordu. Koskoca sarayın içi bana dar geldiğinden nefes alacak bir yer arıyordum, avazım çıktığı kadar bağırabileceğim, sonsuz soluklanabileceğim ferah bir alan... Arkamda bir gölge gibi beni takip eden muhafızlar olmadan sadece kendi benliğimle baş başa kalmak istiyordum. Bu isteğimi gerçekleştirmek amacıyla yürüyordum gümüş işlemelere sahip devasa duvarların olduğu büyük sarayın koridorlarından. Esasında odama çıkmam gerekiyordu, iki gün sonra gerçekleşecek olan taç giyme töreninde üzerimde olacak elbisenin provasından yeni çıkmıştım, odamda küvetim hazırlanmış beni bekliyordu. Dinlenmem için... Ama son anda verdiğim bir kararla kimseye haber vermeden yönümü değiştirdim, sarayın ön çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Peşime takılan kimse olmamıştı.

Henüz.

Yalnız kalmam gerekiyordu fakat dört duvar arasında değil; kendimi kapana sıkışılmış hissederken ve rahat rahat bağıramayacağım bir alanda değil. Saraydan, muhafızlardan, meraklı kadınlardan uzaklaşmam gerekliydi. Nefes almam gerekliydi, soluklarımın ciğerlerime ulaşabildiğini sanmıyordum. Her konuda yetersizdim. Ailemle ilgili gerçekleri öğrendiğimden beri daha yetersiz. Nasıl bir lanet olduğum istenmeden yüzüme vurulmuştu bir kez daha.

İçimde taşıdığım karanlık güçler nedeniyle anne ve babamın dahi ölümüne sebep olmuştum. Kim, böyle bir şeyi kabullenebilirdi ki? Gerçekten yaşamayı hak ediyor muydum? Bu kadar kişi neden yanımdaydı sahi? Onlar nasıl bir karanlık olduğumun farkında değiller miydi?

Ben, daha doğmadan kendi anne babasını öldüren bir yaratıktım.

Midem bulanıyordu, günlerdir kusmaya çalışmaktan kasılan karnım acımaya başlamıştı. Dudaklarım kupkuruydu, adımlarım hızlıydı ancak bacaklarım titriyordu. Sağ ve sol tarafında ellerindeki mızraklarla

bekleyen muhafızların bulunduğu kapıyı gördüğümde yürüyüşüm daha seri bir hal aldı. Az kalmıştı. Kalbim göğsümü delercesine atarken bir saniye fazla içeride durursam düşüp bayılacağımı düşündüğümden tüm gücümü kullanarak bir hışımla dışarı çıktım. Soğuk ve sert hava soluğuma karışıp ciğerlerimi yakarken durmadım, sarayın bahçesinin çıkışına, ormana doğru yürümeye devam ettim.

Biraz uzaklaşmış ancak henüz çıkışa yaklaşamamıştım ki arkama takılan iki gölge hissettim.

"Efendim..."

"Beni yalnız bırakın," dedim durmadan.

"Efendim aldığımız emirler..."

Durdum, sabrım taşmış gibi iki iriyarı adama dönüp, "Beni rahat bırakın!" diye bağırdım. Sesim öyle yüksek çıkmıştı ki ağaç dallarında gizlenen kargalar korkup gaklayarak gökyüzüne doğru kanat çırptı. Bahçenin sağ tarafındaki eğitim gören askerler duraksayıp toplu halde bana döndü. Onları eğiten komutanları, kralları Alaz da öyle elbette.

Bakışlarının tesiri altına girmeden çevirdim yüzümü peşime takılan muhafızlara. "Gezintiye çıkacağım. Tek başıma. Size, saraya dönmenizi emrediyorum."

Saçının rengi başak tonlarında olan, diğerinden daha uzun boylu muhafız, "Müstakbel kraliçemiz olarak emirleriniz bizim için kılıçtan daha keskindir efendim," dedi. "Fakat siz de biliyorsunuz ki sarayın etrafı düşman birlikleriyle çevrili, beklemediğiniz bir anda saldırıya uğrayabilirsiniz."

Evet, haklı olabilirdi. Fakat sarayın dışındaki kalkan henüz çok yeniydi, en azından şu an için böyle bir ihtimal olmadığını biliyordum. Kararlılığımdan ödün vermeden, "Herhangi bir tehlikeyle karşılaşmam durumunda ne yapacağımı iyi biliyorum. Lütfen, geri dönün," dedim.

Daha yumuşak ama hâlâ otoriter... Bu daha "Efsancıl"dı, evet.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ve beni anlamalarını sağlayacak... Bu da daha "Efsancıl".

İki genç adam göz ucuyla birbirlerine baktılar, ardından bana döndüler ve başlarını önlerine eğip emrimi kabullendiklerini belli ettiler. "Lütfen dikkatli olun," dedi kıvırcık saçları olan.

Onu gözlerimle onaylayıp yeniden önüme döndüm. Gerçekten beni takip edip etmediklerini anlamak amacıyla omzumun üzerinden kontrol etmek istiyordum ancak onlara güvenmediğimi düşünmelerini istemiyordum. Bakmadım.

Yürümeye devam ettim. Sözüm dinlendi, dakikalar sonra işittiğim tek ses kendi ayak seslerim oldu. Hava soğuktu, üzerimdeki –sırf prova sırasında çok fazla giy çıkar işlemi olmasın diye tercih ettiğim– gümüş rengi, kolları uzun, yakası boğazlı örgü elbisem bile soğuğun tenime işlemesine engel olamıyordu. Eh, kısa siyah botlarımla eteğimin arasında kalan bacaklarımı soğuğa karşı koruyacak bir kalkan olmaması da üşümemin bir diğer nedeniydi elbette. Ancak geri dönmek aklımın ucunda yoktu, soğuk tek ilacımdı sanki, onunla ürpermeyi seviyordum.

Yürümeye devam ederken düşüncelerimle boğuşuyordum fakat saraydan uzaklaşmış olmak beni rahatlatmıştı, ormanın derinliklerindeydim. Beni izleyen gözler, tepkilerimi merak edenler yoktu, yalnızdım. Uzun zamandır istediğim gibi. Kuru ağaç dallarına basarak yürüyordum, çıkan çıtırtılar beynime doluyordu. Nefes alıp verdikçe ağzımdan çıkan buharlar göğe doğru duman gibi yükseliyor, yeşil ağaç dallarına ulaşamadan rüzgâra karışıyordu. Rüzgârın uğultuları güçlü bir adamın gür çığlıkları gibiydi; korkunç, tehlikeli, tüyler ürperten cinsten. Arada sırada kargalar gaklıyor, türünü bilmediğim bir kuş uğultuya benzer bir ses çıkarıyordu.

Bir kaslan yahut kurtboğanla karşılaşma ihtimalimi düşündüysem de sonra bunun beni korkutmadığını fark ettim. Alaz'la yapmış olduğumuz eğitimlerden kaptığım bilgiler hâlâ benimleydi, bir kaslanla nasıl güreşileceğini iyi biliyordum, en azından öyle sayılırdım.

Fakat zaman, yaşadıklarım bana bir şey öğretmişti. Düşüncelerle savaşmanın bir yolu yoktu, düşüncelerle savaşmanın yolu olmadığında alıyordu beden de ruh da en derin yaraları. Onlara hükmedemediğimiz zamanlar...

Efruz Zerefşan ve Civan Zerefşan.

Hiç tanımadığım, görmediğim, bilmediğim iki ayrı şahsiyet...

Ölümlerine sebep olduğum iki kişi...

Annem ve babam...

Nasıl ağır bir yük bu, nasıl tarif edilir? Yüreğimde irice bir boşluk, aklımda devasa bir yangın var. Sadece aklımı değil, tüm ruhumu sarmalamış alevler. Düşünmekten kendimi alamıyorum, bastığım her yere lanet yağdırdığımı hissediyorum. Attığım her adımda toprak kirleniyor, dokunduğum her kişi ölümden payını alıyordu sanki. Dengeleri bozuyordum, evrenin karanlığının sebebi bendim, farkındaydım. Belki ölümümle doğacaktı güneş... Benden nasıl bir umut bekleniyordu? Gerçekten yaşamam mı gerekiyordu?

Bir halkı yaşatmak için, evet.

Fakat anne ve babamın benim yüzümden öldüğünü öğrendiğimden beri sorgulamakla meşguldüm.

Lanet...

Koca bir evrenin çoğunluğu tarafından lanetli görülüyordum. Saf kötü bir adam olan Lukifer İdmon'un yadigârıydım, onun bütün kirli gücünü taşıyordum.

Gördüğüm rüya, annemin –bu kelime Efruz kastedilerek kullanıldığında hâlâ garip geliyordu– beni ışıldayan, sevgi dolu gözleriyle kucağında sallarken güzel sesiyle söylediği ninni aklımdan çıkmıyordu; sürekli başa sarılıyor, yeniden söyleniyordu. Eğer gördüklerim gerçekse, eğer sadece görmek istediklerim değilse beni seviyordu, bana aşkla bakıyordu, bir annenin çocuğuna bakışıydı işte.

Fakat bu ne kadar mümkün olabilirdi? Eğer ben olmasaydım kocası, babam, Civan Zerefşan ölmeyecekti. Kendisi de hâlâ hayatta olacaktı. Ölümlerine sebep olan lanetli bir yaratığı nasıl sevebilirdi ki?

L a n e t l i.

Bu kelimeyle ilk kez yüzleşiyordum sanki. Gerçeklerle ilk kez baş başa kalıyordum. Bu evrene ansızın gelen saf insanları düşünüyordum sonra. Giyotinle kafası kesilen çocuğu, onun gibi onlarca hatta yüzlercesini; sevgilisine kavuşmak için gün sayan Ferman'ı...

Hepsinin ölümüne ben neden olmuştum. Benim bulunmam adına öldürülmüştü hepsi.

Ve şimdi benim bir halkı kurtarmam bekleniyordu.

Lanetli olan bendim.

Düşündükçe delirecek gibi oluyordum, vücudumdaki ısının derecesi artıyor, kanım kaynama noktasına geliyordu. İşte şimdi rüzgâr üşütmüyor, ferahlanmama bile fayda sağlamıyordu. O an anladım, benim içine sıkışıp kaldığım, beni boğan yer saray değildi. Ruhum bedenime sığmıyordu; yaşadıklarımı, duyduklarımı taşıyamıyordu.

Yanıyordum.

Etrafta varlığını sürdüren her şey dönmeye başladığında durakladım. Buğulanan gözlerimi sıkıca yumdum, bunu yaparken gözkapaklarımdan taşan iki damlanın sıcak tenimi yakarak aşağı indiğini hissettim. Ağlıyordum, yaş damlayana dek farkında değildim. Sessizce nefes aldım, verdim fakat bu defa aldığım oksijenin soğukluğunu dahi hissedemedim. Sakinleşmek için biraz öyle durduğumda ancak fark edebildim doğanın sesini yeniden. Duyduğum şırıltı sesi sakinleştirici

bir müzik gibiydi. Biraz dinledim, sonra kaynağını görebilmek adına gözlerimi açtım.

Birkaç metre ötemde yemyeşil bir göl bulunuyordu. Tepeden akan şelalenin hırçın suları sertçe göle çarpıyor, tok bir ses çıkarıyordu. Soğuk görünüyordu, oldukça soğuk; içimdeki yangını söndürmeye yetecek kadar soğuk. Derdimin devası orada saklıymış gibi hiç şüphe etmeden yürümeyi sürdürdüm, gölün kıyısına geldiğimde başımı önce sağa sonra sola çevirdim. Değil bir şahıs, hayvan dahi görmedim. Suyun sesi ve rüzgârın boğuk çığlıklarından başka duyulan hiçbir şey yoktu.

Vücudumdaki ısı, derecesini artırmadan tuttum elbisemin eteklerini ve bir hışımla yukarı sıyırıp başımdan çıkardım.

"Sakın bana o suya gireceğini söyleme."

Kulaklarıma oldukça yakından dolan bu sesle birlikte korkuyla yerimde sıçradım, çıkardığım elbisemi refleks olarak iki elimle göğüslerime bastırırken kamufle ettiğim bedenimle sesin sahibine döndüm. Birkaç metre ilerimdeki Alaz'a...

Kalbim deli gibi atarken kocaman açılmış gözlerimle, "Sen nereden çıktın?" diye sordum. Ürkek bir ceylan gibi titriyor, tedirgin bakışlarla onu izliyordum.

İhtirasla yanıp söndüğüne emin olduğum koyu gözlerini güçbela yüzümde tuttu. "Tek başına gezintiye çıkan laf dinlemez eşime eşlik etmek istedim."

Sesi hem boğuk hem de biraz öfkeliydi, dengede tutmayı deniyor gibi.

Bana doğru bir adım attığında bir adım geriledim, hemen, "Dur," dedi. "Düşeceksin. Suya."

"Amacım bu zaten!" diye bağırdım korkunun, utanmanın yerini öfkeye bırakarak. "Tek başıma gezintiye çıkacağımı söylemiştim, yanımda kimseyi istemiyordum."

"Efsun, o suya girmeyeceksin." Geriye doğru attığım ilk adımda üzerime atlayıp beni durduracakmış gibi duruyordu, tetikteydi. "Seni tek başına göndermeyeceğimi bilmen gerekiyordu. Üstelik bu halde."

"Ne varmış halimde?"

"Ne yok ki..." dedi, içinde söylemek istediğinden fazla anlam taşıdığını belirten bir tonlamayla. Yanaklarım ısındı. Trans halinden çıkmışçasına başını salladı. "Yol boyunca bir gölge gibi arkandaydım ama beni hiç fark etmedin."

Söylediğinin doğru olup olmadığını anlamak için bir anlığına sustum. Akabinde yalan söylemediğine kanaat getirdim, elbette fark

etmemiş olabilirdim çünkü yol boyunca duyduğum tek şey zihnimin sesiydi. Dudağım seğirse de kendimi âciz göstermemek adına diredim.

"Neyse ne. Muhafızlara 'yalnız olmak istediğimi' söylediğimi görmüştün."

Evet, dercesine başını salladı. "Ve şimdi seni böyle görünce diyorum ki..." Bakışları kor alevler gibi vücudumda gezindiğinde baştan ayağa ürperdim. Kaşları hayran hayran havalandı. "İyi ki muhafızları peşinden göndermemişim."

Düşmekle düşmemek arasında cebelleşen örgü elbiseyi iki elimle daha sıkı tuttum. Laf dalaşma girecek halimin olmadığına kanaat getirdim, omuzlarım düştü.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim, pes etmiştim. Omzumun üzerinden suya baktım. "Benim o suya girmeye ihtiyacım var. Ben... İyi değilim."

Ciddileşti. "İyi olmadığını biliyorum," dedi yatıştırıcı tonuyla. "Ama derdinin devası o buz gibi suyun altında değil Efsun, ruhun alevini söndüremez soğuk sular."

Gözlerimi kapattım. "Görmeye ihtiyacım var," dedim yalvarırcasına. "Denemeye ihtiyacım var." Gözlerimi açtım ve üzerinde yuvarlak dalgaların titrediği yeşil suyu izledim.

"Sana ilaç olmak için karşında duruyorum ama sen bana sığınmaktansa kışın ortasında buz tutmuş göle girmeyi tercih ediyorsun," dedi çaresizce. "Efsun... Bana çok büyük cezalar veriyorsun."

İlaç...

Alaz'ın her yarama, kanayan her yanıma iyi geldiğini biliyordum; buna kendi açtığı yaralar da dahildi. Fakat cesaretimi bulamıyordum; ona koşmak, kollarımı gövdesine dolamak, başımı göğsüne yaslamak arzularımı gerçekleştirebileceğim cesaretim kayıptı. Korkuyordum, ona yeniden sahip olmaktan, onu yeniden kaybetmekten, onu bir daha görememekten... Evet, Alaz'la arama koyduğum mesafenin sebebi yine ona olan aşkımdı; ona olan, içimde büyüyüp beni esir alan kaybetme korkumdu. Alaz'a beni kendinden mahrum ettiği için kızgındım, bir gün onsuz kalabileceğime beni alıştırmadığı için kızgındım, bu düşünceyi bana hiçbir zaman aşılamadığı için kızgındım. Ben Alaz'a kendisi için kızgındım, bizim için kızgındım. Ona tekrar sığınma cesaretinde bulunamadığım için kızgındım.

Ağlamak istiyordum, hislerim birbirine karıştı; ne için ağlamak isteyeceğimi bile bilemez hale geldim. Tüm duygularım esir aldı

benliğimi. Alaz bana doğru bir adım atamadı, ben koşup ona sarılamadım, bunun yerine hiç umursamadan bıraktım sıkıca tuttuğum elbiseyi ıslak çimenlere doğru, ince iç çamaşırlarımla kaldım karşısında fakat Alaz'ın buğulanan gözleri yarı çıplak bedenime inmedi, yüzümden ayrılmadı. Ruhumdaki yangının şiddeti büyüdü, isleri nefesimi yaktı, su için delirme raddesine geldim. Bir adım geri attım ve kendimi şelalenin, kutuplardan bir parça kadar soğuk suyuna bıraktım.

Derindi. Önce hissettiğim soğukla saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar ürperdim. Sımsıkı yumduğum gözlerimle dibe vurmam beklediğimden daha uzun sürdü, hiç yüzeye çıkmak istemedim, tam burada son nefesimi vermek istedim. Her şey birbirine girdi, dünyaya gözlerimi açışım, annemin söylediği ninni... Yanıp sönen flaş ışıklarının ardında babamın, hiç görmediğim Civan Zerefşan'ın anlık görüntüleri parladı. Kalbim ortadan ikiye yarılmak istercesine sızlandı.

Lanet aklımda yer etti. Ölen kişiler yeniden bir bir resmedildi zihnimde.

Yangın, yanardağa evrildi.

Alaz'ı düşündüm, geçitten geçişimi düşündüm. Bu sarayı düşündüm, benim için yaptıklarını getirdim aklıma. Ailesini, koca evreni karşısına alışını... Aşk görme kusuruydu, sevdiğim adamın dudaklarından duymuştum bunu.

O zaman...

Alaz benim gerçekten lanetli olmadığıma inanıyor muydu yoksa bana duyduğu aşk onun gözlerini kör etmiş ve ne pahasına olursa olsun yaşamamı mı seçmişti? Ya ben yaşadıkça her şey daha kötü olursa? Ya magloları kurtarmaya çalışırken onlarla birlikte tüm evreni büyük bir tehlikeye atarsam?

Büyük felaketlere sebep olmayacağımı kim ispat edebilirdi?

Bedenim buz tuttu, dişlerim soğuktan takırdadı, üşüdüm. Fakat soğuk şelale dahi yatıştıramadı ruhumdaki yangını. Soğuyan bedenim kaldırma kuvvetiyle hızla yüzeye çıkarken içimdeki yanardağ patladı, ruhuma lavlar aktı. Alaz haklıydı, ruhtaki yangını soğuk sular söndüremiyordu.

Hafif bir kuştüyü gibi su yüzüne çıktığımda ağzımı açıp derin bir nefes aldım. Şelalenin sesi ağır çekim bir videonun sonunda çıkan o hızlı ses misali doldu kulaklarıma. Sık nefesler alıp verdim, hiçbir şey değişmemişti. Oyalanmadan kıyıya doğru kulaçlar attım, tam karşımda bekleyen Alaz eğilip elini uzattı ancak değil tutmak o tarafa

bakmadım bile. Titreyen iki elimle toprak zeminden destek alarak sudan çıktım ama hemen giyinmedim, gücüm kalmamıştı.

Suya doğru oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına dolayıp çenemi dizlerime yasladım. Saçlarımdan, kirpiklerimden sular akıyor, alt ve üst dişlerim soğuktan birbirine çarpıyordu. Zangır zangır titriyordum, şelalenin sesini takırdayan dişlerim gölgelemişti. Boş bakışlarla lakin aklımdan atamadığım derin düşüncelerle seyrediyordum gölü.

Alaz'ın beni izlediğinin bilincindeydim, biraz sonra üzerime düşen gölgesiyle izlemekle yetinmeyeceğinin farkına vardım. Göz ucuyla ona baktığımda üzerindeki siyah tişörtü çıkardığını gördüm, suya gireceğini düşündüm ancak Alaz bunun yerine benim tarafıma gelmeyi seçti, arkamda durdu ve eğildi. Bacaklarını bedenimin iki yanından uzatarak yere oturdu, beni arasına aldı. Önce tişörtüyle kuruladı çıplak tenimdeki damlaları, boynumu, göğüslerimin açıkta kalan kısmını, kollarımı, bacaklarımın üst tarafını. Sessiz kaldım. Artık ıslak olan tişörtünü kenara koydu. Karşı çıkmama fırsat vermeden sardı güçlü kolları gövdemi, nemli sırtım sıcacık göğsüne yapıştı, sıcaklığı buz gibi bedenimi esir aldı. Yüzünü omzumla boynumun arasına gömdüğünde elimde olmadan gözlerimi kapattım.

Onu özlemiştim. Onu deli gibi özlemiştim.

Her hücresiyle her hücremin devasıydı, şu noktada ona karşı koyamazdım. Ben sarılmazdım ancak beni sardığında ona engel olamazdım.

O belki de beni daha fazla özlemişti, nitekim burnunu boynumdan çekmeden derin, hasret dolu bir nefes çekti içine, ürperdim. Azıcık geri çekildi ancak çok değil, nefesi hâlâ tenime sızıyordu. Derken mırıltısı kulaklarımı doldurdu. "Sen ne kadar istemesen de her yarım hissettiğinde, yüreğin her üşüdüğünde, başın her eğildiğinde benim kollarım burada olacak. Seni saracak, ısıtacak, tedavi edecek."

Tek istediğim buymuş gibi biraz da olsa rahatladı yüreğim. Sessiz kaldık, kelimeler bozamadı anın büyüsünü. O beni sardı; teni, nefesi ısıttı üşüyen bedenimi, soluğu yanan ruhuma serpilen damlalar gibi geldi. Yeniden ağlamak istedim, dudaklarımdan bir hıçkırık firar etti.

Alaz duymuştu, şüphem yoktu. Tek eli yavaşça yüzüme çıktı, suratıma dökülen saç tellerini geriye itti. "Efsun," dedi çaresizliğini belirten kısık sesiyle. "Güzelim. Ne oldu sana? Neler düşünüyorsun?"

Bu soruya ihtiyacım vardı, içimdekileri boşaltmam gerekliydi. Bunu yapacağım tek kişi de Alaz'dı, ondan başka kimse beni anlayamazdı. Kendimi kandıramazdım, öyleydi.

Yine de, "Hiçbir şey," dedim sessizce.

"Keşke zihnine ulaşmanın bir yolu olsa," dedi inanmadığı apaçık ortadayken. "Keşke yaralarını daha açılmadan sezsem, engellesem... Gözlerinde hiç yaş görmesem..."

"Gözlerimde yaş yok," dedim ama sesim çatallaştı bunu söylerken. Üç yaşındaki çocuk bile inanmazdı.

"Efsun..." dedi fısıldar gibi, ılık nefesi yeniden ürpertti. "Ben senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, iyi hissetmediğin zamanlar bunu gizlemeyi seçmene gerek yok. Hüznün seni güçsüz yapmaz, tıpkı hiçbir zaman ağlamamış olmanın daha güçlü yapmayacağı gibi."

Güler gibi oldum. "Dedi, yirmi altı yıllık hayatında yalnızca kaybettiği köpeği için ağlayan Alaz Şahzade."

"Lex hayatını kaybedene dek elle tutulur bir hüzne sahip olmamıştım. İlk onun için ağladım, doğru. Ama bu son olmadı."

O an ayrılışımızı düşündüm, beni geçitten bıraktığı günü. Beni bir daha göremeyeceği gibi bir ihtimal olan o gün, gözlerimdeki yaşları gördüğünde ağlamış mıydı o da benim gibi? Alev almış mıydı yüreği? Yağmur damlaları kor alevler gibi değmiş miydi tenine?

Sormak istedim, dilimin ucuna dek geldi kelimeler. Ancak yapamadım, duymaya hazır değildim. Duymamalıydım.

Sükûtun hüküm sürdüğü bir iki dakikanın ardından, "Sen haklıydın," dedim birden, belki bu kadar yakınımda olmasa duymazdı bile sesimi.

Göremedim ama kaşlarını çattığını hissettim.

"Ailemle ilgili gerçekleri duymak için hazır değildim," diye ekledim. "Hayır, öğrendiğime pişman değilim. Bir gün duyacaksam o an en doğru zamandı..." Yutkundum. Yine de boğazımdaki o koca yumru geçmedi. "Ama içimde, içinde boğuştuğum şeyler var."

"Ne gibi?"

"Ben, ailemin ölümüne sebep oluşum."

"Öyle değil..."

"Öyle," dedim hızla, beni yatıştırmasına izin vermeden. "Ben bir lanetliyim. Lukifer'in tüm ölümcül güçlerini içimde taşıyorum, onun vârisiyim. Bunu yok sayamayız. Önce babamı, doğarken annemi öldürmüşüm." Sesli itiraf etmek kalbime hançer sapladı. Göle baktım ancak izlediğim şey boşluktu. "Gerçekten benim yaşamamın bu halkı, evreni kurtaracağını düşünüyor musun? Ben düşünmüyorum. Artık düşünmüyorum. Benim yüzümden insanlar öldü, anne babam öldü,

koca bir evren tehlike altında... Alaz, tüm bunlar neyi gösteriyor farkında mısın? Beni öldürmelisi..."

"Sakın," dedi. Güçlü bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. "Tamamlama. Sakın." Zor konuşuyordu, yutkundu. "Aklından çıkar bu düşünceleri, ölmeyeceksin, seni öldüremeyeceğim. Değilsin ama eğer gerçekten bir lanetsen de Efsun, şunu bil, ben bu lanet için yaşar, bu lanet için ölürüm."

Tüylerim diken diken oldu. Titreyişlerim bile duraksadı. Söylediklerinden etkileniyordum elbette, bana sunduğu aşkı beni etkiliyor, dumura uğratıyordu. Alaz, beni seviyordu buna şüphem yoktu. Beni benden fazla seviyordu, hiç şüphesiz. Yıllardır yolunu gözlediği kişiydim.

Tam da bundan dolayı, "Aşk görme kusurudur," diyerek onun sözünü ona hatırlattım. "Bana olan aşkın, gözünü kör etmiş olabilir mi? Doğru bir tanedir, onu yok sayamazsın."

"Sana olan aşkımın büyüklüğünü fark etmen güzel, bundan şüphe duymaman beni mutlu etti."

"Aşkından hiçbir zaman şüphe duymadım," diye itiraf ettim. "Ne tüm zehirli cümlelerini gözlerime baka baka aktardığında ne geçen bir yılda ne de seni yeniden Varilok'ta gördüğümde." Yutkundum. "Benim sorunum aşkınla değil."

"Yerle yeksan ettiğim güveninle..."

Sessiz kaldım.

Yakındık ama uzaktık. Kolları bedenimi sarıyor, beni ısıtıyordu fakat Alaz ve Efsan'dık şu an. Alaz ve Efsun'u değildik, o paravanı indiremiyordum. İndirmek istemiyordum. Alaz da bunun farkındaydı.

"Sana âşığım Efsun, söylemekten bıkmayacak kadar âşığım. Haklısın, bu aşk gözlerimi kör etme noktasında, aksi takdirde ailemi başka ne için yok sayabilirdim, bilmiyorum, benim için varsa yoksa sensin. Doğru olan şey, senin gerçekten ölmen gerektiği olsaydı yine de seni öldürmez, uğruna herkesi karşıma alırdım. Benim doğrum sensin."

Ne bir ses kayması ne de söylediklerinin şaka, yalan olduğunu ima eden alaycılık vardı. Tok sesi, tüm ciddiyetiyle kurmuştu cümlelerinin hepsini. Yeniden ısındı kanım ama bu defa rahatsızlık verici türden değildi.

Başını hayır nezdinde salladı. "Ama bu defa sadece aşkım için değil, aynı zamanda doğru olduğuna gerçekten inandığım bu olduğu için buradayım. Lanetin gerçekten senin ölümünle sona erip ermeyeceği bilinmiyor."

Nefeslenir gibi güldüm. "Kitapta öyle yazıyor. Gözlerimle gördüm."

"Kitap değiştirilmiş olabilir, biz buna inanıyoruz."

"Size böyle düşündürten ne?"

"Kitabın ana mühürlü sayfasının kayıp olması."

Gözlerimi kıstım. "Nereden biliyorsun?"

"Bilge Âzin sayesinde her şeyden haberdarım. Kendisi evrenin en yaşlı kadını, ondaki bilgiler tüm kütüphanelerin toplamında yoktur. O da bizim tarafımızda. Elbette, gizli olarak."

Bilge Âzin'i rüyamda da gördüğümü hatırladım o an. İsmini daha önce duymuştum ama yüzünü yalnızca rüyamda görmüştüm. "Rüyamda... Annemi gördüğüm rüyada o da vardı. Bilge Âzin."

"Gördüğün rüya zihninin kaydettiği anıydı o zaman; rüya değil, gerçeği görmüştün yani."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Bilge Âzin, Civan Zerefşan'ın tarafında. Babanın yani. Seninle görüşmeyi çok istiyor. Bu senin için de iyi olabilir, onunla konuşunca lanetli olmadığını daha iyi anlarsın. İster misin?"

"Krallığın etrafı korunmuyor mu? Nasıl görüşeceğiz? Üstelik bu tehlikeli olabilir."

"Sen orasını düşünme sevgilim."

"Alaz Şahzade'nin mutlaka başka bir yolu vardır," dediğimde güldü ama buruk bir gülümsemeydi bu.

Kendisinden, "En olmayacak zamanda tek bir yolu vardı sadece," diye bahsetti bir başkasıymış gibi.

Yaptığı imayı havada kaptım. Yüreğim burkuldu, onun için de kendim için de bizim için de. Bizim, şimdi sarmaş dolaş bir halde bile ayrı olan iki kişi için...

Cevap vermedim, veremedim. Günlerce hiç kıpırdamadan tam burada, bu şekilde durmayı istediğim halde kendime geldiğimden ötürü artık buna bir son vermem gerektiğini anlayarak kıpırdandım. "Saraya... Dönsek iyi olacak."

"Bundan iyi olamaz," dedi, uykusundan uyanmak istemeyen bir çocuğun taşıdığı huysuzlukla. Nefesi saçlarımın arasından kulağıma ulaştı, içim gıdıklandı.

Hiçbir şey bundan iyi hissettiremezdi.

Bir kez daha tenimi soludu, ardından elleri beni serbest bıraktı. Avuçlarından destek alıp kendini geriye çekti. Varlığının, yokluğunun

beni sersemletmesine fırsat vermeden çevik bir hareketle örgü elbiseyi elime aldım, hızla üzerime geçirdikten sonra ayağa kalktım.

Gökyüzünden yeryüzüne iri kar taneleri dökülüyordu.

Evren, bugün en soğuk günlerinden birini yaşıyordu. Dışarıda bariz bir fırtına hâkimdi, bundandır ki kimse sarayın dışına çıkacak cesareti bulamamıştı. Özellikle de kadınlar ve çocuklar. Hoş, bugün kimsenin gözü dışarıda değildi zaten. Çocuğundan büyüğüne herkes, sarayın içinde bir o yana bir bu yana koşturuyordu.

Bugün büyük gündü, hepimiz için.

Bugün taç giyme töreni gerçekleşecekti. Gerçek bir kraliçe olacağım gün, bugündü. Aynı zamanda Alaz'la olan eşliğimiz kutsanacaktı, tüm resmi kaynaklarda evli görünecektik. Odalarımız birleşecekti, elbette bunların hepsi formalite icabı sürecek, aramızda hiçbir şey olmayacaktı. Kendimi her ne kadar sakin tutmaya, öyle göstermeye çalışsam da heyecanlıydım. Yüreğim, olması gerekenden daha seri çarpıyordu göğsüme, daha sık nefes alma gereksinimi hissediyordum. Karşımdaki boy aynasından kendime bakmak zorunda kaldığım saniyelerden itibaren bu his daha da belirginleşmişti.

Arkamda duran Arzen dağınık görünen fakat bol bir örgüyle uçları birleştirilmiş saçlarımın üzerine altın sarkıt zincirleri olan tokayı takarken ben oldukça çekici görünen suratımı incelemekle meşguldüm. Tokanın altın zinciri bir taç gibi alnımın ortasından saçlarıma doğru yatay bir çizgi şeklinde uzanıyordu. Siyaha yakın, koyu kahverengi saçlarımın arasında dikey olarak uzanan zincirler karanlığa doğan ışıklar gibi parıldıyordu. Yanaklarım şeftali tonlarında bir allıkla renklendirilmiş, kaşlarımın boş kısımları doldurulmuştu. Tenime sürülen krem zaten pek bir lekesi olmayan cildimi daha da porselen gibi göstermişti. Yine şeftali tonlarında mat bir rujla renklendirilmişti dudaklarım, hafif ama göz alıcı bir makyaj yapılmıştı. Gözkapaklarıma kedi gözü şeklinde *eyeliner* çekilmiş, zaten uzun olan kirpiklerim güçlü bir rimelle neredeyse kaşlarıma kadar uzatılmıştı.

İnce askılı siyah elbisem uzun ve geniş bir V dekoltesine sahipti, dekoltenin ucu göbek deliğimin üst tarafına kadar uzanıyordu. Sol göğsümün açıkta kalan kısmından eşlik mührümüzün yarısı görünüyordu, dikkat çekmemesi imkânsızdı. Gözlerim birkaç saniye mührün üzerinde oyalandığında elimde olmadan Alaz'ın uzun, ince

parmaklarını mührün üzerinde hayal ettim. Zihnim onunla çalkalandığında gözlerimi kırpıştırıp bu hayalden şimdilik uzak durmayı denedim ve güzel elbisemi incelemeye devam ettim.

Omuzlarında altın kaplamalı iki ayrı vatka bulunuyordu ve bu vatkalara yerlere kadar uzanan siyah pelerin sıkıştırılmıştı. Boynumdaki altın gerdanlığın zincirleri yay ayraç şeklinde salınmış, dalgalar halinde vatkaya uzanıyordu, oraya takılıydı. Bel kıvrımlarımdan, elbisenin dekoltesinin bittiği yere kadar nokta şeklinde gelişigüzel bırakılmış altın işlemeler vardı. İnce belimi saran elbisenin kumaşı ayak bileklerime kadar kalem şeklinde fakat hareket edebileceğim salaşlıkta uzanıyordu. Sırtım U şeklinde açıktı, yine bir meleğin kanatlarını andıran altın vatkalara takılmış zincirler sırtımdan aşağı hilal şeklinde salınmışlardı.

Uzun zaman sonra aynada kendimi güzel hissetmiştim. Dönüp baktığımda bugün için üzüleceğim bir şey yoktu sanki, içimde nedenini tam olarak kavrayamadığım bir burukluk vardı yalnızca.

Her şeyimle bir kraliçe gibi görünüyordum, yalnızca tacım eksikti.

Bu duruma nasıl geldiğimi sorguluyordum. Yolunu kaybedip kendini bir anda hakkında hiçbir bilgisi olmadığı bu evrende bulan, ıslanmış, üşümüş bir kedi yavrusundan daha yardıma muhtaç o kız, şimdi kraliçe olma yolundaydı. Üstelik, buraya geldiği ilk günlerde kendisinden köşe bucak kaçtığı adamının kraliçesi olacaktı. Sahi, nasıl bu raddeye gelmişti işler? Kendimi hâlâ rüyada sanıyordum, başımı yastığa koyup gözümü kapatıp açsam yeniden insanların dünyasında olacaktım sanki. Ve bu düşünce beni korkutuyordu, buradan yeniden ayrılacak olma düşüncesi...

Ben buraya aittim.

Lanetsem de kurtarıcıysam da buraya aittim.

Burada kalmalıydım.

Lanetsem bir kurtarıcıya dönüşmüştüm, bana güvenen bu eşsiz halkı kurtaracaktım.

"İşte bitti." Aynadaki yansımasını gördüğüm Arzen saçıma toka takma işlemini bitirdiğinde ellerini saçlarımdan çekti ve o tanıdık ifadesiyle hayran hayran bana baktı. "Ağlamak istiyorum, efendim."

İşin garip yanı, bunu ben de istiyordum.

Gülümsemeyi denedim. "Ellerine sağlık. Harika bir iş çıkardın. Yine."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Harika olan sizsiniz efendim, her şeyinizle. Ben şanslıyım ki size hizmet etme şerefine nail olabildim."

İki elini birbirine geçirip iç çekti. "Efendi'miz Alaz'ın evine geldiğiniz ilk gün, sizin bir şekilde hayatlarımıza dokunacağınızı fark etmiştim. Neden bilmiyorum ama bunu hissetmiştim. Şimdi karşımda sizi böyle görünce..." Nefes almaya çalıştı, gözleri doldu, elleriyle yüzünü yelpazeledi. "Ah, hayır... Pek dayanıklı değilim."

Gözlerini kırpıştırıp başparmaklarıyla gözpınarlarını sildi. "Çok zor... Nereden çıktı şimdi bu?"

Omuzlarımı düşürerek, "Arzen..." dedim ve ona doğru bir adım attım. Kollarımı açıp ona sarılmamı beklemiyor olacaktı ki afalladı, hiçbir şey yapamadı. Bozuntuya vermedim. "Başından beri yanımda olduğun için teşekkürler, senin yanında hiç yabancı gibi hissetmedim."

Arzen'de sıcak hisler vardı, mutfakla haşır neşir olduğundan yahut yaşının benden biraz büyük olmasından mıdır bilmem bir abla, bir anne sıcaklığı taşıyordu.

Afallayışını atlatmış olacak, kollarını bana doladı. Bir iki saniye öyle kaldık, hemen sonra klasik tavrına bürünüp kendini geri çekti. "Elbiseniz kırışacak benim yüzümden... Fazla eğilmemeye çalışın, kusursuz görünmelisiniz efendim."

Kaşlarımı çattım. "Efendim, demeyi hiç bırakmayacaksın değil mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayatım boyunca onlar için çalıştığım kardeşlerim de burada, Efendimiz Alaz ve siz bize kapılarınızı açtınız. Destek oldunuz, hiç tahayyül edemeyeceğim bir hayata sahip olmamı sağladınız. Size efendim, demekten gurur duyarım, bırakın ölene dek bunu yalnızca sizin için söyleyebileyim."

Alaz'ı bencil sanırdım ancak kabul etmeliydim ki değildi, önceliği hep başkaları olmuştu. Hayatına girdiğimden beri önceliği hep ben olmuştum, farkındaydım. Tanıdıkça ne kadar özel bir kişiliğinin olduğunu herkes anlıyordu.

Kapı tıklatıldığında Arzen'le aynı anda yüzümü oraya doğru çevirdim. Kapı açıldı, ilk olarak beyaz, kabarık elbisesiyle masallardan fırlamış prensesleri andıran Alina koşa koşa içeri girdi. "Efsan!" dedi hevesle ve odanın bir ucundan beni buldu gözleri. Sonra duraksadı, ağzı açık kaldı ve gözlerinden parıltılar fışkırdı. Çocuk beni gördüğü gibi donup kaldı. "O gerçekten bir kraliçe..." dedi hayran hayran. Ne bir adım ileri gidebiliyor ne de bir adım geriliyordu. Haline istemsizce gülümsedim.

Sonra arkasından giren Mehsa'ya çevirdim bakışlarımı. Üzerindeki ince askılı, kalp şeklinde göğüs dekoltesi olan, mavi rengiyle gözlerini

iyice belirginleştiren elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Saçları ensesinde toplanmış, geniş yüzü açıkta kalmıştı. Beni gördüğü an yüzündeki gülümseme büyüdü. "Güzel olacağına emindim ama bu..." Başını iki yanına doğru salladı. "Düşündüğümden çok daha güzel. Efsan sen... Masallardan fırlamış gibisin."

"Sen de bu masalın esas prensesi gibisin," diye yanıtladım onu.

Kıkırdadı ve eliyle elbisesinin eteklerini kaldırıp reverans yaptı. "Ben de biraz özendim tabii..." dedi ve açık pembeyle renklendirdiği iri altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Ne dersin, senin yanında dikkat çeker miyim?"

Mehsa, çuval giyse dahi dikkat çekebilecek kapasitede bir kızdı, işvesi cilvesi yeterdi, sorması bile hataydı. İç çektim, hâlâ aklı Bars'ta mıydı acaba? Öyleyse üzülürdüm, Mehsa'nın onun gibi biriyle harcanmasını istemezdim. Mehsa'nın da günün birinde benim yaşadığım acıları çekmesini istemezdim ki Bars'la olmayı seçerse sonuç muhtemelen o olurdu. Öte yandan, Bars'ı sevmiyordum. O da beni sevmiyordu. En yakın arkadaşımı beni sevmeyen birine kaptırmak istemezdim.

"Hiç şüphesiz," dedim içimdeki düşünceleri belli etmeden. Ve sonra gözlerim odaya girdiğinden beri sessizliğini koruyan Liva'ya ilişti. Onda görmeye alışık olmadığım açık tonlardaki elbisesi beyaz tenine çok iyi uyum sağlamıştı, elbisenin kumaşı simliydi ve ışığın değdiği her noktası ışıl ışıl parlıyordu. Yakası V şeklindeydi, ince askılarının üzerini volanlı omuzluklar sarmalamıştı. Belden oturtmalıydı, eteğinin alt tarafı çan biçiminde genişliyordu

Göz göze geldiğimizde çekimser bir tavırla gülümsemeyi denedi. Liva, onlara da en az Alaz kadar kızgın ve kırgın olduğumu biliyordu. Sebebi, onların da Alaz'la birlikte tüm bu gerçeklerden benden çok önce haberdar olmalarıydı. Düşününce en yakınım olan Alaz hiçbir şeyden bahsetmemişken onların konuşmasını nasıl bekleyebilirdim ki? Belki de haksızlık ediyordum...

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Seni kontrol etmemiz gerekiyormuş."

Gözlerimle onayladım. "Baş muhafızım olarak..."

Gülümsemesinin çok hafif silindiğini gördüm. "Sanırım öyle." Gözlerini kıstı. "Elbisenin beyaz olacağını duyduğumu sanıyorum." Terzilere rengin değişeceğini kimseye söylememelerini tembih etmiştim. "Yanlış anlamışım sanırım. Güzel görünüyorsun, gerçekten."

Tebessüm edip başımla onayladım. "Ben siyah isteyince değiştirildi. Bu arada, sen de çok güzel olmuşsun. Açık renk yakışmış."

İstemsizce Kuray ve Liva'nın arasının ne durumda olduğunu merak ediyordum, en son Liva Kuray'a yanıktı, Kuray'sa bunu fark etmemekte ısrarcı. Bir iki kez kıskandığına şahit olmuştum ancak bunun nedeninin Liva'yı kardeşi gibi görmesi olduğunu söylemişti. Artık ne kadar doğruysa...

Buraya geldiğimden beri onları hiç yan yana görmemiştim, mesafelilerdi.

Kapı yeniden tıklatıldığında kadın muhafızlardan biri içeri girerek odadan çıkma vaktinin geldiğini söyledi. Alina'ya gülümseyip göz kırptıktan sonra çenemi yukarı kaldırıp başımı dikleştirdim ve ağır, temkinli adımlarla giyinme odasından çıktım.

Gümüş yaldızların süslediği siyah koridor boştu; herkes tören odasında, heyecanla aşağıya inmemizi bekliyordu. Siyah döşemelerin üstüne bastığım her an sivri topuklarımdan çıkan tak tak sesleri gücüme güç katıyordu. Ellerim titriyordu, heyecanlıydım. Belli etmemek adına parmaklarımı avuçiçlerime gömdüm. Spot ışıklarının altında yürürken gözüm hep ilerideydi, onu görmek için.

Ve dakikalar içinde beklenen oldu.

Arkamdaki Mehsa, Arzen, Alina ve Liva'yla birlikte koridorun sağından döndüğümde karşıda aynı şekilde dönen Alaz'ı gördüm, yüreğim anında kasıldı. Metrelerce uzağımda olmasına rağmen göz göze geldiğimizde yer ayaklarımın altından kayacak, herkesin önünde tabanı boylayacakmışım gibi hissettim. Önce sadece yüzüne odaklanabildim, günlerdir nemden, yağmurdan, kardan ıslanıp alnına yapışmış bir vaziyette gördüğüm simsiyah saçları bugün kuruydu ve özenle yukarı kaldırılıp hafifçe sağa yatırılmıştı. Daha dün nokta nokta sakallarının süslemiş olduğu yanakları temizlenmiş ve o en sevdiğim pürüzsüz halini almıştı. Alaz, her haliyle yakışıklıydı ancak onu en çok sakalsızken severdim çünkü o sayede gülmese bile belli olan gamzesini seçebiliyordum.

Bunu görmek hoşuma gidiyordu.

Eskiden, evet.

Onun da beni incelediğinin bilincinde olarak ayırdım bakışlarımı yüzünden ve kıyafetini görebilmeyi akıl edebildim. Siyah gömleğinin üstüne giydiği siyah ceketi gövdesine oturmuş, heybetli bedenini gözler önüne sermişti. Geniş omuzlarının üzerinde benimki kadar olmayan altın rengi işlemeler mevcuttu, aynısı kuşağının üzerinde de vardı. Kumaşının kalitesi uzaktan dahi belli olan pantolonu düz, siyahtı ve işleme bulunmuyordu. Sıradan bir takım elbiseden çok, geleneksel bir

kral/prens kıyafetini andırıyordu. Çok yakışmıştı, çok iyi taşıyordu. Tacını görmeden onu bir kral gibi hayal edebiliyordum, ben dışarıdan nasıl görünüyordum bilmiyordum ama Alaz baştan ayağa hükümdar olmak için doğmuştu.

Ağır adımlarla aynı anda merdivenin başına ulaştığımızda Alaz'ın sağ tarafındaki Kuray içten bir gülümseme yolladı bana, ona karşılık vermemek, kırgın görünmek çok zordu, bu defa es geçemedim. Yine Alaz ve Kuray gibi siyah giyinmiş Bars ise baş selamı verdi ancak elbette gülümsemedi, ben de aynı şekilde gözlerimi kapatıp açarak aldım selamını.

Ve sonunda Alaz'ın simsiyah gözleriyle yeniden buluştum. Giydiğim topuklular boyumu biraz daha uzatmış olsa da ondan hâlâ kısaydım, ona bakmak için çenemi biraz daha kaldırmak zorunda kaldım. Elbisemin renginin onda bir ifade değişikliğine neden olmasını bekledim ama yoktu, çehremi yakın mesafeden büyülenmişçesine izliyordu. Dudakları aralandığında bir şey söyleyeceğini sandım ama yapmadı, çenesini çok hafif oynattı.

Ardından söyleyeceğinden hepten vazgeçmiş gibi tek elini beline koydu hafifçe öne doğru eğilip diğer elini tutmam için uzattı. "Majesteleri..."

Terleyen avuçiçlerimi elbisemin eteklerine sürmek istedim fakat çok dikkat çekeceğini bildiğimden yapmadım. Görgü eğitimi veren büyücü kadınlar törende yapmam gereken her şeyi bana bir bir anlatmışlardı. Şimdi, Alaz'ın elini tutmalı ve dudaklarına götürmesine müsaade etmeliydim.

Derin bir nefes alıp sağ elimi Alaz'ın büyük elinin üzerine nazikçe kapattım, uzun parmakları tenimi kavrarken baştan ayağa ürperdim. Sadece bu anda bile böyle gerildiysem benden istenen o esas şeyde... Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aylar sonra ilk kez...

Alaz, elimi yukarı kaldırdı, başını eğip dolgun dudaklarını yumuşakça bastırdı elimin dış yüzeyine ve bana işkence etmek istercesine oyalanıp hemen çekmedi. O geri çekilene dek nefesimi tuttum. Dudakları nihayet tenimden ayrıldığında tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Kolunu benim için açtığında titremesine engel olamadığım elimi sakince ceketin koluna geçirdim. Aynı anda merdivenlere doğru döndük.

Ancak o zaman fark edebilmiştim siyahla beyazın şenlendirdiği tören salonunu. Demir merdivene demirle aynı renk simsiyah sarmaşıklar dolanmıştı, sarmaşıkların üzerine bembeyaz zambaklar

kral/prens kıyafetini andırıyordu. Çok yakışmıştı, çok iyi taşıyordu. Tacını görmeden onu bir kral gibi hayal edebiliyordum, ben dışarıdan nasıl görünüyordum bilmiyordum ama Alaz baştan ayağa hükümdar olmak için doğmuştu.

Ağır adımlarla aynı anda merdivenin başına ulaştığımızda Alaz'ın sağ tarafındaki Kuray içten bir gülümseme yolladı bana, ona karşılık vermemek, kırgın görünmek çok zordu, bu defa es geçemedim. Yine Alaz ve Kuray gibi siyah giyinmiş Bars ise baş selamı verdi ancak elbette gülümsemedi, ben de aynı şekilde gözlerimi kapatıp açarak aldım selamını.

Ve sonunda Alaz'ın simsiyah gözleriyle yeniden buluştum. Giydiğim topuklular boyumu biraz daha uzatmış olsa da ondan hâlâ kısaydım, ona bakmak için çenemi biraz daha kaldırmak zorunda kaldım. Elbisemin renginin onda bir ifade değişikliğine neden olmasını bekledim ama yoktu, çehremi yakın mesafeden büyülenmişçesine izliyordu. Dudakları aralandığında bir şey söyleyeceğini sandım ama yapmadı, çenesini çok hafif oynattı.

Ardından söyleyeceğinden hepten vazgeçmiş gibi tek elini beline koydu hafifçe öne doğru eğilip diğer elini tutmam için uzattı. "Majesteleri..."

Terleyen avuçiçlerimi elbisemin eteklerine sürmek istedim fakat çok dikkat çekeceğini bildiğimden yapmadım. Görgü eğitimi veren büyücü kadınlar törende yapmam gereken her şeyi bana bir bir anlatmışlardı. Şimdi, Alaz'ın elini tutmalı ve dudaklarına götürmesine müsaade etmeliydim.

Derin bir nefes alıp sağ elimi Alaz'ın büyük elinin üzerine nazikçe kapattım, uzun parmakları tenimi kavrarken baştan ayağa ürperdim. Sadece bu anda bile böyle gerildiysem benden istenen o esas şeyde... Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aylar sonra ilk kez...

Alaz, elimi yukarı kaldırdı, başını eğip dolgun dudaklarını yumuşakça bastırdı elimin dış yüzeyine ve bana işkence etmek istercesine oyalanıp hemen çekmedi. O geri çekilene dek nefesimi tuttum. Dudakları nihayet tenimden ayrıldığında tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Kolunu benim için açtığında titremesine engel olamadığım elimi sakince ceketin koluna geçirdim. Aynı anda merdivenlere doğru döndük.

Ancak o zaman fark edebilmiştim siyahla beyazın şenlendirdiği tören salonunu. Demir merdivene demirle aynı renk simsiyah sarmaşıklar dolanmıştı, sarmaşıkların üzerine bembeyaz zambaklar

yerleştirilmişti. Merdiven boyunca uzanan dikdörtgen balının üstüne siyah güller serpiştirilmişti, kristal taşlı sarkıt avize siyahtı fakat nasıl oluyorsa yaydığı ışık bembeyazdı. Dışarıdaki karın kışın aksine burada sıcacık, ışıl ışıl bir ambiyans vardı. Kadınların hemen hepsi beyaz giyinmiş, erkeklerse tercihlerini siyahtan yana kullanmıştı. Fevkalade bir uyum sözkonusuydu.

Göründüğümüz andan itibaren tüm yüzler bize doğru çevrildi, aynı şekilde büyük bir alkış uğultusu koptu, durgun yüzler kocaman bir gülümsemeyle şenlendi.

Alaz'ın yüzünü bana doğru çevirdiğini hissettiğimde dikkatimi bizi bekleyen kişilerden ayırdım istemsizce ve söyleyeceği şeye odaklandım. "Seninle burada bu şekilde yürüdüğüme inanamıyorum..." dedi çekici mırıltısıyla. "Düşlerimi gerçekleştirdiğime inanamıyorum. Efsun..." Mırıltısı, fısıltıya dönüştü. "İnanılmaz derecede ışık saçıyorsun. Göz kamaştırıcısın."

Her söylediği yüreğime dokunsa da aynılarını hissetsem de ona bakıp bunu belli edemedim. Bunun yerine yüzümdeki o yapay gülümsemeyle hâlâ kalabalığı seyrederken, "Siyah elbiseyle bile mi?" diye sordum.

Yüzünü sağ tarafımdan ayırmadı, bilakis biraz daha yaklaştı ve sanki az sonra gerçekleşecek olan şeyin sersemliğini biraz daha artırmak istercesine sıcacık nefesini tenime çarpa çarpa konuştu. "Üzerine giydiğin kıyafetin renginin bir önemi yok. Sen hâlâ benim parlayanımsın."

Burnunun ucunu saçlarımın arasından çektiğinde tenimin, tüyleri yolunmuş bir tavuk gibi göründüğünü düşünüyordum.

Bizim için ayarlanan, çeliğin üzerine eşlik mührümüzün işlendiği siyah kürsünün yanında en yaşlı maglo kadını bulunuyordu. Üstelik bu kadın, Dorsa'nın kardeşlerine bakmak için maglo köyüne gittiğimiz gün evine sığındığımız bastonlu yaşlı kadından başkası değildi. Alaz'la hiçbir zaman ayrılmamam gerektiğini, bunun bizim için bir son olabileceğini söyleyen kadın... Bir çift olduğumuzu ilk fark eden kişilerden biri...

Kadının önüne geldiğimizde tam karşısında durduk. Elimi, Alaz'ın kolundan çektim ve bizden bir basamak yukarıda bekleyen yaşlı maglonun konuşmasını bekledim. Kadın ahşap, uzun asasını üç kere yere vurdu, salondaki tüm uğultular o anda kesildi, sadece asanın yankıları duyuldu. Kadının yeşil gözleri Alaz ve benim aramda mekik dokudu. Tek elini asadan çekti, bana uzattı, dokunabilmesi için yüzümü ileri doğru hareket ettirdim. Kadının titreyen, buruşuk parmakları

yanağımda gezinirken buğulanan yeşil harelerini gözlerimden ayırmadı. "Sen bizim kurtuluşumuzsun."

Nedendir bilmem, gözlerim doldu. Yutkunamadım. Gülümsemeyi denedim lakin ne kadar başarılı olduğum meçhuldü.

Kadın elini yüzümden çekti, yukarı kaldırdığı asasının başını alnımın üzerine bastırdı hafifçe.

Ne yapacağım anlatılmıştı, küt küt atan yüreğimle gözlerimi kapattım.

"Eğer kurtuluş vermek istersen
Şafak sunulur sana sönen güneşten.
Halkını aydınlatacağına yemin edersen
Tacın başında görünmese de hep durur orada saf sevgiden."

Yutkundum.

"Tüm benliğini Karmela Krallığı'na adayacağına, halkın için hayatın pahasına savaşacağına, asla pes etmeyeceğine yemin ediyor musun?"

Derin bir nefes aldım, kalbim tüm zamanlardan daha yüksek sesle ve hızla atmaya başladı. Konuşmadan önce sesimin titrememesi için bilmem kaçıncı kez yutkundum.

"Ben, Efsan Erez Şahzade." İlk soyadımı, Zeyhan'daki ailemi yok sayamazdım. Onlar hep benimle olacaktı. Öte yandan, şu dakikadan sonra Alaz'ın eşi olarak artık bir Şahzade'ydim. "Bedenim ve ruhum üzerine yemin ederim ki tüm benliğimi Karmela Krallığı'na adayacak, halkım için yılmadan savaşacak, asla pes etmeyeceğim."

"Yeminini kabul ediyor, seni kraliçe ilan ediyorum."

Ve asa alnımdan çekildi. Gözlerimi açtım, Alaz bana bakmıyor, yaşlı kadını seyretmeyi sürdürüyordu, böyle olması lazımdı. Kadın, taç sandığını tutan Barın'a baktı. İki taç da oradaydı, eşliğimizi taşımamızın bir diğer göstergesi olacak yüzükler de öyle. Yaşlı kadın başıyla tacın gelmesini işaret etti, Barın bir adım attı, kadının bir adım sağında durdu. Kadın asasını yanındaki muhafıza verdi, bana takılacak olan tacı iki eliyle kaldırdı.

Taçlarımız siyaha yakın, oldukça koyu gümüşten yapılmıştı. Tacın diken diken çıkıntılarının üzerinde oyma işlemeler bulunuyordu ve her işlemenin arasına eşlik mührü gizlenmişti. Yine tacın iç, görünmeyen kısmında alyansların içinde olan tarihler gibi eşlik mührü bulunuyordu. Taşlı, göz yoran bir taç değil, oldukça ağır ve asil duran bir modeldi.

Taç başıma indiğinde kalbim kasıldı, yeniden tuttum soluğumu. Büyülü değildi ancak saçlarımın üzerine konduğu andan itibaren bana anlatılamaz güçler yüklemişti sanki.

Halkım...

Bu şekilde halkıma doğru dönmek için sabırsızlanıyordum. Rüya gibiydi.

Kadın, bana yaptıklarının aynısını Alaz'a da yaptı. Ardından, "Tüm benliğini Karmela Krallığı'na adayacağına, halkın için hayatın pahasına savaşacağına, asla pes etmeyeceğine yemin ediyor musun?" diye sordu.

Alaz gözünü bile kırpmadan tekrarladı benim söylediklerimi. "Ben, Alaz Şahzade, bedenim ve ruhum üzerine yemin ederim ki tüm benliğimi Karmela Krallığı'na adayacak, halkım için yılmadan savaşacak, asla pes etmeyeceğim."

"Yeminini kabul ediyor, seni kral ilan ediyorum."

Alaz'ın tacı, başını çevreleyecek olan kalın gümüş halkanın üzerine iliştirilmiş baklava desenli altı çıkıntıdan oluşturuyordu. Çıkıntıların uçlarında yine işlemeler vardı ve her işlemenin arasında tek tek gizlenmiş eşlik mührü sembolü bulunuyordu.

Taç, Alaz'ın başına yerleşirken ben de onu izleyemedim, karşıya bakmayı sürdürdüm.

Sıra yüzüklere geldiğinde ilk olarak benimkini aldı yaşlı kadın eline, yüzüğümü de ilk kez şimdi görüyordum. Sol elimin yüzükparmağına takılacak olan alyansın ortasında yüzü andıracak ovallikte siyah bir taş bulunuyordu. Taşın üstüne yarımay biçiminde sıra sıra kristal tektaşlar dizilmişti. Ve yine yakası V şeklinde bir gerdanlık gibiydi. Yüzük, kraliçe sembolüyle şekillenmişti. Hoş görünüyordu. Kendi kendine sallanıp duran elimi yukarı kaldırdım ve yüzüğün geçirilmesine olanak sağladım.

Eşlik yüzüğü...

Alaz'ı her anlamda eşim olarak kabul etme yüzüğü...

Bu, formaliteden öteye gitmemeliydi. Ünlem.

Alaz'ın alyansıysa asil görünümlü gümüş bir halkadan ibaretti. Yaşlı kadın aynı şekilde onun da sol yüzükparmağına alyansı taktığında kalbim, yaşanacak şeyin bilinciyle depar atmaya başladı. Kadın elini Alaz'dan çekti ve bize nasıl yapacağımı hâlâ bilemediğim o komutu verdi.

"Tüm gözler huzurunda, eşliğinizi kutsayabilirsiniz."

Vakit, Alaz'a dönme vaktiydi.

Kalbimin ortasına küçük bir ateş yakıldı, Alaz'a ağır ağır dönerken avuçiçlerim yeniden terledi, nefesimi tutmuştum, bizi izleyen herkes gibi. Karşı karşıya kaldık, aramızda bir ayak mesafesi ancak vardı,

yüzüne bakmaya ise hiç cesaretim yoktu. Gözlerimi siyah gömleğinin göğüs kısmına diktim, o noktadan ayırmadım fakat o kapkara irislerin yalnızca beni seyre daldığının bilincindeydim. Ellerimi yukarı kaldırdım, benden istendiği gibi yakasının iki ucuna kondurdum, baş ve işaretparmağımla ilk düğmeyi kavrayıp nazikçe açtım. Titreyişlerim biraz daha normal bir hal aldı. Aynı işlemi ikincisinde ardından üçüncüsünde ve dördüncüsünde yaptım. Göğsünün üzerine elimi koyabileceğim aralığı sağladığımda sol elimi indirip sağ elimi sıcacık göğsünün tam ortasına koydum, yüreğinin atışlarını anında hissettim. Yavaş değildi, normalden hızlıydı, saniyeler geçtikçe bu hız daha da belirginleşmişti. Alaz'ın yüreğinin ritmini tenimde hissetmeyi özlediğimi fark ettim, onunla ilgili her şeyi özlediğim gibi. Elimi kaslı göğsünün sol tarafındaki mührüne doğru ilerlettim teninden ayırmadan, parmak uçlarım gibi tüm uzuvlarım da karıncalandı. Alaz'daki eşlik mührüne ilk kez dokunuyordum.

Eşim...

Ne olursa olsun her koşulda kalbimin tek sahibi...

Parmaklarım göğsünün üzerinde öylece durdu, avcum mührün üzerine kapandı.

Alaz da kaldırdı sağ elini, uzun parmakları elbisemin yakasından sol göğsüme ulaştı, içimdeki ateş büyüdü. Avcu mührün üzerine kapandı, mühür yanıyor sandım. Yanan, onun için deliren yüreğimdi oysaki.

Yapılacak son şey için başımı yukarı kaldırdım ve ellerimiz birbirimizin göğsünde, eşlik mühürlerindeyken bakıştık. Gözlerimi upuzun kirpiklerin sardığı simsiyah harelerinden ayırmadan onunla aynı anda araladım dudaklarımı:

"Gökteki ay, güneş, yıldızlar,

Deniz ve ışıldayan dalgalar,

Ruhumun, gönlümün şahidi olsunlar.

Yeryüzündeki nahoş kasvetin sarayımın ve odamızın içine hiçbir zaman dolmayacağına,

Seninle bütünleşen ruhumun ölene dek ve öldükten sonra da senden ayrılmayacağına,

Her zaman ve yalnızca seni seveceğime

Bedenim, ruhum ve taşıdığım mührün üzerine yemin ederim."

Nefeslerimiz birbirimizin suratına çarparken bir iki saniye öylece bakışmakla yetindik. Ben yapamazdım, başımı hareket ettirecek halim yoktu fakat yaparsa ona engel olamazdım.

Olmamalıydım, kurallar bunu gerektiriyordu.

Beklenen hamle Alaz'dan geldi. Başını çok hafif eğdi ve hiç beklemeden dudaklarımı dudaklarıyla kapattı.

İlk başta hiçbir şey yapamadım, ona direnmek istedim; öpmüştü, istenen gerçekleşmişti, geri çekilmeli ve bunu burada sonlandırmalıydım. Lakin gel gör ki buna takatim yoktu, sözkonusu Alaz olduğu zaman dirençsizdim, öyle ki sadece o küçük temas başımı döndürdü, sol eli belime yerleşip beni tutuyor olmasa düşeceğimden emindim. Çekilmeyi düşündüm ancak Alaz'ın buna pek niyeti yoktu, bir anlık gaflete düştüm. Bir anlık hislerime kapıldım ve elimde olmadan dudaklarımı araladım. Alaz, elbette bunu onaylamak olarak algıladı ve ona altın tepside sunduğum fırsatı büyük bir arzuyla karşıladı.

Masum bir evlilik yemini olarak gerçekleşecek bu faaliyet, ayrı geçen günlerin hasreti ve içten içe ona özlem duyan bedenimin etkisiyle büyüdü. Olduğum anı, ona yapmam gerekenleri, tavrımı, dargınlığımı şimdilik bir kenara bıraktım ve ben de sol elimi yukarı kaldırıp ensesinden tutuverdim. Parmaklarım saçlarının arasına karıştı, salondaki diğer herkesi unuttum, sadece Alaz ve ben kaldık. Yüreğimde bir yerlerde kaybolduğunu düşündüğüm minik kuş yeniden ortaya çıkmış; kanatlarını, bulutlarını duygularımın oluşturduğu masmavi göğe doğru çırpmaya başlamıştı. Yangın büyüdü ama rahatsızlık vermedi, hiçbir zaman vermemişti onun sunduğu alevler. Ayrıldığımızda bunu yaptığıma pişman olacağını biliyor ancak durduramıyordum.

Nefeslerimizin kesildiği an biçare yavaşladık, sonunda hiç istemeden ayrıldı dudaklarımız, alınlarımız birbirine değdi, uçları çarpan taçlarımız tıkırdadı. Sağ elim Alaz'ın benim için deliren yüreğine ev sahipliği yapan göğsüne tırnaklarını geçirmişti. Aralık kalan dudaklarımdan hararetli soluklar alıp verirken gözlerim sıkı sıkıya kapandı ve ancak o zaman fark ettim etrafımızın siyah dumanlarla çevrelendiğini.

Kimse bizi görmemişti ve bu büyüyü yapan ben değildim.

HÂLÂ Alaz'a bakıyorken etrafımızdaki siyah dumanlar yok oldu, halk bizi tekrar görür hale geldi ve o saniyeden itibaren kulaklarıma dolan kuvvetli alkışlar kalp atışlarımın gürültüsünü bastırdı.

Bölüm Üç

Alışılmadık Alışılmışlar

Siyah ağırlıklı geniş bir odanın içindeyim. Oda, yalnızca bana ait olan odanın yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi. Siyah duvarlarına kendiliğinden sarmal işlemeler işlenmişti. Tam ortada tavana asılmış kocaman, kristal taşlı bir sarkıt avize bulunuyordu ve avizenin yaydığı loş ışık odaya güneş gibi doğuyordu. Konsept karanlıktı ancak iç karartır cinsten değildi, aydınlatmalar yerindeydi. Tavanın dört bir yanını saran spot ışıkların hepsi açıktı, büyük yatağın solunda kalan şömine yanıyor, alevleri duvarda gölge oyunu sergilerken odunların çıtırtıları kulaklarıma doluyordu.

Huzursuz, aynı zamanda da anlam veremediğim bir şekilde çok huzurluydum.

Oda Alaz'ın bir yansıması gibiydi, onun bana sunduğu sıcak limanın bir simülasyonu gibi. O yokken bile varlığını çağrıştırıyordu ancak o geldiğinde tamamlanacaktı.

Alaz, şu an bu odadaki tek eksik parçaydı.

Öte yandan burası beni korkutuyordu. Öyle bir havası vardı ki ne kadar direnmeyi denersem deneyeyim sonunda burada Alaz'ın kollarına bırakacaktım kendimi sanki. Korkunçtu, tüm tabularımı yıkıp aklımı devre dışı bıraktıracak kadar korkunç. Üstelik odadaki renkli sayılabilecek tek şey şöminenin yanındaki mat kırmızı oval küvetti, sanki gözümü alsın da aklımda saçma sapan şeyler canlansın diye konmuştu oraya.

Nihayetinde boş boş otururak düşüncelerle boğuşmanın bana hiçbir fayda sağlamayacağının farkına varıp başımdaki demir tacı çıkardım ve sandığa koyarak ayağa kalktım. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmak adına odadaki mat siyah koca gardırobun önüne geldim ve kıyafetlere şöyle bir göz attım.

Gündelik kıyafetleri hızlıca geçtim ve pijamaların olduğu bölümdeki saten kumaşların asıldığı askıları elimle iteledim. Önce siyah, uzun bir geceliği gözüme kestirdim, elime aldım. Giyinmeden önce nasıl bir model olduğunu anlamak için şöyle bir tuttuğumda kalçaya kadar

uzanan yırtmacını gördüm, üstelik sadece yırtmacı değildi göze çarpan, geceliğin göğüs ve kasık kısımları hariç her yanı tüldü. Elbette Alaz'ın yanında böyle bir şey giyecek değildim, başımı hızla sallayıp yerine koydum ve biraz daha karıştırdım. Bu defa elime gelen bordo, saten bir gecelikti. İnce askıları vardı, göğüs kısmı ise tülden ibaretti, yine iç gösteriyordu. Onu da dehşete uğramış gibi yerine tıkıştırdıktan sonra tozpembe olana, indigo rengine, kırmızıya baktım lakin hiçbiri sağlıklı bir erkeğin yanında giyilebilecek türden değildi!

Eğer aranızda bir şey geçsin istemiyorsanız tabii...

Hem tamamen tülden oluşan hem mini hem de yırtmaçlı geceliği elime aldığımda gözlerimi kocaman açarak, "Yok artık!" demekten geri duramadım sırf bu yüzden. Onu da bir hışımla yerine koyduktan sonra çamurla kaplı bir alanda elmas arayan maden işçisi kadar yorulduğumu hissediyordum. "Bunları koyacağınıza hiçbir şey koymasaydınız!"

Öfkeyle üst rafa uzandığımda kapının tıklatılmasıyla kasıldım. Fakat kendimi güçbela zapt ederek arkamı dönmemeyi başarabildim ve sadece, "Girebilirsin," diye seslendim. Bu sırada parmak uçlarımda yükselmiş, üst rafta kıyafet aramaya devam ediyordum.

Kapı aralanma sesini duyduğumda elim hâlâ geceliklerin üzerinde olsa da aklım oradaydı artık. Elbette, sadece varlığının hissiyle delicesine çarpan kalbim de öyle. İçeri girer girmez gözleri beni buldu, biliyordum ki bunu fark etmemek imkânsız olurdu. Kapıyı kapattı, yüreğim kasıldı. Yan tarafımdaki küvet gözüme yeniden çarptı ve törendeki beklenmedik temas yeniden aklımda oynadı.

Dön dönebilirsen şimdi o tarafa.

Bak bakabilirsen yüzüne.

Öperken iyiydi tabii...

Salak Efsan, salak!

Ayak sesleri kulaklarımı doldururken ben elimle raflardan bir şey arıyormuş gibi yapıyordum artık çünkü neyi aradığım konusunda hiçbir fikrim yoktu şimdi.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Tok sesini duyduğumda baştan ayağa titredim, gözlerimi kapatıp açtım ve, "Gece giyinmek için..." diye saçmaladım. "Gecelik."

Kendi kendime yüzümü buruşturdum. Üst rafta gecelik değil, en az onlar kadar cüretkâr iç çamaşırları vardı, doğru düzgün bir şey bulma umudum iyice tükenmişti.

"Yardım edeyim mi?" cümlesini duyduğumda sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hemen topuklarımın üzerine indim ve elime aldığım kırmızı geceliği ona doğru sallayarak, "Yok, hallettim," deyip ona döndüm. Ve yaptığım şeyin ancak o zaman farkına varabildim: birkaç adım ilerimde durup beni izleyen Alaz'ın gözlerinin bir sağa bir sola salladığım geceliği takip ederek hareketlenmesiyle. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüşçesine göğsümü şişirtecek bir nefes çekip gözlerimi kocaman açarak takımı göğsüme bastırdım. "Hallediyorum yani, gecelik bu değil elbette."

Gülümsemesini tutmaya çalıştı ancak başarılı olduğu söylenemezdi. "Sorun yok. Tercihlerin konusunda yardımcı olabilirim Efsun. Kırmızı, yakışacaktır."

Kırmızı, yakışmış mıdır sahi, şu an, suratıma? Yer yarılsa, dibine girsem bu saray da üzerime inşa edilse gıkım çıkmazdı şu an... Bir şey söylemek için ağzımı açtım ancak gözlerim dudaklarına takılınca vazgeçtim ve önüme döndüm. Yeniden gecelikleri kontrol eder gibi yaparken, "Ben duş alacağım," dedim. "Önce girmek istersen... Bekleyebilirim."

"Birlikte girmek gibi bir seçeneğim var mı? Öyleyse bekleyemem."

Aklımla oynuyordu. Ayarlarımı bozmasına izin vermeden yutkundum, elimdekini bırakıp geceliklerden rasgele birini seçtim, ardından ona dönüp başımı omzuma eğerek, "Alaz," dedim.

Gülümseyerek omuz silkti. "Sadece şansımı deniyordum Kraliçe'm."

Kraliçem tabiri midemde havai fişek patlamalarına yol açarken istemsizce yeniden önüme döndüm ve bende oluşturduğu etkiyi görmemesi adına dolabın yanındaki banyo kapısına doğru ilerlemeye başladım. Henüz ona aklı başında bir cevap vermeye kendimi hazır hissetmiyordum. Banyonun içine girdiğimde peşimden gelmedi lakin ben içeri girene dek de başını başka yöne çevirmedi. Kapıyı kapatır kapatmaz sırtımı yasladım ve birkaç saniye o şekilde soluklandım. Derin derin nefesler alıp verdim, kalp atışımın biraz olsun normale dönüp yatışmasını bekledim. Yaklaşık bir dakikanın ardından sırtımı kapıdan çektim ve ancak o zaman hatırladım sivri topukluların hâlâ ayağımda olduğunu. İlk olarak onları çıkarıp kapının soluna savurdum, ardından büyük banyoyu inceledim.

Banyoda koyu ve açık gri tonları hâkimdi, yarımay şeklinde duran yuvarlak küvetin arkasındaki duvar siyah, mermer desenliydi.

Arkasındaki duvarda Rönesans dönemlerinden kalma bir kadın ve adamın çizildiği otantik yağlıboya tablosu asılıydı. O resmi Alaz'ın yapıp yapmadığını merak ettim.

Küvetin sağında ve solunda irili ufaklı kokulu mumlar yakılmıştı. Sağ çaprazında geniş, oval bir ayna, aynanın önünde gümüş musluk ve mermer desenli tezgâh bulunuyordu. Aydınlatmalar ferah, tavansa yarı duvar yarı buğulu camdan oluşuyordu, muhtemelen dilendiği zaman bu buğulu camlar buğusuz hale dönüşebiliyordu. Güzel dekore edilmiş bir banyoydu.

Üzerimdekilerden sıyrılmadan önce küvete ilerledim, musluğu açtım ve sıcak suyun içini doldurmaya başlamasını sağladım. Tezgâhtaki çekmeceyi açarak sabunları çıkarıp tek tek kokladım, nihayetinde hoşuma giden lavanta esanslısını alıp küvete birkaç damla akıttım. Sonra aynada kendime baktım. Ne saçım ne makyajım bozulmuş ne de elbisem kırışmıştı. Doğrusu makyajım bozulmuş sayılırdı, en azından dudaklarımda rujdan eser yoktu artık.

Sebebini hatırlayınca içim gıdıklandı ve sanki onu tek başıma düşünmem bile yasak olmalıymış gibi boğazımı temizledim.

Ardından üzerimi çıkarmak için hareketlendim, saçımdaki zincirler çok fazlaydı. Önce onları çıkarmanın doğru olacağını düşündüm, altın zincirlerin çıtçıtlarını tek tek açtım, saçlarımdan kurtarıp lavabonun kenarına bıraktım. Saçımın örgüsünü açtım, siyaha yakın koyu kahverengi tutamları serbest bıraktım. Arzen her ne yaptıysa saçlarım olduğundan daha da dolgun ve parlak duruyordu, üstelik örgü sayesinde dalga dalga olmuşlardı. Avuçlarımı tezgâha yaslayıp aynadaki yansımamdan kendimi izledim biraz.

Gözlerim eşlik mührünün üzerine odaklandı, çok özeldi. Çok özel hissettiriyordu, onu taşıdığım için mutluydum, yalanlayamazdım. Kalbimin ilk ve tek sahibine ait oluşunu vücudumdaki bu izle taşımak benim için tarif edilemezdi.

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim, Alaz'ın dokunuşunu hatırladım, parmakları tenime değdiği an mühür alev almıştı sanki. Onun mührüne dokunmaksa paha biçilemezdi. Özlemiştim, her şeyiyle. Kalbim çoktan yenik düşmüştü kendisine fakat güvenimin sığınmış olduğu aklım hâlâ inatla direniyordu.

Küvetteki suyun dolduğunu gördüğümde aklıma ve kalbime daha fazla eziyet etmeden üzerimdeki eşsiz elbiseyi çıkardım ve üzerinde buharlar tüten sıcacık küvete girdim.

Sıcak su heyecandan kasılan bedenimi yumuşatmış, daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Fakat küvetten çıkıp geceliği giyindiğimde karşılaştığım manzara için aynı şeyi söyleyemezdim. Bir kere, boyu diz kapaklarımın iki üç karış üzerindeydi, rengi bordoydu, kumaşı satendi, dekoltesi çok fazlaydı, doğru düzgün bir yeri kapattığı söylenemezdi. Bir faydası olacakmış gibi eteğini aşağı doğru çekiştirdim, bu defa yakası aşağı indi, daha beter bir görünüme neden oldu. Yukarı çekip normal haline getirdim.

Tüm gece burada kalamayacağımı bildiğimden daha fazla bekleyip kendimi merak ettirmeden dağınık saçlarımı arkaya attım ve sessiz, yavaş adımlarla banyodan çıktım.

Çıkar çıkmaz yatağın sol tarafında, başını öne eğdiğinden sırtı bel gamzesini göze çarpacak biçimde şekillenen Alaz'ı gördüm. Altında, belinin biraz aşağısında duran bol siyah bir eşofman vardı, siyah havlusuna sardığı saçlarını kuruluyordu. Onu bu şekilde görmek kalbimde bariz bir kasılmaya neden oldu. Derken çıktığımı anlamış olacak ki havluyu indirdi ve başını hemen bana doğru çevirdi. Alnına dökülen nemli saçlarının altında kalan kara gözleri beni gördüğü an bariz bir şekilde açıldı, bakışlarına doluşan yoğunluğu havada kapan bedenim gerildi, ayak parmak uçlarım içe doğru kıvrıldı.

"Sen de mi... Duş aldın?" diye saçma bir soru sordum. Görünen oydu.

Ancak Alaz beni cevaplayamadı, dudakları açık kalsa da tek kelime bile çıkmadı ağzından.

Alaz'ın elindeki havlu yere düştüğünde benim de bakışlarım dikkatimi dağıtmak istercesine havluyu izledi. Duyamayacağım bir şeyler fısıldayıp önüne döndüğünde, "Aynen," dedi olduğundan kat kat çıkan boğuk sesiyle. Daha fazla bir şey söylemeye takati yokmuş gibi eğilip havluyu yerden aldı, ki bunu da normalde büyüyle yapar ya da hiç yapmazdı.

Eli ayağına mı dolaşmıştı onun?

Alaz doğrulurken bana dönmeden eliyle masayı işaret etti. "Geçsene, yemek... Açsındır." Sesi hâlâ boğuktu, nefes nefese kalmış gibi de zorlama çıkıyordu.

Aç olmalıydım, en son sabah kahvaltısında birkaç lokma bir şey yemiştim.

Mumları yanan gümüş şamdanlar, siyah güller, beyaz zambaklarla süslenmiş masaya doğru sessizce ilerlerken göz ucuyla hâlâ arkası dönük Alaz'a baktım. "Sen değil misin?"

"Açım," diye yanıtladı. Az da olsa düzelmişti sesi. "Fakat ağzımın tadının değişmesini istemiyorum."

Sözlerinin ardında yatanı anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama "boşluğuma geldi" gibisinden sözcüklerle o büyülü anın önemsizleştirilmesine izin vermek istemiyordum. İstemiş ve yapmıştım, arkasında durmalıydım.

Yine de konunun üzerine fazla gidip beni pancara çevirmesini engellemek amacıyla konuyu değiştirmeyi seçtim. Metal kapağı açtım ve anayemeğin ne olduğuna baktım. Et ve patatesin kokusu anında burnuma doldu, bu güzel yemeği hemen anımsadım. "Dana etli köritof," dedim. "Bence ağız tadının değişmesine değer bir seçenek."

"Sonrasında eski tadına kavuşmama imkân sağlayacaksan bu gece seninle birlikte yemek yerim."

İçime bir nefes çekip ona baktım. "Tek başıma yemeyi tercih ederim." Neden hâlâ sadece eşofman altıyla duruyordu? Gövde şov mu yapmaya çalışıyordu? Üstelik o halde bana doğru yaklaşıyordu. Ürperdim. Başımı hemen önüme çevirdim. "Üzerine bir şey giyinmeyecek misin?"

"Giyemem."

"Neden?"

"Fazla sıcak. Giymemem daha iyi," dedi hızla.

Uzatmadım. Sandalyeyi geriye çektim, oturdum. Alaz da karşıma geçip oturdu. Birlikte yemek yiyecektik, uzun zaman sonra. Bu küçücük şeyin bile farkında olmak beni heyecanlandırdı. Servis kaşığını elime aldım ve çorbayı açmadan tabağıma yalnızca dana etli köritof aldım. Alaz da aynısını yaptı.

Şişelere bakarken, "Bunlar ne?" diye sordum. Bir *Jersin* vakası daha yaşamak istemezdim elbette.

"Tören için Arzen'in yaptığı özel şerbetler..."

"Sarhoş edecek bir şey var mıdır?"

Cevap vermeden önce gözlerini kıstı ve kristal şişelerden birini eline aldı. Şişenin tıpasını çıkardı, burnuna doğru götürüp kokladı. "Bunda var," dedi. Tamam, onu eliyordum o zaman. Sonra diğerini eline aldı, sarı renkli sıvıyı aynı şekilde kokladı. "Mera çiçeği şerbeti. Temiz."

Şişeyi geri çekip bana doğru tuttu. "İçecek misin?"

Bir an kararsız kalsam da Alaz'ın beni etkisiz hale getirip faydalanmaya çalışacak türde bir adam olmadığını bildiğimden bardağımı elime alıp ona doğru uzattım.

"Sana güveniyorum." Ufacık cümle gözlerine kıvılcımlar saçarken kaşlarını kaldırıp bana baktı. Omuz silktim. "En azından, bu konuda."

Gülümsedi. "Bu da bir gelişme. En azından tabağın kenarındaki çatalı alnıma fırlatmak ister gibi bakmıyorsun."

Tanıştığımız günlere ithafen yaptığı espriyi anladığımda gülümser gibi oldum. Üzerinden yıl geçmişti ve biz başladığımız yere hem çok yakın hem de çok uzaktık.

Yemeğe başlamadan önce Alaz'dan duyduğum son şey bu oldu, devamında ağzımı bıçak açmadı, o da beni konuşturmaya çalışmadı. Düşündüğüm çok şey vardı, bunlardan biri de gecenin nasıl devam edeceğiydi.

Uzun zamandır tatlı bir şeyler yemiyordum, hem bu yemek mevzusunu uzatmak hem de belki biraz olsun iyi gelmesi amacıyla üzerinde fındık fıstık kırıntıları olan, muhallebiyi andıran tatlının bulunduğu cam kâseyi elime aldığımda Alaz uzun sürenin ardından konuştu.

"Onu yemesen daha iyi olur."

Tatlı elimde duruyorken çenemi sol omzuma doğru kaldırdım. "Neden?"

"Masurov aromalı."

Gözlerimi kıstım. "O ne?"

"Tüketildiğinde birtakım istekleri artıran bir yiyecek."

"Birtakım istekler?"

İşaretparmağıyla üzerimdekileri gösterdi. Sonra başını omzuna eğip omuzlarını kaldırıp indirdi. Gözlerimi kocaman açarak ateşe dokunmuşum gibi kâseyi yerine bıraktım. "Burada her şey onun için hazırlanmış!"

Gülümsedi. "Biraz öyle olmuş."

Dikkatle onu inceledim. Tören için hazırlandığım süre zarfında, nikâh akdimizi gerçekleştiren yaşlı kadın İrina'yla yalnız konuşma fırsatım olmuştu. Bana, *"Tam anlamıyla güçlerinize kavuşabilmeniz için birlikte olmanız gerekiyor,"* demişti. *"Siz, iki eş... Birlikte olduğunuz vakit, tamamlanacaksınız. Şu ankinden çok daha fazla güce sahip olacaksınız. Ve kızım, gerçekten güçlü bir krallık olabilmemiz için hepimizin buna ihtiyacı var."*

Bu söylenenler aklımda oynadığında, "Birlikte olursak güçleneceğimizi biliyor muydun?" diye sordum.

"En başından beri değil."

"Ne zamandan beri?"

"Kitap bulunduğunda öğrendim."

Yalan söylemiyordu. Kaşlarımı kaldırdım ve sandalyeme yaslandım. Gözlerim yeniden tatlıya takıldığında aklımdaki düşünceler aynı noktaya üşüştü. "Peki bu... Gerekli mi?"

"Değil," dedi sessizce, konuyu neden açtığımı anlıyordu. "Sen gerçekten hazır olana dek, bunu gerçekten isteyene dek değil birlikte olmak, dokunamam bile. Şartlar neyi gerektiriyorsa gerektirsin..."

Biliyordum. Gözlerinin içine bakarken, "Ya hiç istemezsem?" diye sordum.

Alaz, sorumla birlikte duraksadı. Bakışlarında duygu geçişleri oldu, elini masanın üzerinden indirdi. "O zaman, berbat bir sınava tabi tutulmuşum demektir."

Bir şey söylemedim. Aramızdaki bu soğukluğun ona sunduğu hüznü iliklerime kadar hissettim, o hüzün benim içimde de yeşerdi. Boğazım düğümlendi.

Karşısında daha fazla duramayacağımı hissederek elimi masaya koydum ve kalkarken, "Yatağın sağ tarafı benimdir," dedim.

Kaşları çok az gözlerinin üzerine indiğinde ekledim: "Yatak, sandığımdan daha büyük. Odada uyuyacak başka bir şey yok. Muhtemelen, getirmezler de. Eğitimde çok fazla yoruluyorsun, yerde ya da rahat olmayan bir köşede yatman adil değil. Ayrıca, en azından eşlik yeminime bu kadar da olsa sadık kalmak istiyorum."

Şaşırsa da buna itiraz etmedi, beni başıyla onayladı.

Diş fırçalama seansı için banyoyu ilk ben kullandım, Alaz banyoya girdiğindeyse siyah nevresimi açtım ve hiç beklemeden yatağa girdim, yorganı üzerime çektim, sol yanıma sırtımı dönerek gözlerimi kapattım. Hemen uyumak istiyordum ama bunun çok çabuk gerçekleşmeyeceğinin bilincindeydim. Hem duygusal hem de oldukça heyecanlıydım. Uzunca bir sürenin ardından ilk kez Alaz'la birlikte uyuyacaktım, uzunca bir sürenin ardından ilk kez her kâbusumdan koparıldığımda yanımda onu görecektim, uzunca bir sürenin ardından ilk kez yatağın sol tarafına bakabilecektim.

Banyodan çıktığında gözlerimi daha sıkı kapattım. Alaz, ışıkları söndürdü lakin muhtemelen komodinlerin başındaki abajurlara dokunmadı. Yatağın solu ağırlığıyla çöktüğünde içime doluşan huzuru yok sayamazdım.

Yatacağını düşündüm ama yastığına başını koyduğunu hissedemedim. Oturur vaziyette olmalıydı.

Yüzüme düşen gölgeyi hissettiğimde elini yüzüme yaklaştırdığını fark ettim ama gözlerimi açmadım. O da dokunmadı, buna cesareti yok gibi öylece kaldı eli. Çok geçmeden bir ninni kadar yatıştırıcı mırıltısı kulaklarıma doldu. "Seni her şeyinle özledim Efsun. Sana özgürce dokunmayı, seninle gülmeyi, seni istediğim her an çekinmeden öpmeyi, seni hissetmeyi, seninle konuşmayı... Ama... Eğer ki bekleyeceksem beklediğime değen tek şeysin. Sen bekleyişlerin en güzelisin."

Kapalı gözlerimin buğulandığını hissettim. İçimde coşan ona dönüp sarılma, başımı göğsüne yaslama hissini zor zapt ettim. Dişlerimi sıktım, biraz daha dayandım. Bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından Alaz elini geriye çekti, yastığı başının ağırlığını taşıdı. Ve uyku beni ancak dakikalar sonra esir aldı.

☽

Gözkapaklarım kirpiklerimi birbirinden ayırmak adına hafif hafif kırpışmaya başladığında gözlerimi açtım. İlk birkaç saniye anlık hafıza kaybı yaşasam da bulanık görüşüme takılan siyah mobilyalarla olduğum durumun hemen farkına vardım. Gece sürekli uyanmıştım, her dönüş hareketimde sıçramış, Alaz'ın üstüne tırmanmayı engellemek adına yeniden aramızdaki mesafeyi açıp ona sırtımı dönmüştüm defalarca. Sanki evrenin en rahat yatağında değil de diken üstündeydim. Bundandır ki uyanır uyanmaz önce yatağın mı yoksa Alaz'ın mı üstünde olduğumu kontrol etmek için başımı soluma çevirdim ve bir boşlukla karşılaştım. Alaz yerinde yoktu, bense kendi alanımdaydım.

"Günaydın." Tok sesini duyduğumda başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim ve üzerini giyinmekte olan Alaz Şahzade'yi gardırobun önünde görebildim. Elindeki gri tişörtü başından kaslı gövdesine geçirmek üzereydi.

Sağ elimle gözümü ovuştururken, "Saat kaç?" diye sordum. Pencereden görünen karanlık havaya göre ya gün aymamıştı ya da ben bir yirmi dört saattir uyuyordum.

"Beşi çeyrek geçiyor. Buçukta kahvaltı masasında olmamız gerekiyor. Sonra eğitim."

Elimde olmadan esneyip, "Sabah beş mi?" diye sordum.

Tişörtü beline indirdiğinde güzel gövdesini artık gri kumaş sarıyordu. "Evet," diye yanıtladıktan sonra bana döndü. "Bu rutine alışman gerekiyor, zamanımızı iyi yönetmeliyiz."

Başımla onayladım. Ardından yataktan kalkmak için yorganı üstümden ittim. Anında vücudumda bir ürperme hissettiğimden refleksle, "Çok soğuk," dedim hafiften titreyerek.

"Üzerindeki..." derken gözleri yeniden bedenime indi, çok fazla oyalanmadan bakışlarının yönünü değiştirdi ve gardıroba dönüp kapağını kapattı. "Çok ince. Her ne kadar bu görüntü hoşuma gitse de... Kalın bir şeyler giyinmelisin Efsun. Şelaleye de girdin, hastalanacaksın ve bizim hasta olmaya vaktimiz yok."

Geceliğin yukarı kıvrılan eteğini yeni fark ederek düzeltip, "Bunu bilerek seçmedim," dedim. "Doğru düzgün bir şey yoktu ki."

"Eğitim kıyafetlerin burada," derken çenesinin ucuyla koca gardırobun sağ kısmını işaret etti. "Pantolon, eşofman takımları falan var sanırım."

Vakit kaybetmeden yataktan kalktım, Alaz'ın yanına doğru ilerledim. Benim için açtığı dolapta şöyle bir göz gezdirdim; çeşit çeşit, rengârenk pantolonlar, kazaklar, taytlar katlanmış, asılmışlardı. Siyah taytlardan birini rasgele alıp üzerine bir sporcu atleti, onun üstüne de bej rengi bol, örme bir kazak seçtim. Eğitim sırasında kazağı çıkarırdım. Ardından giyinmek için banyoya gittim.

Dışarı çıktığımda Alaz'ı yatağın sağ tarafındaki pencerenin önünde gördüm. "Ben hazırım," dedim ama o bana cevap vermeden pencereyi açtı. Ne yaptığını anlamak için gözlerimi kısarak onu daha detaylı inceledim, elinde tuttuğu beyaz kâğıdı gördüğümde, "O da ne?" diye sordum.

"Sanırım bir..." derken camı kapatıp odaya döndü. Sonra kâğıdın diğer tarafını çevirip inceledi. "Tebrik kartı."

Kaşlarımı kaldırdım. Yanına ilerlerken, "Kimden?" diye sordum.

Alaz, bana cevap vermeden zarfı açtı ve sonra içindeki kâğıdı çıkardı. Dörde katlanmış kâğıdı açtığında yanına ulaştım. Fakat kâğıdın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Alaz bunun nedenini biliyormuş gibi baş ve işaretparmağıyla kâğıdın ucunu okşadı, bu sayede gizlenmiş siyah mürekkep görünür hal aldı. Yazı netleşir netleşmez okumaya başladım.

"Çok sevdiğim abim Alaz ve en az onun kadar sevdiğim biricik yengeciğim Efsun...

Eğer tarihler beni yanıltmıyorsa dün gece taç giyme töreniniz gerçekleşmiş olmalı. Ah, yanınızda olmayı ve o mutlu anınızda sizi izlemeyi ne çok isterdim! Fakat şartlar bunu mümkün kılmadı, görünen o ki uzun bir

süre de mümkün olmayacak. Ancak ben yine de her şeyin düzelmesi ve sizi yeniden sağlıklı bir şekilde görmek için durmaksızın dua ediyorum.

Abi, Varilok Sarayı sensiz zulüm dolu bir hapishane gibi. Yokluğunda krallık hepten karardı, kasvet hepimizi esir aldı. Seninle gülmeyi, beni güldürmeni, eğitimlerini izlemeyi çok özledim. Sesini duymayı ya da ansızın arkamdan gelip başımın tepesini okşamanı... Yanında küçük bir çocuk gibi hissetmeyi çok özledim. Lakin biliyorum ki iyiliğin için mücadele ediyorsun, aşkın ve doğru bildiğin şey için... Ben senin yanında çok mutluydum fakat sen burada mutlu değildin.

Canım abim, hayatımda görüp görebileceğim en yakışıklı kral olduğuna eminim. Umarım bu savaşı kazanırsın ama bunu yaparken bizi hepten yok saymanı hiç istemem. Babam kızgın, neler planladıklarından haberim yok, her şey gizli, sana bir bilgi veremem ama... Her şeyin sorunsuz bir şekilde hallolmasını ve ailemizin eskisinden çok daha iyi bir halde birleşmesini diliyorum. Babamın, annemin ve ablalarımın gönüllerinin yumuşamasını, daha iyi bir kalbe sahip olmalarını yürekten diliyorum. Bedenim her ne kadar Varilok'ta olsa da kalbim her zaman sizinle atıyor. Her şeyin üstesinden geleceksiniz, biliyorum.

Efsan...

Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın, sana özenmemek elde değil. Henüz tacını takmadan bir kraliçe gibiydin, şimdi eminim ki kusursuz olmuşsundur. Umarım gözlerindeki hüzün yerini mutluluğa bırakmış, kalbin yeniden aşk ile dolmuştur. Abimin sana sırılsıklam âşık olduğunu bilmeyen kalmadı, lütfen onun hislerinden şüphe duyma. Ben zaten sonuna kadar #AlEf destekçisiyim. Bana yeğen vermek için geç kalmayın olur mu?

Sizi seviyorum.

Hep mutlu olun.

Düğün hediyenizi yüz yüze vermek istiyorum. Ama şey, zarfın içinde gizlenmiş bir emanet var.

–Ladin Şahzade"

Mektubu okurken suratıma Ladin'in karşısındaki kişiye bulaştırdığı tebessümlerden biri yayılmıştı. Üstelik abisi için yazdığı kısımları okurken duygulanmadan edememiştim. Alaz'ın mektubu okurken neler hissettiğini anlamak için başımı çevirip ona baktım fakat elbette hislerini gizlemişti. Öylesine bir yazı okumuş gibi boğazını temizledi ve bozuntuya vermeden kaşlarını çok az çatarak zarfın içine elini attı.

İlk çıkan şey gümüş zincirli bir kolye oldu. Kolyenin taşını görür görmez ne olduğunu anladım. Elimde olmadan anlık bir hayrete uğradım.

Alaz'ın bana hediye ettiği, benimse öldürüleceğim gün boynumdan çıkarıp yere attığım, garnet taşlı kolyeydi. Arada aklıma düşmüyor değildi, kaybolup gittiğini sanmıştım. İtiraf etmeliydim ki onu görmek anlık bir rahatlama hissinin ruhuma yayılmasını sağladı.

Alaz bana baktı, kolyeyi uzatmadı, sanki almayacağımı biliyor fakat almamı istiyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı açtım, ardından omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kaybolup gitmiştir sanıyordum."

"Öyle mi olmasını isterdin?"

"Bir önemi yok."

"Var," dedi. "Kolye hep yanındaydı Efsun, değil mi? Hiç çıkarmamıştın."

Dilimle dudaklarımı ıslattım. Yeniden kolyeye baktım. "Çıkaramamıştım," diye düzelttim. "Çünkü o kolye benim umudumdu. Ölüm yoksa umut vardı. Ancak ölüme gittiğim sıra tüm umutlar tükenmişti. Artık kolyenin bir anlamı kalmamıştı. Kalmadı."

Boğazımı temizledim. Kafamı öylesine salladım. "Her neyse, kahvaltıya geç kalacağız," deyip ona arkamı döndüm ve kapıya doğru küçük ama hızlı adımlar attım.

Üçüncü adımımda Alaz'ın sesini duydum. "Ölüm yoksa umut var," diye tekrarladı sözlerimi, daha önce beni yatıştırmak için kendisinin kurduğu cümle şimdi ona ilaç gibi gelmişti. "Haklısın. O halde bu kolyeyi yeniden boynunda görmek için umudumu diri tutmalıyım."

"Bazen ölüm olmasa da umut olmuyormuş," diyecektim ki son anda vazgeçtim. Çünkü bu, kendimi kandırmak olurdu, Alaz içimde sakladığım en büyük umudumdu, zor ve uzak görünse de onunla eski hallerimizi düşünmeden edemiyordum. O günlere kavuşmak için cesaretim yoktu ancak ümidim benimleydi, gönlümü almasını ve ona tekrar güvenmemi sağlamasını ümit ediyordum. Yalanlayamazdım.

Bundan dolayı cevap vermedim ve o yanıma ulaşana dek aynı hızla yürüyüp odadan çıktım.

Sarayın içinde yürümek bugün her zamankinden daha zordu. Kadınından erkeğine herkesin bakışlarında değişik bir merak, farklı bir ifade vardı. Üstelik dün törendeki vaka aklıma geldikçe kızardığımı hissediyordum. Ve kahvaltı masasında, Mehsa'yla yalnız kaldığımda bu konular hakkında defalarca ima işiteceğim kesindi, sevgili

arkadaşlarımızın saygı duymayı pek takacaklarını sanmıyordum. Bundandır ki Alaz'la birlikte kahvaltının yapılacağı salona girdiğimizde gergindim. İşiteceklerimden ötürü...

Biz hariç herkes oradaydı. Barın, Mehsa, Bars, Liva ve Kuray.

İçeri girdiğimizi gören Kuray anında genişçe sırıttı. "İşte, günün çifti de gelmiş bulunmakta."

"Huzurlu bir kahvaltı yapmak istiyorsan Kuray," dedi Alaz tane tane, "zevzeklik etme."

Kuray altdudağını bükerek omuz silkti. "Zevzeklik etmem için bir malzeme bile vermediniz. Ne diyebilirim ki zaten? Dostum, sevdiğin kadını öperken kararma büyüsü yapmak nasıl aklına geldi sahiden?"

O sahne aklımda tekrar yer ettiğinde kanım ısındı. Boğazımı temizleyerek duymazlığa vurdum. Masanın başında yan yana olan sandalyelerimize oturmadan önce Alaz nezaket kuralları gereği benim sandalyemi geriye çekti, oturduğumda yanımda yerini aldı.

Hizmetli genç kızlar servislerimizi yaparken sevinci gözlerinden okunan Mehsa, "Çok garip değil mi?" dedi. "Artık masamızda hem kralımız hem de kraliçemiz var. Bir şeyleri başardık resmen!"

Liva çok hafif gülümsedi, Bars'ın surat ifadesinde bir değişme olmadı, Barın kafasıyla onayladı ve Kuray, "Bir vârisimiz eksik," diye yanıtladı. "Onun da çalışmalarına başlanmıştır diye düşünüyorum."

Tam çayımı içerken işittiğim bu cümleyle çay boğazıma kaçtı ve öksürmek zorunda kaldım.

Elimi ağzıma kapatıp yavaşça öksürdüğüm sırada, "Kuray ve saçmalıkları," dedi Bars. "Savaşın ortasında ne vârisi?"

"Neden saçmalık olsun?" dedi Kuray. "Çocuğu savaşa katalım, demiyorum elbette, o bir kenarda oynarken biz ona bir gelecek kurmak için çalışırız. Harika bir düşünce," deyip Barın'a baktı. "Öyle değil mi dostum?"

"Kusura bakma dostum ama bu konuda ben de Bars'a katılıyorum," dedi ona katılmak hiç hoşuna giden bir olay değilmiş gibi. "Şu zamanda çocuk yapmak akıl kârı değil."

"Delirmişsiniz," dedi Kuray ve yeniden bize döndü. "Siz neler düşünüyorsunuz bu konuda?"

Bir cevap vermek için ağzımı açsam da benden önce konuşan Alaz oldu. "Bu konudan biraz daha bahsedersen seni saraydan sürmeyi düşünüyorum Kuray."

Kuray kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerginliğine bakılırsa gecen çok iyi geçmemiş. Susuyorum."

arkadaşlarımızın saygı duymayı pek takacaklarını sanmıyordum. Bundandır ki Alaz'la birlikte kahvaltının yapılacağı salona girdiğimizde gergindim. İşiteceklerimden ötürü...

Biz hariç herkes oradaydı. Barın, Mehsa, Bars, Liva ve Kuray.

İçeri girdiğimizi gören Kuray anında genişçe sırıttı. "İşte, günün çifti de gelmiş bulunmakta."

"Huzurlu bir kahvaltı yapmak istiyorsan Kuray," dedi Alaz tane tane, "zevzeklik etme."

Kuray altdudağını bükerek omuz silkti. "Zevzeklik etmem için bir malzeme bile vermediniz. Ne diyebilirim ki zaten? Dostum, sevdiğin kadını öperken kararma büyüsü yapmak nasıl aklına geldi sahiden?"

O sahne aklımda tekrar yer ettiğinde kanım ısındı. Boğazımı temizleyerek duymazlığa vurdum. Masanın başında yan yana olan sandalyelerimize oturmadan önce Alaz nezaket kuralları gereği benim sandalyemi geriye çekti, oturduğumda yanımda yerini aldı.

Hizmetli genç kızlar servislerimizi yaparken sevinci gözlerinden okunan Mehsa, "Çok garip değil mi?" dedi. "Artık masamızda hem kralımız hem de kraliçemiz var. Bir şeyleri başardık resmen!"

Liva çok hafif gülümsedi, Bars'ın surat ifadesinde bir değişme olmadı, Barın kafasıyla onayladı ve Kuray, "Bir vârisimiz eksik," diye yanıtladı. "Onun da çalışmalarına başlanmıştır diye düşünüyorum."

Tam çayımı içerken işittiğim bu cümleyle çay boğazıma kaçtı ve öksürmek zorunda kaldım.

Elimi ağzıma kapatıp yavaşça öksürdüğüm sırada, "Kuray ve saçmalıkları," dedi Bars. "Savaşın ortasında ne vârisi?"

"Neden saçmalık olsun?" dedi Kuray. "Çocuğu savaşa katalım, demiyorum elbette, o bir kenarda oynarken biz ona bir gelecek kurmak için çalışırız. Harika bir düşünce," deyip Barın'a baktı. "Öyle değil mi dostum?"

"Kusura bakma dostum ama bu konuda ben de Bars'a katılıyorum," dedi ona katılmak hiç hoşuna giden bir olay değilmiş gibi. "Şu zamanda çocuk yapmak akıl kârı değil."

"Delirmişsiniz," dedi Kuray ve yeniden bize döndü. "Siz neler düşünüyorsunuz bu konuda?"

Bir cevap vermek için ağzımı açsam da benden önce konuşan Alaz oldu. "Bu konudan biraz daha bahsedersen seni saraydan sürmeyi düşünüyorum Kuray."

Kuray kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerginliğine bakılırsa gecen çok iyi geçmemiş. Susuyorum."

Alaz sabır dilercesine gözlerini kapatıp açtı, sonra o sırada tabağına omlet koymakta olan genç hizmetliye baktı. "Arzen'e benim için nerismus çayı yapmasını söyler misin?"

Genç kız, işittiği soruyla birlikte parıldayan balrengi gözlerini Alaz'la buluşturdu. "Efendim," derken kekeledi. Derin bir nefes aldı ve suratı çekici bir gülümsemeyle şekillendi. "Arzen Hanım istirahatte. Fakat ben de nerismus çayını çok güzel yaparım. Yani..." derken mahcup bir hal aldı fakat bu mahcupluğun çok samimi durduğunu söyleyemezdim. "Dilerseniz Arzen Hanım'ı rahatsız etmek yerine sizin için hazırlayabilirim."

Nedendir bilmem kızın teklifi beni rahatsız etti, içimde bir yerlerde gizlenen kıskançlık hissiyatı hafiften meydana çıktı. Gözlerimi vereceği cevabı duymak için Alaz'a diktim.

"Olur," dedi Alaz itiraz etmeden. "Hızlı ol ama."

Kız geniş çaplı gülümseyerek başını önüne eğdi. "Elbette efendim."

Aldırış etmemeyi deneyerek derin bir nefes aldım ve başımı tabağıma çevirdim. O sırada Kuray önündeki tabağı bana doğru uzattı. "Domatesi arıyorsanız Sayın Kraliçe'm, burada."

Sevimliydi. Hâlâ... Kuray da kızgın ve kırgın kalmanın zor olduğu kişilerden biriydi. Aklımdaki saçma sapan düşünceleri defetmek için hafiften tebessüm ederek –ki bunun suratımda oldukça yapay kaldığına emindim– "Teşekkürler," dedim ve uzattığı tabaktan birkaç dilim domates aldım. Hiç yiyecek halim yoktu ancak peynir, zeytin, jambon ve omlet de tıkıştırdım. Nihayetinde bugün enerjiye ihtiyacım olacaktı, yemek yememek zararımaydı.

Hizmetliler bizi yalnız bıraktıklarında, "Dün gece, sarayı koruyan kalkanın yakınlarında bir güç hissedilmiş," dedi Bars.

Söylediğiyle ciddileşen havaya karşılık Alaz'la aynı anda başımı ona çevirdim. "Kim tarafından uygulandığı bilinmiyor, iz sürücülerle birlikte bir teftiş düzenledik. Ancak herhangi bir iz bulamadık."

Kaşlarımı kaldırıp, "Sarayın konumu bulunmuş olabilir mi?" diye sordum. İçim telaşla doldu.

Alaz'sa bana cevap vermeden önce, "Koruma kalkanına güç uygulanmış mı?" dedi.

Bars başını olumsuz anlamda salladı. "Kalkan üzerinde bir güç bulunmamış, muhtemelen konumumuzu da bulamadılar. Fakat buna çok yaklaştıkları bir gerçek."

"Her yerde deli gibi bizi arıyorlar. Üç krallık da öyle. Hâlâ müttefik olmamalarına şaşırıyorum doğrusu," diye araya girdi Liva.

Müttefik olmaları büyük felaket olurdu. Üç krallıkla ayrı ayrı savaşmak bir nebze kolay olabilirdi ancak birleşen üç krallıkla savaşmak sonumuzu getirebilirdi. Tüylerim diken diken oldu.

"Kalkanı buldukları an her şey biter mi? Yani... Hemen aşabilirler mi?"

"Hemen aşamazlar fakat büyük ölçüde zarar görmesine neden olabilirler," diye bilgilendirdi beni Alaz. "Ve kalkan zarar görürse..." dediğinde kendi mantığımla tamamladım cümlesini.

"Güçlenmemiz için gereken zaman da daralır."

Gözleriyle onayladı.

"Ne harika bir tören sabahı ama," dedi Barın kinayeyle. Kuray manidar bir ifadeyle hafifçe güldü.

Modu düşen Mehsa, "Peki ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdilik yapacağımız bir şey yok," dedi Alaz. "Dur durak bilmeden çalışmalara devam edeceğiz. Üç sarayda da bize haber getiren ajanlarımız var, ters giden bir şeyler olsa şimdiye dek haberleri ulaşmış olurdu."

Bu bilgi bir nebze de olsa rahatlamamı sağladı fakat yine de diken üstündeydim. Kuruyan boğazımı yatıştırmak için sıcak çayımdan bir yudum aldım fakat içtiğim çay bir kat daha yük olmaktan başka bir işe yaramadı. "İttifak olurlarsa... Onlarla baş edebilir miyiz?"

"Çok zor," dedi *eşim*. "Özellikle biz henüz bu durumdayken çok zor. Şu an birleşip üstümüze bir saldırı düzenlerlerse kaybedeceğimizi kolaylıkla söyleyebilirim."

"Bunun farkındalar mı?"

Başını hayır dercesine salladı. "Olsalardı çoktan bizi bulup kapımıza dayanmışlardı. Onların hepsi kendi başlarına otorite sağlamak istiyorlar, birleşeceklerini düşünmüyorum."

"Her halükârda, üç krallık tarafından da saldırıya uğrayacağız," dedi Bars.

"Ve buna karşı iyi direnmemiz için sadece aylarımız var." Kuray'ın sayılı ciddi anlarından biriydi. "O da en iyi ihtimalle." Alaz'a baktığım sırada yeşil gözlerini çevreleyen kıvrık kirpikleri birbirine yanaştı. "Birilerini yanımıza çekme fikrini iyi düşündün mü?"

Alaz başıyla onayladı. "Elusar Büyücülük Eyaleti'ne gizli bir mektup gönderdim. Yanıtları olumlu olursa önümüzdeki günlerde oraya gideceğiz."

Gözlerimi kıstım. "Orası neresi?"

"Doğum günü balomda, kılığına girdiğin kişiyi hatırlıyor musun?"

Aklım hemen 21 Mart gecesine gitti, o büyülü baloya. Ladin sayesinde kılık değiştirerek gidebilmiş ve sevgilimin doğum gününde yanında olma şerefine nail olabilmiştim. Hatıraların verdiği duygusallıkla, "Nora diye bir kadının kılığına girmiştim," dedim olması gerekenden daha kısık çıkan sesimle.

Aklımda o gün ettiğimiz dans, oynadığımız oyunlar, tutkulu öpücüğü yer etti. Masal gibi bir geceydi. Hepsi Alaz'ın aklında da canlanmış olacaktı ki bir an bakışlarımızın arasındaki hissiyat değişti, o belirgin bağ hasretle sallandı. Eski günlerin hasretiyle...

"Ben de balonun en güzel kızının abisi olmuştum, Amber..." Kuray bunu söylediğinde gülmem gerekiyordu belki ama o güzel zamanları anımsamak beni artık gülümsetmiyordu.

Alaz bir iç çekip konuşmasına devam etti. "Elusar Büyücülük Eyaleti Varilok'a bağlı eyaletlerimizden biri, yöneticiliğini Nora ve Amber'in babaları olan Behnan Acamas yapıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve biz müttefik olmak için şu durumda Varilok eyaletlerinden birine elimizi kolumuzu sallaya sallaya gideceğiz, öyle mi? Teklifini kabul etseler bile... Bir oyun düzenlemeyecekleri ne malum?"

"Behnan Acamas, Civan Zerefşan'ın en sadık dostlarından biriydi. Senin kimliğini öğrenirse tarafımızda olabilir, bu büyük bir koz. Ayrıca Elusar evrenin en güçlü askeri kadrolarından birine sahip, değecek bir durum. Risk almaktan başka çaremiz yok, aksi halde hiçbir şeyi yoluna koyamayız."

Civan Zerefşan.

Babam.

Sadece bir bağ bile beni onun değerlisi kılıyordu. Onu merak ediyordum, nasıl biri olduğunu... Nasıl biriydi ki ölümünden sonra bile destekçileri onun için böyle riskli şeylere kalkışmayı düşünebilirdi?

"Elusar Eyaleti tarafımızda olursa savaşı kazanma ihtimalimiz yüzde on beş artar."

"Tarafımızda olurlarsa," diye tekrarladı Bars, Barın'a, olmama ihtimallerini de hatırlatmak istercesine.

Kahvaltı salonunun kapısı açıldığında hepimiz sustuk. Alaz'a çay yapmak için giden hizmetli genç kız elindeki tepsiyle yeniden içeri girdiğinde varlığını unuttuğum o karşı konulamaz kıskançlığın tekrar içimde bir yerlerde kıpırdandığını fark ettim ve bakışlarımı Alaz'a odakladım. Kız tepsinin içindeki porselen fincanı masaya bırakmak için eğildiğinde Alaz'a dikkatle baktı ancak Alaz başını çevirip de kızı kontrol etmek yerine fincanı izledi. "Teşekkürler," dedi mesafeli sesiyle.

"Rica ederim... Umarım beğenirsiniz." Kız nihayet doğruldu. "Başka bir arzunuz var mı efendim?"

"Hayır, çıkabilirsin."

Kız utangaç bir tebessümle reverans yaptı ardından temkinli adımlarla dışarı çıktı. Diğerleri kahvaltısına devam ederken ben fincanını dudaklarına götüren Alaz'ı izlemeyi sürdürüyordum. Çaydan bir yudum aldığında memnuniyetsiz ifademle, "Güzel mi?" diye sordum.

Bunu neden yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Alaz, çayı yudumladıktan sonra fincanı aşağı indirirken bana baktı. Dilini nemli dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Çay mı?"

Başımla onayladım. "Kız çok güzel yaptığını söylemişti. Merak ettim gerçekten iyi olup olmadığını."

Alaz ne olduğunu anlamak istercesine birkaç saniye suratımı inceledi, ardından önüne döndü ve fincanı çay tabağının üzerine bırakırken, "Pek istediğim gibi değil," diye yanıtladı. "Arzen konusunda ısrarcı olmalıydım."

Üzerimden kocaman bir yük kalktığını hissettim.

Tekrar bana baktı. "Neden sordun?"

Beklemediğim sorusuna karşılık başta bir duraksama yaşadım. "Bay Lefter'e bu çayı çok yapmıştım. Güzel yaptığımı söylerdi." Söylediklerim yalan değildi, yalan olan bu nedenle sormamış olmamdı. "O yüzden merak ettim."

Yüzünü buruşturdu. "Ben o odada ne halde olduğunu düşünerek delirirken sen rahat rahat çay mı yapıyordun cidden?"

"Rahat rahat olduğu söylenemez, çok fazla ayak işi yapıyordum..." dedim. Ama yine de üzüldüğümü, biraz da korktuğumu fark ettim. Bay Lefter'in ölümü ara sıra aklıma geliyordu, onu gördüğüm son anı anımsayıp geriliyordum. Ölümünün perde arkasını hâlâ bilmiyordum. "Bay Lefter..." dedim daha durgun bir sesle. "Kitabın bulunduğu gün, Bay Lefter'in cesediyle karşılaşmıştım." Adamı o halde gördüğüm aklıma gelince yeniden ürperdim. "Ona ne oldu? Bir iş çevirdiğini düşünüyordun..."

Alaz yukarı kaldırdığı çatalını ağzına atmaktan vazgeçip tabağına bıraktı, bakışları yeniden beni buldu. "Profesör Lefter, karanlık ruhları yok etmek için formüller aramaktaymış, çevirdiği gizli iş buymuş aslında. Kötü niyetli bir girişimi yokmuş ancak tehlikeli ve yapılması yasak şeylere bulaşmış."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne gibi?"

"Sana alsamor bitkisinden bahsetmiş miydi hiç?"

"Alsamor," diye seslendi. Kalem hemen ayaklanıp sırasına göre kelimeyi yazdı. Aynı zamanda bitkinin görüntüsü de belirmişti. "Kokusu karanlık ruhları uyandırır, bu yüzden ateşle kül olana kadar yakılır. Kötü ruhları uyandırmak için Cadı ve Carislerin yüzyıllar önceki festivallerinde yakıldığı bilinir. Kalkan, şeytan çıkarma tütsüsü olarak da kullanılır." Bitkinin görünüşü maydanozu andırıyordu ama yaprakları o kadar kalın değildi, asla böyle bir açıklamaya sahip olduğunu düşünemezdim, özelliği beni korkutmuştu.

"Bu bitkiyi uzun zamandır arıyorum lakin hâlâ bulamadım," dedi Bay Lefter ben düşüncelerimde boğulurken. Ardından tek elini omzuma koydu, bu hareketiyle refleks olarak başımı kaldırıp ona baktım. "Dersteki tavırlarından anladığım kadarıyla ilgilisin böyle şeylere. Belki de seninle buluruz, ne dersin?"

Çok fazla düşünmeme gerek kalmadan hatırladım. "Kokusu karanlık ruhları uyandıran bitki..." Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Bay Lefter... O bitkiyi aradığını söylemişti."

Bu hatıraların zihnimde bu kadar net bir şekilde duruyor olması şaşırtıcıydı.

Alaz aynen, dercesine kafasını eğdi. "Bunu yapmayı kafaya koymuş, tek başına başarmak istiyormuş. Ormanda girmemesi gereken yerlere girince en sonunda karanlık ruhlar tarafından bedeni ele geçirilmiş."

Tüylerim diken diken oldu, donup kaldım, ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Hazin bir son," dedi Kuray. "Evrenin en başarılı profesörlerinden biriydi."

Öyleydi, sayesinde kısa zamanda çok şey öğrenmiştim.

Dudaklarımı yaladım ve aklımdaki ikinci soruyu sordum. "Peki... Cadı ve Caris Sarayı veliahtlarından Merih..." En son boğazını sıktığımı hatırlıyordum, canımı kurtarmak için. "Onun akıbeti nedir?"

"Maalesef yaşıyor," dedi Alaz. Sevinmeli miydim? Bilmiyordum ancak sevinememiştim. "Ama oldukça uzun süren bir ölüm kalım savaşı verdi. Güzel haklamışsın." Gülümser gibi oldu.

"İntikamımı alabilmiş olmama sevindim."

"Daha intikamını alman gereken çok yılan var Efsan'cığım," dedi Melisa, kocaman sırıtırken. Ses tonundan kimden bahsettiğini hemen anlamıştım.

Haklıydı, Sara Halya güzel bir karşılığı hak ediyordu, onu düşündükçe parmaklarım karıncalanıyordu.

"O gün gelecek," diye hatırlattım kendime. *"O gün gelecek."*

☽

Alaz'la eğitimi gerçekleştireceğimiz yere doğru yürüyorduk, baş başa. Yol boyunca hiç konuşmadık, çıkan tek sesin kaynağı, karları ezen botlarımızdı. Güneş henüz tam olarak doğmadığından vakit akşam üzerini andırıyordu. Havanın yağışlı olmaması güzeldi, birkaç gündür yağan kar, ormanı beyaza bürümüştü ama soğuk değildi.

Alaz, iki koca ağacın arasından girdiğinde onu takip etmeye devam ettim. Kalın ağaçların yuvarlak bir şekil oluşturarak etrafı çevreleyip doğal bir ring oluşturduğu alana girdiğimizde durdu, ben de ona eşlik ettim.

"Eğitim yapacağımız yer burası," dediğinde kafamı aşağı yukarı hareketlendirdim.

"Yine simülasyonla mı başlayacağız? Kaslanlı, ruhlupuslu olandan..."

"Kaslanlar artık müttefikimiz Efsun," dediğinde afalladım.

"Ne?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bize itaat ettiler. Biz de onları eğittik, iyi bir şekilde."

"Eğittiniz?"

Gözleriyle onayladı. "Kaslanların bana etki etmediğini biliyorsun. Başta yalnızca ben eğittim, şimdi halkımızdan kimseye zarar vermiyorlar."

"Bu..." derken kaşlarımı çattım. "Nasıl oldu? O koca hayvanlar asla eğitilebilecek gibi durmuyorlardı."

"Aslına bakarsan ben onlarla başından beri dosttum."

Şakalaşma, dercesine güldüm. "Beni kandırıyorsun."

"Asla," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bundan sonra tek kelime yalan olmayacak."

"Şu an garip bir deneme oyununun içinde olduğumu düşünmek daha mantıklı geliyor inan. Saflığımı ölçüyor gibisin."

Gülmesini bekledim ama hâlâ resmiyetini koruyordu. "Zihin yönetme gücümü kaslanların üzerinde de kullanabiliyorum. Bu sayede onları tarafımıza çekebildim. Krallığımız haricinde herkese aynı şekilde zarar vermeye devam ediyorlar."

Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ciddi olamazsın," dedim.

Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Fazlasıyla ciddiyim. Seni Varilok'tan kaçırdığım gün bu kadar hasar almadan döndüysek en büyük sebeplerinden biri kaslanların desteğidir."

"O gün gelecek," diye hatırlattım kendime. *"O gün gelecek."*

☽

Alaz'la eğitimi gerçekleştireceğimiz yere doğru yürüyorduk, baş başa. Yol boyunca hiç konuşmadık, çıkan tek sesin kaynağı, karları ezen botlarımızdı. Güneş henüz tam olarak doğmadığından vakit akşam üzerini andırıyordu. Havanın yağışlı olmaması güzeldi, birkaç gündür yağan kar, ormanı beyaza bürümüştü ama soğuk değildi.

Alaz, iki koca ağacın arasından girdiğinde onu takip etmeye devam ettim. Kalın ağaçların yuvarlak bir şekil oluşturarak etrafı çevreleyip doğal bir ring oluşturduğu alana girdiğimizde durdu, ben de ona eşlik ettim.

"Eğitim yapacağımız yer burası," dediğinde kafamı aşağı yukarı hareketlendirdim.

"Yine simülasyonla mı başlayacağız? Kaslanlı, ruhlupuslu olandan..."

"Kaslanlar artık müttefikimiz Efsun," dediğinde afalladım.

"Ne?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bize itaat ettiler. Biz de onları eğittik, iyi bir şekilde."

"Eğittiniz?"

Gözleriyle onayladı. "Kaslanların bana etki etmediğini biliyorsun. Başta yalnızca ben eğittim, şimdi halkımızdan kimseye zarar vermiyorlar."

"Bu..." derken kaşlarımı çattım. "Nasıl oldu? O koca hayvanlar asla eğitilebilecek gibi durmuyorlardı."

"Aslına bakarsan ben onlarla başından beri dosttum."

Şakalaşma, dercesine güldüm. "Beni kandırıyorsun."

"Asla," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bundan sonra tek kelime yalan olmayacak."

"Şu an garip bir deneme oyununun içinde olduğumu düşünmek daha mantıklı geliyor inan. Saflığımı ölçüyor gibisin."

Gülmesini bekledim ama hâlâ resmiyetini koruyordu. "Zihin yönetme gücümü kaslanların üzerinde de kullanabiliyorum. Bu sayede onları tarafımıza çekebildim. Krallığımız haricinde herkese aynı şekilde zarar vermeye devam ediyorlar."

Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ciddi olamazsın," dedim.

Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Fazlasıyla ciddiyim. Seni Varilok'tan kaçırdığım gün bu kadar hasar almadan döndüysek en büyük sebeplerinden biri kaslanların desteğidir."

Alaz'ın oku atmaktan vazgeçişini anımsadığımda kükreyerek saray meydanına dalış yapan kaslanlar aklıma geldi. Ağzım açık kaldı. Kendime engel olamadan, "Vay canına," dedim. Hayretler içerisindeydim. Dikkatimi toplamaya çalışırken çenemi sağ omzuma doğru hareket ettirdim. "Duyunca şaşıracağım başka bir şey var mı? Mümkünse iyi şeyler..."

Gözlerini kıstı, suratında oluşan o söylesem mi söylemesem mi ifadesinden yanıtın "Evet" olduğunu anladım. Çok geçmeden tahminim doğrulandı. "Bilmediğin özel bir gücün var."

Tek kaşım yukarı kalktı. "Ne gibi?"

"Kaslanla göz göze gelmek bana zarar vermesine neden olamıyordu çünkü onun zihnini yönettiğim gibi kendi zihnimi de koruyabiliyordum."

"Evet."

"Aynı şekilde kaslan, Sara'nın yaptığı büyü nedeniyle sana saldırdığında sen de zarar görmemiştin."

"İnsan olduğum için zarar görmediğimi söylemiştiniz."

Bir dakika... Ben insan değildim ki...

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ancak bir şey söyleyemedim ve Alaz'ın beni aydınlatmasını bekledim.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bunun nedeni... Aslında benim sahip olduğum güce senin de sahip oluşundu. Eşliğin sunduğu bir güç."

İlk önce gözlerimi kırpıştırarak boş boş ona baktım. Duyduğum şeyin gerçekliğini zihnimde tarttım. Yüzleştiğim doğrular yüzüme çarptığındaysa omuzlarımı düşürerek yeniden dudaklarımı araladım. Hiçbir şey söyleyemeden kapattım. Sonra tekrar açtım. "Bir kez daha kandırıldım yani," dedim. Nefeslenir gibi güldüm. "Harika, gün geçmiyor ki anılarımı düşünerek kendimi bir aptal gibi hissetmediğim olay çıkmasın."

Bana doğru bir adım attı. Bakışlarındaki mahcubiyeti seçebiliyordum, istediği zaman çok şeffaf bir adama dönüşüyordu. "O an bilmemen en iyisiydi Efsun. Kendini sıradan bir insan olarak görmen en iyisiydi."

"Hıhım," diyerek başımı salladım. "Elbette. Efendi'miz Alaz böyle düşünüyorsa karşı çıkmak kimin haddine, değil mi?"

Kafasını sağ omzuna doğru eğerek gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Değil," dedi. "Bu iş benim fikirlerime karşı çıkılıp çıkılmamasıyla

ilgili değil. Biraz sakin kafayla düşünürsen bana hak vereceksin. Birden gözünü açtığın yabancı evrende hayatındaki tüm gerçekleri öğrendiğini düşün. Efsun, sen güç kullandıktan sonra günlerce kendine gelememiştin, günlerce bu duruma uyum sağlayamamıştın. Tüm bu sorumlulukları omuzlarında nasıl taşıyabilecektin? Ben senin yerine taşımayı seçtim."

Açıklamaları ne kadar mantıklı gelse de şu an onlarla yatışacak durumda değildim, kızdığım tek kişiyse kendimdim. "Aptalın tekiymişim," dedim başımı başka yöne çevirerek. "Ne kendisinin ne ailesinin ne de güçlerinin farkında olan aptalın teki."

Bir adım daha yaklaştı ve yumuşak sesiyle beni yatıştırmak istercesine konuştu. "Aptal falan değilsin. Farkında olmana izin vermedim."

Çatık kaşlarımla ona baktım. "Seni parçalamak istiyorum."

Siyah tişörtünü üzerinden çıkarıp kaslı gövdesini tatlı bir göz ziyafeti olarak sunduğunda bir anlığına ona neden kızdığımı ve şu an ne yapmak üzere olduğumuzu unuttum. Üstelik boynunda ona doğum gününde hediye ettiğim kolyeyi gördükçe yumuşuyordum, hiç çıkarmıyordu. Alaz ise unutmuş değildi. Çıkardığı tişörtü kendiliğinden bir ağacın kuru dalına asılırken muzip sırıtması yüzüne yayıldı, kaslarıyla şekillenen güçlü kollarını iki yanına açtı. "Emrinize amadeyim, Kraliçe'm. Hadi başlayalım."

Aldığım bu yanıtla birlikte gövdesini aç bir kurt gibi izlemeyi anında bırakarak üzerimdeki montu hızla çıkarıp bir kenara attım ve hiç vakit kaybetmeden üzerine koştum. İçimdeki büyü gücüyle dolan yumruğumu Alaz'ın yüzüne doğru savurdum ancak iyi bir refleksle bundan kurtuldu. Hiç beklemeden sol yumruğumu aynı şekilde savurdum, bu defa da avcunu açarak içinde biriken güçle elimi geriye savurdu, hızımı düşürmeden tekme atmak için sağ dizimi yukarı kaldırdığımda sol eli dizimi kavradı ve ben ne olduğunu anlamadan karla kaplı zemine sırtüstü düşmeme sebep oldu.

Dudaklarımdan yayılan kızgın inlemeyle başımı yere çarptığımda hemen başımda dikilen Alaz üzerime eğildi ve yüzünde o meşhur gülümsemelerinden biri yerini aldı. "Beni parçalamadan önce ısınmalıydın güzelim."

Evet ama bununla hiç vakit kaybetmek istememiştim.

Alaz'ın nasıl bir gücü olduğunu sürekli unutuyordum, eğer babamla eğitimde olsaydım ısınmama gerek kalmadan onu devirebilirdim fakat Alaz, bu konuda oldukça zor bir rakipti.

Anında yenilmenin verdiği bozulmuşluk üstüme çökerken, "Direkt üzerine atlamak daha cazip gelmişti," diye yanıtladım ters ters.

Gülümsemesi genişleyip sırıtmaya dönüştü. "Bunun için yanıp tutuştuğunun farkındayım."

Ardından tutup kalkabilmem için elini uzattı.

Ona sen öyle san, dercesine baktım ve elini tutmadan karlardan destek alarak tek hamlede ayağa kalktım.

Arkamda kalan Alaz'a döndüm, başımı bir sağıma bir soluma eğdikten sonra derin bir nefes alıp vererek avuçlarımı iki sert yumruk olarak kapadım.

Isınma hareketlerini bitirene kadar Alaz bana tek kelime dahi etmedi.

Yaklaşık on dakika sonra artık karşılıklı idman yapacak duruma gelmiştim. Alaz'la aramızda yeniden bir metreden fazla mesafe oluştu. Orman soğuktu fakat artık soğuğu bana işlemiyordu, şimdiden terlemeye bile başlamıştım. "Yumruktan başlayalım," diyen Alaz başını hafifçe önüne eğip üzerine gitmemi işaret ettiğinde yeniden soluklandım ve bu defa daha kendimden emin bir şekilde ona doğru koştum. Bacaklarımı üçgen şeklinde açtım, sol ayağımı sağ ayağımdan bir ayak boyu önde tuttum ve Alaz'ın vurmam için havaya kaldırdığı avuçlarına sayısız yumruk atmaya başladım.

Sağ, sol, sağ, sol.

Hem vuruyor hem de geriye doğru ilerliyorduk. Avuçları en az bir demir kadar sertti, her yumrukta parmak boğumlarım sızlıyordu ama bu konuda mızmızlanacak değildim. Bundan daha kötü şeylerle karşılaşacağımı biliyordum.

Dakikalar sonra, "Kaşların bugün normalden daha fazla çatık," dediğinde soluk soluğaydım.

Sağ avcuna yumruk atarken, "Hadi ya," dedim nefes nefese. "Hiç farkında değilim."

Dudaklarının sadece bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Neden avuçlarımda yüzümü gördüğünü düşlediğini sanıyorum?"

Yapay bir şekilde gülümseyip hızlı iki yumruk daha attım. "Bu kadar belli ettiğimi düşünmüyordum doğrusu. Yoksa yeteneklerimiz sadece zihin yönetmekle sınırlı değil mi?" İki kere sağ yumruk. "İtiraf et artık. *Edward Cullen* gibi zihin de okuyabiliyor musun?"

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Kim?"

Başımı hiç, dercesine salladım. "Benim dünyamda... Bir kitap karakteri."

"Senin dünyan..." dedi ve bu defa yumruğumu savuşturmak yerine elimi tuttu. Kaşlarımı çatıp diğer yumruğumu atmak istedim fakat onu da etkisiz hale getirdi. "Burası."

Ellerimiz göğüslerimizin arasında duruyordu, yüzlerimizse birbirine haddinden fazla yakındı. Nefes nefese o kadar yakından birbirimizi izlerken yutkunmak zorunda kaldım çünkü yaramaz aklım yine türlü zihin oyunları gerçekleştirerek düşüncelerimi törenin öpücük kısmına götürüyordu. Gözlerimi kapatıp açma, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirme istediğimi zor zapt ettim.

Nihayetinde, "Neden durduk?" diye sordum.

"Biraz dinlenmen gerekiyor."

"Peki," diyerek ellerimi çekmek istedim fakat bırakmadı. "Böyle dinlenmeyeceğim sanırım?"

"Ben şikâyet etmezdim," dedi, kalbimde birkaç kelebek kozasından çıkıp uçuştu. Ve sonrasında ellerimi nazikçe serbest bıraktı.

Yumruk ve tekme alıştırmalarının ardından nihayet karşılıklı dövüşme hareketlerine başladığımızda iyice sıcakladığımdan ben de sporcu atletimle kalmıştım. Saatlerdir konuşmadan sadece bedenlerimizi çalıştırıyorduk, güçlerimi kontrol etmeyi deniyordum, bileklik yokken fazlasını kullanmamak çok zordu, hiç istemeden birkaç ağacı yerinden etmiştim ve bu durum, kişiye biraz vicdan azabı çektiriyordu. Öte yandan Alaz'la yaptığım eğitimleri özlediğimi fark etmem de elbette geç olmadı, onunla gerçekleştirdiğim her aktiviteyi özlemiştim, tıpkı onun bana söylediği gibi.

Yüzüme gelecek yumruktan son anda kurtuldum ve sağ yumruğumu Alaz'ın yüzüne doğru savurdum, sol kolunu kaldırarak buna mâni oldu.

Sol kolumla Alaz'a vurmak istediğimde avcunu kaldırdı ve sol yumruğum demir kadar sert olan avcuna saplandı. Elimi kurtardıktan sonra sağ elimle aynısını yaptım, ardı ardına vurmayı denedim, aynı zamanda onun hamlelerinden kıvrak hareketlerle kaçındım. Havalandım, tekme atmak için bacağımı ileri doğru uzattım, Alaz yere eğilerek darbeden kurtuldu. Döndüm ve bir yeni tekme için ayağımı kaldırdım, bu sefer elindeki güçle ayağıma dokunarak buna engel oldu.

Defalarca kazandım, defalarca kaybettim.

Eğitim sonlandığında durmaksızın çalışan Alaz askerlerin yanına ben ise sıcak bir duş almak için odaya gitmek üzere birbirimizden ayrıldık. Koridorda yürürken ağrısını yatıştırmak için elimle boynumu

ovuşturuyordum. Haftalar sonra ilk kez gerçekten acıktığımı hissediyor, yemek vakti için sabırsızlanıyordum.

Odamızın bulunduğu koridora gireceğim an işittiğim gürültüyle kaşlarımı çattım ve olduğum yerde durdum. "Pislik herif! Seni öldüreceğim!"

Barın'ın sesini duyduğumda endişem iki kat arttı ve akabinde kopan gümbürtüyle odama gitmekten vazgeçip sesin geldiği yöne koştum. Koridorun soluna geldiğimde Barın'ı gördüm. "Ya seni? Bunu nasıl yaparsın!" diye bağırdığı kişi Mehsa'ydı. Yanındaysa Bars bulunuyordu. Burası, Mehsa'nın odasının hemen önüydü.

"Söyleyecektim... Ama..." diye kıvrandı Mehsa. "Çok ani oldu."

Barın'ın ona kızma sebebini ve Mehsa'nın söylediklerini kafamda oturtamadım. Bir anlam ilişkisi kuramayınca varlığımı hissettirmek amacıyla, "Neler oluyor?" diye sordum. Neden yan yana olduklarını bilmediğim Mehsa ve Bars sorumla birlikte bana baktı ancak Barın gözlerini dahi değdirmedi.

Mehsa omuzlarını düşürüp, "Efsan..." dedi sessizce.

Barın, "Ani mi oldu?" derken öfkeden deliye dönmüş gibi güldü. Ellerini kendi saçının üzerine attı, çıldırmış bir halde saçlarını çekiştirdi. "Kızım sen daha çocuk sayılırsın! Nasıl böyle bir karar alırsın, nasıl? Bana danışmadan? Fikrimi almadan! Yangından mal kaçırır gibi!"

Yangından kaçırır gibi olan neydi? Bilmediğim daha ne vardı?

"Sakin ol," dedi Mehsa'nın yanında dikilen Bars. O sırada karşı koridordan Alaz ve peşinden üç muhafız geldi. Alaz *ne oldu* dercesine tek kaşını kaldırdığında omuzlarımı silktim. Bu sırada Bars konuşmasına devam etti. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Evet, acele oldu ancak o an olması gereken buydu."

"Olması gereken bu muydu?" diye bağırdı Barın. "Olması gereken bu olamaz! Olması gereken, adam gibi gelip kız kardeşimle evlenmek istediğini bana söylemendir. Olması gereken budur! Ancak senin gibi öküz bir herif böyle inceliklerden ne anlar ki?"

Evlenmek sözcüğünü duyduğumda gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı ve ağzımdan ansızın bir "Ne?" döküldü.

Barın hiddetle kafasını sallayarak bana baktı. "Doğru duydun," dedi, ardından işaretparmağıyla Mehsa'yı gösterdi. "Benim akılsız kardeşim, Bars'la evlenmiş!"

Put gibi kaldım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ne söylesem içimdeki hayal kırıklığını, şaşkınlığı anlatamayacaktı sanki... Sadece

bakıyordum ancak değil konuşmak, ağzımı açamıyordum. Nefes alıp veriyor, tek kelime edemiyordum. Bakışlarım, bunun hakkında bana tek kelime dahi etmeyen Mehsa'ya iliştiğinde ağzını kapatıp açtı, parmaklarını avuçlarına kapatıp, "Ben..." dedi. "Açıklayabilirim, gerçekten."

"Neyi açıklayacaksın ya? Neyi!" diye bağırdı Barın. "Hepimizi günlerce nasıl ayakta uyuttuğunu mu! Sen..."

Ne ara geldiğini bilmediğim Kuray, Barın'a bakarak, "Dostum," dediğinde Barın ona da öfkeyle bakarak, "Sakın karışmayın," dedi. Yeniden Bars'a döndü. "Bu şerefsizliktir!" Kalabalıklaşan koridordaki herkese tek tek baktı. "Evrenin neresine giderseniz gidin, bu, şerefsizliktir. Bu, silah arkadaşının kız kardeşine göz koymaktır!"

Bars, "Onunla evlendim," dedi. "Usulsüz bir şey yapmadık."

"Duygusal bir anında ondan faydalandın," dedi Barın tiksinir gibi. "Bu kız değil evlenmek, evliliğin gerekliliklerinden dahi bihaber. Mehsa zayıf, kırılgan, duygusal. Senin gibi bir hödüğe kardeşimi yâr edemem, anladın mı? Ona kıyamam ben!"

"Kimseden faydalandığım yok," dedi Bars.

"Biz, birbirimize âşığız. Sen de bunu kabullensen iyi olur." Mehsa, abisine karşı bu kadar açık konuşmasına hayret etmiş gibi Bars'a baksa da Bars kararlı gözlerini Barın'dan ayırmadı.

Ne ara âşık olmuşlar, daha doğrusu ne ara evlenecek kadar âşık olmuşlardı?

Geçen bir yılda... Ben yokken... Kafamda taşları yerine oturtmaya çalışıyordum. Mehsa en başından beri Bars'tan hoşlanıyordu, bunu biliyordum ama aralarında bir ilişki olabileceği... Çok uzak gelirdi hep. Bars'tan dolayı. Öyle soğuk öyle mesafeliydi ki hayatındaki herkese karşı, birine âşık olabileceğine ihtimal dahi vermezdim.

"Sen sevgiden ne anlarsın?" diye kükredi Barın. Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Alnındaki, boğazındaki damarlar kabarıp belirginleşmişti. Sessizce iki adamın tartışmasını izleyen Alaz'a döndü ve, "Komutanımız olması bir şeyi değiştirmiyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Alaz kollarını göğsünde birleştirip başıyla onayladı.

"Güzel," dedi Barın ve ateş saçan bir ejderha gibi Bars'a döndü. "Vasisi olarak benim iznim olmadan kardeşimle gizli saklı evlendiği için en ağır şekilde cezalandırılmasını istiyorum."

En ağır şekilde tabirinin ne anlama geldiğini ben bilmiyordum ama diğer herkes biliyor olmalıydı ki etrafta bir ölüm sessizliği oluştu, ifadeler donuklaştı.

Mehsa, "Ne?" diye bağırdı ve ince sesiyle bu sessizliği katletmiş oldu. "Abi sakın!"

"Sen karışma!"

"Nasıl karışmam! O benim eşim, biz evlendik! Artık hiçbir şey geri döndürülemez, işi neden çıkmaza sokuyorsun?"

Barın kardeşine, söylediklerine inanamıyormuş gibi baktı. Ardından işaretparmağıyla Bars'ı gösterdi. "İşi çıkmaza sokan, yanında dikilen herif!" Konuşmamış, âdeta kükremişti. "Onun için beni karşına almayacaksın, değil mi? Senin ailen benim!"

"Benim ailem yalnızca sen değilsin!" dedi Mehsa ve Barın'ın yüzündeki kahrolan, kahreden ifade değişimine şahit oldum. "Artık değil." İki eliyle kolunu tuttu Bars'ın. "Bars da benim ailem. Ve onun cezalandırılmasını istersen yemin ederim seninle ömür boyu konuşmam."

Barın yutkundu. "Onu bana tercih mi edersin?"

"Olayı neden tercih meselesine çeviriyorsun? Ben eş konusunda tercihimi yaptım. Sen abimsin, Bars eşim."

Barın derin nefesler alıp vererek onlara bakarken, "Siz..." dedi. Suratı yavaş yavaş kızarıyordu. "Midemi bulandırıyorsunuz."

Mehsa, "Abi..." dediğinde Barın iki elini havaya kaldırdı ve, "Sakın," dedi. "Şu saatten sonra bana abi deme."

Gözleri dolan Mehsa titrek sesiyle, "Ama..." dese de Barın konuşmasını tamamlamasına imkân vermedi.

"Sen tercihini yapmışsın Mehsa," dedi. "Bundan sonra bir abin yok. Yeni ailenle mutluluklar."

Tüm öfkesini yanına alarak bize arkasını dönüp hızlı adımlarla kalabalığı yararak koridordan uzaklaştı. Yaşlı gözleriyle bana bakan Mehsa titreyen dudaklarını birbirine bastırdı ve o da tek kelime dahi etmeden Barın'ın peşinden gitti.

Kuray, Bars'a bakarak, "Sen," dediğinde Bars elini kaldırıp, "Tek kelime etme," diye böldü. Sonrasında kalabalığa baktı. "Herkes işinin başına!"

Kalabalık anında bakışlarını Bars'tan çekti. Baş muhafızdan gelen emri baş üstünde tutarak saniyeler içinde koridoru terk ettiler. Bars da hiçbirimize açıklama yapma zahmetine girmeden yanımızdan hızla çekip gitti.

Bölüm Dört

Zehir ve Tuzak

Odaya girdiğimde aklım hâlâ Bars ve Mehsa'da, onlar hakkında öğrendiklerimdeydi. Buraya geleli haftalar olmuştu, başta konuşabildiğim tek kişi Mehsa'ydı, yalnız kaldığımız sayısız an olmuştu ve bana değil Bars'la evlendiğinden, aralarında bir şey olduğundan bile bahsetmemişti. Eski dünyama döndüğüm günden bu yana nereyi kazsam altından sır çıkıyordu.

Banyo kapısı açıldı. Odaya giren Alaz, "Uyuduğunu düşünmüştüm," dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"Uyuyamadım."

"Bars ve Mehsa yüzünden mi?"

Kafamı kısmen, dercesine hareket ettirdim. Bu sorunun yanıtı hem evetti hem hayır. Bir gerçeği sindiremeden başka bir gerçekle yüzleşmek beni yormuştu. "Sen biliyor muydun?" dedim. "Muhtemelen biliyordun. Başka kimler biliyordu? Ayakta uyutulan sadece Barın ve ben miydik?"

Saçlarını kuruladığı havlusunu omzuna asarken kaşlarını kaldırdı. "Bu defa ben de bilmiyordum. Hepimiz için şaşırtıcı oldu. Bars... Hiç belli etmedi."

Böyle bir konuda yalan söylemek ona bir kâr sağlamazdı, biliyordum. Yine de bakışlarım ifadesini ölçüp biçti. Farklı bir şey görmeyi, ufak bir kaçınma refleksi bulmayı umdum. Saklayacağı hiçbir şey olmadığını gösterircesine gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Yine de, "Sana neden inanamıyorum?" dedim. "Ufak sayılabilecek bir sorun ve doğru söylüyor gibisin, suratında en ufak bir yalan ibaresi yok. Ama sana neden inanamıyorum? Neden içimdeki bir ses sana hiçbir konuda inanmamam gerektiğini haykırıyor?"

Ve bu benim elimi kolumu bağlıyor.

Birkaç saniye öylece bakıştık. Yorgun duruyordu. Fakat bana bakarken gözlerine ulaşamayan o yorgunluk, kırgınlık olarak sözlerimle birlikte tırmanmıştı kapkara harelerine. Âdemelması hareketlendiğinde yutkunduğunu anladım. Ağzını açtığında konuşacağını fark ettim ama buna fırsat vermeden yeniden araya girdim.

"Çünkü bana en büyük yalanı söylerken de yüzünde doğruları haykıran en ufak ifade yoktu. Çünkü sen beni göz göre göre yaralarken de kalbime hançerleri saplarken de yüzünde yalan ifadesi yoktu. *Aşk görme kusurudur,* dediğinde yoktu, ben ayaklarına savrulduğumda yoktu, zindanda sadece ölmem gerektiği için bana bakıldığını gözlerime baka baka söylerken de anlamamıştım yalan söylediğini."

"Yapma," diye fısıldadı sessizce ama yalvarırcasına.

Gözlerim sızlarken, "Ben de, 'Yapma,' diyordum içten içe," dedim. "'Yapma, Alaz. Bize bir dönüş yolu bırak. Seni affedebileceğim bir kapı bırak.' Şimdi bakıyorum, görmek istiyorum. O kapı açık mı, ufacık da olsa bir aralık var mı diye..."

Başımı hayır anlamında salladım. "Benim canımı çok acıttın Alaz. Benim canımı en çok sen acıttın. Bundandır ki başka birinden yediğim her darbede gün yüzüne çıkan, senin yaşattıkların oluyor. Ne yaşarsam yaşayayım hiçbiri onun üstüne çıkmıyor, bundan fazla acıtmadı, diyorum her seferinde. Bu hep böyle olursa ben seni nasıl affedeceğim?"

Elimle alnımı ovuşturdum. Nefes almayı denedim ama artık çok zordu. Dilimle dudaklarımı ıslattım.

"Yapamam," dedim. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Ağlayacağımı fark ettiğimde elektrik şoku yemiş gibi ayağa kalktım. Bir kez daha beni ağlarken görmesini istemiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama bu oda bana dar gelmeye başlamıştı, dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım, odadan çıkmak için yürüdüm.

Alaz onu birkaç adım geçtiğimde, "Özür dilerim," dedi sessizce ve durmak zorunda kaldım. Bana bakmıyordu, suratı da vücudu da hâlâ yatağa dönüktü, biliyordum. "Elimden başka türlü bir şey gelmediği için. Ruhunu saran tüm yaraları kendime almak isterken seni tek yaralayan olduğum için. Ben... Çaresiz hissediyorum Efsun. Evreni senin uğruna yakma gücüne sahipken bana yeniden eskisi gibi bakabilmen adına hiçbir şey yapamayışım... Çaresiz hissettiriyor. Yüreğindeki oyukları kapatamıyorum. Şu kapıdan, 'Çıkma,' diyecek yüzü bulamıyorum, bu da çaresiz hissettiriyor. Kalan tek gecem bile sensiz geçmesin, gitme, demek istiyor yapamıyorum, çaresiz hissettiriyor."

İçini dökerken aktardığı hislerinin içtenliği dolu gözlerimden yaşların süzülmesine sebep oldu. Burada kalmak isteyen aşkım ve dışarı çıkmak için çırpınan gururum saniyeler süren bir rekabete tutuldu. Ayaklarım Alaz'a dönmek için hareketlendi ama buna cesaretim olmadığından kendimi dışarıda buldum.

İçine sığındığım oda, sarayın minik balkonu olan küçük odalarından biriydi. Defalarca gözlerimi kapatıp açmama rağmen saatler geçmiş ama gözüme zerre uyku girmemişti. Önce Mehsa ve Bars'ı düşünerek kırılan yüreğimi ardından yalnızca Alaz ele geçirmişti. Ağzımı her açtığımda elimde olmadan ona zehir saçtığımı biliyordum. Tüm gerçeklerini bütün çıplaklığıyla aktardığı halde içgüdülerime engel olamadan onun canını acıtıyor, kimbilir belki kendimce intikam alıyordum.

Elimde değildi.

O da böyle olsun istemezdi, biliyordum. Onun da emellerinde bu yoktu, biliyordum. O beni kaybetmek istemezdi, biliyordum.

Ama öyle ya da böyle kendi elleriyle beni bıraktığını anımsayınca, o kapkara geçen bir yılımı hatırlayınca dilime kadar gelen zehirlerin dışarı çıkmasını engelleyemiyordum.

Boğazıma oturan yumruyu kaybetmek amacıyla yutkundum fakat bu hiçbir işe yaramadı. Yatağın içinde daha fazla duramadım, ayağa kalktım. Moralim bozuk olduğu zamanlarda üzerimi değiştirmek aklıma gelmezdi, öylece yatardım. Çıkarmış olduğum postallarımı tekrar giyindim, sol kolumu kaldırıp kazağımı geriye sıyırarak saate baktım. Gecenin ikisini az bir şey geçiyordu. Balkonun dışında duran tülü geriye çekerek kapısını açtım, balkona çıktım, korkuluklarına bacaklarımı yaslayıp avuçlarımı ve yüzümü göğe doğru tuttum. Birkaç damla avuçlarıma dolup orada minik bir göl oluştururken birkaçı yüzüme serpilip akmasına engel olamadığım gözyaşlarıma eşlik etti. Defalarca nefes alıp verdim.

Bunun yeterli gelmediğini fark ederek gözlerimi açtım ve arkamı döndüm.

Odadan dışarı çıktığımda kapımın önünde bekleyen muhafızlar hiçbir şey sormadı. Koridor boyunca yürüdüm, duvar sağ ve sol olmak üzere ikiye ayrıldı, soldan devam ettim. Sonra sağı seçtim, hangi kapıdan çıkacağımı kestirmeden indim merdivenleri, bilmediğim yerlere girdim, daha önce doğru düzgün gezmediğim sarayın ne kadar büyük olduğunu o an daha iyi anladım, içinde çok kolay kaybolunabilirdi.

Daha önce görmediğim tarzda döşenmiş zemin kata indiğimde dışarıya açılan kapıya doğru yürümek için ilerledim.

Karanlık sayılan koridorun döşeme tarzıyla hafiften ürktüm. Ancak bu korku, beraberinde merakı da getirdi. Dikdörtgen şekilde uzanan koridorun zemini dama tahtası şeklinde döşenmiş, satranç tahtasını andıran siyah beyaz fayanslardan oluşuyordu. Tavanı art arda dizilen yarım

İçine sığındığım oda, sarayın minik balkonu olan küçük odalarından biriydi. Defalarca gözlerimi kapatıp açmama rağmen saatler geçmiş ama gözüme zerre uyku girmemişti. Önce Mehsa ve Bars'ı düşünerek kırılan yüreğimi ardından yalnızca Alaz ele geçirmişti. Ağzımı her açtığımda elimde olmadan ona zehir saçtığımı biliyordum. Tüm gerçeklerini bütün çıplaklığıyla aktardığı halde içgüdülerime engel olamadan onun canını acıtıyor, kimbilir belki kendimce intikam alıyordum.

Elimde değildi.

O da böyle olsun istemezdi, biliyordum. Onun da emellerinde bu yoktu, biliyordum. O beni kaybetmek istemezdi, biliyordum.

Ama öyle ya da böyle kendi elleriyle beni bıraktığını anımsayınca, o kapkara geçen bir yılımı hatırlayınca dilime kadar gelen zehirlerin dışarı çıkmasını engelleyemiyordum.

Boğazıma oturan yumruyu kaybetmek amacıyla yutkundum fakat bu hiçbir işe yaramadı. Yatağın içinde daha fazla duramadım, ayağa kalktım. Moralim bozuk olduğu zamanlarda üzerimi değiştirmek aklıma gelmezdi, öylece yatardım. Çıkarmış olduğum postallarımı tekrar giyindim, sol kolumu kaldırıp kazağımı geriye sıyırarak saate baktım. Gecenin ikisini az bir şey geçiyordu. Balkonun dışında duran tülü geriye çekerek kapısını açtım, balkona çıktım, korkuluklarına bacaklarımı yaslayıp avuçlarımı ve yüzümü göğe doğru tuttum. Birkaç damla avuçlarıma dolup orada minik bir göl oluştururken birkaçı yüzüme serpilip akmasına engel olamadığım gözyaşlarıma eşlik etti. Defalarca nefes alıp verdim.

Bunun yeterli gelmediğini fark ederek gözlerimi açtım ve arkamı döndüm.

Odadan dışarı çıktığımda kapımın önünde bekleyen muhafızlar hiçbir şey sormadı. Koridor boyunca yürüdüm, duvar sağ ve sol olmak üzere ikiye ayrıldı, soldan devam ettim. Sonra sağı seçtim, hangi kapıdan çıkacağımı kestirmeden indim merdivenleri, bilmediğim yerlere girdim, daha önce doğru düzgün gezmediğim sarayın ne kadar büyük olduğunu o an daha iyi anladım, içinde çok kolay kaybolunabilirdi.

Daha önce görmediğim tarzda döşenmiş zemin kata indiğimde dışarıya açılan kapıya doğru yürümek için ilerledim.

Karanlık sayılan koridorun döşeme tarzıyla hafiften ürktüm. Ancak bu korku, beraberinde merakı da getirdi. Dikdörtgen şekilde uzanan koridorun zemini dama tahtası şeklinde döşenmiş, satranç tahtasını andıran siyah beyaz fayanslardan oluşuyordu. Tavanı art arda dizilen yarım

daire şeklinde oluşan kemerlerle süslenmişti. Uzun holün iki tarafını aralıklarla karşılıklı olarak dizilmiş el yapımı heykeller süslüyordu.

Ürkütücü aynı zamanda da cezbedici bir görünümü vardı.

Geri dönmeyi istesem de bir yanım devam etmemi söylüyordu ve ben her zamanki gibi devam etmemi isteyen yanıma uyum sağladım. Direklerin arasındaki camlardan görülen odanın içinde yanan cılız ışığı fark ettiğimde ileride yanan şöminenin görüş alanıma girmesiyle içeride birinin olduğunu anladım. Cam kapıya biraz daha yaklaştım ve şöminenin karşısındaki deri koltukta oturan Alaz'ı gördüm. Az önce korkuyla kasılan bedenim anında rahata kavuştu.

Uyuyamamıştı.

Tek ayağını dizinin üstüne atmıştı, siyah tişörtün sardığı sırtını oturduğu koltuğa yaslamıştı ve elindeki bardağı kafasına dikiyordu. Dibini getirdiğinde cam bardağı aşağıya indirip sertçe masaya koydu, sesini buradan duydum. Kafasının arkasını koltuğun başlığına yasladı ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye öylece durdu. Neden onu izlediğimi bilmiyordum fakat izlemeye devam etmek istiyordum. Burada kalmalıydım, doğrunun bu olduğuna dair bir his vardı içimde.

Bardaktaki tüm içeceği tek dikişte yuttu. Sonra sıkı sıkıya yumduğu gözlerini açtı, hareketlenen dudaklarına karşılık kendi kendine bir şeyler söylediğini anladım. Ayağa kalkmak için koltuğun kolluklarından destek aldığında buraya döneceğini düşünerek kapının yanındaki duvara gizlendim. Başımın ucuyla onu izlemeye devam ediyordum.

Belki de uyuyamamasının sebebinin ta kendisi olduğumu bildiğimden buradan gidemedim.

Ayağa kalkmayı denedi, doğrulduğu gibi koca bedeni yeniden sendelediğinde yere düşecek diye ödüm koptu. Neyse ki koltuğa düştü tekrar, sehpadaki şişelerden birkaçı devrilip düşerek kırılma sesi çıkardığında endişeyle iç çektim. Yeniden koltuğa oturdu, gözlerini kapatıp açtı. Başını ayılmak ister gibi hızla salladı. Tekrar kalkmayı denediğinde bu defa kendime hâkim olamadan içeri girdim.

Kafası yerinde değildi, belliydi.

Yine kalkamayışı bunu iyi gösteriyordu.

Koltuğa oturduğunda bu sefer başını geriye atmak yerine dirseklerini dizine koydu, başını avuçlarının içine aldı, gözlerini kapattı. Kendinde olmadığı, içeri girdiğim gibi bana bakmayışıyla iyice belli olmuştu. Aklı başında Alaz Şahzade, beni metrelerce ötesinden tanır, ne olursa olsun attığım ilk adımda bakışlarını üzerime dikerdi.

İçeri girmiştim, ona doğru yürüyordum çünkü kalbime hâkim olamıyordum. Onu seviyordum ve bu halde bırakamazdım, ayağa bile kalkamıyordu. Bırakıp gitmeye yüreğim el vermezdi.

Zihni kendindeyken istediğimi yapardım ama şimdi değil.

Evet, tutarsız olduğumu biliyordum. Kimsenin yüzüme vurmasına gerek yoktu. Başına gelmeden anlayamazdı kimse beni, yaşadığım içsel çatışmamı...

İçeri girdiğim an buranın bir resim, çalışma odası olduğunu anladım. Etraf tuvallerle, resim kâğıtlarıyla doluydu. Önü arkası çevrilmiş kâğıtların üzerinde onlarca çizim vardı, şövalelerde yarım kalan manzara resimleri –ama asla bir nü çalışması yoktu, ki Alaz'ın hiçbir zaman kimse üzerinde nü çalışmadığını biliyordum, sadece beni kızdırmak için söylediği birtakım yalandı bu da– bulunuyordu.

Oturduğu sandalyenin karşısındaki siyah sehpaya yaklaştığımda orada da büyük bir resim kâğıdının bulunduğunu gördüm. Fakat yüzü bana dönük olan resim kâğıdında ne bir manzara ne de başka birinin resmi vardı.

Çizdiği kişinin ben olduğumu ileri derecede miyop biri bile anlayabilirdi.

Sıradan bir zamandan değildi üstelik, taç giyme törenindeki halimi çizmişti, daha doğrusu çiziyordu, resim tam olarak bitmemişti. Arkam dönüktü; tenimi, sırt dekoltemdeki altın zincirleri gerçek bir fotoğraf kadar canlı çizmişti. Elbisenin parıltısı da kusursuzdu, yüzümü hafifften yan dönmüştüm ve burnum bu resimde gözüme olduğundan daha güzel görünmüştü.

Kalan her detayım gibi...

Alaz, resim konusunda sahiden çok iyiydi.

Resme, daha doğrusu Alaz'a bir adım daha attığımda gölgem üzerine düştü ve bu, onun bir şeylerin farkına varmasını sağladı. Ellerini yüzünden indirdi, başını yukarı kaldırdı, bana baktı. Bakışlarımız birbiriyle buluştuğunda simsiyah gözlerinin beyazını ilk kez bu denli kırmızı gördüm. Göz altlarında oluşan halkaları seçtim sonra, bu elbette birkaç saatte oluşan bir şey değildi, Alaz'ın göz altları uzun zamandır normalde olduğundan daha şiş ve biraz koyuydu.

Yorgun görünüyordu.

Saatler önce onun yanından çekip giden ben değilmişim gibi büyük bir yüzsüzlükle bakışlarının içimi titretmesine izin verdim. Ama ağzımı açıp da bir şey söyleyemedim.

Alaz bana baktı, baktı, baktı.

Alt ve üst kirpikleri birkaç kez birbirine çarptı. Görüntü hoşuna gitmemiş gibi belli belirsiz bir küfür savurdu. Sehpanın üzerindeki, içinde yeşil sıvı damlaları bulunan, hepsi bitmiş iksir şişelerinden birini eline aldı, havaya kaldırıp, "Bunun unutturması gerekiyordu," dedi. "Kanlı canlı karşımdaymış gibi göstermesi değil."

Görünen o ki aklı epey gitmişti. Eh, benim iki bardağıyla kendimden geçtiğim *Jersin*'i kaç şişe içmişti bu adam?

Üç, dört?

Konuşabiliyor olmasına şükretmek gerekirdi.

Ellerimi, bu yaptığını onaylamayan bir vaziyette belime koydum. "Kanlı canlı karşındayım."

Gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. Sonra gülümser gibi olup, "Şuna bak," dedi ağır ağır. Gözleri kapanacaktı ki zor tuttu. "Bir de konuşuyor."

Suratındaki boncuk boncuk parlayan damlaları seçtiğimde gözlerimi kıstım, siyah tişörtü de yer yer nemlenmişti. İyi baktığımda yanaklarının hafiften kızarmış olduğunu gördüm ve ona doğru bir adım atıp, "Terlemişsin," dedim.

Mehsa'nın söyledikleri aklıma geldi, iki bardak içtim diye ne kadar telaşlandığını anlata anlata bitirememişti. Alaz, şişeleri bitirmişti. Bir zararı olur muydu?

İçimdeki tedirginlik büyürken elimi alnına koyup ateşini ölçmeye çalıştım. Daha önce hiçbir büyücünün ateşini ölçmek durumunda kalmamıştım, doğru bir şey yapıp yapmadığımı bilmiyordum ancak zarar vermeyen bir yöntemdi nihayetinde.

Tek elim kendi alnımda, tek elim Alaz'ın alnında duruyorken Alaz, "Dokunuyor da," dedi.

Eğildiğimden şimdi yüzlerimiz daha yakındı, Alaz bu yakınlığı kaçırmadan dikti gözlerini gözlerime ve, "Efsun..." diye fısıldadı. *Jersin*'in keskin nane kokusu soluğuma karıştı. "Sen misin?"

Sabah kalktığında hiçbirini hatırlamayacağını kendimden bildiğimden, "Benim," diye yanıtladım.

Ateşi yok gibiydi. Niye terlemişti o zaman? Başka bir şekilde mi dokunuyordu bu iksir?

İçimdeki telaş büyüdü.

Şifacılardan birini uyandırmalıydım belki de.

Ben ne yapmam gerektiğini bilmeden düşüncelerle boğuşurken Alaz dilini üst dişlerine bastırıp çekerek üç kere "cık"ladı. "Tuzaksın

sen," dedi ağır ağır. "Öyle bir tuzaksın ki..." derken ıslık çalar gibi oldu. "Ben ömür boyu bu tuzağa düşmek, hapsolmak istiyorum."

Bu haliyle bile kalbimi hızlandıracak sözler söylemeyi başarmasıyla afallladım. *"Ben de böyle afili sözler söyleyebildim mi acaba?"* diye mırıldandım kendi kendime. Böyleyse çok kötü olmasa gerekti.

Elimi alnından çektiğimde Alaz o kapkara hareleriyle karşısında büyüleyici bir manzara varmış misali izlemeyi sürdürüyordu. "Dokunuyorsun, yakıyorsun. Dokunmuyorsun, üşütüyorsun," diye ekledi melodik bir biçimde. Burnunu çekip yutkundu. "Konuşuyorsun. Dikenlerin çıkıyor. Çok güzelsin ama çok kötü dağlıyorsun Efsun."

Gözlerini kapatıp küfretti yeniden. *Jersin*, ağzını bozmuştu biraz. "Kafam bende yokken bile bendesin."

Ellerim yüzüne tırmanmak için can atarken bana, ben gördüğü bir hayalmişim gibi konuşurken kurduğu cümlelerin etkisiyle sızladı gözlerim.

Öylece güzel harelerine bakarken, "Olmamamı mı isterdin?" diye sordum.

Beni düşünmeyi bırakmak için mi bardak bardak iksir içmiştin?

"Eskisi gibi olmanı isterdim," diye yanıtladı sorumu. İçim sızladı. "Yanımdasın ama özleminden geberiyorum. Seni içime sokar gibi sarsam bir..." diye mırıldandı. İç çekti. "Çok pişmanım. Çok özledim Efsun. Ben Efsun'umu çok özledim."

Karşısındaki gerçek ben değil de kurduğu bir hayaldi sanki, hayalime içini döküyormuş gibiydi.

Gözlerini sıkıca yumdu, başını tekrar koltuğun başlığına yaslarken, "Akılsız herifin tekisin," diye mırıldandı kendine. "Senin seçtiğin yolun ben..."

Başını olumsuz anlamda sallayıp yeniden hızla ayaklandığında bu defa da düşmesin diye ileri doğru atılıp iki kolumla onu belinden tuttum. Kolu hemen omzumu sardı, gözüme karşıdaki oldukça büyük, koyu gri koltuğu kestirdim. Onu bu halde dışarı çıkarmam iyi olmazdı ama burada uzanmasını sağlayabilirdim.

Fakat Alaz yürümek yerine beni izlemeyi tercih ediyordu. Bakışlarını suratımdan ayırmadan, "Rüya gibisin," dedi kulağıma doğru. "Çocukluğumda gördüğüm rüyalarım gibi... Ama o zaman kokunu alamazdım." Saçlarımın üzerine değen burnundan içeri derin bir nefes aldı, gülümsediğini hissettim. "Şimdi alıyorum. Efsun... Ben bu iksiri sevdim."

Belki gülümsemem gerekiyordu belki bu halini tatlı bulmam... Fakat benim hissettiğim tek şey Alaz'ın bu hale dönüşmesine sebep olmamın verdiği hüzündü. Onu daha önce hiç, aklını yitirmiş olarak görmemiştim. Alaz düşünme yetisine çok önem verirdi, değil aklını yitirmesini sağlayacak bir iksir içmek, koklamazdı bile. Kendini savunmasız birine dönüştürmezdi, onu hiç böyle görmemiştim.

Keşke görmemeye devam etseydim...

"Koltuğa geçelim," diyerek ileri doğru bir adım attığımda beni sıkıca tuttuğundan ilerleyememiştim.

Kızarmış gözleriyle beni seyrediyordu. Alnımı, gözlerimi, burnumu tek tek inceledi. Sonrasında dudaklarıma yöneldi bakışları, öyle bir baktı ki kanımın derecesi ısınmayı geçti, fokurdamaya başladı.

"Gerçek gibisin," diye mırıldandı.

Başka yöne çeviremedim başımı.

"Şimdi seni öpsem..." dedi Alaz, bakışları hâlâ dudaklarımdayken. "Gerçekten öpmüş olur muyum?"

Kalbim göğsümü parçalarcasına atıyorken bir anda sanki iksiri içen benmişim gibi donup kaldım. Alaz, beni öpmek istediğinden başını eğdi, dudaklarımızın buluşacağı an nasıl yaptığımı bilmeyerek başımı koltuğa çevirdim. Alnı başıma çarptı, yüzü saçlarımın sağ tarafına gömüldüğünde, "Olmadı," dedi üzülmüş gibi.

Sonra yeniden aldığı derin nefesle kokumu içine çekti.

Onu tekrar koltuğa götürmek için adım attığımda, "Hadi seni yatıralım, bana yardım et," dedim.

Bir adım attım, benimle birlikte adım attığında rahatladım. Kolu beni öyle sıkı tutuyordu ki dışarıdan gören, benim Alaz'ı değil de Alaz'ın beni taşıdığını sanardı. Üç adım daha attığımızda soluk soluğa kalmıştım; elbette ağırdı, uzundu, kaslıydı, yapılıydı. Böyle bir adamı taşımak benim için hiç kolay değildi.

Nefes nefese kaldığım beşinci adımda Alaz'ın dudaklarının yanağımdan boynuma inmesiyle nefesim kesildi. "Kokuya bak," diye mırıldandı dudaklarını tenimden çekmeden. Tüylerim diken oldu. "Delireceğim. Zehirlisin Efsun, delirtirsin sen adamı."

Sarhoşken söylediklerinyle bile afallamış olmam çok aptal bir âşık olduğumu iyice gözler önüne seriyordu.

Boynuma minik bir öpücük bırakıp kafasını geriye çekti. Birazdan iksirin etkisine giren olan ben olacaktım. Yürümeme imkân vermeyip beni sıkıca tutmaya devam ederken yeniden yüzüme baktı ve, "Efsun," dedi dudaklarını öne bükerek. "Gerçek misin sen şu an?"

Karşımda bilinçli biri varmış ve bu soruyu soruyormuş gibi geril-dim. Elbette yaptıklarının etkisiyle benim de az çok aklım uçup gitti-ğinden başta bir şey söyleyemedim ama saniyeler sonra kendime gel-dim ve, "Hayır," dedim. "Hayal bu, hayal..."

"Ne güzel hayal," diye karşılık verdi.

Dudaklarım gülümsememe engel olamadı, başımı olumsuz anlam-da sallayıp yeniden koltuğa döndüm.

"Hadi, yatmalısın."

"Birlikte yatacağız."

"Hayır."

"Evet."

"Sen yatacaksın," diye kesin bir dille konuştuğumda, "Hayalim de-ğil misin..." diye karşılık verdi. "Benimle yatmanı istiyorsam benimle yatacaksın."

Yutkundum. "Bu senin bildiğin... Hayallerden değil."

"Ya," dediğinde, "Ya," dedim.

"Keşke bildiğim hayallerden olsaydı..."

Bir şey söyleyemedim.

Yürümeye devam ettim, adımları zor da olsa bana uyum sağladı.

Koltuğa sırtüstü uzanmasını sağladığımda neredeyse onunla birlikte ben de düşecektim, son anda kendime engel oldum. Nemli saçlarından aşağı süzülen damlayı fark ettiğimde terlemeye devam ettiğini gördüm. Başı koltuğun kolçağına yaslıydı, gözleri yarı açık beni izliyordu.

Böyle uyuyamazdı, en azında bu ıslak tişörtle.

Bu nedenle çok fazla düşünmeden tişörtünün uçlarından tutarak yukarı çıkardığımda, "Üzerimi çıkarıyorsun," dedi hafiften gülerek. "Bu benim bildiğim hayallerde olurdu."

Gözkapakları kapandı kapanacaktı.

"Şimdi senin de çıkarman gerekiyor." Daha belirgin gülümsedi.

Kendinde olmadığını bildiğim halde geleneği bozmadan, "Çok beklersin," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Sen gerçeksin..." dedi kelimeleri ağzında yuvarlayarak. "Hayalle-rimde çok beklersin, demezdin hiç."

"Ne derdim?"

"Konuşmakla vakit kaybetmezdik."

Yüzüm sıcacık olurken ağzım açık kaldı. Kalbim karşımda iksir iç-miş bir adam olduğunu unutarak göğsüme hızlı hızlı çarparken, "İksir içtiğinde de çok edepsiz bir prenssin," diye geveledim.

Yeniden "cık"ladı. "Kralım. Senin kralın."

Birden elini yukarı kaldırıp parmaklarının dış yüzüyle yanağıma dokunuverdiğinde nefesim bir anlığına kesildi. Yanağıma dökülen saçlarıma dokundu, tenimi okşadı. Gözleri, hayatı boyunca tek yapmak istediği buymuş misali suratımda gezinirken, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Eli yanağımda kaldı, başımı hareket ettiremedim. "Çok can yakıcısın," diye ekledi.

İrkildim.

Midemde kasılmalar baş gösterdi.

"Kafayı yiyeceğim... Bu nasıl bir hayal?"

Eli istemdışı yere düştüğünde hali ve söyledikleriyle burkulan yüreğim onun için, bizim için hıçkıra hıçkıra ağlarken ben dik durmaya, kendimi bırakmamaya gayret ettim.

Hiçbir şey söylemeden tişörtünü çıkardım ve yere koydum. Gövdesi de tıpkı yüzü gibi nemden parlıyordu. Alaz iyice uyku moduna bürünüp bakışlarını benden ayırmadan başını yeniden koltuğa attığında gözleri kapanmamak için direniyor gibiydi. Onu bırakıp gitmeden önce kafamı çevirip odanın içinde bir lavabo olup olmadığını anlamaya çalıştım. Arkamda kalan duvara iliştirilmiş siyah kapıyı gördüğümde banyonun orada olduğunu anlayarak bez getirme düşüncesiyle ayaklanmak istedim.

Fakat Alaz'ın bileğimden yakalamasıyla dizlerimin üzerinde öylece kaldım. "Gitme," dedi. Bu, ölüm döşeğinde olan bir hastanın son dileğiydi sanki. Değil gitmek arka tarafa bir milim dahi dönemedim. Yarı baygın gözleriyle beni izlerken, "Ne olursa olsun, bir daha benden gitme Efsun," diye ekledi.

"Nefret et. Kız. Kır..." Âdemelması hareketlendi. "Parçala. Benden geriye hiçbir şey kalmasın. Ama bir daha beni bırakma. Bir daha gitme Efsun. Gidemezsin."

Gidemem, diye yanıtladım içimden onu. *Değil yalnızca sen, tüm evren istese gitmemi, gitmem bir daha. Çünkü benim de senden ayrılacak gücüm yok daha fazla.*

İçten içe çok şey söylesem de dışımdan sadece, "Buradayım," diye fısıldamakla yetindim.

Alaz çok hafif tebessüm etti, bileğimi bırakmadan gözlerini kapattı.

Dakikalar içinde nefes alışverişleri düzene girdiğinde uyuduğuna emin oldum. Bileğimi elinden kurtarıp ayağa kalktım. Banyodan bir havlu aldım, tekrar yanına geldim. Dizlerimin üzerinde çöküp güzel

yüzündeki boncuk boncuk damlaları kuruladım. İçimdeki dürtülere engel olamadan elimi yukarı kaldırdım, özlediğim sakalsız yüzünün sağ tarafına usul usul dokundum, yavaşça yanağını okşadım. Gülmediği zamanlarda bile hafif bir oyuk olarak kendini gösteren gamzesini sevdim. Terapi gibi geldi, dokunuşumla birlikte yüzünün sevilmeye muhtaç bir kedi gibi elime doğru kıvrılması beni gülümsetti. Uyurken bile bana karşı verdiği tepkiler hoşuma gitti. Hem duygulandım hem sevindim.

Gövdesini kurularken ona hediye ettiğim kolyenin zincirini dikkatle tutup kolyeyi geriye çektim. Açıkta kalan kaslı gövdesindeki damlaları tek tek kuruladım, bakışlarım sol göğsünün kenarında düz bir dövme gibi duran eşlik mührünün üzerinde oyalandığında havluyla kurulama işlemini bırakıp parmağımın ucuyla mühre dokundum. Bunu seviyordum, göğsünde bana ait olduğunu gösteren bu mührü taşımasını seviyordum, benim eşim olduğunun işaretini bedeninde taşımasını seviyordum.

Bu, bize verilmiş büyük bir lütuftu. Büyük bir aidiyet sembolüydü.

Doğruldum, üzerine eğilip eşlik mührünün üstüne dudaklarımı dokundurdum.

Biraz uyuyup biraz uyanık kaldığım zamanların ardından saat beşe yaklaştığında gitmem gerektiğini fark ettim, birazdan eğitim için uyanması gerekecekti. Artık terlemiyordu ve nefes alışverişleri düzenliydi. İyi olduğunun bilinciyle rahatladım. Ondan uzaklaşmadan önce alnına da sevgi yüklü bir öpücük kondurdum.

Jersin'in kuvvetli etkisine dayanarak yaptım tüm bunları.

Alaz değil hissetmek, başını bile oynatmadı.

Üzerine örttüğüm battaniyeyi düzelttim. Ardından yüreğimi orada bırakarak eğitim için hazırlanmak adına kimseye görünmeden kaldığım odaya çıktım.

☽

İdman için giymiş olduğum deri taytın üstündeki siyah boğazlı kazağımın uç kısımlarını çekiştirerek belime oturmasını sağladıktan sonra dağınık saçımı ense kısmından gelişigüzel bağladım. Dışarı çıktığımda her zamankinden daha kararlı, daha otoriter bir Efsan vardı. Bu odadan çıktığımı gören hiçbir hizmetlinin bana meraklı, sorgulayıcı ve ayıplayıcı bakışlar atmasına imkân tanımadım. Hepsine tek bakışımla kraliçeleri olduğumu hatırlatarak anında başlarını yere indirmelerini sağladım.

Bundan sonra böyleydi.

Dün yaşadığım olay beni yeniden kamçılamış, asıl olmam gereken Efsan'ı bana göstermişti.

Attığım her adımda daha güçlü olduğumu hissederek yürüyordum haftalar hatta bir yıl sonra ilk kez. Koridoru döneceğim sırada karşı koridordan gelen Barın'ı görünce yavaşladım. Onun da bakışlarından konuşmak istediği belli oluyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Gece boyu uyumadığı belliydi, dönüp durduğuna emindim. Karşı karşıya kaldığımızda iç çektik. Başımla koridorun diğer ucunu işaret edip, "Dışarı çıkalım mı?" diye sordum.

Sessizce onayladı.

Saraydan uzaklaşana dek sessizce aralıksız yağan yağmurun çamurlaştırdığı toprağı izledik. Döndüğüm günden bu yana Barın'la iki arkadaş olarak konuşamamıştık hiç, toplu görüşmeler haricinde doğru düzgün karşılaşamamıştık bile. Ancak yine de yabancılaşmadığımızı biliyordum, onlarla karşılaştığım ilk gün örülmüştü aramıza bir kardeşlik bağı ve bu bağ kopacak gibi değildi.

Yürümeye devam ederken aldığı sesli nefesin ardından ilk konuşan Barın oldu. "Bunu nasıl yapar?" dedi, cevabını aradığı bir soru değildi bu, daha ziyade kendi kendine konuşmuştu. "Üstelik o herifle. Geceden beri düşünüyorum, bir türlü oturtamıyorum kafamda."

Evlendiklerini duyduğuma şaşırsam da geçen bir yılda aralarında bir şey olması beni pek de şaşırtmamıştı. Kimse seveceği insanı seçemiyordu, Mehsa başından beri Bars'a karşı kuvvetli bir çekim hissediyordu demek ki bir noktadan sonra bu çekime karşı koyamamışlardı.

"Olan olmuş Barın," dedim onu yatıştırmak istercesine. "Bunu sorgulamak bir şey kazandırmaz."

"Ama kafayı yiyeceğim," derken dilinin ucuna kadar gelen küfrü son anda yuttu. "Yemin ederim delireceğim. O şerefsizle nasıl evlenir? Beni bundan nasıl haberdar etmez? Bizim gizli saklımız yoktu Efsan, biz birbirimize karşı şeffaftık her zaman. Biz sadece kardeş değil birbirimizin annesi, babası, çocuğuyduk aynı zamanda. Benim haberim olmadan nasıl böyle bir şeye kalkışır?"

"Evet, bu büyük bir hata. Böyle bir yola girerken hiç kimseye söylemeyişi... Fakat... Mehsa yirmi iki yaşında, kendisi için bunun doğru olduğunu düşündüyse..."

"Gelip doğrusunu benimle paylaşabilirdi," diye araya girdi Barın, ardından yüzünü bana çevirdi. "Ulan daha sevgili olduklarından haberim yoktu, karşıma geçmiş evlendik, diyor!"

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Geçen bir yılda... Sevgili olmadılar mı?"

"Delirdin mi? Onları yan yana bile görmedik!"

Demek ki aralarında her ne geliştiyse en başından gizlemişlerdi.

"Bu evlilik ne zaman olmuş?"

"Bilmiyorum," dedi Barın. "Merak da etmiyorum, sadece evlendiklerini duymam gözümün dönmesine yetti. Benim küçük, sevimli, saf kardeşim..." Dişlerini sıktı. "Öyle bir adama yâr olmamalıydı. Bu evlilik mutlu ilerlemez."

"Barın, Bars'tan ben de hoşlanmıyorum," dedim. "Hem de hiç hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmazsın tabii, sana karşı kurduğu her rencide edici sözde üzerine atlayasım geliyordu herifin. Ah," deyip eliyle alnını ovuşturdu. "Benim aptal kardeşim nasıl onunla evlenir?" Hırsla bana döndü. "Baksana, tehdit falan edilmiş olmasın? Ya da..."

Nasıl tamamlayacağını anlayarak, "Bars öyle biri değil Barın," dedim hemen. "Evet, dışarıdan soğuk, kaba, umursamaz göründüğü doğru. Acımasız sözleri var. Ama karşına geçip açıkyüreklilikle söylediğine göre Mehsa'yı gerçekten seviyor demektir, ona zarar vermez aksine el üstünde tutar. Bu konuda endişelenme."

Nefeslenir gibi güldü. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Alaz'ın en yakın arkadaşı," dedim hemen. "Alaz bir kadına el kaldıracak, eziyet edecek biriyle arkadaş olmaz. Bars'ın Mehsa'yı el üstünde tutacağından eminim, dışarıya karşı nasıl davranırsa davransın Mehsa onun için hep özel ve dokunulmaz olacaktır."

Tıpkı benim Alaz'a olduğum gibi...

Barın biraz bekledikten sonra, "Niye bu kadar sakin ve mantıklı konuşuyorsun?" dedi. "Senin de onlara sinirlenmen gerekirdi. Mehsa, Bars'la evlenerek bize ihanet etti. Bars sana, yani kardeşimize çok kez yanlış yaptı."

"Mehsa sadece kalbini dinlemiş," diye düzelttim onu. Henüz kendisiyle konuşmamış, onu dinlememiştim ama olayın böyle seyrettiğine emindim. "Senden gizliyordu belki ama... Uzun zamandır içten içe ondan hoşlanıyordu. Onu gördüğü ilk andan beri."

"Ne?"

Başımla onayladım.

"Ve sen bunu benden gizledin mi?"

Alay etmiş gibi güldüm. "Arkadaşımın sırrını o istemeden seninle paylaşamazdım. Ayrıca sizin gizlediklerinizin yanında benimki devede kulak kalır."

Suçlu hissederek gözlerini kaçırdı.

Ben ise konuşmaya devam ettim. "Bars'la aramdaki kötü ilişki yüzünden sevdiği adama duvar öremez. Mehsa, Alaz'ı sevmedi diye ben Alaz'dan vazgeçemezdim ya da ben Helen'i sevmiyorum diye sen onu sevmeyi bırakır mıydın?"

Barın ağzını açıp kapattı. Ardından önüne dönerek, "Aynı şey değil Efsan," dedi.

"Aynı şey," diye direttim. "Mehsa'ya Bars'ı seçtiği için kızamayız, bunu sorgulamaya hakkımız yok. Fakat böyle bir haberi bize günler ya da aylar sonra vermesi... Kızılacak tek nokta burası işte. Arkamızdan iş çevirmesi."

"Ben her şekilde kızgınım," derken Barın'ın sesi kırgın ve kısık çıktı. "Onu nasıl affedeceğimi bilmiyorum. O benim biriciğimdi ve birden ellerimden uçup gitti."

Omzumla omzuna vurdum.

"Evlenip aile kurması, ellerinden uçup gitmesi anlamına gelmez. Hadi ama Barın! Ne yapsaydı kız, seninle birlikte içinde kedi dolu bir evde yaşlansa daha mı iyi olurdu?"

"Bu yaşımıza kadar birlikte yaşadık, kimseye ihtiyaç duymadan. Bundan sonra da yaşardık, sorun olmazdı."

"Dedi, Helen bir kez evet dese tüm hayatını ona adayacak olan Barın Kılıç."

Gülümsediğimde gözlerini devirdi.

"Ben Helen'i de bizim evde yaşatacaktım."

"Yani, ailenize her halükârda başka biri katılacaktı. Sadece Mehsa senden önce davranmış oldu."

"Bastıbacak," dedi Barın yeniden sinirlenerek. "Evlenmeyi nereden biliyorsa! O iriyarı adamla evleneceğine ömür boyu evde kalsaydı eminim daha mutlu olurdu."

"Barın..." dedim yatıştırıcı bir tonlamayla. "Kızgınsın biliyorum ama olan olmuş. Mehsa'yı üzme lütfen daha fazla. Bana bir daha abi deme, dedin, ne kadar yıkılmıştır haberin var mı? Başkasının kardeşine zarar vermesinden korkup en büyük zararı sen veriyorsun."

"Hak etti. Çok kızgınım Efsan, öyle böyle değil. Burayı terk edesim var. Keşke dalsaydım o herife, ablak yüzünü dağlasaydım bir nebze rahatlardı belki içim."

"İyi ki öyle bir şey yapmadın," derken kaşlarımı çattım. "Bu sadece kardeşinle bundan sonraki ilişkinizi baltalamaya yarardı. Öfkeyle kalkan zararla oturur."

Yüzünü limon yemiş gibi ekşiterek, "Efsan, yanımda olman hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Beni yatıştırıyorsun, şu an istediğim şey yatışmak değil."

"Akıllı düşünmene yardımcı olmaya çalışıyorum. Evet ben de kızgınım Mehsa'ya ama dediğim gibi yalnızca sakladıkları için. Sevgisine, kimi sevdiğine karışamayız."

Barın sessiz kaldı, hiçbir şey söylemedi.

Başını iki yana salladıktan sonra, "Aslında, seni bugüne kadar sadece anladığımı sanıyormuşum," dediğinde gözlerimi kıstım. "Yalan yok, bazen bu saklama, sır olaylarını abarttığını düşünürdüm istemeden. Sonuçta her şey senin için yapılmıştı." Dişlerini göstermeden mahcup bir şekilde tebessüm etti. "Tatmadığımız duygular, yaşamadığımız hisler hakkında hiçbir bok bilmiyormuşuz aslında. Ben böyle bir olayda bu kadar köpürmüşken sen tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğuyla yüzleştin. Ve şimdi düşününce, verdiğin tepkiler azmış bile. Kafamızı koparsan hakkın varmış."

Gülümsemeyi denedim. "Zamanla alışıyorsun."

"Böyle bir şeye alışılmaz Efsan," dedi sessizce. "Sen çok güçlüsün. Takdir edilesisin."

"Güçlü olduğum konusunda haklısın bak, bunu inkâr edemeyeceğim." Gülüşüm genişledi. Kafasını dağıtmak istedim. "Ruhlupus sürüsüyle nasıl savaştığımı görmen lazımdı."

Ayağının ucuyla toprağı eşelerken kısık sesle kahkaha attı. Ardından kaşlarını çattı. "Güldürme kızım beni. Sinirli bir abiyim ben şu an."

"Barın," derken başımı hayır anlamında salladım. "Sen kesinlikle dün akşamki gözü dönmüş adam değilsin."

"Çok havalıydım değil mi?" deyip yarım ağız gülümsedi. "Keşke Helen de burada olsaydı da görseydi beni. Belki bu defa âşık olurdu."

Helen büyücüler tarafındaydı, muhtemelen de hep orada kalacaktı. Sürgün edildikleri günden bu yana Barın ve Mehsa'yı ne aramış ne sormuştu. Umutsuz âşık Barın yine de onu unutmuş değildi ve her gün sarayın kapısından onun içeri gireceğini umut ediyordu.

En azından Mehsa öyle anlatmıştı...

Barın'la dertleşme seansımız bittiğinde Alaz'la buluşmak için saraya döndüm. Giriş katta buluşup baş başa eğitim alanına yürüdüğümüzde

dün geceki hali aklımdan çıkmadığı için gergindim. İçten içe ona sıkıca sarılmayı istiyordum, onu resim odasında gördüğümden, hatta buraya döndüğümden beri tek istediğim buydu. Alaz'a sıkıca sarılmak. Ona tekrar bağlanmak.

Ama aynı zamanda onu yeniden kaybetme korkumu yenebilmiş değildim. Bağlanmak, kaybetmeyi beraberinde getirirdi. Ve korkum, arzularımın önüne geçiyordu.

"Bugün herkesle birlikte sarayın içindeki eğitim alanında çalışacağız."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"İz sürücüler ormanda keşif yapıyorlar, ormanda ne kadar az hareket olursa o kadar iyidir."

"Hâlâ bir ipucuna rastlanamadı mı?"

Kafasını hayır anlamında salladı. Elini kaldırıp bana şeffaf jelatinle sarılmış sandviç uzattı. "Kahvaltı yapmadın, yeterli enerjin olmadıkça verimli çalışamayız."

Düşünceli adam.

İtiraf etmek gerekirse karnım zil çalıyordu. "Teşekkürler," diyerek sandviçi elinden aldım.

Jelatini sıyırıp içinde peynir, jambon, domates ve marul bulunan yumuşak sandviçten bir ısırık aldığımda yürümeye devam ettik. Alaz, "Barın daha sakin görünüyor," dediğinde lokmamı çiğnemekle meşgul olduğumdan sadece başımla onaylamakla yetindim.

Ağzımdaki kalıntıları yuttuğumda, "Onu yatıştırdım," diye yanıtladım. "Çok öfkeli, kardeşini çok seviyor ve evlendiğini bu şekilde ansızın öğrenmek şok etkisi oluşturmuş. Sinirlenmekte haklı."

"Öyle," dedi. "Hepimiz için şaşırtıcı bir haberdi."

İkinci ısırığı aldıktan sonra başımı salladım. "Öyle." Dilimle dudaklarımı temizledim. "Sandviç güzelmiş."

"Afiyet olsun."

Etraftaki muhafızlar bize selam veriyordu, biz onlara başımızla karşılık veriyorduk.

Alaz yürümeye devam ederken başını çevirip bana baktı. "Ya sen?" diye sordu. Ekmeği gereğinden fazla çiğnedim. "Daha iyi misin? Dün... Epey moralin bozuktu."

"Evet," dedim hemen ve lokmamı yuttum. "Farklı bir odada kalmak iyi geldi," yalanını uydurdum. Gece boyu Alaz'ın başındaydım, farklı odalarda olduğumuz söylenemezdi. "Kafamı dinledim biraz. Bazen yalnız kalmaya ihtiyacımız oluyor."

Kafasını evet, dercesine aşağı yukarı salladı.

"Sen ne yaptın?"

"Benim kafamı dinlemem için yalnız kalmaya değil sana ihtiyacım oluyor," dediğinde kalbim yüksek sesle tekledi. "Sen olmayınca bunu başaramadığım için resme sardım. Dikkatimi toplayamadığımı fark edince biraz *Jersin* içtim. İksirler bu konularda işe yarıyor."

"Etkili bir iksir," dedim. "Deneyimlemiştim. Güzel hayaller kurduruyor."

"Çok güzel hayaller kurduruyor," diye düzeltti. "Hatta, hayalden de öte," dediğinde geceye dair ima yaptığını düşünerek dikkatim dağıldı ve basamağı görmedim. Takılıp düşecektim ki Alaz kolumdan tutup son anda kurtardı beni. "Dikkatli ol."

Elini kolumdan çektiğinde önüme bakarak kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Burada da resim odan var mı?"

Konuyu değiştirmiş olmamı bozuntuya vermeden, "Hıhım," diye onayladı. "Ziyaret etmek istersen kapım her zaman açık. Üstelik bana bir borcun vardı, onu da ödersin."

Kaşlarımı çattım. "Ne borcu?"

"Çizeceğim bir resmin modeli sen olacaktın."

"O anlaşma zaman aşımına uğradı."

"Zaman aşımı hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

"Bunun hakkında konuşmaya gerek yok. Bir şey belli zaman diliminde olur, eğer olmadıysa..."

"Anlaşmanın cezası iki katına çıkar," diye tamamladı cümlemi. "Yani artık bana iki resim modelliği borçlusun."

"Beni göndererek anlaşmayı bozan sendin. Bu yüzden hiçbir şey borçlu değilim."

Dik dik ona baktığımda yürümeye devam etsek de konuşmadık, birkaç saniye yalnızca bakıştık ardından bu göz bağını kesen, Alaz oldu. Önüne döndü ve yeri izleyerek yürürken, "Bazen yapacağımız şeyin sonuçlarını düşünecek vaktimiz olmuyor," dedi. "Bazen, tek doğru kalıyor ve sonuçları ne olursa olsun onu seçmek zorunda oluyoruz, ne kadar istesen de başka bir yol çıkmıyor."

Biliyordum. Seçmek zorunda kaldığı tek yolun bu olduğunu biliyordum ama dilime dökülenleri söylemeden duramıyordum. Konuşurken zehir taşıdığımı biliyordum ve düşünmeden zehirliyordum onu.

Büyüyle birlikte dövüşen maglolardan bir adam dövüşmeye ara verip Alaz'a gülümseyerek el kaldırdığında Alaz da ona samimi bir

gülümseme ve baş selamıyla karşılık verdi. O sırada adamın rakibi ayaklanıp tek hamlede onu yere düşürdü ve dövüşü kazandı.

Alaz az önceki konuşmamızı geride bırakarak kafasıyla onaylamadığını anlatan bir işaret yapıp bana baktı. "Aklında bulunsun Efsun, rakibinin işinin bittiğine emin olmadan rahat davranma."

Onu sessizce onayladım.

Bugün güçlerimi daha rahat dışarı çıkarabilmek üzerine çalışmıştık. Eskisi kadar zor çıkarmıyordum ancak yine de çok ustalaştığım söylenemezdi. Dün konuştuğumuz gibi eğitim boyunca tişörtle duran Alaz, çok çevik bir eğitmendi. Benim yapacağım hamleleri önceden tahmin ediyor, tekme atacaksam hızla arkama geçiyor, güç fırlatacaksan yükseliyor, yumruk atacaksam elimi muhakkak tutuyordu. Her seferinde yenilen olmanın verdiği hırsla bir sonrakinde daha iyi olmak için çabalıyor ancak bunu asla başaramıyordum.

Elime topladığım büyü gücüyle ona sıradan bir insanın atabileceğinden çok daha etkili bir yumruk gönderdiğimde başını eğerek sıyrıldı. Aynı hareketi o bana yaptığında Alaz'dan kaptığım taktikle eğilip arkasına döndüm ve gücümü bu defa ayağıma taşıyıp tekme için kaldırdım, Alaz bana dönmeden sağ avuçiçiyle gönderdiği büyüyü kullanarak beni geriye ittiğinde bedenim rüzgârda savrulan bir kuştüyü gibi ringin iplerine çarptı.

Bezmiş bir tonla inledim.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye sordum ringin hasır iplerinde soluklanırken. Ara verdiğimden üstüme gelmeden öylece karşımda durdu. "Sadece güçlerimizi kullanarak savaşsak daha etkili olmaz mı? Bu çok yıpratıyor."

"Her zaman güç kullanacak durumda olmayabilirsin, işini gizli yapman gereken durumlarda gücünü öylece savurman iyi olmaz."

Yerdeki şişeyi alıp içindeki soğuk sudan birkaç yudum içtim. "Neden?"

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Güç kullanırken etrafa görünmez büyü partikülleri yayılıyor. Yayılan partiküller etrafa dağıldıkça kokusu metrelerce öteden hissedilebiliyor."

Hâlâ tam olarak anlamış değildim.

Alaz da bunu bildiğinden olacak ben şişeyi yere bırakır bırakmaz bileğimden yakalayıp döndürdü ve sırtımı gövdesine yapıştırdı.

"Sen benim yakalamak istediğimsin," diye mırıldandı kulağıma doğru. Sıcacık nefesi yanağımı yalayıp geçerken sıradan bir eğitim terimi olsa da yakınlığı ve ses tonuyla beraber ürperdim. "Seni bu mesafeden

etkisiz hale getirirsem büyüyü doğrudan üzerine kullanmış olurum ve bu sayede partiküller senin bedeninde tutulup havaya karışmaz. Ancak bunu uzaktan yaparsam büyü sana ulaşana dek birçok yere sinar."

Bedenim, tüm varlığını hissettiğim Alaz'ın bedenine yapışıkken bunu anlamak kolay olmasa da yapabildim.

"Peki neden kılıç, bıçak gibi aletleri kullanırken tabanca, tüfek kullanmıyorsunuz?"

Hâlâ aynı pozisyonda durmaya devam ediyorduk.

"Kılıç, bıçak daima elimizde tuttuğumuz araç gereçler, gücümüzü direkt ona yansıtabiliyoruz. Fakat daha önce denenen tabanca, tüfeklerde kurşunun çıktığı andan itibaren bizimle, daha doğrusu büyüyle teması kesildiği için etkili bir vuruş yapılmıyor. Bu yüzden kullanılmıyor. Elbette büyülü kurşunlar yapılabilir ancak sürekli üretim pek tercih edilen bir şey değil, içimizde gücü doğrudan taşıyorken gereksiz... Bunun yerine büyülü kılıçlar, bıçaklar yapılması tercih ediliyor, doğrudan temasla birlikte daha etkili."

Zihnimdeki taşlar nihayet yerine oturmuştu.

"Sizin için," diye yanıtladım onu. "Ben hâlâ gücümü tam olarak keşfedebilmiş değilim."

"Keşfedeceksin sevgilim," dedi ve kalbimde onlarca gül tomurcuklandı. Tek kelimeyle karşısındakini budalaya çeviriyordu. "Farkında olmayabilirsin ama iyi gidiyorsun. Gelişme var."

"Evet, büyüyle kapıyı açabiliyorum."

"Büyüyle tabakları yüzüne çarpma faciana göre harikasın."

Gülümsedim, onun da gülümsediğini hissettim.

"Hadi, şimdi benden büyüyle kurtulmayı dene."

Eğitim devam ediyordu.

Başımı yavaşça aşağıya eğerek onayladıktan sonra derin bir nefes aldım, ellerim ve kollarım Alaz tarafından sarılmıştı. Bedenim tümüyle ona yapışıktı, kurtulmak adına gücümü bulmak için gözlerimi kapattım ama kilitlenmiş gibiydim. Gücüm, bana oldukça uzak bir noktadaydı, sadece bedenim değil o da etkisiz hale getirilmişti sanki. Ona ulaşamıyordum.

Gözlerimi daha sıkı yumdum, bulmaya çalıştım ancak nafileydi.

Ulaşamıyordum.

"Gücümü bulamıyorum," dedim sessizce. "Ona ulaşamıyorum. Bu çok..." Kendimi sıktım, tekrar denedim. Fakat değil onu almak, uzanamamıştım bile. "Zor."

"Ulaşamazsın çünkü seni kilitledim," dediğinde kendimi serbest bırakarak kaşlarımı kaldırdım. "Gücünü kullanabilmek için önce benden kurtulman gerekiyor."

Bu, neredeyse imkânsızdı.

Alaz'ın kaslı kolları gövdemi sarmış, ellerimi etkisiz hale getirmişti. Oynatabildiğim tek yanım ayaklarımdı fakat Alaz öyle kendindeydi ki ayağımı oynattığım an beni sırtüstü yere yapıştırırdı. Belki ormanın içinde, yalnız başımıza olsaydık bu pek umurumda olmazdı ancak şimdi maglo kadınları ve erkekleri eğitimine ara vermiş, meraklı gözlerle bizi izliyorken Alaz'a yenilemezdim. Kadınların bakışlarından bana büyük bir ümit, özgüven, hayranlık akıyordu. Merakla Alaz'ı alt edip edemeyeceğimi görmek istiyorlardı. Erkeklerse sadece bu defa nasıl devrileceğime odaklanmış gibilerdi.

Yenilmemem gerekiyordu çünkü tüm gözler üzerimizdeydi.

Hızla ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bu kapanı bozmanın bir yolu olmalıydı, yapamayacağım bir şey olsa Alaz benden bunu istemezdi.

Düşündüm.

Ve aklımı hatırladım. Akıl, bizlere verilmiş olan en büyük nimetlerdendi. Büyü devre dışıysa, en az onun kadar güçlü olan aklımı kullanmam gerekiyordu.

Alaz kulağıma, "Yapabilecek misin?" diye fısıldadığında yeniden ürperdim ve tüylerim diken diken oldu.

Mızıkçılık yapıyordu, sıcacık nefesiyle tenimi gıdıklıyor, sesiyle beni bozguna uğratıyordu. Az önce su içmiş olmama rağmen susadığımı hissederek yutkundum.

Derin bir nefes alıp başımı hafifçe yana doğru çevirdim ve, "Sanırım yapamayacağım," diye fısıldadım onunla hemen hemen aynı tonda.

Konuşurken dudaklarım onunkilere öyle yakındı ki Alaz'ın bakışları bu vesileyle bir anlık da olsa gözlerimden aşağı kaydı.

Elbette yapacaktım.

Ama önce Alaz'ı, sevgili eşimi biraz gevşetmem gerekiyordu.

Kalçamı hafifçe oynattığımda Alaz'ın yutkunduğunu gördüm. Kapkara hareleriyle odaklanmış bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında mekik dokurken başımı onu öpmek istediğimi belli ederek biraz havalandırdım. Alaz, başını aşağı eğdi, dudaklarını araladı ve karşılık vermek için hareketlenirken gevşedi.

İşte tam o an gevşemesini fırsat bilerek ayağımı bacağına dolayıp çevik bir hareketle kollarından sıyrılarak çelme taktım ve Alaz'ın sessizce

küfrederek sırtüstü yere düşmesini sağladım. Hemen kalkamasın diye bacaklarımı açarak üzerine oturup ellerimle omuzlarını tuttum.

Alaz, hayretler içerisinde kaşlarını çatıp, "Sen..." dediğinde kocaman gülümsedim.

"Aklında bulunsun Alaz, rakibinin işinin bittiğine emin olmadan rahat davranma."

Maglo kadınları büyük sevinç çığlıkları ve tezahüratlar atarken altımda uzanmakta olan Alaz nefes nefese bir halde bana bakmayı sürdürüyordu. Altdudağını dişlerinin arasına alıp önce başka yere baktı sonra yeniden beni buldu ve içindeki ateşi sönmeyen gözleriyle oldukça cüretkâr bakışlar atarken, "Sen baştan ayağa tuzaksın," dedi.

Gece, *Jersin* içtiğinde de aynısını söylemişti.

Üzerinde öylece ona bakıyorken geceyi hatırlayıp hatırlamadığını sormak adına ağzımı açtım fakat arkamızdan gelen öksürük ve "Efendim" sesi buna mâni oldu. Kimin geldiğini görmek için arkamı döndüğümde ragana saldırısında beni kurtarmak için kendini feda eden Dorsa'nın kardeşi Boran'ı seçtim.

Genç çocuğun bize değil de yere baktığını gördüğümde boylu boyunca oturan Alaz'ın kucağında olduğumu fark edip hızla ayağa sıçradım.

Alaz ayağa kalkmadan doğrulup, "Söyle Boran," dedi.

"Eğitmenimiz Kuray, acil bir durum olduğunu söyledi. Girişteki toplantı odasına gitmeniz gerekiyor."

İkimiz de eğitim alanının giriş kapısına bakıp eliyle bize içeriyi işaret eden Kuray'ı bulduğumuzda Alaz'ın sessizce, "Başka kim olabilirdi ki?" dediğini duydum.

Boran elbette anlamayıp, "Anlamadım efendim?" diye sorduğunda araya girerek, "Sorun yok Boran," diye karşılık verdim. "Geliyoruz."

Genç çocuk başıyla onaylayıp uzaklaştığında ben yerde oturan Alaz'a bakıp, "Yardım ister misin?" diye sordum imalı bir tonla.

İmalı bir tonla, "Yardımını isteyeceğim konu sana pek uymayabilir," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra başımı sallayarak önüme döndüm, çıkışa ilerlerken arkamdan sırıttığını biliyordum.

Toplantı odasına girene kadar aklımdan bin bir türlü şey geçmişti. Acil olarak çağırıldığımıza göre yolunda gitmeyen birtakım olaylar olabilirdi; iz sürücler keşiflerini sonlandırmış ve bir ize ulaşmış olabilirdi, yerimiz bulunmuş, kalkan aşılmış yahut aşılmak üzere olabilirdi. Krallıklıklar müttefik olmuş olabilirlerdi, savaş başlamış bile olabilirdi.

Elbette bu çeşit çeşit düşünce o kısacık yolu çekilmez bir hale getirmişti.

Tüm grup toplantı odasındaydı, içeri girdiğimde bakışlarım ilk olarak gözleri ağlamaktan şişen Mehsa'yla buluştu. Morali bozuk olmasına rağmen o da tüm gün eğitimdeydi, Bars hiç alışamadığım bir şekilde Mehsa'nın yanında dikiliyordu, Barın tam karşılarıdaydı, Kuray ve Liva'ysa birbirlerinden bağımsız olarak yan yana dikiliyorlardı. Mehsa'yla Bars'ın evlenmiş olması, geçen bir yılda Kuray ve Liva'nın ilişkisinin nasıl ilerlediğini sorgulamama neden oluyordu ancak bu konu hakkında ağzımı açıp tek kelime edememiştim. Henüz.

Alaz, "Sorun nedir?" diye sorduğunda Kuray, "Romantik dövüşmenizin bölünmesine engel olmaya değer bir sorun," deyip çenesinin ucuyla masanın üzerindeki beyaz zarfı işaret etti. Aynı anda oraya baktığımızda ekledi. "Elusar Büyücülük Eyaleti'nden mektup geldi."

İşte bu ihtimal hiç aklıma gelmemişti.

İçimdeki heyecan büyürken, "Ne diyorlar?" diye sordum.

"Zarfa yalnızca kral veya kraliçenin açabileceği bir mühür koymuşlar, o yüzden okuyamadık," dedi Liva.

Yalnızca kralın değil, kral veya kraliçenin.

Bu detay küçük ve önemsiz gibi görünse de hoşuma gitmişti.

Alaz masaya ilerledi, zarfı eliyle şöyle bir çevirip kontrol ettikten sonra bana baktı. "Açmak ister misin?"

Bunu sorması yeterliydi.

Başımı hayır anlamında salladım ve ona bıraktım.

Alaz zarfı eline alıp başparmağıyla mühre dokunduğunda hepimiz pürdikkat onu izliyorduk. Zarf açıldı, içindeki kâğıt kendiliğinden dışarı çıktı ve okuyabilmesi için Alaz'ın göz hizasında durdu. Ardından parmağını şıklatıp içeriğinin ne olduğunu bilmediğim bir büyü yaptı. Sonrasında zarfta yazanları duymamız için yüksek sesle okudu.

"Değerli Karmela Krallığı,

Eyaletimizde sizleri ağırlamaktan memnuniyet duyarız. Gerekli gizlilik önlemlerinin alınabilmesi için geleceğiniz günü önceden bize bildirmeniz yeterlidir.

Saygılar

– Elusar Büyücülük Eyaleti."

Bölüm Beş

Büyük Oklar Derin Yaralar

Koşuyordum.

Kar yağdığından içinde bulunduğum orman bembeyaz olmuştu. Soluksuz kalmıştım, hava buz gibiydi ve aldığım her nefes ciğerimi yakıyordu, patlama raddesine geldiğini hissediyordum ama duramıyordum, durmamalıydım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, ayaklarım attığım her adımda sızlıyordu.

Buz kütlesinin üzerine bastığımda kaydım.

Yüzüstü yere düştüm, avuçiçlerim sertçe buzdan zemine çarptı ve ellerim acıyla sızladı. Avuçlarımı çevirip kontrol ettiğimde çatlaklarına kan sızdığını gördüm. Kıpkırmızı kan damlaları parmak uçlarımdan avuçlarıma doğru sızıntı şeklinde akıyordu; yere damlıyor, beyaz zeminde şarap kırmızısı izler bırakıyordu.

Canımın acısını önemsememeyi denedim, koşmalıydım.

Yetişmem gereken bir yer vardı.

Soğuktan birbirine çarpan dişlerime aldırış etmeden ayağa kalktım. Ayakkabım yoktu. Parmaklarım su toplamış, şişmiş, kızarmıştı. Soğuktan uyuşmuşlardı.

Ama koşmam gerekiyordu.

Yutkundum.

Derin nefes aldım ve gözlerimi sıkıca yumup açtıktan sonra bitap düşmüş bacaklarımı tekrar hareket ettirerek koşmaya başladım. İri ağaçların arasından yürüdüm; köprüsüz, soğuk derelerde yürüdüm, sağa döndüm, sola döndüm. Düştüm, kalktım, düştüm, düştüm ve kalktım.

Nihayetinde karşıma çıkan şey bir tepe oldu. Tepenin ardından birtakım uğultular duyuluyordu, ulaşmam gereken yerin orada olduğunu anladım ve hiç beklemeden çıplak ayaklarım, buz tutmuş ellerimle tepeye tırmanmaya başladım. Rahat bir nefes, sıcak kıyafetler için deliriyordum ve tüm bu ihtiyaçlarım tepeye tırmanınca karşılanacakmış gibi hissediyordum. Ellerimle tuttuğum her taşı bir öncekinden daha güç kavrıyordum. Zirveye yaklaştığımda uğultular daha net bir hal aldı.

Karanlığın Şehri - 3

Zirveye çıktığımda önce Varilok Sarayı'nı ardından sarayın avlusunda bekleyen kalabalığı gördüm. Daha fazla gücüm olmadığından oturdum, soluklandım. Biraz o şekilde kalabalığı izledim. Halk, ellerini kaldırıp indirerek sloganlar atıyordu. Dizlerimi kendime çektim, kollarımı dizlerimin üzerine koyarak gözlerimi kıstım, daha dikkatli dinlemeyi denedim. Ne istediklerini çözmeye çalışıyordum.

Biraz sonra sesleri daha net işittim.

"İnfaz!"

"İnfaz!"

"İnfaz!"

Kaşlarımı çattım. Kimin infazını istediklerini anlamaya çalıştım. Sarayın kapısına odaklandı gözlerim bu defa herkes gibi. İki muhafızın koluna girip âdeta sürükleyerek dışarı çıkardıkları, pantolon giyinmiş ancak gövdesi çıplak olan adamı seçtim.

Nihayet onu bulduğumda kalbimin kasıldığını hissettim.

Muhafızların sürüklediği kişi Alaz'dan başkası değildi. Halkın infazını istediği kişinin de Alaz olduğunu anlamam gecikmedi. Öfkeli kalabalık sevdiğim adamı yuhalayıp ellerindeki taşları bedenine fırlatırlarken, "Hayır!" diye bağırdım. "Durun!" Neredeyse çığlık attım. "Alaz!"

Birkaç gün önce

Liva'yla, kana susamış iki aslan misali birbirimize bakıyorduk.

Hayır, kavga etmek amaçlı değil.

Eğitimde kılıç gibi kullandığımız sopa evresine geçmiştim nihayet ve bu aşamada Alaz herkesten kapacağım başka bir şey olabileceği düşüncesiyle ara ara eğitmenlerimi değiştiriyordu. Bugün sıra Liva'daydı ve itiraf etmeliydim ki onunla dövüşürken dikkatimi bu işe daha çok verebiliyordum.

Çünkü Alaz...

Alaz'dı işte.

Dengemle oynuyor, iyi yapacağım bir şey varsa bile tek soluğu kafamı allak bullak ettiğinden bazı zamanlar yapmam gereken şeyi unutuyordum. Ve bu kötü bir şekilde olmadık zamanda yere kapaklanmama neden oluyordu. Elbette sadece bende olmuyordu, birkaç gün önce Alaz'ı gevşetme hamlemle birlikte dağ gibi adamı yere devirmem henüz dillerden düşmüş değildi. Hizmetlilerin bu konu hakkında konuşmaya devam ettiklerini işitiyordum, ayrıca Kuray da ima yapmaktan henüz vazgeçmemişti.

Aldığım nefeslerle birlikte Liva'yla bakışırken ilk hamleyi yapmam gerektiğini düşünerek bir adım öne atıldım, Liva adımımı atmama imkân tanımadan üzerime nereden geldiğini anlamadığım büyü gücünü gönderdiğinde geriye doğru sendeledim fakat düşmedim, sırtüstü köprü biçiminde eğilip avuçiçimle yerden destek alarak doğruldum ve çevik bir taklayla Liva'nın üzerine hücum ettim.

Liva son anda yönünü değiştirip ona karşı yapacağım hamleden kurtulduğunda, "Güzel hareketti," demeyi ihmal etmedi.

Gülümsedim. Terlemiştim ve nemli saçlarım alnıma yapışmaktaydı. Başımı salladıktan sonra ona döndüm. "Senden kaptım."

"İşe yaradığımı görmek güzel," derken yerdeki siyah matarasını aldı. Ben iplere yaslanarak dinlenirken Liva geniş ağızlı suluğu ağzına götürüp birkaç yudum içtikten sonra bana uzattı. Suluğu elinden kaptığım gibi ağzıma diktim ve içindeki tüm suyu bir sene boyunca su yüzü görmemişçesine sömürdüm.

Ben soluk soluğa kalmışken Liva çok da yorulmuş gibi görünmüyordu, evet eğitime başladığımız anki kadar dinç olduğu söylenemezdi ancak benim gibi nefes nefese de değildi.

Çok... Güçlü bir genç kadındı, imrenilesiydi.

Matarayı yere bırakırken iplere yaslanan Liva'yı göz ucuyla incelemeyi sürdürdüm. Üzerinde boğazlı, en ufak bir dekoltesi olmayan sporcu atleti; siyah, dar kesim eşofman altı ve tepesinde sıkı bir atkuyruğuyla şekillendirmiş olduğu kestane rengi saçlarıyla baştan ayağa Liva'ydı ve kendine has maskülen tarzıyla oldukça çekici görünüyordu. Arkamda eğitim veren erkeklerin çoğundan yetenekliydi.

Onun hakkında düşünürken sorularımı içimde tutamadım ve, "Nasıl bu kadar... Geliştin?" diye sordum.

Benim gibi sırtını iplere yaslayıp hafifçe gülümsedi. Gözleri karşımızda kalan, yüzeyini yapraklı ağaçların süslediği koyu yeşil ormandaydı. "Yılların tecrübesi," dedi, bunu söylerken aynı zamanda iç çekti sanki. "Yedi yaşımdan beri dövüş tekniği üzerine eğitiliyorum. Başka bir konuda iyi olmam için şans verilmedi, ben de tüm hakkımı bunda kullandım."

Yedi yaş...

Normal bir çocuğun okula başlayıp eğitim göreceği, ailesinin değil askerlik eğitimine göndermek, sofra kurup toplamasına bile izin vermediği minik bir yaş. Kendi dünyamda, düzeltiyorum, normal insanların yaşadığı dünyada bir çocuğun o yaşta bu tarz faaliyetler gerçekleştirmesi

neredeyse imkânsızdı. Fakat Alaz'ın, "Beş yaşımda büyüyle suçlu bir adamı öldürmem istendi," cümlesini hatırlayınca burada böyle şeylerin normal olduğunu anlamak durumunda kalıyordum.

Ama...

Yine de normal değildi.

Liva'ya bakmayı sürdürürken, "Ailen..." dedim. "Onlar da mı asker? Ya da kraliyet sevdalısı? Bu yüzden mi o yaşta eğitilmeye başladın?"

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. İçine sesli bir nefes çektikten sonra, "Benim ailem yok Efsan," dedi bir çırpıda.

Yüzüme okkalı bir tokat yemiş gibi oldum. Ağzımı açtım, bir şey söylemek istedim fakat yalnızca, "Ben..." diyebildim. Başımı çok hafif oynattım. "Bilmiyordum, gerçekten. Çok özür dilerim."

Hafiften tebessüm ederek omuz silkti. "Nereden bileceksin ki? Bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Özür dilemene gerek yok."

Onunla ilgili hiçbir şey bilmemenin verdiği merak nedeniyle, "Kendini bildin bileli mi?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda hareketlendirdi. "Ben altı yaşımdayken yaşadığım büyücü köyüne ruhlupuslar tarafından bir saldırı düzenlendi."

Tüylerim diken diken oldu. Barın ve Mehsa'nın ailesi de canlarını aldıklarının kanıyla güçlenen ruhlupuslar tarafından öldürülmüştü, bu evrenin en tehlikeli yaratıklarının onlar olduğunu biliyordum. Bundan aylar önce Alaz'la birlikte kasaba gezisi yaptığımızda bir köyün ruhlupuslar tarafından darmadağın edildiğini duymuştum ve bu, kasaba halkını ziyadesiyle korkutmuştu.

Liva yeniden ormana baktı. "Köyümüz ruhlupuslar tarafından yakılıp yıkıldı, yakalayabildikleri herkesi yakaladılar. Son hatırladığım babamın beni itişiyle kafamı bir yere çarpıp bayıldığım. Ayıldığımda annemle babamın öldüğünü öğrendim."

Suratım asıldı. Acısını yüreğimin en derininde hissettim. Liva'ya bakan kimse geçmişinde böyle hüzün dolu bir şey yaşadığını düşünmezdi, arkada bıraktığı hiçbir acısı yoktu sanki, üzüldüğü hiçbir şey yoktu, duyguları alınmış gibiydi, saydam duruyordu. Geçmişinde büyük bir iz olduğunu bilmek beni sarsmıştı. "Bu çok... Yıpratıcı."

Beni kafasıyla onayladı. "Ailem öldükten sonra akrabalarımın hiçbiri bana bakmak için gönüllü olmadı. Yetim kalan, ona bakacak kimsesi olmayan çocuklar kraliyet tarafından alınır. Bu çocuklar yeteneklerine göre belli bölümlere ayrılır. Genelde kızlar hizmet, erkeklerse muhafızlık bölümüne seçilirler."

Anlamış gibi başımı aşağı yukarı hareketlendirdim. "Seni de muhafızlığa seçtiler."

Hafiften gülümsedi. "Aslında öyle olmadı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani? Hizmet için mi seçildin?"

"Ailemi kaybettikten sonra..." İç çekti. "O gün aklımdan çıkmayan bir gündü Efsan. Çok korkunçtu. Yangınlar, çığlıklar, kanlar... Hepsi çocukluğumda büyük hasarlar bıraktı. Ve bununla birlikte ailemi kaybetmiş olmak zaten pek konuşkan olmayan beni iyice içekapanık bir çocuğa çevirdi. Aptal gibiydim. Sorulara cevap veremiyordum. Kimseyle konuşmadığım için beni sağır, dilsiz sanıyorlardı. Oysaki her şeyi duyuyor, anlıyor fakat konuşmak istemiyordum."

Yirmi iki yaşındaydım, yaşadıklarım beni hayattan soyutlamıştı, normale dönebilmek için bir yıl kadar uğraşmıştım. Henüz altı yaşında başına böyle felaketler gelen bir çocuğun konuşmaması değil aklını yitirmemiş olması tuhaftı bana göre.

Güçlü bir rüzgâr esti, Liva'nın atkuyruğu hafifçe sallandı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Mutfaktaki kadınlara yardım ediyordum, uslu ve sessiz bir çocuk olduğumdan beni severlerdi. Her dediklerini yapıyor, konuşmuyor, ağlamıyordum. Böyle bir çocuğu kim sevmezdi ki?"

Gülümsediğinde ben de gülümsedim.

"Yedi yaşıma geldiğimde içinde bulunduğum ortama alışsam da konuşmaya hâlâ başlamamıştım. Mutfakta olduğum bir gün sarayın bahçıvanlarından bir adam beni kıstırdı. Daha yedi yaşındaydım. Ondan önce de beni yalnız gördüğünde sürekli, 'Gel seni bir öpeyim,' derdi. Hiçbir zaman izin vermemiştim. O gün o iğrenç herif sessizliğime sığınarak beni zorla öpmeye çalıştığında büyük bir güç kullanarak onu kendimden uzaklaştırdım. Cam kapıdan dışarı fırlattım, tüm vücudu kan revan içinde kaldı. Büyük hasar vermiştim. Önce hizmetliler geldi, benim yaptığıma inanamadılar. Moruk ağır yaralanmıştı. Sonra keşfedildim işte, hem herifin tüm çocuklara bunu yaptığı meydana çıktı ve zindana atıldı hem de ben sarayın ordusuna muhafız olmak üzere yetiştirilmek için mutfaktan alındım. Böylece saray baş muhafızlarından Liva Gök yetiştirilmiş oldu."

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Herkesin kendine göre bir hikâyesi vardı ve her hikâye, karakterlerinin nasıl oluştuğunu açıklıyordu. Liva'nın tarzı hep maskülendi, erkeklerle arasındaysa her daim belli bir mesafe vardı. En yakın arkadaşları olmasına rağmen Alaz, Bars ve Kuray'a karşı bile bariz bir şekilde mesafeliyken diğerlerine buzdan

bakışlar atıyordu. Sebebini artık anlıyordum, yaşlı adam onda büyük bir travma ve nefret oluşturmuştu.

Hikâyesi Liva'yı gözümde çok daha güçlü yaptığından, "Çok etkileyici," dedim hayran hayran. "Âdeta kahraman bir kadın hikâyesi. Küçük kızların, erkeklerin sana bu denli hayran olmasına şaşmamalı."

Sarayda Liva'nın hatırı sayılır bir hayran kitlesi bulunuyordu.

"Hepimiz kendi hikâyemizin kahramanıyız Efsan."

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım, ne eksik ne de fazla, öyleydi.

Hayat hikâyesini öğrensem de aklımdaki soru işaretleri henüz gitmemişti. Merak ettiğim şeylerden biri de Alaz, Bars ve Kuray'la nasıl tanıştığı, bu gruba nasıl dahil olduğuydu. Liva'yla karşılaştığım ilk gün, kaslan saldırısından sonra kan revan içinde Alaz'ın kapısına geldiğinde Alaz'da gördüğüm endişeyle hayatında önemli bir yere sahip olduğunu anlamıştım.

Yağmur hafif hafif çiselemeye başladı ama etrafımızdaki herkes gibi biz de bu durumdan rahatsız olmadık.

"Diğerleriyle nasıl tanıştın?" dedim hiç çekinmeden. "Alaz'la, Kuray'la, Barsla..."

"Benim eğitim için gönderildiğim bölükte hiç kız yoktu. Haliyle orada erkek gibi takılıyordum, saçlarımı şapkamın içine veriyor yine kimseyle konuşmuyordum. Eğitimde yorulduğum bir gün, kimsenin beni görmediğine emin olduğum bir köşeye oturup başımı dinlendirmek adına şapkamı çıkarmış, soluklanıyordum. Ağacın kovuğunun arkasında oturmakta olan Kuray o sıra beni izlemiş, hiç fark etmedim. O yeşil gözlerini kocaman açıp, 'Sen kız mısın?' diye sorduğunda elim ayağıma dolaşmıştı."

Hiç görmediğim halde birilerini uygunsuz bir vaziyette basmanın erbabı olan Kuray'ın çocukluğu gözlerimin önünde canlandığında gülmeden edemedim.

"Kuray beni görmesine rağmen bir müddet kız olduğuma inanamamıştı. Ondan birkaç gün sonra komutanlardan birinin adımla seslenmesiyle tüm bölük kız olduğumu anladı. Bana sataşmaya başlayanlar olunca Bars, Kuray ve Alaz'ın kalkanında buldum kendimi. Aslında tek başıma kendimi savunacak güce sahiptim ama herkes yanında güvenebileceği birilerinin olmasını ister. O üç küçük adam o günden beri benim ailem oldular." Omuz silkti. "Bana çok şey öğrettiler, ben de onlara."

Tebessümüm daha sıcak bir hal aldı. "Çok güzel."

"Öyle. Arada tartışmalarımız olsa da birbirimizi bırakamayız, doğrusuyla yanlışıyla hep birlikte hareket ediyoruz. Alaz... Bu kadar gelişmemizde en büyük pay onun aslında. Veliaht prens olmasına rağmen bizim üstümüzde hiçbir zaman otorite kullanmadı. Aksine bizi korudu, kolladı, hata yapmamıza engel oldu, bazen sakladı. Onun sayesinde bir dokunulmazlığımız oldu. Hayır, bunu torpil olarak algılama. Alaz, hepimizden çok şey biliyordu ve öğretme konusunda uzmandı. Boş kaldığımız zamanlarda tüm bildiklerini bize aktardı, bizi eğitti, en az onun kadar kusursuz olmamızı sağladı. Böylece muhafızlık konusunda neredeyse sıfır hatayla ilerledik."

Gün geçmiyordu ki Alaz hakkında ona olan hayranlığımı artıracak şeyler öğrenmeyeyim...

Çocukluğunu düşünmek, arkadaşları için yaptıklarını öğrenmek dudaklarımın minik bir tebessümle iki yana açılmasını sağladı. Değil görmek, hakkında bir şeyler öğrenmek bile aklımı alıp götürmesine yeterli oluyordu. Her yaşında düşünceliydi, her hareketiyle bir prensti, hayır, kraldı.

"Bars, az konuşur öz konuşurdu, bölükte ondan korkmayan yoktu. Ona yanlış yapmaya herkes çekinirdi, onun sözünün üstüne söz söyleyemezlerdi. Kuray'ın en büyük avantajı da Bars'ın kuzeni olmasıydı, iyi ki de öyleydi çünkü duygusal anlamda kırılgan bir yapısı var onun, gülüşlerinin ardında çok şey gizlidir, tüm acılarını iki dudağının arasında saklar, sanki hiç üzülmüyormuş gibi görünür ama en duygusalımızdır. Elbette askeri anlamdaki yeteneği yadsınamaz, çok başarılı bir asker, öyle olmasa sarayın kuzey kanadının baş muhafızı olamazdı."

Kuray'dan bahsederken Liva'nın gözlerine yerleşen parıltıyı, sesine çöken titremeyi fark etmemek imkânsızdı. Bars'la Mehsa'nın evlendiğini öğrendiğimden beri ikisinin arasında da benim bilmediğim bir şey olup olmadığını merak ediyor fakat bir türlü dile dökemiyordum.

"Ben ise kadınlar arasında en başarılı olandım, erkeklerin de çoğundan başarılıydım." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Öyle işte. Böyle bir gruba dahil oldum, hayatım bir anda iyi yönde şekillendi. Eğer o üç adam olmasa şimdi nerede hangi görevde olurdum bilmiyorum."

"Eminim ki yine iyi yerlerde olurdun."

Yüzünde samimi bir gülümseme yeşerdi. "Teşekkür ederim Efsan, bugün beni çok onore ettin."

"Eğitim iyi geçmiş görünüyor."

Alaz'ın sesini işittiğimizde aynı anda sesin geldiği yöne baktık. Ringin aşağısında kalan Alaz avcunu zemine bastırarak yükseldi ve

yukarıya atladı. Onu görmüş olmak az önce yorulduğum için hızlı atan kalbimi şimdi heyecanın ellerine bıraktı, gözleri Liva'dan ayrılıp bana değdiğinde suratımda hâlâ çocukluğunu düşünmenin verdiği tebessüm asılıydı. Yüzümdeki mutluluğun sebebini anlamak istercesine kıstı gözlerini.

"Harika," dedi Liva. "Eşin yakında krallığı tek başına yönetmeyi denerse şaşırma."

Liva bana bakıp göz kırptığında, "Düşünmüyor değilim," diye yanıtladım.

"İki kadını birlikte çalıştırmakla hata ettim sanırım."

"Korkma Alaz, darbe yapmayı düşünmüyoruz," dedi Liva. Ardından, "Henüz," diye eklediğinde gülüştük.

Alaz, "İçimi rahatlattın," diye karşılık verdi.

Liva matarasını eline alıp, "Size iyi çalışmalar," dedikten sonra elini bana uzattı. Ellerimizi birbirine çarptık, Alaz'ın yanından geçerken karşısında arkadaşı değil de kralı varmış gibi bir baş selamı verdi, Alaz'sa tebessüm ederek selamını başıyla onayladı.

Yalnız kaldığımızda konuşmadan evvel, yarım metrelik o mesafeden öylece birbirimizi izlemeyi seçtik. İçim Liva'nın anlattıklarının sıcaklığıyla dolduğundan sanırım Alaz'a tamamen önyargısız şekilde, eski Efsan gibi bakıyordum. Sevimli bir çocuk gibi karşısına geçip yanaklarını sıkmak istiyordum. Ellerimin bunu gerçekleştirmesinden korktuğum için olacak, hasır ipleri biraz daha sıkı tuttum.

"Mutlu görünüyorsun."

İçimdeki o tatlı enerjinin farkındaydım. Başımla onayladım. "Sen de."

Gözlerini kapatıp açtı. "Çünkü mutlu görünüyorsun."

Sözlerinden etkilenmemek için buzdan bir kalbe sahip olmak gerekirdi ve ben ne yazık ki o buzlaşan kalbimin gün geçtikçe eridiğinin farkındaydım. Karşımda beni mutlu görmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır olan adamı izlerken gülümsemem soldu fakat daha içli bir hal aldı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Mutluyum. Gün geçtikçe kendimi daha çok buraya ait hissediyorum."

Rahat bir nefes alıp verdiğini fark ettim. Az önce çiseleyen yağmur şimdi hızını biraz artırmış, Alaz'ın simsiyah saçlarını hafiften ıslatmıştı. Suyu gören tutamlar ağır ağır alnına düşüyordu. Sanırım yağmur suyuyla ıslanan Alaz Şahzade'yi görmek hoşuma gidiyordu, aksi halde ona bakarken midemin bu denli kasılmasının başka bir anlamı olamazdı.

Öylece onu seyretmeyi bıraktım. Ciddileştim ve hafiften doğrularak, "Bugün ne çalışacağız?" diye sordum.

"Yarın Elusar'a gideceğiz. Ondan önce zihin kontrolü için çalışmak isteyeceğini düşündüm. Gitmeden bir ön çalışma yapalım."

Güçlerimi keşfetmeyi çok kez denesek de zihin kontrolünü henüz hiç gerçekleştirememiştim. Yeni bir şey keşfetmenin verdiği heyecanla sırtımı iplerden ayırıp, "Pekâlâ," dedim. Başımı sağa ve sola eğip kasılan boynumu kıtlattım. "Nasıl yapacağız?"

Birkaç adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Her zaman dediğim gibi," diyerek işaret ve ortaparmağını birleştirip alnımın sağ tarafına iki küçük dokunuş bıraktı. "Zihnini kontrol altına almalısın. Başkalarının zihnini kontrol etmeden önce kendi zihnini duymalısın çünkü yerinden oynatman gereken o olacak."

Sessizce onayladım. "Ben... Sanırım daha önce farkında olmadan zihnimle bir şeyler yaptım."

Dağınık kaşları gözlerinin üzerine bir gölge gibi düştü. "Nasıl?"

"Dünyadayken Ferman'ın nişanlısı Çisem'i buldum," dedim. Çatılan kaşları şaşırdığını belli ederek havalandı. "Anlattıklarıma inanmadı, beni delilikle suçladı. Gideceği sıra bir anda elinden tuttum ve nasıl oldu bilmiyorum ama Ferman'la ilgili her şeyi zihnine aktarmış oldum."

"Gerçekten kullanmışsın," dediğinde sesi hayrete uğradığını belli ediyordu. "Bu da yeteneğimizin bir parçası. Doğrusu bunu yapmak en zoru, ilerleyen zamanlarda öğretmeyi düşünüyordum."

"Özel bir yetenek olduğunu düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Büyü gücünün bir parçası sanmıştım."

Başını hayır anlamında salladı. "Senden ve benden başka kimse yapamaz."

"Özel hissettim."

Bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Özelsin."

Bu, genel ve içten bir yanıttı, baştan ayağa ürperdim.

Bir haftadır, Alaz'la birlikte kaldığımız odada uyumuyordum bundan dolayı aramızda hafiften soğuk rüzgârlar esiyordu. Bu durumun bana yaradığını düşünüyordum. Sürekli iç içeyken düşünecek vaktim olmuyordu, kafamı toplayamıyordum ve bir şekilde çıkmazda hissediyordum. Bizim, birilerinin diretmesiyle bir şeyler yapmaya ihtiyacımız yoktu.

Bizim, zamana ihtiyacımız vardı.

Benim, kendimi bulmaya ihtiyacım vardı. Kendime saygı duymaya ve içsesimi dinlemeye...

Alaz'ın da odamızda kalmadığını biliyordum, resim atölyesinde geçiriyordu gecelerini. İlk *Jersin* vakasından sonra bir daha oraya gidip izleyemesem de dışarıya alt kattan çıktığını birkaç defa görmüştüm. Göz torbalarına bakılırsa gecelerini pek uykuyla geçirdiği söylenemezdi.

İçim sıkıldı. Yarın uzun bir yolculuğa çıkacaktık bu gece dinlenmesi gerekiyordu.

Suratıma düşen saç tutamlarından birkaçını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Nasıl başlıyoruz?"

"Dış sesleri soyutlaman lazım. Ama bu defa büyü gücüne değil, zihnine ulaşmak için yapmalısın bunu. Zihninin bir parçasını dışarıya yollayacaksın gibi düşün. Bir nevi yardımcı..."

Kulağa kolay geliyordu.

Başımı sağ omzuma doğru eğdim. Hemen gözlerimi kapattım ve büyü kullanırken yaptığım gibi sadece kendime odaklandım. Dışarıya kapalı bir hale gelmek için bekledim, sesler kesilmeden önce hepsi ayrıştırıldı. Önce yakınımdaki kalabalığın sesi kesildi sonra rüzgâr dindi, kuşlar sustu, ulumalar yok oldu, metrelerce ötedeki şelalenin şırıltısı kayboldu ve tamamen sessizliğe kavuştum. Büyü gücümü hissediyordum, onun sıcaklığını artık tanıyordum. Onu es geçip kendi içimde yeni bir arayışa girdim, baş tarafımda varlığını hissettiğim kuvveti keşfettiğimde kulaklarıma rüzgâr uğultusu tarzında bir ses doldu, bu ses büyüdü ve beynimin içinde bir anda onlarca insanın sesi yankılandı, öyle yüksek ve karmaşıktı ki kafam, kulaklarımla birlikte patlayacak sandım.

Derken güç beni attı, sıçrayarak gözlerimi açtım.

Tiz bir çınlama sağ kulağımla sol kulağım arasında gidip geliyordu. Saniyeler içinde kalabalığın sesi yeniden duyuldu, rüzgâr tekrar esti, kuşlar ötüştü, ulumalar varlığını gösterdi, görüşüm kendine geldi.

Alaz gözlerimi kapatmadan önceki haliyle karşımdaydı ve büyük bir dikkatle beni inceliyordu. "Nasıldı?"

Tek elimle ağrıyan alnımı ovuşturdum. "Onu tutamadım, çok kuvvetli. Sarsıldım."

Çınlama giderek yok oluyordu.

"Onu yönetenin sen olduğunu unutma, seni atmasına izin verme."

"Çok kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Kolay olduğunu düşün Efsun, aksi halde mücadele edemezsin. Güçlerinin efendisi sensin."

Nefes alıp verdim, ne diyebilirdim ki haklıydı. Madem özel yeteneklere sahiptim, bunu tez vakitte geliştirmeli ve üstadı olmalıydım. Birilerinin zihniyle oynamak... İyi olmalıydı.

Birkaç defa aynı sonucu alsam da pes etmedim. Yaklaşık beşinci denememde artık gözlerimi kapattığımda bile benimle olan baş ağrısını görmezden gelerek zihin gücünü tutabildim. Ellerimden kayıp gitmesinden korktuğum için gözlerimi açamadan büyük bir heyecanla, "Yakaladım!" dedim. "Burada! Şimdi ne yapacağım?"

Farklı bir güçle tanışmanın vermiş olduğu bir mutluluk vardı içimde, çocuklar gibi sevinecektim neredeyse.

"Harikasın Efsun," diye takdir etti. "Şimdi yapman gereken, o hissiyatı kaybetmeden gözlerini yavaşça açıp zihnine girmek istediğin kişinin gözlerine bakmak."

Heyecandan titreyerek büyük bir dikkatle kirpiklerimi birbirinden ayırdım. Göğsüm hevesle inip kalkıyordu. Karşılaştığım ilk şey Alaz'ın simsiyah hareleri olunca gücümü ilk kez onun üzerinde kullanmayı denemek durumunda kaldım. Ve kendimi Alaz'ın düşüncelerinin içinde buldum. Kulaklarımdaysa o an aklından geçen tek cümle yankılandı.

"Seni seviyorum."

Daha fazlasını duyamadan güç kopup gittiğinde dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle şekillendi. Anın şaşkınlığı beni ele geçirdi, yeniden kalabalığın sesini duymam lazımdı ancak bu defa kalbimin sesi oldu onu bastıran. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Belki bu bakışma biraz daha devam ederdi ancak küçük bir kız çocuğunun çığlığıyla duygu dolu anların sonuna gelmiştik. Kalbim hâlâ Alaz için hızla atarken omzumun üzerinden arkama baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Eğitim saati sonlandığından hemen herkes tek bir noktaya odaklanmıştı.

Alina'ya ve onu kovalayan minik, kırmızı gözlü siyah kaslan yavrusuna.

Küçük kız çığlık atarak koşarken kaslan yavrusu, yavru bir köpeği aratmayan tatlılığıyla dilini dışarı çıkarmış onu takip ediyordu. Alina, hızını alamadan yönünü bana doğru döndüğünde bir kurtarıcıyı görmüş gibi oldu ve ipince sesiyle, "Efsan!" diye bağırdı. Üzerinde durduğum ringe koşuyordu. "Beni kurtar!"

Gülümsemeden edemedim. Ringden aşağı atladım ve ben iner inmez bacaklarıma yapışan Alina'yı kucağıma aldım. Minik kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Tamam, sakin ol."

Korkudan titreyen minik kız ürkek tavrıyla kaslan yavrusunun gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Onun da ayakucuma kadar geldiğini gördüğünde kulağımı çınlatacak derecede büyük bir çığlık attı ve başını

omuzuma yasladı. "Gitsin buradan, gitsin buradan!" Ayaklarını sallıyordu.

"Zarar verecek gibi durmuyor Alina," diye mırıldandım. "Sadece oyun istiyor."

"Onun gözleri kırmızı!" diye bağırdı Alina. "Annem söyledi, çok göz göze gelirsem canımı acıtabilirmiş."

Alaz da yanımıza indiğinde onunla göz göze geldik. "Haklı," dercesine gözlerini kapatıp açtı. "Yavru kaslanlar henüz kendilerini kontrol edebiliyor değil. Onlar için ayrılan alandan kaçmış olmalı."

"Bak, duydun mu?" dedi Alina ağlar gibi. Gözlerini sıkı sıkıya yumdu. "Efsan, onu buradan kov."

Kaslan görevlileri bu tarafa doğru koşar adımlarla gelirken ben Alina'ya, "Biraz Alaz'ın kucağında durmak ister misin?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açtı ve tüm korkusu uçup gitmiş gibi, "Yakışıklı prensin mi?" diye sordu.

Beni bir prenses, Alaz'ıysa prens olarak görüyordu. Hâlâ...

"Yakışıklı olup olmadığı tartışılır," dediğimde Alaz öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı.

Elbette öyle değildi.

Tüm evren farklı düşüncelere kapılsa da Alaz'ın yakışıklılığı kimse tarafından yok sayılamazdı, bu konuda kimse bir fikir ayrılığına düşemezdi.

Alina, Alaz'a kaçamak bakışlar attı ve bir çocuk masumluğuyla, "Çok yakışıklı," dedi. "Kitaplardaki prenslerden bile..."

"Küçük yaşta gerçeklerin farkında olan bir kız çocuğu," dedi Alaz iltifattan memnun kalmış gibi çapkın sırıtışını kullanarak. Ardından kollarını Alina'ya uzattı. "Gel bakalım."

Alina utanç içinde altdudağını dişledikten sonra hevesle uzattı minik kollarını Alaz'a ve ben Alaz'ı ilk kez kucağında bir çocukla gördüm. Benim gözümde her şey yakışıyordu ona ama bir çocuğu kucaklaması çok farklı hislere kapılmama neden olmuştu. Kaslan yavrusu Alina'nın yer değiştirmesiyle beraber Alaz'ın ayaklarına doğru gittiğinde Alina başını korkuyla Alaz'ın göğsüne gömdü, Alaz büyük eliyle sırtını sıvazladı ve kulağına üç kere "Şş," dedi. "Sakin ol, güvendesin."

Eşsiz bir görüntüydü.

Kaslan koruyucuları geldiklerinde gözlerimi bu huzur verici manzaradan güçbela ayırdım ve onların kaslanı almasına imkân vermeden siyah tüylü yavru hayvanı elime aldım. Başının tepesini okşadım, göz göze gelmemize rağmen kırmızı gözleri bana zarar vermiyordu.

Parmaklarımla usul usul tüylerini tararken, "Çok güzelsin," diye mırıldandım. Ağzından köpek uğultusuna benzer bir ses çıktı. Onu göğsüme bastırıp kafasına küçük bir öpücük bıraktım ve tekrar koruyuculara emanet ettim.

Alina'nın annesi de koruyucuların hemen ardından gelip art arda özürler dileyerek kızını aldığında Alaz'la tekrar baş başa kaldık. Konuşursak az önce yaşadıklarımızın büyüsü bozulacakmış gibi düşündüğümüzden olacak sessizce sarayın içine kadar birlikte ilerledik, ardından yemekte görüşmek üzere ayrıldık.

Kaldığım odada tüm kirlerimden arınmamı sağlayacak bir duşun ardından giyindiğim siyah deri elbisemle birlikte yemek salonuna indiğimde ilk kez herkesten evvel ben gelmiştim. Ben sandalyeme oturacağım sırada Bars ve Mehsa içeri girmiş, Mehsa'nın mavi gözleri benimle buluşmuştu. Ona sinirli değildim, evet başta kızmış, şaşırmıştım ancak şimdi öfkemden eser yoktu. Dargındım ancak konuşmaya ihtiyacımız olduğunun bilincindeydim, ömür boyu bu şekilde kalamazdık. Konuşmamız lazımdı ama dar vakitte bu mümkün olmamıştı hiç.

Mehsa bariz bir çekingenlikle gülümseyip, "Merhaba," dediğinde aynı şekilde karşılık verdim. Bars'la birbirimize hiçbir şey söylemeden sadece baş selamıyla yetindik.

İtiraf etmek gerekirse Bars'tan ne kadar hoşlanmazsam hoşlanmayayım... Yakışıyorlardı. Bir şekilde birbirlerini tamamlıyorlardı. Davranış, ten rengi, boy, duygular... Her yönden birbirlerinin zıddı oldukları söylenebilirdi ama bu zıtlık onları mıknatıs misali yapıştırıyordu. Mehsa, Bars'ı anlata anlata bitiremezdi hiç, eline geçen bu fırsatı reddedeceğini de düşünmezdim haliyle. Abisiyle yaşadıklarını saymazsak mutlu görünüyordu ve arkadaşı olarak ben başka ne isteyebilirdim ki?

Onu mutlu görmek beni sevindiriyordu elbette.

Kuray'la Barın gülüşerek içeri girdiler, doğrusu Kuray gülüyordu fakat Barın'ın suratı içeri girer girmez asılmıştı. Bakışlarını asla Mehsa ve Bars'a iliştirmeden masaya oturdu, sağ çaprazımda kalan Kuray hepimize bakarak, "İyi akşamlar saray ahalisi, yüzlerinizden mutluluk akıyor doğrusu," diye takıldı.

Kimsenin suratında mimik dahi oynamadı. Mehsa ısrarla abisine bakıyor ama Barın onunla göz göze gelmekten şiddetle sakınıyordu.

Liva'yla Alaz da masaya geldiğinde yapılan çorba servisleriyle birlikte yemeğe başladık. Gündem konusu yarın çıkılacak olan yol ve Elusar Krallığı'ydı.

"Şu an için en güvenilir yol orman yolu," dedi Bars sandalyesinde geriye yaslanarak. "Şafak vakti olmadan yola çıkmalısınız."

"Dört buçukta çıkacağız, Elusar'a varana kadar gün doğmamış olur."

Konuşulanları dinlerken tabağımdaki etten bir parça kestim ve ağzıma attım. Bugünkü eğitimlerde normalde olduğundan daha fazla acıkmıştım, tabağımdaki her şeyi silip süpürmekte kararlıydım.

"Umarım bir sürprizle karşılaşmayız," dedi Liva. "Doğrusu çok da sorunsuz bir gün geçireceğimizi düşünmüyorum."

Kimseden aksini iddia eden bir söz çıkmadı, ki hepimiz aynı fikirdeydik. Yine de Alaz, Liva'yla aynı fikirde olmasa gerek, eğer felaket bir sonuçla karşılaşacağımızı düşünse değil oraya gitmek, mektup dahi göndermezdi. Aklına güveniyordum. Bir bildiği mutlaka olmalıydı.

☽

Tanyeli ağarmadan, eyaletin sakinleri henüz uyanmadan Elusar'a ulaştık.

Sürekli yön değiştirerek geldiğimiz Elusar Eyaleti, Karmela'nın yaklaşık dört saatlik uzağında, güneyde kurulmuş bir eyaletti. İklim yapısı pek bir farklılık göstermiyordu, ormanın derinlikleri yer yer karla kaplıyken eyaletin genelinde yağmur hükmünü sürüyordu. Etrafı ormanlıktı, evler ağaçların içinde saklanmıştı. Dikkat çekmemek için yalnızca iki arabayla gidiyorduk, ben Alaz'ın arabasındaydım, Liva'nın sürdüğü araçtaysa Kuray vardı.

Alaz, Bars'ın sarayda durmasının daha iyi olacağını söylemişti çünkü Bars kriz yönetimi konusunda oldukça iyiydi. Mehsa ve Barın da sarayda eğitimleri idare etmek için kalmışlardı.

Arabaların farları yok denecek kadar az yanıyordu, çıkardığı sesler ise büyüyle bastırılmıştı. Yol boyunca arkamızda bir hareketlenme hissetmemiştik.

Çok büyük olmayan bir sarayı andıran malikânenin dışını tıpkı eyaletin geri kalanı gibi ağaçlar çevreliyor ve doğal, yeşil bir kalkan sağlıyordu. Demir parmaklıklı, üzerine iç içe geçmiş halkaların içindeki ters dönmüş üçgenin bulunduğu büyücülük sembolü işlenmiş devasa kapı arabamız önüne geldiğinde kendiliğinden iki yana açıldı.

Ellerindeki kılıçlarıyla iki yanda duran muhafızlar bizi başlarını eğerek selamladılar. Sanırım bu, iyiye işaretti.

Araba sorunsuz bir şekilde içeri girdiğinden yolculuktan bu yana ilk kez rahatça soluklandım. Fakat bu rahatlık çok uzun sürmedi. Biraz

sonra bedenimde bariz bir dalgalanma hissederek hafifçe öne doğru savruldum, sırtım tekrar koltuğa yapıştığında kaşlarımı çatarak tedirgin olmuş bir vaziyette hemen Alaz'a baktım. "Bu neydi?"

Arabayı sürmeye devam ederken, "Bir çeşit kontrol büyüsü," dedi sakince. "Zarar verip vermeyeceğimizi ölçmek için konmuş."

Çatılan kaşlarım havalandı. "Onlar da bize güvenmiyor yani..."

"Şu sıra evrende büyük bir güven sorunu hâkim," diye yanıtladı. "Herkes tetikte, her an her şey olabilir."

Görünen o ki ben de paranoyak olmuştum.

Araba malikânenin kocaman avlusundaki açık park alanına doğru ilerlerken giriş merdivenlerinde bizi bekleyenlere baktım. Siyah camlar onlara içeriyi göstermiyordu ancak ben kişileri net bir şekilde görebiliyordum. Önce doğmayan güneşin bile rengini belli etmesine engel olamadığı, sapsarı saçlara sahip, pudra renginde zarif bir elbise giyinmiş genç kızı gördüm. Bu, Nora olmalıydı. Alaz'ın doğum gününde kılığına girdiğim kız, Alaz'ı dolaylı yoldan kendisinden kıskandığım...

Kızın gözlerine utanmadan bakabilirsem iyiydi.

Başında eski dönem kraliçelerini andıran kibar bir fötr şapka takılı olan yaşlı bir hanımefendinin elini tutarak bizi izliyordu. Hemen yanlarında biri orta yaşlarda diğeri genç iki adam bulunuyordu, onların da sadece sarışın olduklarını anlayabilmiştim ki daha fazla inceleyemeden araba yön değiştirmiş, park halini almıştı. Liva'nın arabası da hemen yanımızda konumlandı.

Siyah boğazlı bir kazakla aynı tonda kumaş pantolon giyinen Alaz ellerini direksiyondan çekerken, "İnelim bakalım," dedi nefesini verir gibi.

Aynı anda kapılarımızı açarak dışarı çıktık. Üzerime tam oturan, uzun kollu, omuzları vatkalı, saten, dizlerimin iki karış yukarısına kadar yırtmacı bulunan elbisemi şöyle bir düzelttim. Bir kraliçeye yakışacak şekilde giyinmiştim. Saçlarım ensemde küçük bir topuzla birleşmiş, birkaç tutam alnımın iki tarafından yanağıma doğru serbest bırakılmıştı.

Aracın arkasına ulaşıp Alaz'la yan yana geldim, önce Kuray ve Liva ardından Alaz'la bakıştım. Ve hep birlikte bizi girişte bekleyenlere doğru yürüdük. Kalbim ağzımda atıyordu, heyecanlıydım ama bunu dışarıya yansıtmayacak kadar da tecrübeliydim. Soğukkanlı durmaya özen gösteriyordum. Bahçe lambalarının aydınlattığı avluda yürüdükçe merdivenlerin başında bekleyen suratları daha iyi seçebiliyordum. Yirmi beş otuz yaşlarındaki sarışın genç adam, Nora'nın abisi Amber

olmalıydı. Kirli sakallıydı, sarı saçlarını rampayı andıracak şekilde yukarı kaldırmıştı, oldukça uzun boyluydu. Üzerine giydiği krem kazağı teniyle yarışacak beyazlıktaydı ve gözleri kız kardeşiyle aynı tondaydı. Koyu mavi. Tıpkı babaları olduğuna emin olduğum, Amber'in yanında duran ve sadece on on beş yaş büyüğü gibi görünen Behnan Acamas'ın gözlerinin de olduğu gibi. Hatta yürümeye başladığımız andan itibaren yalnızca beni izleyen yaşlı kadının gözlerinin de olduğu gibi...

Yanlış mı düşünüyorum diye göz ucuyla şöyle bir baktığımda yüzündeki kırışıklıklara rağmen makyajını pürüzsüz yapan, şık giyimli kadının kenarlarını çizgilerin sardığı hareleriyle göz göze geldim fakat Behnan Acamas'ın, "Eyaletimize hoş geldiniz," demesiyle bakışlarımı anında ayırmak zorunda kaldım.

"Hoş bulduk," diye yanıtladı Alaz tok sesiyle. "Mektubumuzu geri çevirmediğiniz için teşekkürler."

Prosedür gereği yapılan bir konuşmaydı.

Behnan Acamas çok hafif gülümsedi. Ardından gözleri beni buldu. "Karmela'nın uğruna savaşlar açılan kraliçesi siz olmalısınız," dedi.

Varla yok arası tebessümümle kafamı hareketlendirdim. "Benim," diyerek elimi uzattım. "Efsan Şahzade. Eyaletinizde ağırlanmaktan mutluluk duyuyorum."

Behnan Acamas'm gülümsemesi daha içten bir hal aldı, elimi sıktıktan sonra başını biraz sağına çevirip yanındaki yaşlı kadına baktı. Kadın, gözlerini benden ayırmadan, "Dur sana bir bakayım," dedi en az bastonunu tutan eli kadar titrek sesiyle. "Nora, ona ulaşmama yardım et."

Nora'nın bana bakarken alışılmışın dışında bir güzelliğe sahip yüzünde oldukça naif bir tebessüm canlandı. Güzeldi evet fakat bu sadece dışsal bir terim değildi, ondan kötü bir elektrik almamıştım; samimi, içten ve içinde kötülük bulunmayan birine benziyordu. Yaşlı kadına yardımcı olup bana doğru gelmesini sağladı.

Alaz'm açtığı boşlukla birlikte iki adım ötemde duran kadıncağız yüzümün her noktasını özenle inceledi. "Sen..." dedi titreyen sesiyle. Elini kaldırıp yüzüme dokunduğunda amacının ne olduğunu bilmesem de zararsız olduğuna emindim. Yumuşak eli sağ yanağıma kapanıp parmak uçları yanağımı okşadı. "Kesinlikle Civan'ın kızısın."

Bu tabir, tüylerimi diken diken etti. Öz babamın ismi ilk kez bu şekilde dökülmüştü başka dudaklar tarafından. Sanki bu gerçekle ilk kez yüz yüze kalıyordum. Ürperdim.

Gözleri buğulandı ve ben ne olduğunu anlamadan sıkıca sarıldı bana. Ellerim başta havada kaldı, afalladım. Kadın başını omzuma yasladığında bu afallama çok uzun sürmedi ve içgüdüsel olarak ellerimi sırtına kapattım.

"Hoş geldin güzel kızım, hoş geldin," dedi kadıncağız benden ayrılmadan ve nedendir bilinmez gözlerim sızladı. "Civan'a sarılmış kadar oldum. Sen onun bize bıraktığı müthiş bir emanetsin! Nereden bilebilirdik bizimle vedalaşamadan hayata elveda dediğinde yıllar sonra güzel emanetinin kendi ayaklarıyla bizi bulacağını..."

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Anneciğim, özlemini içeride gidersen daha iyi olmaz mı?" dedi Behnan Acamas, yaşlı kadının sırtına dokunarak. Demek malikânenin hanımı bu candan kadıncağızdı. "Yol yorgunu misafirlerimizi daha fazla ayakta bekletmeyelim." Bana göz kırptı.

Yaşlı kadın onu başıyla onaylayıp bastonuyla yerden destek alarak geri çekildi. Tek eliyle ıslanan göz altlarını sildi ve yine bakışlarını benden ayırmadan eliyle içeriyi gösterdi. "Buyurun, sizin için müthiş yiyecekler hazırlattım. Umarım yolda bir şeyler atıştırmamışsınızdır."

"Kesinlikle atıştırmadık," diye yanıtladı yemek konusunda asla geri durmayan Kuray.

"Bu harika, içeride silip süpürmeniz gereken bir masa var. Gel bakalım güzel kız," dedi ve koluma girdi. "Güzel torunum, diğer kolumu da sen doldurur musun lütfen?" Nora kadının boşta kalan koluna girdiğinde yürümeye başlamadan önce Alaz'a baktım. Gözlerinden düşüncelerini okumak isterdim lakin gücü o denli geliştiremediğim için bu mümkün olmadı.

Fakat dudaklarını birbirine bastırarak gözlerine ulaşan gülüşlerinden birini kullandığında bu durumdan hoşnut olduğunu anladım. Rahatladım, önüme dönerek yaşlı kadın ve Nora'yla birlikte ilerledim.

Malikânenin içinde aydınlık tonlar hâkimdi. Duvarlar beyaz, mobilyalar krem ağırlıktaydı. Koridor boyunca uzanan duvarlarda içinde eski dönem resimleri bulunan tablolar asılıydı. Yaşlı kadın birkaç tablonun özelliğinden bahsetti, hepsinin yüzyıllar öncesine dayanan resimler oluşu ilgimi çekti. Aile yadigârıydı.

"Civan da çok iyi resim yapardı, senin resme bir ilgin var mı?"

Babamla ilgili bir şey öğrenmek... İyi hissettirmişti.

Geçen yaz, zihnimde yüzünü canlandırmak için Alaz'ın resmini yapana dek yoktu. Resim yapmayı sevmeye başlasam da aşırı bir ilgim olduğu söylenemezdi. "Pek değil ama eşim ilgilidir."

İngiltere Kraliçesi Elizabeth'i anımsatan kadının uçuk bir pembeyle renklendirdiği dudaklarında sıcak bir tebessüm belirdi. "Eşinin yetenekleri çocuk yaşta dillerden dillere dolanıyordu. Birbirinizi bulmanıza sevindim. Doğrusu bu mükemmel çocuğun Sara Halya'yla evlenecek olma düşüncesi beni çok korkutuyordu." Bana bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. "O kız çok kötü kalpli."

Kesinlikle öyleydi, adının anılması dahi parmaklarımın karıncalanmasına yetiyordu. Bana yaptıklarını unutmamıştım, unutturmayacaktım da. Hayatımın en karanlık ikinci gecesini yaşatmıştı ve bunu Sara'nın yanına bırakmamaya yeminliydim. Karşılaşacağımız bir anı bekliyordum. Tek bir an...

Cevap vermeden hafifçe gülümsemekle yetindim.

Birlikte yemek salonuna girdiğimizde asma tavandaki kristal taşlı sarkıt avizenin aydınlattığı ferah odada, başında hizmetlilerin beklediği uzun, dikdörtgen yemek masasının dikkat çekmemesi çok imkânsızdı. Üzerine incilerin işlendiği masa örtüsü ışıldıyordu. Masanın üzerinde neredeyse hiç boşluk yoktu, her tarafı çeşit çeşit yiyeceklerle kaplıydı. Burnuma dolan güzel kokularla acıktığımın farkına varmam geç olmadı.

Sandalyemi geriye çekerek oturmamı bekleyen uşağa teşekkür ederek oturdum, Alaz'la yan yanaydık, sağımdaysa adının Daphne olduğunu öğrendiğim yaşlı kadın oturuyordu. Onun hemen yanında ise Nora. Behnan Acamas malikânenin efendisi olduğundan masanın başındaydı. Kuray masaya oturdu, Liva da yanındaki sandalyeye oturacakken Amber öne atıldı ve uşağa imkân tanımadan Liva'nın sandalyesini bir centilmen edasıyla geriye çekti. "Hanımefendi, buyurun lütfen," dedi çekici bir tonlama ve ifadeyle. Kuray'ın göz ucuyla onları izlediğini gördüm.

Böyle durumlara pek alışkın olmayan Liva'nın şaşırdığı belliydi. Belli belirsiz "Teşekkürler," lafı döküldü dudaklarından. Afallamıştı.

Amber yüzündeki çekici gülüşle tam Liva'nın yanına oturduğunda Kuray biraz daha onları izledi, içine bir nefes çekerek önüne döndü. Rahatsız olmuş gibi bir havası vardı.

Hizmetliler yiyecek servisini başlattığında Behnan Acamas, "Uzun yoldan geliyorsunuz, başlayın lütfen," dedi ve herkesle birlikte yemeye başladım. İlk başlarda masa sessizdi, kimse konuşmadı ve akıldan önce midenin çalışması beklendi.

Biraz zaman geçti. Hizmetliler bizi yalnız bıraktıklarında ilk konuşan Behnan oldu. "Açıkçası mektubunuzu aldığımda çok şaşırdım,"

dedi Alaz'a bakarak. Alaz, ağzındaki lokmayı yuttu, sandalyesinde geriye yaslandı. "Çok da düşündüm, hangisinin daha mantıklı olacağını, ne yapmam gerektiğini. Sonuçta biz Varilok'a bağlı bir büyücü eyaletiyiz."

Alaz başını onaylarcasına salladı. "Fakat bu durumdan pek memnun olmasanız gerek..."

Behnan Acamas'ın dudakları gülümsercesine hareketlendi ama buna gülümsemek denmezdi. "Memnun olmadığım şey yönetim," dedi hiç gocunmadan. "Saray. Varilok soyuna hizmet eden bir eyalet olmaktan gurur duyuyorum." İşlerin kötüye gideceğini düşündüm. "Ya da duyuyordum. Civan ölüp yönetim değişene kadar..."

"Yönetim babamın eline geçene kadar," diye düzeltti Alaz ve Behnan'ın suratında anlık bir duraksama oluştu.

Sarışın adam soluklandı, dümdüz ifadesiyle sandalyesine yaslandı. "Faysal'la iyi dosttuk. Civan, baban Faysal ve ben... Ben Civan'ın sağ koluysam Faysal sol koluydu. Ancak Faysal'ın içten içe Civan'a karşı olan hırsını görebiliyordum, kendisinin bir oğlu varken yönetimin henüz evlenmemiş, geleceği belirsiz Civan'a kalması son zamanlarda iyice zoruna gitmeye başlamıştı. Sonuçta o da kökleri kraliyete dayanan soylu bir aileden geliyordu ve tahtı kendisinin devralması gerektiğini düşünüyordu. Bunu bana bildirdiğinde çok şaşırmış, çok öfkelenmiş çok da şüphelenmiştim. Taht için Civan'a bir zarar vermesinden korktum ve ben arkadaşımı bu konuda uyaramadan Civan'ın ölüm haberini aldık."

Tüylerim diken diken oldu.

"Bir kadını sevdiğini biliyordum, son zamanlarda çok değişmişti ve dalgındı. Sonra bir gece ortadan kayboldu, ertesi sabah ölüm haberini aldık. Ne birlikte kaçtığı kadını bulabildik ne de ölümüne dair bir iz. Sıradan bir hastalıktan gitmiş gibiydi. Doğrusu, o kadını Civan'ı öldürmek adına Faysal'ın tuttuğunu düşünmüş ancak bunu kimseyle paylaşamamıştım. Çünkü somut hiçbir delilim yoktu. Şimdi görüyorum ki Faysal'ın bu işle hiçbir ilgisi yok ve Civan'ı aşkı ölüme göndermiş."

Hakkında duyduklarım onunla ilgili daha çok şey öğrenme arzumu kamçılıyordu. Gerçek bir babam vardı, dostları vardı ve bana onunla ilgili bir şeyler anlatıyorlardı. Fakat benim kafamda yüzü dahi canlanmıyordu; onun kızıydım, bir parçasıydım ama hakkında tek bildiğim adı ve soyadıydı. İçim sızladı. Soluk borumda yutkunmamı engelleyen kocaman bir barikat vardı.

Yaşlı kadın sırtımı sıvazladı. "Zavallı kızcağızım..."

"Babamın artık suçsuz olduğunu bilmeniz bize destek olmayacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu Alaz.

"Aslına bakarsan çok zor bir karar," dedi Behnan. Artık kimse tek lokma dahi yemiyordu. Kahvaltı faslı çoktan bitmişti. "Bir yandan büyük bir lanet sözkonusu..." Bana baktı. "Beni yanlış anlama kızım. Bu doğrultuda yetiştirildik, hepimiz evrenin karanlığının sorumlusunun lanet olduğunu ve o lanetin bir an önce bulunup olması gereken şekilde ortadan kaldırılması gerektiğine inandık. Lukifer'in güçleri her kimdeyse... Yok edilmeliydi. Bunun için mücadele ettik."

Elbette şüpheleri vardı. Elbette öldürülmem gerektiğini düşünüyorlardı, bunu ben bile düşünüyordum ara ara.

Göz ucuyla Alaz'a baktığımda belli etmese de kasıldığını hissettim. Bir konuya canı sıkıldığında iki kaşının ortasındaki yeşil damar kendini belli ediyordu. Rahatlaması gerektiğinin bilincinde olarak masanın altından dizinin üzerindeki elinin üstüne elimi koydum. Ona güven vermek istedim, iyi gideceğinin bilincinde olmasını sağlamak istedim. Omzunda çok fazla yük vardı ve en azından birkaç saniyeliğine de olsa bu yükleri unutmasını istedim. Göz ucuyla bana baktığını fark ettiğimde başparmağımla elini kavradım hafifçe. Sessiz bir sakinleş, uyarısıydı bu.

Kalbinin atışını kalbimde hissettim.

"Ve şimdi ortada bir kitap varken, lanetin sonlanması gerektiği apaçık yazıyorken... Aksini nasıl savunacağımızı bilmiyorum."

"Kitap değiştirildi," dedi Alaz kesin bir ses tonuyla. Oysaki bundan emin değillerdi, sadece bir şüpheydi. "Kitabın mühürlü bir sayfası eksik. İşin altında çok başka şeyler dönüyor. Laneti yok edeyim derken evreni karşı konulamaz bir felakete sürükleyebilirler."

Behnan Acamas eliyle alnını sıvazladı. "Biliyorum, biliyorum," diye onayladı Alaz'ı. "Söylediğim gibi çok zor kararlar. Bir yanda can kardeşim, emanetini korumak için ant içtiğim Civan, öbür yanda koca bir evren sözkonusu."

"Koca bir evrene inandırılan hikâyeler sözkonusu," diye düzeltti Alaz. "Kaynağı bilmiyoruz, bu öneriyi kim verdi bilmiyoruz, magloların neden güç kullanmadığını ya da daha iyi yaşamamız için lanet olarak adlandırılan birini neden öldürmemiz gerektiğini bilmiyoruz. Bu doğrultuda yetiştirildik sadece. Bu kadar. Fazlasını öğrenmemize imkân verilmedi."

Amber, Alaz'ı izlerken başını aşağı yukarı hareket ettirdi birkaç defa. "Çok doğru."

Güzel, birilerinin aklına girebilmiş olmak iyiydi.

"Kulağa doğru gelebilir, evet," dedi Behnan. "Ama aksinin olması gerektiğine dair elimizde hiçbir delil yokken elimizdekilere karşı gelmek... Ne kadar mantıklı? Karanlık ruhlar Efsan'a ulaşırlarsa sonumuz..."

"Ulaşmayacaklar," diye kesti Alaz bir bıçaktan daha keskin çıkan ses tonuyla. Bu defa o elini ters çevirdi ve dizinin üzerindeki elimi tuttu masanın altından. Şimdi o bana güç veriyordu. "Karanlık ruhlar ona ulaşırlarsa diye Efsan'ı öldürmek akıl kârı değil. Onun yerine neden karanlık ruhlara karşı bir savaş açmıyoruz? Çünkü korkuyoruz. Çünkü bu daha önce hiç denenmedi. Çünkü zayıf bir magloyu öldürmek onlarla başa çıkmaktan çok daha kolay."

Zayıf kelimesi şu an alınmam gereken bir şey değildi. Bilerek söylediğini biliyordum, akıl oyunu yapıyordu. Alaz zeki bir adamdı, nerede ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Efsan'ı öldürmeden..." dedi adam. "Lukifer'in ve karanlık ordusunun ölemeyeceği söyleniyor."

Alaz başını hayır anlamında salladı. "Hiç denemedik ki."

Behnan Acamas dirseğini masaya yasladı, parmaklarıyla çenesindeki sakalları okşamaya başladı. Biraz düşündü, lacivert gözleri kısıldı. Nefes aldı, verdi. Annesine ve kızına baktı. Ardından başını olumsuz anlamda salladı.

Gözlerini gözlerime iliştirdi. "Aynı konumda ben olsaydım, eğer ben ölmüş olsaydım ve sen benim kızım olsaydın evladım, Civan seni yüzüstü bırakmazdı."

Kaşlarımı kaldırdım. Behnan Acamas'ın bakışları yeniden Alaz'ı buldu ve, "Pekâlâ, sizinleyim," dedi. Üzerimden kocaman bir yük kalktı, kuştüyü kadar hafifledim. Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle açıldı. "Tez vakitte size en güçlü askerlerimden bir bölük oluşturup göndereceğim. Doğru olan bu. Öyle hissediyorum."

Yaşlı kadın da güldü. "Aksini seçseydin," deyip bastonunu hava kaldırdı. "Bu yaşta benden anne dayağı yiyecektin. Rahatladım."

Birlikte gülüştük.

Alaz'ın eli hâlâ elimi sarıyordu, başparmağı teşekkür edercesine kıpırdandı tenimin üzerinde. Başımı önüme eğerek tebessüm ettim yalnızca onun için.

Bu sırada Daphne elini sırtıma koydu. "Güzel kızlar, bu yaşlı kadınla ve güzel torunum Nora'yla bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?"

Erkeklere tiksinir gibi baktı. "Hiç eşlik edelim, demeyin, sizin konuşacak sıkıcı mevzularınız vardır."

"Aslında ben sizinle gelebilirim babaanneciğim," dedi Amber. Yeniden Liva'ya baktı. "Malikânemizi size gezdirmekten onur duyarım."

Kuray'ın hareleri bu sözle birlikte yeniden Liva'yla bakışmakta olan Amber'e odaklandı. Yüzünde her zaman eğlendiğini belli eden bir ifade olurdu ama bugün masaya oturduğumuz andan itibaren büyük bir ciddiyet vardı.

"Kız kıza dolaşacağız Amber," diye azarladı Daphne onu.

Amber yarım ağız gülümsedi. Liva'ya, "Onlara eşlik etmeyip size malikâneyi gezdirmemi ister misiniz?" diye sorduğunda Kuray'm kaşları havalandı.

Liva açık kalan ağzını kapattı, yeniden açtı ve, "Ben..." deyip nefeslenerek gülümsedi. "Onlarla gitsem daha iyi olacak."

"Aferin kızım sana, hemen yüz vermemen harika. Amber şimdi senden çok daha fazla etkilendi."

Liva'nın yüzü renk değiştirdiğinde Amber sırıttı. "Ne diyebilirim ki? Haklı."

Kuray elini çenesine attı, bakışlarını başka yöne çevirdi. Kasıldığını fark edebiliyordum.

Malikâne, yavru bir saray gibiydi. Aşırı ferahtı, kasvet odaların hiçbirine uğramamıştı. Yağışlı havaya rağmen bahçesi güzel güllerle, çiçeklerle süslenmiş, hoş bir görünüm kazanmıştı. İnsana huzur veren bir ortamı vardı, içindekiler de kasıntı değil samimilerdi. Bu evrende böylesi kişilerle karşılaşmak beni şaşırtmıştı doğrusu.

Vizon rengi saten perdelerin süslediği, üç büyük pencereye sahip ferah odanın içinde oturuyorduk. Elimizde fincanlar vardı, hem çay içiyor hem de muhabbet ediyorduk. Daphne Liva'dan kazağından dahi belli olan kaslarını nasıl yaptığı hakkında bilgiler alırken Nora'yla bense kendi aramızda konuşuyorduk.

"Ladin, abisi Alaz'ın bir kıza çok fena kapıldığından bahsediyordu. Doğrusu ancak böylesi birini hayal etmiştim."

İltifatıyla gülümsedim. Arkadaş oldukları belliydi, Nora en az Ladin kadar samimi, sıcak kalpli bir kızdı.

"Ladin'le görüşüyor musunuz?"

"Telefonlaşıyoruz. Bazen görüntülü araşırız. Aramızda fazla mesafe olmasına rağmen arkadaşlığımız hiç bozulmadı, birbirimizden gizlimiz saklımız yoktur."

Güllü çaydan bir yudum alırken gözlerimi kıstım. "Alaz'ın doğum ününde..."

Nora beni başıyla onayladı. "Kılığıma girdiğini biliyorum." Utanarak yüzümü buruşturdum. Omzuma dokundu. "Çekinmene gerek yok. Ladin bu fikirden bahsettiğinde çok heyecanlandım. Arkadaşım ilişkinizi öyle güzel anlatıyordu ki tanımadan büyük bir destekçiniz olmuştum. Gerçi bugünkü uyumunuzu görünce az bile anlatmış, dedim içten içe. Bu görüşmeden ona bahsedemeyecek olmam çok acı."

"Ladin o ailedeki tek destekçimiz," dedim iç çekerek. "Çok farklı, çok tatlı bir kız."

Gözlerini kapatıp açarak onayladı. "Öyledir."

Oturma odasının kapısı açıldığında dikkatimiz oraya yöneldi. Hizmetçiler ellerinde büyük dosyalarla bize doğru geldiklerinde Daphne, "İşte!" dedi hevesle. Sonra bana baktı. "Efsan'cığım, babanın fotoğrafını daha önce görmüş müydün?"

Duraksadım. Yüzümdeki gülümseme öylece donup kaldığında, "Hayır," dedim sessizce.

Daphne iki eliyle hizmetçilere gelmelerini işaret etti. Genç kadınlar yaklaştıklarında, "Sehpanın üzerine bırakın tatlım," dedi.

Hizmetçiler komutlara uyup dosyaları bıraktıklarında Daphne koltuğun kenarındaki boş alana iki eliyle vurarak yanına gitmemi işaret etti. Dediğini yaptığımda elini sallıyormuş gibi hareketlendirdi ve ilk sayfada hareketli bir fotoğraf gözüme ilişti.

Siyah saçlarını yana taramış olan genç bir adamın fotoğrafıydı bu. Gözleri kahverenginin sıcak bir tonundaydı, kaşları siyah ve dağınık, burnu hafiften uzun ve çok az kemerliydi. Dudakları ne ince ne kalındı, bakışlarıysa çok içtendi. Yere bakıyordu, sonra makineyi fark etmiş gibi kaldırıyordu kafasını ve hareleri yukarı kalkıyordu. Üzerine tam oturmuş siyah smokininin yalnızca göğüslerine kadar olan kısmı görünüyordu. Yakışıklı bir adamdı. Baktıkça gözlerimi sızlatan bir adamdı.

Daphne, "İşte baban, Civan. Yakışıklı Civan," diye tanıttı fotoğrafı. Ancak tanıtmasa da bu adamın benim babam olduğunu anlardım, onu görmüş olmanın yüreğime yolladığı histen tanırdım. Dudaklarımın kendiliğinden titreyişinden, gözlerimin doluşundan tanırdım.

Babam karşımda duruyordu ve bu, bizim ilk karşılaşmamızdı.

"Çok yakışıklıymış," dedi Nora, ben hiçbir şey söyleyemedim.

Daphne gülümseyerek başıyla onayladı. "Doğum günüydü, Varilok'ta onun için akıllardan çıkmayan bir balo düzenlenmişti." Fotoğrafı

eline aldı ve biraz daha yakından baktı. "Güzel bir gündü... Efendiliğiyle yine tüm genç kadınları kendine hayran bırakmıştı."

Gülümsemeyi denedim lakin boğazıma oturan koca yumru ve yanağımdan süzülen tek damlayla ağlamakta olduğumu fark ettim. Daphne bana baktı ve fotoğrafı elime uzattı. "Sende kalmasını ister misin?"

Tek elimle çaktırmadan göz altımı sildim ve gülümsemeyi denedim. "Çok... Sevinirim."

Daphne fotoğrafı sehpanın üzerine bıraktı. Benim için ayırdı.

Albümde babamın birkaç fotoğrafı daha vardı. Ok atarken, büyü kullanırken, dövüş eğitimi gerçekleştirirken, gülerken, ciddiyken, yürürken... Canlı gibi karşımdaydı ama yoktu. Yine de o gün baba kız bağını net bir şekilde hissettiğim gün olmuştu.

O gün Civan Zerefşan'ın kızı olduğumu kendime kabul ettirmiştim.

Benim öz babam, Civan Zerefşan'dı ve o sadece fotoğraflardaydı.

☽

Huzur verici malikâneden çıktığımızda saat gecenin ikisiydi. En güvenilir saatlerdi. Başımı cama yaslamıştım, elimde babamın tek fotoğrafı bulunuyordu. Sadece onu izliyordum, beni bir kez olsun göremeyen ama benim varlığımla ölümü gerçekleşen adama. Araba hafif hafif sallanıyor, araca çarpan çakıltaşları tık tık ediyordu. Orta şiddetli yağmur yağıyor, damlalar sertçe cama çarpıp yere düşüyorlardı. Işıklar yine açık değildi, uykum vardı aynı zamanda da yoktu. Başparmağımla fotoğrafın kenarını okşuyordum. Ve içimden keşke, diye geçiriyordum. Keşke ölmemiş olsaydın... Keşke şimdi seni görme ihtimalim olsaydı, Alaz'dan bunu isteseydim... Beni babama götürür müsün, diye sorabilseydim. Bir umut olsaydı... Seni arayabileceğim bir umudum olsaydı...

Sadece hakkında anlatılanlar –adaleti, yardımseverliği, iyiliği– ona hayran olmamı sağladıysa gerçekte görsem kimbilir neler olurdu... O an ilk kez kaderime ağlayasım geldi. Hayır, bir isyan değildi bu. Sadece bir evladın arzusuydu. Eğer elinde fotoğrafını tutmasa babasının görünüşü hakkında bile en ufak fikri olmayan bir evladın arzusu...

Gözlerim yeniden acıyla sızladığında başımı fotoğraftan kaldırıp Alaz'a baktım. "Beni ona götürür müsün?" diye sordum. Kaşları gözlerinin üzerine indiğinde, "Mezarına," diye düzelttim güçlükle. "Bir mezarı... Var değil mi?"

Diliyle dudaklarını ıslattı. Başını hafifçe eğerek onayladı beni. "Mezarı Varilok'ta. Kraliyet mezarlığında."

Hevesim söndü. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yani gidemeyiz," dedim sessizce.

"Bir yolunu buluruz güzelim," diye mırıldandı. "Bunu istiyorsan seni oraya götürürüm."

Yeniden heyecanlandım. "Benim için bunu yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım."

Dudaklarım gülümsemek için hareketlendi. Araba düz yolda öylece ilerlerken birkaç saniye birbirimize baktık. Yola bakmasını sağlamak için güçbela önüme döndüğümde, "Bu normal bir aşk değil," dedim.

Başıyla onayladı. "Farkındayım. Ve normal olan hiçbir şeye değişmem."

Ona bakmadan varla yok arası gülümsemekle yetindim. Huzurlu bir yolculuk geçiriyorduk, kendimi rahatsız hissetmiyordum, bu seyahat bana iyi gelmişti.

Sessizce karanlık yolu izlemeye devam ettim. Hem yolu hem de babamın fotoğrafını... Alaz'sa hem yolu hem de ara ara attığı bakışlarla beni izliyordu. Biliyordum ki onun bakışlarını hissetmemek için hissiz olmak gerekirdi.

Ne ara kapandığını bilmediğim gözlerimle uykuya dalmak üzereyken birden hissettiğim gürültüyle yerimde sıçradım, Alaz anlık bir şekilde direksiyon hâkimiyetini kaybettiğinde dudaklarından küçük çapta bir küfür yükseldi.

Gözlerimi kapatıp açarak korkuyla ona bakarken, "Neler oluyor?" diye sordum.

Hız göstergesi iki yüzlere çıktığında Alaz önce dikiz aynasına baktı. Ardından, "Saldırıya uğruyoruz," diye yanıtladı.

Tüm uykum kaçtı, oturduğum yerde anında toparlandım ve omzumun üzerinden arkama baktım, Kuray ve Liva'nın içinde bulunduğu arabayı kontrol edecektim ki cama yapışan bir siyahlıkla yerimde sıçrayıp önüme döndüm. Aynı anda büyük bir gürültüyle kaputa atlayan siyahlığı gördüm ve dudaklarımdan kopan çığlığa mâni olamadım.

Bu siyah pelerine bürünmüş yaratıkları elbette tanıyordum.

Ruhlupuslar.

Yaratık pelerine sarılı elini aracın camından içeri tek hamlede soktuğunda Alaz tek elini direksiyondan çekip yaratığa karşı bir alev rüzgârı gönderdi. Anında küle dönüştüğünde Alaz hızını biraz daha arttırmıştı ki aracın önüne bir ruhlupus daha fırladı ve bir başkası tavanı yumruklamaya başladı.

Alaz, "Böyle olmayacak," dedikten sonra aynı eliyle diğerini de küle çevirdi, ardından aracı çığlık attırıp kendi etrafında bir tur döndürerek durdurdu. Oturduğum yerde sağa sola savruldum, emniyet kemerim takılı olmasaydı savrulacaktım hiç şüphesiz. Kemerini çıkarırken göz ucuyla bana bakıp, "Sakın güç kullanma," dedi. Çünkü henüz gücümü kontrol altına alamamıştım ve yine fazla kullanıp bulunduğumuz yeri tüm evrene bildirebilirdim.

Araçtan ineceğini anlayıp ben de hemen kemerimi çıkarmak için hareketlendim. Alaz yeniden bana baktı ve, "Sakın dışarı çıkma," diye ekledi.

Cevaplamak için ağzımı açtım fakat beni dinlemeden dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Avcunun içini arabanın üzerine yasladığında kalkan büyüsü yaptığını fark ederek, "Alaz!" diye bağırdım. Saniyeler içinde geri çekildi ve beni duymazdan gelerek ormanın içine karıştı. Kemerimi çıkarıp kapıyı açmayı denedim lakin mühürlenmişti. Birkaç kere denesem de sonuç değişmedi.

Sinirle aracın camına bir yumruk geçirdim. Olayların dışında kalmaktan nefret ediyordum.

Kuray ve Liva da Alaz'ın hemen peşinden gittiler.

Sonrasıysa tam bir cümbüştü.

Devrilen ağaçlar, fışkıran sular, küle dönen yaratıklar... Alaz'ın, Kuray'ın ya da Liva'nın aldığı her darbede korkuyla yerimde sıçrıyor, dışarı çıkmak için can atıyordum ancak onları izledikçe şu an için sadece işlerine çomak sokacağımı fark ederek durmak zorunda kalıyordum. Yapmakta oldukları şey, ruhlupusların bana yönelmesini engellemeye çalışmaktı çünkü hepimiz biliyorduk ki istedikleri tek şey bendim.

Aracın camına bir ruhlupus daha atlayıp sadece beyazı görünen gözlerini bana diktiğinde arkadaşlarını çağırır gibi çığlık attı. Gerilmeme fırsat kalmadan büyük bir güç fırtınası onu arabanın üzerinden almış ve ateşler savurarak küle dönüşmüştü. Yeniden Alaz'a döndüğümde onun dizleri üzerinde çökmüş bir vaziyette, altında kalan ruhlupusun boğazını sıktığını gördüm. Kuray ve Liva diğerleriyle uğraşırken Alaz'ın arkasından bir ruhlupus daha geldi ve iki elini ona uzatarak güç kullanmak üzere hareketlendi.

Dudaklarımı korkuyla açtım, ellerim karıncalanırken, "Alaz!" diye bağırdım ancak beni duymadı.

Yaratık, Alaz'a gücünü fırlattığında Alaz son anda fark ederek geri çekildi ancak acı içinde haykırışı kulaklarımda yankılandı. Güçten

kaçamadığını anladım, kalbim dehşet içinde kasıldı. Liva'nın büyülü hançeri Alaz'ı yaralayan ruhlupusun sırtından saplanıp yarattığı çığlığıyla birlikte yok ettiğinde ben deliye dönmüş bir şekilde kapıyı açtım ve, "Alaz!" diye bağırarak, muhtemelen yaralandığı an kalkan bozulduğu için dışarı çıkabildim.

Kendini sıkarak, "İçeri gir Efsan," dediğinde sesini duyarak rahatlasam da duymazdan gelip koşmaya devam ettim. Nefes nefese kalan Kuray ve Liva'dan önce ona yetiştim ve, "İyi misin?" diye sorup dizlerimin üzerinde eğildim.

Nefes alışverişi sıklaşmıştı. Onu gözlerimle kontrol ettiğimde siyah kazağının sol omuz kısmının parçalandığını ve yaralandığını gördüm. Derisinin yarıldığını ve etinin göründüğünü fark ettiğimde, "Yaralanmışsın," dedim korku dolu sesimle. Elimle dokunmak istedim ancak yara öyle derin ve kan öyle çok görünüyordu ki yapamadım. Beynim uyuştu, parmak uçlarım titredi.

Gözleri yüzümü tararken, "Büyük bir şey değil," dedi. "Küçük bir sıyrık."

"Herkes iyi mi?"

Kuray bu soruyu sorduğunda Alaz bakışlarını güçbela yüzümden ayırdı ve, "Sorun yok," dedi. "Bir an evvel buradan gitmeliyiz. Hadi."

Yaralanmayan tarafıyla yerden destek alıp kalkmak için hareketlendiğinde, "Yaralandın," diye uyardım yeniden. "Omzunu..." Yutkundum. "Omzunu tedavi etmeliyiz."

"Daha beter yaralar almıştım Efsun, bununla vakit kaybedemeyiz," dedi ve beni dinlemeden ayaklandı.

Liva şöyle bir baktıktan sonra, "Yanımızda gerekli ilaçlar yok. Enfeksiyon kapmadan saraya varsak iyi olur," dedi. Alaz başıyla onayladı. Bakışlarımı yarasından ayıramıyordum ve suratım hâlâ asıktı.

"Efsun..." dedi sessizce. Toprağa bulanmış elini yukarı kaldırıp avcunu yanağıma bastırdı. Başparmağı usul usul tenimi okşarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Benim için endişelenip ilginden faydalanmayı çok istesem de sana kıyamıyorum. İyiyim, gerçekten küçük bir sıyrık."

"Derin görünüyor."

"Bundan daha derin yaralarım var, üstelik yüreğimde. Ama onlar görünmüyor."

Söylediğiyle benim yüreğimdeki yaralara dokunduğunu hissettim.

Liva bir kez kornaya bastığında Alaz elini yüzümden indirdi ve başıyla arabasını işaret etti. Yolun devamında ikimizin ağzından da tek kelime dahi çıkmadı.

☽

Sabahı nasıl ettiğimi bilmiyordum.

Uykumu doğru düzgün alabilmiş değildim, asla dalamıyordum. Gözümü kapattığım an gece aklımda beliriyor ve yanımda yatmasına rağmen ruhlupusun Alaz'ı yaralayışı aklıma geliyordu. Sarayın şifacısı olan kadın, "İyi ki sıyırmış," demişti. Küçük bir yara olmasına rağmen omzunu delen güç, eğer birkaç santim oynayıp yüreğine isabet etseydi...

Kalbini delip geçermiş.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Bugün eğitime nasıl odaklanacağımı bilemiyordum. Gözlerimin perde arkasında dönen tek şey oydu.

Ya kaybedersem?

Alaz'ı...

Kaybetmek.

Hiç tamamen kazanamamışken...

Ona doyamamışken...

Ve onu doyasıya sevememişken...

Zehirli, hastalıklı bir düşünceydi. Bundan nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum.

"Seviye atlayan, beni duyuyor musun?"

Kuray'ın omzuma dokunmasıyla birlikte sıçradım. İnce kaşları gözlerinin üzerine inerken, "Hey," dedi. Tedirginleşti. "Benim. Başınızın belası."

Yutkundum. Elimle alnımı ovuştururken, "Dalmışım," dedim.

Yüzümü şöyle bir inceledi. "Belli..." Gözlerini kıstı. "Hasta mısın? Ya da yorgun? İstersen dersi iptal edelim."

"Karşımıza çıkacak bir sonraki engelde de arabanın içinde oturup olan biteni izleyebileyim diye mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Gerek yok Kuray, ben almayayım."

Avcumu uzattım, baş ve işaretparmağıyla tutmuş olduğu bilekliği elime aldım. Kuray, "İyi," diye yanıtladı beni. "Emin ol bu durumdan ben de memnun değilim. Bir kişi bir kişidir. O kadar gücün var, idare edebilsen sarayı başımıza yıkarsın ama yok. Hiçbir işe yaramıyorsun."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımda omuzlarını kaldırıp indirdi. "Dost acı söyler tatlım. Biraz kamçılamak gerekiyor seni. Gücünün efendisi olduğunu hatırla. Sen ne kadarını kullanmak istersen o kadarı çıkar dışarı. Hepsinin kaçmasına izin verme."

"Bu kadar fazla bir güç sende olsaydı aynı şekilde konuşabilir miydin?"

Sırıttı. "Şuna bak, gücüyle ezmeyi deniyor bir de." Reverans yaptı. "Özür dilerim Kraliçe'miz, sizin gücünüzü ölçmek benim ne haddime. Ne kadarını isterseniz o kadarını kullanırsınız."

Bilekliği ince bileğime takarken gülümsedim. Ancak bu, gözlerime tam anlamıyla ulaşamadı.

Derin bir nefes aldıktan sonra bileğimi serbest bırakıp Kuray'a bakarken boynumu kıtlattım. "Bugün ne yapacağız?"

"Simülasyon. Bu..." Diliyle dudaklarını ıslattı. "En etkili simülasyonlardan biri. Korkularınla yüzleşeceksin, en büyük korkunla. Ve o an nasıl davranacağını kontrol edeceğiz. Efsan açıkçası bu çok zor bir ders, iyi hissetmiyorsan başlamanı önermem çünkü yıpranabilirsin."

Kafamı hayır dercesine salladım ve uzun, gümüş rengi deri koltuğa oturdum. "Hemen başlayabiliriz. Düşüncelerle boğuşmak daha zor."

İstemsizce nefesini dışarı savurdu. "Emin ol daha zor değildir."

Koltuğa yaslanarak gözlerimi kapattığımda Kuray'ın gölgesi üzerime düştü. Bileğimi yukarıya kaldırıp bilekliğe dokundu.

Ve saniyeler içinde bilincimin, bulunduğum ortamdan ayrılmasına neden oldu.

Koşuyordum.

Kar yağdığından içinde bulunduğum orman bembeyaz olmuştu. Soluksuz kalmıştım, hava buz gibiydi ve aldığım her nefes ciğerimi yakıyordu, patlama raddesine geldiğini hissediyor ama duramıyordum, durmamalıydım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, ayaklarım attığım her adımda sızlıyordu.

Buz kütlesinin üzerine bastığımda kaydım.

Yüzüstü yere düştüm, avuçiçlerim sertçe buzdan zemine çarptı ve ellerim acıyla sızladı. Avuçlarımı çevirip kontrol ettiğimde çatlaklarına kan sızdığını gördüm. Kıpkırmızı kan damlaları parmak uçlarımdan avuçlarıma doğru sızıntı şeklinde akıyordu; yere damlıyor, beyaz zeminde şarap kırmızısı izler bırakıyordu.

Canımın acısını önemsememeyi denedim, koşmalıydım.

Yetişmem gereken bir yer vardı.

Soğuktan birbirine çarpan dişlerime aldırış etmeden ayağa kalktım. Ayakkabım yoktu. Parmaklarım su toplamış, şişmiş, kızarmıştı. Soğuktan uyuşmuşlardı.

Ama koşmam gerekiyordu.

Yutkundum.

Derin nefes aldım ve gözlerimi sıkıca yumup açtıktan sonra tekrar bitap bacaklarımı hareket ettirerek koşmaya başladım. İri ağaçların arasından yürüdüm; köprüsüz, soğuk derelerde yürüdüm, sağa döndüm, sola döndüm. Düştüm, kalktım, düştüm, düştüm ve kalktım.

Nihayetinde karşıma çıkan şey bir tepe oldu. Tepenin ardından birtakım uğultular duyuluyordu, ulaşmam gereken yerin orada olduğunu anladım ve hiç beklemeden çıplak ayaklarım, buz tutmuş ellerimle tepeye tırmanmaya başladım. Rahat bir nefes, sıcak kıyafetler için deliriyordum ve tüm bu ihtiyaçlarım tepeye tırmanınca karşılanacakmış gibi hissediyordum. Ellerimle tuttuğum her taşı bir öncekinden daha güç kavrıyordum. Zirveye yaklaştığımda uğultular daha net bir hal aldı.

Zirveye çıktığımda önce Varilok Sarayı'nı ardından sarayın avlusunda bekleyen kalabalığı gördüm. Daha fazla gücüm olmadığından oturdum, soluklandım. Biraz o şekilde kalabalığı izledim. Halk, ellerini kaldırıp indirerek sloganlar atıyordu. Dizlerimi kendime çektim, kollarımı dizlerimin üzerine koyarak gözlerimi kıstım, daha dikkatli dinlemeyi denedim. Ne istediklerini çözmeye çalışıyordum.

Biraz sonra sesleri daha net işittim.

"İnfaz!"

"İnfaz!"

"İnfaz!"

Kaşlarımı çattım. Kimin infazını istediklerini anlamaya çalıştım. Sarayın kapısına odaklandı gözlerim bu defa herkes gibi. İki muhafızın koluna girip âdeta sürükleyerek dışarı çıkardıkları, pantolon giymiş ancak gövdesi çıplak olan adamı seçtim.

Nihayet onu bulduğumda kalbimin kasıldığını hissettim.

Muhafızların sürüklediği kişi Alaz'dan başkası değildi. Halkın infazını istediği kişinin de Alaz olduğunu anlamam gecikmedi. Öfkeli kalabalık sevdiğim adamı yuhalayıp ellerindeki taşları bedenine fırlatırken, "Hayır!" diye bağırdım. "Durun!" Neredeyse çığlık attım. "Alaz!"

Ne durdular ne de beni dinlediler.

"Alaz!" diye haykırdım gövdesine, sol göğsünde taşıdığı mührün üzerine, yüzüne, başına, ayaklarına taşlar isabet ederken. Taşlar Alaz'a atılıyordu ancak ben yaralanıyordum.

Ayağa kalktım. "Durun!" diye bağırdım, tüm güçsüzlüğümü kapı dışarı ederek koşmaya başladım. Yokuş aşağı koşarken düştüm fakat hiç beklemeden ayağa kalktım, yuvarlandım, başım bir kayaya çarptı ve bu defa alnım kanadı. Durmadım. Kanım dudaklarımın arasına girdi, umursamadım. "Durun!" diye bağırdım.

Aklım durmuş gibiydi, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Her şey dondu, bildiklerim sıfırlandı. Çaresiz kaldım.

"Ne olur durun! Alaz!"

Alaz'ın önünde ve arkasında duran üç muhafız, koca okları yukarı kaldırdı. Tam sevdiğim adamın vücuduna nişan aldılar. "Hayır!" dedim. Yeniden düşecektim ki son anda ayakta kalıp koşmaya devam ettim. "Alaz!"

Ve beni duydu.

Nemli saçlarının, üzerine gölge düşürdüğü kapkara hareleri metrelerce öteden beni buldu. O oklardan daha delici bir bakış attı gözlerime; özlem, hasret, pişmanlık, gözyaşı dolu. "Alaz, kaç!" dedim. "Durun! Yalvarırım!"

Nihayet öfkeli kalabalığın arasına girdim. Ellerimle itekledim beni gözleri görmeyen, sadece Alaz'ın ölümüne odaklanmış kişileri. "Durun! İstediğiniz benim!"

Halk bağırmaya devam ediyordu.

"İnfaz!"

"İnfaz!"

"İnfaz!"

"Hayır!" dedim. Mührüm cayır cayır yanıyordu.

Ön sırada kalan iki kişiyi de büyük bir hırsla kenara ittim, Alaz bana bakmayı sürdürüyordu. Ona sapasağlam kavuşmuş olmanın verdiği rahatlamayla bir adım daha attım.

Ancak tam da o an kulaklarımda tam altı okun çıkışının sesi uğuldadı.

Herkes sustu.

Kalbim ortadan ikiye yarıldı. Oklar, Alaz'ın zayıflamış sırtından, gövdesinden içeri girdi, uçları dışarı çıktı. Biri tam mührün üzerini hedef almıştı, teninden aşağı koyu kırmızı kanlar süzülüyordu.

Bana bakıyordu.

Bana bakarak can veriyordu.

Kalabalık sustu.

Çocuklar ağlamalarını dindirdi.

Alaz, bana bakarak dizlerinin üzerinde çöktü.

Açık kalan ağzıyla, "Efsun," demek istedi fakat dışarı akan kanlar bunu söylemesine imkân vermedi.

Toprak ayaklarımın altından kaydı.

Alaz kırmızıya boyandı.

Gözleri aşkla değil, bomboş bakıyordu artık.

Karşımda Alaz yoktu, ruhu göğe yükselmiş, sadece bedeni kalmıştı.

Ruhu ondan koptuğunda bedeni bu yükü daha fazla taşıyamadı ve dağ gibi adam yüzüstü düştü.

"Hayır," dedim kendi kendime. "Hayır."

Sık nefesler alıp veriyordum.

Yutkunmak artık benim için çok zordu. Onu kaybedeceğimi anlayarak, "Ölmesine izin veremem," deyip yanına koştum. Başını yerden kaldırdım.

Artık gözleri de yaşamıyordu. Bana bakmasını istiyordum ancak kollarımın arasında olmasına rağmen değil bakmak, kıpırdamıyordu bile.

Az önce kendi kanımla kirlenen ellerim şimdi onun kanıyla kutsanırken, "Alaz," dedim titreyen sesimle. Dilimle dudaklarımı ıslattım, kanın metalik tadını aldım. Dilimi ısırmış olmalıydım, ağzım kan gölüne dönmüştü. Elimi kaldırdım, nemli yüzüne dokundum. "Alaz," dedim uyanması için yalvararak. Yanağına elimdeki kanı sürüldü. Gözkapaklarını açmak istedim. "Ben geldim," dedim bomboş bir ifadeyle.

Cevap yok.

Saçlarını okşadım.

"Bana bak Alaz. Yalvarırım." Sesim tir tir titriyordu. "Ne olur bana bak."

Bana yanıt vermiyor. Kokusunu alamıyorum. Kan kokuyor.

Bakışlarım korka korka göğsüne iniyor, eşlik mührümüzü bulup dokunmak, onu iyileştirmek istiyorum.

Lakin eşlik mührümüzün silindiğini görüyorum.

Korkuyla tek elimi ondan çekip kendi üzerimdeki bluzun yakasını indiriyorum ve bakıyorum sol göğsüme.

Mühür yok.

Ve o an anlıyorum.

Alaz, öldü.

Ö l d ü.

Alaz, beni bıraktı.

Onu bir daha bulamayacağım.

Onu bir daha koklayamayacağım.

Onu bir daha duyamayacağım.

Çünkü...

Alaz öldü.

Kucağımda yatan o değil, cesedi.

Ruhu beni terk etti.

Alaz öldü.

İçim acıyor. Kanım kaynıyor, gücüm şaha kalkıyor. Acım öyle büyüyor öyle hırs doluyorum ki dayanamıyorum. O dizlerimde yatarken ben başımı göğe kaldırıyorum ve avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Ses tellerim yırtılıyor, yer sallanıyor, zeminlerde çatlaklar oluşuyor.

Kaynama noktasına gelen kanım devasa bir güce dönüşüyor, tüm bedenimle dışarıya güç saçıyorum. Tüm kalabalığı ezip geçiyor gücüm, sarayı yakıp yıkıyor. Dereler çağlıyor, taşıyor. Orman yanıyor, dağ sallanıyor, sarayın kaleleri tek tek çöküyor.

Kendimi tüketene dek güçlerimi çıkarıyorum.

Baştan ayağa titriyorum.

"Efsan."

İsmim kulaklarımda defalarca yankılandığında haykırarak gözlerimi açtım. Yüreğimde delirten bir acı vardı, delinmiş tavana bakıyor, burnuma dolan tozlarla öksürerek nefesler alıp veriyordum.

"Bu da neydi?" Tanıdık bir ses duyduğumda başımı sağıma çevirdim. Kuray, birkaç metre ötemde, yıkılan taşların arasında bir yere tünemiş kollarıyla başına kalkan oluşturmuş bir vaziyette bana bakıyordu. Tam üç kere öksürdü ve, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

İçinde bulunduğumuz alanın tavanı çökmüştü.

Onunla ilgilenemedim. Burnuma yanık kokuları gelmeye devam ediyordu. Önce avuçlarıma baktım, ne kan ne de yara vardı. Çıplak ayaklarıma baktım, ayakkabılarım ayağımdaydı. Doğruldum, kazağımın yakasını çekiştirdim, mührümü kontrol ettim; duruyordu.

Yine de rahatlayamadım.

"Alaz," dedim soluk soluğa ve tekrar öksürdüm. Kolumdaki bileklği çıkarıp bir kenara atarak doğruldum.

Arkamdaki Kuray, "İyiyim, teşekkürler!" diye seslense de ilgilenemedim.

Topallayarak koşar adımlarla dışarı çıktım. Buraya doğru gelen telaşlı kalabalığı gördüm, hepsi ayrı yönlerden bana doğru ilerleyip, "Efendim!" diyorlardı endişeyle. "Efendim, iyi misiniz?"

Gözlerim yalnızca Alaz'ı arıyordu. Önüme, sağıma, soluma baktım, onu göremeyince yüreğimdeki yangın büyüdü. Elimi sol göğsümün üzerine koyarak neredeyse ağlayacak durumda arkamı döndüm.

Ve metrelerce öteden, büyük bir telaş içinde bana doğru koşan Alaz'ı seçtim. Öyle rahatladım ki neredeyse bacaklarım beni taşıyamayacak, yere düşmeme neden olacaklardı. "Alaz!" diye seslendim ve ağlayıp gülmek arasında bir vaziyette, ağrıyan dizlerime aldırış etmeden ona doğru koştum.

Benden bu kadardı.

Daha hızlı bir şekilde ilerleyip aramızdaki mesafeyi kapattığında, "Sen"le başlayan bir şey söyleyecekti ki konuşmasına izin vermeden aylardır yapmak istediğim şeyi nihayet yaptım.

Öne atıldım ve ona sıkıca sarıldım.

Bedenimi içine sokmak istercesine sarıldım, kollarımı boynuna doladım, başımı göğsüne yasladım, gözlerimi sıkıca yumdum ve sadece odunsu kokusunu soludum. Kasvete bürünen ruhuma güneş doğdu, kalbimin içindeki kuş yuvasından çıktı ve neşeyle öterek göğe doğru hevesle kanat çırptı.

Kan değil, Alaz kokuyordu. Sıcacıktı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Hayatım boyunca yapmak istediğim tek şey buymuş gibi sarıldım ona, gövdem gövdesine yapıştı âdeta. "Yaşıyorsun," diye fısıldadım. "Buradasın."

Buradasın ve sana sarılıyorum.

Nihayet güçlü kolları belime dolandı.

Buradasın ve beni sarıyorsun.

Bir kez daha anladım, ne olursa olsun, kaç evren varsa ve hangisine gidersek gidelim benim için en rahat yer burasıydı. Alaz'ın göğsü... Başım yalnızca onun göğsüne yaslandığında rahat ederdi, ancak onu soluduğunda işlevini görürdü ciğerlerim, ağzımdan yalnızca onun için kelimeler çıkmalıydı, kulaklarım onun sesini duydukça vardı.

Alaz benim eşimdi.

Tek korkum, vazgeçilmezimdi.

Olmazsa olmazımdı.

Yutkundum, tekrar onu soludum ve, "Buradasın," dedim yeniden bitik bir ses tonuyla.

"Buradayım güzelim, yanındayım."

Gözyaşlarım göğsüne damladı, hıçkırıklarımı tutamadan ağlamaya başladım. "Seni kaybedemem. Alaz ben sensiz yapamam."

Bir adım geri çekildi, omuzlarımdan tutarak beni gövdesinden ayırdı. Büyük elleri yüzümün iki yanını kavradı ve ona bakmamı sağladı. Başparmakları gözyaşlarımı usul usul silerken, "Kaybetmeyeceksin," dedi kesin bir sesle. "Bu nereden çıktı?"

Burnumu çektim. Hıçkırdım. Sorusuna yanıt veremeden, "Ben sensizlikle başa çıkamam," derken başımı olumsuz anlamda salladım. Gözyaşlarımla ıslanan dudaklarımı dilimle temizledim. "Bir daha sensiz yapamam Alaz. Beni bırakma." İyice âcizleştim. "Beni bir daha bırakma. Ben bunu kaldıramam."

Gözlerindeki endişenin yerini duygusal bir ifade aldığında âdemelması hareketlendi. "Güzelim..." dedi sessizce. Alnı alnıma yaklaştı, buğulanan simsiyah hareleri daha yakından izledi beni. O da tükenmişti, belliydi. Son kez yaşlarımı sildikten sonra söyleyeceklerini tamamlamak yerine beni hızla kendine çekip göğsüne bastırdı. Elleri sırtımda birleşti ve dudakları omzuma kapandı.

Bu en güzel cevaptı.

Alaz'a karşı tüm direncim, karşı koyuşlarım, gururum, inadım öldü.

Bende onun aşkına karşı koyacak tek bir hücre dahi kalmamıştı.

Yavru bir kedi gibi ağlaya ağlaya sokuldum sinesine biraz daha ve kokusunu içime çeke çeke dakikalarca orada öylece durmaya devam ettim.

Evimde. Alaz'ın göğsünde.

Bölüm Altı

Tuzla Buz

Tamamlanmıştım.

Bu evrene geri geldiğimden beri ilk kez bir bütün gibi hissediyordum. Alaz, benim eksik kalan parçamdı. Başım göğsüne yaslıyken diğer her şey önemini kaybediyor ve yalnızca o kalıyordu. Oksijenim oydu, kalp atışım oydu, sesim oydu ve duymak istediğim oydu, ruhum ondan ibaretti. Onsuz yapamazdım. Yapamamıştım da... O bir yıl hayatımın en beter dönemiydi. Ve şimdi onu yeniden kaybetmeyi göze alamazdım. Ondan daha fazla uzak duramazdım. Hayatım onun göğsüme çarpan yüreğinin atışlarında saklıydı ve atışlar durduğunda ben biterdim. Ortada Efsan diye bir şey kalmazdı.

Gözyaşlarım tişörtünü ıslatmayı sürdürürken Alaz hafiften geri çekilerek yüzümü avuçlarının arasına aldığında yaşlı gözlerim güzel simasına tırmandı. Başparmakları gözaltlarımı silmeyi sürdürürken, "İyi misin?" diye sordu sessizce. İçinde barınan telaşı fark etmemek imkânsızdı.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Güç..." dedim ancak konuşamadım. Nefes aldığımda dudaklarım titredi. "Simülasyonda... Güç kullandım. İstemeden oldu. Çok kötü şeyler gördüm. Kurtulmak istedim, kimse beni dinlemiyordu. Kimse beni duymuyordu, sen... Kanlar..." Boğazıma art arda hıçkırıklar dizildi. "Kendime engel olamadım. Çok özür dilerim. Gücümü tutamadım. Tavan yıkıl..."

"Şş," dedi tam üç kere. Başparmakları yanaklarımı okşarken, "Senden önemli değil," dedi iki kez mırıldanır gibi. "Önemli değil."

Dudaklarıma akan gözyaşlarımı dilimle temizledim. "Çok güç kullandım. Ya burası bulunursa... Ya kalkana zarar..."

"Tamam sevgilim," diye kesti laflarımı. "Sorun yok." Parmakları oldukça narin okşuyordu yanaklarımı, Alaz benim tek ilacımdı. "Halledeceğim."

"Simülasyon odası yerle bir oldu. Ben... Elimde değildi."

"Efsun tamam," dedi bu defa kızar gibi. "Önemli değil."

"Ya kalkan? Ya konumumuz?"

Alaz bana cevap veremeden başlarında Bars'ın bulunduğu muhafız bölükleri etrafımızı sardı. Bars ikimize de ayrı ayrı baktıktan sonra, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Alaz arkadaşını gözleriyle onayladı. "Herkes iyi. Kalkanı kontrol etmemiz gerekiyor."

Bars başıyla onaylayıp arkasındaki birliklere kafasıyla ormanı işaret ettiğinde Alaz önce Mehsa'ya baktı. "Efsan'ın yanından ayrılma." Yüreğim kasıldı. Tekrar bana döndüğünde, "Kafana takma," diye mırıldandı ve alnımdan öptü. "Kalkanı kontrol edip geleceğim."

Hızla tişörtünün yakasını kavradım ve durmasına neden oldum. "Gitme..." Yutkundum. "Gitme. Lütfen, lütfen gitme."

Bir yüzüme bir de yakasından tutan ellerime baktı. "Efsun..."

"Sana ihtiyacım var," dedim hızla. "Ne olur gitme."

Bana bakakalırken dudaklarından belirgin bir soluk dışarı çıktı. Kapkara hareleri söylediklerimle birlikte daha da koyulaştı, omuzları düştü. O sırada Bars, Alaz'ın omzuna iki kere dokundu. "Sen eşinle ilgilen kardeşim, biz hallederiz."

Ben yalvaran bakışlarımla sevdiğim adamı mercek altına almışken Alaz göz ucuyla Bars'a baktı. Yeniden bana döndüğünde hiç beklemediğim bir anda koltukaltlarımdan ve bacaklarımdan tutarak beni kucakladı. Hiç yadırgamadan kollarımı boynuna doladım ve başımı tekrar göğsüne yasladım.

Buradaydı.

Yaşıyordu.

Alaz hizmetlilere, "Odayı hazırlayın," dediğinde hayran ifadelerle bizi izlemekte olan birkaç genç kadın hemen başlarıyla onayladı ve koşar adımlarla sarayın içine doğru ilerlediler.

Benimle ilerlerdi yavaş yavaş, hızlanırsa canımı acıtacakmış gibi dikkatle atıyordu adımlarını. Başımın altında kalan göğsü yükselip iniyor, kalbinin düzensiz atışları kulaklarımı dolduruyordu.

Benim için hızlanan düzensiz atışları...

Öyle büyük bir güç kullanmıştım ki fena halde halsizdim. Gözlerimi kapatıp uyumak istiyordum, direncim kalmamıştı. Fakat uyandığımda Alaz'ı bulamama düşüncesi dalıp gitmeme engel oluyordu. Gözlerimi kapatmıştım ancak zihnimi kapatamıyordum. Bunun yerine derin derin nefesler alıp veriyor, hasretini çektiğim kokusunu bir daha hiç bulamayacakmışçasına soluyordum.

Normalden daha uzun süren yolun ardından nihayet odamıza çıktığımızda Alaz kapının önünde bekleyen muhafızlara bir şey söylemeden

büyü gücüyle kapıyı açtı, içeriye girdiğimizde hemen kapattı. Yatağımıza doğru ilerlerken kulağıma, "Duş almak ister misin?" diye mırıldandı.

Başımı yapabildiğim kadar hareket ettirdim. "Uyumak istiyorum," diye mırıldandım. "Benimle uyu."

"Duş al, daha rahat bir uyku çekersin. Çok yoruldun bebeğim."

"Uyanınca alırım," dedim bir çocuk huysuzluğuyla, sessizce. "Ben şimdi uzanmak istiyorum Alaz. Seninle."

Saçlarımın üzerine bastırdı dudaklarını. Adımlarını yatağa doğru yönlendirirken, "Peki, öyle olsun," diye karşılık verdi. Bedenimi nazikçe yumuşacık yatağa bıraktı, doğrulurken, "Üzerini değiştirelim," dedi.

Kolundan tuttum. "İstemiyorum, ayrılma yanımdan."

İfadesindeki afallamayı seçebiliyordum, yaşadığımız anın farkında değildi henüz sanki. Kurduğum her yeni cümle onda başka bir şaşkınlık boyutu açıyordu. Haftalarca onu istememiş, ondan uzak durmak adına büyük çaba sarf etmişken şimdi yanımdan ayrılmamasını istemem onu bozguna uğratmıştı. İdrak edemiyordu belki. Eğer normal bir anda olsaydık şu an bu haline gülümseyebilirdim. Fakat tüm gücümü kullandığımdan öyle bitkindim ki dudaklarımı doğru düzgün hareket ettiremiyordum.

Tişörtünü çıkardı, ardından yatakta onun için açtığım yere uzandı. Kolumu tuttu ve beni kendisine çekti, sıcacık göğsüne yasladım yüzümün sol tarafını hemen, elimiyse mührün olduğu göğsünün üzerine kapattım. Alaz'ın kolları beni sardığında yuvamdaydım. İçime rahat bir nefes çektim, dudaklarımı tenine dokundurarak, "Uyandığımda yanımda ol," diye mırıldandım. Sonra gözlerimi sıkıca yumdum.

Belli belirsiz, "Nasıl ayrılabilirim ki?" dediğini duydum.

Saniyeler içinde yorgunluğum, beni uykunun hüküm sürdüğü öte diyarlara alıp götürdü...

☽

Gözkapaklarım ağır ağır birbirinden ayrıldığında o tanıdık koku benimleydi, yanağımın yaslı olduğu sıcak göğsü ağır ağır inip yükseliyordu. Evrenin, hatta evrenlerin en rahat yatağı burasıydı ve onun kolları kadar ısıtan bir yorgan yoktu. Huzurun saklı olduğu bedenine yavru bir kedi gibi sinmiştim aylar sonra ilk defa. Dinlenmiş hissediyordum, uykuya dalmadan önceki o korkak halim artık benimle değildi, rahatlamıştım. Yorgun değildim, saatin kaç olduğu hakkındaysa hiçbir fikrim yoktu. Gece olduğunun farkındaydım; odadaki karanlık,

komodinlerin üzerindeki gece lambalarının yanmasıyla dağıtılmaya çalışılmıştı. Boylu boyunca Alaz'ın üstünde uzanıyordum, elleri sırtımdaydı, yatıştırıcı etkisiyle bluzumun üstünden ağır ağır okşuyordu tenimi. Görüşüm netleştiğinde gözlerimi kaldırdım, ilk gördüğüm boğazı ve çıkıntılı âdemelması oldu. Biraz daha yukarı baktığımda sakalsız çenesini, dudaklarını ve beni izleyen simsiyah harelerini seçtim. Beni izleyen, evet. Uyumamıştı, belliydi.

Biraz sessiz kaldım.

O da sessiz kaldı.

Yalnızca bakışlarımızla seyrettik birbirimizi, söylenecek çok şey vardı ama söyleyemeye takatimiz yoktu sanki. Konuşacak çok şey vardı ancak konuşmaya gerek yoktu. Sessizlik, aidiyet. Alaz ve ben. Alaz ve Efsun, birlikte. Yeniden.

İdrak etmek benim için zordu. Onun için de öyle olmalıydı.

Ağzımı açıp tek kelime edemeyeceğimi anladığımda başımı tekrardan indirip göğsüne yasladım. Alaz'ın kolları biraz daha sıkı sardı beni. Odadaki şömine yanıyor, ateşi yükselten odun çıtırdayarak bacaya kıvılcımlar saçıyor, gölgeler duvarın üzerinde vals ediyordu. Hava yağmurluydu, pencerelere vuran damlalar takır tukur aşağıya iniyorlardı. Arada bir gök gürlüyor sonra o sesin yerini rüzgâr alıyordu.

Saadet uzunca bir sürenin ardından benimle, bu odanın içindeydi. Alaz'ın tek eli saçıma tırmandığında başı okşanan yavru kedi misali gözlerimi yumdum. Elleri aşağı yukarı hareket ederek beni yatıştırırken nihayetinde şifamın bir kısmının içinde bulunduğu sesini duyurdu.

"Daha iyi misin?"

Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım.

Gözlerimi açtım, başparmağım göğsünün üzerinde hareket ediyordu. Mührün üzerinde. Bir şey söyleyemeden sessizce başımla onayladım. İçimde çok fazla duygu vardı, dilimin ardında çıkmayı bekleyen çok fazla sözcük bulunuyordu. Ancak o an içimden geçen en belirgin duygu vuslata ermiş olan hasretti. Nefes aldım, odunsu kokusunu içime çektim. Ömür boyu soluyacağım tek koku bu olsa şikâyet etmezdim ancak diğer her şey duruyorken bundan mahrum kalsam...

Her şeyi yerle bir ederdim.

Öte yandan boğazımda bir kuruluk vardı; bağırmış, güç kullanıştım. Uyumak bedenimi yatıştırsa da boğazım yanıyor, ciğerlerim su içmek için can atıyordu.

"Susamışsındır," dedi Alaz, içimi okuyormuşçasına. Beni incitmemeye çalışarak hafiften doğruldu, tek kolunu yavaşça hareket ettirdi,

avcunu komodinin üzerindeki sürahiye doğrulttu, saniyeler içinde sürahi Alaz'ın elinde yerini aldı. Bardağı da aynı şekilde aldıktan sonra sessizliği bölen, suyun şırıltısı oldu. Sürahi yeniden kendiliğinden komodinin üzerine konurken ben üzerinde hafifçe doğruldum, bardağı elinden aldım ve dudaklarıma götürdüm. Alaz'ın gözlerinin hâlâ beni seyrettiğini biliyordum. Hafiften soğuk su içimdeki kurak yerlere dokunurken biraz daha iyi hissettim.

Boş bardağı dudaklarımdan ayırdım, dudağımın üzerinde kalan damlaları dilimle temizledim. Alaz bardağı elimden aldı, komodinin üzerine bıraktı. "Sarayın şifacısı senin için bir iksir hazırladı," dedi sakin bir tonlamayla. Başımı anlamışçasına ağır ağır salladım. "Fazla güç kullandın, uyuyarak rahatlamışsındır ancak tam olarak iyi sayılmazsın. İksir iyi gelecektir."

Az önce bardağı tutan eli şimdi küçük, cam iksir şişesini avuçlamıştı.

İçinde koyu kırmızı bir sıvı vardı. Yüzümü buruşturdum. "Kana benziyor."

Dudakları çok hafif kıvrıldı iki yanına doğru. "Kırmızı meyvelerden ve garon kökünden yapılıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Uzattığı iksiri elinden aldım ve içmeden önce kokusunu almak için burnuma tuttum. Anında yüzümü buruşturdum, çürük yumurta gibi kokuyordu. "Dinçleşmek için bunu içmeme gerek var mı sahiden?"

"Garon kökünün kokusu biraz ağırdır ama çok iyi gelir Efsun, saatlerce uyusan o kadar rahatlayamazsın."

"Ve benim bir an evvel daha iyi olmam gerekiyor."

"Zayıf ve savunmasız olduğun anların süresi ne kadar kısa olursa o kadar iyi."

Haklıydı. Çocuk gibi mızmızlanmak yerine burnumu tıkadım ve ağzımı kocaman açıp gözlerimi yumarak iksiri bir dikişte bitirdim. Bu sırada Alaz yeniden bir bardak su uzattı, hâlâ damağımda tadı olduğundan burnumu açmadan suyu ellerinden alıp fondipledim. Yeniden nefes aldığımda, ağzımda çok hafif garon kökünün tadı olsa da rahatsız edici düzeyde değildi. Tek eli belimin üzerinde durmaya devam ediyordu, yüzlerimiz karşılıklı olarak birbirine bakıyordu artık ve tekrar sessiz bir bakışma yaşadık. Bir anda bu şekilde olmak, bir anda yeniden sarmaş dolaş olmak ikimizin de beklediği bir durum değildi. Nitekim ne o konuşabiliyordu ne de benim ağzımdan çıkıyordu tek kelam.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından boğazını temizleyip dudakları hareketlenen Alaz oldu. "Simülasyon alanından çıktıktan sonra kendinde değildin. Benimle olmak istedin, o yüzden..."

"Kendimdeydim," diye kestim sözünü, nasıl tamamlayacağını anlayarak. Bunu öylesine yaptığımı düşünmesini istemiyordum, ben artık bir şeyleri gizlemek istemiyordum. Kaşları çok hafif gözlerinin üzerine indiğinde gövdemin altındaki kalbinin atışını kulaklarımda hissettim. Yutkundum. "Ne yaptığımı biliyorum. Hâlâ kendimdeyim. Seninle olmak istedim çünkü seninle olmak istiyordum. Hâlâ istiyorum."

Nefes alışverişlerinin sıklaştığını daha hızlı yükselip alçalan göğsünden, aralık kalan dudaklarının arasından yayılan ılık soluklardan anlamak zor değildi. Ağzı açılıp kapandı, gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bir şey söylemediğinde elim omzunun üzerine düştü ve o sırada Alaz'ın dudaklarından yalnızca acıyla tıslama döküldü.

Başımı eğip ne yaptığıma bakmak için gözlerimle omzunu kontrol ettiğimde aklımdan uçup giden açık yarasını gördüm. Ruhlupusların açtığı yara. Ve korkuyla gözlerimi açtım. "Yaralıydın, özür dilerim," dedim büyük bir pişmanlıkla, ardından üzerinden inmek için hareketlendim. Fakat iki eliyle birlikte beni belimden öyle sıkı tuttu ki değil inmek sağıma doğru hareket dahi edemedim.

"Dur..." fısıltısı döküldü dudaklarından. "Bir şey yok, iyiyim."

"Yaran," dedim endişeli ifademle. "Açık."

"Açık olması gerekiyor, iyileşebilmesi için. Onu boş ver, iyileşen başka yaralarım var şu an." Ben yatışırken bu defa o yutkundu, çıkıntılı âdemelması hareketlendi. "Dur biraz, idrak etmeme izin ver." Gözleri beni daha yakından izlerken, "Efsun, bu..." dedi. "Nasıl oldu?"

Onu bir anda nasıl affettim? Bir anda tüm duvarlarımı nasıl yıktım? Çok değil daha birkaç hafta önce ondan nefret ettiğimi, onu asla affetmeyeceğimi, bizim için hiçbir umut kalmadığını bir papağan gibi tekrarlayıp duruyordum.

Öylece gözlerine bakarken, "Nasıl olmazdı?" diye sordum. "Yokluğunda bile sığındığım hayalinken... Varlığın beni daha nasıl çekmezdi ki kendine? Bende senin aşkına karşı koyacak güç yok işte; inatçı, dikbaşlı Efsan Erez'in zayıf noktası Alaz Şahzade."

Alaz öylece yüzümü süzüyorken içine derin bir nefes çekti. Söylemek istediği çok şey vardı da hiçbiri dışarı çıkamıyordu sanki, onu afallamış gördüğüm anlar çok nadir olurdu ve şimdi Alaz'ın iliklerine kadar afallama yaşadığını seziyordum. Hafifçe kafasını oynattı. "Ben..." dedi

sakince. "Bunu duymayı o kadar bekledim ki," derken kaşlarını çattı. "O kadar düşledim ki... Şimdi, gerçekliğine inanamıyorum. Efsun, ben senin yanındayken hep hayal mi gerçek mi çatışması yaşıyorum."

"Gerçek," dedim büyük bir özgüvenle göğsünün üzerindeki mühre dokunurken. "Tıpkı eşlik mührümüz kadar. Eşliğimiz kadar."

"Beni affettin," dedi, ardından çenesi sol omzuna doğru kalktı. "Beni af mı ettin?"

Alaz zeki bir adamdı ve onu bozguna uğratmak içten içte hoşuma gitmiyor değildi. Öte yandan, bu affetmeyi öylece bir affediş olarak açıklamak istemedim. Konuşmamız gereken şeyler vardı, ona aktarmam gereken hislerim vardı. Kırgınlığım, kızgınlığım ve tüm bunların üstesinden gelen aşkım vardı. Loş odanın aydınlattığı esmer suratına bakmak bile bana sunulmuş en büyük nimetti. Ne güçlerim ne kraliçelik ne de geldiğim soy... Benim şansım Alaz'dı, benim yaşama amacım Alaz'dı, kalbim tümüyle Alaz'dı. Daha fazla direnemezdim. Günlerimi daha fazla heba edemezdim.

Tüm bu düşüncelerimin eşliğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana kızdım," dedim bakışmamızı kesmeden büyük bir sükût içinde. "Öfkelendim. Bir daha birlikte olmayacağımıza kendimi inandırmaya çalıştım, senden vazgeçmeyi denedim. Sana kızgındım, sana kızgınım!"

Elimde olmadan sesimi yükselttim ancak Alaz rahatsız olmadı. Kendi sesim beni rahatsız etti ve bu defa soluklanan ben oldum.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Sana kızgınım çünkü ne olursa olsun beni o şekilde bırakmanı istemezdim. Sana kızgınım çünkü beni kendine bağlarken sensizlikle nasıl baş edeceğimi bana öğretmedin. Sana kızgınım çünkü beni bir anda sensiz bıraktın, sen beni dünyada bir başıma bırakmadın, sen benden bir yıl süreyle dünyamı aldın. Sana kızgınım, sensiz yaşamak zorunda kaldığım bir yıl için kızgınım. Beni sensiz bıraktığın için kızgınım. Ama..."

Gözlerim sızladığında burnumu çektim, dişlerimi birbirine bastırdım ve ağlama dürtümü yok saymaya çalıştım. "Her ne kadar kraliçe olduğum öne sürülse de ben senin kadar dirayetli değilim. Ben kendimi sensiz bırakamam. Bunu bir daha yapamam. Sensiz yapamam. Çünkü sana âşığım ve aşkım, kızgınlığımdan büyük. Seni kaybetme korkum, kızgınlığımdan büyük."

Kelimelerim biter bitmez Alaz yalnızca, "Efsun..." diyebildi.

"O simülasyon, benim için dehşet vericiydi," dedim söyleyeceklerini tamamlamasına fırsat vermeden. "Dün, ruhlupusların seni

yaraladığını görmek benim için dehşet vericiydi. Bir hafta önce şişelerce *Jersin* içip kendinden geçişini görmek benim için dehşet vericiydi."

Sorgularcasına gözlerini kıstı. Başımla onayladım. "Resim odanı buldum. Tesadüfen... Sen... Kendinde değildin ve sana yardımcı olmam gerekiyordu. Seni o şekilde bırakıp gidemezdim."

Sadece, "Yanıma geldin," derken sesi soru sorar gibi çıkmıştı.

Gözlerimle onayladım. "Geldim. Göz göre göre seni o şekilde bırakamazdım. Sana âşığım Alaz, kahretsin ki bunun önüne geçemiyorum. Geçemem. Göz altlarında yorgunluğun verdiği siyahlığı görmeye dayanamıyorum, o gözlerden bir ömür mahrum kalmaya nasıl dayanırım?"

Alaz tekrar, "Efsun," dediğinde yanaklarım ısındı.

Hemen gözlerimi kaçırdım. "Dayanamam," derken gözlerim buğulandı, sesim kısıldı. "Düşüncesine bile dayanmıyorum işte." Başımı tekrar kaldırdım ve hâlâ hiçbir şey söylemeden beni izleyen Alaz'a baktım. Nefes nefese bir şekilde birbirimizi seyrediyorken gözlerinin yaydığı o tuhaf etkiyle bilmem kaçıncı kez yutkundum. "Nasıl bir yöneticiyim, öyle değil mi? Nasıl zayıf, güçsüz, kendine hâkim olamayan, söylediklerinin arkasında durama..."

Alaz'ın dudaklarının hiç beklemediğim bir anda dudaklarıma kapanması söyleyeceğim tüm sözleri baltaladı.

Sözcüklerim ağzımın içinde bir yerlerde kaybolurken bunu beklemediğimden afalladım, hareket dahi edemedim. Ancak buz kütlesi gibi erimeye yüz tuttum, öptüğü kalbimmiş gibi rahatladım ve yaşla dolu gözlerimi kapatarak karşılık verdim. Damlalarını taşıyamayan gözlerim yanaklarıma doğru usul usul akıtırken kalbinden kalbime esen ılık rüzgârın verdiği rahatlıkla ötüştü kulaklarımda serçeler. Midem aktardığı hislerle kasıldı.

Öpüşüyle bana şifa, yanıt, karşılık verdikten sonra ayrılan dudaklarımız oldu ancak biz birbirimizden ayrılamadık. Alınlarımız birbirine değdi, gözlerimiz o yakınlıktan izledi.

Soluklarımız birbirine karışırken Alaz ellerini belimden çekti, büyük avuçları yanağıma kapandı ve yüzümü ellerimin arasına aldı.

"Ağlama," dedi ve bunu demekle kalmayıp dudaklarını yaşların akmaya devam ettiği gözaltlarıma değdirdi. Beni yaşlarımdan öptü.

"Bu tadın dudaklarımda kötü bir hatırası var sevgilim, ağlama," dedi çaresizce. Gözlerimi öptüğünde baştan ayağa ürperdim. Başparmakları gözlerim için bir silecek görevi görürken, "Özür dilerim," dedi çaresizce. "Milyon kez özür dilerim." Alnımı öptü, tekrar gözlerimi

öptü, yanaklarımı öptü. "Senden ayrı geçirmek zorunda kaldığım her gün için; elini tutamadığım, ağlayışlarını susturamadığım, acını dindiremediğim her an için özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Özür ne işe yarayacak, değil mi? Bu bomboş iki kelimenin ardına mı sığınıyorum ben şimdi?"

Ben art arda iç çekerken o kafasını olumsuz anlamda salladı ve saçlarımı öptü. "Özürleri boş ver Efsun," dedi sessizce. Yeniden gözlerime indi kapkara hareleri. "Özürleri boş ver..." Âdemelması oynadı. "Sana yemin ederim, kalbinde oluşturduğum her çatlağı aşkımla doldurup kapatacağım." Yeniden öptü ıslak gözlerimi. "Kaybettiğimiz her gün için daha güzellerini oluşturacağım." Yanaklarımı okşadı. "Seni buna pişman etmeyeceğim. Efsun..." Nefes aldı, verdi. "Sen bana bugün öyle güzel bir hediye verdin ki ben bu anı ölsem unutmam. Sana deli gibi âşığım. Ve sana yemin ederim, senin bana olan aşkını bir kez daha heba etmeyeceğim."

Burnumu çekerken gülümser gibi oldum, ağlarken surata ansızın yerleşen o huzurlu tebessüm açtı dudaklarımda. İkna olmuş bir şekilde gözlerimi kapattım ve başımı tekrar göğsüne yasladım. Kolları yeniden belimde birleşip beni sıkıca kendine bastırdı. Kalbinin kalbime eş atışları kulaklarımda yankılandı. Bunu seviyordum.

Göğsünde uzanırken, "Beni bir daha bırakmayacaksın," dedim, sözüm bir emir gibi çıktı.

"Asla," diye karşılık verdi. "Seni bir daha bırakmayacağım."

Böyle bir şey mümkün olmasa dahi duymak bile yatışmama yetmişti. Ağzımda biriken tükürükleri yuttum. "Ben gitmeni istesem bile..."

"Bunu tüm evren istese bile," dediğinde tebessüm ettim.

Hâlâ deli gibi ağlamak istiyordum fakat mutluluktandı gözyaşlarım. Uzun zaman sonra ilk defa mutluluktan avazım çıktığı kadar ağlamak istiyordum. Emindim, evrenin hiçbir yerinde kendimi bu kadar erinç hissedemezdim.

Bir süre yeniden öylece sessiz kaldık. Birlikte oluşturduğumuz sessizlik bile ilaçtı, birlikte yaptığımız her şey bize deva olurken ayrı gayrı dinlediğimiz müzik bile cenaze marşı gibi gelirdi.

Belki birbirimize sormamız gereken çok şey vardı, ayrı kaldığımız sürede neler yaptığını merak ediyordum, onun da benim gibi o bir yılda neler yaptığımı görmek istediğini biliyordum ancak şu an değildi, şu an ihtiyacımız olan tek şey buydu.

"Bu..." dedim geçen zamanın ardından. "Bunu özlemişim."

Şöminedeki odun yanarak parçalara ayrıldı ve onlarca kıvılcım uçuştu.

"Özlemek?" dedi güler gibi. Kolları daha sıkı dolandı bedenime, her an elinden uçup kaçacak olan bir kelebekmişim gibi tutuyordu beni. "Bunun özleminden delirmişim. Öyle ki bunların hepsinin beynimin ürettiği bir hayal olduğunu düşüneceğim. Ama biliyorum, eminim; bugün hiç *Jersin* içmedim."

Hem gülümsemek istedim hem kalbim acıdı. Ona böyle hissettirmek hoşuma gidemezdi, gitmiyordu da. Yutkundum ama yutağıma yerleşen mıh bana mısın demedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım yeniden. "İçmedin," diye onayladım. "Ben de simülasyonda değilim şu an. Çıktım, öyle değil mi?"

Gülümsedi, sol yanağındaki gamze kendini belli etti. "Çıktın. Ne ben iksirin etkisindeyim ne sen simülasyondasın."

Gülümsedim. "Odamızdayız," diye ekledim.

Başıyla onayladı. "Üzerimde yatıyorsun."

"Kolların beni sarıyor. Eskisi gibi..."

"Eskisi gibi," diye tekrarladı. Ardından saçlarımın üzerindeki eli yavaşça yüzüme kaydı, avcunu yanağımın üzerine yerleştirdi. Başparmağı usul usul yanağımı okşadı. "Aç mısın?" diye sordu. "Açsındır, en son ne zaman yemek yedin ki?"

"Sabah," dediğimde gözlerinde şimşekler çaktı. Hafiften doğrulduğunda yarasına dokunmamaya özen gösterip omuzlarından tutarak, "Aç değilim," dedim. "Yine iksirlerden herhalde. Biraz midem bulanıyor hem, bir şey yiyebilecek durumda değilim."

"Simülasyon yüzünden mi?"

Başımla onayladım.

"Elini yüzünü yıkayalım."

Üzerimi kontrol ettim. Toz ve kire bulanmıştım. Aynı şekilde pisliğimi Alaz'a da bulaştırmıştım. Yüzümü buruşturdum. "Sanırım duş almam gerekiyor."

"Dinlendirir. Şöminenin yanındaki küvet dolu, su sıcak."

Omzumun üzerinden söylediği yere baktım, kırmızı küvetin suyla dolu olduğunu ancak o an fark etmiştim, üzerinde buharlar tütüyordu. Muhtemelen ısısı büyüyle korunuyordu. Girmek değil, içine girmiş gibi olmak dahi gevşememe yardımcı oldu. "Çok iyi."

Alaz elini belimden çekti. "Küvete gir. Sen temizlenirken ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim. En azından çorba."

"Gitmene gerek yok," dedim. "Bu gece beni yalnız bırakma. Bir daha hiçbir zaman... Az önce söz vermemiş miydin?"

"Ben..." dedi. "Rahat hisset diye."

"Senin yanındayken rahatım Alaz, bu yeni olan bir şey değil."

Hafiften güler gibi oldu. "Çok güzel Alaz, diyorsun, bir daha de."

Alttan alttan gülümserken gözlerimi kapatıp açarak başımı salladım ve üzerinden yatağa indim. Ancak sadece bunu yapmak bile kaslarımı acıtmıştı, kalçamdaki sızıyla birlikte gözlerimin kısılmasına neden oldu. Alaz hızla doğrulup, "İyi misin?" diye sorduğunda başımla onayladım.

"Kemiklerim, kaslarım ve eklem yerlerim acıyor."

Alaz'a sırtımı döndüm.

"Tavandan üzerine taşlar düşmüş. Kemiklerinde çatlaklar, kaslarında ezilmeler var. Enjekte edilen iksirler yakın zamanda etkisini gösterir, biraz bu şekilde idare etmen gerekiyor."

"Sorun yok," dedim sessizce. Bana bakmadığını düşünerek ellerimle bluzumun uçlarını kavradım, çıkarmak için yukarı kaldırmayı denediğimde kollarımda öyle tarifsiz bir acı belirdi ki değil yukarı kaldırmak, kollarımı bile oynatamadım.

"Bana bırak," dedi arkamdaki Alaz. Bu uyarısıyla duraksasam da itiraz etmedim, yersiz bir çekimserliğe kapılmadım.

Nihayetinde eşimdi.

Alaz bluzumun uçlarını iki parmağıyla tuttuğunda benim gibi yukarı çekip çıkaracağını düşündüm fakat o hiç ummadığım bir şeyi yaptı.

Tek hamlesiyle bluzu iki yerinden boydan boya yırttı.

Üzerimden sarkan kumaş parçalarına bakarken gözlerimi kocaman açtım. "Yırttın."

"Kolunu kaldıramıyorsun, büyüyle çıkarmak en iyisiydi."

"Ama bluzum yırtıldı."

"Dolabında aynısından en az elli çeşit var güzelim," dediğinde sustum.

Haklıydı. Gereksiz bir çıkışmaydı, esasen bluz umurumda değildi. Bir an Alaz'ın karşısında kalacak olma düşüncesiyle gerilmiş, tepkimi saçma sapan bir şeye vermiştim.

Alaz, gövdemde kalan kumaş parçalarını nazikçe alıp yatağın üzerine koydu. Göğüs bölgemi saran kumaşı çıkardığında yer yer yeşil, sarı, mor eziklerin sardığı vücudumu görmek beni ahlaksız fikirlerimden uzaklaştırdı. "Vücudum, bir ressam fırça darbeleriyle boya saçmış gibi."

Alaz'ın kollarımdaki kumaşları aldıktan sonra sırtımı göz hapsine aldığını düşündüm çünkü içimde oluşan bu duygu yoğunluğunu tanıyordum. Birkaç saniye sonra başını öne uzattı, nefesi sırtıma çarptı. Kürekkemiğimin üzerine dudaklarını bastırdığında tüylerim diken diken oldu. Öpücüğü deva saçıyordu. "Vücudun, her noktasını öpmemi istiyor gibi." Duraksadı. "Bunu isteyen ben de olabilirim."

Ona sırtım dönük olduğundan dudaklarıma peyda olan gülüşü görmediği için seviniyordum, şu anki yüz ifademin oldukça alay edilesi olduğuna emindim. "Kirliyim," dedim, nefes gibi çıkan bir sesle.

"Umurumda olan tek şey iyi olmayışın," diye mırıldandı. Gülümsememem daha çok belirginleşti.

Alaz geri çekildiğinde dizlerinin üzerinde ilerledi büyük yatakta. Pantolonumu çıkarmak için karşımda diz çöktü ancak elini düğmeme atmadan açıklıktan görünen sol göğsümün üzerindeki mühre baktı, benim onda mührü görmemin ne kadar hoşuma gittiği düşünülürse Alaz da bende mührü görmeyi seviyordu muhakkak.

"*Jersin* içtiğim gecelerden birinde," derken gözlerini mühürden ayırdı ve harelerime tırmandı. "Yanıma gelip mührü öptüğünü gördüm. *Jersin*'i kafamı dağıtmak için içiyordum, seni düşünmeyi seviyorum ama bana dargın olduğun düşüncesi bazen dayanamayacağım kadar ağır geliyor, çok canımı acıtıyordu. Burada aramızda yastıkla yatmayı bir şekilde kaldırabilmiştim ama odanı ayırdığında... Bunun geri dönüşü olmayacağını düşündüm. Beni asla affetmeyeceğini, sana Efsun dediğimde gözlerinin bir daha asla parlamayacağını... Bu düşünceyi taşıyamıyordum. Senin acını çekmek bile güzeldi ama bir noktadan sonra en azından geceleri bu acıdan mahrum olmak istedim."

Öyle hisli konuşuyordu ki neredeyse ağlayacaktım yeniden. Boğazımdaki yumru tekrar belli etti kendini, ağlamak yerine elimi uzattım ve yanağına dokundum. Başını çok hafif çevirip avcumun içini öptü ve tekrar gözlerimi buldu. "Sen yokken işe yaradığı oluyordu sen geldiğindeyse bir daha asla içmeyeceğimi düşünüyordum. Ama tam tersi oldu. Vardın ama yoktun. Esas bu unutulmalıydı, esas buna içilirdi tüm iksirler. Olmadığın zamanlarda beni affedebileceğini umut edebiliyordum ama yanımdayken gözlerindeki nefreti görmek içimdeki umudu yerle bir ediyordu. Doğrusu *Jersin* de bir şeyi değiştirmiyordu, yine aklımda canlanan sadece sen oluyordun. Hatta bir gün öyle canlandın ki gözlerimi açtığımda seni göreceğimden emin olarak çevirdim başımı. Sonuç bir hayal kırıklığı olsa da o rüya çok güzeldi.

Dudaklarının izi hâlâ mührün üzerinde duruyormuş gibiydi. Gerçekten gelmiş ve gerçekten öpmüşsü..."

Gülümsememi saklayamadığımda Alaz bir anda duraksadı, gözlerini kıstı ve, "Efsun," dedi anlamışçasına. "Sen... O gece geldin yanıma, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi tutmaya çalışırken tavana baktım. "Bilmem ki... Ben miydim acaba?"

"Sendin," dedi ve kaşlarını çattı. "Ben bunu nasıl hatırlamam? Nasıl anlamam?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bir de çok âşığım, deyip duruyorsun."

"Şüphen mi var?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Ama öyle umutsuzmuşum ki gerçek olacağına dahi inanmamışım." Başını geriye attı. "Hadi ama ya..."

Yaşadığı pişmanlığı görünce, "Tamam," dedim yatıştırmak ister gibi yanağını okşayarak. "Önünde onlarca şişe vardı. Kendini bile hatırlamıyordun bence."

"Kendimi unutsam da seni unutmam ben."

Başımı aynen aynen dercesine salladım. "Gördük."

"Neyi gördün güzelim? Her şeyi hatırlıyorum, unutmadım. Sadece rüya sanıyordum. Hatta bak böyle yaklaştın bana," derken yerden hafifçe yükselip başını gövdeme doğru uzattığında kasıldım. Mühre doğru uzandı. "Böyle öptün mührümü," diye mırıldandı ve bu defa o beni öptü mührümden. "Böyle titrettin içimi."

Oturduğum halde neredeyse dengemi kaybedip sırtüstü yatağa düşecektim ki düşmemek için iki elimle Alaz'ın ensesinden tuttum ve bunu yaparken canım acıdığı için dudaklarımdan kısık bir feryat döküldü. Tenimin kokusunu ağır ağır içine çeken Alaz feryadımı duyunca silkelendi, "Canın acıyor, canın acıyor," diye mırıldandı. Bu sanki kendine hatırlatması gereken bir şeydi, bana değil de kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Transtan çıkmış gibi başını salladı ve yutkunup gözlerini kırpıştırdı. Elleri pantolonumun düğmesine ulaştığında ben hâlâ az önceki öpüşünün etkisinden çıkmış değildim. Yutkundum ve, "Ben yapabilirim," derken kekeledim.

Evet, kekeledim.

Utanç verici.

Elbette bu söylediğimle ilgilenmedi. Nefes aldı ve pantolonumu çıkarabilmesi için hafiften yataktan kalktım. Belimden tutarak kotumu

sıyırırken bakışları sadece pantolonun üzerindeydi, soluklanışıysa ağırdı. Benim de öyle. Çıkarmayı başardığında kirli pantolonumu komodinin önüne bıraktı. Eziklerle çevrilmiş bacaklarıma bakarken suratı asıldı. "Taşların yaralamadığı yerin kalmamış."

"Çok kötü hissetmiyorum," diye mırıldandım. "Temizlensem her şey geçecekmiş gibi."

Başıyla onayladı ve bir elini dizlerimin arkasından, öbürünü koltukaltlarımdan geçirerek beni kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Yolun kısa olduğunu bilmeme rağmen kollarımı boynuna doladım hemen, burnumu boynuna değdirip özlediğim kokusunu içime çektim doya doya. Küvetin önüne geldiğimizde bedenimi yavaşça sıcak suyun üzerine bıraktı. O an hangisinin daha iyi olduğunu düşünmeden edemedim, sıcacık su mu yoksa Alaz'ın kucağı mı? Sanırım ben, Alaz'ın kucağından yanaydım.

"Sanırım"ı silelim.

Sıcak su tenimi yumuşatıp beni anında mayıştırırken arkamda bekleyen Alaz önce saçlarımı ıslattı. Vanilya çiçeği kokulu şampuanı avcuna boşaltıp, başıma masaj yapar gibi nazik hareketlerle yıkadı saçlarımı. Öyle yatıştırıcıydı ki bu işlem uygulanırken gözlerimi kapatıp uykular âlemine geçiş yapmamak için kendimi zor tuttum. Saçlarımı duruladuktan sonra lifi aldı ve yavaş yavaş sırtıma sürdü.

Hissettiğim rahatlamayla dudaklarımdan sakin bir nefes döküldü. Sırtımı yumuşak hareketlerle liflemeye devam etti, her hareketinde öyle yumuşuyordum ki neredeyse başımı önüme eğip gözlerimi kapatacak, öylece uykuya dalacaktım. Gövdemi hızlıca temizlediğinde ikimiz de zorlu bir parkuru geçmişiz gibi rahatça nefes verdik. Alaz bacaklarıma doğru yöneldiğinde elimde olmadan kıkırdadım. Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Neye gülüyorsun?"

Sırıtarak; ulaşabilmesi adına sağ bacağımı biraz havalandırdım. Dizimden yakaladığında başımı geriye yasladım. "Koskoca Alaz Şahzade'ye kendimi yıkatıyorum."

Kafasını sallayarak gülümsedi. "Alaz Şahzade'ye hayallerinden birini yaşatıyorsun, Efsun Şahzade. Tam olarak bu şekilde olmasa da..." dedi.

Yanaklarım ısınırken, "Edepsiz kral," dedim ve gözlerimi tavana diktim.

Gülümsediğini biliyordum. Gözlerimi tavandan indirip ona baktım. Kaşlarını çok hafif çatmış, tüm ciddiyetiyle yaptığı işe odaklanmıştı. Nemlenen saçları alnına düşmüştü, bu serbest görünümü

seviyordum. Şöminenin kızıl ateşi yüzüne vuruyor, ateşin gölgesi bazen eşsiz harelerine yansıyor ve onu tamamlıyordu. Sarayda defalarca küvete girmiş, defalarca banyo yapmıştım. Ancak birinde bile bu kadar sakinleşememiştim. Bunu neden bu kadar geciktirdiğimi düşünüyordum, birbirimizi tekrar bulmuşken Alaz'a karşı neden ısrarla direndiğimi... Şimdi yüreğimi kontrol ediyordum, benim için her şeyi göze alan bu adama karşı tüm kırgınlıklarım bir gecede silinip gitmişti sanki.

Benim için ailesini yok saymış, beni tek ailesi yapmıştı. Benim uğruma tüm evreni karşısına almıştı. Bunu yapacağını daha önce defalarca söylemişti ancak hep etkileyici bir sözden ibaret görmüştüm. Ancak öylesine söylenen bir söz değildi, Alaz dediği her şeyi faaliyete dökmüştü. Bunlar yok sayılamazdı. Evet, hatalıydı, yaptığı hatalar beni yaralamıştı, böyle olmamalıydı belki ama...

Sonrası güneşti işte. Yaptığı her şeyin bir nedeni vardı ve şimdi bizim için oluşturduğu krallıkta, bizim için ayarlanan odamızdaydık. Sevgili eşim, halsizliğime dayanamayıp temizlenmeme yardımcı oluyordu. Kitaplardaki gibi... Evet, kitaplardaki gibi bir an yaşıyorduk biz tam da şu an. Romantik kitaplardaki gibi...

Alaz gözlerini bana dikti, küvete baktı ve sonra bir şey yakalamışçasına tekrar bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Okuduğum İskoç kitapları geldi aklıma."

Anlamamış gibi gözlerini kıstığında garipsemeden açıkladım. "Onda da böyle odaların içinde küvetler olur, sular ateşte ısıtılıyor tabii. Sonra eşler birbirini yıkardı. Yani, genelde kadınlar kocalarını yıkıyordu. Okurken çok romantik gelirdi."

Sol bacağımın yukarılarına doğru lifi sürerken, "Bir gün sen de beni yıkarsın, ödeşiriz," deyip göz kırptığında gülümsedim.

"Bakarız."

"Güzel, anlaşma yapıldı."

"Bakarız, dedim... Anlaşma yapılması için kabul etmem gerekiyordu."

"Bu evrenin anlaşmalarını anlaman lazım artık Efsun. Taraflardan biri kabul ettiğinde..."

Bacağımı yere indirerek dokunuşundan kaçındım ve rahat bir nefes aldım. "Evrenin değil, Alaz Şahzade'nin anlaşması o..."

"Evet, yani senin evrenin," dedi ve elini sudan çıkarıp avcunu yanağıma bastırdı. "Ve benim evrenim de tam karşımda duruyor."

Bu defa gülümseyerek başını yan çevirip avcunun içini öpen ben oldum.

Aklımda çok şey vardı, en basitinden gücümün kalkana zarar verip vermediği, yerimizin belli olup olmadığını sorabilirdim ancak... En azından bu gecenin o tarz sorunlarla bozulmasını istemiyordum.

Yarın her şeye kaldığımız yerden devam ederdik.

Derin bir nefes aldım ve elini yanağımdan indiren Alaz'a, "Durulanabilir miyim artık?" diye sordum yumuşak bir ifadeyle. Başını hafiften önüne eğerek beni onayladı ve yaptığı çok zor bir şeymiş gibi kalktı küvetin kenarından. O benim için gardıroptan giyecek bir şeyler alırken ben hızlı bir şekilde durulanıp köpüklerden arındım. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, zordu ama başarmıştım. Üşümemek adına mini bornozu elime aldım ve çabucak giydim. O sırada yatağın üzerine giyeceğim kıyafetleri bırakan Alaz büyük adımlarla yanıma gelip ben küvetten çıkmaya teşebbüs edemeden beni yeniden kucağına aldı. Yatağa oturduğumda arkama geçti ve omuzlarımdan aşağı salınan saçlarımı nazikçe arkaya alıp kuruttu. Kuru ve kabarık saçlarımla işi bittiğinde, "Gecelik olarak tişörtlerimden birini getirdim," diye mırıldandı. "Seninkiler pek rahat bir uyku geçirmeni sağlamayabilir."

Sadece tek bir iş için dolabıma dizilmiş saten gecelikleri hatırlayınca istemsizce gülümsedim. "Ve senin de."

Arkamda olduğundan yüzünü görmedim ama onun da dişlerini göstererek gülümsediğinden emindim. "Ve benim de," diye onayladığında sadece komodinlerin aydınlattığı loş odada gülüşüm büyüdü.

Alaz bornozun yakalarını sıyırıp omuzlarımdan düşmesini sağladığında başparmaklarının tenime değmesiyle ürperdim. "Kollarını kaldırabilecek misin?" diye sorduğunda kafamı aşağı yukarı hareket ettirip kollarımı yukarı kaldırdım. Bir annenin bebeğini giydirişi gibi yumuşak hareketlerle bol tişörtünü başımdan geçirdi. İç çamaşırımı bacaklarımdan çıkardığımda dikişsiz bacaklarımı yataktan sarkıtıp dikişsiz iç çamaşırını ayaklarımdan geçirdim ve kalçamı çok hafif kaldırarak tişörtün uçlarını geriye çekip kalçama oturmasını sağladım. Lastiği belimi kavradığında rahat bir nefes verdim.

Tamamen giyindiğimde Alaz, "Gel buraya," diyerek beni kendine çekti ve başım ait olduğu yere, göğsüne yaslandı. Günün yorgunluğunu iki kapağının arasında taşıyan gözlerimi yumdum. Çok geçmeden sıcaktan mayışan bedenimle sabah Alaz'ın üzerinde uyanma düşüncesinden gocunmadan uykular âlemine dalış yaptım.

☽

"Sen, içinde laneti taşıyorsun. Sizin sonunuz yok."

Kapkaranlık bir ortamda kulaklarıma dolan bu sözlerin sahibini tanımıyordum. Tenime köklü bir şırınga saplanmış gibi kâbustan sıyrıldığımda gözlerimi öyle sert açtım ki gözbebeklerim yandı. Görüşüm netleştiğinde gördüğüm ilk şey yüzüstü bir şekilde uzandığım Alaz'ın göğsü oldu. Odanın içinde hâlâ loş ışık hâkimdi, dışarıdan duyulan tek ses ise karla karışık yağmur damlalarının cama vuruşuydu. Ancak ben birinin kulağıma fısıldadığına neredeyse emindim.

Sık nefesler alıp verdiğimi fark eden Alaz'ın gözleri aralandı ve siyah hareleri beni buldu. "Efsun," dedi uyku akan sesiyle. Gözleri yarı açıktı. "Bir sorun mu var?"

Kâbusun izleri hâlâ ruhumda varlığını sürdürüyordu. Başımı varla yok arası salladım. "Kâbus, sadece. Dün..." dedim, ellerimi yukarı kaldırıp öylesine hareket ettirdim. "Simülasyon... Etkileri hâlâ benimle sanırım."

Gözleri artık tam olarak açılmıştı. Kaşları endişe duygusunu taşıyamıyormuş gibi ağırlığını gözlerinin üzerine verdi ve tek elini yüzüme getirdi, sağ yanağıma avcunu bastırdı. "Çok normal." Başını çok az yukarı kaldırdı ve alnımı öptü. Zorlamadan tebessüm ettim. Alaz geri çekildi ve eli ağır ağır saçlarımı geriye atarken, "Vücudun nasıl?" diye sordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, hiç ağrım yok gibi. Daha doğru düzgün hareket etmedim ama yorgun hissetmiyorum."

"Güzel," dedi sessizce. Ardından başını çevirip komodinin üzerindeki dijital saate baktı. "Saat kaç?"

Hiç bilmiyordum.

Dijital saat kendiliğinden bize doğru döndü, saat beşi yirmi iki geçiyordu. Güneş daha doğmamıştı. "Senin için erken," diye mırıldandı yüzünü ekşiterek ve yeniden bana döndü. Elleri kalçamın üst kısmında birleşti ve belimi hafif hafif okşayarak, "Biraz daha uyuyabilirsin, bugün eğitim görmeyeceksin," dedi.

Aklım hâlâ gördüğüm şeyde olduğundan suratım belirgin bir şekilde asıldı. "Sen gidecek misin?"

"Yaklaşan savaş için eğitimlerden çok fazla taviz vermemeliyiz sevgilim," dedi usulca. "Mehsa'yı çağırabilirsin ya da Arzen sana yardımcı olacaktır."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Üzerinden sola kaymak için hareketlendim ama Alaz'ın beni hâlâ sıkıca sarmakta olan kolları buna

mâni oldu. Gözlerimiz yeniden birbirine odaklandığında siyah harelerinde tüten arzuyu ve özlemi seçtim. Kaşlarını azıcık yukarı kaldırarak bana yoğun duygularla bakarken, "Nasıl bırakacağım ben seni?" diye mırıldandı.

Belli belirsiz gülümsedim, biraz eğilip ona ufak bir öpücük bahşettim. "Gitmen gerekiyor Kral'ım, yönetmen gereken bir ordu var."

Öpüşümle birlikte dudakları aralık kaldı, akabinde gözlerine çöken arzunun miktarı arttı, âdemelması hareketlendi. "Ne zor bir imtihan..."

Dijital saatin sesi odayı doldurduğunda Alaz bezmiş gibi gözlerini tavana dikerken ben limon yemişçesine suratımı ekşittim. "Kalk hadi."

İç çekti ve, "Hiç istemesem de," diyerek kollarını belimden çekti. Ben de hiç istemesem de üzerinden ayrıldım ve kendimi yatağa sırtüstü bıraktım. Alaz göz ucuyla önce yüzüme ardından boylu boyunca yatakta uzanan bedenime baştan ayağa şöyle bir baktı. Ardından sesli bir şekilde soluklanıp dirseklerinden destek alarak yatakta doğruldu. Ayağa kalktığında düşük bel siyah eşofman altının daha fazlasını gösterdiği sırt kısmını gönül rahatlığıyla, onu izlediğimi görecek korkusu olmadan seyrettim.

O banyoya girip kapıyı kapattığında ben düşüncelerimle tekrar baş başa kaldım ve gözlerimi tavana çevirdim. Siyah tavanı seyrederken aklımda dönüp duran tek şey gördüğüm kâbus oldu. Kulaklarımın en derininde hissettiğim o sesi sanki yeniden işitmiş gibi ürperdim.

"Sen, içinde laneti taşıyorsun. Sizin sonunuz yok."

Gözlerim sağ tarafımdaki komodinin üzerine takıldığında babam Civan Zerefşan'ın fotoğrafı dikkatimi çekti.

Babamın ölümü aklımda canlandı. Kimsenin söylemeye dili varmasa da babamın ölümüne sebep olan, içimde taşıdığım lanetti.

Ve şimdi Alaz...

Bunu söylemeye dilim varmıyordu ancak birlikteliğimiz... Benim etrafımda olması, ona da zarar verirse?

Düşünceler öyle zehirli ve öyle öldürücüydü ki boynuma bir urgan misali dolanıp beni boğmaya başladı. Nefeslerim sıklaştı ancak hiçbiri ciğerime ulaşamadı. Ellerimi kaldırıp gerdanımı ovuşturdum.

Dakikalar sonra Alaz beline sardığı havluyla banyodan çıktığında dahi kendime gelebilmiş değildim. Göz ucuyla uğruna her şeyimi feda edebileceğim adama baktım. Saçlarından akan damlalar güzel vücudunun kıvrımlarında usul usul süzülüyordu. Dolabını açıp kendine içinde rahat hareket edebileceği bir kot pantolon ve tişört çıkardı. Tişörtü

üzerine geçirip kaslarını örttükten sonra elini belindeki havluya attı, havlunun düğümünü çözeceği sırada telaşa kapılarak istemsizce bakışlarımı yeniden tavana diktim.

Alaz bana doğru adımlar attıktan biraz sonra gölgesi üzerime düştü ve giyindiğini anlayarak ona döndüm. Başucuma kadar geldi, eğilerek elini yanağıma koyup, "İyi görünmüyorsun," dedi. "Şifacı seni yeniden ziyaret edecek."

"İyiyim, buna gerek yok. Ağrılarım da yok denecek kadar az."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "O zaman sorun ne Efsun? Paylaş benimle."

Başımı *bilmiyorum* dercesine hareket ettirdim. Konuyu nasıl açacağımdan da emin değildim. "Genel sanırım."

Beni çözmek istercesine yüzüme birkaç saniye baktı. Ardından iç çekip, "Akşam konuşacağız," dedi ve saçlarımın üzerine içimi titreten bir öpücük yerleştirdi. Ona buruk bir tebessüm göndermekle yetindim.

Alaz odamızdan çıktıktan sonra dehşetli düşünceler yeniden aklımı esir almıştı. Yüreğimin bir yanı âşık olduğum adamla barışmış olmanın, yeniden birlikte olmanın verdiği huzurla çevriliyken diğer yanı kötü, karamsar hislerle kavruluyordu. Sanki, mutluluk bana yasaktı. Dün gece uzun zaman sonra hayatımın en mutlu anlarından birini yaşamışken sabaha karşı aklımı çalan düşüncelerle o mutlu an zedelenmiş, yerini büyük bir karamsarlığa bırakmıştı. Öyle ki karşısında durduğum pencerenin arkasından iri iri yağan kar tanelerinin yere düşüşünü izlemek dahi içimi feraha erdirmiyordu.

Odamın kapısı tıklatılıp açıldığında Arzen'in geldiğini düşünerek başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Ve Arzen'le değil, Mehsa'nın masmavi gözleriyle karşı karşıya kaldım. Onu görmeyi beklemediğimden Arzen'e bir şeyler söyleyecek olan dudaklarım aralık kaldı ve hiçbir söz çıkmadı ağzımdan. Elindeki tepsiyle içeri giren Mehsa'nın arkasındaki kapı büyüyle kapandı. Başını hafifçe önüne eğdi ve, "Merhaba," dedi kendinden emin olmayan bir ses tonuyla. "Geçmiş olsun. Ben, seni görmek istedim... Aslına bakarsan gece boyu hiç uyuyamadım çünkü simülasyondan çıktığında iyi değildin. Çok korktum ve Alaz Arzen'e yanına uğramasını söylediğinde atlayarak bu görevi ben devraldım. Tabii, sen beni görmek istemiyorsan... Çıkabilirim. Sonuçta seni gördüm ve şükürler olsun ki iyisin."

Bu uzun ve hızlı cümleleri duymak Mehsa'yla epeyce bir süredir konuşmadığımı bana hatırlattı, aynı zamanda onunla konuşmayı

özlediğimi de. Gülümsemeyi denedim ve, "Çıkma Mehsa, iyi yapmışsın," dedim.

Kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım.

Yüzünde mahcup bir gülümseme canlandı. Altdudağını dişlerinin arasına aldı ve hızlı adımlarla bana yaklaştı. Mehsa tepsiyi getirirken ben de hâlâ dağınık olan yatağıma geçtim, oturdum ve sırtımı yatak başlığına yasladım. İçinde yumurta, süt, çay ve bolca kahvaltılık bulunan tepsiyi önüme koyduktan sonra kendi de yatağın ucuna oturdu.

Elimi çatalıma uzattığımda, "Yiyebilecek misin?" diye sordu. "Ben yedirebilirim."

"Dün akşam yapamazdım belki ama şimdi iyiyim. Kendim hallederim."

Başını ağır ağır hareket ettirdi. Aramızda az çok bir gerginlik vardı ama bu düşmanlık yahut kızgınlıktan değil, ikimizin de ne söyleyeceğini bilmemesinden kaynaklanıyordu. Dilimlenmiş yumurtalardan birini çatalıma takarak kahvaltıma başladım.

Sükûtun hüküm sürdüğü bir sürenin ardından Mehsa, "Nasıl da yağıyor," dedi buralarda çok ilginç bir şeymiş gibi.

Ben ise gerçekten ilginç bir şey olduğunu onaylarcasına başımı salladım.

Sonra yeni bir sessizlik oluştu aramızda. Onunla konuşmak istiyor ama konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Onun da aynı şekilde bir sıkıntısı olmalıydı ki rahatsız görünüyordu. Bir an sonra bu gereksiz gerginliğe katlanamadan nefes alıp kafamı kaldırarak, "Mehsa," dedim.

Mehsa da benimle aynı zamanda, "Efsan," demişti. Dudaklarımızı kapatarak yüzlerimizi buruşturup gülümsedik.

Omuz silkerek beni işaret etti. "Önce sen söyle..."

"Ben..." dedikten sonra dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Bilmeni isterim ki sana kızmadım. Biraz alındım, buraya geldiğimden beri bana hiçbir şeyden bahsetmediğin için ama yadırgamadım da. Burada bir yıl boyunca yoktum ve aranızda gelişenlerden nasıl haberdar olabilirdim ki? Bu kararı nasıl verdin, işler bu noktaya nasıl geldi bilmiyorum ama üzerinde çok düşünmediğin ortada. Yine de senden böylesi bir sırrı tesadüf eseri öğrenmek beni çok... Sarstı."

"Haklısın, sarsılmakta son derece haklısın. Ben... Sana yalan söylemedim Efsan, hiçbir zaman. Sadece bir gerçeğimi gizledim. Doğrusu, gizlemedim. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim..." Dudaklarını sıkıntıyla

birbirine bastırdı. "Sen neredeyse bir yıl boyunca burada yoktun, bir yıl boyunca ayrıydık ve zindanda olduğun gece Bars'la evlendiğimi... Nasıl söyleyebilirdim ki? 'Efsan özür dilerim ama sen zindanda öleceğini düşünürken ben sevdiğim adamla evlendim' mi diyecektim? Diyemezdim. Bu çok... Alçakça geliyordu. Utandım."

"Ben döndükten sonra mı evlendiniz?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

"Öncesinde bir altı aylık kaçak göçek sevgililik sürecimiz oldu. Sevgili olduğumuzu abime söylemeyi denedim ama ne zaman konuyu açacak olsam Bars'ın adını duyar duymaz ondan ne kadar hazzetmediğinden bahsediyor, bilmeden geri adım atmama sebep oluyordu."

Az çok anlayabiliyordum. "Sevgili olduğunuzu gizlemeni bir nebze anlayabiliyorum ama... Evlenme kararı aldığınızı neden sakladın? İş epey ciddiye binmişken."

"Aslında... Evlenme kararını senin infaz gününden bir gün önce aldık."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir gün içinde?"

Gözlerini kapatıp açtı. Ve bana hikâyelerini anlatmaya başladı.

Karmela'da sağanak yağmurun hükmünü sürdüğü bir mart gecesiydi. Gök birkaç saniye aralıklarla tüm şehre kızgınmışçasına kükrüyor, şimşekler genç kızın karanlık odasını bir süreliğine aydınlatıyor, sonra yeniden sönüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur sert damlalarını cama çarpıyor, su damlaları camda eşsiz bir ritim tutuyordu. Bir sağa döndü, bir sola. Gözlerini kapatıyor lakin gözüne uykunun zerresi girmiyordu.

Korkuyordu.

Öyle korkuyordu ki sıcacık odanın içinde hem tir tir titriyor hem de terliyordu. Cesur olabilmeyi istemişti hep, korkusuz davranabilmeyi, gözü kara olmayı. Fakat yanından bile geçemiyordu bu arzularının; öyle olsaydı eğer şimdi rahat bir uyku çeker, yarın sabah her şeyin iyi olacağını umut ederdi.

Ama olmuyordu.

Önce, çok sevdiği arkadaşı Efsan geliyordu aklına. Zindanda olduğunu duymuştu, ne haldeydi? Aç mıydı, susuz muydu? Durumu nasıldı? Onu çok özlemişti, burnunda tütüyordu. Gittiğinden beri çok gece onun için ağlamıştı ve döndüğünde de bu gelenek değişmemişti. Efsan gelmişti ama Mehsa rahata erememişti henüz, onu görmeden de eremeyecekti.

Beyaz tavanda asılı sarkıt avize kendiliğinden yanıp söndü, tiz bir elektrik sesi duyuldu. Mehsa dizlerini kendine çekip yatağın üzerinde iyice sındı, gözlerini sıkıca yumdu yeniden.

Yarın, büyük gündü. Kendileri için iyi mi, kötü mü sonuçlanacağı belli olmayan bir hengâmenin içine atılacaklardı. Buna hengâme, demek az kalırdı; bir tür savaş başlangıcı olacaktı, tabii her şey yolunda giderse.

Fakat gitmezse...

İşte buydu Mehsa'yı korkutan. Ne gök gürültüsü ne pencere boşluğundan içeri dolan rüzgârın ürkütücü ıslığı ne de yanıp sönen lamba...

Mehsa Kılıç, yarın ölmekten korkuyordu. Hayatına bir anda elveda, demekten...

Uyuyamayacağını anladığında ayağa kalktı, önce ayaklarını yataktan sarkıtarak biraz öyle durdu. Karanlık zemini izledi, yorganın altındaki sıcaklığa alıştığından hafiften üşüdü.

Henüz aralarındaki ilişkiyi kimsenin bilmediği sevgilisi Bars'ı düşündü sonra. Bars Arslan. Ah, Mehsa Kılıç'ın kalbindeki büyük yara... Bir zamanlar imkânsız aşkı... Evet, aşkı. Bir yıl öncesine dek sadece bir hoşlantıdan ibaret olmasını umduğu hisler geçen bir yıl boyunca aşka dönüşmüştü. Ondan başka bir şey düşünemez olmuştu, görmek istediği tek çehre onun çehresiydi. çok kaba dursa da Mehsa'nın, bazen onun kalbine dokunup iyi geldiğini hissettiği oluyordu. Mehsa, bu soğuk ve umursamaz görünen adamın çoğu zaman onu önemsediğini düşünüyordu.

Aralarındaki ilişki, aylar öncesinde yeşermişti.

Bir gece Mehsa, sürgün edildikleri şehirde kaldıkları evin önünde, kapının dışındaki basamaklarda oturmuş, omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Abisinin bile kardeşinin yokluğunu fark edip uyanmadığı o gece nereden çıktığını bilmediği Bay Panter yanına gelmiş ve iri cüssesiyle başında dikilirken ona, "Neden ağlıyorsun?" diye sormuştu.

Mehsa o an kulaklarına inanamamış, döktüğü gözyaşlarının arasında başını dizlerinden kaldırarak karşısındaki adama bakakalmıştı. Onu görmek genç kızı heyecanlandırsa da derdini açarak önemsiz bir şeymiş gibi davranmasını istemediğinden elinin tersiyle apar topar burnunu silip, "Git buradan," demişti.

Sonra yeniden başını dizlerine gömüp sessiz hıçkırıklarla ağlamayı sürdürdü. Başındaki gölgenin umursamayıp gideceğini düşünmüştü fakat yanındaki boşluğa oturacak olması hiç aklından geçmemişti. Farkında olmadan çattığı kaşlarıyla sağına baktı. Buğday saçlı adamın ışıl ışıl bakan gözleriyle karşı karşıya geldiğinde bakışları soru ifadesi taşıyor olmalıydı ki adam, "Sesinden uyuyamıyorum," dedi.

Genç kız kaşlarını çattı. "Senin kaldığın ev buradan beş ev..." Hıçkırdı. "Ötede..."

Adam dudaklarını açıp kapattı. "Cam açıktı," dedi. Omuzları kalkıp indi. "Rüzgâr... Sesleri getiriyor."

Kız, iki gözünden damlalar süzülmeye devam ederken bir şeyler söylemek istedi ancak boğazına oturan yumrunun buna imkân vermeyeceğini anlayarak mahcup sesiyle, "Tamam," dedi sadece. "Sessiz ağlarım artık."

Başını yeniden dizlerine gömüp sessiz hıçkırıklarla ağlamayı sürdürdü.

O sırada yanındaki adamın kendisine belli belirsiz, "Hiç ağlamasan," dediğini duydu.

Bir an gözyaşları akmayı bıraktı sanki. Öyle afalladı ki derdi sıkıntısı bir anlığına terk etti zihnini.

O gece o şekilde ağlarken Bars yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Ve nasıl oldu bilmeden başını onun göğsüne yaslı buldu, güçlü kollar bedenini sararken gözyaşları lacivert tişörtünü ıslattı. O gecenin sabahı Mehsa Kılıç, kalbini yumuşacık saran panter görünümlü kediye âşık olduğunu anladı.

Ve o geceden sonra aralarındaki yakınlaşmalar bir çığ gibi büyüdü; gizli saklı bakışmalar, tenhalarda karşılaşmalar, garip ama buldukları her fırsatta birbirleriyle konuşmalar... Bay Panter'in arada yaşadığı kıskançlık krizleri sonrası bakışlarıyla kendisine konuşmayı işaret etmesi... Hepsi aşırı tatlı ve unutamayacağı anlardı.

Bars'ı görmek istediğini fark etti. Fakat o Varilok'taydı. Günlerdir görüşemiyorlardı bu yüzden.

Daha iyi nefes almak istediğinden ayağa kalktı, rengi pamuk şekeri andıran ince geceliğinin üzerine biraz daha koyu tonundaki sabahlığını giyindi. Çıplak ayaklarıyla pencereye doğru yürüdü. Dışarıyı daha iyi görebilmek için saten perdeyi eliyle kenara itti, yağmur damlalarıyla ıslanıp duran buğulu pencereden dışarı baktı. Sokak lambalarıyla aydınlatılmasına rağmen karanlık görünen koca bahçeyi izledi biraz.

Başta kimsenin olmadığını düşünüyordu, ta ki simsiyah giyinmiş ancak saçları gecenin karanlığına zıt olarak parlayan adamı görene dek. Önce hayal sandı onu çünkü burada işi neydi? Varilok'ta olması gerekiyordu, baş muhafız olarak. İki eliyle gözlerini ovuşturdu, ellerini indirdi, yeniden baktı. Hâlâ oradaydı. Damlaların pencereye bıraktığı buğu nedeniyle yüzünü seçemese de vücudunu tanıyordu, onu gördüğünde kalbinde oluşan hissi çok iyi biliyordu.

Bars Arslan, aşağıdaydı.

Üstelik, yüzü de ona doğru dönüktü. Sırtını saraya çevirmek yerine sarayı izliyordu. Sarayın pencerelerinden birine bakıyordu. Mehsa'nın odasının penceresine...

Onu görmek için geldiğini anladı. Kalbi göğsünden dışarı çıkacakmış gibi atmaya başladı. Çok fazla düşünmedi, hemen arkasını dönüp cam kenarından ayrıldı. İnsanüstü bir hızla geceliğini çıkarıp üzerine triko elbiselerinden birini geçirdi ve eline bir şemsiye aldı.

İçinde hayat olduğu belli olmayan sessiz sarayın içinde koşar adımlarla yürürken heyecandan kalbi güm güm atıyordu. Ve korkudan... Onu görmeden bahçeden ayrılmış olma ihtimalinden korkuyordu. Ya da onun karşısına geçtiğinde alacağı tepkiden. Yarın olacaklara göre bu, onu son görüşü olabilirdi, ne olursa olsun fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Muhafızları geçip koşarak arka kapıdan çıktığında hemen penceresinde gördüğü noktaya baktı. Ve yüzü de tüm bedeni gibi sırılsıklam olmuş Bars Arslan'ın koyu gecede bile rengini belli eden mavi gözleriyle karşılaştı. Kalbi o an dörtnala koşan bir atınki kadar hızlandığından ilk başta ne söyleyeceğini bilemedi. Ağzını açtı, kapattı ancak şemsiyeyi açmayı unuttu. Koştu ve şemsiyeyi yere bırakıp hiç çekinmeden kollarını Bars'a doladı. Burada ne işin var, diye soramadı çünkü kendi içindeki sıkıntıların onda da can bulduğuna emindi.

Çok geçmeden Bars'ın kolları da Mehsa'yı sardı, büyük elleri sırtını sıvazlarken başını omzuna gömdü.

Bir süre öylece sarılıp tüm hislerini birbirlerine aktardıktan sonra, "Seni görmek istiyordum," dedi Mehsa sessizce. Birlikte ıslanıyorlardı. "Neden burada bekledin? Sırılsıklam olmuşsun. Hiç haberim yoktu geleceğinden."

"Ansızın oldu," dedi Bars, başını omzundan ayırmadan. Kollarını Mehsa'nın bedeninde gezdirmeye devam ederken geri çekildi. Bakışlarını genç kadının gözlerine mühürleyip, "Bu, son gecemiz olabilir," dedi. Dudaklarının arasından giren yağmur suyunu yuttu. "Bu, birbirimizi göreceğimiz son gece olabilir."

Mehsa kilitlenmişti sanki, gözlerini kırpıştırıp kirpiklerine konan yağmur sularını defetmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Bu, karşılaştığımız son gece olabilir. Hiç ummadığım bir gece anne ve babamı kaybettim. Bir gecede öksüz ve yetim kaldım. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok, öyle değil mi?"

Mehsa kendini akıllı sanırdı, özellikle bu tarz konularda. Ancak şimdi yeni doğmuş bir bebek kadar cahil kalmıştı, karşısındaki heybetli

adama bakıyor lakin hiçbir şey söyleyemiyor, yalnızca izlemekle yetiniyordu. Yağmur suları tenine değiyor, onu ıslatıyor, gök gürlüyor şimşek yüzlerini aydınlatıp sönüyor ancak kız ne korkuyor ne de üşüyordu.

Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu, evet. Fakat...

Bu ne demek oluyordu?

Bu defa Mehsa yuttu ağzına giren yağmur damlasını. Daha sonra, "Ben... Ben anlamıyorum," dedi.

Bars o an çileden çıkmışçasına, "Sana aşığım," dedi.

Öyle söyledi ki sanki yıllardır ağzında sakladığı bir sırdı bu. Zavallı Mehsa, kalpten gitmek üzereydi. Aylardır sevgili olmalarına rağmen aşk itirafı ilk kez dökülmüştü Bars'ın dudaklarından. Sevgisini güzel hissettiriyordu fakat yapısı gereği biraz donuk olduğundan bunu dillendirmekte zorlanıyordu. O yüzden genç kız put gibi donup kaldı, gözlerini dahi kırpıştıramadı. Sadece, "Ne?" dedi sessizce. Böyle ansızın duymayı beklemiyordu.

Kalbi... Onu hissetmiyordu.

Sakalsız suratından aşağı damlalar akan Bars öyle, dercesine eğdi başını, bunu yaparken birkaç damla kendiliğinden intihar ederek çimen zemine düştü. Mehsa nedendir bilinmez önce şaşkınca damlaları takip etti, ardından yeniden Bars'ın yüzüne baktı.

Hâlâ karşısındaydı.

"Seni yıllar önce Alaz'ın evine geldiğimde gördüğüm ilk günden beri seviyorum. Uzun yıllar sevgime sahip çıkamadım çünkü seni kazanıp sonra kaybetmekten korktum. Şimdi korkmuyorum çünkü her şekilde bir sonu olacak, biliyorum. Seni seviyorum Mehsa."

Kelimeler, cümleler, noktalar, virgüller genç kızın beyninde dönüp duruyordu. Kendini saçma sapan fakat güzel bir rüyanın içinde sandı; Panter'inden evlilik teklifi aldığı, enteresan, uyanmak istemeyeceği bir rüya... Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı tekrar ama hâlâ, hâlâ, hâlâ karşısındaydı.

Mehsa sevinmek istiyordu, gülümsemek, belki boynuna atlayıp ona sıkıca sarılmak...

Sonunda, "Bana... Âşıksın," diyebildi sadece.

Bars, Mehsa'ya doğru bir adım attığında genç kızın kalbi durma raddesine geldi. "Sana âşığım Mehsa, gerçekten."

Mehsa birkaç kez üst üste kendinden geçmiş gibi gözlerini kapatıp açtı. "Ay, ay yok," dedi nefes nefese. "Ben dayanamayacağım."

Bars'ın dudakları sanki tebessüm etmek ister gibi hareketlendi fakat genç adam dudaklarını birbirine bastırarak buna engel oldu. "Başkasında sevmediğim tüm özellikleri sevimli gösteriyorsun."

Bars kendisini hayran hayran izleyerek bu cümleyi kurduğunda Mehsa ağzından midesine kadar kuruduğunu hissetti.

Şaşkın şakın ona bakarken, "Beni seviyorsun," dedi, bunu kendi kendine fark ettirmek istercesine. İnanması güçtü.

Bu geceyi asla unutamazdı.

Bars başını evet, dercesine hareket ettirdiğinde Mehsa'nın kalbi taklalar attı. İçindeki akarsular coştu, bu anın hayalini geceler boyunca kurmuştu, aklında oynatıp durmuştu. Hep imkânsız geliyordu, uykuya bu düşünceyle yattığında bazen rüyalarına giriyordu ama hiçbir rüya bu kadar kusursuz değildi. Kendini çimdiklemek istiyordu.

"Bu gece bunu söylemek için mi buraya geldin yani? Onca yolu..."

"Onca yol başka hiçbir şey için aşılmaya değmezdi."

Mehsa neredeyse ağlayacaktı. Bars, "Şaşırmış görünüyorsun. Hiç hissettirmedim mi sana bunu?" dedi gözlerini kısarak.

Genç kız omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hissettirdin. Hissettirdin ama... Duyunca bir farklı oluyormuş." Aklında birden fazla soru yer ederken, "Neden bir anda?" diye sordu. "Neden bu gece? Böyle ansızın..."

"Çünkü bu son gecemiz olabilir ve hislerimi içimde tutmak için artık hiçbir sebebim yok. Çünkü artık daha fazla geç kalmak istemiyorum. Çünkü karşımdasın ve sen de beni seviyorsun." Biraz sessiz kaldıktan sonra onaylatmak adına, "Öyle, değil mi?" diye sordu.

Kalbi göğsüne delicesine çarparken elinde olmadan, "Öyle," dedi. Sesi varla yok arası çıkmıştı. "Çok seviyorum hem de."

Yanakları kızarsa da Bars'ın yüzünde nadiren canlanan gülümsemesini görünce tüm utancını unuttu. İri yarı adam bir adım daha atıp Mehsa'nın ellerini tuttuğunda genç kızın yüreği ağzına geldi.

"Benimle evlenir misin Mehsa?"

Mehsa'nın gözleri kocaman açılırken aynı zamanda tökezledi. Bilmem kaçıncı kez, "Ne yapar mıyım?" dediğinde Bars'ın âdemelması hareket etti.

"Evlenelim." Bars, burnunu çektikten sonra nefeslendi. "Eğer kabul edersen şimdi Bayan Kamilla'yı uyandırıp nikâhımızı kıydırabiliriz."

Mehsa ona ceset görmüş gibi bakıyorken, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Ben hep ciddiyimdir."

Genç kız hangi duyguyu yaşaması gerektiğini bilmiyordu, hisleri birbirine karışmıştı. "Ge..." Kafasını salladı, alnına yapışan ıslak saç telleri hareket etti. "Gecenin bu saatinde mi?"

Sorması gereken tek soru bu muydu sanki? Ne gecesi? Ne Kamilla'sı? Ne evliliği!

"Yarın çok geç olabilir," dedi Bars. "Bu gece eğer sonumuzsa olması gerektiği gibi bitsin. Çünkü ben kararımı verdim. Eğer bu gece son gecemizse seninle sonlanmasını istiyorum." Yutkundu. Parmaklarıyla Mehsa'nın ellerini yumuşakça kavradı. "Benimle evlenir misin, Mehsa?"

Mehsa Kılıç bir rüyadan farksız olan o gece Bars Arslan'ın elini tuttuğunda hayatının en hızlı fakat en doğru kararını vermişti.

Omuzlarını kaldırıp indirerek "İşte böyle," dedi. "Eğer kabul etmeseydim ve ölüp gittiğimde Bars hep içimde bir yara olarak kalsaydı... Bu ihtimale dayanamadım. Sağlıklı bir karar değildi ama oldu işte, deli cesaretiyle birkaç saat içinde evlendik ve birbirimize ait olduk."

"Gerçekten çok hızlı bir karar olmuş. Herkes yapamaz."

"Normal bir zamanda olsa ben de yapamazdım belki ama... Dediğim gibi ikimizin de sağlıklı düşünemediği bir vakitti ve oldu bitti..."

Gülümsedim. Mehsa benden çok daha cesaretli çıkmıştı. "Sen mutluysan sorun yok Mehsa... Dediğin gibi, olmuş ve bitmiş."

"Keşke daha iyi bir şekilde olsaydı..." dedi suratını asarak. "Abimin haberi olsaydı, sen yanımda olsaydın... O muazzam geceyi daha güzel hatırlayabilirdim."

"Barın... Yumuşamadı mı hâlâ?"

Kaşlarını kaldırdı. "O çok iyidir ama çok kindardır da. Uzun bir müddet yumuşayacağını sanmıyorum."

Suratı asıldı.

Kolunu sıvazladım. "Onunla konuşmayı denedin mi? Aynı bu şekilde. Belki onun da azalmıştır sana karşı siniri ve konuşmayı açmanı bekliyordur."

"Defalarca denedim," derken yüzü iyice düştü. "Ama beni gördüğü an yol değiştiriyor. Asla imkân tanımıyor kendimi ifade etmeme. Başıma bir iş gelse diyorum bazen... Belki o zaman..."

"Saçmalama..." diyerek kaşlarımı çattım. "Zaman tanı biraz ona. Eminim ki sana dayanamayacaktır. Barın seni çok seviyor."

Ümitle gülümsedi. "Hâlâ seviyordur, değil mi?"

"Tabii ki."

Mehsa'nın gözleri parladı. "Efsan..." dedi ve derin bir nefes alıp diliyle dudaklarını ıslattı. "Sana sarılabilir miyim?"

"Evet, lütfen," dedim ve kollarımı açtım. Mehsa aramızdaki tepsiyi kenara aldığında iki dost uzun süredir bu anı bekliyormuşuz gibi

birbirimize sıkıca sarıldık. Bu bir terapi gibiydi, kişiyi son derece iyi hissettiriyordu.

Birkaç saniye sonra Mehsa'ya tiksinti dolu bir sesle, "Bars gibi kokuyorsun," diye takıldım.

Geri çekilirken kıkırdadı. "Kocacığımla gece biraz haşır neşir olduk da..."

Gözlerimi kocaman açtım. "İyi bir gece geçirmediğini söylemiştin."

"Evet, normalde haşır neşir olduktan sonra hemen uyurdum. Ancak bu gece seni düşünmekten hiç uyuyamadım."

Aklımda Mehsa ve Bars'ın birlikteliği canlanınca hemen gözlerimi kısarak başımı salladım ve zihnimden o düşünceleri defettim.

"O adamı bir aşk adamına çevirmeyi nasıl başardın Mehsa?"

"Zaten benden hoşlanıyordu, yaralandığım zaman beni kurtarmaya çalışırken o da yaralanmıştı hatırlarsan. Uyandığım gece teşekkür amaçlı onu öptüğümde bir daha hiç aklından çıkmamışım. Bunu itiraf ettirmek için biraz işve cilve, biraz kıskançlık tozu yeterli oldu."

"Sana karşı düşünceli mi?"

"Yani..." dedi biraz uzatarak. "Baş başa kaldığımız anlarda sevgisini daha iyi hissettiriyor, gece gördüğüm Bars'la gündüz etrafımızda başkaları varken gördüğüm Bars arasında uçurumlar var. Ama ben galiba onunla bu kaçamaklarımızı da seviyorum."

Gözlerimi kapatıp açarak gülümsedim. "Ne diyeyim... Sevindim, adınıza. Belki seninle olmak onu biraz daha insancıl kılar."

Sessizce kıkırdadı. "Yontmaya çalışıyorum, merak etme. Sizin de aranızı iyi yapacağım yakında."

Dudaklarımı *bilmem* dercesine büktüm. O ihtimal hâlâ bana biraz uzak geliyordu. Öte yandan Bars denince dün simülasyondan sonra kalkanı kontrol etmeye orduyla birlikte onun gittiğini hatırladım ve korktuğum soru dilimin ucuna kadar geldi.

"Kalkan... Delinmiş mi?"

Mehsa sorumla birlikte ciddileşti. "Hayır," dedi hemen. "Gücün kalkana ulaşmış ancak delebilecek kadar güçlü bir vuruş olmamış. Sadece izi varmış o kadar."

"Sahi mi?"

Hızlıca kafasını salladı. "Sahi... Her şey yolunda. Eğer olmasaydı şimdi talim değil de kalkan için iyileştirme yapılıyor olurdu..." Rahat bir nefes alıp verdim. Mehsa tepsinin üzerindeki küçük cam şişede

bulunan kırmızı iksiri eline aldı ve bana uzatmadan önce, "Karnın doydu mu?" diye sordu.

Onu sessizce onayladım ve kırmızı iksiri elime alıp hemen kafama diktim.

☽

Akşam yemeğini odada tek başıma yemek istemediğimden Arzen'e benim için özel bir şey hazırlamamasını söyleyerek hazırlanıp Mehsa'yla birlikte odadan çıkmıştım. Üzerime beni sıkmayacak yeşil, saten mini bir elbise giyinmiştim. Kolları bol ve uzun, yakası V şeklindeydi ancak belindeki kuşağı sayesinde dekoltesi ayarlanabilirdi. Koridor boyunca karşılaştığım tüm hizmetçiler, muhafızlar bana geçmiş olsun dileklerini sunuyor, bazıları benim için ne kadar endişelendiklerini de ekliyorlardı. Korkmuşlardı fakat bu korkularının sebebi kalkanın delinmesi ihtimali değildi, hepsi gerçekten benim canıma bir zarar geleceği konusunda endişelenmişti. Aramızda gerçekten bir bağ oluştuğunu içten fark ettiğim bu akşam benim için özel olmuştu.

Yemek salonunun olduğu koridora girdiğimizde Bars, Barın, Liva, Kuray ve elbette Alaz'ın da koridorun diğer tarafından geldiğini gördük. Mehsa, "Mükemmel zamanlama," diye mırıldandı gülümseyerek. Alaz aslında odamıza gelecekti ancak Mehsa'nın yanımda olduğunu öğrenince barıştığımızı anlayarak bizi yalnız bırakmayı tercih etmişti. Değişen kıyafetlerine bakılırsa işlerini sarayın başka bir odasında halletmişti. İlişkimizin ilk zamanlarındaymışız gibi onu görünce yersiz bir heyecana tutulup ürperdim. Harelerinden yoğunluk taşan gözleriyle beni baştan ayağa süzdü, liseli bir kızın okul çıkışı hoşlandığı çocuğu görüşü gibi telaşa kapıldım, nereye koyacağımı bilemediğim elimi saçlarıma atıp bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve bakışlarımı ondan kaçırıp Kuray'a odakladım.

Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda kaşlarını çattı ve, "Bakın kim gelmiş," dedi sesini yükselterek. "Güçlerini küçümsedim diye koca binayı üzerime yıkan kadın..."

Burnumu yukarı çekip gözlerimi kısarak gülümsedim. "İyi görünüyorsun."

"İyi mi?" dedi sorgularcasına. "Tüm gün odamda yatsaydım iyi görünebilirdim." Ardından Alaz'a baktı. "Çifte standart uyguluyorsunuz Sayın Kral'ım. Ben niye izinli değildim bugün?"

"Olayları kontrol edemediğin için," dedi Alaz büyük bir ciddiyetle. "Cezalandırıldın."

Kuray kaşlarını çattı. "Olayları kontrol edemediğim için mi? Dostum, dün gece karınla aynı yatağa girdiysen benim sayemde. Ceza değil ödüllendirilmem gerekiyor."

Alaz resmiyetinden ödün vermeden, "Daha önceki mahvedişlerine say," dediğinde ben elimde olmadan güldüm. Alaz yanıma ulaşıp elini belime attığında hemen ona doğru ittim kendimi ve vücudumun yan tarafı eşime yaslıyken diğerleriyle merhabalaştım.

Mehsa benim gibi anında Bars'ın yanına gitmiş, Barın göz ucuyla kardeşini ve onun kocasını şöyle bir süzmüştü. Kuray açılan yemek salonuna girerken sağımdaki Liva adımlarını yavaşlatıp bana baktı.

"Nasılsın?"

"Umduğumdan daha iyiyim," dedim sessizce. "İksirler gerçekten çok etkili."

Gözleri büyüdü. "Ve sen de çok dirençlisin."

"Sanırım."

Alaz belimdeki elini aşağı yukarı hareket ettirirken, "Öylesin," diye onayladı arkadaşının bana karşı kurduğu cümleyi. Sanki söylediğim "sanırım" kelimesi hoşuna gitmemişti.

Sofrada eğitimlerin nasıl geçtiğinden, dünkü simülasyon dersinden, kalkanın ne kadar zarar gördüğünden bahsedildi. Kötü giden bir şey yoktu, henüz.

Herkes iyi görünüyordu, Alaz'la aramız düzeldiğinden midir bilmem bugünkü akşam yemeği sofrası bana çok daha eğlenceli gelmişti. Kimseden çekinmiyor, elimden geldiğince muhabbetlere dahil oluyordum. Daha rahat gözlem yapabilmiştim, Mehsa'nın Bars'a tabağından bir dilim soslu et uzattığını, Bars'ınsa önce masadakilerin dikkatinin onda olup olmadığı kontrol edip ardından kimsenin kendisini izlemediğini düşünerek hızla eti ağzına alışını yakaladım, sonra taze evli çiftin birbirlerine bıyık altından gülüşlerini. Doğrusu panter, Mehsa'ya kedi olmuştu anlaşılan. Barın'sa, Mehsa her ne kadar sinirli olduğunu düşünse de kız kardeşini gözetliyordu zaman zaman. Zamanla buzları çözülecekti, buna inanıyordum.

Akşam yemeği sonlandığında günün yorgunluğunu taşıyan herkes odasına gitmek için masadan kalktı. Yemek salonundan çıkarken grubun en arkasındaydık, koridorun sonuna geldiğimizde Alaz konuşmak

için arkadaşlarımızın bizden uzaklaşmasını bekledi, aradaki mesafe açıldığında bana döndü ve, "Biraz dolaşalım mı?" diye sordu.

Dışarı çıkıp temiz hava alma fikri her zaman hoşuma gitmiştir. Üstelik kar yağıyordu ve hava oldukça ferahtı. Gözlerimi tamam, dercesine kırptım. Hizmetlilerden biri benim için kalın bir ceket getirdi. Birlikte sessizce sarayın görkemli koridorlarını aşıp direkli armatürlerle aydınlatılmış bahçeye çıktık. Lapa lapa inen kar taneleri usul usul bahçenin zeminine düşüyordu ve yeşil çimler çoktan beyazlaşmıştı. Hava soğuk değildi, kar yağışı tüm hiddetini almış gibiydi.

Başımı göğe doğru kaldırdım ve gökyüzünden inen taneleri izlerken, "Çok güzel yağıyor," dedim kendi kendime konuşur gibi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye karşılık verdiğinde kafamı indirdim ve sol tarafıma baktım. Siyah saçlarının üzerine, uzun kirpiklerine, omuzlarına kar taneleri yuva yapmıştı. Küçük bir tebessüm yerleşti dudaklarıma, Alaz'ın sözleriyle kalbime taklalar attırması hoşuma gidiyordu.

Onunla el ele bahçe yolunun soluna saparken, "Teşekkürler, Efendi'miz Alaz," dedim ve suratında açıp yanağında gamzeler oluşturan gülümsemesini seyre daldım.

"Bunu da özlemişim."

Ben de öyle.

Onu her şeyiyle, her şeyimizle özlemiştim. Onunla birlikte atan kalbim göğsüme sığmıyordu yanındayken, dışarı fırlamak istercesine atıyordu. Yüzünü izlemek, onunla konuşmak, elini tutmak, onunla ilgili her şey fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Belki de gecenin güzel gelmesinin sebebi buydu.

Öylece boş yolu izlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Tek elini cebine attı. "Sana göstermek istediğim bir yer var."

Kalbim heyecanla atarken kaşlarım yukarı kalktı. "Nasıl bir yer?"

Bana bakmayı sürdürerek "Özel bir yer," diye yanıtladı.

Yüzündeki gülümsemeden bir şeyler çıkarmayı deniyordum ama Alaz'ın gözlerine bakarken ne düşündüğünü çoğu zaman anlayamazdım, bunu öylece yapamayacağımı bildiğimden zihin gücümü hatırlayarak gözlerimi gözlerinden ayırmadan düşüncelerini okuyabilmek adına kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım.

Gözkapakları birbirine yaklaşırken gülümsemeyi sürdürdü ve, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Zihnini okumayı deniyorum."

Kısık sesli bir kahkaha attı ve beni kendine çekti. "Aynen bak okudun zihnimi şu an," deyip ben daha ne olduğunu anlamadan başımın sol tarafını omzuna yaslarken boşta kalan eliyle gözlerimi kapattı.

"Alaz!" dedim şikâyet edercesine.

"Yaklaştık, birazdan gözlerini açacağım."

İçimdeki heyecan artış gösterirken, "Gökyüzüne büyüyle adımı falan mı yazdırdın?" dedim gülerek.

"İyi fikirmiş ama hayır."

"Beklentim tavan yaptı şu an, haberin olsun."

"Sorun yok, Kraliçe'm."

Beni sola doğru yönlendirdi. Körebe oynuyormuş gibi hissediyordum. Ellerimi iki yanıma açarak dokunabileceğim bir şey olup olmadığını anlamayı denedim fakat ellerime değen tek şey soğuk rüzgâr oldu.

Durduğumuzda, "Geldik mi?" diye sordum.

"Hıhım," diye onayladı beni ve ben karşımdaki şeyi görebilmek adına sabırsızlanırken Alaz elini gözlerimden indirdi.

Heyecanla gözlerimi açtım ve karşımdaki yapıya bakakaldım. Ağzım açık kaldı, gözlerim birkaç kez üst üste kırpıştı. Kar tanelerinin beyaza boyadığı ağaçların beneklenmiş dalları altında dökme demirden bir kameriye yükseliyordu. Kafesi andıran bu yapı, oldukça tanıdıktı. Tanıdık kelimesi az kalırdı, Alaz'ın doğum gününde içinde dans ettiğimiz, birbirimize aşkımızı ilk kez sözlü olarak itiraf ettiğimiz yapının tıpatıp aynısıydı.

Onu görmek, aklımı hemen o büyülü geceye ışınladı ve şokun etkisiyle irileşen gözlerim hemen buğulandı. Dudaklarımı açtım, kapattım, nefes aldım, verdim. Yutkundum ve, "Bu..." diyebildim yalnızca.

Arkamda duran Alaz, ellerini omzuma yerleştirip başını biraz bana doğru eğdi. "Doğum günümde bana içinde hediyelerin en güzelini verdiğin kameriye."

Aynı olan sadece kameriye değildi, tam yanında göl olması, içinde bulunduğu alan dahi tıpatıp aynıydı.

"Ama..." dedim titreyen sesimle, gözlerimi oradan ayıramıyordum. Aklımda o gece oynayıp duruyordu. "Nasıl oldu bu?"

Alaz'ın iç çektiğini duydum. "Ayrıldığımız günden beri beni biraz olsun sakinleştiren tek yer o kameriyenin içiydi. Özleminin dayanılmaz seviyelere çıktığı zamanlarda –bu genellikle geceleri olurdu– oraya giderdim. Yere otururdum ve boynumdan hiç çıkarmadığım kolyedeki müziği açardım. Bizim müziğimizi..."

Midem kasılırken kalbim üzerine çöken hüzünle çarptı göğsüme bu defa. Soğuk bir rüzgâr esip saçlarımı uçuşturdu fakat elimi kaldırıp bozulan saçlarımı düzeltecek halim kalmamıştı.

"Bu hem rahatlatıyor hem işkence ediyordu. Gözlerimi kapattığımda o geceye gidiyordum, açtığım an seni bulacağımı düşünüyordum ama karşılaştığım şey ölüm gibi bir boşluk oluyordu. Seni göremiyordum ve tüm ışıklar sönüyor, kameriyenin içi morgdan farksız oluyordu. Bu beni kamçılıyordu, emin adımlarla yürüyecek, seni yeniden buraya getirecek ve burada seninle defalarca dans edecektim."

Başımı soluma çevirip ona baktığımda eğildiğinden yüzlerimiz karşı karşıya kaldı. Çok yakındık birbirimize. Sızlayan gözlerim neredeyse taşıp yaşlarını akıtacaktı lakin ondan önce ağzımı açıp, "Alaz..." diyebildim.

"Gel benimle," dedi ve ellerini omzumdan indirip elimi tuttu. "İçeri girelim."

İtiraz etmek seçeneklerim dahilinde bile yoktu. Parmaklarım elini kavradığında dudaklarını birbirine bastırarak tebessüm etti ve ilerlemeye başladı. Ona eşlik ederken nabzımın sesini kulaklarımda duyuyordum.

Dışı *büyülü* ışıklarla aydınlatılmış camlı kameriyenin içi de dışından farksızdı. İçerisi boş ve sıcacıktı, yerde gözümü alan siyah beyaz bir hediye paketi vardı.

"26 Ağustos'ta..." derken boğazını temizledi. "Sen yeni yaşına girerken de buradaydım. Efsun, eğer ayrılmasaydık birkaç ay sonra senin doğum gününü birlikte kutlamış olacaktık ve ben bu ihtimali düşünmeden edemiyordum. Güzel planlarım vardı... Şimdi buradasın ve ben o planları geç de olsa gerçekleştirebileceğim."

Doğum günümü unutmamış olması, bundan bahsetmesi o günkü Alaz'ı görme isteğimi arşa çıkardı. Öte yandan dayanamayacağımı düşünerek bu fikri aklımdan defettim. Nasıl ağlamadığımı bilemeden Alaz'a baktım ve, "Ne planı?" dedim sessizce.

Yumuşak bir hareketle bedenimi kendisine çevirdi. Boynunda duran, ona hediye ettiğim kolyeyi dışarı çıkardı ve parmağıyla okşayıp uzun zamandır duymadığım o eşsiz müziğin ortama hâkim olmasını sağladı ardından kolyeyi bıraktı. Tüylerim diken diken olurken bakışlarımı göğsünden ayırdım ve tekrar yüzüne baktım.

Saçlarının üzerine düşen kar tanelerinin eriyip ıslaklık bıraktığı Alaz, "Efsun," dedi ve cebinden küçük, siyah bir kadife kutu çıkarıp

dizlerinin üzerinde çöktüğünde afalladım. "Bugüne dek yalnızca halkım benim önümde eğilmişken ilk kez ben birinin karşısında eğiliyorum. Efsan Şahzade, sen benim tüm yenilgilerim, zayıf noktam, ışığım ve ömrüm boyunca; sonrasında dahi önünde diz çökeceğim tek kişi olacaksın."

Yüreğim öyle sık ve hararetli atmaya başladı ki ne rüzgârın uğultusu ne gece kuşlarının sesi kaldı. Aydınlık kameriyenin ışıkları sadece önümde diz çöken Alaz'ın bedenini aydınlatıyor, gözlerimi yalnızca onu odaklıyordu şimdi.

Karşımda tek gerçeği, tek yaşama amacı, hatta her şeyi olduğumu söyleyen adamı izlerken kalbimden mideme doğru kelebekler yol alıyor, fevkalade ağlama isteği tüm bedenimi zorluyordu.

Ruhumu esir alan şaşkınlık dudaklarımdan bir kelime dahi çıkmasına izin vermezken Alaz siyah kutunun kapağını açtı ve bana doğru tuttu. Yaşlarım yüzünden gözlerim güçbela kutuya iliştiğinde içindekinin bir yüzük olduğunu gördüm. Yüzük, siyaha kaçan oldukça koyu gri bir taştan oluşuyor ve görünümü uzayı andırıyordu. Büyülü, özel bir taş olduğuna şüphem yoktu ve şu an parmağıma takılı olan yüzükten çok daha benim tarzımdı.

Dudaklarım seğirirken sesini duymamla birlikte bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırdım ve gözlerimin simsiyah irisleriyle kavuşmasına imkân tanıdım.

Bana kalbinde biriken tüm aşkı gözlerine taşmışçasına bakarken, "Efsun," dedi efsunlanırcasına. Yutkundu, çıkıntılı âdemelması hareketlendi ve, "Evlen benimle," diye ekledi tek nefeste.

Sanki doğduğumuz andan itibaren eş değilmişiz, sanki zaten evli değilmişiz gibi...

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve hemen ekledi. "Bu sadece eşlik mührünün getirdiği bir zorunluluk olmasın. Hür iradenle evlen benimle, kutsansın evliliğimiz tüm masum dillerde. Benim için beyaz bir gelinlik giyin, seni beyazlar içinde merdivenlerden inerken görebileyim. Normal çiftler gibi!"

Beynimin içindeki kelimelerin saklı olduğu sandık kilitlenmiş de anahtarı hiç bilmediğim bir köşeye saklanmıştı sanki. Öyle sersemlemiştim ki olduğum anı idrak edemez raddeye gelmiştim. Vücudumda akan kanın derecesi yükseldi, iki yanıma düşen avuçiçlerim terledi.

"Efsun... Benimle evlenir misin?"

Göğsüm sıkıştı.

Rüyalarımın ötesinde bir andı bu. Ağlıyordum. Gözlerimden mutluluk dolayısıyla yaş akmasını özlemiştim.

Karşımda diz çökmüş olan Alaz beklentiyle bana bakarken artık bir şey söylemem gerektiğini anladım. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallayarak, "Evet," dedim gözyaşlarımın arasında gülümseyerek. "Evet. Seninle evlenirim. Senin için beyaz giyinmeyi isterim."

Gözleri ışıldadı. "Kabul eder misin?" diye yeniledi tekrardan.

Başımı sallarken şaşkınlığına karşılık nefeslenir gibi güldüm. Dudaklarımdaki tuzlu tadı temizlerken kafamı evet, dercesine hareket ettirdim. Omuz silktim. "Hayatına iyice dahil olarak seni süründürmek kulağa pek de kötü gelmiyor."

Alaz'ın tebessümü genişledi ve yüzüğü yüzü parmağıma geçirdikten sonra daha fazla dayanamadan ayağa kalktı. Heybetli bedeni üzerime gölge düşürürken, "Süründürme işlemine şimdiden başlayabilirsin," deyip başını eğerek bu kameriyenin altında beni aşkının tüm sıcaklığıyla, kalbime yolladığı sevgisiyle birlikte usul usul, hiç acelesi yokmuş gibi öptü.

☽

Kar yağışı, Karmela Krallığı'nı beyaza bürümüştü.

Pencerelerin pervazından sık ağaçların çevrelediği ormana kadar her yer bembeyazdı. İri kar taneleri dünden beri hız kesmeden yağmaya devam ediyor, her bir tane krallığımıza huzur taşıyor ve zemine bırakıyordu.

Öyle heyecanlıydım ki üzerimdeki, Alaz'ın hediyesi olan ve tam olarak vücut ölçülerime göre dikilmiş gelinliğin kalın, kaliteli kumaşının kalbimin atışlarını gizlediğine dair büyük şüphelerim vardı. Gördüğüm andan itibaren kendisine hayran olduğum gelinliğimin göğüs kısmı kalp şeklindeydi ve omuzları açıktı. Kol kısmı transparan tülden oluşuyor lakin üzerine işlenmiş olan taşlar o transparanlığı patlatıyordu. Balık modeldi. Arkasında bel tarafından tutuşturulmuş saten kuyruğu bulunuyordu. Üzerine işlenen mücevherlerin ışıltısı attığım her adımda gözlerimi alıyordu.

Gelinliğin ihtişamından dolayı göz yormayan, bronz ve şeftali tonlarında bir makyaj yapılmıştı. Arzen saçlarımı sıkı, suratımı geren bir ense topuzuyla şekillendirmişti. Başıma sade, elbiseye ayak uyduran bir taç kondurulmuştu.

"Efsan."

Hazırlandığım odadan çıkmadan evvel koluna girdiğim Barın'ın sesiyle irkildim ve kendime gelerek gözlerimi yerden ayırıp onun eğlenen harelerine baktım. "Vücudunda deprem oluyormuş gibi tir tir titriyorsun canım."

Nefes almayı denedim. "Çok heyecanlandım," dedim sıkılgan bir sesle. "Niye böyle oldu?"

"Neden olduğu konusunda birkaç tahminim var ama söyleyerek Kuray'ın yerini devralmak istemem."

İmasını anında anlarken ona dudaklarımı büzerek yapma, dercesine baktım. Ardından derince soluklanıp önüme baktım. "Sakinim sakinim."

Sakin falan değildim. Törenin yapılacağı salona inen merdivenin bulunduğu koridora girdiğimizde kalbim göğsüme sığmayacak raddeye geldi. Daha önce taç giyme töreninde de buradan inmiştim evet ama bu defa farklıydı. Bu defa büyük bir mutluluk benimleydi, hevesim benimleydi, aşkım benimleydi ve keşkelerim benimle değildi, nefretim benimle değildi, yıkılan hayallerim benimle değildi.

Merdivene ulaştığımızda herkesten önce baştan ayağa her detayı simsiyah olan takım elbisesiyle beni bekleyen Alaz'ı buldu gözlerim ve onunla bakışmak tüm alkış seslerini bastırdı. Yeminin gerçekleşeceği platformun önünde bekliyordu. Metrelerce öteden dahi duygularını seçebildiğim hareleri beni görür görmez ışıldadı, dudakları büyülenmiş tebessümüyle şekillendi.

Gülüşüne aynı şekilde karşılık verdim ve ilk basamağa büyük bir dikkatle bastım. En güzel günümde merdivenlerden yuvarlanmayı istemezdim.

Alaz'la oluşan göz bağımızı koparmadan adımlarımı atarken koluna girdiğim Barın, "Bu çok gurur verici, farklı, duygusal bir his," dedi sessizce. "Keşke diğer kardeşim Mehsa da bunu tatmama izin verseydi..."

Söylediklerine karşılık gözlerimi Alaz'dan ayırdım ve hüzünlendiğinden karşıyı izleyen Barın'ın yutkunduğunu gördüm. "Bunun için geç değil, biliyorsun değil mi?" diye sordum. "Mehsa için de bir tören yapılabilir ve sen..."

"Asla," diye kesti Barın sözümü. Ardından zoraki bir tebessümle bana baktı. "Eşinin tepkisini almamı istemiyorsan bakışmanızı sürdür," diyerek konuyu keskin bir dille kapattı.

Barın'la, Mehsa ile ilgili daha iyi bir konuşma yapacaktım ama şu an ne yeri ne zamanıydı. Ona kızar gibi nefes alıp verdikten sonra bakış-

larımı yeniden eşime çevirdim ve yine tüm sorunlar Alaz'ın gözleriyle gölgelendi.

Gözleri geceden daha koyuydu ama bakışları içime güneş gibi doğuyordu.

Basamakları inmeyi bitirdiğinde gözlerim ilk olarak annesinin kucağında, ellerini birleştirerek gözbebeklerinden kalpler çıkararak beni izleyen Alina'yı gördüm. O da beyaz giyinmişti, başına da bir taç takmıştı. Bana da el sallayıp kocaman gülümsediğinde ona içten bir gülüşle karşılık verdim.

Kubbeye benzer tavanda asılı kristal taşlı sarkıt avizelerin aydınlattığı salonda ikinci kez bizim için bulunan halkımızı izledim gelişigüzel. Gencinin, yaşlısının, kadınının, erkeğinin; hepsinin simalarında aynı temaşa ve ümitle sarmalanmış bir ifade vardı. Onları seyrederken buradaki tek heyecanlı kişinin ben olmadığımın farkına vararak rahatladım.

Kulaklarımda atan yüreğimle törenin yapılacağı platformun önünde bekleyen Alaz'ın karşısına geçtiğimde ikimiz de hızla inip kalkan göğüslerimiz eşliğinde birbirimize baktık önce. Barın, dostane tavrıyla omzumu okşadığında gözlerim bir anlığına ona kaydı. "Mutluluklar güzel kardeşim," dedi içten bir tavırla ve ben neredeyse ağlayacakken ona buruk, sevgi dolu bir gülümseme bahşettim.

Koluma geçirdiği kolunu dışarı çıkardı ve elimi kaldırıp Alaz'ın ellerinin arasına bıraktı; bu, vücuduma muhteşem bir elektrik akımının yayılmasına sebep oldu. Barın yanımızdan uzaklaşırken Alaz'la bakışlarımız yeniden birleşti. Kalbim göğsümü onun için parçalarken beyaz zambaklarla süslenmiş platforma el ele çıktık.

Taç giyme törenimizi gerçekleştiren yaşlı kadın ellerini yukarı kaldırarak ayağa kalkanların oturmasını işaret etti.

Yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle bize bakarken hiç beklemeden konuşmaya başladı. "Karmela Krallığı'nın değerli sakinleri, bayanlar ve baylar... Bugün buraya, zaten eş olan Kral'ımız ve Kraliçe'mizin nikâh akdini yenilemek için gelmiş bulunmaktayız." Uzatmadan gözlerini tekrar bize iliştirdi. "Lütfen beni tekrar edin."

Alaz bana dönmeseydi yeminimizi söylemek için birbirimize bakmamız gerektiğini bile unutacaktım. Gövdelerimiz karşı karşıya geldiğinde harelerini harelerimden ayırmadan iki eliyle ellerimi tuttu.

"Ben, Kral Alaz Şahzade."

Alaz, tekrarladı. "Ben, Kral Alaz Şahzade."

Ardından kadın bana baktı. "Ben, Kraliçe Efsan Şahzade."

"Ben, Kraliçe Efsan Şahzade."

Ve sonra ezbere bildiğim yemin tekrar edildi.

"Gökteki ay, güneş, yıldızlar,

Deniz ve ışıldayan dalgalar,

Ruhumun, gönlümün şahidi olsunlar."

Bu cümleleri aynı anda ikinci kez birbirimiz için döktük dillerimizden.

"Gökteki ay, güneş, yıldızlar,

Deniz ve ışıldayan dalgalar,

Ruhumun, gönlümün şahidi olsunlar."

Sesim titriyordu ancak Alaz'ın tok sesinin bunu bastırdığını düşündüm.

"Yeryüzündeki nahoş kasvetin sarayımın ve odamızın içine hiçbir zaman dolmayacağına..."

"Yeryüzündeki nahoş kasvetin sarayımın ve odamızın içine hiçbir zaman dolmayacağına..."

"Seninle bütünleşen ruhumun ölene dek ve öldükten sonra da senden ayrılmayacağına..."

"Seninle bütünleşen ruhumun ölene dek ve öldükten sonra da senden ayrılmayacağına..."

"Her zaman ve yalnızca seni seveceğime..."

"Her zaman ve yalnızca seni seveceğime..."

"Bu gece mührü kesinlikle kabartacağımıza..." dediğinde kaşlarımı çattım. Aynı anda durduk ve yaşlı kadına baktık. Salondan kıkırtılar yükselirken kadın arsız bir ifadeyle omuz silkti. Ve eliyle devam işareti yaptı.

Kadının son eklemesini söylemeden anlaşmış gibi yemini normal haliyle tamamladık.

"Bedenim, ruhum ve taşıdığım mührün üzerine yemin ederim."

Kadının omuzlarını düşürdüğünü ve nefesini hayal kırıklığıyla bıraktığını görebiliyordum. Onun haline bıyık altından gülerken dikkatimi yeniden Alaz'a verdim.

"Sana âşığım," diyerek efsunladı her bir hücremi.

"Sana âşığım," diye karşılık verdim aynı şekilde, bu defa eğildi ve yalnızca alnıma dudaklarını bastırdı.

Kulaklarımızda yankılanan alkışlarla birlikte birbirimize gülümserken aynı anda aşk dolu bakışlarla bizi izleyen halkımıza döndük. Alaz

beni kendine çekti, ben başımı göğsüne yasladım ve saadet içinde tek tek alkışlayan kişileri seyrettim.

Mehsa ağlıyor, bunu yaparken gözlerinin altını çaktırmadan siliyordu. Liva elini kaldırıp başparmağıyla onay işareti yaptığında ona gülümsedim, Kuray o meşhur sırıtışıyla birlikte göz kırptı, Barın mutlu görünüyordu ve Bars'sa rahatsız olmuş gibi değildi.

Salonu klasik bir keman müziği doldurduğunda kaşlarım gözlerimin üzerine indi, başımı kaldırıp Alaz'a baktığımda etkileyici ses tonuyla, "Seninle dans etmeyi özledim," dedi. "Bu dansı bana lütfeder misin güzel eşim?"

Başta afallamış olsam da itiraz etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Bilakis dansın heyecanıyla içimde kıpırdanmalar oluştu. Bu sebeple, "Elbette, sevgili eşim," diye karşılık verdim ve o kelimeyle birlikte Alaz'ın harelerine çöken yoğunluğu bariz bir şekilde hissettim.

"Aslında, direkt gidebiliriz de."

Yanaklarım ısınırken, "Tören yeni başlıyor," diye fısıldayıp bana uzattığı elini tuttum.

"Gece de öyle," diye ekledi içinde bin bir türlü mana bulunan bir tonlamayla. Ardından çapkınca gülümsedi, tuttuğum eliyle beni kendisiyle dans edeceğimiz alana ilerletti.

Tam orta noktaya geldiğimizde birbirimize bakmayı sürdürürken ben sağ elimi, Alaz'sa sol elini kaldırdı, avuçiçlerimizi birbirine bastırdık. Ruhumuzdan yayılan titreşimler birbirimizin bedenini sarmaladı. Alaz'ın parmakları elimi kavradı, ardından sağ elini belime koyup beni kendine çekti. Boşta kalan elimi geniş omzuna yasladım. Klasik müziğin ritmine uyum sağlayarak aynı anda ben arkama Alaz'sa bana doğru bir adım attı, aynı işlemi sol tarafa da uyguladık. Yeniden sağ arkaya adımladık. Tek ayağımı havaya kaldırdım, Alaz elini belimden çektiğinde tuttuğu elimi havaya kaldırdı ve ben kendi etrafımda döndükten sonra beni tekrar kendine hapsedip gövdemi gövdesine bastırdı.

Beni bırakmadan ağır adımlarla üzerime gelirken ben de ona uyum sağlayarak geri gidiyordum. "Büyüleyicisin," diye fısıldadı neredeyse suratıma değecek dudaklarından akan ılık nefesi bedenime yayarak. Baştan ayağa ürperdim.

Gövdemi sağ tarafına çektiğinde bakışlarımızı ayırmadan bu defa ben ileri doğru aheste aheste adımlar attım, Alaz geriledi. Kara harelerinde kaybolurken, "Öyle miyim?" diye sordum sessizce.

Soruma cevap alamadan önce elini tutarak ondan ayrıldım. Boşta kalan sağ kolumu bir kanat gibi açtım ve yüzümü sağımdaki kişilere

çevirerek kolumu hafifçe dalgalandırdım. Bu hareketin ardından Alaz beni yeniden bir mıknatıs gibi kendine çekti, döndürdü ve bu defa arka tarafımı gövdesine bastırdı. Bir eli göğsümün hemen alt kısmında, öbürü karnımın biraz aşağısındaydı, yüzük ve serçeparmağı kasıklarıma değiyordu.

Etkilenmemek elde değildi.

Başını eğdi, burnunun ucu kulağıma değerken, "Tahmin bile edemezsin," diye yanıtladı. Ensemdeki tüyler diken diken olurken nefes almayı denedim ancak soluduğum şey odunsu kokusu oldu ve aldığım nefes beni yatıştırmak yerine daha çok yaktı.

Parmaklarını gelinliğin kumaşına yavaşça sürterek yukarı kaldırdı ve aynı anda solumuza büyükçe bir adım attık. Alaz belimin iki yanında duran elleriyle beni kendine çevirdiğinde sarsılmamak adına sağ elimle ensesini tuttum. Yüzlerimiz birbirine yaklaştığında burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecekken bir iki saniye öyle kaldık. Bu noktadan bakışlarındaki tutkulu yoğunluğun kanlı canlı bir duyguya dönüştüğünü seçtim, kanımın derecesi kaynama noktasına geldi. Yine de irademizi toplayarak dansa aynı tempoyla devam ettik, pistin etrafında bir sağa bir sola adımladık.

Sağ tarafa doğru üç adım attığımızda Alaz belimdeki elini kaldırıp elimi tutmak için hareketlendi. Yüzümdeki gülümsemeyle elimi elinden kaçırdım. Bakışlarındaki arzu artarken eli tekrar belime yerleşti, bu defa sola doğru adımladık. Aynı ritimle durduğumuzda Alaz beni öpecek kadar yaklaştı, nefesimi tuttum. Tek eliyle beni kendine sabitlerken tek elini belimden ayırmadan yukarı çıkardı, çıplak kolumu tuttu ve usul usul aşağı indirerek vücudumda bir kibrit etkisi oluşturdu.

Sola doğru adım atarken yersiz bir şekilde, "Öpecek misin?" diye fısıldadım.

Gülümsedi, yüzlerimiz arasındaki yakınlığı bozmadan, "Öpeyim mi?" diye mırıldandı.

İyice yaklaştığında gözlerimi ondan ayırdım ve, "Herkes bize bakıyor," dedim aynı sessizlikle.

"Hıhım," diye mırıldandı ve burnunu tenime sürterken yüzünü eğdi, dudaklarını omzuma bastırdı. Kibritin etkisi büyüdü. "Merak etme Efsun, öpmeyeceğim." Dudakları kulağıma tırmandı. "Şimdi değil."

Bir anda hızlı adımlarla geri geri gitmeye başladığımızda başını geriye çekmiş olmasından ötürü simülasyondan çıkmış bir denek gibi rahat bir nefes aldım, ardından kaşlarımı çatarak, "Oynama benimle," dedim.

Sırıttı. "Oynamıyorum."

Belimden tutarak yukarı kaldırdığında benimle birlikte kendi etrafında döndü, ardından beni yere indirdi ve normal şekilde dans etmeyi sürdürdük.

Son kez eliyle belimin iki yanından tutup yukarı kaldırdı, çenesinin ucu göbeğime değerken bana etkileyici bir gülümseme gönderdi, aynı şekilde karşılık verdim.

Beni yere indirdi, elimi yukarı kaldırdığında kendi etrafımda hızlıca döndüm. Ardından Alaz belimden tuttu ve ben sol kolumu açıp arkaya doğru uzatarak geriye doğru eğilirken üstüme eğildi. Açıkta kalan gerdanıma dudaklarını bastırdığında tebessüm ettim.

Bana destek oldu ve birlikte doğrulduk. Gövdelerimiz tekrar birbirine yapıştığında, müzik sesi yavaşlayarak kesildi ve yerini alkış, ıslık sesleri aldı.

Ben iki elimle Alaz'ın boynunu kavramışken sırtımdan tutan Alaz dansımız bittiği halde beni bırakmamakta ısrarcı görünüyordu. Nefeslerimiz birbirimizin suratında süzülürken, "Ne dersin?" dedi gözleri yüzümün her noktasını süzerek. "Tören yeterince uzun sürdü mü?"

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. Ardından tebessüm ederek başımı onaylarcasına salladım. Çünkü daha fazlasını yapmaya mecalim yoktu.

Tören sonlandığında Alaz'la birlikte salondan ayrıldık. Tatlı bir yorgunlukla, el ele katlara çıkan merdivenlere ulaştığımızda birden bedenimin yerden yükselmesiyle dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık koptu. Kollarımı düşmemek için bir anlık refleksle artık kucağında olduğum Alaz'ın boynuna dolarken gülümsüyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Taç giyme töreninden beri hayalimdi seni içeriye kucağımda taşımak. Gelinler odalarına damadın kucağında girmeli."

"Odamız dört kat yukarıda."

Boynumu öptü. "Bu işi daha cazip kılıyor." Öpücüğünün ardından kokumu içine çektiğinde tatlı tatlı ürperdim ve sadece gülümsemekle yetindim.

Odaya girdiğimizde Alaz beni yavaşça yere bıraktı ama kollarım hâlâ boynuna dolanmış vaziyette duruyordu. Etrafımızdaki kalabalık yok olmuş, bizim için hazırlanan loş odanın içinde yalnızca ikimiz kalmıştık. Bakışlarımız birbirine kenetliydi, soluklarımız birbirimizin çehresinde süzülüyor, nabzım kulaklarımda atıyordu. Alev alev yanan şömine ateşi yanaklarımda can bulmuştu sanki.

Bu odaya ilk kez gelin ve damat olarak girmiştik.

Sanki ikimiz de konuşmak istiyor ancak tam olarak neler söyleyebileceğimizi bilmiyorduk. Gövdelerimiz eş ritimlerle yükselip alçalıyordu. Hâlâ bel kıvrımımda duran ellerinin parmak uçları belimi okşarken, "Çok..." dedi arzu dolu sesiyle. "Nefes kesici görünüyorsun."

Ama nefesi kesilen bendim.

Gülümsemeyi denedim. "Teşekkürler," dedim sessizce. "Tamamen senin için hazırlandım."

"Ya..." dedi boğuk sesiyle. Elini yukarı kaldırdı ve avcunu yanağıma bastırıp başparmağıyla tenimi okşarken, "Öyle mi?" diye sordu.

Bakışlarım önce çenemdeki elini izledi, kalbimdeki kor alevlenirken harelerim usul usul yüzüne tırmandı. "Öyle."

Muhtemelen beni öpmek için başını çok az öne doğru eğdi.

Ama öncesinde yapmak istediğim bir şey vardı. "Bekle," diye fısıldadım sessizce. Kaşları çok az gözlerinin üzerine indiğinde yutkundum. "Benim için yapmanı istediğim bir şey var."

Çenesi hafiften sol omzuna doğru kalktığında dikkatlice bir adım geriledim ve aramızdaki tehlikeli mesafeyi azıcık açmış oldum. Dikkatle beni incelerken Alaz'a arkamı döndüm ve gelinliğimin eteklerini toplayarak komodine yürüdüm. Eğilip çekmeceyi açtım, içindeki kadife kutuyu çıkardım, kutuyu açıp Alaz'ın hediyesi olan ve Varilok'tayken çıkarıp attığım garnet taşlı kolyeyi zincirinden tutup avcuma hapsettim. Çekmeceyi kapattım, doğrulup arkamı döndüm ve gözlerini kısmış beni izleyen Alaz'ın tam karşısına geçtim. Sağ elimi yukarı kaldırdım, avcumu ona doğru çevirdim ve parmaklarımı açtım. Bakışları kırmızı taşı parıldayan kolyeyi bulduğunda, "Gerdanım çok boş duruyor. Kolyemi takabilir misin?" diye sordum.

Sıkı sıkıya kapalı olan dudakları aralandı ancak bir kelime çıkmadan önce gözleri benimkilere ilişti. Nefes alış sesini duydum. "Utanmasam karşında diz çöküp ağlayacağım."

Bana duyduğu aşkın samimiyeti içime işlerken tebessüm ettim. Kolyeyi avcumdan alışını izledim ve Alaz'a sırtımı döndüm. Alaz, saçlarımla omuzum arasındaki boşluktan elini geçirdiğinde nefesimi tuttum. Parmak uçlarını tenime sürterek kolyenin zincirlerini ensemde birleştirdi ve tek harekette taktı.

Ancak geri çekilmedi, avuçlarını omuzlarıma yerleştirerek yüzünü bana doğru eğdi. Dudakları kulağıma değerken saçlarımın kokusunu içine çekip, "Efsun," diye fısıldadı beni öldürmek ister gibi. Elimde olmadan gözlerimi kapattım. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Yutkundum.

Kokusu aheste aheste soluğuma karışırken gözlerimi açtım, tüm vücudum etkisiyle karıncalanmışken büyük bir cesaret gösterisiyle başımı soluma çevirdim ve başı omzumun üzerinde duran Alaz'ın önce dudaklarına, ardından gözlerine baktım.

"İstiyorum," dedim tek nefeste. Cevabımla birlikte tüm vücudu kasıldı. Yutkunuşunu duydum, akabinde âdemelması yükselip alçaldı.

"İstiyorsun," diye fısıldadı tutku dolu bir tonlamayla. Harelerinden kıvılcım saçılan gözleri dudaklarıma indi ve, "Efsun..." dedi sessizce. "Öp beni."

Yaşadığı çekimserliği anlıyordum, günlerce ondan uzak durmam, odaları ayırmam ve dokunuşlarından kaçınmam onu isteyip istemediğimi hâlâ sorgulamasına neden oluyordu. Bir yandan içim burkuldu, öte yandan garipsemedim. Kaybetmediğim ve gece boyunca kaybetmeyeceğimi umduğum cesaretimle parmak uçlarımda yükseldim ve eşimi öptüm.

İçimde çağlayan derelerin suları yükseldi, bedenim arzuyla ona döndü. Kanım fokur fokur kaynarken nabzım kulaklarımda yankılandı.

Bir süre sonra Alaz alnını alnıma yasladı, avuçları yanaklarıma kapanırken başparmaklarıyla yanaklarıma dokundu. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Nasıl dayandım ben buna?"

Avuçlarının arasında kalmıştı sıcacık yanaklarım. Kendimi kaynamak üzere olan bir su gibi hissediyordum. Ona öylece bakarken aynı soruyu ben de düşündüğümden, "Nasıl dayandık?" diye sordum sessizce.

Bu, Alaz'ın suratında etkilendiğini belli eden bir gülümsemeye yol açtı. Suratımın her noktasını mercek altına aldı. "Nasıl dayandık bilmiyorum ama," derken belimdeki eliyle beni biraz daha kendine bastırdı, "çok dayandık. Ve benim daha fazlasına takatim yok," deyip cümlesi biter bitmez tekrar dudaklarımı esir aldı.

Ruhumda zelzelelere yol açtı. Yüreğim uçmayı yeni öğrenen bir kuş gibi art arda kanat çırpıyordu. Beni yukarı kaldırdığında yapmak istediğini anlayarak ona dolandım. Kanıma karışan sıcaklık barizdi, vücudum üzerine litrelerce benzin dökülmüş gibi yanıyor fakat bu zerre rahatsızlık vermiyor, daha fazlasını istememe sebep oluyordu. Alaz farklıydı, bu nasıl bir farklılık olarak anlatılırdı bilmiyordum, onu kıyaslayabileceğim bir ilişki yaşamamıştım ama kalbimde oluşturduğu hisler kesinlikle farklıydı, tek dokunuşu metrelerce yol kat etmişim gibi soluklarımı sıralıyordu boğazıma. Bu geceyse geçirdiğimiz tüm gecelerden daha özel hissettiriyordu. Sanki dudaklarıyla bana soluk veriyor

aynı zamanda da soluğumu tüketiyordu. Sıkı bir nefessizlik tattığım bir iki saniyelik zaman dilimde geri çekildi, yüreğimi durduran o arsız gülüşlerinden biri canlandı suratında. Tekrar öptüğünde sersemledim, nasıl oluyordu da toprak ayaklarımın altından kaymıyordu ya da gözlerimi kapatıp onun kolları arasında son nefesimi vermiyordum, hiçbir fikrim yoktu. Öpüşü şifa saçıyordu sanki, iyileştirmediği noktam kalmadı. Vücudumun her bir santiminde değerli bir mücevher gibi gezindi, keşfetti. Kendimi tamamen sarhoş hissettiğim o anda, artık ciğerime zerre nefes darbesinin ulaşmadığı eşsiz zamanda çekildi usul usul ancak tek eli hâlâ belimdeydi. Yavaşça eğildiğinde beni zarar vermeden sırtüstü yatağa bıraktı. Gözlerime onay almak istercesine baktı. Nefes nefese ona bakarken yutkundum ve gözlerimi kapatarak başımla onay verdim.

Kraliçe, tüm kapılarını Kral'ına açtı ve onu kalbinin tek hükümdarı yapmak için içeriye aldı.

Ruhum, bedenimin içinde yandı kavruldu. Dudaklarımdan Alaz'ın adı, Alaz'ın dudaklarındansa "Efsun" kelimesi en çok bu gece döküldü. Bir olduğumuz an gözlerimiz birbirine kenetlendi ve dünya durdu. Nabzımın tenime çarptığı uzunca bir süre boyunca görebildiğim tek şey Alaz'ın güzel yüzü oldu ve daha önce hiç tatmadığım esrarengiz bir büyü ruhuma dolandı. Yıldızları seçebildim ve sonra içimde can çekişen ruhum, bedenimde kıvrandı. Alaz'la birlikte bir kez daha uçurumdan atladım ve aşağıya doğru süzülmeye başladım.

Tamamen birbirimize karıştık ve birlikte parçalara ayrıldık, tuzla buz olduk. Yarı baygın gözlerim tekrar Alaz'ın kömürden daha koyu olan irislerine ilişti. Nefeslerimiz birbirimizin suratında yayılırken aynı anda gülümsedik. Alaz eğildi, alnımı öptü ve tüm gücü tükenmiş gibi üzerimden çekilip kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Ardından yokluğunu hissetmeme fırsat vermeden beni kendine çekti, zayıf bedenimi güçlü, sıcacık kollarının arasına aldı ve sıcaklığını benimle paylaştı.

Yanaklarım göğsünün üzerine yaslanırken elim gövdesine kapandı ve gözlerimin kenarları kızarıp artık gerçek bir dövme gibi duran mührüne ilişti. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, kelimeler tükenmişti. Mühürlerimiz kabarmıştı. Artık tamamen birbirimize ait olmuştuk ve bu tarifi imkânsız bir huzurla sarmalanmamı sağladı.

Ben mührü seyre dalmışken Alaz saçlarımı yüzümden çekti ve, "Seni seviyorum güzelim," diye mırıldandı yatıştırıcı sesiyle. Saçlarımın üzerini öptü. "Benim güzel Efsun'um."

Bölüm Yedi

Vuslatın Güneşi

Solgun gün ışığı pencereden içeriye dolduğunda uzun zamandır çektiğim en soluksuz uyku yerini uyuşuk ancak dinç bir bedene bırakmıştı. Huzurla birbirine kenetlenen kirpiklerim, enerjisini alan gözlerimin doğan günü görmeleri için usul usul aralandıklarında bir rüyanın içinde olduğumu düşünüyordum. Başrolünde benim ve Alaz'ın olduğu, sarhoşluk veren, mest edici bir rüya. Eğer rüyaysa bu biliyordum ki en beter kâbuslarımdan bile kötü hissettirecek, uyanır uyanmaz Alaz'ın yokluğunun verdiği boşlukla hayıflanmama sebep olacaktı.

Gözlerim tamamen aralandığında gördüğüm ilk şey yüzümü yasladığım sıcacık, kaslı gövde oldu. Uyuşuk bir esnemenin ardından dudaklarım arzulu bir gülümsemeyle şekillendi, parmaklarımın ucundaki mührü gördüğümdeyse şekillenen gülüşüm daha içten bir hal aldı. Aylardır kaybettiğim huzur buradaydı, sağ elimin altında atıyordu.

Dışarıdan rüzgârın ıslığı duyuluyordu, şöminedeki ateşse sönmeye yüz tutmuştu. Gece boyunca hiç hissetmemiştim soğuğu, ısılarımız sürekli birbirine karışmış, üşütmemişti bizi. En yorucu, aynı zamanda da en rahat gecemdi. Sabaha karşı tüm enerjimizi tüketip nihayet uyuyakaldığımızdaysa hiçbir şey bölememişti uykumu. Kâbuslar uzak durmuştu ve sıcaklığı beni alıp götüren eşimin göğsü en rahat yatağım oluvermişti.

Derin bir nefes aldım, odunsu kokusunu içime çektim, ardından işaretparmağımla artık kabarık olan anlamlı mührün üzerine dokundum. Gece kenarları kızarmıştı ancak şimdi daha iyi görünüyordu, usta bir dövmeci tenimize bu sembolleri dövmüş gibiydi artık, kalemle çizilmiş gibi değil.

Ve hayat, inanamayacağım kadar gerçekti.

O kadar uzun zamandır mutluluğu iliklerime kadar hissetmiyordum ki uyandığım ve bunun tüm bedenimle bilincinde olduğum halde birazdan yeniden uyanacakmış gibi hissediyordum. Bu hissiyattan kaçınarak sığındım biraz daha Alaz'ın göğsüne ve kollarımla onu daha sıkı sardım. Gözlerimi asla kapatmadım.

"Uyandın mı?"

Alaz'ın içimi titreten mahmur sesiyle kurduğu bu cümleyi işittiğimde anın gerçekliği yüreğime dokundu, kalbim hızlandı ve başım usul usul yukarı tırmandı.

Gözleri hafiften aralıktı, başımı çevirdiğim an harelerimiz birbiriyle buluştu. Alnına düşen nemli saç tellerinin altında kalan siyah gözbebekleri yumuşak tonundaydı bu sabah.

Siyahın yumuşak bir tonu olur muydu?

Oluyordu, Alaz'da siyahın her tonu bulunuyordu; kızgın olduğu zamanlarda en koyu halini alırdı, arzusu harelerine bir sıcaklık eklerdi ve mutlu, şefkatli zamanlarındaysa bu siyahlık yumuşardı.

Uzun parmaklarıyla bir tül kadar ince geceliğin sardığı belimi usul usul okşarken dokunuşunun, doğrusu varlığının verdiği rahatlamayla dişlerimi göstermeden gülümsedim, bu gülüş sevdiğim adamın yüzüne de bulaştı ve hayran kaldığım suratına tüm bu evrenin aksine bahar geldi.

"Birkaç dakika önce," diye mırıldandım. "Sen ne zaman uyandın?"

"Birkaç dakika önce," diye yanıtladı beni. "Zarif parmaklar tenimde oynamaya başladığında."

Sol eliyle gövdesine çıkardığım sağ elimi tuttuğunda gülüşüm büyüdü ve dudaklarımdan nefese benzer bir ses çıktı. Elimi tuttu, dudaklarının üzerine götürdü ve parmaklarımın dış yüzeyine dolgun kıvrımlara sahip, sıcacık dudaklarını nazikçe bastırdı. İçim öpüşüyle titrerken geceyi hatırladım.

Alaz'ın yumuşayan bakışlarına da arzunun sıcaklığının serpildiğini fark ettim. Elimi dudaklarından ayırdı ancak tutmayı sürdürdü, belimdeki eliyse beni serbest bırakmaktan çok uzaktaydı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yanaklarım ısındı. Artık utanıp çekineceğim hiçbir durumun kalmadığının bilincindeydim, tamamen eş olmuştuk ve bundan dolayı utançla kafamı çevirip konuyu değiştirmekten çok uzaktaydım.

"Çok iyi hissediyorum Alaz, inan bana."

Gülümsedi. Başını yukarı kaldırdı ve yumuşak bir öpücük bahşetti. "Güzel," dedi. Sesi durumdan hoşnutluğunu ele veriyordu. Elimi bıraktı ve eli yüzüme tırmanıp avcu yanağıma kapandı, başparmağıyla nazik dokunuşlarda bulunurken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Kahvaltı yapalım, eğitimden önce biraz yürürüz. İyi gelir."

Tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Bana sarayı mı gezdireceksin?"

"Gezip görmen gereken güzellikleri var." Alnını alnıma yasladı. "Ama hiçbiri benim gördüğüm kadar güzel değil."

Gülümsedim. Dudakları yanağıma ulaştı. "Eminim bir tatları olsaydı yine de bu kadar güzel olamazdı," diye mırıldandı geri çekilmeden. Burnunun ucu boynuma değdi ve kokum kafa yapan bir tozmuş gibi büyük bir şevkle içine çekti. "Ve hiçbir koku bunun yanından geçemez. Efsun, sen özelsin."

İyice ona sokulup kokusunu içime çekerken, "Soluk veriyor," dedim sessizce.

"Hayat veriyor," diye fısıldadı ılık nefesi yüzümde süzülürken. Saçlarımı öptü."Güç kaynağım."

Kulağımı yasladığım göğsünün ardından eşsiz bir melodi gibi çarpan ritimlerini hissederken sol elim ulaştı mührünün üzerine, ona dokunmayı seviyordum.

"Şimdi biz, daha çok mu güçlendik?" diye sordum sessizce.

Tek eli saçlarımın üzerinde yavaş yavaş hareket eden bir tarak görevi gördü. "Hissetmiyor musun?"

"Aslında..." dedim göğsünü izlerken. "Birlikte olduğumuzda ruhani bir akım hissettim. Ama şimdi her şey aynı gibi."

"Henüz içinde taşıdığın gücün bile farkında değilsin, değişikliği sezememiş olman çok normal. Ben ilk andan itibaren kanımdaki kaynamayı hissettim. Gücümüz seviye atladı Efsun, içimizde dönüşmeye devam ediyor, hâlâ. Tamamlanması biraz zaman alır sanırım."

"O sıcaklık ondan mı? Ben, sen dokunuyorsun diye oluyor sanıyordum."

Hiç düşünmeden verdiğim cevaba karşılık Alaz'ın dudaklarından sesli bir kahkaha döküldü ve kolları beni daha sıkı sararken, "Benim de etkim vardır tabii," dedi.

Tebessüm ettim. Biraz öyle zaman geçirdikten sonra, "Biz bundan nasıl mahrum kaldık?" dedim bir anda ciddileşerek. "Yanındayken bütün olduğumu anlıyorum, biz aylarca nasıl yarım yaşadık?"

Alaz'ın da gülümsemesi silindi. Bu konu, o zamanları hatırlamak ona da iyi gelmiyordu, farkındaydım. Ben ne kadar acı çektiysem o da o kadar sınanmıştı; yüreği yanmış, kül olmuştu. Şimdi yeniden doğmuş olmamız bir zamanlar yandığımız gerçeğini değiştirmiyordu.

"Yaşayamadık," dedi tekdüze bir sesle. Elini yukarı kaldırıp saçlarımı nazikçe geriye atarken konuşmasını sürdürdü. "Ben o bir yılı hayattan saymıyorum. Bir ölüden farksızdım, ruhum sende kalmış, seninle

birlikte dünyana dönmüştü. Senin ruhunsa bendeydi ve ruhlarımız eşleri olmadan yalnızca birer ölüden ibaretti."

Yaşadıklarım dün gibi zihnimde canlandığında sanki hâlâ o andaymışım, şimdiki zamansa zihnimin hayallerinden biriymiş gibi ürperdim. Boğazıma oturan yumruyu hissederken dilimle dudaklarımı ıslattım. İç çektim.

Biraz sonra, "Hafızamı sildirmeyi düşündüm," diye itiraf ettim.

Alaz kaşlarını çattı. "Ne?"

Gözlerim sızladı. Utanç duyarak başımı salladım. "Bir dizide gördüm ve aklıma yattı. Şok tedavisi görmeyi, bu sayede bana hissettirdiğin her şeyi unutmayı düşündüm. Çünkü seni düşünmek acı veriyordu. Seni hatırlamak, yatağın sol tarafına dönememek, döndüğümde karşılaştığım boşlukla saatlerce ağlamak, rüya görmek, uyanmak ve büyük bir arzuyla soluma bakmak, seni yine bulamamak... Beni öldürüyordu. Seni unutursam hiç var olmamış olacaktın..."

Yutkundum. "Ancak yapamadım, seni unutma ihtimali senin için acı çekmekten daha ıstıraplıydı."

Alaz bana öyle bir baktı ki onu tanımasam kapkara harelerinden litrelerce yaş döküleceğini sanırdım. Siyah gözlerine çöken buğuyu seçmemek imkânsızdı, kaşlarının ucu çok hafif yukarı kalkmıştı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu. Afalladığını görebiliyordum, konuşamayacağını düşündüm çünkü açık kalan dudakları asla hareket edemiyordu. Âdemelması oynadığında yutkunduğunu anladım.

En nihayetinde, "Güzelim..." dedi güçlükle ve beni içine sokmak istercesine sardı. İşte, buradaydı, kolları beni sarıyordu ve tüm acılar mazide kalmıştı. "Geçmişe dair işittiğim tek bir cümlenle ayaklarına kapanmak istiyorum. Seni bu acılardan koruyamadığım için kendimden nefret ediyorum."

Apaçık titreyen sesiyle coşan ağlama arzumu zor dizginledim, böylesine büyülü bir gecenin sabahında onu kötü etkilemeyi tahayyül dahi edemiyordum.

"Sen doğrusunu yapmaya çalıştın, doğru bildiğini..." dedim olgunlukla. "İkimiz için en iyi olanı bulmayı denedin. Suçlu biz değiliz. Alaz, biz birbirimizin felaketiyiz, bu en başından beri böyleydi." Elimi tekrar mührün üzerine kapattım. "Ama birbirimizin devasıyız da aynı zamanda. Felaketim de devam da sende saklı. Felaketin de devan da bende saklı."

Tebessüm etmeyi denedi ancak başarısız oldu. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Baktığım her yerdeydin," dedi. "Sen buradayken

hiçbir eyalet güneşe ihtiyaç duymuyordu, ışığın fazlası kör eder ancak senin yokluğundu beni kör eden. Döndüğünde eskisi gibi bulamayacağımın ihtimali... Bir daha asla kollarımda olamayacağın düşüncesi..." Yutkunmayı denedi. "Kalbini bana ait bulamama fikri..."

Tamamlayamadı, sesinde zelzeleler vuku buldu. Konuşurken acı çekiyordu, düşüncesi bile yaralıyordu sevdiğim adamı, hissediyordum.

"Öyle bir şeyin imkânı yok," dedim biraz olsun yatıştırabilmek için. "Ne gözlerim ne de kalbim senden başkasını gördü bu zamana kadar. Sevgimde zerre azalma olmadı, bana ihanet ettiğini bildiğim halde sana ihanet etmedim. Ama..."

Duraksadığımda kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ama?"

Duyacağı cevaptan ürktüğünün farkındaydım.

Bilmem kaçıncı kez ıslattım kuruyan dudaklarımı. "Ama denedim," diye itiraf ettim.

Aynı ifadeyle beni seyretmeye devam ediyordu. Ben sessiz kaldığımda çenesini sıktığını seçebildiğim Alaz konuşmadan önce nefes aldı, ellerimin yaslı olduğu göğsü yükseldi. "Şu... Adamla mı..." dedi sessizce ve ben kimden bahsettiğini çözmeye çalışarak kaşlarımı çatarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Çocukluk aşkın olan... Furkan."

Pembe bisiklet gitaristini Alaz'a ilk aşkım olarak tanıttığımı hatırlayıp yüzümü buruşturdum, aynı zamanda da vicdan azabı çektim. Zavallım, ilk aşkım sandığıyla onu unutacağımı falan mı düşünmüştü yoksa geçen zamanlarda? Oysaki benim ilkim de sonum da kollarının arasında olduğum kişiydi, kalbim diğer tüm etkenlere çoktan kapanmıştı.

Furkan meselesini müsait bir zamanda Alaz'a anlatırdım ancak şimdi değildi.

"Hayır..." dedim yarım ağız. Ve hazır konusu açılmışken birbirimizden hiç gizli saklımızın olmamasını istediğimden devam ettim. Üstelik sırf canını acıtmak için Arman'la bir şeyler yaşadığımı ima etmiştim buraya tekrar geldiğim günlerin başlarında. Aklında öyle kalmasını istemiyordum.

"Doğum günümde, kız kardeşim bana hediye olarak konser bileti almıştı. O güne kadar hiçbir şekilde dışarı çıkmamıştım ancak bu evrene gelişim bir konser sonrası olduğundan yine aynı olay gerçekleşir umuduyla kabul ettim."

Âcizliğimi hatırlayıp hüzünle gülümsedim. Alaz pürdikkat dinliyordu.

"Konserde... Karşıma çıkan bir adamı sen sandım... Peşinden gittim. Durdurdum ve bana döndüğünde seninle uzaktan yakından alakasının olmadığını gördüm. Yine de... Giyimi kuşamı andırıyordu seni, bu yüzden... Tamamen saf duygularla ona numaramı verdim. Sırf sana benziyor diye..."

Sustum.

Ancak Alaz susmamı pek istiyor gibi değildi. Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Sonra?" dedi güçlükle. Ardından yutkundu. "Ya da anlatma, boş ver. Yaptığın hiçbir şey için seni suçlayamam, sana o imkânları zorla sunan bendim, seni buna ben ittim."

"Sonrası yok," diye geçiştirdim, anlayacağını bilsem de aklında başkasıyla bir şey yaşadığım düşüncesinin kırıntısının dahi olmasını istemezdim. "O benimle olmak istedi ama ben istemedim. Çünkü her ne kadar aşkının yalan olduğunu duysam da dudaklarından, gözlerin bunu söylememişti. Çünkü hâlâ göğsümde mührün, mührün altında aşkın vardı. Sen bana ihanet etmiş olsaydın bile, ben kendime ve duyduğum bu aşka ihanet edemezdim."

Birkaç saniye öylece yüzüme bakmasının ardından nefesini serbest bıraktı. Üzerine yayılan rahatlamayla elini enseme koydu, başımı hafifçe kaldırıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Sen benim şansımsın," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim. Bana kendimi asla affetmeyeceğim bir ders vermediğin için... Efsun, bazen senin tarafından bu kadar güzel sevilmeyi hak edip etmediğimi sorguluyorum. Ben buna değer miyim? Emin ol bilmiyorum."

"Diyene bak," diye fısıldadım gülercesine. "Benim için ailesine sırtını dönüp krallık kuran bir adamın sevgisini hak ettim mi ben peki?"

"Sana değer güzelim," dedi ve yüzümü öptü. "Hepsi değer. Sorgulama hiç."

Güler gibi oldum. "Şımartıyorsun..."

"Şımar," dedi sorun etmeden. "Şımarınca da çok güzelsin."

Gözlerimi kapatarak başımı iki yanıma hareket ettirdim. Ardından tekrar sesli olarak iç çektim ve, "Alaz..." dedim.

"Söyle sevgilim."

"Aileni... Özlemiyor musun?"

Biraz beni izledikten sonra cevap vermeden önce siyah gözlerini tavana dikti. Nefes alıp verme sesini duydum. Çıkıntılı âdemelmasının hareket etmesiyle yutkunduğunu anladım.

"Doğrusu, elbette özlediğim oluyor," dediğinde içim sızladı. Yalnızca gözlerini bana çevirdi. "Ama seni özlediğim kadar değil."

Tebessüm edip parmak uçlarımla yüzünü okşadım. Seviyordum bu adamı. Çok seviyordum.

"Yine de onlardan ayrı, onlara düşman gibi yaşamak zor olmalı."

"Senden ayrı yaşamak kadar değil."

Kaşlarımı çattım, işi oyuna çeviriyordu. Ciddileşmesi için uyarır gibi bir tonda, "Alaz," dediğimde gülümsemesini silerek bana baktı tekrar.

"Efsun," dedi büyük bir ciddiyetle. "Ailem doğmama ve yaşamama sebep olanlar, evet. Onlara minnettarım, bana bir hayat sundular, beni bu hayata getirdiler, büyüttüler ve en sonunda dolaylı yoldan seninle karşılaşmama sebep oldular." İşaretparmağıyla sol göğsümün üzerine dokundu. "Ama benim esas yuvam burası. Burayı yıkmak isteyeni silerim, burayı yok etmek isteyen kim olursa olsun önce beni yok etmeli."

Bana karşı duyduğu bu bağlılık içimdeki sevgisine sevgi, aşkına aşk ekliyordu. Fakat ailesiyle bu durumda olmasına da içerlemeden edemiyordum. Sırf bu yüzden, "Yine de keşke böyle olmasaydı," dedim. "Keşke onlardan gizli bir krallık kurmasaydık, keşke birlikte olsaydık..."

"Karşımızda olmayı seçtiler, en başından beri. Artık yapacak bir şey yok." Kaşları havalandı. "Hem..." derken tekrar başını bana eğip alnını alnıma yasladı. "Sen, ileride bana daha güzel bir aile, boy boy çocuklar verirsin. Vermez misin?"

Gülümseyişi bana da bulaştı. Çocuk kelimesini duymam, unuttuğum ve ancak Alaz'ın söyleyişiyle aklıma gelen bu gerçekle yüzleşmek duraksamama neden oldu. Yanaklarım ısındı ve gözlerimi kaçırdım. "Çocuk ihtimali de vardı, değil mi?"

"Henüz yok," dedi. "Ama ileride, neden olmasın?"

Bir anda omuzlarıma yüklenen sorumluluğun kasvetli havasının kalkmış olmasıyla rahatladım. Gözlerimi kaçırdım ve bu defa tavanı izleyen ben oldum. "Kendimi hiç anne olarak düşünmemiştim. Çok uzak bir ihtimal gibi."

"Ben düşündüm," dediğinde alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. Yeniden Alaz'a ilişti bakışlarım. "Alina'yı kucağına alıp sakinleştirdiğin gün..." Yaklaştı ve dudaklarını neredeyse kulağıma değdirip huylandırarak konuşmasını sürdürdü. "Bu kadın, dedim. Benim, çocuklarımın annesi de olmalı."

Başımı omuzuma eğerek, "Alaz..." dedim, büyük bir mutluluk ve haz içinde onu seyrettim. Onu izlemenin uyuşturucu, sakinleştirici, yatıştırıcı bir etkisi vardı. Kanıma iyi gelen tek şey Alaz'dı. Tek ilacım,

şifam oydu. Soluklandım ve odanın içinde varlığı belli olan kokusunu içime çektim. Bir gece vakti bu evrene ışınlanan, hiç kimsesi olmayan bir kızken burada dışarı çıktığım ilk gün her şeyimi bulmuştum. Her şeyimin, her şeyi olmuştum. Ve şimdi, bir krallığa sahiptik. Alaz'ın benim için diğer her şeyi reddettiği, canını dişine takarak oluşturduğu krallıktaydık.

Gelecek savaşın, kötü günlerin bilincindeydim ama Alaz yanımdayken bunların hiçbir önemi kalmıyordu.

Alaz'ın içinde bulunduğu Karmela Krallığı benim için evrenlerin en güvenli sığınağı, vazgeçilmez limanıydı.

"Karmela ne demek?"

Sessiz geçen saniyelerin ardından sorduğum bu soruyu beklemiyor olacak ki kaşlarını hafiften çattı. Büyülenmiş gibi yüzümün her noktasını incelemeyi bırakıp beni cevapladı. "Eski dillerden birinde, 'Güneşin Hediyesi' anlamına geliyor."

Kaşlarım yukarı kalktı. Hoş bir anlamı vardı doğrusu. "Neden Karmela peki?"

"Sana, benim güneşim olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Sen benim karanlığıma güneş oldun, ışık saçtın, kalbimi iyileştirdin, kâbuslarımı dindirdin. Gülüşünle bana bir ev sundun, içine girildiğinde dert sıkıntı nedir bilinmeyen bir ev. Efsun, her ne kadar Karmela'yı oluşturan ben gibi görünsem de burayı yapabilmiş olmamdaki en büyük etken sendin. Varlığındı, yokluğundu. Sana yeniden kavuşabilme, seni güvende tutabilme arzusuydu. Sen olmasaydın..." Son cümlesini söylerken bunu dillendirmeye bile dayanamıyormuş olacaktı ki sesi titredi, kelimeler dudaklarından zoraki döküldü. "Ne ben krallığı oluştururdum ne de magloların bir kurtuluş umudu olurdu. Bu krallık bize güneşin, yani senin armağanın. Bu nedenle... İsmi Karmela."

Sevdiğim adamı hayran bakışlarla izlerken söyledikleri boğazıma koca bir yumru olarak yerleşti. Midem, içine başka hiçbir şey alamayacak kadar doluydu artık ve istediğim tek şey Alaz'dı. Masadaki mesafe şimdi yüklenemeyeceğim kadar ağır geliyordu. Ona sarılmak istiyordum, Alaz'ı istiyordum. Gözlerim sızladı fakat son zamanlarda çok sulu göz olduğumun bilincinde olarak bu eylemi gerçekleştirmemek adına direndim.

Yükseldim ve yeni tıraş olmuş pürüzsüz yanağını öptüm. Dudaklarımı teninden ayırmadan, "Seni çok seviyorum," dedim. "Sense bana hayatımın sunduğu en harika hediyesin."

☽

Odamızda yaptığımız kahvaltının ardından sarayın bahçesinde ufak bir yürüyüşe çıktık. Alan öyle büyüktü ki daha önce hiç ayak basmadığım yerlerini görmek beni şaşırtmıştı. Denize bakan bir tepesinin olduğunu bilmiyordum ve en çok ilgimi çeken kısmı orası olmuştu.

Eğitim alanına yürürken, "Alaz," dedim. Aynı zamanda metrelerce uzağımızda kalan dövüş ve büyü eğitimlerini çalışanları izliyordum. Başını hafiften çevirdi. "Eğitimde birlikte çalışmasak nasıl olur?"

Kaşlarını çattı. "Bu nereden çıktı?"

"Aslında günlerdir düşünüyorum. Liva'ylayken çok daha verimli çalışabiliyorum ya da Kuray... Ama seninleyken..." Yanaklarım ısındı. "Zor oluyor. Belki de eğitmenimi değiştirmeliyiz..."

"Ama benim en sevdiğim öğrenci sensin," dedi. "Bu yüzden... Kabul edilmedi."

Kalbim yeniden kıpır kıpır olurken sesli nefes alıp verdim. "İyi," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Savaşta hiçbir şey yapamayıp öylece düşmanlarla bakışırsam sorumlusu sensin."

"Korurum seni ben," diye mırıldandı. Hâlâ aynı şekilde beni izlemeyi sürdürüyordu. Başını birazcık eğip burnunu saçlarıma değdirdi. "Hem, dünden sonra yeterince güçlendim. Benim gücüm ikimize de yeter."

"Beni olayların bu şekilde dışında tutmayı düşünüyorsan Alaz Şahzade," dedim ve yapay bir öfkeyle kaşlarımı çattım, "yanılıyorsun. Bir an evvel şu büyü işini çözmem gerekiyor."

"Seni benden başka kimsenin ulaşamayacağı yerlerde saklamak istiyorum, evet..." dedi sessizce. Soluğunu bırakışını duydum, nefesi saçlarımı havalandırdı. "Ama ne yazık ki bu mümkün değil. Haklısın güzelim, güçlerini bir an evvel geliştirmen gerekiyor."

"Yani öğretmenimi değiştiriyoruz?"

"Hayır," dedi itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Güçlerimiz birbirine denk, benden başkasıyla çalışamazsın. Onun yerine seni bu yakınlığa alıştırmam gerekiyor." Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde sağ tarafım tamamen Alaz'a yaslandı ve beni kendine sardı.

Kolum beline dolanırken, "Fırsatçısın," dedim gülerek.

"Öyleyim," deyip başımın tepesini öptü. "Eşini çok özlemiş, onu aklından çıkaramayan, yanındayken bile doyamayan bir fırsatçı."

Tebessüm ederek başımı göğsüne yasladım ve kokusunu içime çektim, yolun kalanını o şekilde tamamladık.

"Gecenin kahramanları da geldi." Eğitmenlerin arasına girdiğimizde bizi neşeyle karşılayan ilk kişi Kuray oldu. "Sabahınızı muhteşem bir haberle karşılayacağız."

Gözlerimi kıstım. "Muhteşem haber?"

Barın çenesinin ucuyla Liva'yı işaret etti. "Haberler Liva'da."

Alaz'la birlikte Liva'ya baktığımızda ellerini iki pantolonunun cebine sokan Liva hemen konuşmaya başladı. "Amber Acamas bu gece bizim için ayarladıkları eğitim bölüğüyle birlikte sarayımıza gelecek."

Rahatladım. "Bu harika."

Liva beni başıyla onayladı. "Öyle. Gözcüleri ayarladık, sabahtan beri orman ve yollarımız korunmakta. Sorunsuz bir şekilde giriş yapmaları için bütün önlemleri aldık."

"Gelecekleri haberini kimden aldın?" diye sordu Alaz temkinli sesiyle.

"Amber'le sürekli iletişim halindeydik." Kuray'ın kaşları alnına doğru yükseldiğinde Liva omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bu konular için elbette. Yani bilgiyi de direkt ondan aldım."

"Güzel," dedi Alaz. "Bu iyi haber. Harikasın Liva." Arkadaşının omzunu sıvazladı.

Liva gülümsedi. "Biliyorum, yaklaşık yedi yaşımdan beri söylerler."

"Ben yine de bu Amber denen herifle çok fazla sıkı fıkı olmanı doğru bulmuyorum." Kuray, bu söylediğiyle dikkatleri kendine çekti. Hepimiz ona baktığımızda omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hayır, o adam neden bizimle değil de sürekli seninle irtibata geçiyor? Bu işin altında bir bit yeniği yok mu sizce de?"

"Ne fark ediyor?" derken sinirlenmiş gibiydi Liva. "Ben de bu krallığın askerlerinden biriyim. Sırf kadınım diye benimle iletişime geçmesi tuhaf mı yani?"

"Sadece seninle iletişime geçmesi tuhaf, evet," dedi Kuray başını sallayarak. Her daim eğleniyor görünen sempatik suratı bugün öfkeden nasibini almış gibiydi. Kuray'ı böyle görmek şaşırtıcıydı doğrusu. "O adamın nasıl bir karaktere sahip olduğunu bu evrende bilmeyen yok! Kendini oyuncak etmeye bu kadar hevesli misin?"

Barın dudaklarını büzüştürerek gözlerini kocaman açtı.

Bars, "Kuray," diyecekti ki Liva elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Bir adım öne çıkarak Kuray'a yaklaştı ardından, "Bundan sana ne Kuray?" diye sordu. "Amber'le aramda hiçbir şey yok, bu işler haricinde hiçbir şey konuşmuyoruz ama olacaksa da bundan sana ne? Siz,

dilediğiniz kadınla gününüzü gün ederken bir sorun yok, oyuncak ya da başka bir şey değilsiniz ama ben bana ilgisi olan bir adama karşılık verirsem neden onun oyuncağı olmuş oluyorum?"

Kuray, hayretler içerisinde güldü ancak bu samimi bir gülüşten çok uzaktı, sadece dudakları hareketlenmişti ve her daim sıcak bakan gözleri ışıldamamıştı. "Olayı buraya çektiğine inanamıyorum. Liva, sen erkeklerden ne anlarsın? Sevginin, aşkın ne olduğunu ne bilirsin? Elde etme arzusuyla gerçek aşkın farkını ne bileceksin?"

Liva'nın kaşları çatıldı, iki kaşının ortası kırıştı. Tek elini Kuray'a doğru savurduğunda Kuray, Liva'nın büyü gücüyle ıslak zemine sırtüstü yapıştı.

Hiçbirimizden çıt çıkmadı. Hayretle onları izliyorduk sadece.

Sinirli ifadesiyle Liva'ya bakan Kuray kızgınca, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda Liva işaretparmağını ona doğru sallayarak hâlâ yerde uzanmakta olan Kuray'ın üzerine yürüdü.

"Beni sadece bir kere dinle. Hal ve hareketlerim erkek gibi olabilir, hiç elbise ya da etek giymiyor olabilirim. Bugüne kadar hiç sevgilim olmamış da olabilir. Ama kalbim çelikten ve aşk geçirmez değil seni aptal! Aşkın ne olduğunu çok iyi biliyorum, ilgiyle arasındaki farkı görebiliyorum. Bu yüzden bir daha sakın, benim gönül işlerime karışmaya kalkışma!"

Kuray dirseklerinden destek almış bir şekilde öylece Liva'yı seyrediyorken Liva ondan gelecek bir cevabı beklemeden büyük ve hızlı adımlarla eğitim alanının çıkışına yürümeye başladı.

Kuray birkaç saniye soluk soluğa ona baktıktan sonra bize döndü. "Ne dedim ben şimdi? Onun iyiliği için konuşuyorum."

Bars, kuzenine eğilip elini uzattı. "Kalk boşboğaz, kalk. Senin işin değil bu, kız ne yapsa haklı."

Kuray, Bars'ın elini tutarak ayağa kalkarken kalçasını tutarak sızlandı. "Büyüsü de amma ağır ha." Poposunu ovuşturdu. "Gitti yemin ederim benim kâse. Bir daha ağzımı açarsam iki olsun."

Ona onaylamaz bir bakış attım. Ardından, "Ben bir Liva'ya bakayım," deyip yanlarından ayrıldım.

Liva'ya yetiştiğimde adını seslendim.

"Konuşmak istemiyorum Efsan, lütfen."

"Kuray..." dedim arkasından ilerlemeyi sürdürürken. "Ne zaman ne söyleyeceğini bilemiyor bazen, çoğu zaman düşünmeden konuşuyor, biliyorsun. Yani, sen onu benden daha iyi tanırsın tabii."

Durdu. Bana bakmadan, "Öyle," dedi. "Benim kızdığım Kuray değil ki. Benim kızdığım kişi kendimden başkası değil. Bile bile nasıl böyle bir adama..." Yutkundu. Başını olumsuz anlamda salladı, tamamlamaya gücü yetmedi. "Biraz izin isteyebilir miyim? Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

İlk kez, Liva'nın sesinin titrediğini fark ettim. Muhtemelen ağlamak üzereydi ve kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu. Üstüne gitmedim. Bana bakmasa da kafamı onaylar gibi salladım ve yeniden ilerlediğinde peşinden gitmedim.

☽

Saat gecenin dördüydü.

Kar fırtınası eyalette hükmünü sürdürüyor, fırtınanın sert rüzgârları odanın pencerelerini zorluyordu. Daha erken uyanmamızın sebebi, Amber Acamas'ın krallığımızın sınırları içine girmiş olmasından kaynaklanıyordu. Neredeyse tüm günü çeşitli eğitimlerle geçirmiş, gece ikiye doğru ancak uyumuş ve iki saatlik uykunun ardından yeniden uyanmıştık. Yorgunduk fakat dinlenmeye vaktimiz yoktu, yorulduğumuzu hissetmeye de...

İçime temiz bir nefes çektim. Bakışlarımı pencereden ayırdım ve yeniden karşımda duran boy aynasındaki yansımamı seyrederken üzerime geçirdiğim siyah saten elbisenin içinde kalan saçlarımı dışarı çıkardım. Yakası V şeklinde uzayan elbisemden mührümün bir kısmı görünüyor ve bu beni ister istemez hafiften gülümsetiyordu. Mührün verdiği gücü bugünkü eğitimlerde çok net hissetmiştim ve sağlayacağı tek faydanın bu olacağını düşünmüyordum. O, Alaz ve benim dokunulmazlığımızdı, bizim simgemizdi, bize özeldi.

Konsolun üzerinde duran gümüş başlıklı kemeri elime alıp belimden doladım. Aynadaki yansımasını görüp tebessüm ettiğim Alaz bana yaklaştı, ellerini belimin iki yanına koyup beni kendine bastırdı. Gülümsemem derinleşti. Başını eğip dudaklarını boynumun sol kenarına bastırdığında huylanarak omuzlarımı kaldırdım.

Kokumu içine çekti. "Her an bu kadar güzel olmak zorunda mısın?" diye sordu dudaklarını tenimden ayırmadan. Tatlı tatlı ürperdim.

Göz ucuyla kendime bakarken, "Yakışmış mı?" diye sordum.

Kemeri benim yerime tuttuğunda bu işlemi onun yapacağını anlayarak ellerimi serbest bıraktım. Kemeri takarken aynadan beni izlemeyi sürdürüyordu. "Sana yakışmayan bir şey görmedim henüz."

Kemeri taktıktan sonra ayrılmak yerine beni kendine bastırıp çenesini omzuma yasladığında gülümseyerek, "Misafirlerimizi karşılamamız gerekiyor," dedim.

Parmakları usul usul gövdemde gezinirken alnını başıma yaslayıp gözlerini kapattı. "Uyanmamızın sebebi buydu, değil mi?" diye sordu tamamen aklından çıkmış gibi. Oysaki çıkmadığını biliyordum.

"Buydu," deyip gevşeyen kollarının arasında ona döndüm. Hâlâ beni sarıyordu. Duştan çıkmıştı, saçlarını kurutmuş olsa da misk içeren yoğun ve ferah kokusuyla bunu anlamamak zordu.

Avuçlarımı siyah kazağın kapladığı göğsüne yasladım. "Alaz."

Ateş açan gözleriyle içimi okumak istercesine bana bakıyordu. "Söyle sevgilim."

Alaz'ın dudaklarından çıkan sevgilim, güzel eşim, bebeğim, kraliçem, güzelim kelimelerine bir gün alışacak mıydım? Doğrusu, hiç sanmıyordum.

Afallayışımı dağıtmayı denedim ve ilgimi söyleyeceklerime verdim. Kazağının omuz kısmını öylesine silkelerken konuştum. "Amber Acamas bugün geliyor, ordumuz yeni eğitmenlerle daha hızlı gelişecektir ama... Yine de bu, savaş için yeterli mi?"

"Şu an değil," diye yanıtladı geçiştirmeden. "Fakat bizim zaten önceliğimiz savaş çıkarmak değil Efsun. Bu hazırlıkları şu an için sadece her ihtimale karşı yapıyoruz."

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "O ne demek? Önceliğimiz ne peki?"

"Önceliğimiz, kitabın orijinalini, eksik sayfasını ya da eksik olan her neyse onu bulmak. Eğer esas bilgiye ulaşırsak, eğer kitabın içinde gerçekten lanetin bu şekilde sonlanmayacağı yazıyorsa savaşa da yaşanacak ölümlere de gerek kalmaz. Elimizde böyle bir fırsat varken koca bir evreni felakete sürükleyemeyiz. Savaş... Büyük bir yıkım demek."

Haklıydı, elbette öyleydi. Savaşı bugüne dek yalnızca tarih kitaplarından görmüş olsam da nasıl etkileri olduğunu iyi biliyordum; can kayıpları, açlık, kıtlık, işkenceler ve daha fazlası. Düşüncesi bile rahatsız ediyor, kaygı kendini mide bulantısıyla belli ediyordu.

"Ya bulamazsak?" dedim sessizce. "Ya kayıp sayfada yazanlar yine bizim aleyhimize olursa?"

"O zaman savaş kaçınılmaz olacaktır. Ancak savaş kaçınılmaz oluncaya dek, kan dökmeye niyetim yok."

Öylece Alaz'a bakıyorken sevdiğim adama karşı hayranlığım büyüdü. Dudaklarım belli belirsiz tebessümle şekillenirken, "Rahatladım,"

dedim. "Böylesi çok daha iyi olacaktır. Umarım... Savaşa gerek kalmadan kitabı buluruz ve umarım içinde yazanlar yeni bir savaş doğuracak bilgiler olmaz."

"Umarım. Kitabı aramak da epey yorucu bir iş olacak ama neyse ki..." Alnını alnıma yasladı. "Sen buradasın."

Gülümseyip ona sarıldım, yüzümün sağ tarafını göğsüne yasladım. "Birlikte arayacağız, birlikte yorulacağız ve birbirimizin dinlendiricisi olacağız. Başaracağız Alaz, durumlardan hangisiyle karşı karşıya kalırsak kalalım."

Kollarıyla beni kendine bastırırken saçlarımı öptü. Bu, güven verip güven aldığı bir karşılıktı.

Amber Acamas ve adamlarının aracı sarayın kapısından içeri girdiği sırada onları karşılamak için avluda tam kadro bekliyorduk. Elini belime atarak vücudumun yan tarafının kendisine yaslı olmasını sağlayan Alaz'ın yanındaydım. Kuray, Bars ve Mehsa sağ tarafımızda, onlardan ayrı bir takım gibi duran Liva'yla Barın'sa solumuzdalardı. Kimseden çıt çıkmıyordu, öyle ki Amber bu manzarayı görse kendini istenmeyen bir misafir sanabilirdi ancak konunun onunla alakası yoktu.

Yani... Kısmen alakası olabilirdi, Kuray'ı sinirli bir adama çeviren Amber ve Liva'nın sık sık kurdukları iletişimdi sonuçta.

Üç siyah *Jeep* tarzı araba sarayın geniş avlusunda durduğunda boğazımı temizledim ve önce sağıma ardından soluma bakıp, "Biraz misafirperver görünseniz iyi olur," dedim.

"Saat gecenin dördü Efsan," deyip bana baktı Kuray, bakışları bu tarafa dönmüşken göz ucuyla Liva'yı kontrol etti sonra yeniden beni buldu. "Gözlerimizden uyku akıyorken adamları karşılamak için dans gösterisi hazırlamamızı beklemiyordun herhalde?"

Başımı omzuma devirerek ona baktım. "Sana misafirperver görünmek için daha az enerji harcayacağın bir yöntem sunabilirim." Dudaklarımı iki yana kıvırıp dişlerimi göstererek genişçe tebessüm ettim. "Gülümsemek."

Gülüşümü kaybetmeden önüme döndüğümde Alaz'ın da söylediklerime karşılık dudaklarına kapalı bir tebessüm yerleştiğini gördüm.

Amber Acamas sürücüsü olduğu arabanın kapısını açarak dışarı çıktığında hepimiz ilgimizi son derece güçlü görünen, siyah giyimli askerlere verdik. Aralarında kısa kimse yoktu, vücut şekilleri giyinmiş oldukları kalın kazaklara rağmen belli oluyordu ve hepsi bir mankenlik ajansından fırlamış kadar kusursuz görünüyordu.

Mehsa, "Şunlara bak," dedi ağzının içinde. "Saraydaki kas oranı gittikçe artıyor."

Mehsa'dan böyle şeyler duymaya alışıktık fakat artık evli olan Mehsa'dan böyle bir cümle duymayı beklemiyor olacaktık ki hepimiz aynı anda dilinin ayarı olmayan arkadaşıma baktık.

Bars kaşlarını çattığında Mehsa kocasının kolunu iki eliyle kavradı ve, "Tabii ki hiçbiri benim kocamınkileri geçemez," diyerek sırnaştı.

"Bir de başımıza bunlar çıktı," dedi Kuray ve rengi hafiften kırmızıya dönen Bars'a onaylamaz bir bakış fırlattı.

Mehsa, aralarında üç adım mesafe bulunan Kuray'a gözlerini kapatıp açarak yapmacık bir gülümseme gönderdi.

Askerlerinden iki adım önde yürüyen Amber, karşımızda durduğunda selam vermek amacıyla dizlerini kırarak hafifçe eğildi. "Merhaba, değerli Karmela Hanedanlığı."

"Merhaba Amber, hoş geldin," dedi Alaz, elini Amber'e uzatarak genç, son derece yakışıklı ve bakımlı adamla el sıkıştı.

"Hoş bulduk," dedi Amber, elini geri çektikten sonra bana baktı. Çenesini sağına doğru hareketlendirip, "Kraliçe'm," diyerek avcunu uzattı. Hafiften gülümseyerek elimi avcuna kapattım ve dudaklarına götürüp dış yüzeyine bir öpücük kondurmasına izin verdim. Bu sırada Alaz'ın hâlâ belimi tutmakta olan elinin hafiften kasıldığını hissettim.

Bu bir gelenekti fakat Alaz'ın en hoşuna gitmeyen geleneklerden biri olduğuna emindim.

Amber elimi yavaşça serbest bıraktıktan sonra, "Sizi temin ederim ki burası hayatımda gördüğüm en güzel kraliçeye..." dedi. Sonra Alaz'a döndü. "Ve en yakışıklı krala sahip... Güzel bir çiftsiniz."

Alaz tevazuuyla gülümserken ben de tebessüm ettim. "Çok zarifsin."

Amber, kafasını hafiften öne eğerek iltifatıma karşılık verdi. Ardından geldiği andan beri bunu yapmak istiyormuş gibi Liva'ya döndü. "İçinde muhteşem güzelliklerin saklı olduğu sarayda kalbim de sahibini bulmuş gibi." Eğilerek Liva'ya elini uzattı. "Nasılsınız majesteleri?"

Liva tebessüm ederek Amber'in elini tuttuğunda Kuray ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Bu adam buraya dövüş eğitimi için mi yoksa yürüme sanatı öğretmek için mi gelmişti?"

"Bence nasıl yapılacağını unutmuş birilerine yürüme sanatı öğretmesi de iyi olabilir," dedi Mehsa aynı ses seviyesinde.

Kuray gözlerini kıstığında Bars, Kuray'a dolaylı yoldan laf sokan karısının sözlerine bıyık altından gülümsedi.

"Hoş geldiniz!" dedi Mehsa da Amber onlara döndüğünde. "Daha önce karşılaşmamıştık ama isminizi sık duydum. Ben Mehsa Kılıç, sarayın eğitmenlerindenim."

"Arslan," diye düzeltti Bars. Mehsa'nın soyadını. "Kendisi karım olur."

Mehsa kızaran yanaklarıyla gülümsedi. "Evet, henüz alışamadım, yeni soyadıma."

Amber kaşlarını kaldırdı. Mehsa'yla el sıkışırken, "Bu sarayın adı cennet olabilirmiş," dedi. "Anlaşılan içinde birbirinden güzel huriler saklı."

Mehsa kocaman gülümsedi. "Çok kibarsınız."

Fakat bu iltifatın Bars'ın çok hoşuna gittiğini söyleyemeyecektim. Bars, Amber'e hiçbir şey söylemeden ters ters baktığında Amber kaşlarını kaldırıp indirerek anladığını ifade etti. Ardından Mehsa'nın elini serbest bırakarak yeniden Alaz ve bana döndü. "Umarım kahvaltınız hazırdır, yol epey yorucuydu ve askerlerim deli gibi aç."

Gülümsedim. "Sarayımızda cennette olduğunuzu düşündürecek yemekler de mevcut." Elimle içeriyi gösterdim. "Buyurun lütfen."

"Harika!" dedi Amber ve eliyle arkasındaki askerlerine gelin işareti yaptı.

Onlar sarayın içine doğru ilerlerken arkalarından döndüğümüzde Alaz beni yeniden kendine çekip, "Sana kraliçeliğin çok yakıştığını söylemiş miydim?" diye sordu.

Gülümseyip parmak uçlarımda yükseldim, sakalsız yanağına bir öpücük kondurdum. "Teveccühünüz, Efendi'miz Alaz."

☽

Sarayın içinde büyük bir koşuşturma hâkimdi. Hizmetliler masaların etrafında dört dönüyor, biri gidiyorsa beşi içeri giriyordu. Bekâr kadınlardan birçoğunun yeni eğitmenlerimizle kaçamak bakışmalar yaşadıklarını fark etmemek imkânsızdı. Çoğu dönerken, "Çok yakışıklılar," demeyi de ihmal etmiyordu. Bu durum, maglo erkeklerini de bir kısım büyücü erkeklerini de epey rahatsız etmişti.

Öte yandan, masamızda buz gibi bir hava vardı. Liva, Amber'in flörtöz cümlelerine büyük bir kibarlıkla karşılık veriyor, bugün pek fazla iştahı olmayan Kuray dik dik onları seyrediyordu. Barın'ın çaktırmadan Mehsa'yı incelediğini görüyordum, Bars'la ikisine rahat vermiyordu bakışları.

Mehsa, Bars'ın yanında mutluydu ama Barın'ın aralarına koyduğu soğukluk tüm neşesini alıp götürüyordu. Abisiyle konuşamadığından sönen hevesiyle tabağındaki yiyecekleri kurcalıyor ama asla çatalına takıp da bir lokma almıyordu ağzına. Barş yiyordu ama yerken çok da keyif aldığı söylenemezdi.

Çayımı yudumlarken sesli olarak iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Hizmetliler bizi yalnız bıraktığında Liva'nın tam karşısında olan Amber, "Dışarıda olanlardan haberiniz var mı?" diye sordu.

"Belli aralıklarla gelişmeleri takip etmeye çalışıyoruz," dedi Alaz.

Amber çatalına aldığı omlet parçasını ağzına götürdü, çiğneyip yuttuktan sonra elini pantolonunun cebine attı. Avcunu açtığında masanın ortasında kırışmış bir kâğıt belirdi.

Havada duran eski kâğıdın üzerine siyah mürekkeple yazılmış metni okudum.

"Adına maglo denen uğursuz, lanetli ırk yok edilmediği sürece ne Varilok Krallığı'nda ne de evrende güven, huzur sağlanabilecektir. Hepsi yakalanmak, yargılanmak ve akabinde öldürülüp cesetleri yakılmak üzere krallığımıza teslim edilmelidir.

Lanetli Maglo Halkının Yok Edilmesi Fermanı
Varilok Büyücülük Krallığı
Haziran"

Metin, iç içe geçmiş iki halkanın içindeki alevlerin sarmaşık görevi üstelenerek kenarlarını süslediği yıldızdan oluşan büyücülük sembolüyle mühürlenmişti.

"Üç krallık da yerinizi bulacaklara ödül koymuş," dedi Amber ,oluşan ölüm sessizliğini bölerek. İşaretparmağını bana doğru tuttu. "Senin başına bir servet konmuş durumda. Haliyle sadece askerler değil, halk da yana yakıla sizi arıyor."

Ürpermedim. Aşağısı düşünülür gibi değildi zaten, hepsinin tek amacı beni bulmak ve öldürmekti. *Alkandros Sarayı hariç.*

Alaz, elini masanın üzerindeki elime koydu. "Onun için bir servet az kalır." Alaya alıyordu. İşittiğinin Alaz'ı da tedirgin etmediğini anlamak gülümsememi sağladı. "Öte yandan, yerimizi bulmaları bizim için sorun değil, kalkan onları oyalar."

"Her şeyi araştırıyorlar," dedi Amber. "Tüm usta büyücüler kalkan bozma büyüleri üzerinde çalışıyorlar. Yani yerinizi bulduklarında... Önlem almak için çok vaktiniz olmayabilir."

Doğrusu hafiften endişelenmiştim. Güç almak için bakışlarımı Alaz'a iliştirdim fakat canımdan çok sevdiğim adam hâlâ son derece rahat görünüyordu, belki de sadece öyle görünmek istiyordu, bilmiyordum.

Endişelendiğimi hissetmiş gibi başparmağıyla elimi okşamaya başladı. "Bugün göreceksin Amber. Gerçekten güçlü bir orduya sahibiz."

Öyle miydik?

Aslında, pek sayılmazdı. Maglolar güç kullanmaya yeni yeni alışıyorlardı fakat yine de çok çalışkan oldukları su götürmez bir gerçekti, yıllardır gördükleri zulümlerden kalma öfkeleri, acıları onları kamçılıyor, o duruma bir daha düşmemek için canla başla çalışıyorlardı. Amaçları, azim aşılıyordu onlara. Yani, zamanla gerçekten güçlü bir ordumuz olacağına inanıyordum ama şimdi... Öyle olduğunu söyleyemezdim.

"Şüphem yok," dedi Amber. "Lakin yine de... Birkaç müttefik daha bulmanız sizin açınızdan iyi olacaktır. Şu kitap meselesinden bahsederseniz eğer tarafınızda olacak birkaç eyalet daha bulabilirsiniz."

"Elimizde doğru düzgün bir delil olmadan kitaptan bahsetmek müttefik kazanmamızı sağlamaz. Safsatadan ibaret olduğunu düşünürler."

"Öyleyse önce kitabı mı arayacaksınız?"

Alaz başıyla onayladı.

"Az bir zamanınız var," dedi Amber.

"Dostum inan bana," diye araya girdi Kuray, "bildiğimiz şeyleri başkalarının ağzından duymak pek de iyi hissettirmiyor."

Amber havadaki elinin işaretparmağıyla başparmağını birbirine sürterken sağ çaprazındaki Kuray'a baktı. Ardından dudaklarının sol tarafını kenara çekerek sağ yanağındaki çukurun görünmesini sağladı. "Haklısın, sadece... Bu işin içinde olmak heyecanlı. Nasıl bir sonuca bağlanacağını merak ediyorum. Doğrusu uzun zamandır parmaklarım karıncalanıyor, kısa zamanda büyük bir savaşın içinde olmak fena olmazdı. Güçlerimiz körelmeye başlıyor sanki böyle."

Dudaklarımı iki yana doğru açtım. "Kan dökmek bizim için ikinci planda," dedim Amber'e. "Savaş olmadan sorunları çözmek umuduyla..."

"Diğer krallıkların bunu bekleyeceğini sanmıyorum ama..." derken su bardağını yukarı kaldırdı. Ve havada tokuşturur gibi yaptı. "Sizin dediğiniz gibi olsun. Kurtuluşunuza." Gülümsedi. "Ve tabii, kurtuluşumuza."

☽

Hava henüz aydınlanmadan herkes ilgilendiği bölüğün başına geçmiş, eğitimlere başlanmıştı. Bugün, Karmela Krallığı'nın içerisindeki büyü kokusu her zamankinden daha yoğundu. Gün geçtikçe belirginleşen koku, güvende hissettiriyordu. Maglolar özgüvenlerini kazanmaya başlamışlardı ve büyüyle nasıl başa çıkacaklarını az çok biliyorlardı artık. Bir yarısı maglo olan ben de buna dahildim elbette.

Alaz'la birlikte, ormanın içindeki bize özel alandaydım. Biraz zihin gücü pratiğinin ardından savunma ve mücadele eğitimleri için çalışmaya başlamıştık. Büyüyü hissederek daha hızlı koşmayı, daha çabuk yer değiştirmeyi, daha sert vurmayı artık eskisine nazaran daha kolay yapabiliyordum. Bundan ötürü elini yumruk yaparak bana doğru savuran Alaz'dan çevik bir hareketle sola doğru eğilerek sıyrıldım, doğrulduğumda beni yakalama hamlesini engellemek adına sola kıvrıldım, yeniden atıldığında hiç vakit kaybetmeden takla atarak uzaklaştım.

Günün son demlerini yaşıyorduk ve soluk soluğa kalmıştım, avurtlarımı dişleyerek içime ciğerimi yakan bir nefes çektim, yeterli gücümü avuçlarımda topladım ve bitirici hamleyi büyüyle yapmayı düşünerek çabucak arkama döndüm. Gördüğüm boşlukla birlikte kaşlarımı çattım, Alaz daha saniyeler önce onu bıraktığım yerde yoktu, görüş alanıma giren tek varlık, yaprakları karlarla kaplanmış ağaçlardı. Saklanmıştı.

Gücüm hâlâ ellerimin arasındayken mühürlerimizi kabarttığımız geceden itibaren daha da netleşen görüşümle ağaçların gövdelerini inceledim. Birinin arkasına saklanmış olacaktı, dikkatli davranmalı ve sona bu kadar yaklaşmışken kaybetmemeliydim. Bugün Alaz'ı tam üç kez yenmiştim, bunun verdiği zevk tarif edilemezdi. Şimdi de kazanmak için canımı dişime takarak mücadele etmiştim; terlemiş, ölesiye susamıştım. Boğazım su için çıldırıyor, bedenim yumuşak bir yatağa devrilip soluksuz bir uyku için can atıyorken; bu kadar yorulmuşken kaybedemezdim.

Dikkatimi ormandan gelen uğultulara, seslere verdim. Öne doğru temkinli bir adım attım, ardından önce sağıma sonra soluma baktım. Alaz'dan bir işaret göremeyince, "Beni izliyorsun," diye seslendim, gücüm hâlâ avuçlarımda bekliyordu.

Sustum ve işitme duyumu daha fazla faaliyete geçirmeyi denedim, belki bir nefes belki bir kıpırtı... İşime yarardı.

"Bahse girerim ki yeneceğimi fark ederek korktun ve oyunu soğutmaya çalışıyorsun," diye ekledim öne doğru bir adım daha attığımda. Şu an her neredeyse, hangi ağacın ardındaysa başını hafiften uzatıp soluk soluğa beni izlerken dudaklarının tek tarafını yukarı kaldırarak gülümsediğine emindim.

Uzaklarda bir kurtboğan uludu, sesi saniyelerce yankılandı.

Nefes aldım, akşamın karanlığını kar beyazının böldüğü ormanda yeniden arkamı dönüp etrafı kontrol ettim. "Eminim beni izlerken çok eğleniyorsundur *kocacığım*," dedim ben de gülerek. "Eğlendiğin son anların tadını çıkar."

Nereye saklanmıştı bu adam?

Bana öğrettiği gibi sağımı, solumu, önümü ve arkamı belli aralıklarla kontrol ediyor, asla tek bir noktaya odaklanmıyordum. Bulacaktım, bulmalıydım, başka yolu yoktu. Arka taraftan bir hışırtı duyduğumda adım atmayı bıraktım, kafamı anında sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Gözlerimi kıstım, sesin hangi taraftan geldiğini çözmeye çalıştım. Akabinde sağımdaki ikinci ağacın ardındaki titreşen gölgeyi gördüm ve yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Bulmuştum.

Gücümü elimde tutmayı sürdürerek kar birikintilerinin üzerinde ağır adımlarla ağaca doğru yürüdüm, gölge hâlâ oradaydı ve titreşmeye devam ediyordu. Ağaca yaklaştığımda son adımımı atarken güçlerimi taşıyan ellerimi yukarı kaldırıp ağacın arka tarafına âdeta hevesle atladım.

Ancak güçlerim boşluğa savruldu, gördüğüm tek şey yeni bir boşluk ve hissettiğimse büyük bir şaşkınlıktı.

Ben daha hayal kırıklığımı yaşayamadan güçlü kollar beni kendine çekti, sırtım her zerresini tanıdığım bedenin gövdesine yapıştı. Avuçlarımdaki güç söndü ve bedenim Alaz tarafından büyük bir el çabukluğuyla kilitlendi. "Merhaba, *karıcığım*."

Dudaklarını neredeyse kulağıma değdirerek söylediği bu cümleye karşılık omuzlarım düştü, ağzımdan mağlubiyet ve hayıflanma dolu bir inilti döküldü. "Olamaz."

"Maalesef, olan oldu," diye karşılık verdi. "Güzel başlamıştın oysaki, başta bana doğru emin adımlarla yaklaşmıştın."

"Orada olduğuna emindim!" diye bağırdım. "Beni yanılttın."

"Bir çeşit tuzak," dedi. "Eğer senin düşmanın olsaydım ve yerimi bulmaya bu kadar yaklaşsaydın, başka yönden bir hışırtı çıkarıp ilgini oraya verirdim."

"Şimdi yaptığın gibi," dedim içten içe kendime kızarak. "Tam bir oyunbozansın. Ben bunu nasıl düşünemem?"

"Artık düşünürsün," dedi anlayışlı sesiyle ve başımın arka tarafına bir öpücük kondurdu. "Hadi bakalım, güçlerini kilitledim. Kurtul benden kurtulabilirsen."

Öpüşü hafiften gülümsememi sağlasa da yenilginin hırsı geçmiş değildi. "Eğer seni bulabilseydim kaçışın yoktu. Gücümü çok iyi kontrol altına almıştım."

"Eminim öyledir sevgilim," dedi, beni daha çok sinirlendirmeyi arzulayan bir tonlamayla. "Eminim şimdi beni yerle bir edeceksin."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Kraliçemizin bir şeyi yapamayacağını düşünmek benim ne haddime?"

Hâlâ dalga geçiyordu. İçime derin bir nefes çektim. "Alaz, senden kurtulacağım."

"Belki sadece burada..."

Ama başka yerde kaçışım yoktu. Alaz'ın ondan kurtulmamı istediği tek an eğitim sırasında şu kilitleme aşamalarındaydı. Hoş, onu da çok istediğini düşünmüyordum doğrusu. İçten içe gülümsedim.

Ama elbette yenilginin öfkesi hâlâ silinmiş değildi. Beni eritmesine izin vermeden dikleştim ve bu defa ben Alaz'la oynamayı seçtim. Sinirlenen tek taraf olmam adil değildi, bu nedenle aklım daha önce de yapmış olduğum kurnazlığa kaydı. Alaz'ın kilit noktasını biliyordum. Bana dayanamıyordu, onun için büyük bir zaaftım ve bunun farkındaydım.

"Yapamayacak mısın?" diye sorduğunda uyarıldım.

Ellerim boynuma geçirmiş olduğu kolunu tutuyordu, terlemiştim, suya ihtiyacım vardı ve bir an evvel bu ihtiyaçlarımı karşılamak istiyordum. Nihayetinde hamlemi büyük bir ustalıkla yaptım, sırtımı gövdesine yaslayarak ona hafifçe sırnaştım.

Tek hareketimle Alaz tısladı. Hemen sonra, "Efsun..." dedi dişlerinin arasından. "Seni kilitleyen kişilere bunu yapamazsın!"

"Sende işe yarıyor," derken bu defa ben gülümsememe engel olamadım. Sırtımı biraz daha yasladım gövdesine. "Bak, gevşemeye başladın bile kocacığım..."

Tutkuyla katılaşan sesiyle, "Önemli olan bende işe yaraması değil," diye karşılık verdi. "Ben senin düşmanın değilim, seni bu konuma sokacak kişi düşmanın olacak ve Efsun... Onlara da bunu mu yapacaksın?"

"Şimdi yaptığın gibi," dedim içten içe kendime kızarak. "Tam bir oyunbozansın. Ben bunu nasıl düşünemem?"

"Artık düşünürsün," dedi anlayışlı sesiyle ve başımın arka tarafına bir öpücük kondurdu. "Hadi bakalım, güçlerini kilitledim. Kurtul benden kurtulabilirsen."

Öpüşü hafiften gülümsememi sağlasa da yenilginin hırsı geçmiş değildi. "Eğer seni bulabilseydim kaçışın yoktu. Gücümü çok iyi kontrol altına almıştım."

"Eminim öyledir sevgilim," dedi, beni daha çok sinirlendirmeyi arzulayan bir tonlamayla. "Eminim şimdi beni yerle bir edeceksin."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Kraliçemizin bir şeyi yapamayacağını düşünmek benim ne haddime?"

Hâlâ dalga geçiyordu. İçime derin bir nefes çektim. "Alaz, senden kurtulacağım."

"Belki sadece burada..."

Ama başka yerde kaçışım yoktu. Alaz'ın ondan kurtulmamı istediği tek an eğitim sırasında şu kilitleme aşamalarındaydı. Hoş, onu da çok istediğini düşünmüyordum doğrusu. İçten içe gülümsedim.

Ama elbette yenilginin öfkesi hâlâ silinmiş değildi. Beni eritmesine izin vermeden dikleştim ve bu defa ben Alaz'la oynamayı seçtim. Sinirlenen tek taraf olmam adil değildi, bu nedenle aklım daha önce de yapmış olduğum kurnazlığa kaydı. Alaz'ın kilit noktasını biliyordum. Bana dayanamıyordu, onun için büyük bir zaaftım ve bunun farkındaydım.

"Yapamayacak mısın?" diye sorduğunda uyarıldım.

Ellerim boynuma geçirmiş olduğu kolunu tutuyordu, terlemiştim, suya ihtiyacım vardı ve bir an evvel bu ihtiyaçlarımı karşılamak istiyordum. Nihayetinde hamlemi büyük bir ustalıkla yaptım, sırtımı gövdesine yaslayarak ona hafifçe sırnaştım.

Tek hareketimle Alaz tısladı. Hemen sonra, "Efsun..." dedi dişlerinin arasından. "Seni kilitleyen kişilere bunu yapamazsın!"

"Sende işe yarıyor," derken bu defa ben gülümsememe engel olamadım. Sırtımı biraz daha yasladım gövdesine. "Bak, gevşemeye başladın bile kocacığım..."

Tutkuyla katılaşan sesiyle, "Önemli olan bende işe yaraması değil," diye karşılık verdi. "Ben senin düşmanın değilim, seni bu konuma sokacak kişi düşmanın olacak ve Efsun... Onlara da bunu mu yapacaksın?"

"Hayır!" dedim. "Onların da kilit noktasını bulurum elbette. Önemli olan düşmanının zaafını bulmak bence. Ben senin zaafının ve senden kurtulmam gerekiyorsa bunu yapabilirim."

"Zaafım olduğunu fark etmen güzel," dedi ama beni sıkı sıkıya tutan kolları hâlâ gevşememişti. Başını eğdi. "Ama benden ikinci kez bu şekilde kurtulabileceğini düşünmen büyük hata."

Nefes nefese halde geri çekildim, başımı biraz geri atıp uzaklaştım. "Yöntemimin kötü olduğunu söyleyemezsin."

Diliyle dudaklarını temizleyip yutkunurken başını olumsuz anlamda salladı. Saldırmak için can atan bir yırtıcıdan farksızdı. "Kötü değil ama yoldan çıkarıcı. Nerede kaldı eğitim?"

Omuz silktim. "Bence biraz yatışmamız gerekiyordu."

Başını doğru, dercesine yukarı aşağı salladı. "Şimdi yatıştıracağım seni."

Yeniden eğildiğinde onu beklediğimi belli ederek gülümsedim.

Fakat faaliyete geçmedi.

Durdu. İfadesine bariz bir ciddiyet yerleşti, arzu dolu bakışları anında değişti, kaşları gözlerinin üzerine indi ve belli belirsiz tebessümü silindi. Ani ruh hali değişiminin sebebini anlamak için çabalarken gözlerimi kıstım ve, "Ne oldu?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak "sus" işareti yaptı. Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladım ve kalbim telaşla göğsümü dövdü, Amber'in sabah bahsetmiş oldukları, gömüldükleri bilinçaltımdan gün yüzüne çıktı, aklımda bin bir türlü senaryo fink attı. Alaz beni yavaşça yere indirdi, kısılan gözleriyle ormanın karşımızda kalan bölümünü izledi. Bir adım attı, ardından omzunun üzerinden bana baktı. "Burada bekle."

"Neler oluyor?" diye fısıldadım telaşla.

"Biri var," dedi ve ağır ağır yürümeye devam etti. Korkuyla peşinden ilerlemeyi sürdürdüğümde göz ucuyla bana baktı. "Efsun..."

Kafamı hayır, dercesine hareket ettirdim. Onu tek gönderemezdim, tehlike varsa onu da birlikte görecektik. Artık başına buyruk davranmak yoktu.

Sözünü hatırlamış olacaktı ki itiraz etmedi.

Hışırtı sesinin geldiği yere doğru ağır adımlarla yürüdük, adım attıkça üç dört saniyede bir duyulan ses daha da netleşiyordu. Sıklaşan ağaçların arasına girdiğimizde Alaz bakışlarını sesin geldiği yönden ayırmadan bana sağ tarafı işaret etti. Komutuna uyarak sağa yöneldim ve bir ağacın gövdesine siper aldım, benim yaptığımı beş ağaç solumdaki Alaz da yaptıktan sonra göz ucuyla beni kontrol etti.

Arka taraftan hışırtı geldiğinde refleksle başımı omzumun üzerinden arkama çevirdim.

Çalıların arasından bir karga çıktı ve gaklayarak göğe doğru kanat çırptı. Korkum hafiften silinse de heyecanımda zerre azalma olmadı.

Yeniden önüme döndüğüm sırada Alaz'ın elini kaldırdığını gördüm, ne yapmaya çalıştığını çözmek için karşıma baktığımda sık ağaçların arasından metrelerce ötemizde, siyah pelerinli bir adam olduğunu görerek dumura uğradım. Sırtında her an elini atıp almak üzere olduğu bir kılıç asılıydı; tek dizi üzerinde eğildi, avcunu yere bastı. İz teftişi yaptığı her halinden belli oluyordu.

Yabancıydı.

Karla kaplı zeminden avcunu çekti, bir şey bulmuş gibi ağır ağır doğruldu, arkaya dönmek ve bizi bulmak için hareketlendi.

Fakat harika bir zamanlamayla gücünü kullanan Alaz, yabacı adamı ileriye savurdu. Adamın gövdesi iri bir ağaca sertçe çarptı, dallarda biriken karların üzerine yağdığı adam dudaklarından dökülen inlemenin ardından omzunun üstüne düştü ve yüzüstü yere kapaklandı; ortadan yarılan ağaçsa diğer tarafa devrildi.

Alaz tekrar etrafı inceledikten sonra kafasıyla bana gel işareti yapıp hızlı ve emin adımlarla etkisiz hale getirdiği adama doğru yürüdüğünde peşinden gittim. Yüreğim dehşetle göğsüme çarpıp duruyordu.

Adama ulaştığımızda Alaz eğilmeden ayakkabısının ucuyla pis bir yaratığa dokunuyormuş gibi omzuna dokunarak onu sırtüstü çevirdi. Dizinin üzerine çöküp adamın yüzünü kapatan pelerinini eliyle geriye sıyırdığında dudaklarımdan hayret dolu bir nefes döküldü.

Krallığımızın saklı topraklarını bulan, alnından sızıntı şeklinde akan kana rağmen yarı baygın gözleriyle bize bakmakta olan adam Cadı ve Caris Sarayı'nın veliahdı Sıraç Şeyhanlı'dan başkası değildi.

İşaretparmağım kaldırarak sağ tarafı gösterdiğinde başımızı çevirip kontrol ettik ve oradan yayılan buz mavisi ışık huzmesini gördük. Kalkan darbe almıştı. "Muhafızlar... Etrafta," dedi ve bilinci kapandı.

Bölüm Sekiz

Ruh Kapanı

Siyahın hâkim olduğu toplantı odasında derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sinirler gergindi, bunun en büyük yansımasını Alaz'ın üzerinde görüyordum. Deri koltuğuna oturmuş, alev saçan gözleriyle şöminede kıpırdanan alevleri seyrediyordu ancak gördüğü şeyin hiddetle yanıp siyah gözlerine ürkütücü bir turunculuk yayan kızgın ateş olmadığına emindim. Öfkeliydi. Öfkesini saçmaya yer arıyordu, suskundu fakat bu fırtına öncesi sessizliğiydi onun, biliyordum. İçinde kükremek için an kollayan bir kaplan yatıyordu.

Bir penceresi bulunan, omzumu yasladığım duvardan öylece onu izliyordum. Yanına gidemiyor, onu sakinleştirmek için bir şey söyleyemiyordum ki bunun beyhude bir çabadan öte gitmeyeceğinin de bilincindeydim. Onu, tam da şu an düşünceleriyle yalnız bırakmamız gerekiyordu, Alaz öfkeliyken bunu nasıl kontrol edebileceğini düşünemiyor ve etrafa zehirler saçıp duruyordu. Daha önce çok kez deneyimlemiştim.

Toplantı odasının kapısı açıldığında diğerleri gibi ben de içeriye giren kişiye baktım. Gelen, sarayın baş iz sürücüsü Sedna'ydı. Odaya üç adım attı, önce bana baktı ardından Alaz'a dönerek reverans yaptı. "Efendim," diyerek konuşmadan önce izin istedi.

Sol elini dizinde sıkı bir yumruk yapmış olan Alaz, "Söyle," dedi buz gibi bir tonlamayla. Tek bir sözcüktü dudaklarından çıkan ama tınısı binlerce anlam taşıyordu.

Sedna, boğazını temizledi. Başını hafifçe öne eğdi ve Alaz'a bakarak bilgileri aktarmaya başladı.

"Kalkan üzerinde açılan deliğin araştırması tamamlandı," dediğinde içime derin bir nefes çektim.

Kalkanda küçük bir açıklık vardı ve Sıraç oradan girmişti ancak kalkanı bozabilecek büyüyü buldularsa eğer Sıraç'ın yakalanmış olması hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yerimiz bulunmuş olabilirdi ve çok geçmeden bizi savunmasız, hazırlıksız yakalayacak saldırılara maruz kalabilirdik.

Sedna'nın sessizliğini, "Ve," diyerek böldü Alaz.

İz sürücünün suratındaki mahcubiyet hayra alamet değildi. Genç adam içine derin bir nefes çekmesinin ardından yutkundu. "Açılan deliğe uygulanan büyünün sahibi bulundu."

"Kim?" diye soran Alaz'ın, sabrının son kırıntılarında olduğuna emindim.

Sedna, yutkunduktan sonra koyu yeşil harelere sahip gözleri beni buldu. "Deliği açan büyünün sahibi Kraliçe'miz Efsan Şahzade'dir."

Bunu duymayı beklemiyordum.

Öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki işittiğim cevaba, kaşlarımı hafifften çatmanın dışında doğru dürüst bir tepki verememiştim.

İz sürücü sesli soluklandı. "Geçen hafta dışarıya saçılan gücü, kalkanı delmiş olmalı."

Amber kaşlarını kaldırdı, dudaklarından şaşkın bir *ups* döküldü. Bense olayların tüm yükünü anında üzerimde hissettim, böyle bir açıklığa sebep olmanın verdiği utanç, mahcubiyet tüm hücrelerimi doldurdu. Diğerleri gibi öylece Alaz'ı seyrettim, hatanın sebebi olduğumu işittiğinde vereceği tepkiyi ölçmek istedim. İfadesinde bir değişim olmadı, gözleri bana dokunmadı, iz sürücüye bakmayı sürdürdü.

"Kalkanı incelediniz," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Ve... Bana, zarar görmediğini söylediniz."

Sedna'nın kumral suratı gerildi. "Efendim, nasıl gözden kaçtığını bilmiyoruz. İyi kontrol ettik, kalkanın her yerine büyük bir titizlikle baktık."

"Eğer büyük bir titizlikle bakmış olsaydınız Cadı ve Caris Sarayı vekilharcılarından biri bugün burada olmazdı." Alaz'ın sesi tam şu an somutlaşsa buzullardan bir parça olarak görünecekti hiç şüphesiz. Eliyle alnını ovuşturdu. "O gün görev alan tüm iz sürücüleri gözlem odasına topla."

Büyük bir mahcubiyet içinde olan Sedna, Alaz'ın lafını ikiletmedi. Onu başıyla onayladı, bana beden diliyle tekrar bir selam yollayıp arkasını dönerek hızlı ve büyük adımlarla dışarı çıktı.

Tekrar yalnız kaldığımızda, "Böyle kritik bir zamanda, böyle büyük bir hatanın gerçekleştiğine inanamıyorum," dedi Kuray. "Akıl alır gibi değil."

"Neyse ki ucuz atlattık," diye karşılık verdi Barın. "Açık kapandı, topraklarımızda Sıraç Şeyhanlı'dan başka yabancı yok."

Alaz sessiz kaldı. Ucuz atlattığımızı düşünmediği belliydi. Zihnine bir kalkan örmüştü, göz göze gelmemize izin vermiyordu çünkü

düşüncelerini okumamı istemiyordu, biliyordum. Aklında her ne varsa iyi şeyler değildi.

"Her ne olursa olsun, çok yaklaştıkları yadsınamaz bir gerçek." Bars'ın sesi en az Alaz'ınki kadar katıydı. "Sıraç buraya girebildiğine göre diğerleri de çok uzakta olmasa gerek. Kısa zamanda bir saldırıya uğrayacağımız aşikâr."

"Daha fazla bekleyemeyiz," dedi Liva. "Bir an evvel harekete geçmeliyiz. Zaman daralıyor."

Alaz gözlerini siyah zeminden ayırmadı. "Geçeceğiz."

Ellerini koltuğun iki kenarına koydu. Ayağa kalktı, onunla birlikte Bars, Kuray ve Liva da hareketlendi. Dışarı çıkacağını anladığımda nihayet sessizliğimi bölüp, "Nereye?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım.

İyice koyulaşan hareleri sonunda beni buldu ve bakışlarımız buluştuğunda öfkesinin gölgelendiğini hissederek rahatladım. Beni suçlamıyordu. Ya da suçladığını görmemi istemiyordu, Alaz'ın hislerini çok güzel örtbas ettiğine defalarca kez şahitlik etmiştim.

"Gözlem odasına gideceğiz, iz sürücülerinin zihinlerini yoklamak gerekiyor. Kalkandaki hasarı gördüğü halde söylemeyen bir casus olabilir. Gelmek ister misin?"

Bu, "Olayların her ayrıntısına dahil olmak ister misin?" anlamına geliyordu. Kendimi iyiden iyiye kraliçe gibi hissettiğim şu günlerde bu tarz olaylardan uzak duramazdım. Omzumu duvardan ayırdım. "Elbette."

Lafı eveleyip gevelemeden, "Ağır bir manzarayla karşılaşacaksın," uyarısını yaptı.

Melisa'ya uygulanan zihin kontrolünü hatırlıyordum, Mehsa'nın burnundan akan kanı, bayılışını da öyle. Aynı gün içerisinde birden fazla adamın gözlerimin önünde bu işleme tabi tutulacak olmasının vereceği rahatsızlık hissini az çok tahmin edebiliyordum fakat bu benim için şu noktada sorun değildi.

Hiçbir şeyden geri kalmayacaktım.

Cevap vermeden büyük bir kararlılıkla yürümeye devam edince fikrimin değişmediğini gören Alaz, odadan çıkmak için yanına ulaşmamı bekledi. Yan yana olduğumuzda gümüş yaldızlı kapı kendiliğinden iki tarafa açıldı, eksiksiz bir şekilde dışarı çıktık. Duvarlarında meşalelerin asılı olduğu sessiz koridorda kararlı bakışlarla yürüdük.

Duvarları mezar taşını andıran kurşuni griye boyanmış gözlem odası, sarayın zemininden iki kat aşağıda, bodrum katındaydı. İçerisi,

sarayın diğer odalarının aksine bir morg kadar soğuktu; avizelik kısmında loş ışık yayan, her an enerjisi bitip tükenecekmiş gibi duran tek bir ampul asılıydı. Ürkütücü bir odaydı, azılı suçlular için hazırlandığı belliydi. En ufak bir hatanda seni alıp yutacak bir mekân gibi duruyordu ve burası kesinlikle yalan söyletemezdi.

Gözlem odasında bulunan yaklaşık yirmi genç adamın hepsi iz sürücüydü. Bizi gördükleri an hazır ola geçip başlarıyla selamlasalar da bedenlerine yansıyan korkuyu sezebiliyordum.

Alaz lafı hiç uzatmadan, "Samuel," dediğinde seslendiği kıvırcık saçlı adam bir adım öne çıktı.

Kafasını önüne eğdi. "Buyurun efendim." Alaz'a bakan ela gözlerinde korkudan eser yoktu ve kendinden emin görünüyordu.

Bu bir aldatmaca da olabilirdi elbette, evren değiştirdiğim günden beri çok iyi anladığım bir şey varsa o da kimsenin sana yansıttığı haline güvenmemen gerektiğiydi. Görünüşler, ifadeler hatta hisler bile çoğu zaman yanıltıcı olabiliyordu.

Alaz, elini uzattı ve Samuel'in diğer tüm mevkidaşları gibi bej rengi tişörtünün açıkta bıraktığı koluna avcunu yasladı. Karanlık gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadan, "Kalkanda açılan deliği gördün mü?" diye sordu.

Bunu yaparken gözlerinin anlık bir renk değişimine uğradığını gördüm, aynı şekilde Samuel'in irisleri de parlayıp söndü.

Alaz, genç adamın zihnine girdiğinde Samuel artık hipnoz olmuş gibiydi. "Hayır."

"Kalkanda bir delik açıldığını biliyor muydun?"

Samuel'in düz yanıtı değişmedi. "Bilmiyordum."

"Bana, doğruyu söyle."

"Efendim, doğruları söylüyorum." İz sürücü artık konuşurken bir büyücü değil de robottu sanki.

Alaz, tatmin olmadı.

Kaşlarını çattı, Samuel'in kolunu tutan elinin parmaklarının adamın tenini sıktığını ve kırmızılaştırdığını görünce işlemin daha büyük bir hal alacağını anladım. İki kaşının ortası kırışan Alaz'ın çene kemikleri belirginleşti. Saniyeler içinde hareleri renkten renge giren Samuel'in gözbebekleri büyüdü, irisleri tavana dikildi ve sadece beyazı kaldı. Adam bedeninde şiddetli bir deprem oluyormuş gibi titredi, sarsıldı, ağzından haykırışlar döküldü. Burnundan sızan ince kanı gördüğümde gözlerimi yere odakladım.

Çok geçmeden Samuel'in bedeni, dizlerinin üzerine düştü. Alaz, elini adamının kolundan çektiğinde Bars sağındaki iki görevliye çenesinin ucuyla düşen adamı işaret etti. Adamlar Samuel'i kollarından tutup kaldırdıklarında Alaz, bizi bilgilendirmek amacıyla, "Temiz," dedi.

Ardından ikinci ismi söyledi. "Hami."

Dağ gibi yirmi adam, gözlerimizin önünde bilincini kaybedip düştü, kiminin ağzından kiminin burnundan kiminin gözlerinden kanlar aktı. Fakat suçlanabilecek kimse yoktu. Hepsinin zihni temizdi, kimsenin kalkanın delindiğinden haberi yoktu ya da işin içinde bir çeşit oyun vardı. Son adam da eriyip gittiğinde alnından boncuk boncuk terlerin aktığı, saçlarının teriyle nemlenip alnına yapıştığı Alaz nefes nefese kafasını salladı.

"Kimse... Görmemiş." Soluk soluğaydı. "Lanet olası açıklığı kimse görmemiş. Hiçbirinin haberi yok."

"Hangisi daha kötü inan bilmiyorum," dedi Liva. "Aramızda bir casus olmadığına mı sevinelim –ki bu hâlâ kesin değil– yoksa bizim hayatımızı koruyan kalkandaki açıklıktan iz sürücülerin hiçbirinin haberinin olmamasına mı yanalım?"

"Geçmişi bırakıp önümüze bakalım," dedi Kuray, ortamı yatıştırmak istercesine. "Bu meseleyle daha fazla kafayı bozamayız, kalkan şu an iyi halde ve düşmanlarımız yerimizi hâlâ bulabilmiş değil. Bulan tek kişi de yukarıda bilincini kaybetmiş bir şekilde yatıyor."

Konuşmam gerektiğini hissederek Kuray'ı onayladım. "Katılıyorum, hatalardan ders çıkarmalı, bundan sonra yapacaklarımıza odaklanmalıyız."

Alaz'ın bakışları yeniden gözlerime ilişti, kaşlarının başlangıç noktası yukarı doğru kıvrıldı. Ancak hiçbir şey söylemedi, sadece yutkundu. Morali bozulmuştu, yorgundu, öfkeliydi.

"Bir tür yanıltma olabilir," dedi Bars. "İz sürücülerin bile hissedemediği bir büyü... Açıklık Efsan tarafından yapılmamış ama öyle bilmemizi sağlamaları istenmiş olabilir. İçimize huzursuzluk salmak istedikleri bir oyun..."

Alaz kafasını aşağı yukarı hareketlendirdi. Bars'ın düşüncelerine katılıyordu. "Sarayın etrafında incelemeler yapılmaya devam edilecek. Toprağın her bir karışı incelenecek, en ufak iz aranacak."

"Gece uzun. Vakit kaybetmeden dağılalım o halde," dedi Barın.

Alaz kafasıyla çıkabilirsiniz işareti yaptığında ilk hareketlenen Barın oldu. Ancak o daha çıkamadan kapı açıldı, eşikte beklenmedik biri belirdi.

Şifacı.

Sıraç'la ilgilenen şifacı...

Altmışlı yaşlarının sonlarındaki kadının, gözlem odasına girer girmez yerde bulunan kan izlerine ilişti kenarları kırışmış gözleri, alışmış olduğumuz metalik kokuyu soluduktan sonra burnunu yukarı çekerek memnuniyetsiz bir tavır takındı. "Görünen o ki bugün şifahaneler oldukça yoğun olacak."

Alaz, kadının söylediklerine kulak asmadı. "İyi haberler getirmiş ol, Yadel."

Yaşlı şifacı ellerini önünde kavuşturdu. "Efendim, yaralının bilinci hâlâ kapalı. Vermiş olduğumuz iksirler yarın sabah etkisini gösterecektir. Şimdilik yapacak başka bir şey yoktur."

Sevinmiştim. Sıraç'ın iyi olmasına da yarın onunla konuşabileceğimize de. Sıraç'ı yakalamış olmak sarayımız için bir avantaj olabilirdi, öte yandan onun kötü biri olduğunu hâlâ düşünmüyordum, bu yüzden sağlığının iyi olması benim için önemliydi.

Bars, Alaz'ın omzuna dostça dokundu. "Yoruldun kardeşim, sen odana geç, gerisini biz hallederiz."

Alaz, sessizce başıyla onaylamakla yetindi.

Odaya çıktığımızda saat sabaha karşı beşe geliyordu. Çıkar çıkmaz banyoya girdim, vücudumdaki kirlerden arınıp birkaç dakikalığına da olsa dinlenmek istedim fakat bu mümkün olmadı. Bedenen de ruhen de yorgundum, krallık büyük bir tehlikenin eşiğinden dönmüştü ve buna neden olan kişi dolaylı yoldan bendim. Kontrol edemediğim güç, sarayın kalkanını delmişti, bu nedenle Cadı ve Caris veliahtlarından biri –şükürler olsun ki bence en zararsızı– içeri girmişti. Daha kötüsü de olabilirdi, bugün büyük bir yıkımla karşılaşabilirdik. Tüm bu ihtimaller koca bir ağırlık olarak omuzlarıma binmişti.

Ama benden daha fazla etkilenen biri vardı ki o da benim için gecesini gündüzüne katan, son zamanlarda dinlenirken hiç görmediğim Alaz'ın ta kendisiydi. Onun sıkıntılı olduğu zamanlarda ben güçlü durmalı, onu iyileştirmeliydim. Bu yüzden bornozumu giyip saçlarımı kuruttuktan sonra aynadaki solgun yüzüme bakarak derin bir nefes aldım. Düşen omuzlarımı kaldırdım, çenemi dikleştirdim. Kötü düşünceleri bir kenara attım, iyi enerjiler saçmak adına belli belirsiz gülümsedim. Ardından banyodan çıktım.

Odaya girdiğimde afalladım. Arzen'den odanın içindeki koyu kırmızı küveti Alaz için doldurmasını rica etmiştim, ben banyoya

girdiğimde o da küvette temizlenecekti güya. Ama hiçbir şey yapmadan kirli kıyafetlerle yatakta oturuyordu. Sanki daha fazla ayakta duracak gücü kalmamıştı, dalgındı, bu dalgınlık yüreğime büyük bir ağırlık katmıştı. İki eli bacaklarında duruyor, öylece siyah zemini izliyordu. Düşünüyordu, kendini suçluyor ve kendine haksızlık ediyordu.

Önce, yıkanıp rahatlaması için hazırlattığım, üzerinden buharların tüttüğü sıcak küvete baktım. Banyo önerisi yapmadan evvel yanına gidip konuşmamın daha iyi olacağı kanaatine vardım. Ona yürüdüm, adım seslerim şömine ateşinden yayılan çıtırtıların haricinde odayı dolduran tek sesti, yine de başını kaldırıp bana bakmadı.

Sorun etmedim.

Yanına oturdum, omuzlarımız, kollarımız neredeyse birbirine değecekti. Kafamı soluma çevirip büyük bir ilgiyle ona baktım. Terden ıslanan saçlarına, nemlenen suratına, ter damlalarının inci gibi parladığı boynuna, çatık kaşlarına, sıkı sıkıya kapalı dudaklarına ve kapkara bakışların dolduğu güzel gözlerine.

Tişörtünün açıkta bıraktığı sağ koluna dokundum hafifçe. "Çok yoruldun," diye mırıldandım. "Küveti senin için hazırladılar. İyi gelecektir."

Gözleri yukarı tırmandı, küvete baktı, ardından kafasını tamam, dercesine salladı. "Girerim."

Yeniden sessizliğe gömüldü oda. Onu böyle görmek, içimde yeşertüğüm umut dolu yaprakların solmasına neden oluyordu. Hüzünle iç çektim. İzlemeye devam ederken, "Düşünme artık Alaz," dedim. "Geçti gitti, bundan sonra daha dikkatli olunacaktır."

Sessiz kaldığı birkaç saniyenin ardından, "Geçip gitmeyebilirdi," dedi. "Bugün bir felaket olabilirdi Efsun. Bir felaketin eşiğinden döndük."

"Kendi ağzınla söylüyorsun," derken ısrarla ona bakmayı sürdürüyordum. "Felaket olabilirdi ama olmadı, eşiğinden döndük."

Alay eder gibi güldü. "Tesadüf eseri."

"Neyse ne," dedim. "Öyle ya da böyle, şu an hâlâ güvendeyiz. Kimse zarar görmedi, öte yandan Cadı ve Caris Sarayı veliahtlarından birini esir almış olduk. Güzel yönlerine bak. Kendini yıpratmanın hiçbir anlamı yok."

"Efsun," derken başını bana çevirdi ve gözlerimiz odamıza çıktığımız andan itibaren ilk kez birbiriyle buluştu. "Farkında değil misin? Yetersiziz. Sen bu gücü tek başına kullanmadın, gücünün kalkana

ulaştığından hepimizin haberi vardı. Kalkanı delebileceğini düşündük, hatta kalkanı kontrol ettik. Ama hiçbirimiz o açıklığı göremedik. Bunun ne büyük bir zayıflık olduğunun farkında mısın? Ne büyük bir hata... Asla yapılmaması gereken bir yanlış."

"Göremediyseniz ne olmuş?" Tek kaşımı kaldırdım. "Hata. Herkes yapabilir. Gözden kaçan bir şeyler olabilir, hiçbirimiz kusursuz değiliz."

"Kusursuz olmalıyız," diye böldü lafımı sabırsızca. "Bizim hata yapma şansımız yok Efsun, tek yanlışımız bizi bitirebilirdi. Bitirebilir. O tek hata burayı yerle bir edip seni benden alabilirdi. O tek hata, tüm umutları söndürebilirdi. Bu, küçük bir şey değil."

"Farkındayım," dedim. Elbette farkındaydım, sonuçlarının nasıl büyük felaketler getirebileceğini düşünebiliyordum, gözümüzün yaşına bakmazlardı. Sayıca az olduğumuz gibi güç anlamında da genel anlamda yetersizdik ve bugün Cadı ve Caris Sarayı'ndan bir darbe alsak mutlaka büyük bir yıkıma ev sahipliği yapar, yakalanıp zindanlara atılabilirdik. Bu korkutucu bir gerçekti.

"Ama ihtimallerin, korkuların bizi yönetmesine, güçsüz bir hale çevirmesine izin veremeyiz. Ne demiştin bana? Korku, kişinin kendine doğru tuttuğu içi dolu bir silahtır. Büyüdükçe bu silah kendiliğinden ateş alır. Onu büyütme." Geçmişte söylediği cümleyi tekrar etmem dağınık kaşlarının, gözlerinin üzerine inmesine sebep oldu. "Öyle olsaydı, böyle olsaydı demek kötü ihtimallerin içimize saldığı korkuyu büyütmekten başka bir işe yaramaz. Kendini suçlaman ve kötü sonuçlar doğurmayan bir olayı ya o şekilde olsaydı diye düşünmen sadece yıpranmana neden olur. Ama sen yıpranmamalısın, en azından böyle boş bir konuda. Hepimizin sana ihtiyacı var. En güçlü halinle..."

Dizlerinin üzerindeki kirli elini güven vermek için tutup sıktım. Öylece bana bakıyorken yorgunluktan şişen gözkapaklarının arasında kalan keskin harelerine saçılan sıcaklığı seçtim. Biraz sustu, yalnızca gözlerimi izledi. Hüznün ve kendisini suçlamasının silinmediğini bilsem de bakışlarına çöken aşkı seçebildim. Bu da bir şeydi.

Kuruyan dudakları aralandı. "Sana öyle güzel bir hayat sunmak istiyorum ki..." dedi sessizce. "Bazen..." Devamını getirmedi.

Gözlerimi kıstım. "Bazen ne?"

Gırtlağında belirginleşen âdemelması hareketlendi, yutkunuşunu duydum. Ardından kafasını önemsiz, dercesine salladı. Neden bilmem, cümlenin devamının beni huzursuz edecek bir şey olduğunu düşünerek kasıldım. Alaz'sa bunu destekler gibi konuyu değiştirmeyi seçti.

Elini ters çevirip parmaklarıyla tuttuğu elimi kavradı, ardından çenesinin ucuyla yatağı işaret etti.

"Çok yoruldun, uyu sen."

Mırıltı halindeki sesi yatıştırıcıydı.

Söyleyeceklerinin devamını duymayı istesem de Alaz'ın herhangi bir konuda üstüne gitmemem gereken zamandaydık, o yüzden üstelemedim. Bunun yerine hafiften gülümsedim, "Uykum yok," diye yalan söyledim. "Sana bir borcum vardı, onu ödemek isterim."

Kaşları çatıldı. "Ne borcu?"

"Anlaşmamız vardı," dedim. Ellerimle kan ve terle lekelenmiş tişörtünün ucunu kavradım, gözleri hemen ellerime ilişti. "Bir gün ben de seni yıkayacaktım."

Kollarını yukarı kaldırarak tişörtünü çıkarmama yardımcı oldu. Elime aldığım kıyafeti yere bırakırken Alaz beni izlemeyi sürdürüyordu. Yüzünde çok hafif bir tebessüm belirdi. "Çok yorgunsun," dedi. "Başka zaman ödersin borcunu, uyu şimdi. Ben hallederim."

"Sen böylesin diye yorgunum," dedim hiç gocunmadan. "Nazlanma Alaz," derken pantolonunun düğmesini kavradım. "Bunun için çıldırdığını ikimiz de biliyoruz. Her ne kadar Sıraç yakalandığından beri gözlerini bana değdirmekten sakınsan da..."

"Bunun için çıldırdığım doğru." Ciddileşti. Ardından elini yüzüme çıkarıp çenemi kavradı, başparmağı çenemi okşarken konuşmayı sürdürdü. "Sana bakmamamın sebebi seni suçlamam değildi. Mahcup hissettim, seni koruyacağım hakkında kesin kesin konuşurken bir anda seni böyle bir felaketin içine sürüklemek..." Başını geriye attı. "Efsun, bu gerçekten kabul edilemez bir olaydı. Eğer bugün topraklarımıza sadece Sıraç değil de büyük bir ordu girseydi kendimi asla affetmezdim."

"Neden tüm sorumluluğu yükleniyorsun? Ortada bir suçlu varsa bu hepimiziz."

"Bir yönetici bu kadar başıboş davranmamalıydı. Bu halk bana güveniyor, bize güveniyorlar."

"Başıboş davrandığın yok Alaz, kimse seni suçlamıyor. Sıraç'ı etkisiz hale getiren sensin, varlığını nasıl hissettiğini bile anlamadım. Benim duyduğum hiçbir şey yoktu ama sen aklımızın başımızda olmadığı bir anda topraklarına giren yabancının kokusunu alabildin. Üst düzey bir yönetici, harika bir eğitmensin. Bugünü geride bırakmayalım, daha dikkatli olmamız için bize verilen bir uyarı gibi düşünelim ve yarından tezi yok, önümüze bakalım."

Sıkı sıkıya kapalı dudakları iki yana doğru açıldı hafifçe. Tamamen kabullenmiş görünmese de ona biraz olsun iyi geldiğimi hissettim. "Yatak odamızda seninle böyle konuları konuşmak yoktu hayallerimde," dediğinde güldüm.

"Konuşmayalım o zaman. Konuşacak bir şey de kalmadı zaten. Kalk hadi, su soğumasın."

Bu defa itiraz etmedi.

Alaz soyunup küvete girdiğinde ben yanı başında, küvetin mermer kenarında oturuyordum. Elimdeki lifle geniş omuzlarını temizlerken kafamı hafifçe eğip kirlerinden arınan yüzüne şöyle bir baktım. Gözlerini kapatmıştı, uzun sık kirpikleri birbirini örtmüştü. Uyuyor olabileceğini düşünerek hareketlerimi biraz daha yavaşlattım, temizlendiğinden emin olduğumda lifi bir kenara bıraktım, duş başlığıyla omuzlarını ıslatıp köpüklerin kaybolmasını sağladım.

Parmak uçlarımla saç diplerini okşarken, "Uyudun mu?" diye mırıldandım. Eğildim ve ıslak saçlarının üzerine bir öpücük kondurdum. "Alaz... Durulan da yatağa geç."

Gözlerini açmadan, "Sen biraz buraya gelsen," diye mırıldandığında alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı.

"Efendim?"

"Efendin seni istiyor," diye karşılık verdi ve beni tek hamlede küvetin içine çekti.

Etrafa sıçrayan köpükler, su damlacıklarıyla birlikte bacaklarının arasına oturduğumda gülmeden edemedim. Bornozum sırılsıklam olmuştu, Alaz da bunun farkında olarak belimdeki kuşağı çözüp çıkarmama yardımcı oldu, tek eliyle ıslak bornozu küvetin dışındaki zemine bıraktı ve kollarını gövdeme dolayarak beni kendine çekti. Sırtım gövdesine yapıştığında başını eğdi ve burnunu omzumla boynumun arasındaki o noktaya dokundurdu. "Bak, işte şimdi dinleniyorum."

"Yatağımızda da dinlenebilirdin," dedim hafiften kasılarak. "Hem, ben de iki kez su içine girmek zorunda kalmazdım."

Omzumu öptü. "Sudan çıkmak istemedim. Yaslasana başını."

Söylediğini yaparak kafamı göğsüne yasladım. Burnunun ucu saçlarıma değdi bu defa ve içine derin bir nefes çekti. Ardından yarı uykulu yarı uyanık bir tonda mırıldandı. "Saçlarında cennetten bir parça saklı sanki. Seni koklayınca tüm sıkıntılardan soyutlanıyorum."

Gözlerimi kapattım. Parmak ucuyla mührümün üzerinde hayali çizgiler oluşturduğunda, "Ellerin şifa saçıyor," diye mırıldandım. "Bana dokunduğunda bütün yorgunluğumdan arınıyorum."

Saçlarımı öptü, sağ elinin dış yüzeyi suyun içinde usul usul tenimde gezinirken sol kolunu daha sıkı doladı gövdeme. "Tüm yorgunluğundan arınmanı sağlamak isterim o halde."

Beni kendine çevirdiğinde ona izin vererek kollarımı boynuna doladım.

Dakikalar içinde odamız yeniden aşkımızın şahidi oldu. Bu ölmek ve yeniden doğmak gibiydi. Loş odada saati ve dakikaları hepten unuttuğumuz anlarda Alaz'la öldüm ve onunla doğdum. Defalarca...

Esas büyü buydu.

Aşk buydu. Alaz'ın kolları arasında tüm sorunlar, dertler, sıkıntılar kayboluyordu. Sadece haz değildi verdiği; benimle bir oluyor, içinde biriken tüm aşkı ruhuma aktarıyor, her bir hamlesi ruhumda kontrolden çıkan yangınlara dönüşüyordu. O an kalbimin kan değil saf aşk pompaladığını sanıyordum, kanım Alaz akıyordu.

Ve aklımda hep aynı şey yankılanıyordu.

Biz birbirimizeydik.

Tüm evrenlerde.

☽

Tık.

Tık.

Tık.

Bulutların üzerinde yatıyormuş gibi hissettiğim derin uykudan uyanmama neden olan şey, odanın kapısının çalınmasıydı. Kirpiklerim birbirinden ayrıldığında gördüğüm ilk şey üzerinde uyuduğum Alaz'ın sıcacık göğsü oldu. Temiz ve ferah kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım, bilincim yerine geldiğinde kapıdan gelen ılık hava dalgasının etkisiyle başımı Alaz'ın göğsünden kaldırıp kapıya doğru çevirdim. Alaz'ın da yeni uyandığı belliydi. Eşikten içeriye kendiliğinden giren parşömen uçtu, Alaz'ın kaldırmış olduğu elinde yerini aldı. İşaret ve başparmağıyla kâğıdı tutan Alaz gözlerini kısarak içinde yazanları okumaya başladığında ben de ilgimi yazılara verdim.

"Günaydın efendim.
Sıraç Şeyhanlı kendine gelmiş ve sizinle konuşmaya hazır durumda.
Şifacı Yadel Hanok"

Sıraç'ın iyi olduğunu öğrenmek üzerimden koca bir ağırlığı alıp götürdü. Dudaklarımdan rahatladığımı ifade eden bir nefes döküldü.

Kâğıt kendiliğinden buruşup yok olduğunda, "Güzel bir haberle uyandırılmayalı uzun zaman oluyordu," dedim hâlâ üzerindeyken.

Alaz'a baktım, ifadesi, benimle aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. "Aksi yönde bir haber de iyi uyanmamı sağlayabilirdi."

Yapma, dercesine başımı omzuma eğdim. "Sıraç kötü biri değil Alaz. Sen onu etkisiz hale getirmene rağman bize açıklığın yerini gösterdi ve askerlerinin etrafta olduğu konusunda bizi uyardı. Bunu yapmasaydı nereden girmiş olduğunu bile anlamayacaktık."

"Bu, onu iyi biri yapmaz," dedi, sesindeki soğukluk asla silinmiyordu. "Carislere de cadılarına da güven olmaz, bunu aklından çıkarma. Yaptıkları her iyiliğin ardında bir şey ararım. Sen de öyle yapmalısın."

Gözlerimi kıstım. "Sıraç'a bu kadar kıl olmanın sebebi sadece caris olması mı?"

"Bulduğu her fırsatta sevgilime yürüyen bir caris olması," dedi gocunmadan. "Umarım bugün de öyle bir hataya düşmez."

"Onunla sadece iyi bir arkadaşlığımız var."

"Sana göre," diye yanıtladı beni, ardından derin bir nefes aldı. "Her neyse Efsun, karımla ondan hoşlanan bir herif hakkında konuşmak pek hazzedeceğim bir durum değil. Kalk hadi."

Damarlarında gezinen kıskançlığı iliklerime kadar hissederken gülümsemeden edemedim. "Kıskanıyorsun beni."

"Aksini iddia etmedim, hiçbir zaman."

Gülüşüm derinleşti. Üzerinden inmeden kollarımı göğsünün üzerine yasladım. "Sen de haklısın. Boy bende, pos bende, güzellik bende, güç bende... İçimdeki laneti saymazsak tüm erkeklerin isteyeceği bir eş adayıyım. İşin zor be Alaz Şahzade..."

Kaşları çatılırken, "Efsun," dedi. "Zaten sinirliyim, daha fazla damarıma basma sevgilim. Hiç hoşuma gitmiyor bunlar."

"Hmm..." dedim ve başımı biraz aşağı eğdim. "Damarına basarsam ne olur?"

Kurnaz sırıtmalarından biri canlandı güzel suratında. "Ne mi olur?" Ağzının içinde, "Sıraç şerefsizini biraz bekletmekten sorun çıkmaz," dedi, tam kolumdan tutacaktı ki dudaklarımdan dökülen yapay çığlıkla beraber eğitimden alıştığım çeviklikle yatağın sağ ucuna kayıp cilveli bir gülümsemeyle ondan kaçtım.

"Dakik bir kral olmalısın. Misafirimizi bekletmemeliyiz."

"Biliyor musun Efsun... Dakiklik şu an umurumda olan son şey." Bileğimden yakalamak için yeniden hareketlendiğinde bacaklarımı yataktan sarkıtarak ayaklandım.

"Bu kadar hızlı kaçamaman lazımdı."

Kıkırdadım. "Beni iyi eğitiyorsun."

"Çok iyi eğitmemeliymişim."

Komodinin üzerindeki sabahlığı üzerime geçirirken sesli güldüm. "Kalk hadi. Yapacak işlerimiz var."

İç çekerek dirseklerinden destekle doğruldu ve yataktan indi. Yanıma yaklaştığında bu defa ondan kaçmadım. Karşıma geçti, tek eliyle belimden tutarken diğer elini uzatıp yüzümdeki saçlarımı yavaşça geriye attı. "Haklısın ama bu, burada bitmedi." Alnımı öptü. "Rövanşı olacak."

Beni serbest bıraktığında etkisiyle çoktan sersemlemiştim ve evren bir iki saniyeliğine döndü. Derin nefes alarak kendime gelmeyi denedikten sonra yüzümü yıkamak için lavaboya girdim.

Alaz, Sıraç'ın kaldığı odanın kapısını iki kere tıklatıp içeriden gelecek sesi beklemeden açtı ve ilk olarak benim girmemi bekledi. Bacaklarımı saran krem rengi kumaş pantolonla içeriye attığım ilk adımla birlikte Sıraç'ın masmavi hareleri benimle buluştu. Oturur vaziyetteydi, sırtını yatak başlığına yaslamıştı, gövdesi çıplaktı ve gece boyu terlemiş görünüyordu. Hava nedeniyle biraz daha koyu görünen sarı saçları nemlenmiş, alnına yapışmıştı.

Beni görür görmez kalın dudakları aralandı, harelerine yansıyan rahatlıkla beraber, "Efsan," dedi.

Hafiften gülümsedim. Bakışları peşimden içeriye giren Alaz'a ilişince gözlerindeki o rahatlama ifadesi silindi. Aralarında esen soğuk rüzgârı dağıtmak için boğazımı temizledim, ardından, "Merhaba Sıraç," dedim ona doğru ilerlerken. Sesimle birlikte Sıraç'ın hareleri yeniden beni buldu. "İyi görünüyorsun."

Yutkundu. "Merhaba," dedi kısık bir ses tonuyla. "Efsan, sen de iyi görünüyorsun."

Dudaklarımı araladım. Fakat Alaz'dan gelen, "Oldukça iyiyiz," cümlesi benim bir şey söylememe engel oldu. "Dün topraklarımıza bir köstebek girmediğinde daha iyiydik elbette."

Sıraç, Alaz'a bakarken iğnelercesine güldü. "Topraklarınıza başkalarının girmesini istemeyen bir krallığa göre... Fazla vurdumduymaz değil misiniz? Kalkanın üzerindeki açıklık içeriye girmek isteyen herhangi biri için fazla cezbedici bir kapıydı."

Alaz'ın sinirleneceğini düşündüm, bundan ötürü korkuyla ona baktım. Fakat gülümsediğini görünce şaşırdım. "O açıklık senin gibileri

oltaya düşürmek için ayarlanan tuzaktan başka bir şey değildi. Sadece... Tuzağa ilk düşenin Caris Sarayı'ndan bir prens olmasını ummazdım. Halktan birini bekliyordum."

Bu adam, tam bir düzenbazdı. Karşısındaki kişiyi nasıl maniple edeceğini iyi biliyordu, açıklığı bir kusur olarak değil de tuzak olarak göstermek benim aklıma gelmezdi doğrusu. Bu sayede Alaz'ın ifadesinde görmeyi beklediğim sinirli hal Sıraç'ın yüzünde canlanmıştı.

Sıraç'ın çenesi kasıldı, kaşları çatıldı. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı dilinin arasından içine bir nefes çekti ve yeniden bana döndü. "Keşke yalnız gelseydin... Bu konuşmayı yöneticilerden sadece kraliçeyle de yapabilirdim. Tabii... Sana öyle bir hak verildiyse..."

"Cadı ve Caris Krallığı'nın aksine biz kadınları sadece soyumuzu devam ettirecek objeler olarak görmüyoruz. Ben hangi haklara sahipsem eşim de aynılarına sahip. Olması gerektiği gibi." Gülümsedi. "Ancak görüşmeyeli uzun zaman oluyor Sıraç Şeyhanlı, ben de özledim seni. Beni seninle konuşma şerefinden mahrum bırakma."

Sıraç, Alaz'a baktı, baktı. Ardından daha fazla bir şey söylemeden yüksek sesle nefes alıp verdi. Tekrar bana döndü. "Buraya düşmanlık etmeye gelmedim," dedi atışmayı bırakarak. "Sizin karşı tarafınızda değilim."

Şaşırmamıştım. Sıraç bana zerre samimiyetsiz gelmiyordu. Abisiyle yaşadıklarım her ne kadar kâbusu aratmayan olaylar olsa da Sıraç'ın onlara benzer tek yanının fiziksel özellikleri olduğunu düşünüyordum.

Hafiften tebessüm ettim, yatağının ucuna oturdum. "Biliyorum Sıraç. Senin bize düşmanlık edeceğini düşünmüyorum."

"Ben düşünüyorum," dedi Alaz ve bakışlarım yeniden kocamı buldu. Kaşları havaya kalktı. "Sevgilim, o bir caris."

Sıraç sabır diler gibi soluklanırken bana bakmayı sürdürdü. "Evet öyleyim ve bir caris olmaktan gurur duyuyorum," dedi dümdüz bir sesle. "Yine de bu, krallığımın yaptıklarını onayladığım anlamına gelmiyor. Ben... Senin öldürülmen, magloların yok edilmesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Neden?" diye sordu Alaz. "Krallığınız yana yakıla bizi arıyor olmalı. Gördükleri yerde gırtlağımıza urgan geçirmeyi düşündüklerinden şüphem yok."

"Öyle, evet," diye onayladı Sıraç, Alaz'ı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi sonra mavi hareleri yatağın üzerine ilişti. "Evrende bir lanet olduğu belli, sizin eş olmanız, göğüslerinizde taşıdığınız söylenen mühür, asla düzelmeyen karanlık hava... Lukifer İdmon'un Efsan'ın

oltaya düşürmek için ayarlanan tuzaktan başka bir şey değildi. Sadece... Tuzağa ilk düşenin Caris Sarayı'ndan bir prens olmasını ummazdım. Halktan birini bekliyordum."

Bu adam, tam bir düzenbazdı. Karşısındaki kişiyi nasıl maniple edeceğini iyi biliyordu, açıklığı bir kusur olarak değil de tuzak olarak göstermek benim aklıma gelmezdi doğrusu. Bu sayede Alaz'ın ifadesinde görmeyi beklediğim sinirli hal Sıraç'ın yüzünde canlanmıştı.

Sıraç'ın çenesi kasıldı, kaşları çatıldı. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı dilinin arasından içine bir nefes çekti ve yeniden bana döndü. "Keşke yalnız gelseydin... Bu konuşmayı yöneticilerden sadece kraliçeyle de yapabilirdim. Tabii... Sana öyle bir hak verildiyse..."

"Cadı ve Caris Krallığı'nın aksine biz kadınları sadece soyumuzu devam ettirecek objeler olarak görmüyoruz. Ben hangi haklara sahipsem eşim de aynılarına sahip. Olması gerektiği gibi." Gülümsedi. "Ancak görüşmeyeli uzun zaman oluyor Sıraç Şeyhanlı, ben de özledim seni. Beni seninle konuşma şerefinden mahrum bırakma."

Sıraç, Alaz'a baktı, baktı. Ardından daha fazla bir şey söylemeden yüksek sesle nefes alıp verdi. Tekrar bana döndü. "Buraya düşmanlık etmeye gelmedim," dedi atışmayı bırakarak. "Sizin karşı tarafınızda değilim."

Şaşırmamıştım. Sıraç bana zerre samimiyetsiz gelmiyordu. Abisiyle yaşadıklarım her ne kadar kâbusu aratmayan olaylar olsa da Sıraç'ın onlara benzer tek yanının fiziksel özellikleri olduğunu düşünüyordum.

Hafiften tebessüm ettim, yatağının ucuna oturdum. "Biliyorum Sıraç. Senin bize düşmanlık edeceğini düşünmüyorum."

"Ben düşünüyorum," dedi Alaz ve bakışlarım yeniden kocamı buldu. Kaşları havaya kalktı. "Sevgilim, o bir caris."

Sıraç sabır diler gibi soluklanırken bana bakmayı sürdürdü. "Evet öyleyim ve bir caris olmaktan gurur duyuyorum," dedi dümdüz bir sesle. "Yine de bu, krallığımın yaptıklarını onayladığım anlamına gelmiyor. Ben... Senin öldürülmen, magloların yok edilmesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Neden?" diye sordu Alaz. "Krallığınız yana yakıla bizi arıyor olmalı. Gördükleri yerde gırtlağımıza urgan geçirmeyi düşündüklerinden şüphem yok."

"Öyle, evet," diye onayladı Sıraç, Alaz'ı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi sonra mavi hareleri yatağın üzerine ilişti. "Evrende bir lanet olduğu belli, sizin eş olmanız, göğüslerinizde taşıdığınız söylenen mühür, asla düzelmeyen karanlık hava... Lukifer İdmon'un Efsan'ın

peşinde oluşu... Bunların hepsi... Lanetin olduğunu doğruluyor. Fakat... Olayın arka planında başka işler olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi kıstım. "Bunu sana düşündüren nedir?"

"Tarihimizi ne kadar biliyorsun, bilmiyorum Efsan ama... Soyumun büyücü değil de Cadı ve Caris olarak adlandırılmasının sebebi, büyücülerin aksine karanlık büyülere karşı olmayışımız. Doğrusu, eskiden karşı değildik. Yüzyıllar önce."

Başımla onayladım, bunu Alaz sayesinde öğrenmiştim.

Alaz, "Hâlâ karşı olduğunuz bir muamma," deyince Sıraç'ın kızacağını düşündüm. Ama kızmadı, onun yerine Alaz'ı gözleriyle onayladı.

"Hâlâ içimizde karanlık güçlere karşı olmayan ve onların eski güçlerine kavuşmasını bizim kurtuluşumuz olarak görenler var. Bunlardan biri de... Abim Merih."

Adı geçtiği an tüylerim ürperdi. Ormanda öldüresiye sıkmıştım boğazını, ağzından burnundan kanlar geldiğine şahit olmuştum. Öldüğünü düşünüyordum ancak yaşıyordu.

Maalesef ki...

"Abinle yaşadığım olayları biliyor musun?"

"Evet. Kulak misafiri oldum. Abim karanlık ruhların tarafındaysa... Neden senin öldürülmeni istesin?"

"Aslında... O..." dedim.

Benim öldürülmemi istemiyor, diyecektim ki Alaz araya girdi. "Sorgulamaya başlamışsın. Düzgün düşünebildiğini görmek güzel."

Kaşlarımı çatarak Alaz'a baktım ancak onun gözleri Sıraç'ın üzerindeydi.

"Körü körüne inandığım bir şey yok. Hepimize bir efsane anlatıldı, bir kitap kaynak gösterildi. Hepimiz anlatılanlara inandık fakat işlerin gerçekten böyle olması gerektiğine inanmıyorum artık. Belki de sadece bir piyonuz..."

Alaz artık daha sakin görünüyordu. Anlayışlı bir halde gülümsedi. "Ben de öyle olduğumuzu düşünüyorum. Eğer... Efsan gerçekten bu laneti bitirecek kişi olsaydı, buna inansaydım benden istendiği gibi onu..." derken nefes aldı. "Öldürürdüm."

Baştan ayağa ürperdim. Tüylerim diken diken oldu, Alaz'a baktım ama o hâlâ Sıraç'ı seyrediyor, gözlerini asla bana dokundurmuyordu. Bu cümleyi Sıraç'ı etkilemek, benim gerçekten bir lanet olmadığıma inandırmak için söylediğini bilsem de bedenime dolan soğuk hava dalgasını engelleyemedim.

"Öğretildiği gibi," dedi Sıraç. "Olması gerektiği gibi."

Alaz başıyla onayladı. Sıraç'a bakmayı sürdürürken, "Bizim tarafımızda olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

Sıraç gözlerini kırpıştırdı. "Size yardımcı olmayı isterim." Bana baktı. "Efsan, bence sen ölümü hak etmiyorsun. Sana yazılması gereken son bu değil."

Gülümsemeyi denedim. "Teşekkür ederim."

Alaz tekrar araya girdi. "Bize yardımcı olmak istiyorsan askerlerinizin arama yönünü değiştir. Çok yakınımızda geziniyorlar, kalkanı bulmaları an meselesi."

Sıraç, başını eğdi. "Oldu bilin. Ama her ne yapıyorsanız işi hızlandırmanız gerek. Carisler buralarda gezinmese bile büyücüler yaklaşır. Onlar olmazsa Alkanlar, onlar da olmazsa karanlık ruhlar... Vakit daralıyor."

"Farkındayım," dedi Alaz. Bu konu hakkında başka bir şey söylemedi. "Hazırlanman için seni yalnız bırakalım. Burada ne kadar çok durursan esir alındığın düşüncesi o kadar yaygınlaşacaktır. Krallığın yeniden sarayımızı bulmaya çalışmadan evvel gitsen iyi olur."

Sıraç gözlerini kapatıp açtı. Harelerimiz tekrar buluştuğunda hafif bir tebessüm ettim. "Sonra görüşürüz," diyerek ayağa kalktım.

Kafasını tamam, dercesine hareket ettirdi.

Alaz'la birlikte Sıraç'ın odasından çıktık. Kenarlarına belli aralıklarla bizi selamlayan muhafızların yerleştiği haşmetli koridorda yürürken ikimizden de çıt çıkmadı. Aramızda garip bir sessizlik hâkimdi, bir süre hiç konuşmadık. Yemek salonuna gitmek için merdivenlerden indik, sola döndük. Yeni koridora girdiğimizde Alaz bir anda kolumdan tuttu, beni kendine çekti, gövdem kaya gibi sert gövdesine yapıştı. Kolları sırtımı sardığında ellerim anın şaşkınlığıyla havada kaldı.

Büyük bir şaşkınlıkla, "Alaz..." dediğimde, "Ciddi değildim," diye karşılık verdi.

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Sıraç'a seni öldüreceğimi söylerken hiç ciddi değildim."

Sarılmasının sebebini anlarken havada kalan ellerim yerini bulmuş gibi sırtına indi. Dudaklarımdan şaşkın bir nefes döküldü. "Biliyorum," dedim yüzümün sol tarafını göğsüne yasladığımda. "Anladım ben seni."

Şimdi tamamına sahip olduğumu düşündüğüm kalbi kulaklarımda atıyordu eşsiz bir melodi gibi.

"Onu söylediğimde kötü oldun. Hissettim. Sıraç'ı inandırmak için söyledim Efsun." Hafiften geriye çekildiğinde yüzümü göğsünden ayırdım. Avuçları yanaklarıma kapandı, başka yöne bakmama fırsat vermeden simsiyah gözleri, gözlerimi mercek altına aldı. "Ben seni öldürmem. Öldüremem. Sen yaşa diye kendimden vazgeçerim. Bunu yaparım."

Kendimden vazgeçerim sözleri zihnimde yankılanırken gözlerimi kıstım. Alaz'ın aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştım, dün tamamlayamadığı cümlesi, bugün bu... Söylediklerinin beni rahatlatması gerekirken içime nedenini bilmediğim bir kasvet dolduruyordu. Ağzında saklı bir sır vardı, duyunca hoşuma gitmeyeceğini düşündüğüm planları vardı, emindim. Bu rahatsızlığı tanıyordum, kapkara gözlerinin ardındaki sıkıntıyı anlayabiliyordum.

Söylediklerinden ne anlam çıkarmam gerektiğini sormak için dudaklarımı araladım fakat oldukça yüksek çıkan öksürük sesi buna mâni oldu. "Gerçekten, anlayamıyorum. Yatak odanız bunun için yok mu sizin?"

Bir iki saniye daha birbirimize bakmamızın ardından koridorun başından bize doğru gelmekte olan Kuray'a döndük. Alaz sabır dilercesine gözlerini kapatıp açtı. "Bizi gördüğün zaman yolunu değiştir Kuray."

Elleri kotunun ceplerinde olan Kuray, "Ama açım," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek. "Yolumu değiştirmem demek, yemek salonuna gidişimi on beş dakika daha uzatmam demek. Dostum, bu saray fazla büyük."

"Bakma o zaman!" dedi Alaz, yine kraliyet soyundan gelişini bir kenara atarak nezaketten oldukça uzak bir tonlamayla. "Görmezden gel. Başını çevir."

"Ama bu güzelliği nasıl görmezden gelebilirim ki?" derken kocaman sırıttı Kuray. Benim aklım hâlâ Alaz'ın söylediklerinde kaldığından gülümsemekten çok uzaktaydım. Tam karşımızda durdu. "Ee, nasıl geçti Sıraç'la konuşmanız?"

"İyi," dedi Alaz tekdüze bir sesle.

"İyi? Sadece bu kadar mı?"

"En azından bizim tarafımızda."

"Gerçekten mi?" derken şaşkın bir gülümseme belirdi suratında. "Efsan, bu adam sana gerçekten âşık galiba tatlım."

"Başlatma aşkına," dedi Alaz, benim araya girmeme fırsat vermeden.

Kuray'ın gülümsemesi şenlendi. "Merak etme, bu saatten sonra kimse Efsan'ını senden alamaz."

"Hele bir denesinler," derken sahiplenici tavrıyla elini belime koydu Alaz ve benim kendisiyle birlikte yemek salonuna ilerlememi sağladı.

Yürürken başımı Alaz'a çevirdim. Düşünceli bakışlarıyla kararan esmer suratını seyrederek, "Neden Sıraç'a Merih'in aslında beni öldürmek istemediğini, onun yerine karanlık ruhlara teslim edeceğini söylemedin?" diye sordum.

Söylediğim, yanımızda olan Kuray'ın da dikkatini çekmiş olacaktı ki merak taşan bakışları Alaz'a ilişti. Alaz, yürüdüğümüz yöne bakmayı sürdürüyordu. "Eğer bunu öğrenseydi kafasındaki madem Efsan lanetli, abim neden onu öldürmek istesin, düşüncesi yerle bir olurdu. Buna imkân sağlamak istemedim. Kendi düşündüğüne inansın, her şeyi bilmesine gerek yok."

"Öğrendiğinde?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yapacak bir şey yok, zaten üç krallık buna inanıyor, Sıraç'ın da öğrenip taraf değiştirmesi bir şey fark ettirmez."

"Ama artık sarayın yerini biliyor."

Kafasıyla onayladı. Muhafızların olmadığı bir alanda, "Birkaç gün sonra Bilge Âzin'le görüşmeye gideceğiz," dedi. "Seninle ben. Kitabın orijinalini aramaya nereden başlamamız gerektiği konusunda bizi bilgilendirecek. Sonrası uzun bir yolculuk..."

"Çok gerici konuşmalar," dedi Kuray. "Yemek yemem gerekiyor, aç kafayla kaldıramıyorum tüm bunları."

Hiçbirimiz gülümsemedik. Sanki topraklarımıza bir yabancının girmesiyle sarayın etrafını kapkara bir bulut kaplamış, bu bulutun iç dağıtan sisleri ruhumuza yayılmıştı.

Yemek salonuna girdiğimizde içeride sadece Bars, Mehsa ve Barın vardı. Üçü de birbiriyle konuşmuyordu, aralarındaki gerginlik hükmünü sürdürüyordu. Onlara baktım, Mehsa'nın neşesi bugün de ortalıkta yoktu. Bars da Mehsa böyle olduğu anlarda iyi görünmüyordu. Barın'ınsa uzun zamandır içten bir şekilde güldüğünü görmemiştim.

Sandalyemin başlığına elimi koyup oturmak için geri çekerken, "Günaydın," dedim. Dalgın dalgın tabağındaki zeytinle oynayan Mehsa, söylediğimi duymamış olacak ki bana cevap vermedi.

Barın kaçamak bakışlarla Mehsa'yı izlemeye benimle son verdi. Balrengi hareleri beni bulduğunda, "Günaydın," diye karşıladı. Alaz'a, Kuray'a sonra yeniden bana baktı. "Haberler nasıl?"

"Sıraç zararsız görünüyor," dedi Alaz sandalyesine oturduğunda. "Zaten bilinci yokken zihnine ulaşarak teyit etmiştim bunu. Bilinci yerine geldiğinde de bizim tarafımızda olmak istediğini beyan etti."

"Harika," derken güler gibi oldu Barın. "İşlerin bu kadar yolunda gitmesi güzel."

Alaz gözleriyle onaylamakla yetindi.

Salonun kapısı açıldığında bakışlarımız oraya yöneldi, gelen kişiler ikisi de spor giyinmiş olan Amber ve Liva'ydı. Yemek salonuna girmiş olmalarına rağmen bize dönmemiş, muhabbetlerine devam ediyorlardı, Amber her ne söylediyse Liva başını önüne eğerek güldü, sağ yanağındaki gamzesi belirginleşti.

Göz ucuyla Kuray'a baktığımda kafasını çabucak önüne çevirdiğini gördüm. Çatalını eline aldı, dana jambonlardan birine cani bir katilin kurbanını bıçaklamasını andıran edayla sapladı. Aldığı jambonu tabağına koyarken Amber'le Liva'ya bakmamak için iradesini zorladığı fark ediliyordu.

Göz göze geldiğimizde şu an hangi hislerde olduğunu anlamak için gözlerimi kısıp zihnine girmeyi denedim. Kuray, yapmaya çalıştığım şeyi anlamış gibi bana dik dik bakarak tek kaşını kaldırdı. "Sakın, deneme tatlım. Pek hoş manzaralarla karşılaşmayabilirsin."

Yakalandığımı anlamanın verdiği huzursuzlukla omuzlarımı düşürdüm. Bu konuda biraz daha pratik yapmam gerekiyordu.

Alaz'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi fakat neler olduğunu çaktırmadık.

Masaya ulaşan Liva, "İyi sabahlar," dediğinde Kuray bakışlarını yeniden tıka basa doldurduğu tabağına iliştirdi, ne Liva'nın selamını aldı ne de ezkaza o tarafa baktı...

☽

Eğitim için kıyafetlerimi değiştirmeye yukarı çıkmıştım. Rahat, detaysız bir sıfır kolla esnek, içinde rahat hareket edebildiğim taytlarımdan birini giyinip sarayın merdivenlerinden indiğimde yalnızdım. Hizmetlilere görünmeden ya da manalı bakışlarıyla göz göze gelmemeye çalışarak basamakları iniyordum, gören herhangi biri dalgın olduğumu düşünebilirdi ki biraz da öyleydim. Tek elimle merdiven korkuluğundan tutarak adımlar atarken sıkıntılarımdan hangisini düşünmem gerektiğini ölçmeye çalışıyordum. Yine birden fazla huzursuzluk sarmıştı ruhumu, tüm bunların içinde sığındığım tek iyi şey Alaz'ın varlığı ve beni sarıp sarmalayan aşkıydı...

Dün geceyle birlikte onu da kaybetme ihtimali ruhumu sarsıp duruyordu. Bana söylemek istediği, aklındaki planı neydi? Bilmiyordum. Ama duyunca delireceğim bir şey olduğunu söylüyordu içimdeki his.

Aşağı doğru bir adım daha attığımda sol kulağımda hissettiğim çınlamayla duraksadım. Korkuluğu daha sıkı tuttum. Gözlerimin önünde birden fazla yıldırım çarpıyormuş gibi hissederek gözlerimi yumduğumda bilincimde alışık olmadığım, kesik kesik görüntüler canlanmaya başladı.

Bir siyahlık...

Yüzü görünmeyen, simsiyah pelerinle sarılı bir çehre, kocaman bir asa...

Kulaklarımda bana oldukça yabancı, fısıltı gibi bir ses... *"Lanetin taşıyıcısı..."*

Bu ses, bir kulağımdan girip öbüründen çıkmadı, sağda ve solda saniyelerce yankılandı.

"Vârisim..."

Kan, cansız bedenler, çığlıklar...

"Herkesin sonu olacaksın..."

"Bana gel."

Kısım kısım manasız görüntüler artarken durdum ve gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Ayakta halüsinasyon görüyor gibiydim, sol elimi yüzüme kapattım, fısıldayan ses uzaklaştıkça görüntüler silindi, tiz çınlama dindi ve saniyeler sonra tamamen yok oldu.

"Efendim."

Muhafızlardan birinin sesini duyunca irkilerek gözlerimi açtım. Beynim karıncalanmış gibiydi, ilk birkaç saniye boyunca bana bakan adamın yüzünü gri, küçük böcekler dolu karmakarışık bir ekranın ardında gördüm. Bukleli saçlar, endişeli karamel hareler görüş alanıma girince tanıdık muhafızlardan Pelkas olduğunu anlayarak rahatladım.

"İyi misiniz?"

İyi miydim?

Şu an iyiydim ama az önce ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Yürürken bir anda durdunuz. Merdivenlerden düşecek gibi oldunuz, bir sorun mu var?"

"Başım döndü," diye geçiştirirken kekeledim. İşittiğim ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "İyiyim, bir sorun yok Pelkas."

Böyle yaparak geçiştirilecek bir mevzu olmadığını biliyordum ama neler olduğunu paylaşacağım kişi muhafız değildi. Belki yorgunluğun sunmuş olduğu bir çeşit tepkiydi lakin yine de Alaz'la konuşmalıydım.

İçten içe kendimi onaylayıp genç adama bir baş selamı vererek yeniden yürüdüm.

"Efendim," dedi Pelkas yeniden. Durdum ve arkama baktım. "Evliliğimizin ilk aylarında eşim de sizin gibi merdivenlerden inerken baş dönmesi sorunu yaşamaya başladı. Birkaç gün sonra hamile olduğunu öğrendik."

Yaptığı imayı anladığımda birkaç saniye sersemleştim. Hayır, hamile olduğumu düşündüğümden değil... Zaten ihtimal bile vermiyordum çünkü âdetim yaklaşmıştı, karnım ağrıyordu, öfkeli hissediyordum, alnımda bir iki sivilce çıkmıştı. Reglin tüm belirtilerini taşıyorken hamile olmam imkânsızdı. Üstelik yaşadığım da sıradan bir baş dönmesi değildi.

"Hamile değilim, Pelkas," dedim tebessüm ederek. "Bilgilendirme için teşekkürler."

O da gülümsedi.

Basamakları inerken yeniden yalnız olmanın verdiği sükûtla düşüncelere daldım. Dün, oldukça yoğun bir gündü. Saraya döndüğümüz günden beri doğru dürüst uyku uyuyamamıştım, ihtiyacım olan uyku zihnime bir çeşit kâbus yollayarak beni yatağa sürüklemek istiyor olabilirdi. Güzel gitmeyen öyle çok şey olmuştu ki başıma gelen her olayda en kötüyü düşünüyordum.

Basamakları bitirip dışarı çıkmak için soluma döneceğim sırada sağ taraftan gelen Sıraç'ı görerek duraksadım. Üzerinde onu yakaladığımız gün giyinmiş olduğu pelerini ve diğer kirli kıyafetleri vardı. Sıcak bakan masmavi hareleri bana iliştiğinde bakışlarında belli belirsiz yer eden hüznü seçtim. Orta hızda attığı adımlarla yanıma gelene dek gözlerini benden ayırmadı.

Karşıma geçtiğinde, "Merhaba Efsan," dedi yumuşak bir tonlamayla. "Yeniden."

Başımı eğdim. "Merhaba, Sıraç. Yeniden." Gülümsedim. "Hazırlanmışsın."

Gözlerini kırpıştırdı. "Vakit kaybetmeden saraya dönmem gerekiyor. Sana..." Boğazını temizledi. "Size yardımcı olabilmek için."

Kafamı evet, dercesine aşağı indirdim.

"Beni uğurlayacak mısın? Bunun için mi aşağı iniyordun?"

"Elbette," diye onayladım. "Eğitim için hazırlandım ama eğitim bu tarafta değil. Seninle son kez konuşmadan buradan gitmene izin vereceğimi sanmıyordun herhalde?"

Sıraç için özel bir araç hazırlanmıştı, Kadmos sınırlarına yakın bir ormana götürülecek, oraya bırakılacaktı. Bizim tarafımızda olduğunu

söylese de ona haberi olmadan sarayımızın yerini unutturacak bir iksir içirilmişti, böylece zihnini kontrol ettiklerinde buradan bir iz bulamayacaklardı.

Gülümsedi. "Aramızın hâlâ iyi olması güzel. Yürüyelim mi?"

"Bence de," dedim ve sola dönerek onunla çıkışa doğru adımlar attım.

"Sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum," dedi uzun, karanlık koridorda ilerlerken. "Ama karanlık ruh Lukifer İdmon'un güçlerini taşıyan lanetli maglonun sen çıkacağını hiç düşünmemiştim." Yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleyince kulağa hoş gelmiyor, sana öyle söylemek istediğimden değil... Sadece, başka nasıl adlandıracağımı bilmiyorum."

Buruk bir ifadeyle güldüm. Sağ omzumu kaldırıp indirdim. "Başka türlü adlandırmana gerek yok, tam olarak buyum ben. Eski gücüne kavuşmak için yana yakıla beni arayan karanlık ruh Lukifer İdmon'un güçlerini taşıyan, beni bulursa aldığı güçle tüm evreni hâkimiyeti altına alacak olan Lukifer İdmon'un güç veliahdı. Diğer krallıkların da sırf bu yüzden öldürülmesi gerektiğini düşündüğü lanetli kadın."

Sesli bir şekilde nefes verdim. "Düşününce... Aslında havalıyım."

Sıraç güldü. "Kesinlikle öylesin. Seni gördüğüm ilk an, bir lanetli olacağını düşünmesem de efsaneler oluşturacağını anlamıştım." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Adın Efsan bir kere, ne türde biri olacağını anlamak için isminin anlamına bakmak yetiyor. Bence annen de sırf bu yüzden Efsan diye seslendi sana."

Alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırarak ona baktım. "Adımın anlamını mı araştırdın?"

Gözlerini karşıya dikti. Sempatik bir şekilde gülümsediğinde yanaklarındaki iki oyuk belirginleşti. "Adını öğrendiğimde farklı gelmişti. Daha önce hiç duymadığım bir isim, en az kendin kadar eşsiz."

"Teşekkür ederim," dedim biraz daha mesafeli bir ses tonuyla.

Sıraç rahatsız olduğumu anlamış gibi boğazını temizledi. "Hakkındaki gerçeği öğrendiğimde telaşlandım, sarayımdaki herkes gibi benim de senin yakalanman ve öldürülmen arzusuyla dolup taşmam gerekiyordu. Doğrusu, bunu denedim. Çünkü... Bilirsin. Doğduğumuz günden beri bize anlatılanlar var... Bu doğrultuda yetiştirildik. Fakat... Onlar gibi olamadım. Sana karşı kinle dolamadım. Yakalandığında sarsıldım, gerildim. Herkes sevinç nidaları atıyorken ben öfkelenip sağı solu dağıtmak istedim."

Soluklandı. "Demem o ki seni bu halde gördüğüme sevindim, Alaz'ın senin için bir krallık kurmuş olmasına, beni yanıltarak seni

yaşatmasına, bir çıkar uğruna yanında tutmamış olmasına... Biraz zayıflamış olsan da gözlerinin içindeki o sıcaklık iyi olduğunu gösteriyor. Bu beni sevindirdi. Doğrusu, Alaz'ı kıskanıyorum. Bunları benimle yaşamanı isterdim. Sanırım bu kaybettiğim en büyük manevi savaş."

Dolaylı yoldan beni sevdiğini, beni Alaz'a kaptırmış olmanın onu yıprattığını anlatması içimdeki huzursuzluğu daha fazla büyüttü. Sıraç'ı her ne kadar arkadaşım olarak görüyor olsam da Alaz'ın, onu seven bir kadınla baş başa yürümesini, kadının ona olan aşkını doğrudan ya da dolaylı olarak aktarmasını dinlemesini istemezdim. Bu nedenle şu an yapmış olduğumun yanlış olduğu hissiyle iyice rahatsız oldum.

Yine de konuşmayı böyle sonlandıramayacağımdan, en uygun şekilde devam ettirme kararı aldım. "Bence sen henüz hayatının savaşını vermedin Sıraç."

"Henüz aşkı tatmadığımı mı söylüyorsun?" dedi çekinmeden.

"Aşkın çok daha farklı bir şey olduğunu söylüyorum. Biz seninle çok zaman geçirmedik, beni doğru düzgün tanımadın." Omuzlarımı silktim. "Birlikte doğru düzgün bir şeyler yaşamadık."

Buruk bir ifadeyle iki yana doğru açıldı dudakları. "Yaşadığımız her an özeldi bence. Birlikte karnavala gidişimiz, şelale ya da Kadmos sınırlarında geçirdiğimiz tek bir gün... O zamanlar Alaz'a gülümsediğine eminim ama benim yanımda kahkahalar atıyordun."

Belki doğruydu, söylediklerinde haklılık payı elbette vardı. Sıraç'ın yanında gülebildiğimi biliyordum fakat tüm bu zamanlar boyunca kalbim yine de sadece Alaz için atıyordu.

"Ama o zamanlar da kalbimin tercihi belliydi."

Sıraç sesli bir şekilde nefes alıp verdi. Başını, bunu kabullenmiş gibi hareket ettirdi. Sarayın çıkış kapısına ulaşana dek başka hiçbir şey konuşmadık. Dış merdivenlere ulaştığımızda ilk gördüğüm, arabanın yanında bekleyen Alaz oldu. Bizi yan yana görünce kararan bakışları ikimizin arasında gitti geldi, kaşları hafiften çatıldı.

Sıraç, merdivenlerden yanlarına inmeden önce durduğunda ben de bakışlarımı Alaz'dan ayırdım ve durup Sıraç'a döndüm. "Bir şeyi merak ediyorum," dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

"Nedir?"

Gözleri önce yüzümde gezindi ardından yavaşça aşağı indi. Sol göğsümün üzerine iliştiğinde giyinmiş olduğum sıfır kollu sporcu atletinin yakasının açıklığından görünen mührüme baktığını hissederek gerildim. Sıraç, içinde duygu değişimlerinin olduğu gözlerini yukarı

kaldırıp yeniden bana iliştirdiğinde konuşmadan önce diliyle dudaklarını ıslattı.

"Sadece... Merak ediyorum Efsan. Eğer bundan başka bir hayatın olursa o zaman beni seçer misin?"

Bu soruyu beklemiyordum. Bundan ötürü ilk birkaç saniye hiçbir şey söyleyemeden öylece Sıraç'a baktım. Kirpiklerim şaşkınca kırpışırken dudaklarım aralanıp kapandı. "Ben..." dedim. Bunu nasıl açıklayacağımı, kelimeleri nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

Yutkundum, tenime çarpan soğuk havayla irkildim. Ve nihayetinde cevap vermek için dudaklarımı araladım, gözlerimi gözlerinden ayırmadan yanıtladım.

"Sıraç... Seni seviyorum," dedim. "Bir arkadaş olarak, dost olarak, karşıma çıkan iyi bir kişi olarak. Ama..." Omuz silktim. "Ben Alaz'a âşığım. Bu evrende ona âşığım. Kendi dünyamda ona âşıktım. Değil bir, bin ömür daha verseler... Hafızamı sildirsem, her şeye yeniden başlasam... Karşıma çıktığı ilk an yine ona âşık olurdum. Ondan başka her şey boş olurdu, yine kalbimi yalnızca o doldururdu. Üzgünüm." Değildim. "Ama bu hep böyle olacak, hep böyle olurdu. Benim kalbim... Alaz."

Sıraç yüzüme bakarken söylediklerimle ne hissettiyse bana bunu göstermemeyi seçti. Kapalı olan dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ..." dedi. "Bana hiç açık kapı bırakmadın."

Gülümsedim. "Hoşça kal Sıraç. Sen... İyi olmayı hak ediyorsun. Umarım karşına..."

"Efsan..." derken başını arkaya attı. "Avutucu klişe cümlelere ihtiyacım yok, ciddiyim. Bu sadece daha fazla acı vermekten başka bir işe yaramıyor." Arabanın, Alaz'ın olduğu tarafına baktı. "Artık gitsem iyi olacak."

Tekrar bana değdi gözleri. "Kendine iyi bak."

Cevabımı beklemeden mermer basamakları inmeye başladığında peşinden ilerledim. Alaz'ın gözleri hâlâ üstümdeydi ama bizi ilk gördüğü andaki kadar öfkeli bakmıyordu.

Konuşmalarımızı duymuş muydu?

Göz göze geldiğimizde ne düşündüğünü anlamak için kaşlarımı çattım, zihnimde sesi yankılandı ve aklında dönen düşünce, sorumun cevabını taşıyordu. *"Benim kalbim de Efsun bebeğim."*

Kaşlarımı çattım. *"Gün geçtikçe nezaket kuralları dersi falan almadığını düşünüyorum. Konuşulanları gizlice dinlemek ayıptır,"* diye düşündüm.

Sırıttı. *"Fazla kaytardığım bir dersti. Ayrıca ben de sana âşığım."*

Dudaklarımda canlanan gülüşle birlikte gözlerimi kaçırdım. Sıraç, mesafeli ama dostane bir tavırla Alaz'la ve arkadaşlarımla vedalaşıp arabaya bindiğinde sağlıklı ve sorunsuz bir şekilde buradan gideceği için sevindim. Araç uzaklaşıp gözden kaybolana dek onları izledim. Diğer herkes de öyle yapmış olmalıydı ki ancak araba kaybolduğunda Barın omzuma dokunup, "Hadi eğitime başlayalım," dedi.

Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma verdiğimde Barın'ı onaylamak için gözlerimi kırpıştırdım. Alaz'a doğru yürüyeceğim sırada Barın omzuma dokundu ve, "Nereye?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım. "Eğitmenimin yanına?"

"Bugün seni ben eğiteceğim canım," dediğinde kafamı Alaz'a çevirdim, sorgularcasına baktım.

"Ne?" Güldüm. "Neden? Güçlerimiz birbirine denk olduğu için yalnızca birlikte çalışabiliriz sanıyordum."

"Arada farklı eğitmenlerle de çalışmalısın. Hepsi işinde uzman kişiler, Barın seninle baş edebilecektir."

Gözlerimi kıstım. Yeniden Alaz'ın zihnini okumayı denedim. Bu defa düşündüğü şuydu: "Çünkü ben baş edemiyorum. Artık kaytarmadan çalışman gerekiyor."

"Beni başından def mi ediyorsun?"

"Hayır. Seni çok özleyeceğim için tüm geceni esir alacağım. Ama şimdi çalışman gerek."

Altdudağımı sarkıttım. *"Öyle olsun."*

"Akşam beyaz giyin."

Omuz silktim. *"Çok beklersin."*

Ve düşüncelerimi daha fazla okuyamasın diye arkamı dönüp göz temasımızı kestim. "Gidelim Barın."

Alaz'ın arkamdan gülümsediğine, hatta aklından, *"Çok beklersin, dediğin hiçbir şey için çok beklemedim Efsun,"* diye geçirdiğine emindim. Beklemeyeceğini ise biliyordum, şimdiden ne giyineceğime karar bile vermiştim.

Barın'la yan yana ıslak yollardan eğitim alanına doğru yürüyorduk. Çok geçmeden bana baktı ve, "Nasılsın?" diye sordu. Uzun zamandır yalnız kalmamıştık, konuşmamız gereken şeyler birikmişti.

Gözlerimi gökyüzüne dikip derince nefes alıp verdim. Başımı aşağı indirmeden gözlerimi ona çevirdim. "Yorgun. Ya sen?"

"Yorgun," diye yanıtladı beni. "Ve kırgın. Biraz da dargın. Endişeli..."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Meğer ne çok acı sığdırmışsın hayatına," dedim bir psikolog edasıyla. Onu neşelendirmek için gülümsemeye çalıştım. "Ne oldu?"

Dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü buruşturdu. "Onunla hiç konuştun mu?"

"O?" derken tek kaşımı kaldırdım. Mehsa'yı kastettiğini elbette biliyordum fakat adını bile ağzına almaması zoruma gidiyordu, birbirlerine bu kadar bağlı iki kardeşlerken şimdi bu denli uzak olmaları beni üzüyordu. Doğrusu onları barıştırmak için çok kez hamlede bulunmuştum, bunu Mehsa da yapmıştı fakat Barın'ın buzları hâlâ erimemiş, bu hamleleri hep püskürtmüştü.

"O işte," dedi sıkıntıyla. "Kız kardeşim olacak akılsız."

"Mehsa," dedim gözlerimi suratına dikerek. "Adını ağzına alınca onunla barışmış olmuyorsun Barın, rahatla."

"Ondan değil be." Kafasını gelişigüzel salladı. "Adını söylediğim zaman duygulanıyorum, elimde değil." Gırtlağındaki çıkıntı hareketlendi. "O benim kardeşim Efsan, tek ailemdi. Yine aynılarını söylüyorsun, diyeceksin ama... Öyle hödük bir herifle olmak için beni yüzüstü bırakmasını kaldıramıyorum. Mutlu olsa tamam, diyeceğim. Sevmiş yapmış bir hata... Aşktan gözü görmemiş. Ama mutlu da değil. Farkında mısın?"

"Farkındayım," diye onayladım. "Ama bu mutsuzluğunun Bars'la bir alakası yok. Onu gerçekten çok seviyor, Bars da Mehsa'yı öyle. Zaten uzun bir süre sevgili olarak gizlice takılmışlar. Ne zaman sana söylemek istese Bars hakkında kötü bir şey söyleyip cesaretini kırıyormuşsun. Emin ol, kız kardeşin, Bars'a gerçekten âşık."

Kaşlarını hayır, der gibi kaldırdı. "Evlenene kadar öyle olduğunu sanıyordu belki... Ama şu an öyle düşündüğünü sanmıyorum," dedi Barın. "O sarı kafalı gorilin kardeşimi üzdüğü ayan beyan ortada."

"O zaman abilik yap," dedim kaşlarımı havalandırarak. "Git ve kardeşinle ne sıkıntısının olduğunu konuş. Ona göre Bars'a da bir racon kesersin."

Barın gözlerini kıstı. "Ne yaparım?"

Pekâlâ, demek ki racon kelimesi de buralarda pek kullanılmıyordu. İyi, Alaz'ı afallatmak için ilerleyen zamanlarda bunu kullanırdım. Sinirlendiği zamanlarda bilmediği kelimelerle konuşup ona anlam karmaşası yaşatmak hoşuma gidiyordu.

"Racon kesmek, İnsanların yaşadığı dünyada mafyaların yaptığı usullerden biri, bir anlaşmazlığı kabadayılık dünyasında geçerli kurallara göre sonuca bağlamak anlamına geliyor."

"Mafya?" dedi bu sefer. "Onlar ne? Fantastik bir tür mü?"

Nefeslenir gibi güldüm. Doğru ya, burada mafya da yoktu. "Hayır, bir suç örgütü."

"Off," dedi Barın yüzünü buruşturarak. "Beynimin güzel ve boş kısımları yine saçma sapan bilgilerle doldu taştı."

"Genel kültür," dedim gülerek gözlerimi büyütürken. "Önemlidir. Lütfen küçümseme. Bunları cümle içinde kullanarak karşındaki kişiyi sersemleştirip etkileyebilirsin."

İç çekti. "Etkilemek istediğim kim kaldı ki? Helen desen o da artık bize düşman. Aşktan yana şansım yok benim kızım." Elini aman, der gibi salladı. "Her neyse. Ne diyorduk... Kardeşim, evet. Onunla konuşamam Efsan. Bana yemek salonunda söylediklerini hatırlamıyor musun? Beni küçük düşürdü, o adam için beni yok saydı. Onu ailesi yaptı."

"Ama onu buna sen zorladın!" dedim itiraz eder gibi. "Barın, kabullen ya da kabullenme. Bars artık Mehsa'nın kocası. Kardeşin ona âşık, elbette sırf bu yüzden zindanda işkence çekmesine göz yumamazdı. Aşk işte bu, böyle bir şey. Alaz'ı zincirlere bağlı gördüğüm gün sonunu düşünmeden onun yerine zindana atılmayı seçmiştim."

"Aynı şey değil. Daha tatlı bir şekilde konuşabilir, beni buna ikna edebilirdi. Benim ailem artık Bars, dedi! Sen olmazsan da olur, dedi!"

"Öyle bir şey çıkmadı ağzından."

"Onu demeye getirdi."

Sıkıntıyla bıraktım nefesimi. "Bu konuda seninle anlaşamayacağız Bay İnat. Konuyu kapatmak en iyisi. Merak ettiğin için söylüyorum, Mehsa'yla konuştum ve aralarının iyi olduğunu biliyorum."

Nefes aldığını duydum. "İyi. Her ne olursa olsun... İyi olduğunu bilmek istiyorum. Bunu hak ediyor. Efsan... Biz çok zor zamanlar geçirdik."

"Tahmin edebiliyorum."

"Tahmin edebildiğinden fazlası. Anne ve babamız öldüğünde ben on yaşındaydım, Mehsa yedi. Baba tarafından bir yakınımız olup olmadığını bile bilmiyoruz, ki muhtemelen yok. En azından varsa bile yok olmayı seçtikleri ortada. Anne tarafında ise tek bir teyzemiz var, o da sarayda çalışıyordu, yatılı. Biliyorsun, Aynil teyzem. Ve yanına kimseyi alamazdı, kontenjan dolu. Sarayın şartlarının ağır olduğunu

biliyordum, benim gücüm yerindeydi ancak Mehsa çok zayıftı. Ben muhafızlık eğitimini kaldırabilirdim ama o değil muhafızlık, mutfak eğitimini veya herhangi bir işte çalışmayı kaldıracak güçte değildi. Bakma şimdi yanaklarının poğaça kadar kabarık olduğuna, ben iyi baktım ona. Yoksa küçükken cılızın tekiydi."

Tebessüm ettim.

"Çok sık hasta olurdu, annemler onunla porselen bebek gibi ilgilenirlerdi. Bu yüzden teyzemin yanına gitmeyi, sarayda eğitilmeyi kabul etmedim. Onun yerine kendi başımızın çaresine bakmayı seçtim. On yaşında bir çocuktan ötesi değildim ama güçlüydüm. Ya da hayat bana güçlü olmayı öğretmişti. Çok acı bir şekilde öğretmişti hem de. Anne ve babamın ölümünü öğrendiğimde tüm hüznümle ağlarken bana bakarak iyice perişan bir hal alan Mehsa'yı gördüğümde sakinleşmiş, ağlamamı da durdurmuştum mesela. Çünkü biliyordum, ben ne kadar ağlarsam, yıpranırsam o da o kadar eriyip gidecekti. O benim hayatta tutunacak tek dalımdı ve ben artık onu kaybetme korkusuyla yaşamaya başlamıştım. O günden sonra Mehsa'ya karşı hep hayat dolu oldum, hep güldüm, o iyi olsun diye elimden gelen her şeyi yaptım. Ve şimdi..."

Doğru sözcükleri bulmak istiyormuş gibi duraksadı.

"Aramızdaki o kalın kardeşlik bağını kesti attı. Bunu kaldıramıyorum. Hayatta en çok sevdiğine kırılırmışsın. Ben Mehsa'yı öyle seviyormuşum ki öyle ağır geldi ki yaptıkları... Onu affedemiyorum. Ama mutsuz olsun da istemiyorum. Kıyamıyorum."

Büyük bir anlayışla, "Sizin aranızdaki bağ böyle bir olayla kesilip koparılacak kadar güçsüz değil Barın," dedim, eğitim yapacağımız alana geldiğimizde. "Belki hasar gördü ama kopmadı. Eminim. Mehsa bu hasarı onarmak için hayli hevesli. Sen de..."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ben hazır değilim. Yıllardır bunu gölgelesem de duygusal bir adamım. Hislerim çok hassas, öyle çabuk toparlanamıyorum. Öyle olmasaydım daldan dala atlamak varken Helen'e kapılıp kalır mıydım?"

Güldüm. "Öyle olmasaydın kapınıza gelen yabancı ve lanetli kızı canın pahasına saklar mıydın?"

Gülümsedi. Elini havaya kaldırıp saçlarımı karıştırdı. "Hiç pişman değilim. Baksana, sayende sıradan bir bar çalışanıyken bir sarayın delegelerinden oldum. Herkes efendim, deyip duruyor." Kollarını göğsünde birleştirip kaslarını şişirdi.

Burnumu yukarı çektim. "Sadece bu yüzden mi hain?"

Ciddileşerek, "Değil tabii ki..." dediğinde sevinçle tebessüm ettim. "Bir de sarayın yemekleri var bak. Onlar da efsane. Bu sebebi de unutmayalım."

Kaşlarımı çatarak, "Barın!" dediğimde kahkaha attı.

Ardından kolunu omzuma atıp beni kendine çekti, bir abi edasıyla kaslı kolunu gövdeme doladığında ben de ona sarıldım. "Altın gibi bir kız kardeşe daha sahip oldum," dediğinde kedi gibi mırıldandım. "Altın, derken mecaz anlamda değil. Ölürsen hazinen bize kalıyor, değil mi?"

"Yok artık!" dedim ve kaslı karnına yumruğumu geçirdim. "Kraliçenim ben senin. Böyle konuşulur mu? Zindana attırayım da gör."

"Aman aman aman, şeytan kulağına kurşun, o nasıl söz?" dedi ardından malzemelikte duran kılıcı kınından çıkarıp bana uzattı. "Şimdi kılıç mılıç çekeceğiz, sakin ol. Şaka yapıyorum. Paranda pulunda gözüm yok, karnım doysun yeter."

Kılıcı alırken göz kırptım. "Akıllı ol, alırım aklını."

Ardından gümüşü parıl parıl parlayan kılıcı elime aldığımda şöyle bir çevirip dış yüzeyine baktım. Kendimi göreceğim kadar temiz ve pürüzsüzdü.

Her yaratığa büyü etki etmiyordu, bunun yanı sıra çoğu büyücüyle savaşırken de sadece büyünün yetersiz kaldığı zamanlar olabiliyordu. Bu nedenle büyülü kılıç, hançer gibi kesici araçları da kullanmamız, yanımızda taşımamız gerekliydi. Üstelik kılıç alıştırmaları oldukça keyifliydi.

Kendi kılıcını eline alan Barın bana bakarken, "Sen bana racon mu kesmiş oldun?" diye sordu.

Kılıcımı kaldırıp bir kahkaha patlattım. "Aynen. Kaptın hemen."

"Akıllıyım kızım ben. Kullanırım bunu." Karşımda durdu, sonra ciddileşti. "Daha önce kılıç talimi yapmış mıydın?"

Güzel, eğitime başlıyorduk.

"Evet," diye onayladım. "Nasıl tutulacağını, nasıl hareket ettireceğimi biliyorum."

"Süper," dedi ve tek bacağını öne attı. "Başlayalım o zaman." Başıyla bana önce sen, der gibi bir işaret yaptı, işaretini havada kaptım ve kılıcı iki elimle kaldırarak olduğum yerde döndüm, atladım ve kılıcımı Barın'a savurdum, metaller birbirine değdi, şıngırtı duyuldu. Art arda üç kere dönüp kılıcımı savurdum, Barın'ın kılıcı hamlelerimi üç defa savuşturdu.

"Hızlı vuruşlar," dedi geri geri giderken. Döndüm ve yerden yükselip bir kez daha kılıçlarımızı tokuşturdum. "Tüm gücünü kullan," diye uyardı Barın. "Kılıç durmaya gelmez."

Başımla onayladım.

Aramıza biraz mesafe girdiğinde savunma sırası bendeydi. Barın'ın saldırısını bekledim, birkaç kez kılıcını savurur gibi oldu, geri kaçtım. İki eliyle havaya kaldırıp üzerime doğru indireceği sırada geriye doğru takla atarak hamlesinden kurtuldum.

"Çok havalı!" dedi.

Soluk soluğa doğrulurken iltifatının beni sersemletip gevşetmesine imkân vermedim, hamlelerine karşı hâlâ duyarlıydım. Babamla birlikte yaptığımız dövüş eğitimlerinin esnekliğime ve kurtulma hamlelerime büyük katkısı olmuştu, gelebilecek çoğu hareketi kolayca tahmin edebiliyordum. Üstelik savaştığım kişi Alaz olmayınca bu çok daha kolay oluyordu. Alaz haklıydı, bir an önce gelişmem lazımdı; kaytaracak, işi ciddiye almayacak vakit yoktu.

Barın'la aramızdaki mesafe açıldığında ikimiz de birbirimizden gelecek hamleyi bekleyerek bakışlarımızı birbirimizden ayırmadan saat yönünde ağır ağır adımlar attık. O biraz yaklaştığında kılıcını indirecek gibi oldu fakat tekmemle onu uzaklaştırdım.

"Güzel," diye takdir etti. "Artık büyüleri kullanmaya başlayabiliriz. Kalkanla başlayalım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Barın yeniden yaklaşıp kılıcını üzerime indirecek gibi olduğunda elimi yukarı kaldırdım ve avcumun içinden çıkan kalkanın kılıç darbesini üzerine almasını sağladım.

"Gücünü daha orantılı kullan," dedi gerilediğinde. "Sadece kalkan yaparken tükenmek istemezsin. İlerleyen zamanlarda da kullanman gerekecek."

Soluklandım. "Haklısın," diyerek onayladım. "Ama öyle çok ki," derken yine saat yönünde adımlar atıyorduk. "Ayarını nasıl tutturacağımı bilemiyorum. Hepsi taşmaya yer arıyor."

"Kontrolsüz güç, güç değildir," diye nasihat etti. "Her güç kullanışında bayılmak istemiyorsan ayarını nasıl tutturacağını bilmelisin."

"Deniyorum," dedim ve yeni gelen bir hamleye karşı tekrar kalkan yaptım.

"Daha iyi," dedi Barın. "Ama bu da fazla küçük oldu gibi. Yine de savunma sağladı, büyükten iyidir."

"Şimdi, beni büyünle etkisiz hale getirmeye çalış," dediğinde yutkundum.

Sağ avcumu açtım ve karıncalanan elimi Barın'a doğru savurmak için hareketlendim. "Lütfen, iradeli olsun," dedi korkak bir gülümsemeyle.

"Tut bakalım," deyip gücümü yolladım. Şükür ki iyiydi ve Barın kalkanıyla püskürtebilmişti. İlk zamanlara göre sahiden inanılmaz gelişmiştim.

Antrenman saatler sonra sonlandığında feci yorulmuştum. Öyle ki işimiz biter bitmez kendimi ıslak çimlerin üzerine bıraktım, yerde dilenci gibi otururken su içmeye başladım, bir litrelik suyun hepsini mideme indirdim fakat susuzluğum hâlâ geçmemişti. Boş mataray kenara savurduğumda terli saçları, ıslak kıyafetleriyle sudan çıkmış balığa dönen Barın da yanıma oturdu.

"İyi işti," dedi soluk soluğa. O da dolu mataralardan birini aldı, dudaklarına götürdü ve kana kana içmeye başladı.

"Yarına sağ çıkabilirsem iyi," dedim, başımı arkaya devirip gözlerimi yumdum. "Öldüm ben Barın. Tüm kemiklerim ağrıyor."

"Bir de bana sor," diye yanıtladı. "Odama nasıl çıkacağım diye kara kara düşünüyorum. Ama en azından senin bunu yapmak için gönüllü bir kocan var."

Gözlerimi açtım. "Ha?"

Çenesinin ucuyla karşıyı işaret etti.

Gerçekten bize doğru gelen Alaz'ı görünce kalbim ve ruhum tüm yorgunluğunu bir kenara attı, soğuk ve karlı hava bir anda ısındı, yorgunluğum bir anlığına tatile çıktı. Gördüğüm kadarıyla o da epey terlemişti, nemlenen siyah saçları alnına yapışmıştı. Lakin kara gözlerinin taşıdığı bakışlarında yorgunluğun zerresi görülmüyordu, bana baktığında onda hissettiğim tek şey aşkı oluyordu.

İyice yaklaştığında nefessizlikten ölüp gitmemek adına derince soluklandım.

Gölgesi üzerime düştü, aramızda bir iki adım kala tepemde durdu. "Nasıl geçti?"

"Bu zamana kadarki tüm eğitimlerimden daha iyi," dedim gülümseyerek. "Çok verimliydi, değil mi Barın?"

Arkadaşıma baktığımda afalladığını gördüm. Bakışları Alaz'la benim aramda gidip geldi, ardından aralanıp kapanan dudaklarından nihayet bir cümle çıkıverdi. "Elbette... Efendimiz Alaz kadar iyi bir eğitim veremeyecek olsam da... Güzeldi."

"Hiç haksızlık etme Barın, harikaydın." Güç işareti yaptım.

"Katılıyorum," dedi Alaz. Başımı çevirip yeniden kocama baktım. "Sizi izledim. Efsan'ın en verimli çalıştığı günlerden biri bugündü. Sağ ol Barın. Benimleyken aklı pek eğitimde olmuyor."

Barın sırıttığında ben utanç ve kızgınlıkla ağzımı açtım. Kaşlarımı çattığımda beni öfkelendirip utandırmaktan epey keyif alan Alaz göz kırptı.

Barın yanımızdan uzaklaştığında, "Niye öyle diyorsun arkadaşımın yanında? Yanlış anlayacak," dedim.

"Yanlış anlayacağı bir şey yok, ne anladıysa doğru," dedi Alaz iyice sinirlendirmek ister gibi. Hafiften bana doğru eğildi. "Durmadan beni tahrik etmeye çalışan sen değil miydin?"

Kaşlarımı kaldırırken başımı sağ omzuma doğru eğdim. "Demek öyle..."

Gözlerini kapatıp açtı. "Öyle."

"Bir daha zor görürsün tahrik edilmeyi..." dedim ve ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Neyse ki hâlâ biraz da olsa gücüm vardı.

"Hiç zor olacağını sanmıyorum," derken bana yaklaştı, aramızdaki yakınlık tehlikeli boyuta ulaştı. "Şu hırçın öfkelenişin bile yetiyor."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, gözlerimi biraz açtım ve çenemi dikleştirdim. "Bundan sonra sadece hırçın öfkelenişimle yetin Alaz Şahzade."

"Ben yetinsem sen yetinebilecek misin?"

"Ne?"

"Diyorum ki sabah yarım kalmış bir işimiz vardı."

"O iş... İptal oldu. Kusura bakma, yorgunum."

Başını olumsuz anlamda sallayarak, "Sayılmaz," dedi. "Bana *Jersin* içtiğin günden bir sözün vardı."

"Ne sözü?"

"Evlenirsek bana hünerlerini gösterecektin."

"Hüner?"

Başıyla onayladı. "Her gece..."

Cümlenin tamamını anında kaptığımda ellerimi telaşla dudaklarına bastırdım. Kalanı boğuk bir şekilde çıktı bu nedenle. Herkesin gözlerinin de kulaklarının da üzerimizde olduğunu biliyordum, sabah öyle bir konumda yakalanmışken akşam da böyle bir muhabbete dahil olmalarını istemiyordum. "Sus sus... Öyle bir şey demedim!"

Elimin ardında kalan dudakları gülümsemek için iki yanına doğru açıldı, avuçlarımın içine öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. "Dedin güzelim, sözün var. Ben aylarca bunun hayaliyle yanıp tutuştum."

Alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım. "Benimle alay edip tuzağına düşürmeye çalışıyorsun," derken doğru söyleyip

söylemediğini anlamak için daha dikkatli baktım güzel suratına. "Yemezler Alaz. Kendimi biliyorum, öyle bir şey söylemem. Kafam ne kadar yerinde olmazsa olmasın."

Dudaklarını birbirine bastırıp gülümserken kaşları havalandı. "Zihnine o gece tüm yaşadıklarımızı aktarabilirim. Tüm..."

Bunu söylerken yalan hiçbir zerresine uğramamıştı. Birkaç saniye daha suratına baktıktan sonra çekine çekine, "Sen ciddisin," dedim. Omuzlarım hayâ içinde düşerken kafam arkaya yaslandı. "Hayır ya, bu kadarını yapmış olamam."

"Yaptın. Ve şimdi bana olan sözlerini tutmakla mükellefsin." Yeniden yaklaştı ve geri çekilmeme fırsat vermeden bir elini koltuk altımdan, öbürünü bacaklarımdan geçirerek beni kucağına aldı. Düşmemek için refleks olarak kollarımı boynuna dolarken utancım hafiften yok olmuş, dudaklarım içten bir gülüşle şekillenmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışmaktan bitap düşmüş kraliçemizi odasına kadar taşıyorum. Bu da görevlerimden biri. Nezaket kuralları dersinde de vardı."

Güldüm, "Kraliçeni kucağında taşımak mı?" diye sordum odunsu kokusunu içime çekerken. Birkaç göz bizim üzerimizdeydi lakin yerim öyle rahattı ki hiç umursamadım. "Bence sen gerçekten hiç katılmadın o derslere. Sallıyorsun şu an."

Yürümeye başlarken gülüşü dudaklarından bir nefes gibi döküldü. Attığı adımlar ıslak yolda vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. "Yoksa bile olmalı. Bir kralın bundan daha önemli ne gibi bir işi olabilir ki?"

"Alaz, sen beni özlemişsin belli," dedim ve az önceki utancımı çabucak bir kenara atarak yüzümün sol tarafını göğsüne yasladım. Kokusunu yeniden çektim. "Ben de seni özledim. Eğitmenimi değiştirme fikri iyi değilmiş."

Soğuk bir rüzgâr esti fakat Alaz'ın kollarındayken üşümenin imkânı yoktu. "Verimli bir gün geçirdin sevgilim. Sonundaysa yine kollarımdasın."

Tebessüm ettim. Öyleydi. Tüm eklemlerim ağrıyordu ama en azından işe yarar hissediyordum. Alaz'ın da tüm gün benim gibi çalışıp durduğunu hatırlayınca hoşuma giden bu keyifli yolculuğun adaletsiz olduğu kanısına vardım. "Sen de yorgunsun ama beni taşıyorsun, bırak," dedim ve inmek için hareketlendim.

Ancak bu, beyhude bir çabadan öteye gitmedi.

Kolları bedenimi iyice kendine sabitledi. "Dur durduğun yerde. Yorgun falan değilim ben."

Dur, diyorsa durdururdu. Taşımak istiyorsa taşırdı, yorgun değilim, diyorsa değildi. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım beni reddedecekti, artık onu iyi tanıyordum. Uzatmak sadece ikimizi boş yere daha fazla yormaya yarayacağından hiç girişmedim.

Sarayın kapısından içeri girerken yeniden bir yavru kedi gibi göğsüne sindim. "Ben çok yorgunum," dedim bitkin sesimle. "Tüm kaslarım ağrıyor Alaz..."

Gözlerimi kapattım.

Saçlarımı öptü. Basamakları çıkarken, "Uyuma," diye mırıldandı yatıştıran sesiyle. "Duş alır öyle yatarsın. Terlisin güzelim."

"Hıhım," diye mırıldanırken çoktan uykular âlemine dalış yapıyordum. Alaz'ın sesi, göğsü, varlığı narkoz etkisi taşıyordu, elimde değildi. "Öyle yaparım," dedim ama sözlerin ağzımdan tam ve net şekilde çıkıp çıkmadığına emin olamadan bilincimi uykuya teslim ettim.

☽

Uyandığımda saat gecenin birini gösteriyordu.

Yatağa uzandığımda Alaz'ın, duş almam için beni uyandırmayı denediğini hayal meyal hatırlıyordum ancak gözümü açacak, uykudan arınacak mecalim olmadığından yapamamıştım. Alaz da üstelememiş, ben uyurken en azından daha temiz uzanmamı sağlamak amacıyla kıyafetlerimi çıkarmış, üzerime de bir tişört geçirmişti.

Gecenin sessizliği odamıza dolmuştu. Alaz'ın, üzerinde yattığım göğsü yavaşça yükselip alçalıyordu. Şöminenin ateşi zayıflamış, sönmeye yüz tutmuştu. Fırtına çıkacak olmalıydı ki şiddetli rüzgâr camlara sertçe vuruyor, ıslığa benzer tiz uğultularla birlikte pencereleri titretiyordu.

Hâlâ uykum vardı ama burnuma çarpan ter kokusuyla daha fazla rahat bir uyku sürdüreceğimi düşünmüyordum. Beni buraya kadar büyük bir kibarlıkla taşıyan eşimi sabah daha iç açıcı kokularla karşılamak istediğimden Alaz'ı uyandırmamaya özen göstererek yatağın sağ tarafına devrildim. Çıplak ayaklarımla sıcak zemine bastım, hiç oyalanmadan ayağa kalktım. Attığım ilk adımda hissettiğim kas ve eklem ağrılarıyla yüzümü buruşturdum, dudaklarımdan kısık sesli bir inleme yayıldı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda Alaz'ın hâlâ uyuyor olduğunu görerek rahatladım. Belli etmese de çok yoruluyordu, iyice dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Banyoya girdiğimde kıyafetlerimi çıkardım, sıcak suyu açıp beklemeden duşun altına girdim. Bedenim, damlalar tenime değer değmez

gevşedi. Hamlayan kollarımı güçbela yukarı kaldırdım, saçımı şampuanladım. Hızlı bir liflenmenin ardından kirlerimden ve ter kokusundan arındığımı düşünerek dışarı çıktım. Duşkabinin yanında asılı olan kuşaklı bornozlardan birini giyinip tekrar odaya girdim.

Alaz sırtüstü yatıyordu, başı yastığının sağına kaymıştı. Onu uyurken izlemek sevimli bir çocuğu izlemekten farksızdı, gün boyu üzerine yapışan gözü karalık uyuyunca ona veda ediyor, geriye sadece masum bir görüntü bırakıyordu.

Bir an evvel yeniden kollarının arasında olmak istediğimin farkına varınca aval aval onu izlemeyi bırakıp giyinme dolabına ilerledim, beyaz bir gecelik almak için. Kapağının üzerinde boy aynası bulunan gardırobun kulpuna elimi attım fakat bir anda aynadaki yansımada hissettiğim gölge beni yapacak olduğum işten uzaklaştırdı.

Bakışlarımı yukarı kaldırıp aynaya baktığımda sağ arkamda gördüğüm baştan ayağa siyah giysili, yüzü kapalı ama kıpkırmızı gözleri gözlerimi mercek altına alan adamı görünce içime korku dolu bir nefes çektim.

Gözlerimi kapatıp açarken kafamı salladım, aynadaki yansıma silindi fakat bununla birlikte beynim her noktasından elektrik şoku alıyormuş gibi kasıldı, tüm tüylerim ürperdi. Gözlerimi yeniden güçlü ışıklar esir aldı, elimi başıma çıkarmayı istedim fakat bedenimi hareket ettirmekten âcizdim. Kulaklarım uğuldadı, başımın içinde şiddetli bir kasırga tufanı oluştu. Beynimde kesik kesik parçalar dönmeye başladı.

Babam Civan Zerefşan'ı gördüm, önce canlı halini sonra ağzından ve burnundan yayılan kanların tüm yüzünü ve üzerinde yattığı beyaz çarşaf serili yatağı kapladığını. Gözleri açık kalmıştı, yüzü bembeyazdı ve tavana bakıyordu.

Çığlık atmak istedim fakat sesim dahi kilitlenmişti.

Ben atamadım ama kulaklarımı, ağzından çıkan kişinin boğazını yırtacak derecede köklü bir feryat doldurdu. Yatağın iki yanına asılı kumaşları tutan annem Efruz'u gördüm, can çekişiyor gibiydi. Ancak can çekişmekte değildi, çocuk doğuruyordu.

Beni doğuruyordu.

İyice şişmiş karnını yukarı kaldırarak dişlerini birbirine bastırıp dudağını iki yana açtı ve ruhunu teslim edercesine ıkındı. Saçları, alnı, boğazı, gerdanı ter damlalarıyla kaplıydı, her ıkınışında alnından yanaklarına oradan da beyaz yastığına boncuk damlalar süzülüyordu.

Bir kez daha tüm gücüyle ıkındı ve bu defa ağlaması kulakları tırmalayan kanla kaplı bir bebek çıktı rahminden. Annemin ıkınmasının yerini, bebeğin ağlaması doldurdu.

Benim bebekliğim...

Ve yine ışıklar patladı.

Bu defa gözlerimin önüne gelen manzara annemin kanla kaplı suratı ve solgun cesediydi.

Ruhum azap çekiyordu, bağırmak ve bu görüntülerden kurtulmak istiyordum. Bu bana uygulanan bir çeşit işkenceydi, anlıyordum. Tek avcumu dolaba yasladım, nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, gözlerimi dahi açamıyordum.

Bir kan gölü.

Görüntü kesildi.

Yüzüstü düşmüş bir ölü.

Ölünün bedeni çevrildi.

Mührünün üzerine tek bir ok yemiş Alaz'ın soluk benizli cesedi.

Ruhum alev aldı, ciğerlerim dev ateşlerin altında kaldı. Boğazımdan çıkmak için can atan çığlığın derecesi yükseldi, beynimde ince çınlamalar belirdi, kulaklarımdan kanlar boşaldığını hissettim. Damarlarım patladı.

"Onun da sonu onlar gibi olacak. Sen onlar gibi değilsin. Benim vârisimsin. Bana gel..."

Alaz'ın cesedi görünüp kayboldu bir kez daha.

"Onunla oldukça sonunu getireceksin."

O fısıltı şeklindeki ses, sağ ve sol kulağımda defalarca yankılandı.

"Sen ölüm getirensin. Benim lanetli gücümü taşıyorsun. İtaat et..."

"Gücünü kullan. İçinde bulunduğun saraya ihtiyacın yok. Beni bul."

Damarlarımda dolaşan kanın seviyesi yükseldi, gergin iplerle her bir yanından et parçaları çekilen beynim can çekişti, canım yüreğimden fırlayıp çıkmak için atıldı. Nihayetinde dudaklarımdan kendi kulaklarımı sağır edebilecek türde bir çığlık yükseldi.

Ses tellerim yıpranana dek bağırdım, bedenim deprem öncesindeki bir bina gibi hızlı ritimlerle titriyordu. Vücuduma sarılan güçlü kollarla birlikte aynanın karşısından çekildim, beni tutan kişiyle birlikte yere savruldum.

Burnumdan sızan kan dudaklarımın arasına girdiğinde hâlâ kendimde değildim.

Titredim, titredim ve titredim.

Kulaklarıma dolan telaş dolu, "Efsun," sesi beni yatıştıramadan bilincimi kaybettim.

☽

Uyuşmuştum.

Bedenimin her köşesinde onlarca karınca geziyormuş gibi hissediyordum, yatağın üzerindeki parmak uçlarım hareket ettikçe uyuşuyor, derimin altında titreşimler meydana geliyordu. Üzerine çimento dökülmüş kadar ağırlaşan kirpiklerim güçlükle birbirinden ayrılmayı denerken loş ışığa ulaşan bakışlarımla birlikte beynimde güçlü bir zonklama meydana geldi. Kurumuş dudaklarımın arasından, boğazımdan yayılan acı dolu inleme yayıldığında avcuma kapanan güven verici elin sıcaklığının farkına vardım.

"Güzelim," dedi, şifa saçan dokunuşları yüzümde gezinirken. "Yanındayım. Buradayım bebeğim."

Sesi, tesiri güçlü bir ilaç gibi hücrelerime yayıldı, içimde çırpınıp duran ruhumun bedenime rahatça uzanmasını sağladı. Gözlerim tamamen açıldığında karıncalı görünümün ardında ilk onu gördüm; yatağın ucunda, sağımda yanımda oturan, elimi tutarak endişeli bakışlarıyla beni izleyen eşimi. Nasıl olduğumu ölçmek isterken kaşlarının üstüne indi gözleri, bakışları yüzümün her bir köşesinde gezindi. Elini yukarı çıkardı, yüzümün iki yanına düşen nemli saçlarımı geriye atarken başını kapıya doğru çevirdi. "Şifacı!"

Yükselen sesiyle birlikte rahatsız olan kafam tepki olarak gözlerimi kısmama neden oldu. Alaz hemen endişeyle bana baktı, terli yüzümü parmaklarıyla okşarken, "Özür dilerim," diye fısıldadı nefes gibi çıkan sesiyle. "Özür dilerim güzelim. İyi misin?"

Değildim.

Başımı olumsuz anlamda hareket ettirmeye çalıştım lakin öyle ağırdı ki bunu yapabildiğimden emin değildim. "Ben..." dedim, cümlemi tamamlayamadan odanın kapısı açıldı.

Şifacı kadın Yadel Hanok içeriye girdi. Alelacele bir reveransın ardından telaşlı ve hızlı adımlarla bana doğru yürürken, "Efendim, nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu. Yaşlı olmasına rağmen pek buruşuk olmayan yumuşacık elini önce alnıma sonra yanağıma ardından gerdanıma götürüp üstünkörü kontrol etti. "Bitap düştünüz, bayılmanızın nedeninin ne olduğunu bilmeden bir iksir takviyesi yapmak istemedik. Sonuçta gebe olabilirsiniz. Efendimiz Alaz gebe olamayacağınızı söyledi fakat koruyucu iksirlerin bazen korumakta yeterli olmadığını biliyoruz. Akşam yemeği yemiş miydiniz?"

Bir anda öyle çok cümle kurmuştu ki başımın içindeki çınlamaların sebebi bu defa şifacının sözleri oldu. Gözlerimi kapatıp açarak inledim. Bakışlarım tekrar Alaz'la buluştuğunda gözlerimi sıkıca yumdum. "Gebe değilim," dedim dişlerimin arasından güçlükle. "Bayılmamın onunla bir alakası yoktu."

"Ben yine de sizin için birkaç tahlil yaptım. Sonuçları şimdi çıkar," deyip komodinin üzerine koymuş olduğu bakır kâseyi bana uzattı. "Elinizi uzatır mısınız?"

Uzattım, ince iğneyle işaretparmağımın ucunu deldi ve hazırladığı karışımın içine kanımı damlattı.

Kanım ılık ve bulanık suya karışırken Alaz'a baktım, düşüncelerimi okuyabildiğini hatırladım. Karanlık hareleri hemen benimkilerle buluştuğunda konuşmak yerine söyleyeceklerimi düşünmeyi seçtim. *"Bir şeyler görüyorum."*

Gözlerinde gölgeler belirdi. *"Nasıl?"*

Şifacının, "İşte, su renkleniyor," demesiyle birlikte bakışlarımız birbirinden ayrıldı. Bakır kâseye bakan yaşlı kadın, "Hmm," diye mırıldandı. "Vitaminler çok iyi, vücut direnci çok iyi, güçler yerinde. Gebelik..." derken gözlerini kıstı. Ardından başını evet dercesine salladı. "Hamile değilsin."

Farkındaydım, o yüzden hiç şaşırmadım. Doğrusu, üzülmedim de. Şu zamanda rahat bir hamilelik geçirebileceğimi düşünmüyordum; bu, karnımdaki çocuğa haksızlık ve eziyet olurdu.

Şifacı Yadel'in yeşil gözleri tekrar bana ulaştı. "Her şey yolunda görünüyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Zor bir eğitimin ardından yemek yemeden uyudum, uyanır uyanmaz da duş aldım, açlık ve sıcak birleşince... Muhtemelen kan basıncım düştü."

"Öyle görünüyor," dedi şifacı ve doğruldu. "Hizmetçilere kan basıncınızı dengeleyecek yemekler yapmalarını söyleyeceğim. Ben de kendinize gelmenizi kolaylaştıracak hafif ağırlıkta bir iksir hazırlayacağım. Hemen gelirim."

Kadını gözlerimle onayladım.

Şifacı odadan çıktığında rahatça konuşabilmek için Alaz'a baktım. Kendi tarafındaki komodinin üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurdu, konuşmaya başlamadan önce bana uzattı. Suyu içmek için yataktan doğrulmam gerekiyordu, Alaz belimi tutarak destek olunca hafiften doğrulabildim. Bardağı dudaklarıma tuttu, birkaç yudum alıp

boğazımı yatıştırdıktan sonra midemin daha fazlasını istemediğini fark ederek kafamı sola yatırdım.

Alaz, bardağı yerine koyduktan sonra tekrar tüm ilgisini bana verdi. "Neler oluyor?"

Yutkundum. Artık konuşmanın vakti gelmişti. Nereden başlayacağımı düşünerek derin bir nefes verdim.

"İlk... Sabah oldu," dedim. Gözlerim karşı duvara bakıyordu. "Eğitim kıyafetlerimi giyinip Sıraç'ı uğurlamak için merdivenlerden indiğimde birinin benimle konuştuğunu duydum ama etrafta kimse yoktu. Uyanıktım ama... Rüyada gibiydim. Raganaların etkisi altına aldığı o zamanlarda olduğu gibi. Hiçbir şey benim kontrolümde değildi."

Sustuğumda gerildiğini fark ettiğim Alaz, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Söyleyecektim," dedim kıvranır gibi. "Araya kaynadı. Alaz, üst üste olaylar yaşadık. Bir tür halüsinasyon olduğunu düşündüm ama şimdi..." derken başımı olumsuz anlamda salladım. "Bilmiyorum. Beynim yönetiliyor gibi. Sanki biri üzerimde bir çeşit büyü deniyor."

"Kim?" dedi sertleşen sesiyle. "Yüzünü, neler söylediğini, neler yaşadığını hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıp açtım. Yanıtlamadan evvel dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve su damlalarını temizledim. "Yüzü görünmüyordu. Kara, kapkara bir siluet. Sadece... Beyazı kızaran gözlerini hatırlıyorum. Önce babamın cesedini gösterdi," derken sesim titredi. "Sonra annemin beni doğurduğu anı ardından annemin cesedini... Sonra senin..." deyip sustum, devamını getiremedim.

Alaz, kötü olduğumu anlayarak elimi tuttu. Parmakları beni yatıştırmak istercesine tenimi okşarken, "Tamam güzelim," dedi sakince fakat içten içe öyle olmadığını, sakin kalmak için kendini zorladığını anlayabiliyordum. "Sonra? Sana ne dedi?"

"Onun..." derken derin bir iç çektim. "Vârisi olduğumu... Benim, ölüm getiren olduğumu... Ona itaat etmem, onu bulmam gerektiğini söyledi. Gücümü kullanmamı istedi. Alaz, o..."

"Lukifer İdmon," diye verdi, sormaya dahi korktuğum sorunun cevabını. Tüylerim diken diken oldu. "Bir şekilde sana ulaşmayı beceriyor."

Yutkunmayı denedim fakat bu oldukça zor oldu. Aklımı kurcalayan çok şey vardı. "O... Bu odadaydı. Aynada aksini gördüğüme eminim. Sesi de yolladığı görüntüler de çok netti."

"Seni etkilemeye çalışacak. Onun güçlerinin taşıyıcısı sensin, güç kullanmanı istiyor çünkü sen gücünü kullandıkça ona da enerji veriyor olabilirsin. Öte yandan içindeki karanlık gücü açığa çıkarmaya çalışıyor, böylece itaat edip onun tarafında olabileceksin."

Daha anne rahmindeyken içime bu laneti yerleştiren, gücünün taşıyıcılığını yaptığım karanlık ruh Lukifer İdmon bana ulaşmıştı. En azından zihnime ulaşmanın bir yolunu bulmuştu, haliyle güçlerimi onun için kullanmamı istiyordu. Ben onun vârisiydim, onun taşıyıcısıydım.

Korkuyu iliklerime kadar hissettim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne olacak?" diye sordum telaşla. "Şimdi ne yapacağız?"

Endişem, Alaz'ın ifadesine bulaşmadı. Terden alnıma yapışan saçlarımı geriye çekti. "Lukifer'in sana ulaşmasını her şekilde engellemeliyiz. Seni etkisi altına almamalı, savunma geliştirmen gerekiyor Efsun."

"Güçleri benimleyken... Bunu yapmak ne kadar mümkün olur?"

"Olduğu kadar," diye yanıtladı beni. "Öte yandan, büyü yaparken asla sınırı aşmamalısın. Ne olursa olsun. Sanırım bu, Lukifer'e güç veriyor."

Gözlerim buğulandı. Üzerimde daha büyük bir baskı hissettim, kendimi o lanetin gerçek bir parçası olarak görmek midemi bulandırdı. Bakışlarım Alaz'ın yüzünden ayrıldı, siyah yorgana ilişti.

Alaz, huzursuzluğumu havada kaptı. Elini omzuma attı, beni kendine çekti. Başım göğsüne devrildiğinde omzumu okşayıp dudaklarını saçlarıma bastırdı, kokumu içine çekti. "Yanındayım sevgilim," diye fısıldadı ben avcumu eşlik mührünün olduğu sıcak bölgeye yasladığımda. "Hepsinin üstesinden geleceğiz. Seni tüm bunlardan kurtaracağım."

Varlığı, elimin altında benim için çarpan, her dokunuşumda ilk temasımızmış gibi hızlanan yüreği bunun en büyük ispatıydı.

Kollarımı beline dolayıp gülümsemeyi denedim fakat düşüncelerimle bunu gerçekleştirmek çok zordu.

☽

Bugün, alışılmışın dışında bir gündü. Ne yağmur ne de kar yağıyordu.

Heyecanlıydım.

Bunun sebebi, kitabın kayıp sayfasıyla ilgili bilgi almak için Bilge Âzin'in şatosuna uğrayacak olmamızdı. Kadını hiç tanımıyordum ancak o beni tanıyordu, benim doğumumu gerçekleştirmişti, annemle babamın yakınıydı. Elbette kitapla ilgili bilgiler verecek olması da

önemliydi ama esas heyecanım o kadını ilk kez görecek olmamdan kaynaklanıyordu. Rüyalar haricinde...

Kuray, Liva ve Barın bizimle birlikteydi. Öte yandan sarayın ve koruyucu kalkanımızın dışına çıkmış olmanın verdiği gerginlik de benimleydi. Alaz bir harita çıkarıp geçeceğimiz yolları belirlemişti, kimsenin bilmediği tenha yollardan geçmiştik ancak yine de tedirgindim. Rahat hissetmiyordum. Arada Kuray ve Barın'ın ortamı yumuşatmak adına yaptığı espriler harici yol boyunca sessizdik. Dikkatimizi boş muhabbetlere değil de dışarıdan gelebilecek herhangi bir tepkimeye veriyorduk.

Alaz, arabayı ormanın içinde yolun bittiği kısmında durdurdu. Buradan sonrası riskli bölge olduğu için yolun kalanını atlarla tamamlayacaktık.

Alaz, "İnelim," dediğinde emniyet kemerimi çıkardım.

"Buraya kadar sıkıntısız gelmemiz bir harika," dedi Barın, ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Kesinlikle," dedikten sonra kapıyı açtım ve nemli toprağa ayağımı bastım. Ayaklandığımda belli aralıklarla kuyruklarını sallayıp duran kahverengi tüylü atlara baktım.

"Sadece üç tane mi?" diye sordu Liva, bu durum hoşuna gitmemiş gibi. "Hepimiz için bir tane olur sanıyordum."

"Ne kadar az, o kadar iyi," dedi Alaz. "Bir kişi tek biner."

"Pekâlâ, en sağdaki benimdir."

"Bir at iki iri yarı erkeği kaldıramaz Liva, ona da yazık," diye araya girdi Kuray. "Alaz Efsan'la olacağına göre seninle ben sağdaki ata geçelim. Barın tek başına biner."

Liva, Kuray'ın söylediğiyle birlikte nefes aldı, dudaklarını bir şey söylemek için hareketlendirdi ama ağzından tek cümle dahi çıkmadı. Doğrusu, heyecanlandığını anlayabiliyordum. Ben de ikisinin bir şekilde yakınlaşacağı gerekçesiyle heveslenmiştim.

Barın burun kıvırdı. "Ulan at dağılımında bile sap olmak zorunda mıyım? Saplık benim kaderime yazılmış herhalde."

Omuzlarım sarsılarak güldüm.

Kuray, Barın'a onaylamaz bir bakış fırlattı. "Helen denen o kadına takılıp kalmasaydın şimdi saplık nedir bilmiyordun bile dostum."

"Ben sevdim mi tam severim," diye yanıtladı Barın. "Helen varsa yalnızca Helen vardır. O yoksa kimse de yoktur. Ah çikolatalı karamelim, bensiz ne yapıyor acaba oralarda..."

"Aşk hakkındaki görüşün harika Barın." Liva destek olurcasına konuştu. "Bence Kuray'ın söylediklerine takılma, esas onun senden öğrenmesi gerekenler var."

Kuray beyaz tüylü atın kayışını çözerken Liva'ya baktı. "Belki de Amber'den öğrenmeliyim."

Liva başını aşağıya eğdi. "İyi hatırlattın. Kesinlikle öyle, çok yardımı dokunur. Çünkü biliyor musun Kuray, şu devirde hiçbir kadın senin gibi hovarda biriyle birlikte olmak istemez."

Kuray güldü. "Devir yeni değişmiş olmalı, geçen haftaya kadar çeşitli teklifler alıyordum."

"Sadece teklif alırsın. Bu gidişle aşkı tadamayacağın ortada."

"Sen tatlın sanırım. Yoksa aşkın sırrı bu mahkeme duvarı suratında mı?"

Liva içine öfke dolu bir nefes çekip yeniden cevap vermek için dudaklarını araladığında bizim bineceğimiz atın ağaca bağlı kayışını çözmüş olan Alaz araya girdi. "Yersiz yere tartışmanın zamanı değil. Binin hadi atlarınıza, yolda birbirinizi yeterince rencide edersiniz."

"Ben Barın'la olacağım," dedi Liva hırsla ve Barın'a baktı. "Bin hadi."

Gözlerini hayretle açan Barın, "Şey..." diye geveledi.

Liva'ysa gözlerini devirdi. "Gerçekten siz ikinizin iyi yaptığı tek şey bocalamak."

Tek hamlede atın üzerine çıktı. Ardından şaşkınca kendisini izleyen Barın'a döndü. "Hadi, ne bekliyorsun?"

Barın yutkunduktan sonra başını tamam, dercesine hareket ettirip zaman kaybetmeden atın üzerinde Liva'nın arkasına bindi.

Birkaç saniye onlara bakan Kuray, dilini dişlerinin arasına koyup kafasını sallayarak gülümsedi fakat bu kesinlikle sempatik gülüşlerinden değildi. Binmeden evvel atın yelesini okşadı. "Başka bir şey dilesem gerçekleşecekmiş. Teşekkürler Liva," diye seslendi çoktan ilerlemeye başlayan Liva'yla Barın'ın arkasından. Ve çevik bir hareketle ata bindi.

Son olarak Alaz'la ben kaldığımızda bana çenesinin ucuyla hayvanı işaret etti. Üzengiye ayağımı koyduğumda, "Yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Yardım anlayışın benimkine pek uymuyor," dedim gülerek. Cadı ve Caris Sarayı'ndaki düğünde ata bineceğim anki yardım hamlesini unutmamıştım.

Bu defa Alaz'ın yardımına gerek duymadan atın eyerine oturdum. Tek hamlede üstüne çıkıp arkama oturduğunda, "Heveslenmiştim," diye mırıldandı kulağıma doğru.

Tebessüm etmekle yetindim.

Alaz, iki eliyle tuttuğu dizgini yukarıdan aşağıya sallayarak atı mahmuzladığında hayvancağız kişneyerek koşar adımlarla ilerlemeye başladı.

"Kadmos'ta ilk kez birlikte ata binmiştik. Çok güzeldi. Her ne kadar sana dargın olduğum bir zaman olsa da... Güzel günlerdi." Duraksayıp kaşlarımı çattım. "Alaz... Ben seninle ilgili sevdiğim vakitlerimizin çoğunda sana dargın olduğumu fark ettim."

Yüzünü göremesem de gülümsediğine emindim. "Senin için bana darılmak bir hobi. Tanıştığımız günden bu yana... Ömrüm gönlünü almaya çalışmakla geçti."

"Senin için de beni öfkelendirmek bir hobi o zaman. Tanıştığımızdan bu yana ömrüm seni affetmeye çalışmakla geçti."

"Efsun," dedi sessizce. "Ben bu konuşmadan kavga havası alıyorum. Güzel anılarımızdan mı bahsetsek? Mesela o zaman da tam şu andaki gibi arkandaydım ve kollarım seni sarıp sarmalamıştı."

Sessizce güldüm. Haklıydı, konuyu kapatmayı seçmekle iyi bir manevra yapmıştı, ben de uzatmak niyetinde değildim.

At biraz daha hızlandığında bizden birkaç metre uzakta olan arkadaşlarımıza baktım. "Kuray ve Liva arasındaki çekimi hissediyor musun?"

"Birbirlerine âşık olduklarını mı?"

Yüzümü şaşkınca ona çevirdim. "Bunu anladın mı?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Anlamamak için aptal olmak gerekli. Liva, uzun yıllardır Kuray'ı seviyor, Kuray'sa muhtemelen Liva'dan hoşlandığını yeni fark etti."

Kaşlarım, gözlerimin üzerine indi. "Nasıl anladın?"

Burnunun ucu saçlarıma değdi. "Aşkın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

Öyle hoşuma gitmişti ki neredeyse liseli bir kız gibi kendimden geçip, "Ya..." diye mırıldanacaktım. Gülümsememe engel olamadım.

"Sence onlar için bir şey yapmalı mıyız?"

Başını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Kendi hallerine bırakmamız en iyisi Efsun. Eğer güçlü bir aşksa önünde sonunda birbirlerine çekileceklerdir."

Kafamı aşağı yukarı hareket ettirdim. "Haklısın."

Bilge Âzin'in Avalon Tepesi'ndeki sivri kulelerinin metrelerce öteden göründüğü, ufak bir sarayı andıran şatosunun avlusuna giriş

yaptığımızda kalbim, hayranı olduğum dünyaca ünlü bir sanatçıyı görecekmiş gibi hızlı atıyordu.

Alaz, atı dizginlediğinde uslu hayvan kişneyerek ayağını toprak zemine sürttü. Benden önce yere atladı ardından bu defa teklif etme ihtiyacı duymadan iki eliyle bel kıvrımlarımdan kavrayarak beni de indirdi. Hâlâ şatoya bakıyorken, "Saray gibi," dedim. Başımı hafiften Alaz'a çevirdim. "Ama... İçinde kötü kalpli kralların yaşadığı bir saray gibi."

Alaz gülümser gibi oldu. "Siyaha yüklenen alışılagelmiş anlamlar... Bilge Âzin bu söylediğini duymasın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kısıp kafamı biraz Alaz'a yaklaştırıp fısıltı şeklinde konuştum. "Buradan duyabilir mi?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yolda konuştuklarımızı bile duymuş olabilir."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak amacıyla gözlerimi kıstım. Ciddi görünüyordu. Yüzümü buruşturdum, bundan sonra söyleyeceğim her bir cümleyi özenle seçmem gerektiğini aklıma not ettim ve atlarından inmiş olan arkadaşlarımıza baktım.

"Girin hadi," dedi bizden önce gelmiş, atının yularını direğe bağlayan Kuray. "Vaktimiz kısıtlı."

İçeriye yalnızca Alaz ve ben girecektik, diğerleriyse dışarıda gözcülük yapacaklardı. Buraya kadar sorunsuz bir şekilde gelmiş olmamız içimdeki kasveti biraz olsun dağıtsa da krallığımızın sınırlarına girene dek tamamen yok olacağını düşünmüyordum.

Alaz'ın elini belime koymasıyla birlikte mermer basamakları tırmandık. Simsiyah, çelikten kapının önünde durduğumuzda Alaz tek elini yukarı kaldırdı, avcunu kapının yüzeyine yasladı. Saniyeler içinde kapı gıcırdayarak geriye doğru açıldığında Alaz kapıyı itekledi, elini içeriye uzatarak ilk önce benim girmemi bekledi.

İçerisi de en az dışı kadar karanlık olan şatonun içine girdiğimde nefesimi tuttum. Alaz da arkamdan girdiğinde kapı kapandı ve karanlık daha da belirginleşti.

Şatonun içinde loş bir ortam hâkimdi. Duvarlarda dışı camdan şamdanlar asılıydı ve şamdanların içindeki mum alevleri tek ışık kaynağını sağlıyordu. Devasa kitaplar etrafa saçılmıştı; iksir şişeleri, asalar, tarot kartına benzeyen desteler ve camdan küreler her yerdeydi. Hakkında öğrendiklerime göre Bilge Âzin Nephan'daki en yaşlı büyücüydü ve herkesten çok deneyimli, çok bilgiliydi; kraliyet ailesinden bile. Fakat seçililer haricinde kimse onunla konuşmaya, bu şatoya girmeye

cesaret edemezdi. Daha önce bunu çok deneyen olmuştu, yaşlı kadının sakladığı zararlı büyüleri bulmaya çalışanlar gizlice buraya girmek istemişlerdi. Fakat çoğunun sonunun ölüm olduğu rivayet edilirdi. Bundandır ki bu âmâ kadının heybetli şatosuna doğru düzgün kimse ayak basamazmış.

Üzerinde yamaların bulunduğu kahverengi battaniyenin gelişigüzel bırakıldığı belli olan altın rengi kadife koltuğa doğru ilerlerken Alaz'a baktım. Söyleyeceğim herhangi bir sözü kadının duyup yanlış anlayabileceğini düşünerek gözlerimi eşimin gözlerinden ayırmadan, *"O nerede?"* diye düşündüm.

Alaz cevabını düşünmeden işittiğim ayak sesleriyle göz bağımızı kestim, başımı omzumun üzerinden sağıma çevirdim. Duvarda asılı şamdanların aydınlattığı merdivenin taş basamaklarından, üzerine değerli taşların işlendiği devasa asasıyla inen yaşlı kadını görünce biraz korku biraz da heyecanla nefesimi tuttum. Şaşırdığım nokta, rüyalarımda gördüğüm kadınla tıpatıp aynı olmasıydı. Neredeyse ayaklarına kadar uzanan kar beyazı saçları dağınıktı, kusursuz bir şekilde ortadan ikiye bölünmüştü. Omuzları düşüktü, duvarda kocaman bir gölgesi vardı, iyice belirginleşen kamburu ise metrelerce öteden seçilebilecek düzeydeydi. Görmeyen gözleri kapalıydı fakat her nedense tam şu an bana baktığını, beni görebildiğini düşünüyordum. Belki de yüzü bana dönük olduğundan öyle hissediyordum.

Uzaklardan gelen titrek sesiyle, "Hoş geldiniz," dediğinde lâl olmuş gibi hissettiğimden bir şey söyleyemedim. Onu yalnızca Alaz yanıtladı.

Kadın basamakları inmeyi bitirdi, asasının boş zemine değmesiyle yükselen tak tak sesleri kulakları dolduruyordu. Bana yaklaştıkça ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Aramızda iki üç adım kala durdu, çenesini yukarı kaldırdı, yüzünü yüz hizama yaklaştırdı, kapakları gözbebeklerini örtse de suratımı incelediğini düşündüm. Tek elini yukarı kaldırdığında elinin buruşuk dış yüzeyini yanağıma dokundurmasını beklemiyordum. Ama bu defa ürpermedim, onun yerine kalbimde ılık ve hoş bir akıntı hissettim. Kadının dokunuşu iyi hissettirmişti.

Eli, yanağımın dış yüzeyinde aşağı yukarı yavaş yavaş hareket ederken, "Efsan," dedi, dudakları bu isme aşinaymış gibi. "Nihayet... Karşımdasın, sapasağlam. Şükürler olsun."

Öylece durmaya devam ettim, doğru düzgün hiçbir tepki veremedim çünkü ne yapacağımı bilemiyordum. Dudaklarım iki yana doğru hareketlendi fakat bu, gülümsemeden oldukça uzaktı. Normalde de ilk

karşılaşmalarda sıcak bir tavır sergileyemediğimin farkındaydım ama bu seferki sadece karşımdaki kadını bir yabancı olarak görmemden kaynaklanmıyordu. O benim esas hayatımdan bir parçaydı, beni doğurtan kadındı, gerçek anne babamla yakındı ve tüm bu bilgiler beni serseme çevirmişti.

Ben bir şey söylemeyince kadın elini yüzümden çekti ve eliyle sarı koltuğu işaret ederek, "Geçin," dedi.

Bakışlarım tekrar Alaz'la buluştuğunda gözlerini kapatıp açarak bana güven verdi. *"O iyi biri."*

"Farkındayım," diye düşündüm. Sadece... Şaşkındım.

Yaşlı kadın ağır ağır tekli koltuğa ilerlerken, "Yollar nasıldı?" diye sordu. Bu sorunun muhatabı daha çok Alaz'dı.

Altın renkli kadife koltuğa oturduğumuzda, "Temiz," dedi Alaz. "Seçtiğimiz yollar tenhaydı."

"Yakında oraları da keşfederler," dedi Bilge Âzin, büyük bir yavaşlıkla koltuğa kendini bırakırken. Oturduğunda asasını kenara koydu, devasa sopa öylece ayakta durdu. "Her tarafta didik didik sizi arıyorlar." Öylesine gülmüş gibi omuzları sarsıldı. "Ne gereksiz bilgiler ama... Sizin bundan zaten haberiniz vardır."

"Sana geldiler mi?" diye sordu Alaz. "Yerimizi bulman için."

"Elbette. Sarayınızın konumunu öğrenmek için güçlü büyüler yaptım. Ama öyle güzel korunuyorsunuz ki sizi bulmaya benim büyülerimin bile gücü yetmiyor. Böyle sanmaları yerinizin bulunmasını onların gözünde daha güç kılıyor." Yaşlı kadın, geriye yaslandı. "Her şey yolunda mı? Bana söylemek istediğiniz bir şeyler olduğunu hissediyorum. Öğrenmem gereken önemli bir şeyler..."

Alaz'la bakıştık. Öğrenmesi gereken şeylerin olduğu doğruydu, bunun en önemlisi Lukifer İdmon'un bana ulaşmasıydı. Alaz, diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra, "Lukifer," dedi. "Efsan'a ulaşıyor bir şekilde."

İhtiyar, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Çehresi anında bana çevrildi. "Seni yönlendirmeye mi çalıştı?"

"Büyü kullanmaya teşvik etmeyi deniyor."

"Bunu hangi yollarla yapıyor? Çok sık kâbus ya da rüya görür müsün?"

Alaz'la bakışlarımız birbirimize değdi. Başını eğdi. *"Bilmesi gereken her şeyi söylemen iyi olur."*

"Çocukluğumdan beri sık sık görürüm. Kâbus..."

"Herkesin bir zayıf noktası vardır," dedi Bilge Âzin. "Senin zayıf noktansa kâbuslar. Rüya âleminde kendini koruyamıyorsun ve orada sana ulaşılması için bir açık kapı bırakıyorsun. Sen daha küçükken Lukifer bu yolu keşfetmiş olmalı, kendisi aynı zamanda güçlü bir karabasandır. Gördüğün kâbusların sebebi oydu muhtemelen." Başını kaldırdı. "Peki sadece uyurken mi görüyorsun? Hiç... Uyanıkken de kâbus gördüğün oldu mu?"

"Son zamanlarda... Uyanıkken oldu."

"İşte bu kötü..." dedi Bilge. "Rüyalarını öyle hâkimiyeti altına almış ki sana uyanıkken de yapabiliyor bunu. Eğer kontrol edemezsen, gerçekle hayali birbirinden ayıramazsan bir süre sonra işler iyice kontrolünden çıkar."

İçime karanlık bir sis bulutu çöktü.

"Peki rüyalarında senden istediği bir şey var mı?"

"Onunla olmamı istiyor. Ve... Güçlerimi kullanmaktan çekinmememi."

"Gücünün etkilerini görmek istiyor," dedi anında. "Hem onu ölçmek hem de yaydığın enerjiden nemalanmak istiyor. Senden aldığı kırıntılar dahi onu besler. Bunu ne sıklıkla yapıyor?"

"Çok sık olmadı. İki kez."

Bilge Âzin tek eliyle asasının tepesini kavradı. Başparmağı yüzeyindeki taşları okşarken, "Bununla yetinmez," dedi. "Rüyalarına hükmetmeye devam edecektir, bunun için çeşitli büyüler de yapar. Güçleri sende olduğu için de büyünün tutması olası. Ona izin vermemelisin. Her an dinç durmalısın. Zayıf olduğun tek bir anda, sana kâbusu yaşatmanın bir yolunu bulur. O yolu açma sakın. Bu sizin için bir felaket olabilir, Lukifer'in büyüsü seni etkisi altına aldıkça aklın gidecektir. O zaman ne eşini tanırsın ne de uğruna savaşmayı göze aldığın halkını."

Şatonun içindeki tüm karanlık ruhuma doluştu sanki o an. Böyle bir durumla değil karşı karşıya kalmak, duymak bile kötü hissettirmişti. Alaz bunu sezmiş gibi elini dizlerimin üzerinde duran elimin üstüne koydu fakat Bilge Âzin'e bakmayı sürdürüyordu. "Ne gerekirse yapacağız."

Bilge Âzin başını güzel, dercesine salladı. "Çok dikkatli olmalısınız. Lukifer'in sabrı kalmadı."

"Peki kitap ya da sayfa?" diye sordu Alaz. "Nerede olduğu konusunda bilgi alabildin mi?"

"Nerede olduğu hâlâ bir muammâ. Fakat eski tarihi kitaplarıyla yaptığım detaylı araştırmalar sonucunda bununla ilgili bilgiler alabileceğiniz kişiyi buldum. Daha doğrusu, yaratığı."

Ben kaşlarımı çattım, Alaz'sa hiçbir tepki vermeden aynı surat ifadesiyle dümdüz dinlemeyi sürdürüyordu.

"Cadı ve Caris Sarayı azılı suçluların bulunduğu zindanda, gözleri oyulmuş Thauk Orgelmir adında bir dev var. Onu bulun. Kitabın değiştirildiği zamanlarda sarayın muhafızlarındandı. Yaptığı büyük hatayla zindana atıldı, devler sadakatleriyle bilinir ancak haksızlığa uğradıklarında bu sadakati harcamaktan çekinmezler. O size kayıp sayfanın nerede olduğuyla ilgili bir bilgi verebilir."

Cadı ve Caris Sarayı'na girmek, bizim için kazılı bir mezara girmekle eşdeğerdi. Doğrusu benim mezarım daha doğduğumda kazılmıştı, yapılacak tek hatayla gömülecektim, ince bir ipin üzerinde yürüyorduk ve düşmemiz an meselesiydi. Ancak elimi tutan koca el, ip kopsa dahi düşeceğimiz yerin mezar olmayacağının rahatlığını veriyordu. O benim için mezarı kaz tüyünden bir döşeğe çevirebilirdi, biliyordum. Ona sonsuz güveniyordum.

"Güzel," dedi Alaz başparmağıyla elimi kavrayarak. "İlk rotamız belli oldu."

"Kadmos veliahtlarından Yekta Şeyhanlı'nın karısı doğurmak üzere, sarayın ilk vârisinin doğumu büyük bir törenle kutlanacak. Tören tarihini takip edin, o topraklara girebilmek için güzel bir fırsat."

Alaz gülümsedi. "Bilgeliğin hakkını veriyorsun."

Yaşlı kadın da tebessüm etti, geldiğim andan beri ilk kez gülümsediğini gördüm ve nedense yılların buruşturduğu yüze sahip ihtiyarın çok nadir gülümsediğini düşündüm.

"Bu bana tam beş yüz elli yıla mâl oldu."

Yaşını öğrenince gözlerimi kocaman açmayı engelleyemedim. Elbette yaşlı görünüyordu fakat bu kadarını beklemiyordum. Neler görmüş neler geçirmişti kimbilir... Ve hâlâ dinç duruyordu, dünya insanları seksenine basmadan bu kadından daha yaşlı bir hal alıyorlardı.

"Geç olmadan çıkın, krallığınıza ne kadar erken dönerseniz o kadar iyidir."

Alaz kadını başıyla onayladı. Konuşulacaklar konuşulmuş, bilgilere ulaşılmıştı. Daha fazla durmanın anlamı yoktu. Aslında, Bilge Âzin'le ailem hakkında konuşmak, onlarla ilgili bilgi almak istiyordum; annemin nasıl bir hamilelik geçirdiğini, babamın nasıl bir adam olduğunu...

Doğrusu, onları biraz daha tanımak istiyordum ancak sormaya cesaret edememiştim. Sanırım henüz buna hazır değildim.

Alaz'la birlikte dış kapıya doğru döneceğimiz sırada Bilge Âzin içimi okumuşçasına, "Efsan," diyerek beni durdurdu. O an, onun da benimle konuşmak istediğini lakin ya hazır olmadığımı anladığından ya da kendisi de hazır olmadığından yapamadığını düşündüm.

Gitmekten vazgeçmiş gibi tüm bedenimle Bilge Âzin'e döndüm. "Buyurun."

Konuşmadan evvel elinin iç yüzeyini tavana doğru çevirdi. Saniyeler içinde avcunun üzerine siyah kapaklı, sandığı andıran küçük bir kutu yerleşti. Bakışlarım boyalı ahşap kutuya iliştiğinde gözlerim kısıldı.

İhtiyar, sesini duyabileceğimiz şekilde nefesini serbest bıraktı. "Bu, senin."

"Nedir bu?"

"İçinde anne ve babana ait birtakım eşyalar mevcut. Bir de... Ufak notların yazılı olduğu bir defter."

Söylediklerini hazmetmek biraz vaktimi aldı. Ona karşılık vermek için dudaklarımı araladım ama başarılı olamadım. Sadece, "Teşekkürler," diyebildim ve kutuyu elime aldım.

Bilge Âzin belli belirsiz gülümsedi.

"Yolunuz açık olsun. Dikkatli olun."

Şatodan dışarıya çıktığımızda bizi ilk fark eden Barın oldu. Göz göze geldiğimizde sırtını, yaslandığı eskimiş duvardan ayırdı, "Nihayet," dedi ve yanımıza ilerledi. "Haberler iyi mi?"

"Her şey yolunda," diye karşılık verdi Alaz. "Sarayda detaylıca konuşuruz. Varilok askerlerinin kuzey devriyesi başlamadan yola çıkmamız gerekiyor."

Aralarındaki gerginliği devam ettiren Liva ya da Kuray'ın konuşmasına izin vermeden, "Tabii ki," diye bağırdı Barın. "Elbette bu defa ben ata tek başıma binebilirim. Benim için hiç sorun değil Efsan, elbette!"

Kaşlarımı çattığımda kafasını bana yaklaştırdı. "Korkuyorum kızım ben bu Liva'dan. Kuray'a olan hıncıyla beni her an at üstünden atabilecekmiş gibi bir havası var. Ayak uydur söylediklerime, lütfen," diye geveledi ağzının ucuyla.

"Ne?" diye seslendi Liva. "Öyle bir değişiklik yok, biz birlikteyiz Barın."

"Kusura bakma Liva, kraliçemizin emirleri kılıçtan keskindir benim için," derken kahverengi ata doğru koşar adımlarla ilerledi Barın.

Liva, "Ama..." dediğinde kendi atının üzerine yerleşmiş olan Kuray, "Devriye başlayacak vahşirella, merak etme, yemem, pek dişime uygun değilsin," dedi. Ardından elini arkadaşına uzattı.

Liva'nın bozulduğunu düşünsem de suratında canlanan aksi gülümseme diğer türlü gösteriyordu. "Çürümüş dişlerine uygun olmamak benim için bir onurdur," dedi ve Kuray'ın elini el değil de tiksindiği bir savaş silahı gibi tutarak tek hamlede atın üzerine atladı.

Ben de elimdeki kutuyu bırakmadan Alaz'ın yardımıyla ata bindim, eşim arkama yerleştiğinde güvenle dönmenin verdiği huzurla rahat bir nefes aldım. Şimdi aklımı kurcalayan tek şey kutunun içindekilerdi. Ne zaman, nasıl açacağımı bilmiyordum, maneviyatı üzerime koca bir ağırlık gibi çökmüştü.

Orman yolu, geldiğimiz zamanki kadar ıssız ve sakindi. Toprak yolda görünen tek izler yabani hayvanların toynaklarından kalmaydı. Yanımızda yolu aydınlatacak hiçbir şey yoktu, dikkat çekmemek için karanlıkta kamufle olmuş bir vaziyette ilerliyorduk. Arada bir yırtıcı kuşlardan birinin kulak tırmalayan, tüyler ürperten sesi duyuluyor, atların nal seslerini gölgeliyordu. Rüzgârın, Avalon'a giderkenki sakinliğinden eser yoktu, fırtına çıkacak olmalıydı ki oldukça güçlü esiyor, dağınık saçlarımı acı verici bir kırbaç gibi yüzüme çarpıp duruyordu.

Sert esen bir yelin ardından irkilerek başımı yasladığım Alaz'ın gövdesine biraz daha sokuldum. Soğuk tenime normaldekinden daha çok işliyor ve beni üşütüyordu.

Alaz, yüzünü başımın sağ tarafına eğip, "Üşüyor musun?" diye sorduğunda dudaklarından yayılan sıcak nefes yanağımı yatıştırdı.

"Çok değil," dedim. "Kollarını biraz daha yaklaştırır mısın?"

Dediğimi yaptı, bu, rüzgârın verdiği etkiyi bir nebze de olsa yatıştırmıştı. "Az kaldı, arabaya geçtiğimizde ısınacaksın."

"Hıhım," diye mırıldandım. "Sorun yok, iyiyim zaten."

"İyi ol," dediğinde gülümsedim. Kuray ve Liva ön tarafımızda, Banın'sa arkamızdaydı, bizi ortaya almışlardı. "Kutuyu açmayacak mısın?"

Sorusuyla birlikte iki elimle sıkı sıkıya tuttuğum minik sandığa indi bakışlarım. Başparmağımla kilidinin üzerine ufak dokunuşlar bırakırken, "Hazır hissetmiyorum," diye yanıtladım. "Daha sonra... Yalnız kaldığım, uygun bir anda..."

Beni başıyla onayladı, ardından kafasını kaldırdı. Çenesinin ucuyla sol tarafı işaret ettiğinde, "Uçurumun ardındaki şu tepe..." dedi, gözlerim anında oraya odaklandı. "Varilok Kraliyet Ailesi Mezarlığı'nın bulunduğu tepe. Babanın ve annenin mezarı orada."

İçimde bir kıpırdanma oluştu, aynı zamanda bir hüzün bulutu da sardı ruhumu. Daha önce annesi ya da babası ölmüş insanlar tanımıştım, kendimi yerlerine koyduğumda böyle bir kayıp yaşasam çok yıpranacağımı, hatta hiç toparlanamayacağımı düşünürdüm. Sonra anne ve babamın öldüğünü öğrendim.

Hâlâ tam olarak kabullenemesem de kalbimin bir anda bakmayı sürdürdüğüm tepenin dağlarına uçtuğunu hissettim, orada canımdan iki parça vardı, muhtemelen gözlerim o sisli zirveyi izlerken tam da bu sebepten dolmuştu.

"Uğrayabiliriz," dediğinde bakışlarımı oradan ayırmadan Alaz'a döndüm.

"Bugün mü?"

"Hazır hissettiğinde."

"Bilmiyorum," dedim sessizce. "Hangisi benim için daha iyi olur..." Soluklandım, boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Bu benim için büyük bir şey Alaz."

"Biliyorum sevgilim," diye yanıt verdi. "Sana bu konuda karışmayacağım. Ama hazır olduğunda benden bunu isteyebilirsin. Seni oraya götürürüm, buna hakkın var."

Burnumu çektim, gözlerim dolmuştu, ağlamak üzereydim. Dişlerimi sıktım, tekrar akmak üzere olan burnumu çektim ve içten bir tebessüm belirdi yüzümde. "Sen, iyi bir eşsin."

"Kesinlikle öyleyim," dedi ego dolu sesiyle. "Yerinde olmak isteyen binlerce kadın var."

Nefesimi dışarı verir gibi güldüm. "Ne yazık, tüm ömrünü benimle geçirmek zorundasın."

"Tüm ömür?" dedi memnun olmamış gibi. "Sadece tüm ömür mü? Yetmez. Ölümden sonra da benimsin Efsun."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Kurtuluşum yok mu senden?"

Kafasını hayır, dercesine hareket ettirdi. Dudaklarını boynumun açık kalan kısmına değdirdi, oradan ayırmadan fısıltıyla karşılık verdi. "Radarıma takıldın bir kere."

Sırtımı tekrar Alaz'ın gövdesine yasladığımda dudaklarım ona söyleyeceğim yeni cümle için aralandı.

Ancak tam o an bedenimde baş gösteren dalgalanmayla sarsıldım, konuşmak hayal oldu ve neredeyse devrilecek olan atı son anda dikleştiren Alaz'a döndüm. "Neler..." Oluyor, dememe fırsat kalmadan daha güçlü bir patlama sesi, ardından sarsıntıyla birlikte Alaz'ın "Saldırı altındayız," deyişi bir oldu.

Sertçe mahmuzlamasıyla hızlanmak üzere olan atın ayakları sağa doğru kaydığında Alaz ipleri geriye çekerek hayvanı ayakta durmaya zorladı. "Sıkı tutun," diye bağırdığında ellerim eyerin üzerindeki ipe sıkıca dolandı. Yeni bir büyü atışıyla at ön ayaklarını kaldırarak acı içinde kişnedi. Ayakta kalmak zordu.

"Siz gidin!" diye haykırdı Kuray, uzaklardan gelen sesiyle. "Onları biz hallederiz!"

"Onlar kim?" diye sordum Alaz'a telaşla. At ayaklarını tekrar yere indirip hızla koşmaya başladı.

"Varilok muhafızları." Bir kez daha mahmuzladı hayvanı. İçimi koca bir endişe kapladığında yutkunarak arkama baktım, diğerlerinden oldukça uzaklaşmış, arayı açmıştık. Ormanın içinde ateş büyülerinin etkisiyle dumanlar yükseliyordu.

"Kaç kişilerdir?"

"Yüzden fazladır."

Tükürüğüm yutağımda bir yerlerde takılı kaldı. Tekrar arkaya baktığımda, "Onlar sadece üç kişi!" dedim telaşla. "Nasıl baş edecekler?"

"Liva işareti göndermiştir, takviye gelecektir."

"Sıkı tutun," dediğinde söylediğini yaptım ancak başımı önüme çeviremedim. Gitgide uzaklaşmaya başlayan kalabalığın sesini dinleyip gökyüzüne yükselen dumanı seyrediyordum. At, su birikintisinin üzerinden atladığında başım istemsizce önüme döndü. Endişe tüm uzuvlarımdaydı, bedenim uzaklaşsa da aklım dağılamıyordu. Bir şimşek çaktı, ardından gök yeri inletircesine gürledi, rüzgâr şiddetini artırdı.

Ormanın derinliklerine karıştığımızda havanın derecesi düştükçe düştü, rüzgâr yüzümü kamçılıyor, dudaklarımın her köşesine uzun ince çatlaklar yerleştiriyordu. Gök bu defa bir öncekinden daha büyük bir gürültüyle gürledi, yer yerinden oynadı. Akabinde yıldırım çaktı, karanlık ormanın içi birkaç saniyeliğine aydınlandı. Yağmur, tüm zamanlar boyunca yağmayı bekliyormuş gibi döküldü karabulutlardan üzerimize şakır şakır. "Bulunmaları zor olacaktır," dedim. "Fırtına çıkıyor."

"İstedikleri biziz," diye yanıt verdi Alaz. "Devam etmeliyiz."

"Üç kişiler," dedim ağlak sesimle. "Sadece üç!"

"İstenen iki kişiyse biziz," dedi Alaz, rüzgârın sesini bastırmasını engellemek amacıyla daha yüksek bir sesle. "Bizi bekleyen halkımız için saraya sağ salim dönmeliyiz Efsun. Önüne bakmalısın."

Hâlâ başımı çevirememiştim, "Önüne dön!" diye bağırdı. "Bir askersen eğer, bir komutansan kahrolası bir savaşın içindeysen, aynı anda

iki tercih yapamadığın durumlar olur. Seni bir taraftan vazgeçirmek zorunda bırakan durumlar olur. İşte tam bu anlarda..." Atı yeniden mahmuzladı ve hayvan tüm gücüyle koşmayı sürdürdü. "Aklını elden bırakmamalı ve hızlı ama en iyi sonuçları doğuracak yolu seçmelisin. Bizim doğrumuz, bir an evvel buradan uzaklaşmak. Halkımız için. Kurtarmamız gereken ırk için."

Vazgeçmek...

Bir savaşın içinde olduğumu hatırlatan bu sözcükler yüreğime delici oklar gibi saplandı. Fakat doğru söylediğinin farkındaydım, kurduğu her cümle sonuna kadar haklılık taşıyordu. Arkamı düşünmemeliydim, oraya takılı kalmamalıydım. Çünkü önümde koca bir krallık, çocuklar, yaşlılar, kadınlar ve masumlar bulunuyordu. Arkama dönmek, onlardan vazgeçmekle aynı anlama geliyordu. Bir tercih yapmalıydım ve en mantıklısı ardıma bakmadan devam etmekten geçiyordu.

Karmela için.

Maglolar için.

Kendim için değil.

Böyle düşününce biraz daha yatışsam da hâlâ tam olarak rahatlamış sayılmazdım.

Kafamı istemsizce önüme çevirdim, bir sağa bir sola doğru ilerlerken aklımı sadece yola ve krallığımıza ulaşmaya vermeyi seçtim. Barın'ı, Kuray'ı ve Liva'yı, şu an ne halde olduklarını düşünmeyi bir kenara ittim. Çünkü düşünürsem bu yola devam edebileceğimi sanmıyordum.

Derken gözlerimin arkasında patlayan kör edici ışıkla birlikte başımı hafiften sağıma doğru çevirdim. Gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Beynime bir kaset takıldı sanki ve gözlerimin perde arkasında yakından tanık olduğum bir film döndü.

Ormanın içi bizim olduğumuz bölgenin aksine doluydu. Her köşesi askerler tarafından kuşatılmış, sayı Alaz'ın söylediği rakamdan az değil, fazla bile olabilir. Ortada, askerlerden bir adım önde duran adam, Alaz'ın ablası Lidya'nın eşi olan Mirza'nın ta kendisiydi, kumral yüzünde pis bir gülümsemeyle karşısındaki üç kişiye bakıyordu.

Kuray, Barın ve Liva'ya.

"Şu sürprize de bakın," dedi tehlikeli gülümsemesiyle. O an Mirza'yı gördüğüm ilk andan itibaren neye benzettiğimi anladım. Bu kurnaz bakışlı adam, yeşil gözlü bir tilkiyi andırıyordu. Fakat tilkilerde olan sevimli ifade gülmesine rağmen yüzünün hiçbir köşesinde yoktu. "Bir zamanlar

sarayımızın ordusunda komutanlık yapan yüksek rütbeli iki muhafız... Ya da... İki hain sıçan." Bakışları Barın'a ilişti. "Yanlarında bir yıl öncesine kadar tanımadığım sıradan bir bokla birlikte. Ama esas boku göremiyorum. Fazla uzaklaşmış sayılmaz, ha?" Ciddileşti. "Ötün bakalım."

"Mirza..." diye lafa atıldı Kuray, korkmuş ya da heyecanlı görünmüyordu. Gayet sakin duruyordu. "Arkanda bekleyen çaylak askerler seni korumak için yeterli değil. Unutma ki bize karşı birebir düelloların hiçbirinde kazanamadın. Sarayı terk etmiş bir 'sıçan' olmamız, bu gerçeği değiştirmiyor."

Mirza işittiklerine karşı öfkelenmek yerine başını geriye attı, beyaz dişlerini ortaya seren vahşi kahkahası ormanın içinde yankılandı. "Seni gidi marul kafa," dedi keyifle. "İyi bir askerdin ama çok aptal bir adamdın. Karşında üç yüz elli kişiyle duruyorum. Sizse... Üç kişisiniz. Bu kaç katı oluyordu? Üç yüz mü?"

"Yüz, seni zeki asker," diye karşılık verdi Kuray. Sayıca üstün olmaları pek umurunda değil gibi, gamsız görünüyordu.

"Gelmek üzere olanları da hesaba kattım." Mirza'nın tehlikeli gülümsemesi iyice şenlendi. "Alaz..." diye seslendi sonra, gözleriyle ormanın derinliklerine baktı. "Sevgili kayınbiraderim... Nerelerdesin? Enişten seni çok özledi..."

Liva söze, "Onları yakalayacağın için hevesleniyorsan üzgünüm," diye atıldı. "Bizimle değillerdi."

Mirza, bu söylediğine inanmış gibi görünmüyordu. "Siz mi çok aptalsınız yoksa ben mi çok zekiyim, inanın anlayamıyorum. Gerçi, sizin aptal taraf olduğunuz ortada. Alaz'ın kapısına çok sevdiği güvercin kanıyla çizdiğim ölüm sembolünü günlerce fark edememiş olmanız... Gerçekten topluca bir zekâ geriliği gösterdiğinize işaret. Zavallı Lefter, nelerle suçlandı..."

Barın, gözlerini kocaman açtı. "Onu yapan sen miydin!"

Mirza dudaklarını birbirine bastırarak kafasını, "Aynen öyle," dercesine hareket ettirdi. "Karda yürürüm ama izimi belli etmem. Ah," diyerek ağzını esner gibi açıp soluğunu serbest bıraktı. "Aslında sadece Alaz'ı ölüme sürüklemek için yaptığım bir semboldü. Ancak çok önemli bir noktaya parmak bastığımı nereden bilebilirdim ki? Adam lanetli felaketiyle birlikte yaşıyormuş." Kirli bir kahkaha daha attı. "Onu tahttan kendi elleriyle yaptığı böylesine bir hatayla indirebileceğimi hiç düşünmemiştim doğrusu."

Yanlarında değildim, onları sadece nasıl yapabildiğimi bilmeden izliyordum fakat Mirza'nın söylediği her bir cümlede orada olup tüm güçlerimi üzerine savurmak için can atıyordum.

"Tahta geçebileceğini sanıyor musun?" dedi Kuray, bunu alay eder gibi sormuştu. "Alaz olsun ya da olmasın, oraya seçilecek son kişi dahi değilsin, seni içgüveyi."

"Ben ve karımın karnındaki oğlum... Varilok Krallığı'nın yeni hükümdarları. Geri kafalı beceriksiz Şahzadeler yıllarca o koltuğu ısıttı ama artık yeni bir devri açmanın vakti." Mirza'nın bu aile hakkında düşündüklerinin bu yönde olacağını hiç ummuyordum. Evet, ona hiç ısınmamıştım, hiç samimi gelmemişti fakat sofrasında yemek yediği kişilere bu denli kin dolu olmasını beklemiyordum. Karaktersizin tekiydi.

"Tabii, ondan önce Alaz'ın ve ucube sevgilisinin canını almalıyım." Artık ciddileşti. "Şimdi, ötün. Onlar nerede? Cevap vermek için sadece bir dakikanız var." Büyücü askerler hilal şeklindeki devasa kılıçlarını kınlarından çıkardı. Mirza elini kaldırarak onlara "durun" işareti yaptı.

"Elli saniye..."

Liva güldü. "Bir askeri savaşmakla korkutamazsın Mirza, tahta geçmeden önce bunu aklına soksan iyi edersin."

Ve genç kadın bizim taraftan kılıcını çıkaran ilk kişi oldu. Kesici bir hamle yapmadan önce boşta kalan avcunu karşısındaki yüzlerce askere tuttu, rüzgâr kuvvetiyle onları savurduktan sonra takla atarak kılıcını karşısına çıkan ilk muhafızın başından geçirdi.

Böylece ilk kan Varilok'tan akmış oldu ve arbede başladı.

Zihnim, bu görüntüyle beraber kendini dışarı attı. Hâlâ atın üzerinde, Alaz'ın kolları arasındaydım, ne bayılmış ne de düşmüştüm. Kendime gelir gelmez, "Savaşıyorlar," dedim belli belirsiz.

Alaz, "Ne?" diye sordu.

"Onları gördüm. Varilok ordusunun başında Mirza var. Yüzden fazlalardı, Alaz!"

Durmadı. Aksine daha da hızlandı. "Bilge Âzin'in söylediklerini hatırla. Gerçek değil. Sana göstermek istediklerini görüyorsun."

At sağa döndü ve iki ağacın arasından girdikten sonra kütüklerin üzerinden atladı.

Yeniden bir boşluktaydım. Ve pelerinli adamdı benimle konuşan. *"Ona mı inanacaksın? Sana, iyiliğin için defalarca yalan söylemiş adama mı?"*

Beynimin içinde rahatsız edici bir çınlama oluştu, ses seviyesi alçaktan başlayıp zamanla yükseldi. Kulaklarımdan ateş çıkıyordu sanki. Boğazım kurudu, yutkundum. Simsiyah kıyafet ve beyazı kızaran gözler yeniden bana kendini gösterdiğinde, "Sus!" dedim. "Alaz..."

"Kalkan," dedi. "Güzelim... Kendini savun. Seni ele geçirmesine izin verme. Efsun, beni duy."

Durmuyordu. Duramazdı. Tenime dokunuyordu fakat bu defa dokunuşu uyanık gördüğüm kâbusları engellemeye yetmiyordu.

"İçinde fevkalâde bir güç taşıyorsun, ne için?" Ses sağ kulağımda sol kulağım arasında dakikalarca gidip geldi. *"Arkadaşını yarı yolda bırakıp gitmek için mi? Oysaki sen o yüzlerce muhafızı yakıp yıkabilir güçtesin. Yazık."*

Aklım ondan etkilenmeye başladığında rüyadan kopmak için kendimi zorladım. Fakat etkisi sadece orada değil de tüm ruhumdaydı, bu bir ton yükü dişlerimle çekmeyi denemek kadar acı verici, zordu. "Defol," dedim dişlerimin arasından.

"Bak, onlar ne halde..."

Orman, gittiğimiz yol yeniden karanlığa büründü.

Keskin kılıçların birbirine çarptığında çıkardığı tınıları, savaş nidalarını ve büyü seslerini duydum. Ortalık karışmış olsa da o kalabalığın içinde kendilerini oldukça iyi bir şekilde savunabilen Liva'yı, Kuray'ı ve Barın'ı seçebildiğimde hâlâ ayakta ve sağlıklı görünmeleriyle rahatladım.

Barın, karşısındaki iki kişiden birine efsunlu kılıcını saplayıp diğerini büyüyle geri püskürttü. Bunu yaparken kullandığı güç, dengesini hafiften sarstı, kılıcı elinden düşecek gibi oldu fakat çabuk toplandı. Kılıcını yeniden havaya kaldıracakken ne olduysa eli havada asılı kaldı ve arkasından gelen bir adam hançerini Barın'ın bileğine fırlattı, keskin uçlu hançerin peykanı bileğinin içinden geçip dışarı çıktığında Barın'ın dudaklarından acı dolu bir haykırış yükseldi.

O an içim yanıp kavruldu. "Barın!" diye kükremek istedim lakin maalesef izleyiciden başka bir şey olmadığım için yapamadım.

Barın'ın kılıcı elinden nemli toprağa düştüğünde sağlam olan elini büyü yapmak için kaldırdı ancak arkasından gelen adam ona gücünü savurduğunda bunu yapamadan dizleri üstüne düştü.

Hayır, hayır, hayır.

Adam tam arkasına geçti, o an yüzünü görebildiğim kişi Mirza'ydı. Kanım fokur fokur kaynadı.

Mirza, kılıcını Barın'ın boynuna doladığında Barın'ın gözlerini yumduğunu gördüm, kalbim dehşetle çarptı göğsüme. "Bakalım, başından beri onu korumakta olan zavallı arkadaşının ölümüne de tepkisiz kalacak mı ucube kraliçeniz..."

Şiddet, içimde yüksek ateşte ısınan bir su gibi fokurdamaya başladı. Bunu yapamazdı, bunu yapmamalıydı. Bunu yaparsa Mirza, bu evrende bir daha nefes alamazdı.

Hayır hayır.

Yapamazdı.

"Dur!" demek istedim ama değil konuşmak, dudaklarımı dahi aralayamıyordum.

Ben daha kendime gelemeden Mirza'nın kılıcı Barın'ın boğazını soldan sağa hızlı bir biçimde kesti. Kardeşim bildiğim arkadaşımın kesilen boğazından akan kanlar, karşısındaki birkaç askerin yüzüne sıçradı ve canısız bedeni halsiz bir haykırışın akabinde yüzüstü yere düştü.

Kulaklarımda Mirza'nın tiksinç kahkahası yayıldı.

Ve ağzımdan kulaklarımı sağır edecek güçte bir feryat yükseldi.

"Hayır!"

Ne kadar bağırdığımı bilmiyordum ancak sesim boğazımı tahriş etmiş, yaydığım titreşim tepemizdeki ağaçların kuru dallarında güçlü bir rüzgâr etkisi oluşturmuştu.

Alaz, atı sürmeye devam ediyorken, "Efsun," dedi artık telaşın her bir tınısına iz saldığı sesiyle. "Neler oluyor? Kendine gel!"

"Barın!" dedim ağlar gibi. Gibisi fazlaydı, ağlıyordum. Öyle olmalıydı çünkü dudaklarımın arasına sıcak ve tuzlu damlalar sızıyordu. "Barın'ın boğazını kesti! Mirza!"

"Onlar sadece rüya..."

"Değil!" diye kükredim. "Durdur şu atı!"

"Duramayız!" diye yanıtladı. "Lukifer büyü yapıyor, tüm bunlar oraya dönmemiz için! Yakalanman için! Kendine gel!"

"Barın'ın boğazı kesildi!" dedim gözyaşlarımın arasında.

"Evet. Aynen öyle. Güçlerini göstermenin tam zamanı. Seni engellemesine izin verme. Atla..."

"Gerçek olup olmadığını bilmiyoruz. Bak güzelim, arabaların yanına geldik."

"Durdur dedim!" diye bağırdım ve kontrol edemediğim gücümü kullanarak dirseklerimi Alaz'a geçirip bedenimi saran kollarının beni rahat bırakmasını sağladım. Bunu yaparken neredeyse attan düşecekti ama umursamadım.

"Atla!" dedi beni yöneten görüntüyle ses. Alaz toparlanıp beni tutamadan hareket etmeyi sürdüren atın üzerinden atladım.

Alaz'ın arkamdan, "Efsun!" diye bağırdığını duydum lakin zerre umurumda değildi. Bedenim, ruhum bir başkası tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

İçimde devasa alevler yükseliyordu, gücümü ilk defa bu kadar net hissediyordum. Harelerimden yansıyan ateşin farkındaydım, ayaklarıma güç veren, beni insanüstü bir hızla koşturan da gücümün ta kendisiydi. Alaz'ın, atıyla arkamdan geldiğini biliyordum fakat öyle hızlıydım ki bu bana yetişmesi için yeterli değildi.

Benliğim elimden alınmıştı, kafamda dönüp duran tek bir yüz vardı: Mirza. Kulaklarımda yankılanan tek bir ses vardı: Mirza'nın kirli kahkahaları. Emellerimde tek bir arzu vardı: Mirza'yı öldürme arzusu. Tüm gücümü sadece bunun için dahi kullanabilirdim.

Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyor ama ruhumda başlayıp bedenime sıçrayan közleri söndürmeye gücü yetmiyor, bilakis benzin görevi görüyordu. Kendimi, dönüşmek üzere olan yırtıcı bir canavar gibi hissediyordum; dudaklarımı açmıştım, dişlerimin arasından hırlarcasına soluklar alıp veriyordum. Koşmayı sürdürürken bir elimi gövdeme attım, ayaklarıma dolanan, bana engel olan siyah pelerinimi tek hamlede yırttım, yere savurdum.

Yıldırım çaktı, önümdeki çamurlu yol bir iki saniyeliğine aydınlandı.

Beni kendime getirmek isteyen adamın, "Efsun!" diyen sesi duyuldu yeniden.

Beni engellemek amacıyla savurduğu büyü sırtıma isabet ettiğinde acıyla kükredim ve sonuçlarını düşünmeden gücümün bir parçasını ona doğru savurdum. Bununla birlikte at, bedenine ok saplanmış gibi ön ayaklarını yukarı kaldırıp kişnedi ve sağa devrildi. Alaz da atla birlikte düştü.

Yüreğimin derinliklerinde bir acı hissettim.

Ama bu acı beni engelleyemedi.

Kan.

Kana susamıştım. Gücüm, ölüm istiyordu. Ellerim, Barın'ın boğazını hiç acımadan deşen Mirza'nın cesedini parçalamak arzusuyla kıvranıyordu. Dış dünyadan soyutlanmıştım, içimdeki o lanetli gücün beni yönlendirmesine izin veriyordum. Aklımı ben yönetmiyordum.

Sık ağaçların arasındaki kalabalığı gördüğümde durdum. Savaşan kişileri izlerken gözlerimin renginin değiştiğini düşündüm, bakışlarım önce çeşitli uzuvları kopmuş cesetlerde ardından tüm yüzlerin arasında

gezinip durdu. Nihayetinde tilki suratlı Mirza'yı gördüğümde, "Mirza!" diye haykırdım.

Oldukça gür çıkan sesimle birlikte, birbirine çarpan kılıçların hareket etmeyi bırakması eşzamanlı gerçekleşti. Tüm bakışlar bana ilişti̇ğinde muhtemelen aldıkları direktifle kılıçlar aynı anda aşağı indi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Vay vay vay" üçlemesi duyuldu.

Sesiyle, tüylerim diken diken oldu.

Varilok muhafızları yüzlerindeki memnun ifadeyle sağa ve sola doğru açıldıklarında oluşturdukları boşluktan yüzüne ve üzerindeki kıyafetin çeşitli kısımlarına kan sıçramış olan Mirza göründü. Bana doğru ilerlerken ince dudakları iki yana doğru açılmış, neredeyse zafer kazanmış bir eda takınmıştı.

"Değersiz bir sıçanın, senin için cezbedici bir yem olacağına hiç ihtimal vermemiştim." Kahkaha atarak gökyüzüne baktı. "Teşekkürler Efendimiz Lukifer, sana güvenebileceğimi biliyordum."

Söylediklerine takılmadım. Burnumdan soluyordum. "Barın. Nerede?"

Hırıltılı sesim can alıcı bir yaratıktan farksız çıkmıştı.

"Kuray burada," derken sağına baktı ve bir muhafızın iki kolundan tutup kilitlediği Kuray'ı görüş alanıma soktu. Onun yakalandığını görmemiştim ve bu manzara ruhumdaki alevlere daha çok odun atılmasını sağladı. "Liva şurada..." Soluna baktığında bakışlarım yine onu takip etti ve tıpkı Kuray gibi arkasındaki askerin kendisini kilitlemiş olduğu Liva'nın dişlerini sıkıp inleyerek askere dirsek atmaya çalıştığını gördüm.

Yakalanmışlardı.

Bedenimde yavaştan bir titreme başgösterirken dişlerimin arasından sordum tekrar. "Barın. Nerede?"

"Barın..." dedi Mirza ve bir adım yana kaydı. "Ha şu az önce kellesini büyük bir zevkle aldığım değersiz sıçanın adı Barın mıydı?" Eliyle yerdeki cansız bedenlerden birini işaret etti.

"İşte, burada. Prensesler gibi yatıyor. Fevkalâde bir ölüm. Bize seni getirdi, Tanrı sırf bu yüzden bile tüm günahlarını bağışlayabilir."

Bakışlarım, metrelerce ötemde yatan arkadaşımı bulduğunda gözlerime çöken buğu bir anlığına görüşümü bulanıklaştırdı. Kaşlarım gözlerimin üzerine indi, kirpiklerim ağırlaştı.

"Gel," dedi sesindeki yapay neşe boyut aşan Mirza. "Bir de yakından bak."

Onu duyuyor fakat anlamıyordum. Sadece Barın'a odaklanmıştım, saatler önce karşımda duran, bana Liva'dan korktuğunu söyleyen, tüm kudretiyle atını süren arkadaşıma.

Şimdi, öylece yerde yatıyordu.

Ayaklarım hantallaştı, her adımım bir öncekinden daha zor atılıyordu. Kalbimin içinde koca bir ağırlık vardı, saçlarıma dolan yağmur damlaları yüzümü ıslatıyor, bedenim buna tepki olarak titriyordu fakat ben üşümüyordum. Rüzgâr, Barın'a yaklaştıkça metalik kan kokusunu soluğuma kattı. Midem sancıyla kasıldı, boğazımdan damağıma ekşi bir tat yükseldi. Dışarı çıkmasına izin vermeden yutkundum.

Başucuna geldiğimde eğildim ve yarasına daha yakından baktım. Boğazındaki deri alttan ve üstten yırtılmış, etiyle kemiğini açıkta bırakmıştı. Başının olduğu kısım kendi kanıyla yastık şeklini almıştı, üzerindeki simsiyah pelerin dahi kırmızıya boyanmıştı. Yüzü solgun, teni soğuk, her zaman neşeli bakan balrengi gözleri hafiften aralık ve buğuluydu.

O gözlere ilk bakışım aklımda yer etti.

"Demek orman kaçkını uyanmış..." Ben yatakta, beni omuzlarımdan tutup kalkmamı engelleyen kızla cebelleşirken işittiğim bu sözle içeri girmeden omzunu kapı pervazına yaslayıp bana bakan kumral, yirmili yaşlarındaki genç adam sebebiyle anlık bir duraksama yaşadım.

Barın'la ilk kez o an bakıştım.

Bana yönelik kurduğu ilk cümle şaka doluydu, sonrakiler de ondan farksız değildi. Canını seviyordu; yaşamayı, gençliğini ve kız kardeşini de öyle. Ancak benim için defalarca kez tüm bu sevdiklerinden vazgeçmeyi göze almıştı. Bu evrene geldiğim ilk gün, şimdi yerde öylece uzanan bu adam olmasa daha ne kadar yaşayabilirdim, hiçbir fikrim yoktu. Bana arkadaşlığı, dostluğu, fedakârlığı öğretmişti. Birine yardım etmek, destek olmak için kan bağına gerek olmadığını güzelce öğretmişti.

Alaz'ın insan olduğumu bildiğini söylediği gün, canlarını hiçe sayarak saraydan kaçmamı sağladıklarında onlara bunu neden yaptınız, diye sormuştum. Aklım o güne gitti bu kez.

Sesim oldukça alçak çıkmıştı. Öyleydi ya, ben onların yedi kat yabancısıydım. Hayatlarına çok sonradan dahil olan bir kaçaktım, onlara yarardan çok zararım dokunmuştu ve şimdi beni, kendi canları pahasına savunmuşlardı. Alaz'ın öğrendiğini duyduğu an *Barın'ın beni kurtarmak*

yerine kız kardeşiyle birlikte arkasına bakmadan kaçması gerekiyordu. Söyledikleri gibi, araba altlarındaydı.

Barın omzunun üzerinden başını çevirip bana bakarken Mehsa dikiz aynasından bakmayı tercih etti. Bir anda ikisi de, "Arkadaşlık," dediler. O an içim titredi, hiçbir zaman bu duyguyu tatmamıştım ve şimdi kalbimde dostluğun sıcaklığı fokurduyordu.

Ellerim titriyordu. Gözlerim acıyla yanıyor, sabırsız damlalar aşağıya inmek için can atıyorlardı. Boğazıma oturan koca yumruyla parmaklarımı gövdesine dokundurdum, sağ avcum sol göğsünün üzerine kondu, kalbinin atışını duymayı beklerken, "Barın," dedim kekeleyerek. "Barın, beni duyuyor musun?"

Kana bulanan sol göğsü elimin altındaydı fakat en ufak hareketlilik yoktu.

Afalladım. Şaşırdım. Hayrete uğradım. Ben neredeydim, şu an ne oluyordu, Barın neden öylece önümde yatıyordu ve boğazındaki koyu kırmızı lekeler neydi? Bilemez hale geldim. Olduğum yerde öne arkaya doğru sallanırken, "Barın," dedim onu hafiften dürterek. "Mehsa..." Sesim bir fısıltı gibi çıktı. Barın'ın dudakları mosmordu. "Onunla konuşacaktın ya... Dönünce... Kalk."

Harelerim sızım sızım sızladı.

"Barın..."

"Barın öldü." Acımasızca gerçeği haykıran, ayakkabısının ucunu solumda görebildiğim Mirza'ydı. Tepemde dikiliyordu. "Ne yazık... Ne duygusal bir arkadaş öyküsü... Ama merak etme canım..." Avcu saçlarımın tepesine kapandı, bir köpeği sever gibi hareket etti. "Sen de onunla aynı cehenneme gideceksin. Peşinden kocacığın da gelecek. Seni uslu kız..."

Söylediklerini idrak edemeden tekrar arkadaşıma baktım. Barın, nefes almıyordu. Zaman geçtikçe kumral teninin kurşuni bir renge büründüğünü seçebiliyordum. Çok çabuk renk değiştiriyor çok çabuk soğuyordu.

Bir büyücünün ölümü, bu kadar çabuk mu gerçekleşirdi? Ruhu, bedenini bu kadar kolay mı terk ederdi?

Yok, hayır. Böyle olmazdı.

"Barın..." dedim yeniden. "Helen... Buralarda olabilir."

Helen'in adını söyleyince kalbi hızlanırdı, atışlarını hissetmeyi bekledim fakat hiçbir farklılık yoktu. Belki soğuktan tenim hissizleşmiştir diye geçirdim aklımdan.

Elimi gövdesinden çektim, başımı yan çevirip kulağımı yasladım yüreğinin üzerine, ritimlerini duymayı bekledim. Duyduğum tek ses, hâlâ yalnızca rüzgâr, yağmur ve gürüldeyen göktü.

Barın ölmüş müydü?

Bulutlar da gözlerim gibi bu yüzden mi taşıyamamış, serbest bırakmıştı yaşlarını?

Hayır.

Hayır.

Hayır.

On defa, yüz defa, bin defa hayır.

Ölemezdi.

O beni defalarca kurtarmışken ben onun ölümünü öylece izleyemezdim.

Gözlerimi sıkıca yumdum, kalbinin atışını duymak istedim.

"Susturun şu rüzgârı!" diye haykırdım. "Susturun şu göğü, susturun yağmuru! Barın'ın kalbinin sesi duyulmuyor. Barın'ın kalbi sustu! Oysaki onun kalbi hep güzel şeyler söyler. Onun kalbi susmamalı!"

Kime, ne söylediğimi bilmiyordum. Ne kadar zaman geçti hiçbir fikrim yoktu, odaklandığım tek şey göğsünden duymayı beklediğim kalp atışıydı ama sessizlikte kaybolmuştum.

Barın'ın sessizliği ölümmüş, ben bugün onu anlamıştım.

Saniyeler sonra, "Kalbi atmıyor," dedim kendi kendime konuşur gibi. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Atmıyor. O... Sahiden öldü mü?"

"Hayır," dedi Mirza hızla. Ardından ekledi. "Geberdi."

Bu cümle, damarıma dokundu. Kaşlarım neredeyse çeneme kadar indi, gözlerimde alevler yanıp söndü.

Islak çimenlerin üzerindeki parmaklarım çimenleri tırpanladı. Avuçlarıma yerleşen közler, saniyeler içinde ellerimin her bölgesini sardı. Yakıcı güç, ellerimin arasında çıkmayı beklerken dişlerim sertçe birbirine çarptı.

İçimdeki canavar bugün ikinci kez uyanmayı bekledi ve onu uyandırmak için ilk hamle Mirza'dan geldi.

Saçlarımı eline sarıp başımı çekerek beni ayağa kaldırmayı deneyen Mirza'ya karşı içimdeki acının zirveye çıkardığı gücümle ses tellerimi yırtacak şiddetle haykırdım. Ellerimi sertçe yukarıdan aşağıya salladım ve avuçlarımda biriken ateşi şiddetli bir rüzgârla birlikte beni izleyen muhafızların üzerine gönderdim. Tek elimi Mirza'ya savurduğumda

bedeni baştan ayağa alev aldı, metrelerce öteye savruldu. Durmadım, duramadım. Canevinden vurulmuş bir kaplan gibi kükreyerek tüm bedenimden yayılan ateşlerin ormanı sarmasına izin verdim. Etrafımda kim var kim yok umursamadım, iyi kötü ayrımı yapmadım.

İçim yandı, yüreğim alev aldı ve ben bu alevi somutlaştırarak canımı yakanların hepsini diri diri yaktım. Ateşin çatırtıları ormandaki tüm sesi kesti.

Gücümü dışarı savurdukça ayağımı bastığım zemin titredi, ağaçlar köklerinden ayrılıp sağa sola savruldu, kiminin üzerine devrildi kiminse tam yanma. Bedenimin yaydığı rüzgâr alevleri şiddetlendirdi, boğazımdan acı dolu feryatlar yükselmeye devam etti. Ses tellerim kopma raddesine geldi.

Önüme çıkan herkesi lime lime etmek istiyordum. Etrafım kızıl ateşlerle çevrelenmişti ve bu devasa alevlerin yakmadığı tek kişi bendim.

Bir de önümde cansız şekilde yatan Barın.

Barın'ın cesedi.

Cesedi.

Haykırdım, haykırdıkça daha fazla yaktım. Yüreğimin yangısı arttıkça ormanın içindeki yangın da devasa boyuta ulaştı. Alevler içinde kalan Mirza'nın haykırışını duyduğumda suratıma bir tokat yemiş kadar oldum. Sesi, kulaklarımı tırmalıyordu. Yanışı, içimi rahatlatmış değildi.

Hayır, intikamımı alamamıştım.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda oluşturduğum alev çemberinin birkaç metre dışında, bağıra bağıra yanmakta olan Mirza'yı gördüm. Gözü kara bir ifadeyle ona doğru yürüdüm, tam olarak yaklaşmadan evvel elimi açtım ve avcumun içinden taşan suyla Mirza'yı söndürdüm. Teninin çeşitli yerlerinde yanıklar bulunan adam ağzından çıkan iniltilerle sırtüstü yere düştüğünde bir robot ruhsuzluğuyla ona doğru ilerlemeyi sürdürüyordum.

Burnumdan soluyarak başucuna geldiğimde yüksek dereceden yanıkların olduğu pis suratındaki yarı baygın gözleriyle bana bakıyor, halsiz halsiz inildeyip duruyordu. Onu katletmek istiyordum. Ne ellerimden fışkıran su ne de gökten yağan yağmur söndürürdü beni. Çare, tam karşımdaydı.

Mirza'ya bakarken, "Bu ölüm senin için sıradan olurdu," dedim ve arka cebimdeki hançeri tek elimle çıkardım.

Belli belirsiz, "Yapma," dediğini işittim.

Gülümsedim.

Ve hançeri tıpkı onun da Barın'a yapmış olduğu gibi Mirza'nın boğazından geçirdim, yüzüme sıçrayan pis kanıyla beraber gözümü kırpmadan son nefesini hırıltılar eşliğinde can çekişe çekişe verişini izledim.

O gün anladım.

Ben içimde lanet taşımıyordum.

Ben lanetin ta kendisiydim.

Bölüm Dokuz

Dökülen Yapraklar

Etrafımı çevreleyen alevlerden çıkan zehirli gaz, aldığım her yavaş nefeste genzime kaçıyor, boğazımda yakıcı bir enare bırakıyordu. Önümdeki yaralı bedenin ortadan ikiye yardığım boynunun derisi sıyrılmış, kemikleri dışarı fırlamıştı. Dizlerimin üzerine çökmüş bir şekilde karşısında duruyor, boş bakışlarla hırıltısının dinmesini bekliyordum, bedeni birkaç saniyede bir sudan çıkmış balığı andıracak şekilde sıçrıyor sonra sırtı çamurlu zemine yapışıyordu.

Birden hepsi kesildi.

Bedeninden ayrılmak üzere olan başı sağ omzuna doğru düştü, hırıltıları sonsuza dek dindi. Olduğum yerden kalkmadım, çıkardığım yangın tüm sıcaklığı bedenime, yansımaları gözlerime işgal ederken öylece bir cesede çevirdiğim adamı seyretmeyi sürdürdüm. Ateşin çıtırtılarından başka hiçbir ses yoktu.

Dakikalar sonra dudaklarıma sızan metalik tatla transtan çıkmış gibi başımı yavaşça salladım. Etrafımı saran ateşten çembere dehşet içinde baktım, kafamı önüme eğdim ve önce Mirza'nın kanla kaplı cesedini sonra elimde tuttuğum, kanıyla lekelenmiş keskin hançeri gördüm. Öyle irkildim öyle ürperdim ki hançeri bu cinayetin faili olamayacağımı kendime ispat edercesine tiksinti dolu bir tavırla yere bıraktım, bir başka hançerin üzerine düşüp tıkırdadı, cesetten irkilerek geriye doğru sendeledim. Gözlerimi kapatıp açtım ama hâlâ oradaydı.

Başım, üzerinde kütlelerce ağırlık varmış gibi ağrıyordu, kulaklarımda tiz çınlamalar hâkimdi. Bedenimde güç kırıntısı dahi hissetmiyordum ama ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum. Koyu kanların çamurlaştırdığı toprak zeminden ellerimle destek alarak sızım sızım sızlayan bacaklarımla ayağa kalktım. Etrafım yüzüstü, sırtüstü, yan düşen ölü ya da yaralılarla doluydu. Yaralılar acı içerisinde yalvarır şekilde inliyorlardı, ayakkabımın tam ucunda ait olduğu gövdeden kopan çıplak bir kol bulunuyordu, neredeyse basacaktım ki son anda postallarımla üzerinden atladım.

Öyle yoğun bir koku vardı ki midem bulanıyordu, içindekileri dışarı çıkarmamak çok zordu. Bir kere öğürdüm fakat her nasıl olduysa kendimi tutmayı başarabildim.

Yüzlerce yaralı beden arasında ateşten çemberime doğru ilerlerken hayal meyal hatırladığım Barın'ı bulmak istedim, eli yüzü kan içindeki yabancı suratları görmezden geldim, uzaklardan araba sesleri duyuluyordu, duymazdan geldim. Elimi kaldırdım, gücümün son kırıntılarıyla tüm ateşi söndürdüm. Ve sonra birkaç metre ötemdeki Barın'ı gördüm. Baştan ayağa ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Bir kez daha kâbus olmasını dilemiştim fakat hâlâ orada olduğunu bilmek yüreğimin dehşet içinde teklemesine sebep oldu.

Barın, ölmüştü.

Benim için.

Ben bunu... Mehsa'ya nasıl söyleyecektim?

Abisinin cesedini, ona nasıl götürecektim?

Başımı avuçlarımın arasına almak, saçlarımı çekiştirmek, kendime işkence etmek istiyordum. Etrafa yaydığım is kokusunun kaynağı ruhumdu, ciğerimdi. Barın'ın yanına ulaştığımda etrafıma baktım, yüzlerce kişinin ölümünün sebebi, koca bir evreni savaşa sürükleyen tek kişiydim. İki taraf da benim için mücadele ediyordu, kimileri öldürmek kimileri yaşatmak için. Ve ben ortadan kalkarsam her şey bitecekti. Tüm bu kasvet sonlanacak, savaşlar dinecek, ölümler yaşanmayacaktı. Tek problem bendim.

Alaz'ın gözlerine çöken yorgunluğun, ailesine sırt dönüşünün, saygınlığının azalışının, stresinin sebebi bendim. Şimdi neredeydi? Bilmiyordum. İçimde öyle kuvvetli fakat öyle lanetli bir güç vardı ki canımdan öte olan sevdiğim adamı kendi ellerimle engellemiştim, benim daha fazla yaşamaya hakkım yoktu. Üzerimde büyük bir sorumluluk hissediyordum, sağlıklı düşünemiyordum ama bir an için yapacağım en doğru hareket o gibi geldi.

Ben yok olursam her şey bitecekti.

Eğer kendimi ölümcül derecede yaralarsam Alaz'ın da beni öldürmekten başka şansı kalmayacaktı.

Belki ben ölürsem, içimdeki bu lanetli gücü de alıp gidersem artık magloları öldürmek için de bir sebep bulamazdı kimse. Sadece ben ölürsem tüm sorunlar çözülürdü belki de... Sonuçta Lukifer'in gücünü taşıyan bendim.

Bu düşünceyle birlikte yutkundum, her şeyin daha güzel olacağını düşündüm, eğildim ve Barın'ın canını alan kanlı hançeri sağ elime

aldım. Doğrulduğumda titreyen iki elimle kavradım üstünde Varilok Sarayı'nın mührü bulunan hançerin gümüş işlemeli kabzasını, yakamın kenarından görünen eşlik mührümüze baktım.

Alaz'la olan tüm anılarım bir film şeridi gibi gözlerimin önünde canlandı.

Kirpiklerimde asılı duran iki iri ve sıcak damla yanaklarımdan çeneme doğru usul usul süzüldü.

Bu, bir gün gerçekleşecekti.

Başka şansımız yoktu.

Bizim önümüzde engebesiz bir yol yoktu, bizim önümüzde engebeli bir yol da yoktu, bizim aşkımızın geleceği için aşılması imkânsız uçurumlar bulunuyordu, güneşe tırmanmak mümkün değildi, aşağıda tipi vardı.

Bunun, alacağım son nefes olduğunu düşünerek ormandaki zehirli gazı içime çektim, mührüme nişan aldım, gözlerimi kapattım ve çok fazla düşünmeden hançeri göğsüme indirdim.

Hançerin keskin demiri göğsüme değdi ancak iki elimi sıkıca kavrayıp beni durduran güçlü eller sayesinde saplanamadan öylece durdu. Ellerin sahibi, ellerimi bırakmadan beni göğsüne bastırdı ve, "Ne yapıyorsun?" dedi içinden telaş akan, oldukça güç çıkan sesiyle. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Alaz'dı.

O olduğunu anlamak için yüzünü görmeme, sesini duymama gerek yoktu. Tek dokunuşuyla fark etmiştim beni sinesine bastıran şefkatli ellerin ona ait olduğunu. Şimdi, değil hançeri göğsüme indirmek, ellerimi hareket dahi ettiremiyordum. Başım hafiften ona doğru çevrilince varlığı beni az da olsa kendime getirmiş, muhtaç olduğum adı dudaklarımdan bir yardım feryadı gibi dökülmüştü.

"Alaz."

"Buradayım," dedi tüm acımı sahiplenmek isteyen ses tonuyla. Önce kılıca sıkı sıkıya sardığım ellerimi açtı, direnmedim. Hançeri ellerimin arasından aldı, sakince yere bıraktı.

Önüme döndüm, yerdeki Barın'a baktım ve durumu Alaz'a izah etmek için, "Barın..." dedim bu sefer.

Beni kendine çevirdi, avuçlarını yüzüme yasladı ve simsiyah gözlerini gözlerime odakladı. "Biliyorum," dedi, sakin olmayı deniyordu fakat bu manzaranın onu da yaraladığını görüyordum. Alnının sol tarafında belirgin bir oyuk oluşmuştu, oyuktan akan kanlar yüzünün

sol tarafını kırmızıya bürümüştü. Onu böyle görmek beni sarstı ancak yaşıyor olmasının verdiği rahatlık üzerimdeydi.

"Barın..." dedim yeniden. Artık Alaz'ın yüzü bulanıktı. "Barın öldü, Alaz. Barın öldü!"

Ağlamak için tam bu zamanı bekliyormuşum gibi kafamı göğsüne yaslayıp acı içinde haykırdığımda Alaz, sağ avcunu başımın arkasına yasladı, parmakları saçlarımı okşarken beni sakinleştirmek için hiçbir şey söylemedi.

Söyleyemedi.

☽

Ormandayken işittiğim araç sesleri, ordumuza aitti.

Başlarında Bars'ın bulunduğu askerlerimiz, Varilok muhafızlarından önce alana yetiştiğinde vakit kaybetmeden Barın'ın *cesedi* alınmış, arkası geniş arabalardan birine konmuştu. Kuray ve Liva, gücümün etkisiyle geriye püskürtülmüşlerdi fakat bunu nasıl ayarladığımı bilmesem de sadece ufak tefek yaralanmalarını sağlamıştım. Belki de yalnızca şanstı.

Gözyaşlarım yol boyunca dinmemişti, defalarca gözlerimi kapatıp açtım, belki bir defa da olsa uyanırım ve kendimi yeniden bu korkunç günün sabahında bulurum diye. O zaman, Barın'a kesinlikle bizimle gelmemesini söylerdim, Mehsa'yla aralarını düzeltirdim. Kimbilir, bizim tarafımızda olması için Helen'le bile konuşurdum...

Fakat anın içindeydim, hiç olmadığı kadar korkunç bir gerçeğe şahitlik ediyordum. Ferman öldüğünde üzülmüş, ağlamış ve etkisinden çıkamamıştım. Ancak Barın'ın ölümü yüreğimden bir parçayı da koparmıştı beraberinde.

Sarayın kaleleri göründüğünde gözlerimden yaşlar süzülmeye devam ediyordu, kapkara bulutlar, rüzgâr ve yağmur birlik olmuş, Barın için ağıt yakıyordu. Aldığım oksijen, ciğerlerime ulaşmıyordu. Mehsa'yı düşündükçe daha kötü oluyordum, sesi şimdiden kulaklarımda çınlıyordu, isyan çığlıklarını işitebiliyordum.

Girişe geldiğimizde kapılar kendiliğinden iki yana açıldı ve simsiyah araçlar sessiz bir konvoy halinde girdi. İçerisinde oldukça belirgin şekilde matem havası olan sarayın her köşesi ağlıyordu sanki; çimler, ağaçlar, duvarlar, bayraklar, kapılar... Ortaya konmuş, kahraman ölüler için inşa edilen yüksek, mermer taşın etrafında bulunan halkımız hüzün yüklü bakışlarla izliyordu arabaları.

Araçlar durduğunda can yakan "Abi!" haykırışını işittim Mehsa'nın ve ürperdim. Muhafızlar tarafından büyük araçtan çıkarılan Barın'ın cesedine doğru hızla koşuyordu. Barın'ı taşıdılar; yüksek, mermer taşın üzerine koydular, babalar çocuklarının yüzlerini kapattı, anneler hıçkıra hıçkıra ağladı.

Mehsa, ulaşamadan evvel tekrar, "Abi!" diyerek yere düştü. Kimsenin onu kaldırmasına fırsat vermeden, hiç oyalanmadan ayaklandı, kalan yolu bitirdi. Avuçlarını mermerin üzerine yasladıktan sonra, "Abi!" dedi tekrar ve, "Hayır," dedi kendi kendine.

Arabadan inecek, ona yürüyecek, sarılacak, destek olacak gücü kendimde bulamıyordum.

Alaz, bana baktı. "İnmeliyiz," dedi sessizce. Yutkunmayı denedim fakat ağzım kupkuruydu, boğazımdaki yumru devasa bir hale büründü. Elimi kapı koluna attım, kapıyı açtım. Dışarı çıktığımda havada esen soğuk rüzgâr, yakıcı, ateşten bir yel gibi sardı bedenimi. Mehsa'ya doğru bir adım attım, yere düşmemek için kendimi zorladım. Çok geçmeden Alaz yanıma geldi, alnındaki kan kurumuştu, belimden tutarak bana destek oldu, beni Barın ve Mehsa'nın yanına doğru yürüttü.

Mehsa, titreyen elleriyle Barın'ın solgun yüzünü avuçlayıp suratının her bir zerresini okşarken, "Hayır," dedi. Henüz cam kadar mavi gözlerinden bir damla yaş akmamıştı, şoka girmiş gibiydi. "Şaka mı yapıyorsun abi?" dedi. "Barışalım diye mi yapıyorsun?"

Bu söylediklerine karşılık sesli olarak iç çeke çeke ağladığımda Alaz daha fazla yaklaşmamıza izin vermeden durdu, başımı göğsüne yasladı, omzumu okşadı.

"Özür dilerim," dedi Mehsa sessizce. "Yüz kere, bin kere özür dilerim. Bak yemin ederim, hatamın farkındayım. Hiç sana layık bir kardeş değilim ama düzeleceğim, yemin ederim abi. Kalk. Tamam, barışalım ne olur. Uyan."

"Uyan!" diye çığlık attığında gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım, hıçkırıklarım sıraya dizilip boğazımı zorladı.

Hâlâ ağlamaya başlamamış olan Mehsa, "Uyanmıyor," dedi ve başını kaldırıp kalabalığın içinde bir yerlere baktı. "Şifacılar! Baksanıza, uyandırsanıza onu! Ne dikiliyorsunuz orada!"

Bars'ın eli Mehsa'nın omzuna yerleşti. "Mehsa, Barın..."

"Hayır," dedi Mehsa, iki eliyle kulaklarını kapattı. "Hayır, ölmedi! Ölmedi! Ölemez!" Başını hiddetle iki yana salladı. "Ölemez! O benim abim, o benim annem, o benim babam, o benim ailem, o benim her

şeyim. Hayır! Hayır!" Art arda iki kez daha hayır, dedi ve bir anda çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Kendini kaybetti, minyon bedeni azılı bir depreme tabi tutulmuş gibi titredi, başını Barın'ın çıplak, kanlı göğsüne yasladı, omuzları sarsıla sarsıla ağladı.

Bir adım daha ilerleyemedim, omzundan tutup ona destek olamadım. Güçlü durmam gerektiğinin farkındaydım fakat vücudumun çeşitli yerlerindeki kurumuş kan lekelerinin sunduğu kahramanlığın aksine güçlü göründüğümü hiç sanmıyordum.

Bars, Mehsa'yı Barın'ın gövdesinden çekip aldı, kollarını yatıştırmak ister gibi Mehsa'nın bedenine sardı fakat Mehsa ona sarılamadı. Sadece başını göğsüne yasladı tükenmiş bir vaziyette. Art arda hıçkırdı, nefes alışverişleri konuşmasına mâni olunca elleriyle boğazını tuttu. "Ben ne yapacağım şimdi? Tüm ailem gitti. Ne yapacağım ben şimdi?"

Barın'a baktı, orada olmadığını görmek ister gibi baktı fakat cesedi yeniden görünce daha yüksek sesli ağlamaya başladı. Öyle ki bedenini daha fazla taşıyamadı, dizlerinin üzerinde yere düşecekti ki Bars, Mehsa'yı kollarından yakaladı, Mehsa'nın bilinci gittiğinde onu kucağına aldı ve şifacılardan birine başıyla gel işareti yaparak karısını sarayın içine götürdü.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz yükselen ağlama seslerine karşılık en yaşlı maglo erkeği İhtiyar Halep, asasını yere vura vura Barın'ın yanına ilerledi. Asasıyla üç kere beton zemine vurup tok ses çıkardığında uğultular ve ağlayışlar yeniden dindi. Yaşlı adam, üzerine gölgelerin düşmüş keskin bakışlara sahip kahverengi gözlerle tek tek etraftaki kalabalığa baktı.

"Kesin ağlamayı!" dedi gür sesiyle. Sağ elinin işaretparmağıyla Barın'ı gösterdi, kafasını ona çevirmedi. "Burada, bizim için canını veren bir kahraman yatıyor! Sıradan bir ölü değil! Zayıflık göstergesi olan ağlayışlarınızı kendinize saklayın ve savaşçı kahraman Barın Kılıç'ın aziz ruhunun cennetin en güzel köşesinde yer bulması için ona dua edin!"

Tüylerim diken diken oldu.

Yaşlı adam, Barın'ın sağında bulunan ve bugün aldığı canların kanlarıyla lekelenmiş kılıcını eline aldı, gökyüzüne doğru tuttu, başını yukarı kaldırdı ve göğe baktı. Kılıcı indirdi, Barın'ın gövdesinin üzerine dikey olarak koydu ardından sağ ve sol elini kılıcın kabzasının üzerinde buluşturdu. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

İhtiyar Halep, elini Barın'ın ellerinin üzerine koydu, "Gözlerinizi kapatın," diye emir verdi.

Bu, sarayda gerçekleştirilen ilk cenaze töreniydi.

Başımı Alaz'ın göğsüne yaslayarak gözlerimi kapattım, sıcak damlalar yanaklarımda yer etti.

"Zürriyetimiz, hürriyetimiz, sıhhatimiz için canından geçen Barış Kılıç'ı, cennetindeki altın tahtlardan birine yerleştir, günahlarını bağışla. Onu, hepimiz için unutulmaz kıl."

Herkes, içinden aynı dilekleri tekrarladı.

☽

Bu evrene geldiğim günden beri kendimi bu denli karanlıkta bu kadar çıkmazda hissettiğim tek bir gün olmuştu.

Alaz'ın, beni kendi elleriyle eski dünyama gönderdiği gün...

Bir daha o hisse bürünmekten hep kaçmış, sakınmış, korkmuştum. Fakat şimdi yeniden o güne dönmüş kadar karanlıkta hissediyordum kendimi. Bir boşlukta süzülüyordum, acıyla dolan yüreğim sessizce ağlıyor, gözyaşlarım ona eşlik ediyordu.

Banyonun kapısı açıldı, loş odanın içinde duyulan ayak sesleriyle birlikte kafamı yavaşça yukarı kaldırdığımda gövdesinde irili ufaklı çizikler bulunan, alnındaki yara pembeleşmiş Alaz'ı görünce az biraz sakinleştim fakat hâlâ çok iyi değildim. Gövdesi ve ayakları çıplaktı, bacaklarına siyah bir eşofman altı geçirmişti. Aceleci adımlarla yanıma geldi, önümde diz çöktü. Sağ avcu gözlerimden akan yaşların ıslattığı yanağıma yerleşti, gözleri gözlerime saplandı. Başparmağı usul usul yanağımı okşarken alt ve üst kirpiklerim birbirini örttü.

"Bebeğim," dedi fısıltıdan farksız çıkan sesiyle. "Temizlenmen gerekiyor. Hadi, bana yardım et."

Kan, is ve çamur kokuyordum. O metalik koku midemi yakıyor, çalkalıyor, kusma isteği oluşturuyordu. Kollarım benden ayrı hareket etti sırf bu yüzden, çok az yukarı kalktı. Alaz ne ara üzerime geçirdiğini bilmediğim siyah tişörtü gövdemden çıkardı, kıyafetlerimi odanın bir köşesine bıraktı. Herhangi bir yaramın olup olmadığını anlamak amacıyla yer yer çamur ve kana bulanmış gövdemi inceledikten sonra pantolonumun düğmesine uzandı, açtığında karın bölgemde büyük bir rahatlama hissettim. Pantolonumu bacaklarımdan çekti, yeni doğmuş bir bebekten farksız kaldığımda kolunu sırtıma dolayarak beni kucakladı.

Hiddetli fırtına camlara çarptıkça yağmur damlalarıyla birlikte pencereler titriyordu. Saniyede bir de saatten tik tak sesleri duyuluyordu. Onun haricinde odamızı da sarayı da sükût yutmuştu.

Alaz beni sıcacık suyla dolu küvetin içine bıraktığında bedenimin buna olumlu tepki verdiğinin bilincindeydim fakat ruhum hâlâ kafesinde daralmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Kolumu kaldıracak halde değildim. Önce saçlarımı şampuanladı, parmak uçlarıyla kafa derime masaj yapar gibi yıkadı. Canımı acıtmaktan korktuğundan olacak, taramadı. Canım daha ne kadar acıyabilirdi bilmiyordum, Barın'ın yüzü aklıma geldikçe gözlerimden yaşlar süzülüyor, asla dinmiyordu.

Duş başlığıyla saçlarımı durularken yüzümü de yıkadı, başparmakları göz altlarımı sildi belli aralıklarla. Gövdemi en ufak yanlış hareketiyle kırılacak bir porselen bebekmişim gibi lifledi; omuzlarımı, karnımı, kasıklarımı, bacaklarımı, kirin ulaşamadığı fakat manevi pisliğin olduğu her bir noktamı temizledi. Ruhum henüz iyileşmese de bedenim artık daha iyiydi.

Banyodan çıkardıktan sonra bornozumu giydirdi, kıyafetlerimi giydirmek için beni tekrar yatağın üzerine oturttu. Aramızda tek kelime geçmiyordu fakat varlığı yetiyordu. Getirdiği kıyafetleri yanıma bıraktıktan sonra bornozumun kuşağını çözdü, havlu kumaş omuzlarımdan iki yana düştüğünde hafiften yükseldi.

Geri çekildi, iç çamaşırlarımı giydirdi ve kendi rahat tişörtlerinden birini başımdan geçirdi.

Bedenimde savaşın hiçbir izi kalmadığında yanıma oturdu, elini yüzüme çıkardı, ıslak saçlarımı geriye doğru attı. Kendinden önce benimle ilgilendi, her zaman yaptığı gibi. Önceliği hep bendim, bu asla değişmiyordu. Yüzümü okşarken ona bakıyordum ama nafileydi. Zihnim boş bir çöl arazisinden halliceydi; sıcaktı, bunaltıcıydı, kuraktı, hiçbir şey yoktu. Fikir yoktu, düşünce yoktu, yalnızca acı vardı diğer tüm hücrelerimde olduğu gibi. Gözlerimdeki yaşlar kurudu, anılar yok oldu. İçime içime ağlamayı sürdürüyordum, ellerim temizlendiği halde tenimde kan görüyordum.

Siyah hareleri yüzümü mercek altına alırken eli saçlarıma ulaştı, saç tellerimi şefkatle okşarken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Sevgilim," dedi neredeyse fısıltı gibi çıkan yatıştırıcı sesiyle. "Konuşmak istersen buradayım. Hiçbir şeyi içine atma."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Hissizleştim," diye yanıtladım belli belirsiz. "Boş... Bomboş, çorak bir arazide gibiyim. Ağlamak istiyorum, gözlerimden yaş akmıyor. Uyumak istiyorum, uyandığımda... Her şeyin bir rüya olacağını düşünerek gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum. Gerçek..." Yutkundum. "Alaz, bu acı çok gerçek. Alaz... Bu acı... Gözlerimi kapatınca geçmez."

"Geçecek," dedi, tek elini başımın arkasına koyup kafamı göğsüne yaklaştırdı. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. "Hiçbir acı sonsuza dek ilk günkü gibi kalmaz."

"Nasıl?"

"Alışacaksın," diye karşılık verdi. "Kaybetmeye.... Çetin bir yolda ilerlemeye çalışıyoruz güzelim, kayıplarımız olacak. Bunun bilincindeyiz. Barın da bilincindeydi."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Böyle olmamalıydı. Bu kadar erken olmamalıydı. Barın... Olmamalıydı."

Boğazım düğümlendi.

Gözlerim yeniden yaşla dolduğunda akan burnumu çektim, elimin tersiyle burnumu sildim. Yutkunmayı denedim. "Daha... Dün sabah onunla eğitim yaptım. Daha bu sabah bana Liva'nın onu ölüme sürükleyeceğinden korktuğunu söyledi. Barın..." Konuşmakta güçlük çektim. "Ölmek istemiyordu. Yaşamak istiyordu, yaşamalıydı. Keşke..." Hıçkırdım. "Keşke ben..."

"Bunu, bir daha ağzına alma," dedi Alaz sertçe. Güç konuşuyordu. "Kendini, bir daha ölüm kelimesiyle yan yana getirme. Yapma. Beni ne kadar yaraladığının farkında değil misin? Hiç mi önemim yok senin için?"

Başımı göğsünden kaldırarak ıslak kirpiklerimle ona baktım. Yeniden burnumu çektim ve, "Öyle önemin var ki..." diye yanıtladım. "Yüzüne çöken yorgunluğun sebebi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Benim için değmez." Kafamı hayır, dercesine sallarken burnumu çektim. "İçindeki laneti bile kontrol edemeyen benim için değmez." Dilimle dudaklarımı ıslattım, bakışlarımı yere iliştirdim. "Keşke, buraya geldiğim ilk gün yakalanıp zindana atılsaydım... Keşke, sadece öldürmek istediğin biri olarak kalsaydım, keşke bana hiç âşık olmasaydın... Keşke..."

"Sus," dedi Alaz, yeni bilenmiş bıçaktan daha keskin sesiyle, sözlerimi devam ettirmeme izin vermedi. "Benim 'iyi ki'lerimi keşkeye çevirme. Yapma bunu." Elini yüzüme çıkardı, yanaklarımda biriken yaşları başparmağıyla nazikçe temizledi. "Kendine zulmetme, haksızlık etme. Bugün ne kadar cesur davrandığının farkında değil misin? İçindeki gücü kötüye kullanmadın Efsun, arkadaşını unutmadın. Ne yaptıysan onun için yaptın. Lukifer'e teslim olmadın."

"Mirza'yı öldürdüm."

"Pişman mısın?"

Dilimle dudaklarımı ıslattım, öyle kurumuşlardı ki dudaklarım soyulmuş, ölü deriler dilime gelmişti. Yutkunmayı denedim. "Değilim," dedim sessizce. "O... Barın'ı öldürdü. Belki de aramızdaki en masumu..."

Kafasını evet, dercesine hareket ettirdi. "Bir savaştayız. Bunu yapmasaydın o seni öldürecekti. Ve tüm bu masumları... Kendini suçlayacağın bir durum yok."

"Ölümle burun burunayız." Kirpiklerim titredi. Dehşet içinde ona bakıyordum. "Alaz... Ya sen..."

Devamını getiremedim, gözlerimden patır patır damlalar aktı, yanaklarım tuzlu suyun etkisiyle yandı. Alaz söyleyeceğimi anladı, beni kendine çekti ve başımı sinesine bastırıp, "Seni bırakmayacağım," dedi. "Beni kaybetmeyeceksin. Senin için Efsun, kendimi sakınacağım." Saçlarımdan öptü bir kez daha. "Ağlama daha fazla, yakma canımı. Ya da göster acılarını, neren acıyorsa tam oradan öpeyim seni. Efsun... Bir yolunu bulsam, canını yakan tüm acıları kendi yüreğime hapsederim ben."

"Biliyorum," diye fısıldadım sessizce, iyice sokuldum sinesine güç almak istercesine. "Bugün... İçimde alevleri arşa yükselen bir yangın var, ruhum büyük bir yangınla cebelleşiyor. Nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

Dudaklarını alnıma bastırdı, uzun ve hisli bir öpücük bıraktı tam o noktaya. "Acı olacak," diye karşılık verdi. "Seni güçsüz birine çevirmek için üst üste darbeler savuracaklar. Fakat bunlar seni yıkarsa onlara istediklerini vermiş olursun. Bunu istemezsin, değil mi?"

İstemezdim.

"İstemem."

"O zaman, acını gücüne kat. Bu gece üzül ama yarın eskisinden daha güçlü uyan. Ancak böyle başa çıkabilirsin."

Başımla onayladım. Ancak gözlerimden Barın için iki damla daha süzüldü o an, buna asla engel olamıyordum. Daha fazla ağlamamak için gözlerimi sıkı sıkıya yumdum, Alaz'ın gövdesine daha sıkı sokuldum ve hıçkırıklarımın arasında sabaha karşı zorla uyudum.

Bölüm On

Ve Eğilmeyen Dallar

İki ay sonra

Barın, aramızdan ayrılalı çok olmuştu. Ölümle tanıştığınız ilk gün, bu acı sizinle ilelebet durur sanıyordunuz ama bir iki ay içinde istemsizce onsuz hayata alışıyordunuz. Elbette ağlama krizleri, duygusal geçişler ara sıra oluyordu fakat ilk günkü kadar derin hissedilmiyordu. Hayat devam ediyordu ve bir süre sonra siz, onun için yaşamaya başlıyordunuz.

Barın'ın ölümü beni sarsmış, kendime getirmişti. Bana kim olduğumu, ne için yaşadığımı hatırlatmış, sahip olduğum gücün üstüne daha çok gitmemi sağlamıştı. Lukifer hâlâ ara sıra rüyalarıma yön vermeyi deniyordu ancak onu elimden geldiğince engelliyordum. Rüya ve gerçeği ayırt etmek için çalışmalar yapmıştım. Barın öldüğünden beri daha güçlü daha gözü kara hissediyordum. Eğitimlerden aldığım sonuçlar da bunu gösteriyordu.

Öte yandan Alaz'la bu süre zarfında aramıza zaruriyetten doğan bir mesafe girmişti. Günümün çoğu kısmını hâlâ toparlanamayan Mehsa'ya ayırdığım için geçen günlerde birlikte uyuyabildiğimiz anların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Beni ve benimle daha çok zaman geçirmeyi özlediğini biliyordum, onu özlemiştim fakat bu bir süreçti ve hepsi yavaş yavaş düzeliyordu.

Sağ elimde tuttuğum kılıcı havaya kaldırdım, yere indirmeden önce sol elimle geriye püskürtme büyüsü yaptım ve düşmanımı tek hamlede sırtüstü yere devirip iki ayağımla ellerine basarak kılıcımın ucunu şahdamarına dokundurdum. "Son duanı et."

"Beni çok etkilediniz. Ebediyete ulaşmadan evvel sizinle bir gece geçirebilir miyim?"

Alaz'ın arsız sözüne karşılık dudağımın kenarları kıvrıldı. O bana büyük bir arzu ve beklentiyle bakarken kılıcımı boğazından çekip tek hamlede arkamdaki kabzasına yerleştirdim. Geriledim ve iki bacağımın arasında kalan bedeninin üstüne oturdum.

Alaz harekete geçmek için başını yukarı kaldırsa da buna izin vermedim. "O, eğer siz yenseydiniz gerçekleşecekti sevgili kurbanım."

"Bir şeyi unutuyorsun ama," derken ellerini bacaklarımın üzerine koyup kalkmamı bir şekilde engelledi. "Eşiz biz. İsteklerimizin de eş olması gerekiyor."

Bunu elbette istiyordum fakat Alaz kendinden o kadar eminken onu yenmiş bir Efsan olarak haklı gururumu sürdürmeliydim. Biraz süründürmekten zarar gelmezdi.

"Sevgili kralımız her gün eşliğe dayalı bir yeni kural uydurmasaydı dünyamız..." diye alay ettim. "Kaybettin, Alaz Şahzade. Kabullen. İtaat et."

Hafiften doğruldu. "Sana istediğin her an itaat edebilirim. Çok güzel yaparım."

Gülüşüm iyice büyürken kaşlarımı yukarı kaldırdım ve bu defa heceledim. "Kay-bet-tin."

İç çekti. "Bir el daha?"

Başımı olumsuz anlamda sallayıp omuz silktim. "Kaybettin."

Ve çevik bir hareketle üzerinden kalktım.

"Efsun," diye seslendi arkamdan. "Ah! Boynum. Kesildi galiba gerçekten. Ne bu, kan mı?"

Saraya doğru ilerlerken omzumun üzerinden ona baktım. "Bir de kral olacaksın. Yakışıyor mu böyle düzenbazlıklar?"

İki eliyle ıslak çimlerden destek alıp gövdesini biraz daha yukarı kaldırdı. "Yirmi altı yıllık hükümdarım, böyle esaret görmedim."

Kısık sesli bir kahkaha atarken avcumu alnıma yasladım. "Sen benim dünyamda yaşasaydın kesinlikle semt çocuğu olurdun."

Yeniden önüme dönüp yürümeyi sürdürdüğümde ilk olarak, "Senin dünyan burası!" diye seslendi. Ardından, "Semt çocuğu da olsam yine seni bulurdum," diye ekledi.

O da ayaklanmıştı artık, peşimden geldiğini hışırtılardan anlıyordum. Tek elimle ağaç kovuklarına dokuna dokuna ilerlerken, "I-ıh," dedim. "Ben semt çocuklarından hazzetmem."

"Fark etmez," diye karşılık verdi. "Burada da başta benden hiç hazzetmiyordun."

"Ama çekici buluyordum," diye itiraf ettim çekinmeden. "Semt çocuklarını pek çekici bulmam."

"Demek çekici buluyordun," dedi ve hiç ummadığım bir anda beni belimden tutup kendine çekti, gövdem gövdesine yapıştığında alnını alnıma yasladı. "Seni çatık kaşlı, hırçın kız..."

Kalbim tekledi. Sırtım ağaç kovuğuna yaslandığında Alaz ve ağacın arasına sıkıştım. Alnımı, gözlerimi, yanaklarımı öptü. "Borcum olsun, bir daha yenersem sen benden bir şey alırsın. Bugününü bana ayır."

Parmaklarımı nemli yanaklarında gezdirdim. "Mezarlığa gideceğim," diye fısıldadım sessizce. "Bana birkaç saat izin ver."

Ondan bir kez daha anlayışını istediğimde içine derin bir nefes çekti. "Tamam," dedi ve benden uzaklaşmadan önce alnıma bir buse kondurdu. "Seninle geleyim mi?"

Kafamı hayır, dercesine hareket ettirdim. "Mehsa oradadır. Rahat hissetmez."

"Pekâlâ," dedi ve ellerini belimden çekti. "Düş önüme. Saraya girene kadar peşindeyim."

Gülümsedim. Parmak uçlarımda yükseldim ve pürüzsüz yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni çok seviyorum."

Yanağımı okşadı. "Sana âşığım," diye karşılık verdi. "Ve bununla yetinemem. Yürü hadi."

Önünden ilerlemek yerine elini tuttum ve ormanın içinde biraz öyle yürüdük. Saray alanına geldiğimizde mezarlığa gideceğim için beni yalnız bıraktı.

Mezarlık... İçinde sadece Barın'ın mezarının olduğu mezarlık... Dileğim oydu ki tek o olsun. Bu sarayın içinde başka kimse gömülmesin toprağın altına, bir tek Barın'ı ziyaret etmek için gelelim buraya.

Güzel kardeşim, abim Barın, öyle derin bir yara almıştı ki Mirza'nın kılıcından, ne süsen çiçeği fayda olabilirdi yarasına ne benim kanım. Gülümseyerek ayrılmıştı aramızdan, hepimizin hafızasında güzel anılar bırakmıştı. Onun hançeri artık benimdi ve bu biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Aldığım her kötü can, Barın'ın öcü olacaktı.

Yağmur çiseliyor, rüzgâr usul usul esiyordu. Soğuktan ziyade, ferah bir hava hâkimdi. Toprağının etrafı gri taşla örülmüş mezarın yanında toprağı seven siyah giysili bir kız vardı. Elbette o kız Mehsa'dan başkası değildi. Yanına ulaştığımda elimi omzuna koydum, "Kardeşim," dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

Siyah bir şalın gelişigüzel örtülü olduğu kafasını bana doğru çevirdi hafifçe. Biraz tebessüm etti mezara bakarak. "Bak, Efsan da geldi. Sana, seni bundan sonra hiç yalnız bırakmayacağız, derken yalan söylemiyordum."

Gözlerim sızladı. Buruk bir tebessüm gönderdim. *Barın Kılıç* yazan mezar taşının hemen altında kahramanlığıyla ilgili methiyeler düzülen

bir dörtlük bulunuyordu. Baktıkça kötü olduğumdan başımı çevirdim, Mehsa'nın ıslak sırtını sıvazlarken, "Ne zamandır buradasın?" diye sordum. "Sırılsıklam olmuşsun."

Bilmiyorum, dercesine dudaklarını büktü. "Zamanı hesaplamıyorum, istediğim tek şey tüm gün, sadece abimin yanında olmak. Son zamanlarda yapamadığım gibi... Buraya gelince sen de öyle hissetmiyor musun Efsan, sanki hâlâ yanımızda..."

Öyle hissediyordum. Buraya geldiğimde Barın'la karşılaşmış, bana bir espri yapmış gibi sakinleşiyor hem ağlamak hem gülmek istiyordum.

Mehsa, mezardan bir avuç toprak aldı, burnuna götürüp gözlerini kapatarak kokusunu içine çekti. Ardından avcunu bana uzattı. "Koklasana. Toprağına sinmiş kokusu."

Başımı eğdim, toprağı kokladım. Sahiden de öyleydi, Barın'ın kokusu toprağa karışmıştı, gözlerimi açtığımda onu görecekmişim gibi hissettiriyordu. "Bence şu an bizi izliyor," diye fısıldadım. "Bu iki kaçık burada da bir türlü yalnız bırakmıyor beni, diyordur. Sırf daha fazla ziyaret etmeyelim diye yarın geldiğimizde toprağı kötü kokarsa şaşırmam."

Mehsa, sessiz ağlayışlarının arasında güldü, burnunu çekti. "Hiç kusura bakma abi," dedi gülerek. "Ben yanma gelene dek kaçışın yok artık."

Kafamı Mehsa'ya çevirdim ve anında silinen gülüşümle ona baktım. "O nasıl laf? Mehsa, lütfen kurduğun cümleleri düzgün seç. Ben bir kaybı daha kaldıramam."

"Önünde sonunda öleceğiz, burada hiçbirimize sonsuz bir yaşam yok," dedi, o da artık gülümsemiyordu. İç çekti. "Abim gibi ölmek isterim ben de. Kahraman olarak... Canımı, verdiğime değecek bir şey adına kaybetmeyi isterim. Ne gururlu bir ölüm, öyle değil mi? Topraklarımız adına ilk can veren, bu uğurda ölen ilk kahraman." Tebessüm etti. "Ölümü her ne kadar istemese de bir kahraman olarak anılmayı hep isterdi."

Mezar taşına bakma cesaretinde bulundum, Barın'ın büyülü bir fotoğrafı işlenmişti, fotoğraf hareket ediyordu, üstünde siyah bir gömlek ve ceket, yüzünde bakan kişiye neşe veren bir gülümsemesi vardı. Gülümsemesi, sağ yanağında kusursuz bir oyuk olarak beliriyordu. Onu görmek boğazıma kocaman bir yumru oturmasına neden oldu, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip bakışlarımı tekrar Mehsa'ya iliştirdim. "Bizim kahramanımız," dedim titreyen sesimle. "Hep öyle kalacak."

Başını onaylarcasına hareket ettirdi. Gözleri hafiften yukarı doğrul. duğunda gülümsedi. "Çocuklar mezarını asla boş bırakmıyorlar."

Baktığı yönü izlediğimde kız oğlan karışık bir bölük çocuğun koşar adımlarla bize, daha doğrusu mezara doğru ilerlediğini gördüm. Ellerindeki oyuncak kılıçları havaya kaldırıp, "Kahraman Barın Kılıç, Kahraman Barın Kılıç!" diye bağırıyorlardı. Çocukların aklında Barın artık devleşmişti, tıpkı sarayın içinde yaşayan diğer herkes gibi. Barın'ın ölümü hepimize güç vermişti. Ölümüyle bize inanç aşılamıştı.

Mezara ulaşan çocuklara buruk bir gülümsemeyle baktım, gözleri ilk olarak beni buldu hepsinin sonrasında küçük bedenleriyle reverans yaptılar. "Merhaba Efendim," dediler hep birlikte. Onlardan birkaç yaş büyük görünen kara yağız bir oğlan öne atıldı. "Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz majesteleri. Ama izniniz olursa her gün yaptığımız gibi Kahraman Barın Kılıç Efendi'mizi anmak istiyoruz. O bizimle çok ilgilenirdi!"

Diğer çocuklar altdudaklarını büzüştürerek konuşan yavrucağızı onayladılar. Gurur dolu bir hüzün hâkimdi minik suratlarında.

"Elbette anabilirsiniz, sizi burada gördüğüne çok seviniyordur eminim."

"Altmış üç gün boyunca mezarını ziyaret edersek biz de büyüyünce onun gibi kahraman olabilirmişiz," dedi sarışın bir kız çocuğu. "Kahramanlığın cinsiyeti olmazmış."

"Olmaz tabii," dedi bir başka erkek çocuğu. "Kraliçe'mizin binlerce düşmanı tek başına alt ettiğini duymadınız mı? Bizim kraliçemiz bir kadın kahraman!"

Binlerce değil, yüzlerceydi. Ama halk, abartmayı severdi.

Gülümsedim. "Kahramanlığın cinsiyeti de yaşı da olmaz."

Mavi gözlü kız gözlerini kocaman açtı. "Yani bu yaşımızda da kahraman olabilir miyiz?"

Elimi uzatıp kızın yanağını şefkatle okşarken, "Dilerim, buna gerek kalmaz," diye yanıtladım.

Cevabımın üzerinde fazla düşünmelerine imkân vermeden Mehsa'ya döndüm. "Çocukları, anmaları için yalnız bırakalım."

Beni başıyla onayladı. Avcundaki toprağı tekrar kokladıktan sonra rengârenk çiçeklerin arasına serpiştirdi. "Yarın görüşürüz abiciğim," dedi. Ardından çocuklardan birkaçının başını okşadı, üstünü silkeleyerek ayağa kalktı.

Mezarlıktan uzaklaşana dek konuşmadık. Biraz sonra halini hatırını sormak için dudaklarımı araladım.

"Nasılsın?"

Aynı soru Mehsa'dan da çıkmıştı. Çok zaman susup aynı anda konuştuğumuzdan bir kez daha bu rastlantıya gülümsedik. "Beni biliyorsun işte," dedim sessizce. "Sen cevap ver. Daha iyi misin?"

Yüzünü saraya doğru çevirdi. "Ben bir müddet daha, daha iyi olabileceğimi sanmıyorum Efsan. Abimle aramız bozulduğunda kalbimde kocaman bir boşluk açılmıştı, şimdi o boşluk oyuğa dönüştü, kalbimde sağlam tek nokta bırakmadı. İçi nasıl dolar, bilmiyorum. O çok iyi biriydi, gittiği yerde huzurlu olduğuna eminim ama hasreti... Özlemine nasıl dayanacağımı bilmiyorum. O benim tutunacak tek dalımdı. Tek ailemdi. Ve benden nefret ederek öldü. En son ne zaman sarıldığımızı bile hatırlamıyorum."

Pahalı bir kristali andıran mavi gözleri sulandığında içim sızladı. Ona destek olmak için elimi koluna koydum. "Senden nefret etmiyordu. Seni çok seviyordu ve barışmanız için an kolluyordu. Eğer dönebilseydik..." Yutkundum. "Eğer Barın buraya geldiğinde hayatta olsaydı... Sizi barıştıracaktım. Bunu istediğini son konuşmamızda açıkça belli etmişti Mehsa, yemin ederim. Nefret etmiyor, çok seviyordu. Bir kere sarılsanız her şey yoluna girecekti, eminim."

"Ve korkak ben, abimin karşısına çıkıp ondan özür dileme, ona sarılma cesaretinde bile bulunamadım. Tüm bu acıları hak ediyorum tüm! Abimin sevgisini kaybederek ömür boyu sevgisizlikle lanetlendim, görüyor musun! Her şeyimi kaybettim. *Her şeyimi...*"

"Ne demek sevgisizlikle lanetlendim? Hem ben de senin kardeşin sayılmaz mıyım?

Kafasını hayır, der gibi salladı. "Seni de kırdım, senin de güvenini sarstım. Hem de kim için..." deyip sustu.

O sırada eğitimini yeni bitirmiş olan Bars'ın saraya ilerlerken başını bize, daha doğrusu Mehsa'ya çevirdiğini gördüm. Mehsa'nın adımları anında durdu, tüm bedeniyle bana doğru döndü ve Bars'ın bakışlarına asla karşılık vermedi. "Sevgimi, sevdiklerimi karşıma almamı asla hak etmeyecek bir herif için."

Bars'la Mehsa'yı Barın'ın cenazesinden beri yan yana görmüyorduk. Bunun yanı sıra Bars geceleri yukarı çıkmıyordu. Mehsa, yalnız kalmamak için beni odasına çağırıyordu, dolayısıyla Alaz'la ben de günlerdir aynı yastığa baş koyamıyorduk.

Durumu düzeltmek adına, "Mehsa," diye lafa girdim. "Olanların tüm yükünü Bars'a atma. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim.

Senden ayrı kalmak, seni bitap görmek besbelli canını sıkıyor. Sana içi giderek bakıyor ancak senden aynı karşılığı göremeyince önüne dönüyor."

Mehsa başını olumsuz anlamda salladı. "Abimi karşıma almamın sebebi Bars. Eğer... Hayatıma girmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Eğer kalbime söz geçirebilseydim abimle aramıza giren bu ayrılıkta geriye baktığımda onu üzdüğüm tek bir an bile olmayacaktı. Şimdiki gibi pişmanlıkla sarmalanmayacaktım." Kızaran dudaklarını diliyle temizledi, burnunu çekti. "Artık Bars'a bakarken âşık olduğum adamı değil, abimle aramın bozulmasına sebep olan birini görüyorum. Ben... Yapamam. Bu ilişkiyi daha fazla yürütemem. Boşanacağım."

Ona hayretler içerisinde baktım. "Mehsa, ne kadar büyük bir karar aldığının farkında mısın? Böylece kestirip atamazsın. Ne demek boşanacağım?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ona baktıkça acı çekiyorum, kendimden nefret ediyorum."

"Tüm suçu Bars'a yıkamazsın. Evlenmek, birlikte aldığınız bir karardı. Bars seni kaçırmadı."

"Akılsızın tekiyim işte, vur yüzüme. Durma."

Başımı sağ omzuma eğdim. "Söylemek istediğim bu değil."

"Boş versene," dedi sessizce. "Ben kararımı verdim. Bars'la yaşayamam artık. Bu... Ödül gibi. Abim öldü ve ben arkasından mutlu mesut, ona tercih ettiğim adamla... Yaşayamam. Yapamam."

"Kendini cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı.

"Mehsa..." dedim tekrardan. "Sen yalnızca âşık oldun. Suçlu değilsin. Bu yaşanacakları tahmin edemezdin. Barın... Seni kesinlikle bu halde görmek istemezdi. Acı çekmene dayanamazdı ve sen haftalardır kendine işkence çektiriyorsun. Yapma. Bu, abini rahat ettirmez."

Baş ve işaretparmağıyla burun kemiğini sıktı. "Bilmiyorum." Burnunu çekti, gözlerini kapatıp açarak başını salladı. "Tek bildiğim... Büyük bir pişmanlık ateşiyle yanıp kavrulduğum."

"Zaman tanı," diye mırıldandım. "Kendine de sevdiğin adama da. Acele kararlar verme lütfen."

Cevap vermek yerine sessiz kaldı.

Henüz sağlıklı düşünemiyordu, bu nedenle üstüne gitmemekte karar kıldım.

Mehsa'yla temizlenip kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra yemeğe indik. Artık ne kahvaltılarımız ne de akşam yemeklerimiz eskisi kadar

keyifli geçiyordu, bunun tek sebebi Barın değildi, ortalık iyice kızışmıştı. Varilok Büyücülük Sarayı, hain olduklarını bilmedikleri, muhtemelen bu noktadan sonra da asla bize inanmayacakları için kabul etmeyecekleri Mirza'nın ölümünden sonra karşı tarafa fena halde bilenmişti. Tüm sarayların ittifak olması an meselesiydi, Lukifer İdmon yaptığı büyülerle sürekli rüyalarımı kontrol ederek ayarlarımla oynamayı deniyordu ve bir şeyler yapmamız için gereken zaman hızla azalıyordu.

"Babamla görüştüm." Rahat yiyebilmek için tabağımdaki bifteği parçalara ayırırken Amber'den çıkan bu sözlere karşılık çatalımı tabağın üzerine bırakıp herkes gibi ben de ilgimi ona verdim. "Dün Cadı ve Caris Sarayı'nın ilk veliahdı Yekta Şeyhanlı, başsağlığı dilemek adına Varilok'a gitmiş. Taraflar arasında bir ittifak toplantısı da gerçekleşmiş."

Dirseğimi masanın üzerine koyup alnımı ovuşturarak, "Beklendiği gibi," dedim. Günlerdir bu ihtimalin üzerinde duruyorduk.

Amber beni başıyla onayladı. "İki taraf da ittifak olmak için ılımlı. Varilok zaten köpürmüş durumda."

Tam yanımda oturan Alaz bardağını kaldırıp suyundan bir yudum aldı. Yutkunduktan sonra dudaklarındaki ıslaklığı diliyle temizledi. "Yekta Şeyhanlı'nın eşi doğum yapmış. Yarın akşam kayıp sayfadan bilgi almak adına zindandaki dev Thauk Orgelmir'le gizlice görüşmek için Kadmos'a gidiyoruz."

"Ne zamandır bebek sevmiyordum, çok iyi gelecek," dedi Kuray, ortamdaki gerginliği biraz olsun yumuşatmak amacıyla. Ama elbette kâr etmedi. "Plan nedir?"

Alaz baş ve işaretparmağını birbirine sürtüp şıklattığında duvara dayalı ceviz ağacından yapılmış cilalı sehpanın üzerindeki rulo şeklinde katlanmış harita havalandı, yemek masasının ucuna geldiğinde durdu, açıldı. Dikdörtgen haritanın ortasında Kadmos Cadı ve Caris Krallığı bulunuyordu ve bu krallığa giriş yapabileceğimiz yollar kırmızı çizgilerle belirtilmişti.

"Tüm seçenekleri değerlendirdim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu ne ara yaptın?"

Haritayı izlemeyi sürdürürken, "Dün gece," diye yanıtladı. Ardından kafasını bana çevirdi, konuşmadı, düşündü. *"Sen yanımda yokken uyumak pek katlanılabilir bir şey değil."*

Kalbim ılık bir kan akışı sağladı o an, kafamı sol omzuma eğdim. Elimi kaldırıp yorgun göz altlarına dokunmak, onu kendime çekmek, bir de öpmek istiyordum. Fakat bunları yapmak için doğru bir anda değildik.

Alaz, gülümser gibi oldu. *"Toplantı uzun sürmeyecek."*

Zihnimi açtığımı, gözlerime baktığını ve bu sayede düşüncelerimi okuyabildiğinin farkına vardığımda aldığım yanıtıyla birlikte yanaklarım ısındı. Kimse aramızda ne konuştuğumuzu bilmese de duymuşlar gibi heyecana kapılarak boğazımı temizledim ve önüme döndüm. Suratımda ufaktan bir tebessüm vardı, bunu engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ardından tüm ilgim haritadaymış misali tekrar ağzımı açtım. Herkes haritayı izliyordu. "Pekâlâ, hangi yolu tercih edeceğiz? Seçeneğimiz çok fazla."

"Hıhım," diye onayladı beni boğuklaşan sesiyle. İçine derin bir nefes çekti. İşaretparmağını kaldırdığında yollardan birinin kırmızı çizgisi hareket etmeye başladı. "En doğrusu Zifir Dağı'ndan ulaşmak."

"Zifir Dağı'na ulaşmak çok zahmetli," dedi Liva. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Bakışlarını haritadan ayırıp Alaz'a baktı. "Arabayla ya da atla tırmanmak mümkün değil. Hem vakit hem de güç kaybı olmaz mı?"

Aynı şekilde düşündüğümden gözlerimi Alaz'a iliştirdim. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Diğer bölgeler herhangi bir saldırıya karşı yüksek güvenlik önlemleriyle korunuyor. Zifir Dağı kendiliğinden korunaklı olduğu için oranın üstüne diğer yerler kadar düşmüyorlar."

"Peki dostum," diyerek sandalyesine yaslanıp bize baktı Kuray. "Beni yanlış anlamazsan eğer o dağa nasıl tırmanacağız? Yoksa bizden habersiz bir kanat ana mı sahiplendin?"

Bahsettiğinin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Alaz, diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra başını hafifçe öne eğdi. "Sayılır. Bir değil, iki tane."

Bu, ilginç bir şey olmalıydı ki masadaki herkes gözlerini kocaman açtı. Hepsi Alaz'a baktığında Kuray gülerek küfretti. Ardından bilmediğimden olacak bana baktı. "O korkunç hayvanlar en son bundan on beş yıl önce yaşıyordu. Tehlikeli olabilecekleri düşünülerek öldürüldüler. İyi ki öldürüldüler," diyerek silkelendi. Hayvan her nasılsa Kuray'ı korkutuyor olmalıydı.

Alaz, "Ya da sadece öldürüldükleri sanıldı," dediğinde Kuray aval aval ona bakıyordu. "Hayır..."

"Gerçekten bir kanat ana mı buldun?"

Bu defa soran, Bars olmuştu.

Alaz başıyla onayladı. "Bilge Âzin'le aramızdaki küçük sırlardan biri. Kanat analar ölmedi, sadece öldü gösterildiler."

Herkesten şaşkın kelamlar dökülürken Amber kısık sesli bir kahkaha attı. "Gün geçtikçe şahit olduğumuz sırlar çoğalıyor. Ben bu işi sevdim."

"Kanat ana da nedir?"

"Dev binek kuşları. Ağızlarından alev çıkarıp birkaç eyaletin yanmasına sebep olduklari için haklarında ölüm emri verildi," diye yanıtladı Liva. "Aslında, kuşların bir suçunun olmadığı söyleniyor, esas sorun onları kötüye kullananlardı. İyi eğitirsen iyi olurlar, kötü eğitirsen kötü. Tıpkı bizler gibi."

Kuray gözlerini kapatıp açarak kafasını salladı. "O korkunç yaratıkların iyi eğitileceğini sanmıyorum. Kesinlikle öldürülmelilerdi. Bu kaçık kadın neden sakladı onları?"

Alaz, Kuray'a ters bir bakış attı. "Onları eğitenlerin cezasını kanat analar çekmemeliydi. En doğru karar, kimsenin ulaşamayacağı yerlerde saklanmalarıydı. Hiçbir canlı sebepsiz yere ölümü hak etmez. Hayata bak, canımızı sıkan her şeyi öldürmekte buluyoruz çözümü. Lanet var, öldürelim; hayvanlar zararlı, öldürelim; insanlar geliyor, öldürelim. Berbat bir düşünce yapısı."

Öpsem seni keşke.

"Haklısın," dedi Amber. Ancak Kuray'ın korku dolu bakışları pek hak veriyormuş gibi değildi. Bir fobisinin olduğunu bilmek komikti. Doğrusu kendi dünyamda da kuşlardan korkan insanlar görmüştüm; bahsettikleri, kafamda devasa bir kuş silueti canlandırmıştı ve bu nedenle korkusunu garipsemiyordum.

"Merak ettim kanat anneleri," dediğimde Alaz gülümsedi, neredeyse kahkaha atacaktı. Hemen sonra bana baktı.

"Kanat ana sevgilim, anne değil. Bunu başka birinin yanında söylersen gülerler."

"Sen de güldün."

"Ben tatlı bulduğum için güldüm."

"Hımm," derken kaşlarımı kaldırdım. "Başkalarının beni tatlı bulmasından korkuyorsun yani."

Alaz iç çekip dudaklarını araladı.

"Birazdan omuzlarınızı birbirine vurup cilveleşmeye de başlayacak mısınız?" Ancak daha konuşamadan Kuray'ın uyarısıyla olduğum ana geri döndüm. Bir an yine zihinden konuşuyoruz sanıp kaptırmıştım kendimi. "Önemli bir şey konuşuyoruz ya hani, ondan..."

Derin nefes alarak boğazımı temizledim. "Haklısın," diye onayladım Kuray'ı. "Zifir'e çıktıktan sonra ne yapacağız? Planımız nedir?"

O sıra yüzümün sol tarafına bir tutam saç teli düştü, Alaz elini kaldırıp saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bir cadı-caris çiftinin evine gidip onları etkisiz hale getirecek ve yerlerine geçeceğiz. Daha önce deneyimlemiştik."

Kuray iç çekti. "Biz, deneyimlemiştik. Birkaç saatliğine bile olsa Alaz olmak çok zordu dostum."

Alaz tepkisiz kaldı. "Dört kişi gideceğiz. Yine Liva ve Kuray'ın geleceğini düşündüm." Mehsa'ya döndü. "Mehsa, biraz daha dinlenmeye ihtiyacın olduğu kanaatindeyim."

Mehsa avuçlarını masaya yaslayarak, "Aslında, iyi olabilirdi kafamı dağıtmak için," dedi.

"Yapacağımız işe dikkatini tam olarak verebilecek durumda mısın?"

Biraz kararsız kaldı. "Emin değilim," diye yanıtladığında Alaz kaşlarını kaldırdı. "Kuray ve Liva'yla gitmeniz daha iyi olacaktır sanırım, evet."

Yemek sonlandığında Mehsa odasına gitmek için tekrar koluma girdi. Alaz hâlâ Kuray ve Liva'ya planın detaylarını anlatıyordu. Sabahtan ona bir sözüm vardı, odaya çıktığında muhtemelen beni yanında umacaktı fakat Mehsa hâlâ bu haldeyken onu nasıl yalnız bırakabileceğimi bilmiyordum. Odasının kapısını açmak için elini uzattığında bu gece burada kalamayacağımı söylemek istedim. Yarın uzun bir yolculuğa çıkacak ve zorlu görevlere kalkışacaktık, bu gecemi, sabah verdiğim sözümü de tutmak için Alaz'la geçirmek istiyordum. Ancak Mehsa hâlâ öyle yıpranmış duruyordu öyle yalnızdı ki söylersem kendimi bencil hissedecektim.

Yapamadım.

Bir geceyi daha onunla geçirdim.

☽

Kanat anaların içinde saklandığı kocaman kafes zindanlara doğru ilerlerken Liva'nın yanındaydım. Alaz ve Kuray bizden iki üç adım öndelerdi. Gecenin karanlığında dikkat çekmemek için dördümüz de siyah giyinmiştik. Muhafızlardan biri, koridorlarını duvarlara asılı meşalelelerin aydınlattığı zindanın kapısını araladığında yeni bir türle karşılaşmanın heyecanıyla sarmalanmıştım. Orta boylu, hafiften kilolu adam çelik, kenarları hafiften paslanmış büyük anahtarı kilide soktu, tam iki kere çevirdikten sonra eliyle kapıyı itekledi. Kapı, tiz bir gıcırtıyla geriye doğru açıldığında içimden, yapmam gerekenleri tekrarlıyordum.

İçeriye gir, gülümse, elindeki kasnak bitkisini kanat anaya uzat ve hayvan, bitkiyi yemek için başını eğdiğinde sağ elinle kafasını okşa.

Kolay adımlar olmasına rağmen zihnimde sürekli tekrar ediyordum çünkü tek yanlış hareketimin hayvanı kızdırıp olumsuz sonuçlar doğurtabileceğinin farkındaydım. Herhangi bir olayda hata yapma lüksümüz yoktu.

İçeriye girdiğimizde zemini samanla çevrilmiş devasa kafesteki kanat anaları görür görmez göçlerimi kocaman açtım. Büyük bir kuş görmeyi bekliyordum ancak bu kadar devasa boyutlarda olmalarını ummuyordum. Boyu benden iki üç metre daha uzundu, suratı bir atı andırıyordu ancak gagası nedeniyle kuş gibi görünüyordu. İkisinin de simsiyah, altın renkli alacaları bulunan kanatları vardı. Baş kısmındaki tüyler şu karanlıkta bile sim dökülmüş gibi ışıl ışıl parıldıyorlardı. Gözleri bir ceylanınki kadar büyük, sarı kirpikleri yelpaze misali uzundu.

Önemli bir sergide gösterilecek iki sanat eserinden hallicelerdi. Korkunç görünmüyorlardı.

Sağ tarafta bulunan kanat ana, yuvarlak kafasını ağır ağır bana çevirdiğinde güzel gözleri gözlerime ilişir ilişmez yapacağım şeyi hatırlayarak hiç zorluk çekmeden tebessüm ettim ardından elimdeki kasnak otunu hayvancağıza uzattım. Güzel kuş, muhtemelen bana güvenip güvenmeyeceğini ölçmek amacıyla gözlerini kırpıştırarak birkaç saniye yüzümü seyretti, nihayetinde gagası aralandı ve ağzından yumuşak mırıltıya benzer bir ses döküldü. Başını eğdi, avcumun üstünde duran kasnak otuna uzandı, gagası tenime değdiğinde kalbim bir an korkuyla tekledi ancak geri çekilmedim. Bana zarar vermiyordu ve vermeyeceği de belliydi, yiyeceğini yemekte olan hayvanın salyası avcuma aktı, yine de elimi çekmedim ve yapmam gereken diğer işi hatırlayarak sağ elimi kaldırıp parlak tüylerini okşadım. Oldukça yumuşak tüyleri pelüş bir kürke dokunmuş gibi hissettiriyordu, öyle sık ve yoğundu ki parmaklarım kaybolmuştu.

Ben tüylerini okşadıkça kanat ana kendini güvende hissettiğinden olacak daha sakin nefes almaya başladı. O yemeğini yerken ben göz ucuyla Kuray'ı izledim. Yüzündeki gülümseme habersizce yemeğine müshil katılan, tuvaletini tutmak için çabalayan bir insanın zoraki tebessümüne benziyordu. Alnından boncuk boncuk terler akıyordu, hayvan kafasını eğip elindeki kasnak otuna gagasını değdirdiğinde Kuray neredeyse çığlık atıp otu hayvanın üzerine fırlatarak geriledi. Kanat ana bu hareketine karşılık geriye sıçradı, ardından kafasını yukarı

kaldırıp kulakları sağır edecek bir sinirle gakladı, görkemli kanatlarını iki yana açtı ve Kuray'ın üzerine korkunç bir canavar gibi adımladı.

Alaz tehlikeyi anında fark ederek araya girdi. Tek elini kanat ananın başına koyup onu sakinleştirirken kafasını omzunun üzerinden Kuray'a çevirip, "Manyak mısın a..." dedi ve göz ucuyla bana baktıktan sonra nefesini serbest bırakıp sözlerini başka şekilde tamamladı. "Asalak herif. Ne bağırıyorsun?"

Kuray sık nefeslerle Alaz'a bakarak, "Elimi yiyecekti, görmediniz mi? Kuş değil bu, canavar," diye karşılık verdi. Korkusundan dolayı abartıyordu.

Liva sabırsızca gözlerini devirdi. "Bu, tüm yolculuğu nasıl geçirecek dağları aşan korkusuyla?" diye sordu. "Bence oyuncu değişikliği yapmalıyız."

Kuray dağınık kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Ah, birkaç gün Amber'inden ayrılacaksın diye üzüldün mü yoksa?"

Liva hiç de bozuntuya vermedi. "Elbette. En azından mızmızlanıp durmuyor."

"Sürekli tartışmayı bırakın," diye araya girdi Alaz. "Bu saatten sonra oyuncu değişikliği falan yapamayız, Kuray gözünü kapatıp bir şekilde bineceksin."

"Bari bulantı iksiri falan içseydim..."

Liva, elini pantolonunun cebine soktu, ardından küçük, cam iksir şişesini Kuray'a uzattı. "Al ve kapa çeneni."

Kuray'ın tek kaşı havalandı. "Bunu nereden aldın?"

"Yükseklikten hoşlanmadığını biliyorum," derken bakışlarını kaçırdı Liva. "Başımıza daha fazla bela olma diye. Al işte."

Kuray'ın öfkeli ifadesi ince bir cam misali tuzla buz oldu. Hafiften gülümsedi. "Beni düşündün yani..."

"Elbette düşünüyorum. Bu yeni olan bir durum değil. Kardeş gibi büyüdük biz."

"Doğru," dedi Kuray, gülümseyişi artık yoktu. "Abin sayılırım senin."

Gerçekten mi?

İksir şişesini eline aldı.

"Öyle sayılırsın," dedi Liva ve kanat anaya döndü. Kuray, iksir şişesini kafasına dikti, tek hamlede hepsini içti.

Arkamızdan içeriye giren iki muhafız, kanat anaları kafesin bahçe kapısından dışarı çıkardılar. İlk önce Kuray ve Liva sakinleşen

ayvanın üzerine çıktılar, Kuray tam oturamadan kanat ana kanatlarını çıp yerden yükseldiğinde çığlık attı, Liva tek eliyle onu tuttu ve saniyeler içinde karanlık gökyüzüne, bulutların arasına karışıp kayboldular.

Bizi bekleyen kanat ana dizlerini kırıp boyunu kısalttığında kalbim içacak olmanın verdiği heyecanla atıyordu. Pelerinimi açarak siyah koun sardığı bacağımı yukarı kaldırdım, Alaz'ın arkamdan verdiği ufak destekle ata benzer kuşun üzerine çıktım.

Arkama geçen Alaz, "Kollarını boynuna sarabilirsin," dediğinde hafiften eğilerek söylediğini yaptım. O, iki eliyle bel kıvrımımdan tuttuğunda kanat ana başını yana eğdi ve düzgün oturup oturmadığımızı kontrol etmek ister gibi baktı. Ardından yeniden başını önüne çevirip bir kargadan daha yüksek sesle gaklayarak kanatlarını çırpıp gökyüzüne uçtu.

Yerden yükselirken dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık yükseldi. Çığlığımı gülümseyerek dudaklarımı ısırmakla bastırdım, sonrasında keyif dolu bir kahkaha attım. "İnanılmaz," diye bağırdım rüzgâr basıncının sesimi bastırmasına engel olmak için. Kanat ananın hızla çırptığı kanatlarının eşliğinde gittikçe aşağıda kalan krallığa bakarken gözlerimi kırpıştırdım. "Bu gerçek mi? Bir kuşun üstünde gökyüzüne çıkıyoruz, masal gibi."

Kanat ana hafiften yan döndüğünde düşmemek için boynuna biraz daha sıkı sarıldım ve gülerek çığlık attım.

"Keyif almana sevindim," dedi Alaz yüksek sesle. "Korkacağını sanmıştım."

"Ben eski dünyamda kafeste hissettiğimden hep bir kuş olmayı düşünmüştüm," diye karşılık verdim. "Gökyüzünde özgürce kanat çırpmayı, istediğim yere uçup istediğim yere konmayı... Kuşları izlemeyi çok severdim." Kanat ana bu defa sol tarafa doğru eğildiğinde yeni bir çığlık attım. Bir kez daha dudaklarımı dişledim. Kahkaha attım. "Böyle bir evrende olmak, bazen gerçekten harika. Bir de kralla evliyim, daha ne olsun..."

Alaz'ın güldüğünü duydum. "Seni mutlu görmek güzel, Efsun."

"Beni mutlu ediyorsun," dedim, artık bulutların arasına karışmıştık ve aşağısı sisten ötürü görünmüyordu.

Alaz iç çekti. "Dün gece de mutlu edebilirdim."

İmasını anlayarak mahcup oldum. Nefesimi sesli aldım. "Mehsa'yı yalnız bırakamadım." Başımı çevirip arkamdaki Alaz'a baktım. "Bana kırıldın mı?"

Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda "Sana kırılmadım, seni özledim," diye karşılık verdi. "Sensiz bir gece ya da bin bir gece... Hepsinin verdiği hissiyat aynı."

Kalbim bilmem kaçıncı kez onun için hızlanırken, "Benim için de öyle," dedim. Rüzgârın etkisiyle kanat ana sendelediğinde bir anlık refleksle önüme döndüm. Sakinleştiğinde tekrar Alaz'a çevirdim başımı. "Ama Mehsa kendini çok yalnız hissediyor. Biraz sabretmeliyiz. Onu yalnız bırakamam."

"Anlıyorum," dedi. "Ama Bars onu yalnız bırakmak niyetinde değil."

"Mehsa... Bars'a karşı mesafeli."

"Neden?"

"Barın'la son yaşadıklarından dolayı." Diğer sebepleri söylemenin pek doğru olmayacağını düşündüm. "Kendini suçluyor sanırım."

"Bars onu alıkoymadı, birlikte aldıkları bir karardı. Her ne kadar sert ve duygularını göstermekte başarısız olursa olsun Bars da böyle olmasını istemezdi."

"Evet, öyle... Yine de Mehsa'nın ilgiye ihtiyacı var, ne benim ne bir başkasının ilgisine. Yaralarına ilaç olacak tek kişi Bars. Ama biraz cesur olmalı. Mehsa ondan kaçıyor ama Bars da kaçmasına izin veriyor. Peşine düşmüyor, cesur davranmıyor."

"Mizacı öyle," dedi sessizce. "Rahatsız edeceğini düşündüğünden yaklaşamıyordur."

"Farkındayım. Onunla konuşamaz mısın? Mehsa'ya karşı cesur davranması konusunda?"

"Konuşursam yeniden bana dönme şansın var mı?"

Kısık sesle güldüm. "Senden hiç gitmedim. Ama evet, Bars, Mehsa'nın yanında olursa biz de eskisi gibi olabiliriz."

"Pekâlâ..."

"Yapacak mısın?"

Çenesini omzuma yaslayıp tatlı tatlı sırnaştı. "Karımla yeniden yatmak için tek seçeneğim buysa..."

Gülüşüm büyüdü. "Arkadaşlarımızın iyi olması için yap."

Yanağımı öptü. "Hiç şüphen olmasın."

Kanat ana gakladığında Alaz geri çekilmedi, beni biraz daha kendine bastırıp sokularak yolun devamını o şekilde gitmemizi sağladı.

☽

Zifir dağının yamacına indiğimizde Kuray teni ruh kadar beyaz, terden sırılsıklam haldeydi. Bir ağacın kovuğuna sırtını yaslayıp yere

oturmuştu ve halim yok nutukları çekiyordu. Neyse ki onlar şimdilik burada bekleyeceklerdi ve gideceğimiz zamana kadar Kuray toparlanırdı. Cebimizde kullanmamız için tam üç kılık değiştirme iksiri vardı, hepsinin süresi kısıtlıydı ve ilkini şimdi kullanacaktık. Kurbanımızın evine giderken karşılaşacağımız kişilere yakalanmamak adına...

Evine gideceğimiz kişi cadı ve caris çiftlerinden, pek çok kötülüğüyle bilinen Tansel ve Deren Torasov'du. Kadmos Krallığı'na olan yakınlıkları ve doğum törenine yatılı davetiye aldıkları biliniyordu. Sarayda kalmak bizim için önemliydi. İksiri Alaz'la aynı anda çıkardık ve tek hamlede kafamıza diktik.

Vücudumdaki değişiklik sürene kadar başımda hissettiğim ağrının etkisini en aza indirmek için gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. Ağrı, dakikalar sonra dindiğinde kapattığım gözlerimi açtım, ilk gördüğüm az önce karşımda olduğunu bildiğim Alaz oldu. En azından ruhu Alaz'dı fakat gördüğüm bedenin onunla alakası yoktu.

Tansel Torasov, yemyeşil gözlere sahip, soluk benizli bir adamdı. Burnu hafiften uzundu ancak kötü durmuyor bilakis adamı karizmatik gösteriyordu, simsiyah saçları tek bir teli bile aşağıya düşmeyecek şekilde geriye taranmıştı, kaşları kuaförde alınmış gibi duruyordu, kirpikleriyse upuzundu.

Dudaklarımı büktüm. "Vay canına, kocacığım da epey yakışıklıymış," dedim bana yabancı sesimle.

Tansel'in, daha doğrusu Alaz'ın kaşları çatıldı hemen. "Efsun..."

"Bu ne karizmatik bir sestir," dedim biraz takılmak için. İçten içe gülüyordum. "Bir daha Efsun de..."

Alaz nefesini dışarı savurdu. Ardından kulağıma yaklaşıp kısık sesle mırıldandı. "Şu iksirin etkisi geçer geçmez elimden kaçışın olmayacak."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "İksirin etkisinin geçmesi için sabırsızlanıyorum."

Bana kıstığı gözleriyle baktığında arsızca omuz silktim, ardından Kuray ve Liva'ya dönerek, "Buraya sağ salim döneceğiz," dedim. Artık kötüyü düşünmek, kötüyü çağırmak yoktu.

Liva elini kaldırdı. "Hiç şüphem yok," dediğinde ellerimizi birbirine çarptık. Ardından Alaz'la birlikte pelerinlerimizi başımıza örterek ormana karıştık.

Tansel ve Deren Torasov'un evi ormanın hemen çıkışında, müstakil bir evdi. Etrafta pek fazla insan olmadığından buraya kadar sorunsuz gelmiştik. Ahşap bahçe kapısından içeri girdikten sonra perdeleri çekili pencereleri kontrol ettik. Işıklar kapalıydı, muhtemelen uyuyorlardı.

Etrafı kontrol ederek temkinli adımlarla dış kapıya ilerledik, çelik kapının önüne geldiğimizde Alaz elini yukarı kaldırdı ve tam iki kere tıklattı.

Geçen birkaç saniyenin ardından kapının ardından Tansel'in "Kimsiniz?" sesi duyuldu.

Alaz, değiştirdiği sesiyle, "Kraliyet tarafından gönderildik," diye yanıtladı.

Adam, bunu garip karşılamamış olacak ki kilidi çevirdi, kapıyı açtı. "Buyurun."

Alaz'la aynı anda başımızı kaldırdığımızda Tansel'in yeşil gözleri iriice açıldı, içine derin bir nefes çekip bir adım geriledi. Tam elini kaldırıp bize büyü kullanacağı sırada Alaz ondan önce davranarak sağ eliyle boğazını sıkıp gözlerini gözlerine odakladı. "İtaat et," dediğinde Tansel'in yeşil harelerinde kırmızı ışıklar yanıp söndü.

Ardından kısık bir sesle, "Buyurun efendim," dedi.

Alaz ona emir vermek yerine parmaklarını biraz daha sıktı ve uzun boylu, oldukça güçlü görünen adam bilincini kaybederek sırtüstü yere düştü. Alaz, başıyla bana içeriyi işaret etti, onunla birlikte eve girip kapıyı kapattım. Deren Torasov'u da etkisiz hale getirmek amacıyla koyu renklerin hâkim olduğu evin merdivenine doğru ilerledik. Alaz, artık pelerinin başlığını indirmişti.

Merdivenin başından, "Tansel, gelen kim?" sesi duyulduğunda Alaz elini kaldırarak bana durmamı işaret etti.

Dediğini yaptım ve basamakları tek başına çıkmasını bekledim. Başımı uzattığımda Deren Torasov'un geldiğini gördüm. Alaz, üzerinde cüretkâr bir gecelik bulunan, parlak kızıl saçlara sahip çekici kadına hiçbir şey söylemeden elini Tansel'e yaptığı gibi boynuna koyduğunda kadının kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri birbirine iliştiğinde Alaz ona da, "İtaat et," dedi ve kadının hareleri de kocasınınki gibi kırmızıyla yanıp söndü.

"Emrinizdeyim efendim."

Alaz parmaklarını biraz sıktığında kadın bilincini kaybedip kendini yere bıraktı. Ve nihayetinde bedeni farklı olan ama içinde kendi ruhunu taşıyan eşim, kafasını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde büyük bir uyumla birbirimize gülümsedik.

Tansel ve Deren'in yerine geçmek tamamdı. Sırada Cadı ve Caris Krallığı'nda yapılacak törene katılmak kalmıştı.

Esas görevimiz, yeni başlıyordu.

Bölüm On Bir

Piyonlar ve Şahlar

Cadı ve Caris Sarayı'ndaki azılı suçluların bulunduğu zindanda kalan, gözleri oyulmuş Thauk Orgelmir adındaki devle kitap hakkında görüşmeye gitmek için her şey hazırdı.

Kılığına girmiş olduğum Deren Torasov isimli kadının, Cadı ve Caris Sarayı'nın en büyük veliahdı Yekta Şeyhanlı'nın yeni doğmuş bebeğine ithafen düzenlenen balo için seçtiği elbise, gardırobunun en özel yerinde asılıydı. Zümrüt yeşili kalın saten kumaşla dikilmişti, içinde astarı yoktu ancak oldukça kaliteli duruyordu. Straplezdi, kadının göğüsleri benimkilere nazaran oldukça iriydi, bu nedenle dekoltesinden taşıyordu. Bu, hoşuma giden bir görüntü değildi çünkü bedenin içindeki ruh her ne kadar ben olsam da Alaz'ın dıştan gördüğü şey Deren'di.

Elbisenin tek kolu çıplakken diğer kolu uzundu ve mücevher işlemelerle koltuk altına kıstırılmıştı. Gövdesi bel kıvrımıma kadar sıkıca sarılmıştı, kumaşın sağ tarafı büzgülüydü ve sağ bacağımın alt kısımlarına doğru siyah kristaller işlenmişti. Kadın dekolteyi bir hayli seviyor olmalıydı ki sol bacağımın bir tık üstünden, neredeyse belden başlayan büyük yırtmacı vardı ve bu yırtmaç sol bacağımı –yani Deren'in sol bacağını– tamamen açıkta bırakıyordu. Takı kutusundan iki siyah inci küpeyi kulaklarıma takıp saçımı Arzen'den kapmış olduğum birkaç taktikle kusursuz görünen bir topuzla şekillendirmiştim. Kadının tarzına uygun olarak mat kırmızı rujla dudaklarımı renklendirmiş, dumanlı bir göz makyajı yapmıştım. Anladığım kadarıyla Deren her şeyde abartıyı seviyordu.

Alaz'sa –erkeklerin işi evrenin her yerinde daha kolaydı– Tansel Torasov'un dolabındaki siyah smokini giyinip adamın açık kumral saçlarını kaldırıp şekillendirmekle yetindi. Kılık değiştirme işimiz bittiğinde davetiyeyi aldık ve fazla oyalanmadan evden çıktık.

Ev, Kadmos Sarayı'nın güneyindeydi, yol uzunluğu arabayla yaklaşık bir saatti. Sağanak yağmur bastırmıştı, lüks aracın silecekleri ön cama akan damlaları silmekle baş edemiyordu. Bundan dolayı kasvetli

Kadmos sokakları bomboştu. Sarayın girişinde uzun bir araç kuyruğu vardı. Araçlar ve içindekiler sıkı bir denetime tabi tutuluyordu. Davetiyeyi koyduğum çantamı sıkıca tutarak sileceklerin arada bir silip aydınlattığı yolda sıranın bize gelmesini beklerken heyecanlıydım fakat asla korkmuyordum. Korku hissi benden yaklaşık iki ay önce, Varilok sınırlarındaki o karanlık ormanda karşılaştığımız saldırıdan sonra hoyrat eller tarafından çekilip alınmıştı. Artık çok daha cesur, güçlerinin farkında olan bir kadındım. Ve halkımın hürriyetine ulaşması için elimden ne geliyorsa değil, fazlasını yapacaktım.

Geçit sırası bize geldiğinde Alaz arabayı yeniden çalışır duruma getirdi, güvenlik kollarının bulunduğu alana kadar sürdü. Şoför kapısının camını açarken başını muhafızlara çevirdi. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar efendim," dedi yüzü kapalı muhafız. "Davetiyenizi alabilir miyim?"

Tansel görünümlü Alaz, "Elbette," diye karşılık verdi ve bana baktı. "Hayatım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak çekici bir gülümseme bahşettim. Zümrüt yeşili kadife çantanın klipsini zarifçe açtım, ojeli, uzun tırnaklı ellerimi çantanın içine daldırıp davetiyeyi çıkardım. Dişlerimi göstererek gülümserken uzandım ve muhafıza davetiyeyi verdim. Orta yaşlardaki muhafız, davetiyeyi alır almaz önünü ve arkasını inceleyip mührün olup olmadığını kontrol etti. Ardından, "Kadmos vatandaşı kimliklerinizi de almam gerekiyor," dedi.

"Hay hay," diye yanıtladı Alaz. Bu, daha çok Tansel'e özel bir yanıttı. Rolüne iyi girmişti.

O siyah ceketinin içcebindeki kimliği çıkarırken ben de elimi tekrar çantaya attım ve kimliği çıkarıp muhafıza uzattım. Adam kimliklerimiz ve davetiyeyle içeri girdi. Bir süre sonra geri geldi. Yeniden cama yaklaşıp kimlikleri verdi. Önce bana sonra Alaz'a baktı. "Üzerinizde büyü olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

Alaz, rencide eder gibi, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu. "Böyle bir prosedür ancak suçlu olduğu düşünülen kişilere uygulanır."

Gerilmedim çünkü Alaz'ın her zaman bir B planının olacağını biliyordum. Onun da rahat olduğunun farkındaydım.

"Kimlikleriniz, yüzünüz ve davetiyeyi eşleştirirken bir sorun çıktı. Eşleşme tamamlanamıyor. Böyle bir durumda büyü kontrolü protokolünü uygulamamız olağandır," dedi adam ciddiyetinden ödün vermeden. Hafiften gülümsedi ancak bu, tehlikeli bir gülüştü. "Zaten

olduğunuzu söylediğiniz kişilerseniz kontrol sorunsuz tamamlanacaktır. Karşı çıkmanızı gerektirecek bir durum yok." Elini pencereden içeri sokup avuçiçini Alaz'a doğru tuttu. "Elinizi uzatın."

Alaz hakarete uğramış gibi nefesini dışarı vererek güldü. Başını olumsuz anlamda salladı ve, "Yaptığınız bu muameleyi Kral'a ileteceğimden şüpheniz olmasın," dedi. Muhafız umursamazca elini salladığında Alaz tek elini direksiyondan çekti ve avcunu muhafızın avcuna kapattı. Muhafızın parmakları Alaz'm elini sarmadan Alaz parmaklarını adamın avcuna batırdı, gözlerini gözlerine sabitledi. Adamın harelerinde kırmızılar yanıp sönmeye başlayınca Alaz, "Bizi kontrol ettin ve hiçbir sorunla karşılaşmadın," diye fısıldadı.

Muhafızın alnındaki damarlar belirginleşti, gözbebeği yukarı çıktı, gözünün sadece beyazı kaldı. Yüzü, bir domates kadar kızardı. Dudaklarından halsiz bir soluk döküldüğünde hareleri tekrar eski yerine geldi. Gözlerini Alaz'a sabitlerken, "Anlaşıldı, efendim," dedi robot gibi.

Zafer edasıyla gülümsedim. Alaz'm üstesinden geleceğine şüphem yoktu.

Muhafız kendine gelir gelmez geri çekilip arkaya dönerek, "Temiz," diye seslendiğinde sarayın kare korkuluklu demir kapısı bizim için gıcırdayarak yukarı kalktı. Tamamen açıldığında Alaz arabayı sürdü ve sorunsuz bir şekilde sarayın sınırları içine girebildik.

İçimde tutamadan ona baktım. "Harikaydın."

Direksiyonu sola çevirirken gözleri bana dokundu. "Doğamda var."

Sesi de suratı da şimdi farklı olsa da bu yanıtı verdiği an Alaz'ı görür gibi oldum. "Kendini beğenmişin teki olmasan iyi adamsın aslında," dedim gülerek.

"Ama nasıl âşıksın bu kendini beğenmiş adama."

Omuz silktim. "Bu da benim zayıf yanım."

"Seni, o zayıf yönünden öperim," dediğinde kalbimde bir kibrit kutusuna sürtündü ve sayısız kıvılcımlar baş gösterdi.

Yine de, "Şu an öpemezsin," diye karşılık verdim. İkimiz de kendi bedenlerimizde değilken onu asla kendime yaklaştırmazdım.

"Şu an öpmem, bahsettiğim seni öpmek zaten Efsun," diye fısıldadı. "Tamamen seni. Kendi bedenindeyken. Ben de öyle."

Arabayı sarayın girişine getirdiğinde merdivenin en alt basamağında bekleyen muhafızlardan biri elinde şemsiyeyle koşarak yanımıza ulaştı. Alaz'ın kapısını açtı, Alaz söyledikleriyle sersemleştirmeyi başardığı bana göz kırptıktan sonra dışarı çıktı ve arabanın ön tarafından dolanarak kendisine şemsiye tutan muhafızla benim tarafımdaki

kapıya geldi. Tek eliyle smokininin ceketinin orta düğmesini iliklediktен sonra eğilip kapıyı açtı. Tutmam için elini uzatıp, "Sevgilim," dedi.

Planın herhangi bir yerinde aksama olmaması için hormonlarımı dengede tutmaya çalışarak Alaz'ın elini tuttum ve bacağımı dışarı çıkarıp topuklumun ucuyla yere basarak ayağa kalktım. Alaz, beni hemen kendine çekip belimdeki eliyle sağ tarafımı kendi bedenine yasladı. Hangi bedende olduğu umurumda değildi, bu hareket benim Alaz'ıma aitti ve ben şimdi Efsan halimle ona yaslanmıştım.

Basamaklara ulaştığımızda yağmur artık bize ulaşmadığından muhafız şemsiyeyi indirip kapattı. "İyi eğlenceler efendim."

Bizi fellik fellik aramakta olan cadıların, büyücülerin arasındaydık ama ikimiz de son derece rahattık. Zaten aksi olsa paçayı ele verirdik muhtemelen. Rolümüze iyi girmiştik.

Kadmos, hâlâ o hatırladığım soğuk, tüyler ürpertici kasvetine sahipti. Yüzeyinden yansımamızı gördüğüm siyah mermer merdivenlerden çıkarken kulaklarımızı içeriden gelen keman müziği doldurdu. Bakışlarım bir tanıdık görebilmek umuduyla etrafta geziniyordu ancak henüz bildiğim bir simayla karşılaşmış değildim. Alçı işlemeli tavana asılı, her bir avizesinin içinde şamdan bulunan kristal taşlı sarkıt avizelerin altından geçtik. Karşılaştığımız birkaç cadı yahut büyücü bizi başıyla selamlasa da konuşan olmadı.

Balonun yapıldığı salonun altın işlemeli kapısından içeriye girdiğimizde keman müziği artık daha netti. Etraf kalabalıktı, üzerine içeceklerin konduğu kokteyl masalarının neredeyse hepsi doluydu. Resmi kıyafetli hizmetkârlar etrafta dört dönüyordu. Kimileri konuşuyor kimileri gülüşüyor kimileriyse sessizce etrafı inceliyordu. Alaz'ın görevliden aldığı yönlendirme sayesinde yerini öğrendiğimiz, bize ayrılan kokteyl masasına ilerlerken ilk tanıdık çehreyi gördüm. Sol tarafımda, bizden yaklaşık beş on metre uzaklıktaki kokteyl masasında karşısındaki kişilerle konuşan siyah takım elbiseli sarışın adam Sıraç'tan başkası değildi. Tek eli belindeydi, dinliyor, gülümsüyor ve tekrar konuşuyordu. Karşısında tanımadığım iki kadın ve bir adam vardı.

Sıraç'ın sol tarafında ve ona yaklaşık beş masa uzaklıktaysa Merih duruyordu. Onu görünce tüylerim diken diken oldu. Alaz'ın kitabı bulup beni kendi evrenime gönderdiği gün Merih tarafından bana yapılanlar dün gibi aklımdaydı. Esas kimliğimi öğrenen ilk kişilerden biriydi, karanlık ruhları peşime takmış ve onların emrinde bana işkence çektirmişti. O gün, onu öldüresiye yaralamış, hatta öldürdüğümü

düşünmüştüm ancak yaşıyordu ve bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Onu görmek, parmaklarımı karıncalandırıyordu, tıpkı Sara Halya'yı düşünürken olduğu gibi. Sahi, o nerelerdeydi?

Birazdan gözüme çarpacağını düşünüyordum.

Yerimize ulaştığımızda düşüncelerimi şimdilik bir kenara bıraktım. Çantamı masanın üzerine bırakıp etrafı inceledikten sonra Alaz'a baktım. "Herkes ne kadar mutlu görünüyor, öyle değil mi?"

Cevap vermeden önce yanımıza gelen hizmetliyle ilgilendi. Güzel bir yüze sahip, uzun ve oldukça zayıf kadın, elindeki tepsiyle hafiften dizlerinin üzerine eğilerek bizi selamladı. "İçecek ister misiniz, efendim?"

"Bir *Jersin*'e hayır demem," diye karşılık verdi Alaz. Göz ucuyla bana baktı. "Eşim onu içtiğinde içinden bambaşka biri çıkıyor."

Henüz sevgili olduğumuz günlerde *Jersin* içtiğim güne atıfta bulunduğunu anlayarak kaşlarımı çattım. Hizmetli kadınsa benim aksime manidar bir ifadeyle kaşlarını kaldırmıştı.

Nefes alıp, "Bu gece o halimden faydalanabilmen için çok yanlış bir zaman sevgilim," diye karşılık verdim. Yeniden görevliye döndüm. "*Herting* alabiliriz."

Kadın dudaklarını birbirine bastırıp gülümserken, "Elbette," diye karşılık verdi. İçi pembe sıvıyla dolu iki kristal bardağı kokteyl masasının üzerine bıraktıktan sonra, "*Jersin* hakkında fikirleriniz değişirse el işareti yapmanız yeterlidir," dedi. Ardından gülümsemesi silinmeden arkasını dönüp bizden uzaklaştı.

Müzik, biraz daha yüksek sesle çaldı, hareketli bir ritme doğru yol alıyordu. Alaz, bardağı tutup dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra burnunu kırıştırdı. "İçinde zerd yaprağı var." Beğenmemiş görünüyordu. "Çocukluğumdan beri sevmem."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Daha önce *Herting* içip çok beğenmiştim ama o zaman Alaz yanımda yoktu. Ben de kendi bardağımdan bir yudum aldım, vişne ve böğürtlen ezilip karıştırılarak gazlı içecek haline getirilmiş gibi tadı vardı. Ben seviyordum. Dilimle dudaklarımdaki kalıntıyı temizledim. "Bence tadı harika." Devamını dile getirmek yerine düşündüm. *"Birbirimiz hakkında bilmediğimiz ne çok şey var... Normal bir çift gibi oturup neleri sevip sevmediğimizi konuşamaya vaktimiz olmuyor."*

"Yaşayarak öğrenelim," diye düşündü. Düşüncelerle konuşmak şu an için daha iyiydi çünkü en azından kendi sesini duyabiliyordum. *"Birbirimiz hakkında çok şey öğrenebileceğimiz uzun bir hayatımız olsun."*

"Uzun ve sıkıntısız," diye düşündüğümde aynı cümle onun da zihninde yankılandı.

"Sevgili Dostum Tansel..." sesiyle bakışlarımız birbirinden ayrıldı ve aynı anda konuşan kişiye baktık. Gelen, onu da diğerleri gibi uzun süre görmediğim Sıraç'ın abilerinden Arkın'dı. Saçları hâlâ kıvırcık ve orta uzunluktaydı, gözlerindeki o arsız bakış sabit duruyordu. Eminim ki burada kendi bedenimle beni görse dudaklarının bir tarafını kenara çekerek güler ve trajikomik bir espri patlatmaktan geri durmazdı.

Alaz'ın sırtına elini koydu ve önce ilgisini ona verdi. "Uzun zamandır karşılaşmıyoruz, nasılsın?"

Alaz, hafiften tebessüm ederek başını eğdi. "Ah, kesinlikle," diye yanıtladı. "Kadmos sınırlarında işler oldukça yoğun, saraya gelecek fırsatı bir türlü bulamıyorum."

"Eminim öyledir," dedi Arkın. Arada bana kaçamak bakışlar attığının farkındaydım. Yani Deren'e. "Neyse ki küçük yeğenim dünyaya geldi de sizi tekrar görebilme şerefine nail olabildik." Gözleri artık tamamen benim üzerimdeydi. "Bayan Deren, ışıltınız yine göz kamaştırıyor."

İltifatına karşılık gülümsedim. Elimi, uzattığı elinin üzerine bıraktığımda "Çok teşekkür ederim," diye karşılık verdim. Arkın elimi dudaklarına götürdü, öpmeden önce tenimi kokladığını hissettim. Dudakları elimin dış yüzeyine dokunduğunda tenimde aralandı ve bulunduğu noktaya hafif bir ıslaklık bıraktı. Bu. Kesinlikle. Masum. Bir. El. Öpmesi. Değildi.

Midem bulandı, yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum. Aklımda dönüp duran yegâne şey, Arkın bizden uzaklaşır uzaklaşmaz bir lavabo bulup derimi kazıyacak kadar elimi yıkamaktı. Teorik olarak Deren'in elini öpmüştü ama hisseden ben olduğum için buna hakkım vardı.

Arkın başını yukarı kaldırıp elimi serbest bıraktığında hemen indirdim, kimseye çaktırmadan elbisemin kumaşına sürüp salyalarından arındım. Göz ucuyla Alaz'a baktığımda çenesinin kasıldığını gördüm, fark etmiş olmalıydı, ki suratı onu ele veriyordu. Bu oyunu devam ettirmeye zor dayanıyordu sanki, Arkın'ı tek hamlede karşıdaki duvara savurmamak için direniyordu.

Arkın, dişlerini göstermeden gülümsediğinde sağ yanağındaki gamze kendini belli etti. "Bu gece burada kalıyorsunuz, öyle değil mi?" dedi. Sanki bu sadece Deren için sorulmuş bir soruydu. Düşüncemi

tescillemek için gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda gülüşümü düşürmemek için çabalıyordum.

"Henüz kararlaştırmadık," dedim. Olumlu cevap versem Arkın'a bana yaklaşması için bir fırsat sunmuş olacağımı düşünüyordum. Gece zindana girmeye çalışacaktık ve etrafta kimsenin olmaması en iyisiydi. "Gecenin kalitesine bağlı kalıp kalmayacağımız."

"O zaman kalıyorsunuz," dedi Arkın. "Çünkü emin olun, gecenin ilerleyen saatlerinde ayaklarınız yere değmeyecek kadar eğlenmiş olacaksınız." Kesinlikle masumane anlamlar içermeyen sözlerinin ardından kokteyl masasındaki havuç dilimlerinden birini eline alıp ısırdı. "Diğer masalarla da ilgilenmem gerekiyor, iyi eğlenceler," dedikten sonra Alaz'ın sırtını iki kere pışpışladı. "Görüşürüz dostum."

Bana göz kırptı ve ağzındaki havucu çiğnerken yanımızdan uzaklaştı.

Arkın'ın arkasından bakarken dirseğimi masaya koydum, elimle ağzıma bir paravan oluşturup Alaz'a yaklaştım ve neredeyse dudaklarımı hiç hareket ettirmeden, "Kadın resmen kocasını aldatıyor," diye mırıldandım.

Alaz'dan bir yanıt gelmeyince Arkın'ı izlemeyi bırakıp ona döndüm. Kaşları çatılmış, çene hatları daha da belirginleşmişti. Tansel'in bedeninde olsa da alnında, iki kaşının arasında her sinirlendiğinde ortaya çıkan yeşil damar görünüyordu. Öyle öfkeli duruyordu ki taşıdığı vücut bu öfke dalgasına dayanamayacak ve kendi haline dönecekti sanki. Dirseğimle kolunu dürttüm. Kulağına yaklaştım ve, "Rolden çıkıyorsun," diye fısıldadım.

"Sikerler böyle rolü," diye karşılık verdi. Bazen kraliyet ailesinden geldiğini kesinlikle unutuyordu. "Aileye bak. Kardeşi olacak şerefsizin karıma sulandığı yetmiyor, abisi de başka bedendeyken karıma yürüyor."

"Karına yürümüyor," dedim. "Ben senin karın değilim," diye ekledim. Bana dönüp kaşlarını çattı. "Yani bu bedende. Adam ne bilsin içindekinin kim olduğunu..."

Hafiften kendine gelmiş olacaktı ki konuşmak yerine düşündü. *"Yatıştırmıyor Efsun. Seni öptü."*

"Deren'in elini öptü. Ve ben hâlâ kusmak istiyorum."

"Arkın burada olduğumuzu bilmemeli. Etrafında dönüp duracak, belli."

"Nasıl bilmeyecek? Adamın kendi sarayı."

"İşte, herifi etkisiz hale getirmem için bir neden daha."

Bu konuda Alaz'a karşı çıkamazdım çünkü ben de aynı şekilde düşünüyordum. Arkın'ın bizi salması için gece boyu odasından hiç

çıkmaması gerekiyordu. Onu bir şekilde etkisiz hale getirmeliydik ve bunu da Alaz'ın bir şekilde başaracağını biliyordum. Aslında, ben de yapabilirdim. Onu yanıma çağırır, tenha bir odaya çeker ve sonra bayıltabilirdim. Tabii, bu fikrin Alaz'ın hoşuna gitmeyeceğine emindim.

Bir hareketlilik oluştuğunda ilgimi Arkın'dan ayırdım ve içeriye girenlere baktım. Gözlerim basamaklardan inenlere iliştiğinde dikkatimi ilk çeken Alaz'ın ablası aynı zamanda kendi ellerimle öldürdüğüm Mirza'nın eşi Lidya'ydı. Onu görünce tüylerim diken diken oldu. Baştan ayağa ürperdim. Barın'ı kaybettiğim o kara gün hafızamda şiddetli bir zelzele etkisiyle canlandı, boğazıma kocaman bir yumru oturdu.

Lidya, baştan ayağa siyah giyinmişti. Danteli oldukça zayıf görünen yüzüne gölge düşüren fötr şapka takmıştı. Suratı ruh gibiydi, oldukça soluk bir makyaj yapmıştı, dudakları morun en açık tonundaydı. Şapkası gizlese de göz altlarının da karardığı belliydi. Yastaydı, tıpkı Mehsa gibi. Tıpkı benim gibi. Bizim yasta olmamızın sebebi onun kocası Mirza'ydı, onun hayat arkadaşını ellerinden alansa bendim. Bu beni kötü karakter yapar mıydı? Mirza. Barın'ı katletmese yaşayacaktı. İkisi de...

Tamam, Mirza kötüydü. Peki ya diğerleri? Onun emrinde olan kaç muhafız benim tarafımdan öldürülmüştü? Daha kaç ailenin içine kara bir sis gibi çökmüştü kanlı ellerim?

Midem bulandı, neredeyse kusacaktım. Ellerimi karnımın üzerine koymamak için direniyordum. Savaş kötüydü, evrenin her yerinde. Hayatta kalanların omzuna ömür boyu unutamayacakları kadar ağır bir yük bahşediyordu.

Alaz da omzunun üzerinden içeriye girenleri izlediğinde onu seyrettim. Aile üyelerine bakarken dudaklarının çok hafif aralandığını gördüm, neler düşündüğünü merak ettim. Kaşlarını çatacak gibi oldu ama yapmadı. Âdemelmasının hareketlenmesiyle yutkunduğunu anladım, dudaklarını birbirine bastırdı ve kısık sesle boğazını temizlerken önüne döndü. Aralarında her ne yaşanırsa yaşansın, onlar ailesiydi. Benim için kendilerine sırt döndüğü kişilerdi ve aylardır görüşmüyordu. Ailesi, en büyük düşmanlarındandı.

Onun yerinde olmayı... Düşünemiyordum. Alaz benim uğruma çok şeye sırt çevirmişti. Tüm evrene dur, diyerek beni kendi oluşturduğu güvenli alanda korumaya başlamıştı. Bu, çok büyük bir olaydı. Onun tarafından bu kadar sevilmek... Kendimi sorgulamama neden oluyordu.

İçinin sıkıldığını hissettim ve masanın üstünde duran elini tuttum, gözleri anında gözlerime iliştiğinde başparmağımla tenini okşadım. Ne

konuşabildim ne de aklına bir düşünce yolladım. Sadece... Yanında olduğumu hissetmesini istedim.

Ailesinin gözden ırak bir yerlerde olacağını düşünmüştüm ancak aksi gibi tam yanımızdaki masaya geldiler. Babası Kral Faysal Şahzade, şu an ailedeki tek erkekti. Oğlununki kadar kara gözlerinde hâlâ o heybetli, keskin bakışlar hükmünü sürüyordu ancak göz altı çukurları hüzünle eşilmiş gibiydi. Bu hüznün Mirza'nın ölümüyle mi yoksa bir tanecik oğlunun kendisine düşman oluşuyla mı alakalı olduğunu düşünmeden edemedim. Hafiften zayıflamıştı, elini beline koyduğu karısının masaya kendisinden önce ulaşmasını bekledi. Alaz'ın annesi Kraliçe Leyan'sa diğer kızları gibi simsiyah bir elbise giyinmişti, kadife kumaştı ve normalde giydiklerinin aksine hiç dekoltesi yoktu. Hepsi öyle kasvetli görünüyorlardı ki bu kasvet yeşil harelerinin her bakışında etrafa parıltı saçtığı Ladin'in bile ışıltısını alıp götürmüştü.

Masaya geçtikleri gibi ziyaretçi yağmuruna tutuldular. Cadı ve carislerden birçok kişi yanlarına gelip başsağlığı diledi. Sarışın, daha önce hiç görmediğim takım elbiseli adam, "O lanetli sürüsü umuyorum ki en kısa zamanda yakalanacak," dedi. "Hepsinin, özellikle de esas lanetli kadının kellesinin koparılıp meydanlarda asılması için can atıyorum. Umarım, fani ömrüm bunu görmeye yeter. O zaman, Tanrı'nın sevdiği kullardan olduğumu düşüneceğim."

Adamın söyledikleri tüylerimi diken diken ederken oraya bakmayı sürdürüyordum. Bu defa Alaz benim elimi okşadı ama ona dönmedim. Bize karşı nefretle dolan halkı izlemeye devam ettim.

"Kaçacakları yerler azaldı," dedi Faysal Şahzade. "O saldırı gününden sonra başlarını o lağım çukurlarından çıkaramadıklarına eminim. Yerlerini bulduğumda elimden kaçışları olmayacak. Hiçbirinin."

Sözleri beni korkutmak yerine neredeyse kahkaha attıracaktı. Başını lağım çukurundan çıkaramadıklarını düşündükleri iki kişi tam yanlarındaki masada onları dinliyorlardı. Bir nefes kadar yakındık ve bizden asla haberleri yoktu.

"Sizin için de ne acı bir durumdur," dedi bir başka adam. "Nihayetinde veliahdınız, kendi kanınızdan olan oğlunuz size, halkınıza yapacağı en büyük ihaneti yaptı. Damadınızın, sevgili ablasının eşinin ölümüne neden oldu. Çok yazık."

Adamı rencide etmek için konuşuyorlardı, dilden dile dolaşan havadisleri sırf hassas noktasına dokunup deşmek için dile getirdikleri bariz ortadaydı. Kral'ın nefesini yüksek sesle aldığını duydum.

"Oğlum, o lanetliye doğumdan bağlı. Yaptığı hiçbir şey elinde değil. Lanet onu da sarmış durumda. Bunlar, Alaz'ın kesinlikle hür iradesiyle aldığı kararlar olamaz."

"Kadının, ona kara büyü yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Faysal Şahzade kendisine getirilen kristal bardaktaki içecekten bir yudum aldı, karşıya bakıyordu. "Aklı başında herkes öyle düşünür. Oğlum, ruhu esir alınmış bir tutsak. Kadın, onu kendine köle seçmiş."

Vay be, demek büyü yaptığımı düşünüyorlardı. Kendimi daha fazla tutamadan kaşlarımı yukarı kaldırıp Alaz'a döndüm. Bakışlarımız birbiriyle buluştuğunda hemen düşündüm. *"Nasıl güçlü bir büyücü olduğumu görüyor musun? Seni kendime köle yaptım."*

"Öyleyse ben de yirmi altı yıllık hükümdarlık hayatımda hiçbir şeyden kölelik kadar zevk almadım."

Altdudağımı dişleyerek gülümsememi bastırmayı denedim. *"Unvan ne kadar önemli... Her şeyi sen yaptığın halde tüm suç benim üstüme yıkıldı."*

"Haksız sayılmazlar. Bana bunca şeyi yaptıran senin karşı konulamaz aşkındı."

Dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırdım. Az önce konuşulanlardan olumsuz yönde etkilenip bir anlığına hayatımızı sorgulasak da şimdi yine durumu alaya alabilecek raddeye gelmiştik. Onunla, en karanlık zamanlarda, en çıkmaz anlarda bile birbirimizi iyileştirme gücümüzün olması çok hoşuma gidiyordu.

Az önceki duygusal tavrımdan sıyrılarak tekrar konuşmaları dinledim.

"Bu kara büyüyü çözmenin bir yolu yok mu?" diye sordu meraklı kadınlardan biri. "Oğlunuz içler acısı durumda. Bir an evvel zihnini kurtarmanız lazım gelir. Hem, aklını tekrar eline aldığı zaman yeni oluşturduğu sarayın sınırları içinde olursa lanetli halkı katleder, o kadını da sürükleye sürükleye bu topraklara getirir."

Alaz'ın annesi başıyla onayladı. "Tek dileğim."

Faysal Şahzade konuşmadan önce elindeki bardağı masaya bıraktı. Başparmağı bardağın yüzeyini büyülü bir küre misali okşuyordu. "Büyücü alimleri kara büyüyü bozup değerli evladımı eski haline getirmek için gecelerini gündüzlerine katıyorlar. Bilge Âzin en kısa zamanda bir yolunu bulacaklarını söyledi."

Bilge Âzin'in esasen bizim tarafımızda olduğunu bilseler tepkileri nasıl olurdu acaba, diye düşünmeden edemedim. Öte yandan... Öyle ya da böyle, Alaz'ın taraf değiştirmesini sağlayacak bir büyü

yapmayı deniyor olabilirler miydi? Yanımıza geldikleri andan itibaren aklımı kurcalayan tek şey bu söylenen oldu. Korku, karanlık bir sis şeklinde ruhuma yayıldı ve beni rahatsız etti.

Alaz, benim tek dayanağımdı. Onun ellerimden alınması hissi... Sadece düşüncesi bile tepetaklak ediyordu.

"Ya siz nasılsınız, Bayan Lidya?" Genç bir kadın, Alaz'ın ablasının elini tutarak bu soruyu sorduğunda ilgimi tekrar oraya verdim. "Bebeğiniz nasıl?"

Bebeği doğmuş muydu?

"İyi olmak zorundayız," dedi Lidya tok bir sesle. O konuşunca salona hâkim olan hafif keman sesi duygusal bir fon müziğine dönüşüyor, midemin daha çok kasılmasına sebep oluyordu. "Bebeğime babasının yokluğunu hissettirmemek için elimden geleni yapıyorum."

"Senin gibi güçlü bir annesi ve böyle iyi bir ailesi olduğu müddetçe; hissetmeyeceğine eminim."

Alçak sesli mikrofon cızırtısı duyulduğunda nihayet yan masadaki dikkat dağıtıcı konuşmalar sükûta gömüldü. Lidya dik duruşundan bir an olsun ödün vermeyerek kafasını çevirdi ve herkes gibi o da konuşma kürsüsüne baktı. Sıraç Şeyhanlı'nın babası, Cadı ve Caris Sarayı'nın kralıydı mikrofonu eline alan. Adam, sarayına uyumlu bir şekilde simsiyah, ceketi trençkotu andıran bir takım giyinmişti. Omuzlarına asılı kadife pelerinin kuşağı broş yardımıyla bağlanmıştı. Tüm çocuklarınınki kadar sarı olan saçları geriye atılmıştı ve yüzünde sakalın izi dahi yoktu. Kraliçe sağında, Alaz'la henüz sevgili olduğumuz dönemde ve o zamanlar çoğu zaman olduğu gibi aramız bozukken düğünlerine katıldığımız Yekta Şeyhanlı ve eşi, kızıl saçları sıkı bir topuzla ensesinde toplanmış Melina, kralın sol arkasında kalıyordu. Melina'nın kucağında kundağa sarılı bir bebek vardı ve genç kadın onu ağır ağır sallıyordu.

"Saygıdeğer konuklarım, öncelikle hepiniz hoş geldiniz." Kral konuştuğunda samimi gülümsemesi de suratında canlandı. "Bugün, ilk torunumu, geleceğimizin ilk ışığını size takdim edeceğim için fazlasıyla heyecanlı ve mutluyum." Melina bebeğine bakarak gülümsedi, Yekta da eşinin beline elini koyarak onu destekledi. Göz ucuyla Lidya'ya baktığımda kafasını çevirdiğini gördüm, artık, orayı izlemiyordu. Bu mutlu aile tablosunu izlemeye dayanamadığını düşünerek sızladı içim. "Sevgili gelinim, torunumu alabilir miyim?"

Kusursuz fiziğiyle hiç yeni doğum yapmış bir kadın gibi görünmeyen Melina, Yekta ile kayınpederinin yanına adımladı. Bebeği ellili

yaşlarının sonlarında görünen kralın kollarına bıraktığında kral, dudaklarını bebeğin alnına yasladı, önce kokladı ardından öptü. Yeni doğmuş bebeği kaldırıp kalabalığa doğru çevirerek hepimizin görmesini sağladı. Siyah, kenarlarında altın işlemeleri olan bir kundağa sarılıydı. Kaşları öyle sarıydı ki neredeyse görünmüyordu, gözleriyse henüz kapalıydı, huşu içinde uyuyordu.

"Rahat uyuduğu zamanların keyfini çıkarmalı, bundan çok değil üç yıl sonra uyuyacak vakti bulamayacak," diye bir espri yaptı kral ve salondaki herkes yapılan bu espriye güldü. Alaz'ın beş yaşından itibaren eğitimlere başladığını kendi ağzından duymuştum, bu çocukcağız da tıpkı onun gibi çocukluğunu yaşayamayacaktı demek ki. Böyle bir ailede doğmasına sırf bu yüzden sevinemedim. Benimle aynı hisleri taşıyor olacaktı ki Melina da gülmedi. Kocasının eliyle belini dürttüğünü gördüm, bu hareket karşılığında dudakları zoraki bir tavırla iki yana açıldı. Onu anlıyordum. Hangi anne çocuğunu daha ağzı süt kokarken zorlu eğitimlere yollamak isterdi ki?

"Huzurlarınızda, torunumun ilk ayinini gerçekleştiriyorum," diye ekledi kral ve Melina korku dolu bir nefes çekti. Bu yapılanlara zor katlanıyor, bebeğini kralın kucağından çekip almamak için kendini güç zapt ediyor gibiydi. Kral, sol koluyla bebeği tutarken sağ eliyle kundağın yakasını açtı, bebeğin pamuk kadar beyaz bileğini dışarı çıkardı. Sağ avcunu solunda bekleyen karısına uzattığında kadın elindeki kömür rengi, altın klipsli kadife kutuyu zarif bir hareketle açtı. İçinden yine altın görünümlü, usturaya benzer demir bir çubuk çıkardı ve kocasının avcuna bıraktı.

Kral, ucu keskin görünen demir çubuğu bebeğin bileğine yaklaştırdığında, "Uyanmasını beklesek," diye ricada bulundu Melina ve kralın keskin bakışları gelininin yüzüne delici bir ok gibi saplandı. Salonu sükût sarmıştı. Genç kadın diliyle dudaklarını ıslattı, tuttuğu nefesini serbest bıraktığını inen göğsünden anladım. "Uyanınca... Tekrar uyuması zor oluyor," diye bir şeyler geveledi ama sebebin bu olmadığı aşikârdı. Kadın doğal olarak çocuğuna kıyamıyordu.

"Onun en şerefli anı, daha fazla gecikmemeli," diye reddetti gelinini kral. Elindeki demir çubuğu sıkı sıkıya tutarken gözlerini tekrar torununa sabitledi. Bütün ciddiyetini takındı ve bir şiir okur gibi konuştu.

"Sert esen yeller Kadmos ağaçlarına değer,
Bir ananın rahmine serpilir o kutlu vâris,
Der düştüğü andan beri evrenin ocağına,

Yaşayacağım ölünceye dek,
Topraklarım, ırkım, krallığım için.
Cadı ve Caris atalarımın ruhu üzerine,
Ederim yemin."

Sözleri sonlandığında elindeki demir çubuğu küçük bebeğin bileğine, tam nabzının olduğu yere bastırdı. Demirin değmesiyle eşzamanlı çocuğun bileğinden fışkıran kan, kralın yüzüne sıçradı, Melina kafasını kocasının omzuna sakladı, bebeğin çığlığı tüm salonu esir aldı.

Tören, fark edilmemize neden olacak herhangi bir sorunla karşılaşılmadan bittiğinde büyük bir rahatlama hissettim. Alaz'ın elindeki kartta kalacağımız odanın bilgileri yazıyordu, oraya gitmek için herkesten önce çıktık. Aslında, odada kalacağımız yoktu. Gece vakti etraf şimdikine nazaran daha az kalabalık olduğunda gizlice zindana sızacaktık. Bizi meşakkatli bir sürecin beklediğinin farkındaydım, bundan yaklaşık dört saat sonra her şey olabilirdi. Her şey...

Sıra sıra meşalelerin dizili olduğu koridorda ilerlerken aklımda türlü senaryolar dönüyordu. Heyecan yapmıştım, omuzlarımda fazlasıyla sorumluluk vardı ve hata yapacak olma düşüncesi beni geriyordu. Bir kaybı daha kaldıramayacağımı biliyordum, bunun için yakalanmamaktan başka seçeneğim yoktu. Alaz'ı kaybedemezdim. Sevdiğim kimseyi kaybedemezdim artık, yüreğim bir parçalanmayı daha kaldıramazdı. Birinin daha kaybını görmek yerine teslim olup ölmeyi yeğlerdim.

Barın'ı özlüyordum, özlemek kadar acı veren bir duygu yoktu, özlemek ve bu hasreti dindiremeyeceğini bilmek... Çıldırtıcıydı. Sarsıcıydı. Gözünü kapattığında vardı, gülüşünü hatırlıyordun, sesini işitiyordun; diyaloglarınız, gülüşmeleriniz canlanıyordu aklında ama gözünü bir açıyordun, puf! Yok olmuş gitmiş. Kıyafetleri duruyor, bastığı yerler duruyor, eğitim verdiği kılıç duruyor, kimliği duruyor, adı dudaklardan düşmüyor ama kendisi... Yok.

Bunları bir daha yaşayamam. Bunları bir daha yaşamamak için her şeyi yaparım.

Yatışmak adına derin bir nefes aldım, Alaz'la yürümeye devam ederken işittiğim çığlıkla kaşlarımı çattım. Yürüdüğümüz yöne yaklaştıkça çığlık biraz daha belirginleşti ve onun bir bebek ağlayışı olduğunu anladım. İlk olarak aklıma Melina ve Yekta'nın bebeği geldi ama kraliyet ailesinin bu katta kalmadığını biliyordum. Burası, misafirlere ayrılmış kısımdı.

Aralık kalan bir kapının önünden geçeceğimizde sesin oradan geldiğini anladım ve durdum. Benimle duran Alaz'a dönüp, "Bir

baksak mı?" diye sordum. "Kapı açık. Annesi bırakıp gitmiş olmalı. Çocuk düşmüş falan olmasın?"

Alaz, önce koridoru inceledi. Gelen giden yoktu. Çocuğun sesi daha da yükseldiğinde, "Çok içli ağlıyor," dedi. "Bakmaktan zarar gelmez."

Onu başımla onayladım ve girmeden önce ne olur ne olmaz diye kapıyı tıklattım. Bir ses gelmediğinde kimsenin olmadığına iyice emin olarak içeri girdim ve o an çift kişilik yatağın kenarında duran bebeğin yataktan yere yuvarlanmak üzere olduğunu gördüm. Korkuyla soluyarak elimi uzattım ve avcumdan çıkan güçle mermer zemine kafa üstü düşecek olan çocuğu son anda tuttum. Kalbim, göğsümü dehşetle döverken avcumu havada öne doğru ittim, gücüm çocuğu yatağın ortasına yaklaştırdı, artık güvendeydi.

Riski atlatmanın verdiği yatışmayla nefesimi serbest bıraktım, eteğimi toplayıp çocuğun yanına gittim. Yatağa eğilip kucağıma aldım, başı sol koluma yaslandığında sallamaya başladım ve, "Tamam tamam," diye mırıldandım beni duyup da anlayacakmış gibi. Saçları simsiyahtı, küçücük dudakları vardı, azıcık kusmuş ve dudağının kenarı kusmuk olmuştu. Hâlâ ağlamaya devam ettiğinden gözleri kapalıydı. Kusmuğu üstüme bulaştı lakin zerre tiksinmeden çocuğu sallayıp yatıştırmaya devam ettim.

"Alaz, şu saçlara bak," diye düşündüm bu sırada. *"Senin bir çocuğun olsa saçları ancak bu kadar siyah olurdu. Ağlasa da ne güzel bir şey bu."* Sırtının altında kalan üç parmağımla pışpışlarken yüzüne bakıp, "Neden ağlıyor acaba?" diye sordum.

"Karnı acıkmıştır."

"Ama kusmuş. Bebekler karınları tokken kusarlar."

"Bebeklerin karnı hiç doymaz."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hayatında kaç kere bebekle karşılaştın?"

Bilmem, dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sayılıdır. Ya sen?"

Gülümsedim. "Bir ortak nokta daha..."

"İleride karşılaştığımız çocuk sayıları da aynı oranda artacak."

Kendi çocuklarımızın imasını yaptığında dudaklarımdaki gülümseme daha samimi bir hal aldı. "Uzak bir ihtimal gibi," derken çocuğu sallamaya devam ediyordum ama çocuğun ağlamasında zerre azalma olmuyordu. "Nasıl susturulur? Annesi nerede acaba? Tek bırakılır mı şu kadarcık bebek?"

"Bu kadar anaç bir insan olduğunu bilmiyordum, Efsun. Efsunluyorsun yine beni."

"Her konuda iyiyimdir ben Alaz," diye düşündüm kendini beğenmiş bir edayla. *"Annelikte, arkadaşlıkta, eşlikte... Üstüme tanımam. Görevi edinmeye göreyim, elimden gelenin en iyisini yaparım."*

Çocuğun sesi kulaklarımı tırmaladığında yüzümü buruşturdum.

"Ama yine de bebekleri susturmak konusunda biraz daha çalışman gerekiyor."

Gülerek laf çarptığında ciddileşip iki kaşımı da kaldırarak ona baktım. "Öyle mi?" Başıyla onayladığında kucağımdaki bebeği ona uzattım. "Biraz da sen salla öyleyse, bakalım susturabilecek misin?"

"Benim yapamayacağım şey yoktur," dedi ve adımı düşündü. *"Efsun."*

"Al o zaman," dedim. "Kemanı tuttuğun gibi tutmayı deneme de. Düşürürsün falan."

Bebeği alırken, "O kemanı bana sırnaş diye öyle tutuyordum," diye itiraf ettiğinde gözlerimi kocaman açtım.

Bebeği tamamen kucağına bıraktığımda, "Ne?" diye sordum.

Bana bakmadan boğazını temizledi. "Böyle mi tutacağım?"

"Başını koluna yasla, başı aşağıya düşmesin," ikazını yaptım. Söylediğimi uyguladığında bu defa Alaz bebeği sallarken ben ellerimi belimin iki yanında birleştirip esas konumuza döndüm. "Keman tutmayı biliyor muydun?"

"Sadece tutmayı değil."

Gözlerim mümkünatı varmış gibi daha fazla açıldı. "Kemanı çalmayı da mı biliyordun?"

Hâlâ bebeğe bakıp onu sallıyordu. *"Ben bir prenstim Efsun,"* diye düşündü. "Keman çalmayı bilmediğimi düşünmemeliydin."

"Beni kandırdın!"

Muzipliği üzerindeydi. "İlişkimiz daha iyi ilerlesin diye... Kötü bir niyetim yoktu."

"Ben de sana öğretmeye çalışıyorum. O dersleri bir kere iki kere de yapmadık."

"Fena mı oldu işte, yoktan yere sarılmış oluyorduk," dedi gayet rahat bir tavırla. "Yoksa sen bana sittin sene yaklaşmazdın. Bunun için çıldırdığın halde..."

"Alaz..." diye düşündüm kızar gibi ama bir yandan da gülmek istiyordum. Böyle bir oyun düzenlemiş olamazdı.

"Gör işte, nasıl küçük hesaplar yaptırıyorsun bana..."

"Ben sana notaları öğrettikçe içinden dalga da geçiyor muydun?"

"Yok. Masumluğun seni öpme arzusu getiriyordu sadece."

"Ne düzenbaz herifsin..."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Kalbimde birkaç gül tomurcuklandı. Nerede nasıl konuşacağını çok iyi biliyordu ve ben hâlâ bu adamın ansızın gelen etkileyici laflarına alışamamıştım. "Sen var ya, insanı suya götürür susuz getirirsin."

"Hepsi sana olan aşkımdan." Daha fazla ciddi duramayıp gülümsedim. Tam yeni bir şey söyleyecektim ki Alaz, "Bak," dedi. "Sustu."

Alaz'ın öyle bir etkisi vardı ki bana bebeği bile unutturmuştu.

Bebeğin küçük parmakları, Alaz'ın işaretparmağını sıkıca kavramıştı. Artık açtığı gözleri iki küçük zeytin tanesini andırıyordu, uzun ve sık kirpikleri vardı. Alaz'ın suratını izlerken yarı baygın bakan gözlerinden ışıltılar saçılıyordu sanki. Küçük ve dolgun dudaklarının arasından artık ağlama sesleri değil yatıştığını belli eden nahif mırıltılar çıkıyordu. Neredeyse Alaz'a gülümseyecekti.

Kapının açıldığını duyduğumda hipnotize olmuş gibi onları izlemeyi bıraktım ve irkilerek kafamı kapı yönüne çevirdim. Gelen kişi Alaz'ın kız kardeşi Lidya'dan başkası değildi. Sağ elinde büyükçe bir biberon vardı, telaşlı görünüyordu. Bizi görür görmez, "Bebeğim!" dedi ve Alaz ablasına ancak o zaman bakabildi.

O anın, Alaz için ağır çekimde ilerlediğini hissettim, az önce bebeğe bakarken gözlerindeki o huzurlu ifade, şimdi belli belirsiz bir hüzünle gölgelenmişti. Kadın, elindeki biberonu yatağa fırlattı, hiç çekinmeden Alaz'ın kucağından bebeği aldı.

Bir açıklama yapma gereği hissederek nefes aldım. "Kapının önünden geçiyorduk," dedim. "Ağladığını duyunca kayıtsız kalamadık. Kusura bakmayın."

"Çantamı annemlerin odasında bırakmışım," dedi Lidya bebeğinin başını göğsüne yaslarken. "Sütüm gelmiyor, karnını doyurmak için mama hazırlamam gerekli. Uyanacağını düşünmedim. Ah..."

"Uyansa da bir bakan olurdu," dedim yumuşak bir tonlamayla. "Sarayın içi epey kalabalık. Biz de bu sayede görmüş olduk."

"Teşekkür ederim," derken bebeğinin başına küçük bir öpücük kondurdu. "Karnı acıkınca çok huysuz oluyor."

Başımla onayladım. Alaz, hiçbir şey söylemiyordu. Dudakları sıkı sıkıya birbirine kapanmıştı.

Az önce kucağına aldığı, onun dokunuşuyla susan bebek, yeğeniydi.

Bu, farklı bir his olmalıydı.

Alaz'ın burada olmaktan çok da keyif almadığını düşündüm çünkü ben de öyleydim, Lidya'nın yanındayken kendimi boğuluyor hissediyordum. Vicdan yapacağım bir durum yoktu, kocası gerçekten kötü bir adamdı, Barın'ı öldürmüştü ama bu yine de... Çocuğunu babasız kişi olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Dudaklarımı araladım ve, "Biz artık gidelim," dedim. "Tören fazlasıyla yorucuydu."

Lidya, gülümsemeyi deneyerek onayladı. Normalde beni sevmezdi, ben de kendisinden pek hazzetmezdim ama şimdi onun için üzüldüğümü fark ediyordum. O ve çocuğu için... Mirza için değil. Olayların bu raddeye gelmesinin sebebi Mirza'ydı.

Alaz'la dışarı çıktığımızda artık daha sessizdik. Bizim için ayrılan odaya girdiğimizde ne söyleyeceğimi bilemedim. Alaz'la dertleşmeli miydim yoksa az önceki olay hiç yaşanmamış gibi mi davranmalıydım kararsızdım. İçinde bulunduğum çıkmazın farkında olmadan beni yönlendiren yine Alaz oldu. İçeriye girer girmez ceketini çıkardı, bordo, saten yatak örtüsünün serili olduğu yatağa fırlattı. Gömleğinin üstten iki düğmesini açtı, bedeni farklı olsa da hepsini yaparken tam olarak kendisiydi.

"Yemek birazdan gelecek."

"Aç değilim," diye yanıtladım.

"Yine de atıştırırsın," dedi. "İşimiz uzun. "

Kafamı tamam, der gibi salladım. "Atıştırırım."

Yatağa oturduğunda ona doğru ilerledim ve tam yanına oturdum. Avcumu dizlerinin üzerindeki eline kapattım. "Ne hissediyorsun?"

"Garip," diye karşılık verdi. Yüksek sesle nefes aldı, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştığını düşündüm. Dudaklarını birbirine bastırdı, yutkundu ve omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben sürekli eğitimlerde olduğumdan ve Lidya da benden beş yaş büyük olduğundan onunla pek kardeşlik ilişkimiz olmadı." Hikâyesinden bir parça anlatmaya başladığında sessizce dinledim. "Onun kendi omzuna yüklenen sorumlulukları vardı, benim ayrı sorumluluklarım. O yüzden, muhtemelen fark etmişsindir, aramızda hep bir duvar bulunuyordu. Aynı karından çıkmış olmamızdan başka bir kardeşlik bağımızın olduğunu söyleyemem. Diğer ablam Şimay'la da öyle."

"Seni hep Ladin'le yakın görürdüm."

Söylediğimi baş hareketiyle tasdik etti. "Ladin bana hayrandı. Küçüklüğünden beri... İstesem de ona uzak davranamazdım. Sevimli bir çocuktu, bana göre bile."

Hafiften tebessüm ettim.

Yeniden sustuğunda gözlerinin uzaklara daldığını sezdim. Dudaklarını garip, dercesine büktü. "Ama bugün aramız nasıl olursa olsun Lidya'nın bebeğini kucağıma aldığımda babası Mirza olmasına rağmen o bağı hissettim Efsun. Kardeşimin çocuğu olduğunu hissettim. Bu... İlginçti."

Elinin dış yüzeyini okşadım. "O da seni hissetti. Aksi halde annesi kucağına almış gibi bir anda susması imkânsız." Bu defa durgunlaşan ben oldum. Boğazımdaki yumruyu daha net hissettim. "Keşke... Olaylar böyle olmasaydı..."

"Böyle olması gerekiyordu," dedi artık daha tok çıkan sesiyle. Elini attı ve saçlarımı okşadı. Gözlerini gözlerime sabitledi. "Ben pişman değilim; yaptığım, yaptığın hiçbir şey için. Sen de olma. Bu kirli oyunu başlatan biz değildik Efsun; oyun başından beri vardı, biz yalnızca yeni karşılık vermeye başladık."

Sözleri ilaç gibi gelince kendime yenik düşerek başımı omzuna yasladım. "Seni görmek istiyorum," dedim sessizce.

Burnunu saçlarımın üzerine değdirdi ve orada soluklandı. "Efsun, kokun hâlâ senken gözlerimi kapatsam, biraz uzansak olur mu?"

İki aydan fazladır doğru düzgün birlikte uyuyamıyorduk. İstesem de Alaz'ı reddedemezdim, şu an bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve başka bir kadının bedeninde oluşumu umursayamazdım. Başımla onayladığımda Alaz yatağa uzandı, ben de yanına sokulup başımı göğsüne yasladım. Bu, ruhsal bir yatışmaydı. Aynı anda gözlerimizi kapattık ve birbirimizi soluyarak yara alan kalplerimizi yatıştırmayı, birbirimizin ruhuna ilaç olmayı denedik.

Ne kadar süre öyle kalmıştık bilmiyordum ama odanın kapısı tıklatıldığında uyandım. Alaz, yemek masasını içeriye süren garsona teşekkür babında harçlık verirken ben oturur vaziyette doğrulduğum yatakta esniyordum. Adam dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktığında burnuma dolan baharat kokusuyla midem guruldadı. Yeniden esnerken, "Sanırım acıktım," dedim ve elbisemin eteklerinden tutarak ayağa kalktım.

Alaz, kolundaki saate baktı. "Çıkmak için yarım saatimiz var," diye yanıtladı.

"Hâlâ nasıl bir yol izleyeceğimizi söylemedin."

"Şöyle," dedi ve masanın üstündeki oval, metal yemek kabını kulpundan tutarak açtı. İçinde yemek olduğunu düşünüyordum ancak iki keskin hançer, bir anahtar ve katlanmış muhafız üniformalarını görünce büyük bir şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Bunlar yardımcı aletlerimiz,"

deyip hançerleri ve anahtarı kenara çekti. "Bunlar da gireceğimiz yeni kılıklar."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim ve serap görüp görmediğime emin olmak için masaya iyice yaklaştım. Hançerlerden birini elime aldım, keskin ucuna işaretparmağımı değdirdim, jilet gibiydi, yansımasından kendimi görebiliyordum. "Nasıl ayarladın?"

"Her yerde bir ajanım var, demiştim."

"Hançerler tamam ama... Anahtarı nasıl aldın? Ya kıyafetler?"

"Daha önce Kadmos zindanına atılmışlığım var, biliyorsun," dediğinde beni ararken bu topraklara girişi ve sonrasında aldığı ceza aklımda yer edince yine içim sızladı. "Zindandaki hayat şartlarına kulak misafiri olduğum ve zayıf yanını öğrendiğim bir muhafız vardı. Ben isteğini gerçekleştirdim, o da ajanım olmayı kabul etti."

"O zehrin etkisindeyken bile aklında bunlar mı vardı?"

"Ne derler bilirsin: Su uyur, düşman uyumaz. Orada aldığım bir bilgi, şu an yolumuzun açılmasını sağladı."

Yıpranmış muhafız kıyafetine dokundum. "İyi ki senin düşmanın değilim," diye mırıldandım. "Sanırım hiç şansım olmazdı."

"Bunu anlayıp büyüledin demek ki beni," dediğinde gülüp tekrar ona baktım. "Konuşanlar haklı olmalı, dizinin dibinden ayrılamıyorum, bak."

"Ayrılırsan lanetlenirsin."

Sandalyeye oturmadan çatalı elime alıp dilimlenmiş bifteğe sapladım ve ekşi soslu eti ağzıma attım. Bununla birlikte acıktığımın iyice farkına vardım ve ayaküstü atıştırdım.

Kıyafetlerimizi değiştirip dışı deri olan zindan muhafızlarının üniformalarını giydiğimizde üniformanın sahibi her kimse pek temiz bir insan olmadığını düşündüm çünkü yün maskesinde pek hoş sayılmayan ağız kokusu yer yapmıştı. Büyüyle üstünkörü temizledim. Maskelerin göz kısmı dışarıdan görünmese de takan kişi etrafını hiçbir şey yokmuş kadar net görebiliyordu. Alaz, zindanın yolunu biliyordu ve zihnime aklındaki tüm bilgileri eksiksiz tarif edip gösterdiğinde ben de buralara pek yabancı kalmadım. Dışarı çıkmak için onunla kapıya ilerledim. Elini kaldırdı, avcunu kapının yüzeyine yasladı ve biz çıkmadan önce dışarıda birinin olup olmadığını gücüyle kontrol etti. Kafasını bana çevirdiğinde, "Temiz," dedi. Kalbim ağzımda atıyordu.

Kapıyı açtığında birlikte çıktık ve sessizce kapatır kapatmaz Kadmos Krallı'ğının koridorlarında iki muhafız olarak yürümeye başladık.

Koridor sessizdi, saat gecenin üçünü geçmişti ve çoğunluğun uyuduğu muhtemeldi. Attığımız adımlar, yürüdüğümüz yerdeki tek ses kaynağıydı, meşalelerin hareleri altın yaldızlı duvarlarla vals ediyordu. Koridoru bitirip sola döndüğümüzde karşıdan yüzü kapalı bir muhafızın geldiğini görünce içime derin bir nefes çektim ve göğsümü şişirdim. Muhafız, yanımızdan geçmeden hemen önce bize bir baş selamı verdi, adamı aynı şekilde karşıladık.

Cilalı, dokuma halıların serili olduğu merdivenlerden indik, yeniden bir koridora girdik. Bu kat, geçtiğimiz diğer yerlere nazaran biraz daha hareketliydi. Birkaç metre ilerimizde, kemerli duvarın hemen altında beş muhafız sohbet ediyordu. Onlara yaklaştıkça konuştuklarını daha net duyabildim.

"Lanetlileri bulana verecekleri beş milyon kadmar aklımdan çıkmıyor," dedi biri. "Bir daha hayatım boyunca çalışmama gerek kalmaz."

"Ben işin parasında değilim," dedi sesi daha kalın olan. "Kılıcımı boyunlarından geçirip sıcacık kanlarının yüzüme sıçradığını düşündükçe keyiften dört köşe oluyorum. Bunun verdiği zevki bir düşünsenize!"

"Hele de o lanetli 'karı'nın..." dedi diğeri.

Benden böyle bahsetmesine bir karşılık vermeyi düşünmedim değil.

Muhabbete öyle dalmışlardı ki öldürmek istedikleri iki kişi olarak saklandığımız muhafız kıyafetlerinin altında, yanlarından elimizi kolumuzu sallaya sallaya geçip gittik. Sağa döndük, aşağı indik, düz devam ettik ardından soldan yürüdük. Birkaç muhafızla daha rastlaşıp selamlaşmıştık. Nihayetinde zindanın, ardında saklı olduğu duvarın önüne geldiğimizde Alaz elini beline atıp hançerini kabzasından çıkardı. Keskin ucunu duvara değdirip önce bir üçgen çizdi, üçgenin içine bir yıldız yapıp şekillerin etrafını daire ile çevirdi. Hançeri çekip tekrar kabzasına yerleştirirken duvar deprem misali titredi, çökeceğini düşündüm. Bunun yerine ortasında dümdüz bir çizgi belirdi, titremeyi sürdüren duvar iki yana açıldı ve siyah demir kapı ortaya çıktı. Anahtarı kilide sokup çevirdi ve kapıyı gıcırdatarak araladı.

Elini uzattı ve kendisinden önce benim girmemi bekledi. Beklemeden karanlık koridora yürüdüm, Alaz arkamdan gelip kapıyı kapattı. Duvara asılı meşaleyi yolda bize eşlik etmesi için elime aldım, Alaz yanıma ulaştığında rutubet kokulu, tozlu, dar koridorda yolumuzu aydınlatan ateş sayesinde ilerledik. Yukarıdakilerin çeyreği kadar temiz olmayan sıvalı merdivenden indik. Zindanın içine giriş kapısında

bekleyen, yüzleri kapalı iki iri yarı muhafızdan daha uzun boylu olanı, "Nihayet," dedi kaba bir tonlamayla. "Biraz daha geciksseydiniz cesedinizi zindandaki yaratıklardan birine yem edilmiş olarak bulurlardı."

Sırtına asılı kılıcını çıkardı ve bana uzattı. Başımı eğip kılıcı elinden aldım. Belimdeki boş kınına taktım. Diğer adam da aynı şekilde kılıcını Alaz'a takdim ettikten sonra yanındakine, "Biraz içer miyiz?" diye sordu. "Felekten bir gece çalasım var."

"İçeriz de eğleniriz de," diye karşılık verdi uzun olanı. Biz kenara çekilip onlara yol verdiğimizde merdivenin ilk basamağını çıktılar. Yolu yarılamışlardı ki uzun boylu, aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve işaret-parmağını kaldırıp bize baktı. "Dimitrus Peloskis'e balık gözü ve çiğ işkembe verilmeyecek. İyi bir kahvaltıyı hak etmeyecek hareketler yaptı."

Balık gözü ve çiğ işkembe, iyi bir kahvaltı olarak mı geçiyordu sahiden? İnanılır gibi değildi.

Alaz söyleneni başıyla onayladı.

Adam, "Bugün pek konuşasınız yok gibi," dedi.

Bir anlığına gerildim fakat Alaz hiç istifini bozmadan elini kaldırıp adama doğru sallayarak defol git işareti yaptı.

"Bu hareketin karşılığını misliyle verirdim ama dostum, dua et mesaim bitti ve ben bir dakika daha burada kalmak istemiyorum."

Kafasını onaylamadığını gösterircesine sallayarak önüne döndü ve yanındaki arkadaşıyla buralara özgü geleneksel bir şarkı mırıldanarak basamakları aşmaya devam etti. Kapıdan çıkıp bizi yalnız bıraktıklarında nefesimi serbest bırakıp, "Nihayet," dedim. "Bir an hiç gitmeyecekler sandım."

"Hızlı olmalıyız," dedi Alaz. "Ne kadar erken halledip çıkarsak o kadar iyi."

Göremese de gözlerimi kırpıştırarak onayladım. Bilgi alacağımız dev Thauk Orgelmir, alt katta tek başına kalıyordu. Onun olduğu hücreye girebilmek için ayrı bir anahtar dahi vardı.

Tam yürüyeceğim sıra Alaz, "Efsun," diye fısıldayarak beni durdurdu. Hemen ona baktım. "Ne olursa olsun, sakın güçlerinin hepsini kullanma." Aynı konuda bugün bilmem kaçıncı ikazıydı. "Senin gücün, Lukifer'i besliyor."

"Sınırımın neresi olduğunu biliyorum artık. Bana güven. Hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmayacağım."

"Sana güveniyorum," dediğinde sesinde yalanın kırıntısı dahi yoktu. "Sadece, yine kâbuslarına hükmedip seni kontrol altına alırsa..."

"Ona direneceğim. Bir daha öyle bir hataya düşmem."

Maskeden yüzünü göremesem de temkinli ifadesiyle gülümsediğini hissettim. "O halde gidebiliriz," dediğinde kafamı tamam anlamında hareket ettirdim ve elimdeki meşaleyi duvara asıp devin hücresine ulaşmak için adımladım. İçi görünmeyen, peş peşe dizili siyah kapılı odaların kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Üzerlerinde içeriyi gözetlemek için konmuş demir panjurlu mazgallar vardı, panjuru çekince kapının ardında kalan suçlu her kimse görünürdü muhtemelen. Buraya Alaz için geldiğim o ilk gün oldukça ürkmüştüm, şimdiyse hissettiğim gerginlik yalnızca işler yolunda gitmezse olacaklar içindi. Kapıların ardından bazen çığlık bazense kükreyişi andıran sesler duyuluyordu. Bazıları kapıyı açmamız için tehdit ediyor bazıları yalvarıyor, kimileri hiç konuşmuyor kimileriyse alaylı yaklaşıyordu.

Önünden geçtiğimiz hücre odasının kapısı içeriden sertçe yumruklandığında neredeyse yerimde sıçrayacaktım. "Ayak sesleri, ayak sesleri!" dedi tiz sesli bir kadın. Ardından ince bir çığlığı andıracak şekilde gülüşü duyuldu. "Bana ver bacaklarını! Olsana benim ayaklarım! Kurtar beni buradan, olmayayım kâbusun!"

Thauk Orgelmir'in hücre odasına ulaştığımızda nihayet o gürültüler kesildi. Alaz kilidi üç kere çevirdi ve odanın kapısı açıldı. Bu defa benden önce kendisi girdi içeri. Eğer yapacağımız şey riskliyse hep ilk olarak kendisini ortaya atıyordu, bu hiç gözümden kaçmıyordu. Ben de peşinden girdiğimde neredeyse boş sayılacak, taş duvarlı odada küçük bir çocuğunkine benzer ağlama sesi işittim. Başımı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda demirden döşekli kocaman bir yatağın üzerinde neredeyse beş obez insan büyüklüğündeki devi gördüm. Kesinlikle rahat görünmeyen demir yatağında bize sırtını dönerek uzanıyordu. Dizlerini kendine çekmiş, kollarını dizlerinin etrafına dolamıştı; içli içli ağlıyordu.

Kapıyı arkamızdan yavaşça kapattım, devin ağlarken söylediği sözleri anlamaya çalışırken gözlerimi kıstım.

Hem, "Zavallı Thauk, zavallı Thauk," diyor hem de art arda hıçkırıyordu. "Kaderi güzel olmayan dev, zavallı Thauk. Haksızlığa uğradı, haksızlığa uğradı." Burnunu çekti, elini burnuna götürdü, burnunu eline sümkürünce çıkan gürültü kulaklarımı tırmaladı. Burnundan çıkan akıntılarla kirlenen koca elini duvara sürdüğünde midem ağzıma geldi. Odanın neden bu kadar pis koktuğunu anlıyordum. "Gözlerinden oldun, zavallı, minik Thauk. Sen bunları hak etmezdin, hayır hak etmezdin. Zavallı Thauk, zavallı Thauk. Sen masum bir devdin."

"Kesinlikle öyleydin, Thauk," dedi Alaz, ona yaklaşmasına yarım metre kala durdu. Ben de onunla eşzamanlı duraksadım.

Dev, art arda iç çekti. Ağlayışı bir anlığına kesildi ve, "Thauk bu sesi tanımıyor, hayır tanımıyor Thauk bu sesi," dedi. Yatağında sırtüstü döndüğünde gürültülü bir ses çıktı ve zemin titredi. Başını kaldırıp kilolu yüzüyle bize baktığında gördüğüm ilk şey kirli burun delikleri oldu. Vücudundaki her şeye zıt olarak küçük duran ağzının kenarından akan salyalar yanaklarında kurumuş, beyaz izler bırakmıştı. Sahiden de gözleri yoktu, gözkapakları içeri girmişti ve iki gözünde de koyu bir oyuk var gibi görünüyordu. "Kim bu zavallı Thauk'un gözyaşı dolu zindanına gelen yabancılar? Ha yabancılar?"

"Thauk'un yardımına ihtiyacı olan iki gariban," dedi Alaz.

"Yardım?" diye sordu Thauk. Başını dehşetle iki yanına sallayınca kafası demire çarpıp yüksek sesler çıkardı. "Yardım yok! Yardım olmaz! Thauk artık kimseye yardım etmez! Bir uzvunu daha kaybedemez! Yardım kötü! Yardım iyi sonuçlanmaz! Thauk korkuyor artık yardım etmeye!" Yeniden bağırarak ağlamaya başladı. "Zavallı Thauk, zavallı Thauk! Gözlerin görürdü inci gibi! Beş yüz metre ötedeki bir karıncayı bile seçerdin, zavallı Thauk!"

"Bu yardım Thauk'un yararına olacak," dedi Alaz.

Thauk burnunu tekrar eline sümkürdü ve bu defa yırtık pırtık kıyafetlerine sürdü. "Bu yardım Thauk'un mercan gözlerini tekrar ona bağışlayabilecek mi?"

"Hayır."

"O zaman olmaz!" dedi dev. "Thauk bundan sonra sadece kendisi için çabalar! Yardımı sadece kendine yapmalı! Zavallı Thauk. Sadakati gözlerinin oyulmasıyla ödüllendirildi. Zavallı Thauk."

Bir çocuk ezgisiyle ağlamayı sürdürdü.

"Zavallı Thauk, kendisine bunu yapanların da gözlerinin oyulmasını istemez mi?" dedi Alaz. "Biz bunun için buradayız."

Thauk'un ağlaması tekrar kesildi. Sanki gözleri varmış gibi baktı Alaz'a. "Onlara kimse zarar veremez. Onlar güçlü! Onlar acımasız! Zavallı Thauk, onlar tarafından türlü işkencelere tutuldu! Gözlerinden oldu. Mercan gözlerinden oldu!"

"Thauk, biz sana yardım etmek için buradayız."

"Zavallı Thauk'a kimse yardım etmez."

"Eğer sorularımı cevaplarsan sonucunda sen de intikamını alırsın."

"Zavallı Thauk cahildir, soruları cevaplayamaz."

"Değiştirilmiş olan Sırlar Kitabı hakkında cahil kalmayan sayılı kişilerden olduğunu biliyorum."

Thauk, o an çarpıldı sanki. Dut yemiş bülbüle döndü, ne ağladı ne hayıflandı. Derin nefesler alıp verirken, "Sırlar Kitabı mı?" dedi. Sesi titriyordu. Başını tavana çevirdi. "Thauk... Sırlar Kitabı hakkında hiçbir şey bilmez."

"Bir zamanlar kitabın saklandığı kütüphanenin koruması olduğunu biliyorum, Thauk. Gözlerini oyan kişilere karşı neden hâlâ bu kadar sadıksın?"

"Zavallı Thauk... Sadakatinden ödün vermez. Ne olursa olsun. Yok. Bilmiyor hiçbir şey."

"Zavallı Thauk gerçekten zavallıymış," dedi Alaz. Ardından bana baktı. "Gidelim hayatım. Onun için çektiğimiz bunca zahmetten sonra ona altın tepside sunduğumuz intikam fırsatını istemiyorsa bize başka bir şey düşmez."

İyi de blöf yapıyordu doğrusu. Bir adam her konuda iyi olabilir miydi? Alaz'ın on parmağında yirmi marifetti.

"Kesinlikle haklısın sevgilim," diye onayladım onu. "Ne de yazık..."

Aynı anda Thauk'a sırtımızı döndük, o şekilde çok durmamıştık ki, "Bekleyin," dedi dev. Neredeyse gülümseyecektim. "Durun, Thauk sizinle biraz daha konuşmak istiyor. Zavallı Thauk bu küçücük zindanda çok sıkılıyor."

"Çene çalmaya vaktimiz yok Thauk," diye yanıtladı Alaz onu. "İntikam istiyorsan duralım yoksa geri döneceğiz. Yakalanmamız an meselesi."

"Thauk zavallıdır," dedi dev, aynı anda ona döndüğümüzde. "Ama aptal değildir. Artık kimsenin ona karşılıksız bir şey yapmayacağını bilir. Ah zavallı ama akıllı Thauk..." dedi kendi kendine. "Sırlar Kitabı'nı arıyorsunuz çünkü bulmaya ihtiyacınız var. Thauk bunu bilir. Akıllıdır, zavallı Thauk."

"Bizim kitaba, seninse intikama ihtiyacın var."

"Zavallı Thauk, intikam olmadan da yaşayabilir. Ama karşısındaki bu iki yabancı, o kitap olmadan bir şey yapabilir mi?"

Alaz, sesli bir şekilde iç çekti. "Ne istiyorsun?"

"Zavallı Thauk'tan kitabın yerini öğrenmek istiyorsanız sadakatimi size satacağım bir şey yapmalısınız benim için."

"Kitabı alacağız işte."

"Kitabın yerini söylemeden önce sadakatini satın almanız gerekiyor, zavallı Thauk'un. En önemli özelliğinden başka türlü ödün veremez."

Aptal gibi görünen dev, sahiden de çok akıllı çıkmıştı. Göz ucuyla Alaz'a baktım. Birkaç saniye bekledi, ardından, "Sadakatini satın almamız için ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Çok basit," dedi Thauk. "Oriton Dağı'ndaki kentel geyiğinin kanı. Kristal şişelerden biriyle gönderilecek zavallı Thauk'a. Sadakatini istiyorsanız eğer."

Oriton Dağı'nın yaratıklarla çevrili olduğunu biliyordum. Girilmesi tehlikeli bir yerdi, üstelik oradaki geyiği bulmak için günlerce, aylarca orada kalmak gerekebilirdi ve oradan bir günde sağ çıkmak oldukça zordu. Elbette bunu kabul edemezdik.

"Kabul edersem bana kitap hakkındaki bilgiyi şu an verecek misin?" Alaz bunu söylediğinde ona dehşet içinde baktım. Tam maskenin ardında gizlenen ağzımı açıp karşı bir şeyler söyleyecektim ki hissetmiş gibi kafasını çevirdi ve yün maskenin ardından düşüncelerime dokundu.

"Nasıl gireceğimiz hakkında bir plan yaparız. Şimdi, lütfen bozuntuya verme sevgilim."

Der demez benim vereceğim yanıtı beklemeden göz bağımızı kesip yeniden Thauk'a baktı.

"Siz kabul ettiğinize dair yemin eder etmez zavallı Thauk kitapla ilgili bildiği her şeyi size söyleyecektir."

"Ala..." diyecektim ki Alaz, "Bedenim ve ruhum üzerine yemin ederim," dedi ansızın. Yalnızca kaşlarımı çattım. Bunu yapamazdı! Başka bir yol bulabilirdik. Çaresine başka bir şekilde bakabilirdik. O ormana girmeyi düşünmek akıl kârı değildi! Alaz'a kızmak istedim. Yalnız kaldığımız, buradan çıktığımız ilk an ona deli dehşet bağırmak istedim.

Thauk ilk kez gülümsedi. "Zavallı Thauk, yıllar sonra ilk kez mutlu hissetti."

"Kitap hakkında konuş artık. Fazla vaktimiz yok."

"Pekâlâ..." dedi dev. "Zavallı Thauk tüm bildiklerini aktaracak." Hırıltılı soludu. Alaz'ın kabul ettiği anlaşma beni öyle endişelendirip moralimi öyle bozdu ki kitap hakkında hiçbir şey dinlemeye hevesim kalmadı. "Sırlar Kitabı, yıllar önce parçalara ayrıldı."

Aklımı anlaşmadan ayırıp devin söylediklerine odaklandığımda kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"Parçaları nerede?" diye sordu Alaz.

"Bulunması zorlaşsın diye her biri üç ayrı bölgeye saçıldı; biri doğuda, biri batıda, biri güney ya da kuzeyde. Ancak Thauk tam yeri nerede bilemez. O kadarını bilmesine izin verilmez."

"Tek bildiğin bu mu?" diye sordu Alaz. Eğer buysa samanlıkta iğne aramakla eşdeğerdi.

Dev, "Bir de..." deyince daha önemli bir bilgi alacağımız hissiyatıyla hareketlendim. "Kuzeydeki Samandar kasabasında yaşayan Yersel Karlık ismini duyduğunu hatırlıyor bu yaralı beden. O, kitapla ilgili Zavallı Thauk'tan daha çok şey biliyor olabilir. Tabii... Hâlâ hayattaysa."

Aldığımız bilgilerle birlikte Thauk'un odasından çıktığımızda rahatlamış sayılmazdık çünkü hâlâ elle tutulur bilgilere ulaşmamıştık. Yine de aramaya nereden başlayacağımızı bilmek iyi bir gelişmeydi, sanırım. Zindanda ilerlerken, "Devin doğru söylediğini bile bilmiyoruz, o teklifi nasıl kabul edersin?" diye sordum. Kızgındım. Henüz yatışmamıştım.

"Oriton Dağı'na öylece gidip kendimi ölüme atmak gibi bir niyetim yok, sevgilim. Rahatla. Thauk'a bunun için bir süre vermedim. Daha vaktimiz var."

"Bu, olayı daha masum yapmıyor. Geyiği öldürmek de başlı başına risk!"

"Şuradan bir çıkalım," dedi sakince. "Sonra tartışırız, olur mu?"

"Tartışmak için konuşmuyorum. Senin için endişeleniyorum. Bizim için..."

"Efsun," dedi ve yürümeyi bırakıp bana baktı. "Bir süre, endişelenmek diye bir duygu olduğunu unut. Endişe doğru adımlar atmana engel olur."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman Oriton Dağı'na yalnızca ben gireyim. Sen de dışarıda kalıp hiç endişelenmeden sarayımızda beni bekle."

"Öyle bir şey olması mümkün değil. Yemini ben ettim, sen arayamazsın."

"Çünkü sen bencil herifin tekisin!" diye fısıltıyla bağırdım kendimi tutamadan. "Benim tehlikeye adım atmama izin vermezsin ama kendin tehlikenin içine dalarsın!"

Bir şey söyleyecek gibi olduğunda elimle göğsünü ittirdim ve onu dinlemeden yanından geçip zindanın çıkışına yürüdüm. Öyle sinirlenmiştim ki göğsüm saniyede bir yükselip alçalıyordu. Ne Efsun dedi ne de beni durdurmak için herhangi bir şey yaptı. Sessizce peşimden ilerledi.

Dışarıya tek çıkmak gibi fevri bir hareket yapmadım, Alaz'ı bekledim. Yine kapıyı o kontrol etti, öyle açtı. Birlikte çıktık. Koridordan

sola döndüğümüzde iki muhafızla karşılaştık. Bizi görür görmez adamlar tam karşımızda durdu ve, "Neden zindanda değilsiniz?" diye sordular. "Haberleri duymadınız mı?"

Alaz başını ne oldu, der gibi hareket ettirdiğinde muhafız bir adım yaklaştı. "Alaz Şahzade ve lanetli eşinin burada olduğu söyleniyor," cümlesiyle başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissettim. "Tansel ve Deren Torasov aslında evlerindeymiş. Buraya o kılıkla gelenlerse büyük ihtimalle Alaz Şahzade'yle o lanetli ucube. Zindana göz kulak olun," diye uyardılar. İkimiz de onları sessizce onayladığımızda başka bir şey söylemeden uzaklaştılar.

Onlar gözden kaybolduğunda hemen Alaz'a baktım. "Ne yapacağız?"

"Beklemeden kaçacağız."

İlerlediğinde ben hareket etmediğim için durdu ve bana baktı. "İki zindan muhafızının birlikte ilerlemesi dikkat çeker," diye akıl verdim. "Kimsenin içeride beklemediğini düşünürler ve yine uyarı alırız. Ayrılsak iyi olur."

"Tehlikeli."

"İkimiz de yeterince güçlüyüz Alaz. Endişeye yer vermemelisin. Buradan kaçmak, Oriton Dağı'na girmekten çok daha kolay."

"Onu karıştırma şimdi, sırası değil. Seni burada yalnız bırakamam."

"Bana güvenmeyi öğrenmelisin," diye karşılık verdim. "Aynı anda yakalanmaktansa ikiye bölünmek daha iyi. Yüzde elli ihtimal. Ben başımın çaresine bakarım."

Birkaç saniye bekledi. Bu kararı vermenin onun için kolay olmadığını biliyordum ama bazen beni arkasında bırakmayı bilmesi gerekiyordu. Her zaman aynı yolda ilerlemek iyiydi elbette ama şartlar sürekli bunu sağlayamazdı. Yollarımızın ayrılacağı zamanlar olacaktı, sağlıklı bir şekilde yeniden birbirimize kavuşabilmemiz için.

Ayak seslerini işittiğimde telaşa kapılarak, "Hadi..." diye direttim. "Geliyorlar."

Yutkunduğunu duydum. Omzunun üzerinden arkasını kontrol etti, arafta olduğunu biliyordum. Belki de Alaz'a hayatındaki en zor karar anlarından birini yaşatıyordum. Tuttuğu nefesini sesli bir şekilde serbest bırakıp bana döndüğünde planı söyleyeceğini anlayarak dikleştim ve merakla söyleyeceklerini bekledim. "Ormanda buluşuruz," deyince rahatladım.

"Başından beri konuştuğumuz yerde," dediğimde başıyla onayladı.

Nefes nefese halde birbirimize biraz daha baktık. Hâlâ maskelerimiz

olmasına rağmen ikimiz de yüzlerimizi görüyormuşuz gibi kısa ama derin bir bakışma yaşadık. Ayak sesleri daha yakından geldiğinde arkama baktım ve birbirimize daha fazla bakarsak ayrılamayacağımızı bildiğimden, "Gidiyorum," diyerek alelacele dönüp yürüdüm.

Demir parmaklıklı, iki koridoru birbirine bağlayan kapının kolunu tuttuğumda Alaz, "Efsun," diye seslendi. Kafamı çevirdim. "Sana âşığım."

İçinde bulunduğumuz tüm aksiyona rağmen gülümsedim, elbette o maske nedeniyle bunu görmedi. Hâlâ kızgın olsam da omuzlarım düşerken konuşmak yerine, "Ben de sana âşığım, Alaz," diye düşündüm ve daha fazla beklemeden önüme dönüp yeni koridora girerek kapıyı kapattım. Artık, Alaz'la yolumuz ayrılmıştı.

Bu, kendimi ispat etmem için büyük bir fırsattı. Korkmamaya, gerilmemeye, kendimi belli etmemeye çalışarak yürüdüm. Karşıdan koşar adımlarla gelen iki kırmızı pelerinli muhafızı görünce onlara başımı eğerek selam gönderdim. Beni umursamadan hırsla yollarına devam ettiler. Alaz'ın aktarışı sayesinde her köşesini bildiğim sarayın merdivenlerinden indim, çıkışa açılan koridorlarından geçtim. Saat ancak sabaha karşı dört olmalıydı ama sanki tüm saray ahalisi uyanmıştı. Odamızdan çıktığımız zamanki sessizliğin esamesi okunmuyordu. Öte yandan, iksirin etkisinin geçtiğini hissediyordum çünkü kanım neredeyse kaynama noktasına gelmişti. Tenim bir çöl yüzeyi gibi çatırdamaya, yılan gibi deri değiştirmeye hazırlanıyordu, farkındaydım. Maskenin altındayken kim olduğumun bir önemi yoktu, zaten Deren kılığındaki kişinin de Efsun olduğu biliniyordu, bu noktada kendi halime dönmem sorun değildi fakat dönüşüm sırasında konsantrasyonumu kaybetmekten korkuyordum. İksiri aynı anda içtiğimizden Alaz'ın da şu an dönüşüm gerçekleştirdiğini düşünerek sarsıldım. Kendimi umursamasam da onun başının derde girecek olması beni geriyordu, kalbim benim için değil de yalnızca onun için atıyordu sanki.

Derin ve sık nefesler alarak yeni bir koridora girdiğimde karşıdan iki muhafızın geldiğini gördüm ve dikkat çekmemek için arkasında bulunduğum geniş kolonun soluna saklandım. Bu sayede onların gitmesini beklerken biraz olsun soluklandım. Kanım zerre soğumamıştı. Nabzım kulaklarımda atarken fazla vaktimin olmadığını bildiğimden sığındığım kolonun arkasından çıktım ve sendelememe aldırış etmeden koşar adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm.

Biraz daha gidip çıkışa yakın, cam duvarları sayesinde dışarıyı gösteren hollerden birine döndüğüm an, bu sefer karşıdan gelen üç muhafız beni görmüş oldu. Saklanmak için geçti, bozuntuya vermeden ilerledim. Ortadaki diğerlerine nazaran daha kısa boylu olan sarışın adam gözlerini dikmiş bana bakıyordu, selamsız geçip gitmemin zararıma olacağını düşünerek kafamı hafiften indirerek selamladım ve oyalanmadan yanlarından geçtim.

"Sen neden zindanda değilsin?"

Arkamdan işittiğim bu tok sesle kurşun yemişe döndüm. Neredeyse duracaktım. Yutkundum, ne yapmam gerektiğini kısa bir an düşündükten sonra duymazlıktan gelmeyi seçtim ve adım atmayı sürdürdüm.

"Sana diyorum, asker!" diye bağırdı muhtemelen sarışın olan muhafız.

Burada ilgilenmem gereken sadece üç muhafız vardı ama eğer yoluma devam edersem peşimdekilerle birlikte karşıdan da birileri gelebilirdi ve kapana sıkışmış olurdum. Sadece buradakilerle uğraşmak diğer ihtimale nispeten daha kolay olduğundan durdum.

"Buraya bak."

Tüm organlarım gibi fokur kaynayan ciğerlerime derin bir nefes çektim. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırıp ıslattım, ardından arkamı döndüm. Tahmin ettiğim gibi konuşan, ortadaki kısa boylu sarışın muhafızdı. Seyrek kaşları gözlerinin üzerine indi, bana doğru üç adım attı. "Neden, zindanda, değilsin?" diye yineledi tane tane.

Bir elimle belimde asılı kılıcı çıkarmaya hazır bir şekilde tutuyordum, diğer elimse gücümle dolmuştu.

"Sana bir soru sordum." Yine cevap vermediğimde, "Maskeni çıkar," diye emretti.

Başımı tamam, dercesine hareket ettirdim. Sağ elimi kaldırdım, yüzümün tamamını kaplayan maskeme götürdüm ama maskeyi açmak yerine elimdeki gücü sol tarafımdaki pencereye ittim.

Cam, gücümle parçalanıp gürültü çıkardığında muhafızların dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilip kılıcımı onlara savurdum. Birinin bacağına isabet ettirip attırdığım çığlıkla yere düşmesini sağladım, sarışın muhafız avcunu açıp bana büyü gönderecekti ki çevik bir hareketle kılıcı, açtığı elinin ortasından geçirdim. Adam çığlık atarak geriye sendelediğinde kılıcı elinin içinde döndürdüm ve onu da koridorun bir diğer ucuna savurdum. Üçüncü askerin bana attığı hançerinden sırtüstü eğilerek kurtuldum, bir diğer gücümü ona aktardım ve adamı kırdığım

camdan dışarı fırlattım. O düşer düşmez holün kapısı açıldı, kırmızı pelerinli muhafızların hole doluşup, "Burada! Yakalayın!" demelerine kalmadan aklımdaki planı uyguladım ve kırdığım camdan bir kat aşağıdaki arabanın üzerine atladım.

Bacaklarım sızlasa da aldırış etmedim. Muhafızlar arkamdan gelirken bir kurtarıcı edasıyla bahçede otlayan atı gözüme kestirdim, dönüşüm geçirmemi umursamamaya çalışarak ata koştum. Ağrıyan ayağımı beklemeden üzengiye koydum, bir hareketle atın üstüne çıktım ve atı mahmuzlayarak koşmasını sağladım, aynı zamanda maskemi çıkarıp yere attım. Saçlarım dalgalandığında renginin koyu kahverengi olduğunu gördüm ve kendi bedenime döndüğümü anlayarak rahatladım. Düşmemek için atın boynundan sıkıca tutuyordum. Sarayın çıkış kapısına ilerlerken kaba bir sesin arkamdan, "Tüm kapıları kapatın!" diye bağırdığını duydum.

Yaklaşmakta olduğumuz demir kapının aşağıya indiğini görünce atı bir kez daha mahmuzladım, tam geçeceğimiz sıra atın üzerine iyice eğildim ve kapı biz geçemeyeceğimiz kadar kapatamadan önce son anda atla birlikte sarayın sınırlarından çıktım. Sarayın kapısı arkamdan kapandığında heyecanla o tarafa baktım. Onlardan öndeydim.

Şimdilik...

Alaz'ın ne durumda olduğunu düşündüm. Kaçabilmiş miydi yoksa kapanan saray kapılarının ardında mı kalmıştı? Bu düşünce kendi kurtuluşuma sevinmeme engel oluyordu. Ayrılmak iyi bir fikir miydi? Bilemiyordum. Tek dileğim bir an evvel saray ahalisine izimi kaybettirip Alaz'la buluşma noktamıza ulaşmak ve ona sapasağlam kavuşmaktı.

Ormanın içine gireli çok olmamıştı ki arkamdan, "Orada!" diye bir ses işittim. Heyecanla atı mahmuzlayıp kafamı çevirdim ve arkamı kontrol ettim. İki atlı muhafız, peşimden geliyordu, ayrıca uzaklardan bir de araç sesi işitiyordum. Yaklaşıyorlardı.

Arayı açmak için atı yeniden mahmuzlayıp önüme döndüm. Beynimde bir flaş patladı sanki. Kâbuslar âleminin kapısını açmaya çalıştığını anlayarak Lukifer İdmon'a karşı kendimi korumaya aldım. Tam da o an, at yılan görmüş gibi ön iki ayağını kaldırarak kişnedi, ben ne olduğunu anlayamadan beni sırtından attı. Başım sertçe bir taşa çarptığında acı içinde tısladım, tutunacak bir yer bulamadım, bedenim bir futbol topu gibi küçük tepeden aşağı yuvarlanırken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Nihayetinde bir derenin kenarına yaklaştığımda durdum.

"Dereye uçtu!" diye seslendiklerini duydum beni takip eden askerlerin. Bu tarafa geleceklerini fark ederek biraz daha yuvarlandım ve oldukça soğuk gecede saklanmak adına buz gibi suyun dibine kendimi bıraktım. Soğuk su bedenime hücum ettiğinde saç diplerimden ayaklarıma kadar ürperdim. Ağzımı burnumu sıkıca kapattım, nefes almama ve böylelikle su yüzeyinde baloncukların oluşmasına engel oldum. Muhafız kılıcım, yuvarlanırken belimden düşmüştü ancak hançerim hâlâ benimleydi. Suyun içinde nefesimi tutmuş bir vaziyette düşmanlarımın gelip beni kontrol etmesini bekliyordum. Büyü kokusunu almasınlar, yansımasını görmesinler diye güç de kullanamıyordum. Daha önce bunu –su altında gizlenmeyi– yine Kadmos'ta askerlerden kaçarken Alaz'la birlikte yapmıştım. O zaman da nefsimi tutmak zordu ama onun elini tutarken nefes almış kadar oluyordum. Şimdiyse yanımda bana destek olacak bir Alaz Şahzade yoktu.

Sol elimi suyun içinde hareket ettirdim, yukarı kaldırdım ve boynuma ulaştırıp Alaz'ın hediyesi olan kolyeyi tuttum. Gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Bitecekti, kurtulacaktım. Buluşma noktamızda kavuşacaktık birbirimize.

Böyle bitmeyecekti.

Dişlerimi sıkı sıkıya birbirine bastırıp canla başla suyun içinde kalmaya devam ederken dışarıdaki ayak seslerini daha net işittim. "Suyun içini kontrol edelim," dedi yabancı bir erkek sesi. "O lanetli ucube buralarda olmalı."

Suya giren ayak sesini duyduğumda gözlerimi açtım. Adamın iri ayaklarıyla bana yaklaştığını görüyordum, elinde de feneri andıran bir ışık vardı. "Lanetli," dedi son hecesini uzatarak melodik bir biçimde. "Hadi seninle bir oyun oynayalım. Elma dersem çık, armut dersem çıkma. Başlıyorum..." Güldüğü, sesinden belliydi. Bana iyice yaklaştığında, "Elma," dedi. Bir iki adım daha attı. "Elma..." Biraz daha gelmesini bekledim. "Bak, elma diyorum," deyip bir kez daha adımladı. "Hadi... Oyunbozanlık yapma ama. Çık artık. Yoksa ben seni bulup çıkaracağım."

Elindeki ışık hemen sağıma düştüğünde içimden istediğin çıkmam olsun, diye karşılık verdim ve elimdeki büyülü hançeri sıkıca tutarak doğruldum, adam daha ne olduğunu anlayamadan karnına saplayıp geri çektim. Boğazından çıkan korku dolu haykırışla suyun içine sırtüstü düşen adamın ardından kıyıda bekleyen diğeri, "Seni lanetli kaltak!" dedi ve büyü gücünü bana savurdu.

Bu defa karşı koyacak zamanım olmadığından geriye sendeleyen ben oldum ve tekrar suya gömüldüm.

Adam da üzerime geldi, gücü beni suyun içinde tutmaya devam ediyordu. Eli bana değmiyordu ama gücüyle beni boğuyor, hareket etmeme imkân vermiyordu. Nefes alamadıkça boğazımdan keskin hırıltılar çıktı, ellerim suyun içinde çırpındıkça çırpındı. Ölüyorum, beynim patlıyor sandım. Parmaklarım güç aşkıyla yanıp kavruluyor, ciğerlerim temiz bir nefes için çıldırıyor, gözlerim kapanmamak için direniyordu. Biraz daha bastırdığında suyun içinde temiz bir nefes için çıldırarak ağzımı açtım. Adam büyü gücüyle kafamı kaldırdı, tam kurtulduğumu düşünerek derin bir nefes alacaktım ki kafamı yeniden suya gömdü. Aynı işlemi üç kez tekrar ettiğinde bana işkence çektirdiğini biliyordum, önce çıkarıyor, bir saniye kadar nefes almamı sağlıyor hemen sonra yeniden boğuyordu.

Çırpınmak, direnmek zordu. Bilincim kapanmamak, beynim ruhumu ebediyete yollamamak için canla başla direniyordu. Gücümün, her yanımı saran soğuk suya rağmen içimde bir yerlerde kaynadığını biliyordum. Ona ulaşmaya çalışıyordum.

Adam başımı çıkardığında bir kez daha nefes alır gibi oldum ve yeniden boğuldum. Bu defa göle öyle hızlı soktu ki beni, başım dibindeki kaya parçalarından birine çarptı, alnımda öldürücü bir sızı hissettim, yarıldığına şüphem yoktu ve canım dehşetle yandı.

Tüm bu zorlanmanın sonunda bir şekilde içimde hissettiğim gücün kaynama noktasına geldiğini hissettim, parmaklarım güçle dolup taşarken gözlerimin renk değiştirdiğinin farkındaydım. Ona uzanmayı denedim, bu defa daha kolay oldu. Nihayetinde kendimi kontrol ederek gücüme hükmettim ve gür çığlığımın desteklediği büyük bir kuvvetle doğruldum, avuçlarımın içinden çıkan gücü, birkaç adım arkamda büyüyle beni boğmaya çalışan muhafıza savurdum ve adamı bu sayede gölün öteki ucuna uçurdum. Etkisiz hale getirdiğimi biliyordum.

Büyük bir halsizlikle dizlerime kadar gelen sudan dışarı çıktım, kıyıya ayak basar basmaz kendimi taşlı zemine sırtüstü bıraktım. Omzumun üzerinde dönüp biraz su kustuktan sonra gökyüzüne bakarak sık nefesler alıp verirken defalarca öksürdüm. Hayatım boyunca hiç, bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum.

Biraz zaman geçti.

Henüz tam olarak kendime gelemesem de burayı da muhafızların basacağını düşünerek doğruldum. Halsiz bacaklarımla titreye titreye

gölün karşı tarafına geçtim, tekrar ormana karıştım. Yorgundum, ıslaktım, yalnızdım. Ama tüm bunlara rağmen ağaçların arasında yürürken aklımda sadece ve sadece Alaz vardı. Onun ne durumda olduğunu deli gibi merak ediyordum. Hayatta olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Buluşma noktasına ulaştığım an onu göremezsem ne yapacağımı bilemiyordum. Kalbim alev alev yanıyordu.

Kuru dallı iki ağacın arasından girdiğimde henüz ısınmış değildim. Arkamdan bir ses işitir gibi olunca başımı omzumun üzerinden çevirip etrafı kontrol ettim. Ne bir muhafız ne de bir hayvan ilişti gözlerime. Paranoya yaptığımı düşünerek yanında bulunduğum ağacın gövdesine avcumu yaslayıp soluklandım, öyle üşüyordum ki dişlerim birbirine çarpıp duruyor, kemiklerim zangır zangır titriyordu. Dudaklarımın mosmor kesildiğine şüphem yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Yola devam etmem gerektiğini aklıma sokarak elimi ağacın gövdesinden çektim.

Henüz iki adım atmıştım ki bedenimin yabancı kollar tarafından sıkıca çevrelenmesi bir oldu. Korkuyla soluklandım. Yolun sonuna geldiğimi anladım.

"İşte, şimdi yakalandın."

Sözlerini işitir işitmez kalbim göğsümü hunharca dövdü. Doğru mu duydum diye kafamı arkama çevirdim ve beni sıkıca saran kolların sahibine baktım. Baktıkça huzur bulduğum güzel suratını görünce büyük bir rahatlama yaşayan ruhuma engel olamadan, "Alaz!" dedim ve tamamen ona dönüp gerçek olup olmadığını tasdik etmek amacıyla baktım. Bir rüyayı daha kaldıramazdım.

Büyük avuçlarını ıslak yanaklarıma yaslayıp endişe dolu kapkara gözleriyle yüzümü incelerken, "Buradayım güzelim," dedi. Onun da alnına düşen saçları ıslaktı, sol kaşı yarılmış ve koyu kırmızı incecik bir kan sızıntısı yanaklarına doğru yol almıştı. Yarası içimi sızlatsa da artık yanımda olduğundan yorgunluğuma rağmen neredeyse gülümseyecektim. Sıcacık solukları yüzüme çarparken başını biraz daha eğdi, başparmaklarıyla ıslak yanaklarımı okşadı. "Ve şimdi kimse alamaz seni benim kollarımdan."

Ardından beni sonsuz bir hasretle kendine sardı.

Bölüm On İki

Tanıdık Bir Yabancı

Dışarıda güçlü bir fırtına vardı. Normal zamanda böyle bir havada yatla seyahat etmek akıl kârı değildi ancak izimizi kaybettirmemiz için tek yol buydu. Üstelik Alaz'ın söylediğine göre içinde bulunduğumuz yat yıldırımlara, fırtınaya karşı oldukça dayanıklıydı. Öte yandan güçlü bir kalkan sayesinde korunuyordu. Yine de bu, coşkun dalgalara sahip denizin üzerinde ilerleyen yatın ara ara bir o yana bir bu yana sallanmasına engel olamıyordu. Yat sallantısı, bünyemi rahatsız edecek şeyler arasında son sırada bile değildi. Genelde büyü gücü olmayan insanların sıradan dertlerinden biriydi bu. Fakat benim için mide bulantısından kat kat etkileyici olan tonlarca olay vardı.

Neredeyse boğuluyordum.

Tüm kaslarım ağrıyordu. Vücudumu keselemek için lifi kaldırdığımda kemiklerimin sızısıyla tıslayarak elimi indirmek zorunda kaldım. En sonunda o şekilde temizlenmeye çalışmayı bir kenara bıraktım ve yatın banyosundaki küçük küvete doldurduğum kaynar suyun içinde derim yumuşayıp kaslarım rahatlayana dek beklemeyi tercih ettim. Başımı küvetin mermer başlığına yaslayıp beyaz tavanı izledim, yukarıdan yata çarpan yağmur damlalarının patırtıları duyuluyor, rüzgâr tiz çığlıklar atıyordu. Sanırım, eski ben böyle bir ortamda korkudan tir tir titrerdi. Ancak şimdi hiçbir şey hissetmiyordum.

Dakikalar sonra kendimi daha iyi hissettiğimde lifi yeniden kaldırdım ve vücudumdaki kiri pisi ovaladım. Kolumda, bacaklarımda, sırtımda çizikler ve morluklar vardı. Yuvarlanmıştım, boğulmaktan son anda kurtulmuştum ve sağ çıkmam garipti. Saçımı da şampuanladıktan sonra birkaç lokma bir şey yiyip ardından deliksiz bir uykuya dalma umuduyla –artık kaç saat olacaksa işte– daha fazla suyun altında kalmadan durulanıp çıktım. Banyodaki giysi dolabından aldığım *bokser*ın üstüne uzun, siyah bir tişört giyindim. Saçımı kuruttuktan sonra toplama zahmetine girmeyip –zira saç diplerim bile ağrıyordu– kaldığımız odaya geçtim.

İçeride hâlâ turuncu, loş bir ışık hâkimdi. Alaz, koyu kahverengi yatağın sağ tarafına oturmuştu. Üstündeki siyah tişörtünü çıkarmış,

yalnızca kirli pantolonuyla duruyordu. Sol tarafını görebiliyordum sadece. Onun da vücudunun benimkinden aşağı kalır yanı yoktu, bu mesafeden dahi çiziklerini, morluklarını seçebiliyordum. Başını sağına eğmiş, orada bir şey kontrol ediyor gibiydi. Ben banyodan çıkar çıkmaz kafasını çevirdi ve yorgun bakışlarını benim üzerime iliştirdi. Geceden daha siyah gözleri üzerime dokunduğunda iliklerime kadar titremem akıl almaz bir olaydı. Sanki bana her bakışı, ilk bakışıydı.

"Çabuk çıkmışsın," dedi mahmur sesiyle. "Beni beklersin diye umut etmiştim."

Tek sözüyle yüreğimdeki aşkının alevini harlamayı başarsa da ona kızgın ve kırgındım. Thauk Orgelmir'e verdiği geyik kanı sözü aklımdan çıkmıyordu. Bunu söylerken bana danışmamıştı bile ve aklımın bir yanında sürekli Alaz'ın bu işi nasıl yapacağı vardı. Bu denli tehlikeli bir işi bana danışmadan bodoslama kabul etmesini aşamıyordum. Aynısını ben yapsam Alaz kıyameti koparırdı ve ben de sessiz, tepkisiz kalamazdım. Karakterimde yoktu.

"Yorgunum," dedim sadece ve yatağa ilerlemeden sağa dönüp odanın içindeki Amerikan mutfağa geçtim. Bu sırada Alaz'ın beni izlediğinin bilincindeydim, bakışları ok gibi sırtımda varlığını sürdürüyordu. Mutfağa geçtim, cam kavanozları açıp kontrol ettim. Nerismus yaprağına benzer bitkiyi gördüğümde kavanozu burnuma yaklaştırıp kokusunu içime çektim. Doğru tahmindi.

Isıtıcıya su koyup düğmesine bastım. Odaya suyun kaynama sesi doldu, biraz da olsa dışarıdaki fırtına sesi kesildi. Buzdolabını açtım, gözlerimle kontrol ettikten sonra hindi füme, peynir ve domates çıkardım. Dolabı ayağımla kapattıktan sonra malzemeleri tezgâha bıraktım, öyle açtım ki sandviç yapmadan önce paketini açtığım hindi fümeden bir dilim alıp ağzıma attım. Ve birkaç saniye gözlerimi kapatarak çiğneyip etin lezzetini aldım.

O sırada Alaz'ın acı içinde inlediğini duydum. Kaşlarımı çattım, doğru duyup duymadığımı anlamak için başımı omzumun üzerinden çevirip onu kontrol ettim. Sırtı bana dönüktü ama iki elini de belinin sağ tarafına bastırdığını görebiliyordum. Beyaz bir bezle karnının sağına tampon yaptığını fark ettiğimde yutmak üzere olduğum lokmam boğazımda kaldı. Tamamen ona döndüm ve, "Yaralandın mı sen?" diye sordum.

Konuşmadan önce kesik kesik nefesler alıp verdiğini duydum. "Küçük bir sıyrık," dedi kendini sıktığını belli eden sesiyle. Ancak ses

tonu işin hiç de öyle olmadığını sergiliyordu. Şimdi ne karnım aç ne de bedenim bitaptı. İliklerime kadar endişeyle doldum ve sandviçle çayı başka bir ana bırakıp koşar adımlarla Alaz'ın yanına ilerledim.

Karşısına geçtiğimde başını bana çevirmedi, hâlâ yarasına bakıyordu. Damla damla terlemişti, esmer gövdesi nemliydi, saçından aşağı dökülen ter damlaları yüzünde geziniyordu. Banyodan çıkar çıkmaz onu incelemediğim için kendime kızdım. Karşısında diz çöktüm ve gözlerimle tampon yaptığı yeri incelerken elimi uzatıp, "Bakayım," dedim.

"Gerek yok güzelim," dedi elini bezden, yarasından çekmeden. "Ben hallediyorum."

"Pek de halledebiliyor gibi değilsin," diye karşılık verdim. Elimi, dış yüzeyi kızarıklıklar ve ufak yarıklarla dolu elinin üstüne koydum. "Yaranı görmeme izin ver."

Konuşmadan önce boğazından gelen nefes sesini işittim. Söyleyeceği şeyden vazgeçmiş olsa gerek sustu ve elini bezden çekti. Bez, yaraya yapışmış olmalıydı ki yere düşmedi. Bezin iki ucundan tuttum, yavaşça aşağı indirdim, bu sırada Alaz'dan acı dolu bir tıslama işitince yüzümü buruşturdum ve daha hafif çekmeyi denedim. Yarayı gördüğümde kalbim acıyla kasıldı. Karnının sağ tarafında, yukarıdan sol aşağıya doğru çizgi şeklinde derin bir yarık vardı. Derisi ortadan ikiye ayrılmıştı, eti görünüyordu. Yaranın kenarları kızarıp morarmış, kanıyla kirlenmişti.

"Alaz!" dedim kendime engel olamadan. Yaranın durumunu görmek, aynısı bende de varmış gibi yaktı canımı. Boğazıma kocaman bir yumru oturdu, gözlerim anında sızladı. Bunu benden gizlemeyi nasıl başarmıştı? "Küçük bir sıyrık dediğin bu mu?"

"Bu," dedi kafasını geriye atarak. Yutkunduğunu işittim. Güç konuşuyordu. "Daha büyüklerini almıştım." Sağına dönmeye çalıştı. "Bakma daha fazla, kan tutar seni."

"Eskiden tutardı," dedim ve kolundan yakaladım. "Hareket etme, canını acıtıyorsun." Gözlerimi kapatıp açtım. "Daha büyüklerini almış olman bunu küçük yapmaz! Ne yapalım? Ecza dolabı var mı burada?"

"Banyoda vardı," deyip kalkmaya çalışınca ondan önce ayaklandım ve omuzlarından tutup kalkmasına mâni oldum.

"Ne yapmam gerektiğini bana söyle."

Birkaç saniye sessiz kalsa da kendisine fırsat vermeyeceğimi bildiğinden hareketinde ısrar etmedi. Avuçlarını yatağın yüzeyine bastırıp, "Bir kaba ılık su doldurman gerekiyor," dedi. "Ecza dolabında mor kapaklı iksir şişesi var, keskin bir ağrıkesicidir, yarayı iyileştirme özelliği

de bulunuyor; saraya dönene kadar iyi gelir. Suya bir iki damla ondan damlat."

Başımla onayladım ve banyodan önce mutfağa gidip metal kaplardan birini aldım. Banyoya girdiğimde önce bir kova bulup içine sıcak su doldurdum, Alaz o yarayla banyo yapamazdı, sıcak su ve bezle vücudundaki kirleri temizleyebilirdim. Ardından mutfaktan aldığım kabı ılık suyla doldurdum. Kabı banyo tezgâhına bıraktıktan sonra ecza dolabını açtım ve gözlerimle tarayıp mor kapaklı iksir şişesini buldum. İksirin rengi de mordu.

Suyun içine iki damla akıttım. Ardından kapağını kapatıp ecza dolabına geri koydum. Sargı bezi ile bant da aldıktan sonra iki parmağımı şıklatarak kapıyı açtım, kovanın ve kabın kendiliğinden içeri gitmesini sağladım, ben de peşlerinden dışarı çıktım. Kova ve kap yatağın kenarına ulaştığında büyü yaptığım elimi yavaşça indirdim ve yere konumlanmalarını sağladım. İkisi de sallansa da birkaç damla haricinde dökülmediler. Elimdekilerle yeniden Alaz'ın karşısına geçip diz çöktüm, ilaçlı kabı elime aldım, bezi suya batırdıktan sonra kabı komodinin üzerine bıraktım ve, "Biraz acıyabilir," diye uyardım.

Boğuk sesiyle, "Alışkınım," dediğinde yadırgamadım. Nemli bezi hafifçe yarasına bastırdığımda Alaz tekrar inledi, yüzünü buruşturup kafasını geriye attı, gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Bu yaraya sebep olanın," dedi dişlerinin arasından. "Sağlam bir tarafını bırakmayacağım."

Tüm kasları gerilmiş, birkaç damla daha ter akmıştı kaslı gövdesinde. Bu halde bile çekici görünmesi etik kurallara aykırı olmalıydı.

Alaz'ı ve ne kadar mükemmel göründüğünü bırakıp tekrar yarasına odaklandım, bezi çektim, kaba batırıp sıktım ve tekrar yarasına bastırdım, bu defa büyük bir tepki vermedi. Aynı işlemi birkaç defa tekrarladıktan sonra sargı bezini yırtıp yarasının olduğu tarafa bastırdım. Ben yarasını sararken Alaz elini kaldırdı ve yanağımı bir tüy kadar hafif dokunuşlarla okşayıp saçlarımı geriye attı. "Sen olmasan ben ne yaparım?"

Bunu söylerken hafiften gülümsüyordu, yarı alaylı yarı ciddi her zamanki Alaz Şahzade tonlaması vardı sesinde.

Dokunuşu içimi eritse de taviz vermemekte kararlıydım. Yarasını sardığımda dik duruşumdan ödün vermeden kirli bezi kabın içine bıraktım. "Sabah yeniden pansuman yaparım," dedim, kafamı çevirip yüzümü elinden uzaklaştırdım. Eli havada kaldı, gözlerini kıstığını tahmin edebiliyordum. Dizlerimin üzerinde uzaklaştım ondan. "Banyo

gövdesine değiyordu. Başını eğdi, dudaklarını omzum ve çenem arasındaki o boşluğa yaklaştırdı, tenimi kokladı, nefesini ciğerlerine hapsetti. Tüylerim diken diken olurken, "Küs müyüz?" diye mırıldandı kulağımın içine doğru.

Huylandım.

Gözlerimi kapattım ve irademi zorlayarak, "Küsüz," diye karşılık verdim.

"Olmadı bu," diye mırıldandı. "Nerede görülmüş kraliçenin kralına küstüğü."

Biraz ondan uzaklaşmayı denedim fakat bir milim dahi uzaklaşamadım. "Kral, kraliçesine danışmadan kararlar alırsa küsmek, kraliçenin en doğal hakkıdır."

"Hmm..." diye mırıldandı. Tek eli tişörtümden içeriye girdiğinde ekledi. "Dayanabilir misin benimle küs kalmaya?"

Aldığım nefes göğsümü şişirirken elini tutup çektim. "Beni rahat bırakırsan evet."

"Seni nasıl rahat bırakırım bilmiyorum ki ben."

Dudaklarım gülümseme ihtiyacıyla kıpırdanırken yeniden gözlerimi kapatarak, "Alaz," dedim. "Uzaklaş."

Yeniden bana sırnaştığında geri çekilmek için yüzümü hareket ettirdim. Fakat bu defa yanağıma değen yanağının alev alev yandığını fark edip kaşlarımı çattım. Yerimde kıpırdanarak ona döndüğümde hareket etmeme izin verdi. "Senin ateşin mi var?"

"'Efsun'suzluktan o. Biraz seni alayım, geçer."

İşi hâlâ dalgaya almasına gözlerimi kapatıp açarak karşılık verdim. Telaşlanmıştım. Elimi kaldırıp avcumu alnına değdirdim sonra sağ ve sol yanağına dokundum. Kış ayında yakılan bir sobadan daha sıcaktı. Doğrulmayı denedim. "Ateşin var Alaz, yanıyorsun."

"Yaa..." dedi a sesini uzatarak. "Aşkın yakıp kül ediyor."

"Alay edip durma!" dedim, dizlerimin üzerinde doğruldum. O hâlâ sırtüstü yatarken elimle yeniden yüzünü kontrol ettim. Cayır cayırdı. "Bunun için de bir iksir var mı?" diye ekledim endişeyle. Hemen banyoya gitmek için hareketlendim.

Fakat ben daha yataktan inemeden Alaz kolumdan tutup bana engel oldu. "Bekle sevgilim," dedi sessizce. "İksir işe yarıyor. Ondan çıktı ateşim."

Kararsız bir ifadeyle ona bakarken, "Emin misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Sabaha kadar ateşim bir çıkar bir düşer. Terlerim. İyileşme tepkileri."

Yine de moralim bozulmuştu. "Sabaha kadar nasıl uyuyacağım sen bu haldeyken?"

"Uyumaktan daha güzel şeyler yapabiliriz."

Aldığım nefesi sesli olarak serbest bırakırken, "Alaz," dedim. "Hiç ciddi olmaz mısın sen?"

Dizlerimin üzerindeki elimi tuttu. "Olurum," dedi. "Seni sevdiğimi söylerken çok ciddiyim."

"Ben de sana kızgın olduğumu söylerken öyleyim."

Elimi bırakmadan yatağın üzerinde doğruldu, bunu yaparken acıyla tıslayınca omzundan tutarak ona destek oldum. "Yorma kendini."

"Yormuyorum," dedi sessizce. "Konuşalım biraz."

"Konuşacak bir şey yok."

"Var," diye üsteledi. "Efsun, kabul etmek zorundaydım. Bu bilgi bizim için önemliydi."

"Başka bir yolunu bulurduk."

"Buna vaktimiz yok. Biliyorsun."

"O sözü veren ben olsaydım, senden alacağım tepkiyi hayal bile edemiyorum Alaz. Şimdi lütfen bana çok masum bir şey yapmışsın gibi konuşma. Çünkü bu, sinirlerimi germekten başka bir işe yaramayacak."

"Ama yaralandım," dedi masum, yavru kediler gibi. "Şu an bana sinirli olman çok saçma. Ölebilirim."

"Öl," dedim iğnelercesine. Ölme. Sen hiç ölme. "Zaten sürekli bunun için çabalıyor gibisin!"

"Ölürsem ağlamaz mısın?"

Başka yöne baktım. "Ağlamam."

"Ağlamazsın çünkü ben ölürsem sen de ölürsün. Dayanamazsın bensizliğe."

Bacağım titrerken elimi elinden çekmeyi denedim. "Şu konuyu kapatır mısın?"

"İçin daralıyor, değil mi? Düşünmeye bile dayanamıyorsun bensizliği."

Bir anlık öfke patlamasıyla ona döndüm. "Evet Allah'ın cezası, evet!"

Kızmak yerine gülümsedi. Elimi yukarı kaldırıp dudaklarına götürdü ve dış yüzeyine dudaklarını bastırdı. "Vahşi kedim benim."

"Alaz," dedim sakin sakin. "Bu rahatlığın beni daha da çıldırtıyor, bilmeni isterim."

"Efsun," dedi o da aynı tonlamayla. "Olan oldu artık. Sözü verdim, bunu geri döndüremem. Geçmiş bitmiş bir olay için bana neden tavır alıyorsun? Üstelik ben seni bu kadar özlemişken..."

"Buna tavır mı diyorsun?" dedim hafiften gülümseyerek. "Yaranın yanına bir çizik de benim eklemediğime dua et."

"Ekle, bir izini daha taşıyayım bir ömür."

Kalbimde kıvılcımlar baş gösterirken, "Yumuşamıyorum," diye yalan söyledim.

"Bebeğim," dedi bu defa diğer elimi de tuttu. "Bana bak."

Bakmadım.

"Efsun'um," diye ekledi. "Fevri davrandığımı biliyorum ama bir anda oldu. Kitap bizim için önemliydi ve zindanda her an yakalanabilirdik. O sözü vermeseydim tüm bu çabalarımız boşa gidecekti. Yukarı çıktığımızda kılık değiştirme işimizin fark edildiğini öğrenmedik mi?"

Sessiz kaldım.

"Her şey bizim için," dedi. Başparmağıyla elimin dış yüzeyini okşuyordu. "Endişelenme. Hiçbir zarar görmeden alacağım geyiğin kanını."

"Beni kandırma," dedim sessizce. Ona döndüm. "Bana, kesinliği olmayan şeylerin teminatını verme Alaz. Yapma. Çocuk yok karşında."

"Bana güvenmiyor musun?"

Sustum. Dudaklarımı açıp kapattım, derin bir nefes aldım ardından, "Bu güvenle alakalı bir şey değil. Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Sana bir şey olacağı düşüncesi beni darmadağın ediyor. Karnında yarası olan sensin ama yemin ederim benim canım senden daha çok acıyor."

Bakışları sevgimle dolarken, "Güzelim," diye fısıldadı, ellerimi yukarı çıkarıp içten bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. Seni anlıyorum. Sana söz veriyorum, kendimi koruyacağım. Efsun. Lütfen... Biraz daha koyma mesafe aramıza. Gel şöyle yamacıma."

Kararsız bir şekilde öylece durmaya devam ederken, "Hadi..." dedi ve tuttuğu ellerimle beni kendine çekti. "Özlemedin mi eşini?"

Bedenim ona çekilirken ayrı durmak için daha fazla direnmedim. Başımı sol göğsüne yasladım, kolunun belime dolanıp beni kendine bastırmasına izin verdim. Elimi, yarasına dikkat ederek kaslı karnının üzerine koydum. "Yaralısın diye..."

Saçlarımdan öptü. "Sen yalan söyleyince kalbin daha hızlı atıyor."

Gözlerimi kapattım. "Hiçbir şeyi de kaçırma."

Burnunun ucu saçlarıma değdi. "Ne güzel kokuyorsun... Tam koklayıp öpmelik. Tam koynunda ölmelik."

Alnımı göğsüne dokundurdum. "Ölümden bahsetme daha fazla."

Tek eliyle tişörtün açıkta bıraktığı kolumu okşarken, "Sen hiç yara almamışsın," dedi. "Sergilediğin performansı izlemek isterdim."

"Sanırım iki Caris muhafızını öldürdüm," dedim hissiz bir tonlamayla. "Az kalsın onlar beni öldürüyordu gerçi."

"Göle mi düştün? Seni bulduğumda ıslaktın."

"Göle saklandım," diye karşılık verdim. "Attan düşüp yuvarlandım. Saçlarımın arasında bir yarık var. Gövdemde, sırtımda çizikler var aslında."

"Bakayım nasıl çizikler?" deyip tişörtümü çekiştirdiğinde burnumdan çıkan nefesle güldüm.

"Rahat dur, zaten yaralısın."

"Yaralanacak zamanı buldum," dedi söver gibi.

Gülümsemem genişledi. "Fevri hareketinin cezası da bu olsun."

"Hay dilimi..." dediğinde kısık sesle kahkaha attım.

"Sen nasıl yaralandın?"

"Sarayın balkonundan atlarken, yere düştüğümde beni takip eden muhafızlardan biri tarafından. O hâlâ yaşıyor ama ben onu böyle bırakmam."

"Neyse ki daha büyük bir zarar vermemiş. Alaz. Yakalanabilirdin." Bu gerçek aklımda yer ettiğinde sarsıldım. Büyük bir kaza atlatmıştı.

"Ben seni bulmadan kimse yakalayamazdı beni," dedi ve biraz daha sokuldu bana.

İşaretparmağımla sol göğsünün üzerindeki mühre hayali çizgiler bırakırken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Devin verdiği bilgi çok önemli sayılmaz."

"Samandar kasabasındaki Yersel Karlık'ı bulacağız," dedi Alaz. "Thauk, onun daha çok bilgiye sahip olduğunu söylemişti."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Sence doğru mu?"

"Yalan olduğunu düşünmüyorum," diye karşılık verdi. "Gidip göreceğiz."

Başımla onayladım. "Umarım bir aksilik çıkmaz."

"Umarım," dedi ve ardından ekledi. "Her gece seninle uyumayı çok özledim," deyip başını biraz eğdi. Burnunun ucu burnuma değecekti neredeyse. "Yemin ederim çok özledim."

"Çok mu özledin?" diye sordum sessizce.

Yanıt vermek yerine başıyla onayladı ve daha fazla beklemeden öptü beni. Elimle çenesini tutarken biraz daha dönüp ona yaklaştım, kalbim Alaz diye bağırıyor, onun adıyla atıyordu. Ayrılmadan beni sırtüstü çevirdiğinde ellerimi boynuna doladım. Tam o sırada Alaz yeniden acı içinde inleyince kafamı soluma çevirip geri çekildim ve, "Yaralısın," diye fısıldadım.

"Umurumda değil," dedi güçlükle.

Elimi sakalsız yanağında gezdirdim. "Benim umurumda Alaz. Dinlenmelisin."

"Efsun," deyip tekrar bir hareket yapacaktı ki gözlerini kısıp başını geri atarak tısladı. "Hay..." Üzerimden çekilip kendini yeniden yatağa sırtüstü bıraktı. "Bana bunu yapanları yemin ederim parçalara ayıracağım."

"Yaparsın," dedim bıyık altından gülerek.

Gözlerini bana iliştirdi. "Yapacağım Efsun, şakam yok."

Omuz silktim. "Ben de aksini söylemedim ki."

"Dalga geçer gibi konuşma benimle," dedi ve sol kolunu başımın altından geçirdi. "Gel buraya."

"Kızdın mı sen?" deyip yeniden göğsüne koydum başımı. "Üzülme Alaz, bu beni son görüşün değil ya."

"Kızmadım Efsun," dedi. "Kızmadım. En azından yanımdasın."

Gülümseyerek omuzunu öptüm. "İyi uykular."

"Uyuyabilirsem," diye karşılık verdiğinde nefes verir gibi gülümsedim. Yine saçlarımı öptü. "İyi uykular güzelim."

☽

Ertesi sabah, izimizi kaybettirip güvenli bölgeye ulaştığımızda bizi, dışarıda küçük bir muhafız ordusu karşıladı ve güvenle saraya ulaştık. Benim ısrarlarımla ilk durağımız şifahane oldu, Alaz'ın yarası şifacılar tarafından kontrol edildi, tesiri kuvvetli bir iksir sürülüp daha detaylı bir pansuman yapıldı. Bana da kendimi daha dinç hissetmem için ağrı kesici, etkili bir iksir verildi. Alaz, eğitimlere bir süreliğine ara verecek, ben de onun yerine Kuray'la çalışacaktım.

"Samandar kasabasına gidiş yolu epey sıkıntılı," dedi Bars, üzerinden hiçbir zaman eksik olmayan ciddiyetiyle. Elini kaldırıp büyü gönderdi, açılan haritada bahsettiği yolu hepimizin görmesini sağladı. "Üç yol var." Orta yol kırmızı çizgi şeklinde hareket etti. "Ortadaki yol Cadı

ve Caris muhafızlarının geçiş yolu, orada her an bir çevirme yaşanabilir." Sağdan birinci yol turuncuya boyandı. "Bu yol, ortadakine nispeten daha güvenilir fakat çok işlek. Dikkat çekilebilir." Sonuncu yol yeşil rengine büründü. "Samandar'a gitmek için en az tercih edilen rota bu. Sakin fakat karanlık ormandan geçiyor. Raganaların işlek yeri." Mavi gözlerini gözlerime iliştirdi. "Kadınlar için oldukça tehlikeli."

Kahvaltı faslının ardından Samandar'a nasıl gideceğimiz hakkında görüşler alacağımız toplantı kurulu oluşturulmuştu.

"Raganalarla daha önce karşılaştım," dedim ciddiyetimden taviz vermeden. "Baş edemeyeceğim bir tehlike değil."

"Üstelik birlikte olacağız," diye ekledi Liva. "En makul yol burası görünüyor."

"Sen ne dersin?" derken Alaz'a baktı Bars.

"Yaratıkla karşılaşmak, muhafızla karşılaşmaktan daha iyidir," dedi Alaz. "Sonuncu rotayı kullanalım."

"Güzel," diyen Bars elini kapattı ve harita bir sis bulutuyla yok oldu. "Yol için detaylı analizler yaptıracağım. İki güne hazır olur."

"İki gün erken değil mi?" deyip yanımda oturan Alaz'a baktım. "En azından senin için. Yaran çok taze. Şifacının dediklerini duydun."

"İdare edemeyeceğim bir halde değil. İyileşmesini bekleyemeyiz, bir an evvel işe koyulmalıyız."

Bu konuda içim hiç rahat değildi, şifacının söylediğine göre Alaz'ın karnındaki yarayı açan şey zehirli, gümüş kılıçtı. Zehrin vücudundan atılması için en az on beş gün gerekliydi ve en ufak ters hareketinde, yaranın kanamasına neden olursa zehir yeniden ilk günkü etkisine kavuşabilirdi.

Alaz'ın her an ters bir hareket yapma ihtimali vardı.

Onunla daha ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu ama şu an uygun değildi. Yalnız kaldığımız ilk an endişelerimi dile getirip onu vazgeçirmeyi deneyecektim.

Toplantı bittiğinde herkes eğitim alanlarına dağıldı. Ben, Kuray'la birlikte benim için ayrılmış alandaydım. Kuray, eğitim sırasında öyle bir ciddiyete bürünüyordu ki çoğu zaman şakacı bir karaktere sahip olduğunu unutuyordum. İyi bir eğitmendi, onu dövüşürken görmek, sarayın neden kendisini asker olarak seçtiği sorularına iyi cevap veriyordu.

"Demek koskoca bir ordunun elinden sadece alnına yara alarak kurtuldun," diyerek kılıç hamlemden çevik bir hareketle kurtuldu.

Üstüne yürürken kılıcımı sağ bacağına salladım. "Tepemde de bir yarık var."

Kuray gülümsedi ve bu defa o kılıcını bana doğru salladı, sola kaçıp kendi etrafımda dönerek kurtuldum. "Korkunç bir askere dönüşüyorsun Efsan. Sana eğitim verirken tırsıyorum."

Genzimden bir gülüşün yayılmasına engel olamadım. Sırılsıklam olmuştum, defalarca antrenman yapmıştık ve yediye beş ben kazanmıştım. Çocukluğundan beri kraliyet adına eğitilen bir muhafıza karşı sergilediğim bu performans içten içe gururlanmamı sağlıyordu. Güzel yol katetmiştim. Üstelik büyü gücümü kontrollü kullanıyordum. Kılıçlarımız birbirine çarptı, metaller şıngırdadı. "Lanet taşımak kolay değil."

Kuray da nefes verir gibi güldü. Sonra tekrar resmiyetini takındı. "Lukifer hâlâ rüyalarını yönetebiliyor mu?"

"Ara sıra yokluyor," dedim ve kılıcımla yetinmeyip Kuray'a büyü gönderdim. Son anda sıyrıldı.

"Kontrol edebiliyor musun?"

"Çok zor ama başarıyorum," dedim. Muhafızlardan kaçarken Lukifer beni kâbuslar âlemine sürüklemek için âdeta kamçılamıştı. Neredeyse o an tökezleyecektim. "Sınırımı aşarsam iyice güçlenecek ve etkilerinden korunmam çok daha zor olacak."

O zaman, tamamen kötü birine mi dönüşürdüm? Bir gün, içimdeki lanetli gücün sahibi olan Lukifer'in karanlığı beni sararsa Alaz'ı unutur muydum? Lanetimle onu yok eder miydim?

Bu sorular beni günlerdir rahatsız edip duruyordu. İçimdeki karanlığın farkındaydım, onun, karakterimi ve benliğimi bastırmasına müsaade edersem Lukifer'in maşası olacağımı biliyordum. Ve içimdeki o aldatıcı güçle savaşmak, bir saray dolusu muhafızla savaşmaktan daha zordu. İçimde bir düşman taşıyordum ve o düşmanı yalnızca ben yenebilirdim.

"Bunun için çalışıyorsun Efsan, içindeki cezbedici güçlerin eski sahibi her ne kadar Lukifer olsa da onlar şimdi senin. Bunu, kendi lehine kullanmayı başarırsan kimse karşınızda duramaz. Lukifer senin içinde taşıdığın güçler olmadan bir hiç. Tüm enerjisini senden alıyor."

Derin bir nefes aldım, dudaklarımı gülümsemek adına iki yana açtım. "Halledeceğim."

Kuray verdiğim cevapla birlikte tebessüm etti. Ben kılıcımı tekrar ona salladığımda geri çekilmek yerine bakışları sağ tarafına ilişti ve orada kaldı. Dudaklarından içeriğini anlayamadığım birkaç cümle

döküldü. Neye bu kadar dikkat kesildiğini anlamak için göz ucuyla o tarafa baktığımda eğitim yapan kişilerin arasında Amber ve Liva'yı görmem geç olmadı. İşlerini bitirmiş olmalıydılar ki birlikte konuşarak yürüyorlardı.

Hemen önüme döndüm ve ilgisi hâlâ o ikisinde olan Kuray'ın gerilen boynuna kılıcımın ucunu dokundurdum. "Kavga sırasında zayıf yönlerine odaklanmayı bırakmalısın sayın hocam," dedim ve kılıcımla onu itip sırtüstü yere düşürdüm. "Sekiz oldu."

Tek ayağımla kalkmaması için omzuna bastığımda Kuray elindeki kılıcı yere bıraktı, kafasını yukarı kaldırdı. "Gözüm daldı."

"Düşünsene ölmeden önce tam bu konumdayken düşmanına son sözün, gözüm daldı oluyor."

Kuray'ın morali bozulmuştu, kalkmak için hareketlendiğinde ayağımı omzundan çektim. Kenara çıktım ve kalkmasına yardımcı olmak için elimi uzattım. Elimi tuttu, gözlerime baktı ve tam o sırada, "Doğruyu söyle Kuray," diye sordum. "Liva'ya karşı ne hissediyorsun?"

Kuray'ın istemeden zihnini yönetmiş olacaktım ki gözleri renk değiştirerek yanıp söndü. Elimi bırakmadan, "Ondan deli gibi hoşlanıyorum, âşık da olabilirim," dedi. Ben aldığım bu yanıtla gözlerimi kocaman açarken Kuray küçük çapta küfrederek ışık hızıyla elimi bıraktı, gözlerini kırpıştırdı. Ardından "Efsan," dedi kızar gibi. "Bu yaptığın hiç etik değil!"

Suçlu bir tavırla dudaklarımı kapatıp açtım ardından gözlerimi kaçırdım. "Yemin ederim istemeden oldu."

Kuray, gözlerini devirdi. Çevik bir hareketle ayağa kalktığında, "Neyse ki kraliçemsin," dedi. Yaptığı itiraf onu sersemletmiş gözüküyordu. Bir iki adım attı, yanlış yere gittiğini fark edince çaktırmadan geri döndü ve saraya doğru yürümeye başladı.

Çok ilerlemeden arkasından, "Neden bunu Liva'ya itiraf etmiyorsun?" diye sordum.

Birkaç adım daha attı. Sonra durdu. Bana döndü. Konuşmadan evvel aldığı nefeslerle göğsü yükselip alçaldı. "Haklısın. Hayatını boka çevirmek için söylemem iyi olur."

"Neden hayatı boka çevrilsin? Liva'nın da senden etkilendiğinin farkında değil misin Kuray? Ben de seni akıllı bir adam sanırdım."

"Liva'nın benden etkilendiğini iki yaşında çocuk anlar," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Efsan, benden herkes etkilenir... Kusursuz bir herifim."

Gözlerimi devirdim. "Ne yapacağız bu Karmela erkeklerinin kendini beğenmişliğini?"

Alaz da böyle bir konuda eminim ki aynı cevabı verirdi. Çok kez bana aynı tarzda cümleler kurduğu olmuştu. Kuray, öylesine gülümsedi ve birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Liva'yı hak etmiyorum," dedi bana bir sır verir gibi, sessizce. "O, bana fazla. Ben ne istediğini bilmeyen biriyim. Ona sadık kalacağım sözünü veremem; bağımsız yaşamaya, anlık zevkler alarak daldan dala konmaya bayılıyorum."

Evet, başta ben de Kuray'ın öyle biri olduğunu düşünüyordum. Düşünmekten de öte öyleydi. Fakat son zamanlarda çok değişmişti. "En son ne zaman biriyle birlikte oldun?"

Sorum, Kuray'ı susturdu. Kaşları hafiften çatıldı. Düşündürmüştüm. "Bilmiyorum," dedi tekdüze bir sesle. "Uzun zaman oldu."

Neredeyse gülümseyecektim. "Bilmiyorsun çünkü aklın fikrin Liva'da. Ona bağlanıp sadakat gösterememekten korkuyorsun ama sen çoktandır ona sadıksın."

Kuray'ın çehresi beyazlaştı, sanki artık bana değil de boşluğa bakıyordu. Bir an sonra gözlerini kırpıştırdı ve yalnızca, "Saçmalıyorsun," deyip kafasını sallayarak bana arkasını dönüp yeniden saraya yürüdü. Yerdeki suyu elime aldım, Kuray'ın arkasından bakarken aklına soktuğum düşünceler ve ettirdiğim itirafın verdiği keyfin yüzümde açtırdığı gülümsemeyle suyu içtim.

Eğitim sonrası Alaz'ın beni kucağında taşıyarak odamıza çıkarmasına alışmıştım. Belki de bundan dolayı sarayın merdivenlerini çıkmak benim için olduğundan daha zor gelmişti. Tek istediğim odamıza çıkıp güzel bir duş aldıktan sonra beni orada beklediğini bildiğim Alaz'la ilgilenmek ve sonrasında ona sarılıp derin bir uyku çekmekti. Uykumu aldığımda yeniden Mehsa'nın yanına gider ve biraz da onunla ilgilenirdim. Döndüğümüzden beri onunla doğru dürüst konuşma fırsatı bulamamıştım.

Odamıza geldiğimde tüm yorgunluğumla elimi kapı koluna atıp kapıyı açtım, içeri girerken, "Bugün duş için ellerimi kullanabileceğimi sanmıyorum," diye seslendim. Kapıyı arkamdan kapattım ve vereceği yanıtı görmek için Alaz'a baktım.

Ancak Alaz odada yoktu.

Onu uzanırken bulacağımı düşünmüştüm fakat yatak bozulmamıştı bile. Odanın içinde birkaç adım atıp, "Alaz?" diye seslendim. Cevap gelmedi. Banyoda olacağını düşünerek oraya yürüdüm, kapıyı açtım.

Banyo da boştu.

Ne bekliyordum ki? Alaz'ın dinleneceğini düşünmek büyük hataydı. Kendine bir iş bulduğunu anlamak zor değildi. Çünkü kral hazretleri, asla boş durmazdı. İçten içe sinirlendim çünkü tam da şu an Alaz'a ihtiyacım vardı ve onu istediğimde yanımda bulamamak beni geriyordu.

Nefes aldım ve aldığım nefesimi sıkıntılı bir şekilde serbest bıraktım. Üzerimdeki sporcu atletini çıkarırken, "Kendin kaybettin Alaz Şahzade," diye mırıldandım. Komodinin üzerine bırakılan meyve sepetinden Frenk üzümünü alıp ağzıma attım, tatlı tadı damağımda yayılırken kıyafetimin geri kalanını da çıkarıp banyoya girdim.

Yaklaşık yarım saat sonra banyodan çıktım, saçımı kuruttum, yüzümü nemlendirdim, biraz olsun rahatladım. Odaya girdiğimde yeniden boşlukla karşılaştım, Alaz hâlâ gelmemişti. Öyle uykum vardı ki yatak beni kendine çekiyordu. Kıyafetlerimi giyinmeden bornozla uyuyakalırsam tüm kaslarımın soğuktan daha beter ağrıyacağını düşünerek bu fikirden vazgeçtim ve tembellik yapmadan dolaba ilerledim. Dolabın kapağını açtığımda elbiseler ya da eşofman takımlarından önce dikkatimi bir şey çekti.

Bir hediye paketi.

Gözlerimi kısarak paketi elime aldım, yere koydum. Diz çöküp merakla paketi açtığımda içinde şarap kırmızısı renginde, ince askılı bir elbise olduğunu gördüm. Elbisenin üstündeki not ben paketi açar açmaz kendiliğinden havalandı ve tam göz hizamda durup açıldı. Üzerindeki yazılar birden görünür oldu.

"Evrenin en şanslı kumaşlarından biri çünkü teninle buluşacak.
Seni bekliyorum. Yanıma gel, kimseye görünmeden.

–Kocan"

Tüm uyku hali tek bir notla bedenimden ilhak edilirken dudaklarım kocaman bir gülümseyişle iki yana açıldı. Burada olduğunu düşünerek etrafıma bakındım, ardından kendi kendime, "Nerede bekliyorsun?" diye sorup ayağa kalktım. Üzerimde bornoz olmasını umursamadan kapıya yürüdüm, açıp kafamı uzattım. Koridor bomboştu, birkaç metre ilerideki iki muhafızdan başka kimse yoktu.

Tekrar içeri girdiğimde kafam karışmıştı. İçimdeki heyecanla pakete ilerledim, elbisenin nasıl bir şey olduğunu görmek için yumuşacık kumaşı elime alıp ip askılarından tutarak inceledim. İp askılı uzun

elbise kalp yakalıydı. Belirgin bir göğüs ve sırt dekoltesi bulunuyordu, oldukça yüksekten başlayan da bir yırtmacı vardı.

Ben hayran hayran elbiseyi izlerken odanın kapısının tıklatılmasıyla Alaz'ın geldiğini düşünerek başımı çevirip açılan kapıya baktım.

Gelen, Arzen'di.

"Arzen," dedim hevesle. "Dur tahmin edeyim, seni Alaz gönderdi."

Her zamanki sıkı topuzlarından birini yapan Arzen bıyık altından gülümseyerek beni başıyla onayladı. "Doğru tahmin, efendim," dedi sivri topuklarıyla yanıma ilerlerken. "Sizi, hazırlamak ve efendimin yanına götürmek için buradayım."

Elbiseyi yeniden inceleyip kutusuna koyarken, "Nereden düşmüş aklına?" diye sordum. "Bilmediğim bir şey mi var bugün?"

"Bilmiyorum efendim ama Efendi'miz Alaz'ın sizi mutlu etmesi için özel bir gün olmasına gerek yok. Size çok âşık."

"Haklısın," dedim içimde zerre şüphe barındırmadan. "Yani, akşam yemeğini herkesten ayrı yiyeceğiz, öyle mi?"

"Evet efendim," dedi Arzen. "Dilerseniz eşinizi daha fazla bekletmeyelim. Sözkonusu siz olduğunuzda gerçekten aşırı sabırsız ve çekilmez bir adam oluyor." Gaf yapmış gibi elini dudaklarına bastırdı. "Ah bu benim boş boğazım. Lütfen bu söylediklerim aramızda kalsın."

Gülümsemem büyürken, "Aramızda," dedim ve elbisemi yatağın üzerine bıraktım.

Arzen saçlarımı dağınık bırakmış, güzel dalgalar vererek hafiften sola yatırmıştı. Boynumda Alaz'ın hediyesi olan garnet taşlı kolye, elimde kraliçe sembollü evlilik yüzüğümüz vardı. Kulaklarıma iki küçük pırlanta küpe taktım, hafif tonlarda bir makyaj yaptırdım. Dudaklarım elbiseyle aynı renkti, parlıyordu.

Giydiğim üçgen burunlu, sivri topuklularla Arzen'e eşlik ettim. Beni, duvardan açılan gizli kapılarla, gerçekten kimseye görünmeden aşağı indirdi. Tüm karanlık koridorları ve merdivenleri bitirdiğimizde alt katın kapısını açtı ve, "Benden bu kadar," dedi gülümseyerek. "Bundan sonrasını kendiniz gitmelisiniz."

Tepeden tırnağa heyecan sarmıştı bedenimi. Arzen'e tebessüm edip attığım her adımda sol bacağımı açıkta bırakan elbisemin eteklerini topladım, çıkmadan önce, "Teşekkürler Arzen," dedim ve yolun kalanını kendim yürüdüm.

Bu, satranç tahtasını andıran, siyah beyaz taşlı kare desenli koridoru tanıyordum. Alaz'ın kendine ait atölyesi buradaydı. En son, *Jersin*

içtiği gece gelmiştim buraya. Aklı başından gitmiş, beni hayal sanmıştı. Sabaha kadar başında beklemiş sonra o uykusunun derinliklerindeyken odadan çıkıp gitmiştim.

Cam duvarlarla kaplı odanın önüne geldiğimde yerlere serpilmiş gül yapraklarını gördüm. Kapı kendiliğinden açıldığında kuru gül yapraklarına basarak içeri girdim. Ben adımımı atar atmaz bir ıslık sesi işittim ve kafamı kaldırıp soluma baktım. Alaz, oradaydı. Üzerinde gömleğine varana kadar, her detayı siyah olan bir smokin vardı. Saçının uçlarını kaldırmış, hafiften sağına yatırmıştı. Tıraş olmuştu ve yüzü bir bebeğinki kadar kusursuz görünüyordu. Onu böyle görmek adımlarımı neredeyse birbirine dolaştıracaktı.

Geldiğim gibi omzunu yasladığı duvardan doğruldu ve bana yaklaşmaya başladı. "Kırmızının yakışacağını biliyordum," dedi tınısından arzu taşan sesiyle. "Görür görmez ruhumu aleve vermesi biraz hızlı oldu sadece."

Tebessümüm yüzüme yayılırken Alaz'ın uzattığı elinin üstüne elimi koyuverdim. "Ne için tüm bu hazırlık?" dedim beni kendine çektiğinde. "Özür yemeğiyse ben seni çoktan affetmiştim."

Bedenimi gövdesine bastırdı, dudaklarını yanağıma bastırdı ve uzun, sert bir öpücük kondurdu. Dudaklarını tenimden ayırmadan, "Affettiğini biliyorum, bana küs kalamazsın sen," diye mırıldandı. Sonra beni kokladı. "Çok güzel kokuyorsun." İçimi titretirken iç çekerek ayrıldı benden. "Kapat gözlerini."

"Ne işler çeviriyorsun?" diye sordum gözlerimi kapatırken.

"Güzel işler," dedi ve elimi tutup beni kendisiyle birlikte ilerletti. O elimi tuttuğunda düşeceğime ihtimal dahi vermiyordum. Alaz yanımdayken ben düşmezdim, zarar görmezdim çünkü savunmasız kaldığım her an bana kalkan olacağını bilirdim.

Onunla yürüdüm. Biraz sonra birlikte durduk, ellerini belime koyup, "Biraz dönmelisin," diye mırıldandı. Söylediğini yaptım. Ellerini belimden çekti. "Açma gözlerini."

"Çabuk ol," dedim gülerek. "Sabırsız biriyim ben."

Manalı bir tonlamayla, "Bilirim," dedi.

Bir metal sesi işittim. Sonra bir paketin hışırtısını. "Açabilir miyim artık?"

Bir süre sonra yanıt verdi. "Aç bebeğim."

Söylediğini yaparak gözlerimi açtım. Karşımda, şamdanlarla aydınlatılan yemek masasının üzerinde siyah, üzerinde beyaz zambakları

olan kare şeklinde bir pasta bulunuyordu. Pastanın üzerinde sadece bir tane mum vardı, mum siyah ve beyazın karışımından oluşuyordu. Ben, öylece pastaya bakıyorken nedendir bilmem gözlerim doldu. Biraz eğildiğimde Alaz ellerini yeniden belimin iki tarafına yerleştirip benimle aynı şekilde eğildi. "Hava çok belli etmese de bugün ağustosun yirmi altısı Efsun," dedi sessizce. "Bugün, doğum günün. Birlikte geçirdiğimiz ilk doğum günün."

Gözlerim yanarken ne söyleyeceğimi bilemedim. Boğazıma hemen bir yumru yerleşti ardından, "Sahi mi?" diye sordum, saçmalamıştım. Farkındaydım. "Ben... Unutmuşum."

"Sen unutursun," dedi sessizce. "Ben unutmam."

Burnumu çektim. Mutlu, hüzünlü bir tebessümle başımı yanıma çevirip ona baktım. "Alaz..."

Eğildi, elbisemin açıkta bıraktığı omzuma dudaklarını bastırdı. "Üfle hadi, mum sönmeden."

Başımı önüme çevirdim, pastaya eğildim. Üflemeden önce bir dilek tutmak istedim, ellerimi birbirine geçirdim, gözlerimi sıkıca yumdum ve ömür boyu Alaz'la, sevdiklerimle geçireceğim sıkıntısız bir yaşam diledim. Normal olan herkes gibi.

Gözlerimi açtım ve tek mumu üfledim. Mum, söndükten sonra yeniden yandı. Gülümseyerek tekrar üfledim ve bu defa tamamen söndü. "Kaç oldum ben şimdi?"

"Yirmi üç," dedi Alaz.

Doğrulmadan önce sağ elimle gözaltlarımı sildim. "Büyümüşüm."

"Çok güzel büyüdün," dediğinde ona döndüm.

Ellerimi boynuna attım, onu kendime çektim ve en samimi hislerimle Alaz'ı öptüm. "Teşekkür ederim."

Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Hediyemi görmek ister misin?"

Ağlamakla gülmek arasında bir haldeyken, "Bir de hediye mi aldın?" diye sordum. "Ne ara planladın bunca şeyi?"

"Hediyen uzun zamandır hazırdı," diye mırıldandı. "Bugünü bekliyordu."

Ellerini belimden çekti, benden ayrıldı. Masanın kenarında, sandalyenin bacağına yaslı olan, büyük, dikdörtgen pakete ilerledi. Paket büyüktü. Neredeyse orta boy bir plazma kadar vardı. Ne olduğunu düşündükçe heyecanlandım. Alaz karşıma geçip paketi bana verdiğinde, "Ağır da bir şey," dedim. "Açmama yardım eder misin?"

Beni gülümseyerek onayladı. O, hediyeyi tuttu, bense beyaz paketini açtım. Yırttığım kâğıtları yere koydum, çerçeveye benzer hediyenin üzerindeki son koruma kâğıtlarını da aldım. Ve gördüğüm manzara karşısında kalakaldım.

Karşımda bir tablo duruyordu. Tablonun içindeki resim bize aitti. Birbirimize bakıyorduk, benim sol elim Alaz'ın omzundaydı, Alaz kafasını eğmiş bütün aşkıyla gözlerimin ta içine bakıyordu. Göğsüm gövdesine değiyordu. Ortamdan soyutlandığımız bir andı, diğer herkesi yok saydığımız, sadece Alaz ve Efsun'u olarak kaldığımız büyüleyici anlardan biriydi resmedilen.

"Bu..." dedim ama ağlama isteğim beni konuşturmadı.

"Sana bir sözüm vardı," dedi benim konuşmama fırsat vermeden. "Buradan gitmeden önce, ben seni dünyaya göndermek zorunda kalmadan aylar önce benden ikimizi resmetmemizi istemiştin."

Sağ gözümden sıcak bir damla yaş süzüldü yanağıma, ardından dudaklarımın arasına sızdı. "Yapmışsın," diye fısıldadım belli belirsiz.

"Bizi birlikte resmettiğim çalışma yalnızca bu değil ama bu, sen istedikten sonra başladığım. Sana özel olan."

Elimi uzatıp resme dokundum. Parmaklarımın ucunu çizimdeki Alaz'ın yüzünde, kendi yüzümde gezdirdim. "Çok güzel."

"Gerçeği çok daha güzel Efsun," diye karşılık verdi. "Seninle bu bakışmalara, bu öpüşlere, dokunuşlara her zaman yenisini eklemek, paha biçilemez."

Başımı geriye atarak, "Alaz..." diye sızlandım. Artık iki gözümden de yaşlar akıyordu. Yutkundum. "Yapma bunu. Zaten aşkımın en uç noktasındayım, daha fazlası nasıl olacak? Kalbimi yoruyorsun."

Çerçeveyi eski yerine bıraktı. Sonra tekrar karşıma geçti ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "O minik kalbin yalnızca benim için yorulsun."

"Başka türlüsünün mümkünatı varmış gibi," dediğimde gülümsedi.

Alnını alnıma yasladı. Başparmaklarıyla nemli gözaltlarımı silerken "Dans edelim mi?" diye sordu. "Kimse yokken. Seninle istediğim her şekilde dans etmek istiyorum."

Burnumu çektim. "Müziksiz mi?"

"Kalbinin sesi var ya," dedi beni kendine çekip gövdemi gövdesine bastırırken. "En güzel müziktir o benim için."

Gülüşüm solmadan başımı omzuna yasladım ve onunla döndüm. Göğsüme çarpan sol göğsünün hızlanan ritimlerini hissediyordum, en güzeli de bu ritimlerin hiçbir zaman değişmemesi, hiçbir zaman

yavaşlamamasıydı. "İlk günkü gibi," dedim onunla bir sağa bir sola adımlarken. "Birlikte keman çaldığımız o gün gibi... Kalbin..."

Elinin tersiyle sırtımı okşuyordu usul usul. "Fazlası var eksiği yok," dedi. "Şimdi daha mutlu ama. Sen banasın, benimsin tamamen."

Başını hafifçe çevirip boynumu öptü.

Beni özlemişti. Ben de onu... Fazlasıyla... Derin bir nefes alıp odunsu kokusunu içime çektim, onu soluyan tüm hücrelerim bayram etti.

Elimi boynuna uzattım, ona hediye ettiğim kolyenin gümüş zincirini nazikçe tutup kolyeyi dışarı çıkardım. Ardından parmağımla okşayıp bizim müziğimizin çalmasını sağladım. Tıpkı, bundan yaklaşık iki yıl öncesinde, Alaz'ın doğum günü gecesinde Varilok'un ıssız kamelyasında, birbirimize aşkımızı itiraf ettiğimiz o andaki gibi.

Bu, benim ona daha önce söylediğim bir şarkıydı. Anılar gözlerimde canlanırken yüreğim bir kuş gibi kanat çırptı ona doğru.

Üzerime eğildiğinde ben de tersten köprü yapar gibi sırtüstü eğildim. Ellerini belimden çekmeden başını eğdi ve tam eşlik mührümüzün üstüne dudaklarını bastırdı. Beni tekrar kendine çekti. "İyi ki doğdun, sevgilim."

İyice gülümsediğimde başımı sağ omzuma yatırarak, "Alaz!" dedim.

Belimden daha sıkı tutup beni kucağına alarak döndürdüğünde ağzımdan engel olamadığım bir kahkaha döküldü. Beni yere indirdi. Ellerimi boynuna çıkardığımda eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı, elimde olmadan gözlerimi kapattım. "İyi ki doğdun güzelim," dedi yeniden. Yanaklarımı öptü. "İyi ki benimsin." Burnumun ucunu öptü. "İyi ki benimlesin." Dudağımdan da bir öpücük çaldı. "İyi ki benim Efsun'umsun. İyi ki beni efsunluyorsun."

"İyi ki seninleyim," dedim ben de yeniden dolan gözlerimle. "Alaz... Sen en güzel tercihimsin."

Başparmakları yanaklarımı okşarken, "Yani şimdi, seni öpmeyi hak ettim mi?" diye sordu.

"Bu da soru mu?" diye karşılık verdim ve ondan önce harekete geçerek ben Alaz'ı öptüm. Elini belime çıkardı, beni sıkıca sardı, biraz daha bastırdı. Sözleri yetmiyormuş gibi tüm aşkını dudaklarıyla da bahşetti ruhuma, doğrudan kalbime ulaştı, dokundum ben de onun ruhuna. Gecem Alaz'la renklendi, günlerce ayrı kalan ruh ve bedenlerimiz birbirine duyduğu tüm özlemi gidermek adına birbirine karıştı. Gün, Karmela'da uzun zaman sonra Alaz'ın kollarının arasında doğdu.

☽

Gök, tüm heybetiyle gürlüyordu.

Mehsa Arslan yeni başlayan sağanak yağmuru izlerken Efsan'ın ne zaman yanına geleceğini düşünüyordu. Bir süredir yalnız uyuyamaz olmuştu. Gözlerini kapattığı an aklına abisi Barın geliyordu ve içinde çağlayan pişmanlıklar genç kadını uyutmuyordu. Fakat yanında başka biri olduğu zaman zihni en azından bunlarla dolup taşmıyordu. Gözleri ağlamak için sızlamıyordu ve daha çabuk uykuya dalabiliyordu. Kalbinde büyük bir boşluk vardı. Aslında bu boşluğu en çok Bars'la doldurmak istemişti fakat ona engel olan bir şeyler vardı.

Başını soluna çevirip komodinin üzerindeki saate baktı. Çoktan on biri geçmişti. Efsan'ın gelip gelmeyeceğini düşündü. Hiç, bu kadar geç kalmazdı. Fakat çağırıp onu buna zorunlu kılmak da istemiyordu.

Tek istediği bir an evvel düşüncelerinden sıyrılıp derin bir uykuya dalmaktı.

Odanın kapısı iki kere tıklanıp açıldığında içten içe rahatlayarak Efsan'a döndü. "Ben de seni bekliyordum."

Söyledikleri biter bitmez karşısında gördüğü suratla duraksadı. Gelen, Efsan değildi. Kalbi istemsizce hızlandı ve yutmak üzere olduğu tükürüğü boğazına takıldı. Karşısında duran kişi Bars'tı. Her zamanki ciddiyetinden sıyrılmış, çekingen bir ifadeye bürünmüştü. Masmavi gözleri genç kadına izin ister gibi bakıyordu. Boğazını temizledi, odanın içine bir adım atıp kapıyı arkasından kapattı. "Girebilir miyim?"

Mehsa, içindeki aşkı kalbine gömmeye çalışarak güçlü durmak için çabaladı. Tüyleri diken diken oldu. Yutkundu. Bakışlarını yere eğdi. "Tabii," dedi sessizce.

"İzin istemekten bihaber olduğum doğru," dedi Bars sessizce. "Ama kalmamı istemezsen çıkarım Mehsa. Ben... Sadece... Konuşmak istiyorum, doğru düzgün bir şekilde konuşmak. Çünkü..."

Genç kadın, Bars'ın sesindeki o özlem dolu sahici tınıyı duymuştu. Bundan ötürü az da olsa çevirdi başını ve yeniden yakın zamanda boşanacağı kocasına baktı. Bars sustuğunda Mehsa, tek kaşını kaldırdı. "Çünkü?"

Bars yutkundu. Bir adım daha attı. "Çünkü seni seviyorum ve aramızdaki ilişkinin böyle bitmesini istemiyorum."

Mehsa, midesinin kasıldığını hissetti. Bars, çok açıksözlü biri sayılmazdı. Evlendikleri günden bu yana seni seviyorum cümlesini sayılı

duymuştu. Teklifi aldığı gece ya da birlikte olduklarında işitmişti belki. Ötesi yoktu. Yabancıydı kulakları, ruhu bu söze. Afalladı. Bir anlığına sevinir gibi oldu. Dudakları kendiliğinden hareketlendi, hemen sonra gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Sıradan iki kelimeye öyle muhtaçtı ki hüngür hüngür ağlayası geldi.

Gözlerini sıkı sıkıya yumdu, Bars'a arkasını döndü. "İki aydır, her gece ağlıyorum," dedi sessizce. "Kendimi tüketmediğim bir an olmadı. Beni iyileştirecek kelimelerin kimde saklı olduğunu arayıp duruyorum." Burnunu çekti. "Ve sen... Şimdi mi geliyorsun kapıma?"

"Yapma Mehsa..." dedi Bars. Ayak sesleri odanın içinde yankılandı. Genç kadın kendisine yaklaştığını anladı ama yine de uzaklaşmadı. "Her gün seninle konuşmayı denedim. Ama değil beni kendine yaklaştırmak, sesimi bile duymaya tahammül edemiyordun. Beni her şeyin sorumlusu bildin. Bir suçlu aradın ve suçluyu ben yaptın. Sorun yoktu, sen iyi olacaksan sorun değildi. Her gün, nefret dolu bakışlarını sundun bedenime. Yine de tepki vermedim. Kendini iyi hissedeceğin günü bekledim. Sen bana bu kadar nefret doluyken ben yanına nasıl gelebilirdim?"

Mehsa, gözyaşlarıyla tuzlanan dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırdı. Kafasını çevirdi, Bars'a baktı. Oldukça yakınına gelmişti. Yine de iradesinin dağılmasına müsaade etmedi. "Abim öldü benim. *Abim.* Senin için karşıma alıp haftalarca küs kaldığım abim." Avuçlarını yüzüne kapattı, hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ben nasıl yaparım? Onu nasıl karşıma alırım? Çıldıracağım! Kendimi affedemiyorum!"

Hıçkırıkları boğazına dizildiğinde aldığı nefesin kendine yetmediğini fark etti. Birazdan kriz geçirecekti, biliyordu. Hazmedememişti henüz yaşadığı hiçbir şeyi. Hâlâ kâbus gibi geliyordu; bitmeyen, korkunç bir kâbus... Sanki şu kapıyı açsa, çıksa alt kata inse, odasına girse görecekti Barın'ı...

Bars'ın kendisini sakinleştirmek için kolundan tutup sarılmaya çalıştığını anladığında Mehsa olduğu yerde çırpındı ve, "Bırak!" diye bağırdı.

Fakat Bars, bırakmamakta kararlıydı. Kendisine göre oldukça minik cüsseli genç kızın sırtına kollarını doladı. "Bırakmam," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Artık bırakmam."

"Bırak," dedi Mehsa yalvarır gibi. "Bırak. Bu doğru değil."

"Son zamanlarda yaptığım hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti," diye karşılık verdi Bars. Sarıldığı şey bir bebekmiş gibi

Mehsa kollarında sakinleşene dek bir sağa bir sola döndü, sağ eliyle sırtını pışpışladı. "Şşş" sesini çıkardı birkaç kez üst üste. "Acını hissediyorum Mehsa, yüreğimin en derininde yaşıyorum seninle. Sevdiklerinin kaybıyla sınanmamış bir adam değilim. En sevdiklerimi bir gece vakti gözlerimin önünde kaybettim ben."

Mehsa, Bars'ın hayat hikâyesini kulaktan dolma da olsa biliyordu. Ancak kendisinden bahsederken sesinin titrediğine ilk kez şahit olmuştu. Tüm savunmasızlığıyla, tüm gaddar kimliğini geride bırakarak sarılmıştı ona şimdi. En anlayışlı haliyle...

Bars'ın parmakları sakinleştirmek amacıyla karısının belini usul usul okşuyordu. "Çok konuşan bir adam değilim ama bu gece, seninle eskisi gibi olana dek susmak istemiyorum."

Mehsa'nın gözlerinden yaşlar süzülmeyi sürdürüyordu. "Biz... Bir daha eskisi gibi olamayız." Omuzlarını huzursuzca iki yana oynattığında Bars kollarını sırtından çekip genç kadının kendinden uzaklaşmasına izin verdi. Mehsa anında iki adım geriledi, başını soluna çevirip şifonyere baktı. Yutkundu. "Çık lütfen," dedi titreyen sesiyle. "Konuşacak çok da bir şeyimiz kalmadı artık. Ben kararımı verdim."

"Mehsa," derken eşine bir adım attı Bars. "Ben bir muhafızım. Hiçbir savaşı mücadele etmeden bırakmam. Öylece pes etmem. İlişkimiz için verdiğimiz bu savaşta benim de savunmaya geçmeme izin ver. Kaybeden olayım, sorun yok ama en azından senin için mücadele etmiş olayım."

Mehsa burnunu çekti, boğazından küçük bir hıçkırık yükseldi. "Abim... Öldü."

"Biliyorum ve bunun için çok üzgünüm," dedi Bars hemen. "Yüreğimin yıllardır bu denli acıdığını hissetmemiştim. Barın'ın ölümü beni sarstı, onunla konuşamadan, aramızdaki sorunları halledemeden, üçümüz birlikte bir masaya oturamadan aramızdan ayrılması beni yaraladı. Ama günler sonra öleceğini nereden bilebilirdik ki? Evet, onunla konuşmuyorduk ama ölümünde senin, benim, bizim ne suçumuz vardı Mehsa? Barın... Kahraman oldu. Onun celladı biz değiliz."

Mehsa sessiz sessiz ağlamaya devam ediyordu. "Bizim yeniden birlikte olmamızı istemezdi."

"Senin mutlu olmanı her şeyden çok isterdi," dedi Bars. "Arkasından aylarca yas tutman onu mutlu etmezdi esas. Sen değil miydin, abinin seni ağlarken görmeye asla dayanamadığını söyleyen? Haftalardır gözlerinden yaş akmadığı bir gün dahi geçirmedin. Abini huzursuz eden bu mudur yoksa benimle iyileşmeyi denemen mi?"

Mehsa kollarında sakinleşene dek bir sağa bir sola döndü, sağ eliyle sırtını pışpışladı. "Şşş" sesini çıkardı birkaç kez üst üste. "Acını hissediyorum Mehsa, yüreğimin en derininde yaşıyorum seninle. Sevdiklerinin kaybıyla sınanmamış bir adam değilim. En sevdiklerimi bir gece vakti gözlerimin önünde kaybettim ben."

Mehsa, Bars'ın hayat hikâyesini kulaktan dolma da olsa biliyordu. Ancak kendisinden bahsederken sesinin titrediğine ilk kez şahit olmuştu. Tüm savunmasızlığıyla, tüm gaddar kimliğini geride bırakarak sarılmıştı ona şimdi. En anlayışlı haliyle...

Bars'ın parmakları sakinleştirmek amacıyla karısının belini usul usul okşuyordu. "Çok konuşan bir adam değilim ama bu gece, seninle eskisi gibi olana dek susmak istemiyorum."

Mehsa'nın gözlerinden yaşlar süzülmeyi sürdürüyordu. "Biz... Bir daha eskisi gibi olamayız." Omuzlarını huzursuzca iki yana oynattığında Bars kollarını sırtından çekip genç kadının kendinden uzaklaşmasına izin verdi. Mehsa anında iki adım geriledi, başını soluna çevirip şifonyere baktı. Yutkundu. "Çık lütfen," dedi titreyen sesiyle. "Konuşacak çok da bir şeyimiz kalmadı artık. Ben kararımı verdim."

"Mehsa," derken eşine bir adım attı Bars. "Ben bir muhafızım. Hiçbir savaşı mücadele etmeden bırakmam. Öylece pes etmem. İlişkimiz için verdiğimiz bu savaşta benim de savunmaya geçmeme izin ver. Kaybeden olayım, sorun yok ama en azından senin için mücadele etmiş olayım."

Mehsa burnunu çekti, boğazından küçük bir hıçkırık yükseldi. "Abim... Öldü."

"Biliyorum ve bunun için çok üzgünüm," dedi Bars hemen. "Yüreğimin yıllardır bu denli acıdığını hissetmemiştim. Barın'ın ölümü beni sarstı, onunla konuşamadan, aramızdaki sorunları halledemeden, üçümüz birlikte bir masaya oturamadan aramızdan ayrılması beni yaraladı. Ama günler sonra öleceğini nereden bilebilirdik ki? Evet, onunla konuşmuyorduk ama ölümünde senin, benim, bizim ne suçumuz vardı Mehsa? Barın... Kahraman oldu. Onun celladı biz değiliz."

Mehsa sessiz sessiz ağlamaya devam ediyordu. "Bizim yeniden birlikte olmamızı istemezdi."

"Senin mutlu olmanı her şeyden çok isterdi," dedi Bars. "Arkasından aylarca yas tutman onu mutlu etmezdi esas. Sen değil miydin, abinin seni ağlarken görmeye asla dayanamadığını söyleyen? Haftalardır gözlerinden yaş akmadığı bir gün dahi geçirmedin. Abini huzursuz eden bu mudur yoksa benimle iyileşmeyi denemen mi?"

"Dayanamıyorum," dedi Mehsa, omuzları sarsıldı, gözlerini elleriyle siliyor ama yaşlar çok geçmeden yanaklarını tekrar ıslatıyordu. "Canım çok yanıyor. Ben... Bunu kaldıramıyorum. O... Benim her şeyimdi. *Her.*"

Ellerini yüzüne kapattı ve yüksek sesle ağlamaya başladı.

Bars, ona yaklaştı biraz, elini sırtına koymak istedi, başta çekinip yumruk yaptı. Hemen sonra artık bunu aşması gerektiğini düşündü. Mehsa'ya iyi gelmek, onu tekrar kazanmak istiyorsa hiçbir şeyden çekinmemeliydi. Yeniden açtı elini, sırtına dokunmak yerine omzuna koydu ve onu kendine çekti. Genç kadın bu sefer çırpınmak yerine Bars'a uyum sağladı ve başını göğsüne yasladı. Bars, Mehsa'nın iyice zayıflamış bedenini gövdesine bastırırken saçlarını okşadı. "Geçecek," diye fısıldadı. "Bu yas sürecini birlikte atlatmamıza izin ver."

"Ondan özür dilemek istiyorum," dedi Mehsa hıçkırıklarının arasında. "Ama rüyalarıma bile girmiyor. Küs demek ki bana hâlâ."

"Çok ağladığın içindir," diye yanıtladı Bars. "Biraz toparlansan uğrar düşlerine."

Mehsa duraksadı. Bir anlığına aldığı tüm gardı bir kenara bıraktı ve, "Sahi mi?" diye sordu. "Uğrar mı gerçekten?"

"Denemekten zarar gelmez."

Mehsa gözlerini kapattı ve başını yasladığı göğsünde kokusunu içine çekti eşinin. Haftalardır ilk kez bir şeyin kendisine iyi geldiğini hissediyordu. Bars'ı ne kadar itmeye çalışırsa çalışsın bir mıknatıs gibi çekmişti yine kendine ve şu noktada Mehsa'nın ondan uzak durması çok zordu. "Abimi kaybettiğimden beri..." dedi tüm güçsüzlüğüyle. "Yüreğimin bir yarısını da kaybetmiş gibiyim. Kalbimin ortasında dehşet bir acı var ve bana mutluluğu hak etmediğimi söylüyor. Senin yanında iyi hissediyorum, kalbim hızlanıyor ve bana yaşadığımı hatırlatıyor bu. Bu his... Olmamalı sanki. Barın mezardayken benim kalbimin senin için hızlanıyor olması... Adil değil."

"Söylemek zor ama Barın mezarda. Hayatla ilgili tüm bağı kesildi ve sen *yaşıyorsun.* Yaşarken ölmeni en çok da abin istemezdi. Onu en iyi senin tanıman lazım. Eğer geri dönmek için bir şansımız olsa ne o bize kırgın olurdu ne de biz ondan gizli evlenirdik. Ancak şimdi elimizde olan tek şey gelecek ve abinin iyi hissetmesini istiyorsan hayatını yaşamalısın Mehsa. Seni en mutlu eden şekilde..."

Mehsa biraz olsun rahatlamış hissetse de boğazındaki yumru hâlâ yerinde duruyordu. Hiçbir şey söyleyemeden durdu sakince Bars'ın

kollarının arasında. Şimdi odada sadece eş ritimle duyulan soluk sesleri ve pencereye vuran yağmurun tıkırtısı duyuluyordu.

Geçen saniyelerin ardından Bars başını eğdi, dudaklarını Mehsa'nın saçlarına yaklaştırdı. "Bu gece yanında kalmak istiyorum ancak eğer hâlâ kendini hazır hissetmiyorsan, sana iyi gelmeyecekse giderim."

Mehsa cevap veremedi.

Bars bu sessizliği olumsuz bir yanıt kabul ederek kollarını indirmek üzereyken Mehsa başını göğsünden ayırmadan "Gitme," dedi sessizce. "Gitme. Bana iyi geliyorsun."

Aldığı yanıtla genç adamın kolları Mehsa'yı daha sıkı sardı. Şimdi, gerilen kaslarının gevşediğini hissediyor, kulağını yasladığı göğsünün ardında hızlanan yüreğinin ritimlerini işitebiliyordu.

"Bu gece ve bundan sonra her an, sana iyi geleceğim," dedi Bars.

Mehsa, bunun bir yemin olduğuna emindi.

☽

Gecenin bir vaktiydi. Saray öyle sessizdi ki ormandaki vahşi yaratıkların uluma sesleri gayet net olarak odanın içine yayılıyordu. Çalışma masasının kilitli çekmecesinden Bilge Âzin'in bana verdiği, içinde gerçek anne ve babamla ilgili hatıraların olduğu kutuyu çıkarmıştım. Günlerdir elim gitmemişti ona. Şimdiyse açmaya cesaretim var mı yok mu ölçmeye çalışıyordum. Derin bir nefes aldım, bir gün yüzleşmek zorunda kalacağımın bilinciyle elimi küçük sandığa uzattım. Parmaklarım titriyordu.

"Hazır mısın?"

Alaz'm sesini duyunca elimi yumruk yaparak sandıktan geri çektim. Hayır. Şimdi olmazdı. Belki döndükten sonra... Ama kesinlikle şimdi değil.

Ellerimi siyah kot pantolonumun cebine soktum ve omuzlarımı kaldırarak Alaz'a döndüm. "Hazırım."

Eğildi, komodinin üstünde duran iki hançeri aldı, birini kendi belindeki kabzaya yerleştirdi. "Hançerini unutmuşsun."

Bana doğru yürürken, "Alacaktım," dedim sessizce.

Gözleri boş bakmıyor, beni inceliyordu. Halimdeki değişikliği sezmişti. Hiçbir şeyim ondan gizli kalmazdı zaten. Beni benden iyi tanımlıyor, çözüyordu.

Yanıma geldiğinde belimi masadan ayırdım, hafiften soluma döndüm ve Alaz'ın hançerimi takmasına müsaade ettim. Omzuma

yaklaşan başıyla birlikte bakışları masaya ilişti, geri çekilmeden hemen önce, "Kutuyu mu açacaktın?" diye sordu.

Geri çekildiğinde, "Denedim," diye itiraf ettim. "Belki Samandar'a gitmeden önce... İyi gelir diye..."

"Neden açmadın?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Doğru zaman değil. İçinde her ne varsa şimdi görürsem aklımdan kolay kolay çıkacağını sanmıyorum. Güç vermez, gücümü sömürür."

"Açmak isteyeceğin zaman bana söyle," dedi anlayışlı sesiyle. "Sana destek olurum."

Tebessüm ettim. Ardından kaşlarımı çattım. "Sargını yenilettin mi?"

"Evet, Efsun," dedi tane tane. "Bu üçüncü hatırlatışın."

Öyle dese de inanmıyordum, kendisiyle ilgili sorunları fazla küçümsüyor, önemsiz görüyordu. Bundan dolayı elimi siyah kazağının ucuna attım ve yukarı çekiştirip, "Bakayım," dedim.

Güler gibi oldu, kazağını yukarı kaldırdı. "Karın kaslarımı görmek için böyle oyunlar sergilemene gerek yok güzelim. İstediğin her zaman sana sunabilirim."

Şakasına güldüm. Sargısı cidden yenilenmişti. Elimi uzattım ve hafifçe dokundum. "Ağrın sızın var mı?"

"Yok," dedi. Ben elimi çeker çekmez kazağını indirip elini çeneme koydu. Gözlerim gözlerine değdiğinde, "Efsun," diye ekledi. "İyiyim, inan bana. Artık çıkmalıyız."

İnanmaktan başka seçeneğim yoktu zaten. Çok da iyi olduğunu sanmıyordum. Yine de gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım, saçlarımın tepesine bir öpücük bıraktı ve birlikte dışarı çıktık.

Samandar kasabasına gitmek için hazırlanan zırhlı araçlara bindiğimizde saat gecenin üçüne yaklaşıyordu. Gidilebilecek en tenha, kısmen güvenli yollar bizim için derlenmiş ve rotamız o şekilde belirlenmişti. Bindiğimiz aracı Kuray kullanıyor, Liva yanında oturuyordu. Alaz ve ben arkadaydık. Hemen peşimizde içinde Bars ve dört askerimizin olduğu bir araç daha bulunuyordu. Kadmos Cadı ve Caris Sarayı'na gidişimizin ortaya çıkması cadıların ve bize düşman büyücülerin aldıkları önlemi artırmasına neden olmuştu. Artık sokaklarda gezen asker sayısı daha fazlaydı, değil farklı bir şehre gitmek, başımızı sınırlardan çıkarmak büyük bir riskti ama bu riskleri almamız gerekiyordu. Thauk'un verdiği bilgi her ne kadar ufak görünüyor olsa da çok işimize

yarayacaktı, hissediyordum. Kitaba doğru bir adım atmak, ondan bir adım uzakta olmaktan daha iyiydi.

Eğer tüm bunlar bir hurafeden ibaret değilse...

Belim ve pantolonumun gizli cepleri dahil olmak üzere üstümde tam dört hançer bulunuyordu. Güçlerim tamamıyla benimleydi, korkacağım bir durum yoktu.

Öyle karanlıktı ki yıldızlar hiç olmadığı kadar parıldıyordu. Hava güzel olacaktı sanırım, buralarda gökyüzünde yıldız gördüğümüz zamanlar nadirdi. Güzelden kastım, yağış olmayacağıydı. Yoksa güneşin kendini gösterdiğine neredeyse hiçbir zaman şahit olmamıştım.

Orman yolları arızalıydı, araba bundan dolayı sallanıp duruyor, yollardaki taşlar arabaya sıçrayıp tak tuk sesler çıkarıyordu. Kaslanların uluyuşlarını, kurtboğanların onlara karşılık verdiğini duyuyordum. Raganalarla karşılaşma düşüncesi ormanın derinliklerindeyken bir tık ürkütücü geliyordu.

Dizlerimin üstünde duran elimin üzerine sıcacık bir el kapandığında başımı refleks olarak sağıma çevirdim. Dokunan, Alaz'dı. Ürperdiğimi hissetmiş olacaktı ki tam zamanında bana varlığını hissettirdi, parmakları tuttuğu elimi sardı. Varlığı içimdeki tüm kasveti dağıtmaya yeterli geliyordu.

Ona buruk bir ifadeyle, minnet eder gibi gülümsedim, bana aynı şekilde karşılık verdi.

Beş saatin sonunda gün doğdu. Gece, beklenenin aksine oldukça sakin geçmişti. Hepimiz diken üstünde dursak da bir ragana sürüsüyle karşılaşmadan sabaha ulaşmıştık ve bundan sonra zarar göremezdik. Raganalar karanlıkta dolaşırdı sürüleriyle birlikte.

Öğleye doğru ormanın Samandar'a sınır olan kısmına yaklaştık, arabalardan indik. Dört muhafız, aksi herhangi bir olaya karşı bizi burada bekleyecekti. İşaret fişekleri yanımızdaydı. Üstümüze pelerinlerimizi aldık, kapüşonunu alnımıza kadar indirince kılık değiştirmemize gerek kalmıyordu çünkü bu sayede pek tanındığımız söylenemezdi. Üstelik Samandar, suç oranının yüksek, kültür oranınsa düşük olduğu bir kasabaydı. Burada bir suçlu gibi gizlenerek gezinmek kimse tarafından tuhaf karşılanmıyordu.

Kasabaya ayrı gruplar olarak girdik. Alaz ve Bars birlikteydi; Kuray, Liva ve bense bir gruptuk. Hava yağışlı olmasa da topraklar nemliydi. Yokuş aşağı ilerlerken tabanı kıvrımlı postallarımıza rağmen kaymamak için zorlanmıştım. Biraz kasabanın içinde yürüdük. Ceplerimizde

dinleyici büyü taşlarından vardı, bu sayede birbirimizden uzak olsak dahi koordinasyonumuz bozulmuyordu. Biraz çarşıda dolaştık, öğle vaktine yaklaştığından yeni yeni kalabalıklaşıyordu. Dikkat çekmeden gezdiğimiz dakikaların sonunda hem kahvaltı etmek hem de Yersel Karlık hakkında biraz bilgi almak için tavernaya benzer bir lokantaya girdik.

Lokantanın içerisi tamamen ahşapla döşeliydi. Tavanda ortasında tek bir ampul bulunan sarkıt avizeler asılıydı ve gündüz olmasına rağmen içerisi loş görünüyor, yuvarlak tahta masaların üzerinde beyaz şamdanlar bulunuyordu. Sol duvarda yan yana konmuş kocaman iksir fıçıları vardı, çalışan kıvrak ve alımlı genç kadınlardan biri sürahiyi iksirle dolduruyordu. Bar kısmında bize sırtı dönük adamlar oturuyor, ellerindeki içeceklerini kafalarına dikerek yüksek sesle muhabbet ediyorlardı. İçerisi kalabalık sayılırdı, işlek bir lokanta olmalıydı. Alaz ve Bars sola geçtiler, bizse sağdan devam ettik. Aramızda üç masa vardı, birbirimizi net bir şekilde görebiliyorduk.

"Kurt gibi açım," dedi Kuray, ortadaki ekmek sepetinden bir parça ekmek alıp ağzına atarken. "Niye yolluk almadığımızı anlamıyorum, arabanın içinde yemek yerken neyin vaktini kaybedeceğiz ki?"

"Arabanın içinde yemek yerken vakit kaybetmezsin ama iradeni sağlam tutmak için bazen bazı şeylerden mahrum kalmak gerekir," dedi Liva ona dik dik bakarak.

"İradeni sağlam tutmak için mi erkeklerden mahrum bırakıyorsun kendini?"

Benim bile beklemediğim bir yanıttı. Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım, Liva'nınsa yüzü dondu kaldı. Hemen sonrasında rencide edercesine soluğunu serbest bıraktı. "Kendimi erkeklerden mahrum bıraktığım yok. Güzel bir ilişkiye başlamak üzereyim."

Kuray, Liva'ya ters ters bakarken dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp tıslad. "Adamla konuşurken bir an önce konuyu bitirsem de yalnız kalsam tavırlarını takınmasan sana inanabilirdim, Vahşirella."

Liva buz gibi gülümsedi. "Biz Amber'le birlikteyken senin yüzündeki ben aylardır hayatıma birini alamıyorum ama 'Liva kendi ruh eşini buldu' ifadesini de böyle iyi görebiliyor musun?"

Aşkını itiraf etmekte keçi gibi inatçı iki kişinin arasında kalmıştım. Bu tavırları öyle damarıma dokunuyordu ki ikisini de başının arkasından tutup alınlarını birbirine yapıştırarak, "Siz birbirinize âşıksınız geri zekâlılar, bırakın didişmeyi de artık aşkınızı yaşamaya bakın, hayat

çok kısa," dememek için kendimi zor tutuyordum. Umarım bana gerek kalmadan birinden biri bunu yapardı. Doğrusu, Kuray'ın kıvama geldiğini düşünüyordum. İçindeki Liva aşkını daha kaç gün zapt edebileceği meçhuldü. Üstelik sevdiği kadın bir başkasıyla bu kadar yakınken...

Kuray kollarını göğsünde birleştirip bozuntuya vermeden gülümsedi ve sırtını oturduğu sandalyeye yasladı. "Sen kafanda kurmuşsun," derken etrafına bakındı. Buraya doğru gelen garson kızı görünce, "Benim hayatıma birini dahil etmek beş dakikamı almaz," diye ekledi. Garson kızın bakışları Kuray'ı bulunca kadına pelerinin altından dahi ateş saçan çekici bir baş selamı verip elini kaldırarak buraya gelmesini işaret etti. Kadın da Kuray'a ondan aşağı kalmayan bir gülüşle karşılık verdi ve daha hızlı adımlarla yanımıza ulaştı.

"Juan'ın Yeri'ne hoş geldiniz," dedi yanımıza geldiğinde. "Ne istediğinize karar verdiniz mi?" Belindeki önlüğe sıkıştırdığı not defterini çıkardı, kalemi sayfanın arasından aldı ve dirseklerini masanın üzerine yaslayıp Kuray'a doğru eğildi. "Bayım?"

İyi ki aynı hareketi Alaz'a yapmamıştı.

Kuray dudağının bir kenarını yana doğru kıvırdı. "Biraz sizden alabiliyor muyum?"

Kadın etkilenmişe benziyordu. "Bu saatlerde değil."

"Kahvaltı için geldik," diye araya girdi Liva. "Ben dana jambonlu, turşulu, mayonezli bir sandviç istiyorum."

Kadının başı ağır ağır Liva'ya çevrildi. "Kadın olduğunu fark etmemiştim."

Kuray genizden bir kıkırtı çıkardı. "Fark edenlerin sayısı nadirdir."

Liva, Kuray'a hiç aldırış etmeden bana döndü. "Sen ne yersin?"

"Hindi fümeli, haşlanmış yumurtalı sandviç ve çay."

"İki kadın," dedi garson, kalemini not defterine yaklaştırdığında. Söylediklerimizi yazarken, "Kusura bakmayın, burada kadın görmeye pek alışık değilim," diye ekledi. "Bir iş peşinde olmalısınız." Tek kaşını kaldırarak üçümüze baktı. "Soygun mu? Yoksa köle tacirliği mi?"

Kuray başını olumsuz anlamda salladı. "Bizi bir haydut gibi görmen üzdü."

Kadın, Kuray'a baktı, elinin tersiyle Kuray'ın omzunu silkeledi. "Haydutlardan hoşlanırım bebeğim," dedi. "Sen ne alırsın?"

"En iyi sandviçiniz hangisiyse."

Kadın gülümseyerek başını eğdi. "Hay hay."

Garson yanımızdan uzaklaştığında Kuray, Liva'ya, "Gördün mü?" diye sordu. Onlar kendi aralarında konuşurlarken ben Alaz'ın masasına giden esmer güzeli garson kızı izlemekle meşguldüm. Alaz ve Barı'a etkileyici bir gülüşle selam verdi. Masamıza gelen kız gibi sipariş not defterini ve kalemini çıkardı. Alaz'a doğru eğildi. Alaz kızla mesafesini koruyarak konuşup siparişini verdiğinde rahatladım. Kız pek enerji alamadığından olacak bizim masaya gelen kadar duramadı yanlarında ve siparişleri alır almaz mutfağa yöneldi.

O sırada Kuray, elini kulağının arkasına attı. Kaşlarını çattı. Bir şeyler dinlediği belliydi. Birkaç saniye sonra sadece, "Tamam," dedi sessizce.

Ne oldu, dercesine başımı salladığımda, "Garson kızdan bilgi almaya çalışacağım," dedi ağzının içinde. "Kocan yeşil ışık yaktı. Güvendi demek ki."

Alaz öyle söylediyse bir bildiği mutlaka vardı. Rahatsız hissetmedim. Yaklaşık on beş dakikanın sonunda kadın, elinde dolu bir tepsiyle tarafımıza geldi. Tabakları önümüze bıraktığında bir kişiye göre oldukça büyük porsiyonda gelen sandviçleri görünce ister istemez şaşırdım. Görüntüsü dahi iştah açıyordu fakat bitirebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Teşekkürler, güzel kadın," dedi Kuray kendi sandviçini aldığında.

"Seninkini özel hazırladım."

Kadın gitmek için adımladığında, "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu Kuray.

Bu sırada ben açlığa daha fazla dayanamadan sandviçimden bir ısırık aldım. Yumurta tadı damağımda yayılırken neredeyse keyifle gözlerimi kaparacaktım. Yemek yemek cidden güzel şeydi.

"Uzun yıllardır," dedi kadın. Ardından kollarını göğsünde birleştirdi, biraz eğildi. "Sanırım, soruşturma başlıyor. Bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyordum."

Zeki biriydi. Ya da bu tarz olaylarla çok sık karşılaşıyordu.

"Bir şeylerin peşinde olduğumuz yok. Sadece... Birini arıyoruz."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Kimi arıyorsunuz?"

Kuray, başını kadının kulağına yaklaştırdı, fısıltıyla sordu. "Yersel Karlık. Onu tanıyor musun?"

Kadın birkaç saniye durdu. "Evet..." deyip bekledi. "Ya da hayır. Benden cevap alabilmek için kesenizin ağzını biraz açmalısınız."

Kuray başını geriye yatırdı. "Hadi ama... Beni sevdiğini sanmıştım."

"Parayı daha çok severim. Her şeyden ve herkesten..."

Bakışlarım Alaz'a değdiğinde kafasını eğerek onay işareti verince cebimden bir altın kesesi çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Garson elini uzatıp keseyi alacakken elimle kesenin üstünü kapattım. "Aldığın gibi sahip olduğun tüm bilgileri aktarırsın. Aksi halde," derken bu sefer ben ona yaklaştım, "senin için iyi olmaz."

Kadın beni izlerken belli belirsiz gülümsedi. "Siz gerçekten haydutsunuz," dedi. Ardından, "Pekâlâ," diye ekledi. "Ne biliyorsam söyleyeceğime yemin ederim."

Elimi çektim, kadın keseyi aldı. İçindeki altınları kontrol ettikten sonra başka kimse görmeden el çabukluğuyla iki göğsünün arasına gizledi. Dirseklerini ahşap masaya koydu, çenesini avcuna yasladı, sırları bizimle paylaştı. "Yersel Karlık kasabanın kuzey sınırında oturuyor. Çıkış tabelasının hemen orada, yolun sonundaki müstakil, ıssız ev ona ait. Pek dışarılarda dolaşan bir adam değil, garip bir tip. Herkes ondan korkuyor." Biraz daha kıstı sesini. "Benden duymuş olmayın ama kara büyüyle uğraştığı söyleniyor. Üstelik karısını da lanetlemiş. Yıllardır kadıncağızın cesedini odasında tuttuğu dillerden dillere dolaşıyor. Gömülmesine izin vermiyormuş. Manyak bir adam anlayacağınız. Onu neden arıyorsunuz?"

"Nedenini boş ver. Söylediklerin doğru mu?"

"Kelimesi kelimesine."

"Eğer yalansa," dedim tehditkâr bir tonlamayla, "altınları tek tek boğazına dizerim. İçine ama."

Sağ omzunu kaldırıp indirdi. "Yalansa beni bulacağınız yer burası." Gülümsedi ve doğruldu.

Elinden tutarak, "Bekle," dedim. Kadının gözleri benimle buluştuğunda, "Söylediklerin doğru mu yalan mı, bana doğruyu söyle," diye uyardım.

Kadının gözleri renk değiştirdiğinde işi başardığımı fark ettim. Zihnine ulaşmıştım.

"Doğru, efendim."

"Güzel," dedim gülümseyerek. "Sana sorduğumuz bu sorulardan kimseye bahsetmeyeceksin."

"Emrederseniz, efendim."

Elimi geri çektiğimde kadının gözlerindeki yanıp sönmeler silindi. Başı dönmüş gibi elini alnına koydu ve, "O da neydi?" diye sordu kendi kendine.

"Hızlı kalktın, sanırım ondan."

"Altınlar çarptı ya da," derken gülümsedi. Daha fazla uzatmadı. "Afiyet olsun."

Ona samimi olması için çabaladığım bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kadın uzaklaştığında bilgilere kolay bir şekilde ulaşmanın verdiği mutlulukla karnımızı doyurduk.

Dışarı çıktığımızda kasaba biraz daha canlanmış, sokaklarda gezenlerin sayısı belirgin bir şekilde artmıştı. Sırtında fıçılar taşıyan on beş on altı yaşındaki erkek çocukları, "Yük taşıması yapılır!" diye bağırıyorlardı. Çarşıda tezgâhındaki malları satmak için bağıran tacirlerin sesleri birbirine karışmıştı. Burada daha fazla oyalanmadan garsonun bahsettiği kuzey bölgesine, Yersel Karlık'ın evine yürüdük. Şimdi Alaz ve ben ayrı bir gruptuk. Diğerleri bizi dışarıda bekleyecekti. Adamın evine böyle kalabalık bir şekilde girersek bizi bilgilerinden mahrum bırakacağı su götürmez bir gerçekti.

Kasabanın kuzey sınırına geldiğimizde yolda artık sadece Alaz ve ben vardık. Tabelanın sağ kenarında tam da garson kadının bahsettiği gibi ıssız, müstakil bir ev bulunuyordu. Ev, geniş bir arazideydi. Etrafını sarı otlar ve kuru dallar bürümüştü. Bir bahçesi yoktu ancak korunması gereken bir yermiş gibi çitlerle çeviriliydi. Ahşaptan yapılmıştı. Metal çatısı paslanmıştı, her an çökecekmiş gibi duruyordu, içinde birinin yaşadığına inanmak güçtü.

Balıçe kapısını çevreleyen çitlerin önüne geldiğimizde, "Garson kadının zihni yoklasam da burada birinin yaşadığına inanmak güç," dedim sessizce.

Kapıyı aralamak için elimi uzattığımda Alaz bileğimi tuttu. "Dokunma," diye uyardı. "Büyülü olabilir."

Haklıydı. Daha önce böyle bir olay yüzünden elimi yaktığım halde elimi uzatıp bir yerleri dokunarak kontrol etmekten hiç çekinmiyordum. Elimi indirdiğimde Alaz avcunu tahta kapıya uzattı, gücünü gönderdi ve kapı rüzgâr almış gibi gıcırdayarak geriye doğru açıldı. Benden önce içeri girdi ardından gelmem için kafasıyla işaret yaptı.

Eve ilerlerken kalbim ağzımda atıyordu. Bahçesindeki çalılar dikenliydi, attığım her adımda pantolonuma birkaç diken yapışıyordu. Evin öyle kasvetli bir havası vardı ki sanki her an bir taraftan fantastik yaratıklar çıkacaktı. Girişteki verandanın altına girdiğimizde Alaz'la birlikte önce etrafı kontrol ettik. Şüpheli bir şey görmeyince Alaz önüne döndü ve kapıyı çalmadan önce ayakkabısının ucuyla kontrol etti. Bir reaksiyon gelmediğinde elini yumruk şeklinde yapıp kapıya üç kere vurdu.

Elini geri çektiğinde birkaç saniye bekledik. Ses gelmeyince üç kere daha vurdu, nihayetinde işittiğimiz ayak sesleriyle heyecanlandım. Ayak sesleri yaklaştıkça yaklaştı ve adamın nefesi kapının arkasından duyulabilecek raddeye geldi. Kapıyı açmadan, "Kimsin?" diye sordu fısıltıyla.

"Yersel Karlık'ın bilgilerine muhtaç iki kişi," diye yanıtladı Alaz aynı sessizlikle.

"Kim gönderdi seni?"

Alaz, "Thauk Orgelmir," dediğinde adamı göremesem de duraksadığını hissettim. Bunu doğrular gibi sessiz kaldı.

"Thauk zindandadır," dedi şüpheyle. "Onu görmek imkânsız."

"Biraz zor olsa da başardık."

"Vereceği bilginin karşılığında ne istedi senden?"

"Oriton Dağı'ndaki geyiğin kanını."

Yanıtıyla birlikte kapıdan şıngırdamayı andıran bir ses çıktı. Yersel Karlık gözlem kutusunun metal korumalığını açtı ve kapkara gözleriyle cam bölmeden bize baktı. Ardından geri çekildi, kapı hafifçe aralandı. "İçeride konuşalım."

Girmeden önce Alaz'la birbirimize baktık. Gözlerini her şey yolunda, der gibi kapatıp açtı. Sonra elimi tuttu ve ilk olarak kendisi içeri girdi, ben de tuttuğu elimle ona eşlik ettim. Yersel Karlık biz girmeden önce çoktan bize arkasını dönmüştü. Üzerinde uzun, siyah bir pelerin vardı, uçları tozlu zemine sürülüyordu, epey tahriş olmuş, rengi solmuştu. Rutubet kokan evinin eski koridorunda ilerledi, duvarlarında karanlık ıssız yerlerin resimlerinin olduğu tablolar asılıydı. Hemen hemen her duvarında değişik semboller mutlaka bulunuyordu. Yukarılardan bir yerden karga sesi duyduğuma emindim.

Adam sola dönüp oradaki odaya girdiğinde biz de peşinden ilerledik. Burası mutfağa benzeyen bir yerdi, solda tahta bir masa ve üç sandalye bulunuyordu. Masanın üzerinde iksir şişeleri ve göğsünün ortasından mızrakla öldürülen adam biblosu göze çarpıyordu. Yersel Karlık titrek sol elini kaldırarak bize masayı işaret etti. "Oturun, oturun."

Alaz'la bakışlarımız çarpıştı. Garip bir şeyler olduğunun farkındaydık fakat henüz tepkiye geçeceğimiz ilginç bir olay olmamıştı. Adamın köşklerde oturduğunu sanmıyorduk elbette, karanlık büyülerle uğraştığı belliydi ve böyle bir kasabada nasıl bir evde yaşayabilirdi ki?

Masanın etrafındaki sandalyelerden birini çektiğimde yerdeki tozlar yukarı kalktı ve nefesime karıştı, hafiften öksürdüm. Astım hastası bir

insan burada bir iki saniye dursa kriz geçirirdi şüphesiz. Biz oturduğumuzda Yersel Karlık tezgâhtan üç metal bardak çıkardı. Üzerinde sinekler uçuşan ahşap sürahiden bardaklara kahverengi bir içeceği boşaltı. Tepsiyi yukarı kaldırdı ve nihayet yüzünü bize döndü.

Başını örten pelerin yüz hatlarını gizlese de masallardaki cadılardan eksiği olmayan büyük, uzun ve sivri burnunu gölgelemeye yetmemişti. Burnunun hemen sağ kenarında kocaman bir et beni vardı, yüzü senelerce güneş altında kalmış gibi buruş buruştu, teni oldukça koyuydu. Orta boyluydu, tepsiyi tutan elleri tir tir titriyordu. Onunla birlikte uçuşarak tepsideki içeceklerin üzerinde vızıldayan sinekler, ürpertici bir ezgi oluşturuyordu.

Yersel Karlık, yanımıza ulaştığında tek elini tepsiden çekti ve önce benim, ardından Alaz'ın önüne bardağı bıraktı. Hafiften eğilip içeceği kokladığımda çürük armut gibi koktuğunu fark ettim.

"Armut şerbeti," dedi sandalyesini geri çekip oturduğunda. "Biraz kafa yapar ama dinlendiricidir. Uzun yoldan gelmiş görünüyorsunuz. İyi gelir."

Değil içmek, dilimi daldırıp tadına bile bakmazdım. Üzerinde hâlâ sinekler uçuşuyordu.

Adam bizi beklemeden kendi bardağını kafasına dikip ince dudakları arasından birkaç yudum aldı. Metal bardağı masanın üzerine bıraktı, dudaklarını diliyle temizledikten sonra kollarını masanın zeminine yaslayıp Alaz'a baktı. "Ne istiyorsunuz benden?"

"Ne istediğimizi bildiğinin farkındayım," dedi Alaz.

Adam boş bakışlarla Alaz'ı incelemeyi sürdürürken, "Duymak istiyorum," dedi genizden gelen, kısık sesiyle.

"Sırlar Kitabı," dedi Alaz. "Hakkında ne biliyorsan bizimle paylaşman için buradayız."

Adam başını sallayarak gülümsedi, "Biliyordum," dedi sessizce. "Bir gün, bu sırra ermeye çalışacakların olduğunu biliyorum."

Adamın gülüşünün altında bize yardım edeceğini belirten bir sinyal aradım ama hemen ciddileşen ifadesiyle bu umudum biraz dağıldı.

Alaz, "Bilgilerini bize aktaracak mısın?" diye sorduğunda adam, "Elbette!" diye karşılık verdi. Hevesle yerimde kıpırdandım. "İçeceklerinizi içmeyecek misiniz?"

"Şimdi değil."

Adam kendi bardağını kafasına dikti, son yudumuna kadar bitirdi. Bardağı sertçe masaya bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Kafasını yana yatırdı. "Gelin benimle."

Söylediğini yaparak ayaklandık. Yersel Karlık önde, Alaz ortada ve ben en arkadaydım. Ahşap merdivene ilerlediğinde yukarı çıkacağımızı anladım, attığımız her adımda gıcırdayan basamakları çıkarken olabilecek herhangi bir saldırıya karşılık arkayı arada bir mutlaka kontrol ediyordum. İki kat çıktık.

Burada, sadece küçük bir kapı bulunuyordu. Yersel Karlık pelerininin sağ cebinden bir anahtar çıkardı. Anahtarı kapının kilidine yerleştirdi ve sol avcunu kapıya yaslayarak kilidi açtı. Önce kendisi içeri girdi, ardından bizim girmemizi bekledi.

Alaz'la birlikte odanın içine girer girmez gözlerim tam karşıdaki yatağın üstünde duran soluk benizli kadına ilişti. Kadın öyle zayıftı ki yanakları içine çökmüş, kemikleri belirginleşmişti. Neredeyse derisi soyulacak ve yalnızca iskeleti görünecekti. Uyuyan bir kadından çok, cesedi andırıyordu.

Biz, öylece kapının girişinde dururken Yersel Karlık ağır adımlarla, topallaya topallaya yatağa ilerledi, kadının başucuna gitti. Eğildi, simsiyah saçlarını geriye doğru taradı. "Meleğim, ben geldim," dedi hastalıklı bir tonlamayla. "Sana ilacını getirdim."

Elini kadının saçlarından çekmeden, doğrulmadan yalnızca kafasını bize çevirdi. "Karım, Sayina," diye tanıttı yatan kadını. "Amansız bir hastalığa tutuldu. Uzun zamandır uyanamıyor. Öldüğünü söylüyorlar ama ölmedi."

Görünen aksini söylüyordu.

"Zayıfladı çünkü yemiyor. Çürümeye başlıyor çünkü ilacını tamamlayamıyorum. Bir şey eksik."

"Eksik olan nedir?"

Sorumla birlikte Yersel Karlık doğruldu. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran cam şişeyi eline aldı, içinde buz mavisi bir sıvı vardı. Şişeyi tavana doğru tuttu. Avcunun içinde çevirerek inceledi. Derin bir nefes aldı. "Nifrit Dağı'nda açan süsen çiçeği yaprağı."

Bu bilgiyi verdiğinde neredeyse küfredecektim, bu çiçeği biliyordum. Bay Lefter'in dersinde öğrenmiştim, ölümcül yaralanmalara hatta ölüme karşı oldukça tesirliydi. Adamın bizden ne isteyeceği belli olmuştu.

Esrarengiz bakışları yeniden bize ulaştı. "Güzel karım için süsen çiçeği yaprağını bulup bana getirirseniz kitapla ilgili tüm bildiklerimi size aktarırım."

Alaz nefesini serbest bırakır gibi güldü. "Alay mı ediyorsun bizimle?" dedi. "Nifrit Dağı'na çıkanın, indiği nerede görülmüş?"

"Bu beni ilgilendirmiyor," dedi Yersel Karlık. "Size kitapla ilgili vereceğim bilgiler, canımdan olmama bile yol açabilir. Sadakatimi çiğneyeceğim çünkü. Ama en azından kendi canımdan olmadan önce, benim yüzümden bu hallere düşen sevgili eşimi kurtarıp bu yüklü vicdan azabından kurtulabilirim. Sonsuz hayatta onunla cenneti yaşayabilirim."

"Sana yüklü miktarda altın verebilirim," dedi Alaz. "Hayatını kurtarırsın."

"Kurtarmak istediğim hayat kendi hayatım değil," diye karşılık verdi Yersel Karlık. "Beni başka hiçbir bedelle bu isteğimden vazgeçiremezsiniz. Bilgi istiyorsanız bileti süsen çiçeğidir. Sizinle daha fazla konuşamam. Yaprağı bulup getirirseniz konuşmamızın devamını gerçekleştiririz."

Yersel Karlık'ın evinden çıktığımızda pek de umut dolu olduğumuz söylenemezdi. Bilgiye bir adım atmış gibi olurken denizden çıkıp okyanusa ulaşıyorduk sanki ve içine girdiğimiz olaydan çıkışımız daha da zor bir hale dönüşüyordu. Düşük omuzlarımla bahçeden çıkarken Alaz'a baktım. "Neden zihnini yönlendirmeyi denemedik? Belki o şekilde alırdık bilgileri..."

"Yersel Karlık her ne biliyorsa bildiğini aktarmamak için sadakat yemini etmiş Efsun. Böyle kişilerin zihinleri olası bir saldırıya karşın güçlü önlemlerle korunur. Fark ediliriz. Ayrıca o köklü bir büyücü, zihni korunmasa bile zihnine girmeye çalıştığımızı fark ettiği an bizi düşman bilir ve bildiklerini hayatta paylaşmaz. Thauk'un zihnini de bu yüzden okuyamadık. Kolaylaştıralım derken zorlaştırırız."

Moralim iyice bozuldu. "Ne yapacağız peki? Süsen çiçeğini bulmayı deneyecek miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bu, kolay bir şey değil. Saraya döndüğümüzde birlikte düşünür, karar veririz."

Ayağımın ucuyla yerdeki toprağı eştim. "Her şey gitgide zorlaşıyor," derken soluklandım. "Nasıl başaracağız?"

Elimi tuttu, durdu. Bedenimi kendine çevirdi, iki elini yukarı kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başını eğip biraz daha yaklaştı. "Efsun," dedi aklıma ilmek ilmek işlenmek ister gibi. "Biz birlikte olduğumuz sürece, üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmayacak. İnan bana."

Başımı yanına çevirdim ve yanağımdaki sağ avcunun içine minik bir öpücük kondurdum. "İnanıyorum."

İnanıyordum.

"Bu beni ilgilendirmiyor," dedi Yersel Karlık. "Size kitapla ilgili vereceğim bilgiler, canımdan olmama bile yol açabilir. Sadakatimi çiğneyeceğim çünkü. Ama en azından kendi canımdan olmadan önce, benim yüzümden bu hallere düşen sevgili eşimi kurtarıp bu yüklü vicdan azabından kurtulabilirim. Sonsuz hayatta onunla cenneti yaşayabilirim."

"Sana yüklü miktarda altın verebilirim," dedi Alaz. "Hayatını kurtarırsın."

"Kurtarmak istediğim hayat kendi hayatım değil," diye karşılık verdi Yersel Karlık. "Beni başka hiçbir bedelle bu isteğimden vazgeçiremezsiniz. Bilgi istiyorsanız bileti süsen çiçeğidir. Sizinle daha fazla konuşamam. Yaprağı bulup getirirseniz konuşmamızın devamını gerçekleştiririz."

Yersel Karlık'ın evinden çıktığımızda pek de umut dolu olduğumuz söylenemezdi. Bilgiye bir adım atmış gibi olurken denizden çıkıp okyanusa ulaşıyorduk sanki ve içine girdiğimiz olaydan çıkışımız daha da zor bir hale dönüşüyordu. Düşük omuzlarımla bahçeden çıkarken Alaz'a baktım. "Neden zihnini yönlendirmeyi denemedik? Belki o şekilde alırdık bilgileri..."

"Yersel Karlık her ne biliyorsa bildiğini aktarmamak için sadakat yemini etmiş Efsun. Böyle kişilerin zihinleri olası bir saldırıya karşın güçlü önlemlerle korunur. Fark ediliriz. Ayrıca o köklü bir büyücü, zihni korunmasa bile zihnine girmeye çalıştığımızı fark ettiği an bizi düşman bilir ve bildiklerini hayatta paylaşmaz. Thauk'un zihnini de bu yüzden okuyamadık. Kolaylaştıralım derken zorlaştırırız."

Moralim iyice bozuldu. "Ne yapacağız peki? Süsen çiçeğini bulmayı deneyecek miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bu, kolay bir şey değil. Saraya döndüğümüzde birlikte düşünür, karar veririz."

Ayağımın ucuyla yerdeki toprağı eştim. "Her şey gitgide zorlaşıyor," derken soluklandım. "Nasıl başaracağız?"

Elimi tuttu, durdu. Bedenimi kendine çevirdi, iki elini yukarı kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başını eğip biraz daha yaklaştı. "Efsun," dedi aklıma ilmek ilmek işlenmek ister gibi. "Biz birlikte olduğumuz sürece, üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmayacak. İnan bana."

Başımı yanıma çevirdim ve yanağımdaki sağ avcunun içine minik bir öpücük kondurdum. "İnanıyorum."

İnanıyordum.

Karanlığın Şehri - 3

☽

Hava karardığında Samandar'dan çıktık. Yol beni yormuştu, sıcacık bir duş alıp dinlenmek istiyordum. Belki elle tutulur bir bilgiye ulaşsak bu kadar keyifsiz ve yorgun olmazdım ama bunca yolun ve eziyetin karşılığını alamamış olmak beni olumsuz etkiliyordu. Tüm çabalar boşa gitmiş gibi hissediyordum fakat yolun başında olduğumuzu sürekli kendime hatırlatıyordum. Sabahki iyi havanın aksine şimdi evren yeniden kendini göstermişti. Gökyüzünde tek yıldız bile yoktu; rüzgâr, ormanda saklı yaratıklara eş olarak esiyor, âdeta o da uluyordu. Gök, yeryüzündeki âciz tüm canlıları korkutmak istercesine kükrüyor, yer yer kar ve buz kütleleriyle kaplı ormanın zeminini âdeta inletiyordu. Gözkapaklarım öyle ağırlaşmıştı ki onları birbirinden ayrı tutmakta zorlanıyordum. Uykuya daha fazla direnemeden başımı cama yasladım, gözlerimi sıkıca kapattım ve saniyeler içinde kendimi kaptırdım.

Arabaya gelen gürültülü bir darbeyle yerimde sıçradım, başımı hızla iki yana sallayarak kaç dakikalık olduğunu bile fark edemediğim uykumdan anında sıyrıldım. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi kırpıştırıp açarak görüşümü netleştirmeye çalıştığımda, "O da neydi?" diye sordum.

Alaz bana cevap vermeden evvel başını sağ omzunun üzerinden çevirip arkayı kontrol etti. Refleks olarak aynı hareketi yaptığımda bir ışık huzmesinin bize doğru geldiğini gördüm. "Eğil!" diye bağırdı Alaz, söylediğini yaptığım an arka cama gönderilen güç camı çatlattı, araba bir sağa bir sola doğru hareket etti.

"Yine başladık," dedi Liva.

Bu sözle birlikte ön taraftan da bir patlama sesi duyulunca Kuray ağza alınmayacak küfürler savurdu. Tekerin çığlık sesiyle birlikte araba kendi etrafında döndü ve yoldan sapıp takla attı. Zaten yara aldığım başım sarsıntıyla birlikte arabanın tavanına çarpınca yeni bir darbe almanın acısıyla inledim. Ancak kendimden çok Alaz'ın yarası geldi aklıma, onun için endişelendim.

"Araçtan inmemiz gerekiyor, hançerlerinizi sıkı tutun," dedi Kuray. Dudağımın kenarından akan sıcak kanı hissediyordum, patlamış olmalıydı. Hemen belimin kenarındaki hançerimin kınına dokunup çıkardım, arabadan inmeden evvel bu tarafa gelmekte olan raganayı hedef aldım. Kapımı açar açmaz kılıcımı ona savurdum.

Tam isabet.

Araçtan dışarı çıktığımızda herkes kendi başının çaresine bakıyordu. Raganalar sürü halinde kıstırmıştı bizi, her taraftan geliyorlardı ve tam bir güç savaşı başlamıştı. Karşımdan gelen raganaya elimi uzattığımda içimde hazır bekleyen büyü kütlesini ona savurdum. Bedeni ormandaki kuru dallı ağaçlardan birine çarptığında ağzından tiz, kadın çığlığını andıran ses yükseldi, kulak tırmalayıcıydı. Ben solumdan gelenle baş etmek için sol elimi kaldırdığımda sırtıma bir beden yapıştı. İskeleti andıran kolu boğazım öyle bir dolandı ki çığlığım içime hapsoldu, soluğum kesildi. Ragana beni kendisiyle birlikte geriye çekerken ayaklarım yerden kesildi, onunla birlikte geriye doğru sürüklendim. Ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıltıyla, "Taze kan," dediğinde pantolonumun gizli cebine yerleştirdiğim hançerimi çıkarmayı deniyordum.

Vampiri andıran sivri dişlerini tenime batırdığında gök yeniden gürledi ve bir anda yağmaya başlayan sağanak yağmurla birlikte hançerimin çekme gücümle elime gelmesi bir oldu. Kabzasından sıkıca kavrayarak gücümü kilitleyen raganaanın sağ boşluğuna bıçağı sapladığımda o uzaktan duyduğum ses şimdi kulağımın ta dibinde yankılandı. Ragana beni bırakıp geriye sendelerken ormanın derinliklerinde kendim için güvenli sayılacak bir yere doğru koştum.

Gücümü çok fazla kullanmak istemiyordum çünkü Lukifer'in etkisi altına girmekten korkuyordum.

Daha on beş adım atmıştım ki yaratık önümde belirip bana bir şey savurdu. Geriye eğilerek savurduğu şey her neyse kurtulmayı denedim fakat geç hareket etmiştim. Kolumda amansız bir sızı belirince sırtüstü yere savruldum, canımı acıtanın ne olduğunu anlamak için kafamı soluma çevirdiğimde sol koluma saplanan hançerimi gördüm.

Sağ elimle koluma saplanan hançerimi çıkaracaktım ki ragana bir yeni çığlıkla üzerime atladı. Sivri tırnaklara sahip elleriyle saçlarımı kavradı ve çektiği saçlarımla kafamı kaldırarak başımın altındaki sert kaya parçasına defalarca vurmaya başladı. Ayaklarımla, dizlerimle onu üzerimden itmeye çalışıyordum fakat güçlü bir yapıştırıcı gibi bedenime tutunmuştu.

Genzimden çıkan acı haykırışla birlikte Alaz'ın ne tarafta olduğuna bakmayı denedim, birkaç metre uzağımda alevlerin, büyü güçlerinin parıltısını görüyordum ancak onların beni gördüğünden şüpheliydim.

Uzaklardan işittiğim "Efsun!" sesine karşılık verip olduğum yeri bildirmek amacıyla ağzımı açtım. Tam o anda ragana, koluma

sapladığı hançeri sertçe çıkardı, çığlığım içimde yankılandı. Kendi kanımla lekelenen hançerin keskin ucunu boynuma yerleştirdiğinde ölümün kıyısına geldiğimin farkına vardım.

Parmaklarım gücüme ulaşmak adına karıncalanıp üzerinde bulunduğum toprağı kazıyordu, kesik kesik nefesler alıp verirken bir kurbanın ölmeden önce yapması gereken son şeyi yaptım, celladımın gözlerine baktım.

. Hançerin keskin metalindeki sıcak kanım, biraz sonra kesilecek olan boynuma akarken bir yaratığın haşin bakışlarıyla karşılaşmayı beklediğim harelerde bir tanıdık edası sezdim. Beynimin içinde sayısız ışık patladı.

Maglo kızı hatırladım. Efser'in hayaliyle beni ağına düşüren raganadan beni kurtarıp kendisini benim için feda eden, avuçlarımda küle dönüşen maglo kızı.

Hemen ardından, o olay sonrasında Alaz'la olan konuşmalarımız beynimde yankılandı.

"Ragana saldırısıyla küle dönüştüyse kız henüz ölmemiştir."

Bir kez daha burnumu çektim ve son cümlesine karşılık başımı hafifçe kaldırıp yaş dolu gözlerimle ona baktım. "Ne?"

Saçlarımda olan ellerini hafifçe yüzüme doğru indirdi, eli yanağımı kaplarken başparmağıyla gözaltlarıma dokunup büyük bir şefkatle biriken damlaları sildi. "Raganalar öldürmez, dönüştürür."

"Bu ne demek?"

"Hâlâ hayatta demek."

"Nasıl olur?" dedim içimdekileri dışavurur gibi. Bir yanım söylediklerine inanmak istiyor, diğer yanımsa gördüklerimi öne sürüyordu. Kız gözlerimin önünde küle dönüşmüştü. Aldığı kanlı yarayı görmüştüm, dokunmuştum. Yok oluşunu kendi gözlerimle izlemiştim. "Aldığı yarayı gördüm, benim kucağımda küle dönüştü."

"Gördüklerin gerçek ama o kız ölmedi. Sadece dönüştü."

Acıyla yutkundum. "Dönüştü?"

Siyah gözlerini saran uzun, kıvrık kirpiklerini kapatıp açtı. "Bir raganaya dönüştü."

"Yani..." derken sesim oldukça kısıktı ama biraz olsun umut doluydu. "Yaşıyor mu?"

"Ragana olarak, evet."

"Bu..." Zorlandım, sesim güç çıkıyordu. "Sevinebileceğim bir şey mi?" Derin bir nefes aldı, bakışlarını benden ayırmadı. "Sadece ölümün çaresi yoktur Efsun. Ölüm hariç her şey döndürülebilir, her şey eski halini alabilir, bunun için umut vardır."

Bir yaratığın üzerinde oldukça eğreti duran bu bakışları tanıyordum. Son kez kucağımda, dizlerimin üzerinde dünyaya kapanmış bu gözleri ölene dek unutmazdım.

Şimdi, beni öldürmek için hançerin keskin tarafını boğazıma batırmış olan yaratık aslında benim için canını feda eden o maglo kızdan, Dorsa'dan başkası değildi.

Hayır, yanlış hatırlamıyor ya da ölüm öncesi halüsinasyonu görmüyordum. O, Dorsa'ydı.

Kalbim, kolumdaki amansız acıyı hiçe sayarak onu bulmanın heyecanıyla attı. Acıyla yutkunmayı deneyerek, "Dor..." deyip kesik kesik nefesler alıp verdim. "Dorsa..." Gözlerimi kapatıp açarak tısladım. Kolumdan akan kanların sesini işitiyordum. "Dorsa, sensin..."

Yaratığın bakışlarında bir değişim yakalamaya çalıştım ancak bana hâlâ düşmanca bakmaya devam ediyordu. Adını daha sık sayıklarsam benliğine kavuşacağını umdum. "Dorsa..." Dişlerimi sıkı sıkıya birbirine bastırdım. "Dorsa, benim," dedim sessizce. "Efsan. Hatırla."

Alnımdan aşağı terler akıyor, beynim uyuşuyordu. Yine de kendimi kaybetmemek için direndim. "Bu sen değilsin," dedim kısa aralıklarla. "Sen değilsin. Kendini bul. Dorsa'sın sen."

Bir şekilde sözlerim onu etkisi altına alıyor olmalıydı ki hançer saniyelerdir olduğu yerde öylece duruyordu. Yaratığın sivri dişlerinin arasından akan salyası yüzüme yapıştığında gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Göz temasını kesmemem lazımdı. Onu... Zihnini yönetebiliyordum.

Zihnine girebiliyordum, evet!

Bu farkındalıkla birlikte sızlayan başımı yerden biraz daha kaldırdım, Dorsa'nın gözlerinin içine daha yakından baktım. "Dorsa, beni dinle. Benliğini bulursan..." Yutkundum. Konuşmak çok zordu. Başım dönüyordu. "Eğer kendini bulursan sana ait olmayan bu bedenden kurtulacaksın. Sen bu bedene ait değilsin. Ragana değilsin sen."

İrisleri yok oluyor birkaç saniye sonra masmavi hareleri yeniden görünüyordu. "Dorsa. Hançeri bırak." Gözlerimi kapatmak yerine

dişlerimi sıktım. "Hançeri bırak. Ve kendini bulman için sana yardım etmeme izin ver."

"Sen bir maglosun," dedim yumuşak sesimle. Gözleri yanıp sönmeye devam ediyordu. "Ben senin kraliçenim. Seni kurtarabilirim. Dorsa, hançeri bırak."

Ağzı hareketlendiğinde Dorsa'nın bir şey söyleyeceğini anladım. Sessizce, "Efsan," dediğinde sağ gözümden sıcacık bir yaş süzüldü. Boğazıma değen hançer, sivri pençelere sahip ellerinden düştü.

Ve tam o anda Dorsa'nın ragana kılığındaki bedeni, bir başkasının büyü gücüyle bir hışımla üzerimden alındı, ormanın sağ tarafındaki ağaçlara savruldu. Bunu yapanın Alaz olduğunu fark ettiğimde telaşla yerimde kıpırdandım. Dirseklerimi kullanarak doğruldum.

Alaz, Dorsa'nın çarpıp devirdiği ağaca ulaştı. Belinin sağ tarafından hançerini çıkarıp ona saplayacağı sıra tüm gücümü kullanarak, "Alaz dur!" diye çığlık attım.

Alaz'ın hançeri tutan eli havada kaldı, omzunun üzerinden bana baktığında güçlükle ayağa kalktım ve, "Dur!" diye ekledim. "O ragana değil. Dorsa!"

Söylediğim şeyle Alaz kaşlarını çattı, çenesini sağ omzuna yaklaştırdı. Başını hafifçe önüne çevirdiğinde yanına gitmek için hareketlendim. Bacağımdan yara almamıştım ama kolumdaki yara yürümemi zorlaştırıyordu. Ayrıca kalça üstü çok kez düştüğümden attığım her adımda vücudum kasılıyordu.

Alaz'ın yanına ulaştığımda yerde yatan ragananın başı soluna devrildi. Önce ayak kısmı kül oldu ve iskeleti andıran çıplak ayaklar insan ayağına dönüştü, sonra dizleri, sonra pençelere sahip elleri zarif bir genç kadın halini aldı, gövdesi insan gövdesine dönüştü, çamura bulanmış yüzü ve kumral saçları...

Az önce bir ragana olarak savaştığım yaratık, artık sadece Dorsa'ydı.

Bölüm On Üç

Gizler ve Esrarengizler

Gök, ortadan ikiye ayrılacakmış gibi kükrüyor, mor yıldırımlar içinde bulunduğum şifahanenin sert damlalar ve rüzgârla titreyen camına yansıyıp odayı birkaç saniyeliğine aydınlatıyordu. Sedyenin üzerinde oturuyordum, kolumdaki hançer yarası sarayın genç şifacılarından Eliya tarafından dezenfekte edilecekti. İşin bir an önce hallolması adına o gelene kadar tek elimle üzerimdeki kirlenmiş siyah tişörtün ucundan tutup kaldırdım, sol kolum kasılınca yaramı daha derinden hissedip acıyla tısladım.

Odanın kapısı açıldığında tişörtümü kafamdan çıkarıyordum. "Efendim, lütfen yormayın kolunuzu."

Eliya'nın sesini duydum, sonra tahtaya çarpan tepsinin çıkardığı tıkırtıyı. Başımdan çıkardığım tişörtü hızla elimden alırken, "Yaranız derin, daha geç iyileşebilir dikkat edin," diye ikaz etti.

"Bir şey olmaz," diye karşılık verdim. Kolumu ona doğru uzattım. "Biraz hızlı olur musun? İşlerim var."

"Elbette efendim," diye yanıtladı beni. Masanın üzerine bıraktığı tepsideki iksiri bakır kâsedeki suyun içine damlattı, demir çubukla karıştırdıktan sonra pamuğu karışıma batırdı, fazla suyunu sıkıp tekrar yanıma geldi. "Biraz acıtacak," dediğinde başımla onayladım. Pamuğu açık, kuruyan kanlarla çevrelenmiş, morarıp şişmiş yarama bastırdığında aynı yere yeniden bir hançer saplanmış gibi acı çekerek tısladım. Dişlerimi sıkıp nefesimi tuttum, yüzümü buruşturdum. Yara almak çok acıtmıyordu belki ama tedavi kısmı bir hayli zahmetli oluyordu. "Epey derinmiş, dikiş gerekecek."

Cevap vermedim. Eliya tepsiye geri döndü, üzerinden iğne ve dikiş ipini aldı, iğnenin ucunu önce iksirle temizledi ardından mumun titrek ateşinde çevirdi. Yanıma geldiğinde camdan dışarıya baktım; kızmış iğne, yaralı derimi delip geçtiğinde dişlerimi sıktım, gözlerimi camdan ayırmadım. Dikiş işlemi bitene kadar camdan süzülen yağmur damlalarını izledim. Alnımdan aşağı boncuk boncuk terler aksa da ağzımdan canımın acıdığına dair tek inilti dökülmedi. Tüm yaşadıklarımızın yanında bunlar devede kulak kalıyordu artık.

Tedavim bittiğinde benim için getirilen yeni tişörtü giyindim ve şifahanenin bana ayrılan odasından çıktım. Loş ışığın hâkim olduğu koridorda ilerledim, adım atarken bacaklarımın üst kısımları, kasıklarım ve kalçam ağrıyordu. Dorsa'nın kaldığı şifa odasının kapısına geldiğimde durdum ve kapıyı açıp içeri girdim. Şifacı yaşlı kadın Dorsa'nın yanındaydı, iksir karıştırmakla meşguldü. Ben geldiğimde bana bakmadan avcunu uzatıp, "Getir bakalım serten otunu," dedi.

Boğazımı temizledim. Şifacı kafasını omzunun üzerinden çevirip bana baktığında, "Ah, yardımcım sandım, affedin efendim," dedi. Biraz yaklaştığımda, "Çok yaklaşmayın efendim," diye uyardı. "Mikrop kapabilir."

Söylediğini yaparak durdum. Dorsa'nın üstüne beyaz bir örtü örtülmüştü, suratı temizlenmiş, saçları geriye atılmıştı. Epey zayıflamıştı, yüzünün rengi henüz kendine gelebilmiş değildi. Vücudunda damar şeklinde morarmış yaralar bulunuyordu.

"Durumu nasıl?"

"Stabil. Nabzı çok yavaş, düzelmesi için takviye edici serumlar vereceğim. İlk serumu tükenmek üzere. Çok zayıf düşmüş ama bu beklenen bir şey zaten."

Başımla onayladım. "Ailesine haber verildi mi?"

"Henüz değil, babası hasta ve yaşlı zaten. Bu saatte böyle şok edici bir haber almaları iyi olmaz. Ayrıca odaya girmek isteyeceklerdir, bu da yine kızın sağlığı için iyi değil."

"Anlıyorum," dedim. "Bir gelişme olursa bana haber verin lütfen."

"Merak etmeyin efendim," diye yanıtladı şifacı.

Odadan çıkmadan evvel tekrar Dorsa'ya baktım. İyi olmasını diledim içimden, sadece bedenen değil, ruhen de.

Kapı yeniden açıldığında içeriye şifacının yardımcısı girdi. Beni görünce elindeki tepsiyi bırakmadan reverans yaparak selamladı. Başımı eğip kaldırarak karşılık verdim ardından, "İyi geceler," deyip dışarı çıktım.

Toplantı odasına girdiğimde masanın çevresinde toplandıklarını gördüm. Ortada açılmış bir kâğıt vardı, Bars parmağıyla kâğıdın üzerinde bir yeri göstererek konuşuyor, herkes Bars'ın gösterdiği yeri inceliyordu. Ben girdiğimde sustular. Masanın başındaki Alaz'ın bakışları bana ilişiğinde iyi olduğumu belirtmek istercesine belli belirsiz gülümsedim. Yanına ulaştığımda masada açılanın harita olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak haritayı incelerken Alaz elini belime attı, beni kendine çekip ilgiyle suratıma bakarken, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Neye bakıyordunuz?"

"Nifrit Dağı'na nasıl çıkabileceğimize," diye yanıtladı Bars ağzının içinde. "Tüm ihtimalleri değerlendiriyoruz. En güvenilir şekilde çıkıp inmemiz gerekiyor."

"Karar verdik mi yani?" dedim Alaz'a bakarak. "Süsen çiçeğini bulacağız?"

Tek eli masanın üzerindeydi, kafasını çevirip bana baktı, "Başka şansımız yok," dedi sessizce. "O adam yalan söylemiyor, çok şey biliyor ve istediğini yaparsak iyi yol katetmiş olacağız."

"Yapabilecek miyiz?"

"Yapmalıyız," deyince sustum ve ben de diğerleri gibi masanın üzerine eğildim. İçinde kırmızı çizgilerin durmadan hareket ettiği ondan fazla yol seçeneğinin bulunduğu haritayı inceledim.

"Alkandros sınırlarından geçmek iyi bir seçim bence," dedi Liva. Parmağıyla o noktaya dokunup çizginin belirmesini sağladı. "Sabaha karşı oradan geçersek yolun riskli kısmını atlatmış oluruz."

"Alkandros, ha deyince geçebileceğimiz bir krallık değil," diye karşı çıktı Kuray, Liva'ya. "Karan Alkan yirmi dört saat devriye gezdiriyordur. Düşmanın ağzına girmek gibi bir şey bu."

"Hiçbir plan yapmadan girelim demiyorum," dedi Liva. "Öncesinde bir gözcü göndeririz. Dışarıdaki adamlarımızdan... Bir açıkları elbette vardır, boş bıraktıkları bir alan. İhmal ettikleri bir rota. Kişilerin planını tahmin etmek yaratıklardan daha kolay. Biz her şeyi bir sisteme göre yaparız ve bu sistemde gözden kaçan aksaklıklar mutlaka olur. Fakat yaratıkların ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Çünkü onlar bir sistem üzerine hareket etmiyorlar."

Liva'ya katılıyordum. Kuray'a da mantıklı gelmiş olacaktı ki o da bir şey söyleyemeden Alaz'a baktı.

"Alkandros'tan geçmek mantıklı," dedi Alaz. "Ben de Liva gibi düşünüyorum. Bars, adamlarımızla iletişime geç. Bir yılan sessizliğinde gezsinler Alkandros'un etrafında. Alabildikleri tüm bilgileri bize iletsinler."

"Pekâlâ," dedi Bars ve parmağını şaklatmasıyla harita kıvrılıp katlandı.

"Fark edilirsek ne olacak?" diye sordu Kuray.

"Karan'la aramızda görülmemiş bir hesap vardı. Onu ödetiriz," dedi Alaz. "Her halükârda kârlı çıkacağımız bir yolculuk olacak."

Kuray sandalyesinde geriye yaslandı ve parmaklarını çıtlatırken genişçe gülümsedi. "Eğlenceli bir yolculuk bizi bekliyor desenize, bayılırım böyle aksiyonlara."

Son zamanlarda aksiyondan başka bir şey yaşamıyorduk zaten.

Amber, Liva'yla birlikte ayağa kalktı, "Odaya çıkmadan önce kısa bir yürüyüş yapalım mı?" diye sordu. "Açılırsın, iyi gelir."

Kuray'ın yüzündeki gülümseme az biraz silindi. Harelerindeki ışıltının yok olduğu bakışları o ikisinin arasında takılı kaldı. Liva, "Yorgunum," dedi. "Odama çıkıp dinlenmek istiyorum. Yarın sabah görüşürüz."

"Pekâlâ," diye cevapladı Amber. "Odana çıkana kadar eşlik edeyim o halde."

Liva, Amber'i gözleriyle onayladı ve Kuray'ın bakışları onları takip etti, gözden kaybolduklarında o da boğazını temizleyerek hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı...

Alaz'la odamıza geldiğimizde yaptığım ilk şey kolumu rahatlatmak için tişörtümü başımdan çıkarmak oldu. Tek kolumla bunu yapmak bir tık zor olacaktı ki Alaz imdadıma yetişti ve tişörtümü yavaşça kollarımdan ve kafamdan çıkardı. Yere bıraktıktan sonra sol koluma yapıştırılan sargı bezine dokundu yumuşakça. "Ağrıyor mu?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Yara almaya alıştım sanırım."

Eğildi ve dudaklarını kirli olmasına aldırış etmeden omzuma bastırdı. "Buna alıştığın için üzgünüm." Saçlarımı kenara çekerek boynumu öptü. "İyileştireyim mi seni?"

Gözlerimi kapattım, "İyileştir," dedim tebessüm ederek. "Ama öncesinde duş almama yardım et. Kirli hissediyorum."

"Zevkle," dediğinde gülüşüm derinleşti.

Kıyafetlerimi çıkarmama yardımcı oldu ardından beni kucağına alıp banyoya soktu. Önce saçlarımı ıslattı, köpükledi, yıkayıp duş başlığıyla duruladı. Sol kolum hariç tüm bedenimi usul usul, acıtmamaya özen göstererek lifledi, temizledi. Duş sırasında öyle mayışmıştım ki başımı Alaz'ın göğsüne yaslayıp uyumamak için zor durdum. Bornozumu getirdi, giydirip kuşağını bağladı. Ben yatağa oturduğumda yeni çıkardığı iç çamaşırlarımı giyinmeme yardımcı oldu. Kendi tişörtlerinden birini kafamdan geçirdiğinde tüm ihtiyacım olan bunlarmış gibi rahatladım. Artık daha iyi hissediyordum.

Alaz saçlarımı kuruturken, "Sen iyi bir kocasın," dedim mayışmış bir vaziyette. "İyi ki kapmışım seni."

"Karşılıksız yapmıyorum ama," dedi başını eğerek. "Karımdan bir ödül isterim."

Gülümsemem büyürken derince soluklandım. İstediği ödülü her an vermeye razıydım ve bunu biliyordu. Uzun zamandır içinde

kalamadığım odamızı incelerken, "Bars'la Mehsa'nın barışmış olmasına çok sevindim," dedim.

"Yeniden odamızda kalıyor olmana çok sevindim," diye karşılık verdi bana. Saç kurutma makinesini komodinin üzerine bıraktı ve beni kendine çekti. "Senin yerin burası."

Dizine oturup kollarımı boynuna doladım Alaz'ın. Ben tedavimi olurken o çoktan odaya çıkıp duş almış, temizlenmişti, saçları hafifften nemliydi bu yüzden. Odunsu kokusu toprak ve çamurdan sıyrılıp kendini yeniden belli etmişti ve yer yer yaraların bulunduğu suratı kusursuz geliyordu bu noktadan bana. Sağ elimle yüzüne dokundum, başparmağımı belli belirsiz çıkan sakallarının üzerinde gezdirdim, uzun süre sakallı durmazdı hiç, yarın sabaha tıraş olurdu muhtemelen. Yaklaştım ve dudaklarına tatlı bir öpücük bırakıp oyalanmadan geri çekildim. "Biliyorum."

Sol kolum böyle durunca biraz acıdığından indirdim ve sağ elimle Alaz'ın ensesini tutmayı sürdürdüm. Ense kısmındaki saçlarını parmak uçlarımla okşuyordum. "Konuşmaların başını kaçırdım. Nifrit Dağı'na kiminle gideceğimiz belli mi?"

Elleri belimde dolanıyordu usulca. Saçlarımın uçlarını okşuyordu ara sıra. "Ben ve benim haricimde bu saraydaki en güçlü kişiyle gideceğiz."

"Kimmiş senin haricinde bu saraydaki en güçlü kişi?"

"Kucağımda oturuyor," dedi sessizce. Alnını alnıma yasladı. "Öyle güçlü ki beni kendisinden başka dize getirebilen olmadı. Hem güçlü hem güzel hem çekici... Tam bir altüst edici."

Tüm yaşadıklarımıza rağmen dudaklarım söylediğiyle çiçek açmış, yanaklarım kabarmıştı. "Tekrar dize gelmek ister misin?" diye sordum yüzüne fısıldayarak.

"Soru saymıyorum bunu," diye karşılık verdi ve ona doğru ittiğim çehreme yaklaşarak beni öpünce aramızdaki har alevlendi. Kolumu acıtmamaya özen göstererek büyük bir çeviklikle beni sırtüstü yatağa bıraktı. Üzerindeki büyük bir fazlalıkmış gibi alel acele tişörtünden kurtuldu ve "Bayılıyorum bu dize gelişlere," diye ekleyerek avuçlarını başımın iki yanından yatağa yaslayıp içinde biriken tüm arzusuyla tekrar öptü beni. Kollarım boynuna dolandı, ruhum da bedenim de Alaz arzusuyla kıvrandı. Gece şafakla buluştuğunda ancak kavuştu gözkapaklarımız uykunun tatlı kollarına.

☽

Alaz hâlâ uyuyorken aralandı gözlerim. Saat sabahın yedisine geliyordu, en fazla üç saat uyuyabilmiştim ama yine de kendimi dinç hissediyordum. Derin bir uykuda olan Alaz'ın üzerinden kalkmadan önce sıcacık omzuna bir öpücük bıraktım. Ritmik bir düzenle nefes alıp veriyor, çok rahat görünüyordu. Onu uyandırmadan yorganı gövdemde tutarak doğruldum, eğilip yerdeki tişörtümü aldım ve sol kolumu çok yormadan tişörtü üzerime geçirerek ayağa kalktım.

Parmak uçlarımda yükselerek banyoya gittim. Rutin işlerimi hallettikten sonra odaya girdim tekrar, Alaz hâlâ uyanmamıştı. Kuş kadar hafif adımlarla gardırobu açtım, bej rengi, sıfır kollu boğazlı trikoyu çıkardım, altına krem rengi geniş paçalı kumaş pantolon seçtim. Kıyafetlerimi çıkarıp hızlıca giyindim.

Aynalı takı komodinine ilerledim. Altın, halka küpelerimi almak için çekmeceyi açtım ancak küpelerden önce gözüme ilişen Bilge Âzin'in verdiği, siyah bir sandığı andıran kutu oldu. İçinde gerçek anne ve babama ait birtakım eşyaların olduğu ve notların yazıldığı defterin bulunduğunu söylemişti. Henüz açmaya cesaretim olmamıştı ancak bakmak istiyordum. Güç almak için. Onları daha yakından hissetmek için. Benliğimi biraz daha keşfetmek, kim olduğumun biraz daha farkına varmak için.

Omzumun üzerinden Alaz'a baktım. Hâlâ uyuduğunu görünce yeniden önüme döndüm. Yalnızken bakmak istiyordum, bu yüzden uyuması benim için iyiydi. Derin bir nefes aldım, aldığım nefesi serbest bıraktıktan sonra elimi uzatıp kutuyu tuttum.

Sessizce odamızda çalışma odası gibi ayrılmış alana girdim, kapıyı aralık bıraktım. Kutuyu Alaz'ın çalışma masasına koydum ve sandalyeyi geriye çekip oturdum. Titreyen ellerimi kutunun kilidine götürdüm, baş ve işaretparmağımla kilidi kavradım.

Derince soluklandım. Bir gün yapmalıydım bunu. Ve o gün nedense bugünmüş gibi hissediyordum. Dişlerimi sıkarak yutkundum, tuttuğum kilidi yavaşça açtım, duyulan *klik* sesinin ardından kutunun kapağını araladım. Geriye düşen kapak masaya çarpıp ufak bir *tak* sesi çıkardı. Bu, Alaz'ın uyanmasına yerebilecek bir gürültü değildi.

En başta birden fazla fotoğraf gördüm. Yalnızca adının Civan olduğunu bildiğim biyolojik babam ve yine aynı şekilde yalnızca adını bildiğim annem Efruz'un birlikte bol bol fotoğrafları vardı önümde.

Bir tanesini aldım elime; bir ormanın içinde, yerde oturuyorlardı. Annem, başını babamın omzuna yaslayıp gözlerini kapatmıştı, babamsa bu gördüğü, evrenin en güzel manzarasıymış gibi anneme bakıyordu.

Başparmağımla fotoğrafın kenarına dokunduğumda fotoğraf hareketlendi ve annemin gülüşü duyuldu. İç ısıtan bir gülüşle yasladı başını babamın omzuna. Babam ona bakmadan hemen önce anneme, "Seni seviyorum," dedi. Başını çevirdi, onu izlerken sahne durdu ve fotoğraf o haliyle kaldı.

Pozların farklı ama bakışlardaki aşkın hiç değişmediği birkaç fotoğrafa daha baktım. Hepsini inceledim, daha önce onları hiç tanımamış, görmemiş, seslerini duymamış olmama rağmen yüreğimde yokluklarına karşı benzersiz, keskin bir acı hissettim. Babam, benim varlığımı bile öğrenemeden ölmüştü. Annemse beni ancak birkaç saat görmüştü.

Sızlayan gözlerimle kara kaplı defteri aldım elime. Akan burnumu çektim ve defterin kapalı durmasını sağlayan esnek ipi geriye çektim. Sararmış sayfalardan ilkini geçtim. Sayfanın boş olduğunu görünce büyülü olduğunu fark ettim ve başparmağımı ilk sayfaya bastırdım.

Akabinde annemin siyah mürekkepli el yazısı göründü.

"26 Ocak, 1996

Sevgili kızım, Efsan'ım,

Bu defteri yazmaya, sana hamile kaldığımı öğrendiğim ilk gün başlıyorum. Eğer olur da sen doğduktan sonra etrafında olmazsam, hiç anne, diyemediysen birine ya da hiç hissedemediysen anne sevgisini, bak, oku ve senin için kendinden vazgeçmeyi göze alan bir annenin var olduğunu bil istiyorum.

Ben babanı kaybedeli yaklaşık iki ay oluyor. Başta yaşadığım bulantıların sebebini yüreğimde yanan sonsuz özlem ve acının bana sunduğu stres sanıyordum. Yaşamak benim için zordu, ölmek istiyor, bunun için çıldırıyordum. Babana çok âşığım ve hayatımda o yokken ben bir boşlukta süzülüyorum.

Süzülüyordum.

Ta ki babanın bana seni bıraktığını öğrenene dek... O öldüğünden beri yaşamak için amacım kalmamıştı, şimdi yaşayacak en fazla yedi ayım var ve ben uzun zamandır ilk kez yaşamak istiyorum.

Bebeğim, benim güzel mucizem... Aşkımın emaneti, gün ışığım, hayat amacım...

Bil ki annen seni öğrendiği günden itibaren çok sevdi, seviyor, sevecek.

Sen bu yazıları okuduğunda onun bedeni çoktan toprakla buluşmuş olsa bile..."

Kalbimde büyük bir basınç hissettim, sanki bir bıçak saplandı yüreğimin tam ortasına, gözlerim yaşlarla doldu ve ilk damla sol gözümden taşıp annemin yazısının üzerine düştü. Mürekkep, akan damla nedeniyle düştüğü yerde dağıldı, boğazım yandı, parmaklarım karıncalandı. Hem gücüm yoktu hem daha fazlasını istiyordum. Bu, gerçekten varlığını bilmediğim ama anlamsız bir şekilde sevgisini hissettiğim, hiç tanımadığım annemle konuşmuşum gibi hissettirmişti.

Bir sayfayı daha çevirdim.

"Güzel kızım, Efsan'ım,

Bugün kendimi yalnız hissediyorum. Doğduğumdan beri yalnızdım ben aslında, sevgi nedir, sadakat nedir, aile nedir bilmiyordum hiç. Sonra babanla tanıştım ve o beni sevgisiyle doyurdu. Aşkı öğretti; sadakati, aileyi öğretti. Bana iki kişilik kocaman bir aile sundu. Belki alışık olduğum bir his olsa bu kadar yadırgamazdım ama...

Ah, hayır. Civan'ın sevgisini her daim ayrı tutardım ben. Dünyadaki her yaratılandan bir tutam sevgi alsam bile babanın sevgisi olmadan yetersiz gelirdi bana.

Ah zavallı yavrum, keşke onu tanısaydın... Keşke onunla bir kez olsun karşılaşma imkânınız olsaydı, doğduğunda gözlerin babanın güzel gözleriyle birleşse ve onun sevgisinden bir parça da olsa nasibini alsaydın... Emin ol o bir bakış, sıcacık bir alev olarak bir ömür yanardı kalbinde. Baban seni görse kalbi ikiye bölünür, o kocaman sevgisini ikimize eşit paylaştırırdı. Biliyorum.

Bugün neden mi aldım elime kalemi?

Dertleşecek birine ihtiyacım var ama dışarı çıkmam yasak. Hamile olduğumu kimsenin öğrenmemesi gerekiyor çünkü içimde seni taşıyorum. Senden bir şeytan gibi bahsediyorlar ama bir şeytan bu kadar zararsız durur mu annesinin içinde? Sen bir meleksin yavrum, günahsız bir melek.

Ne diyordum? Evet, konuşmaya ihtiyacım var. Beni büyüten Parven teyze, kız çocuğunun kişiye verilmiş bir lütuf olduğunu söyler ve keşke sen benim öz kızım olsaydın, diye yakınırdı. Bana, 'Benim olmadı ama umarım sen güzeller güzeli bir kız çocuğuna sahip olursun,' diye dileklerde bulunurdu. Kalbinin temiz olduğunu biliyordum. Öyleydi ki kabul olmuş."

Yaşlı gözlerimle bir sayfa daha çevirdim.

"Bugün canım çok sıkkın benim güzel dert ortağım. Baban, günlerdir rüyalarıma girmiyor. Onu çok özledim ve bununla baş edemiyorum. Canıma kıyacak gibi oluyorum fakat sonra sen geliyorsun aklıma, yapamıyorum; sen, benim hayatla olan tek bağım. Sen bir lanet değil kurtarıcısın. Böyle düşün, olur mu?

Kulağına gelirse kara, lekeleyici sözler, tıka kulaklarını güzel kızım. Sen Civan'ın kızısın. Benim kızımsın. Lanetin ürettiği bir canavar değil, bizden oluşan güzide bir meleksin.

Kokunu içine çekmek istiyorum. Bir an evvel doğmanı ve seni sağlıkla kucaklamayı istiyorum.

Sahi, sen benim kokumu hatırlayacak mısın?

Hatırla beni. Kabullen. Ama lütfen yok sayma.

Olur mu?"

Göğsüm daraldı, kalbim kriz geçiriyormuş gibi kasılınca sayfayı yeniden çevirmek için kalkan elim havada kaldı. Sağ elimi kalbimin üzerine koydum. Kokusunu hatırlamıyordum. Ve şimdi hiç tanımadığım anneme, kokusunu hatırlamadığım için ihanet etmiş gibi hissediyordum. Canım yanıyordu, sanki ruhumun içinde kocaman bir yangın çıkmıştı, dumanı sağlıklı soluk almama engel oluyordu.

"Efsun," sesini işittiğimde bakışlarım hâlâ defterin üzerindeydi. Arkamdan içeriye giren Alaz yanıma oturdu, masaya baktığında kutuyu açtığımı anladı ve tekrar, "Efsun," dedi içerlemiş gibi.

"Annem..." diyerek Alaz'a baktığımda kolumdan tutarak beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım ve kollarımı ona dolarken sesli sesli ağladım. Alaz'ın elleri sırtımda dolaştı, saçlarımı öptü, beni yatıştırmak için elinden geleni fazlasıyla yaptı.

Acı, öldürmediğinde güçlendirirdi.

Uzun süredir varlıklarını kabul edemediğim öz anne ve babamın sevgisi şimdi yüreğimin tam orta noktasındaydı, kabullenemediğim gerçekler benimleydi ve ben kim olduğumun artık çok daha net farkındaydım.

"İyi hissetmiyorsan bugün çıkmak zorunda değilsin."

Makyaj masamın sandalyesine oturup çöken gözaltlarıma kapatıcı sürerken aynadan yansımasını gördüğüm Alaz'a dokundu bakışlarım. "Sen olsan çıkardın, bir yönetici olarak. Bir ırkın lideri olarak..." Omuz

silktim. "Güç sadece fiziksel yetenek olmamalı Alaz. Duygularımı da yönetmeyi bilmeliyim. Evet, berbat hissediyorum ama sırf kötüyüm diye tüm gün bu odaya kapanıp olan bitenden geri kalamam. Artık yapamam. Büyüdüm, geliştim. Benim... Acı çekmeye, acımı yaşamaya vaktim yok şu an. Bundan daha önemli işlerimiz var."

"Mental olarak iyi değilsen güçlerini de net bir şekilde kullanamazsın. Sağlıklı hareket etmek için sağlıklı bir psikolojiye ihtiyacımız var. Kolun da iyi değil zaten, bir gün geri kalman bazen zarar vermez aksine faydalı olur."

"Bir gün geri çekilirsem bu bir günle kalmaz. Daha fazla dibe batmak istemiyorum. Kafamı dağıtmak istiyorum. Talim yapmak bana iyi gelecek. Düşünmem en azından."

"Nasıl istersen," dedi Alaz yanıma ulaştığında. Elini kaldırdı ve başparmağının ucuyla gözaltıma dokunup kapatıcının dağılmadığı kısmı temizledi. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Çok güçlüsün. Ama her zaman güçlü görünmemize gerek yok sevgilim. Kendini hiçbir şey için zorunda hissetme. Ben buradayım. Gücün mü tükendi? Güç olurum sana. Kalkan olurum etrafına. Hissettirmem zayıf yönünü kimseye." Saçlarımı öptü. "Buradayım ben. Senin için varım."

"Biliyorum," diye karşılık verdim ve ona sıkıca sarıldım.

Olmasaydı yaşayamazdım. Buraya ait olduğumun farkına varamazdım. Çıldırırdım. Alaz benim bütünleyicim, eksik parçam, yarımımdı. Bütünümdü.

Birlikte dışarı çıktık. Kolumdaki sargıyı görenler bana yalnızca reverans yapıp saygıyla eğilmekle yetinmiyor, mutlaka geçmiş olsun dileklerini iletiyorlardı. Sıfır kollu kazak giyindiğime pişman oldum bir an, bu şekilde göze çarpmayı sevmiyordum.

Kahvaltıdan sonra şifahaneye uğradık. Eliya yarama sardığı sargı bezini çıkardı, gözüyle şöyle bir kontrol ettikten sonra, "Dikiş tutmuş," dedi. "Hızlı iyileşiyor."

"Ağrıkesici verir misin?" diye sordum. "Sızıları geçmedi hâlâ. Engel olsun istemiyorum."

Aslında sadece kolum değil, başım için de istiyordum bunu. Annemin cümleleri hâlâ aklımda dolaşıp duruyordu, içimde dehşet bir hüzün vardı ve başım, hüznümün ağırlığıyla çatlayacak gibi ağrıyordu.

"Hançer efsunlu olduğu için bir süre daha ağrı yapacaktır. Büyü damarlara girmiş, damarları patlatmak istiyor ama panzehir sayesinde direnci azaldığı için yapamıyor, damarın içinde kıvranıyor, bu da ağrıya

neden oluyor. Omuz yarası deyip geçmemek gerekiyor. İyi ki saraya çabuk döndünüz efendim. Yoksa panzehrin etki etmesi için çok geç olurdu."

"Eliya, ağrıkesici," dedim o bize yaram hakkında iç karartıcı bilgiler sunmaya devam ederken. Hançerin sahibi bendim, yaralanan kişide nasıl bir etki oluşturduğunun elbette farkındaydım, bunları yeniden duymanın lüzumu yoktu.

"Tamam efendim," dedi Eliya ve arkasını dönerek iksir kutularını karıştırdı. Ağrıkesici iksir özünü minik bir cam şişeye boşalttı ve hızlı adımlarla yanıma gelip bana uzattı. Hiç beklemeden acı iksiri kafama dikip âdeta sömürdüm.

Boş şişeyi, "Teşekkürler," diyerek yeniden ona uzattım.

"Rica ederim efendim."

Alaz'ın elini tutarak oturduğum sedyeden kalktım. Şifa odasından çıktığımızda, "İyi bir şifacı gibi görünüyor," dedi.

"Biraz çok konuşsa da işini çok iyi yapıyor," diye karşılık verdim. Kulağına yaklaştım. "Aramızda kalsın ama sohbeti yaşlı şifacılara nazaran daha katlanılır. Onlar sürekli seninle aramda ne olup bittiğini merak ediyor gibi."

"Anlat onlara," diye yanıtladı beni. "Eşim her gece ayaklarımı yerden kesiyor, de. Yalan değil sonuçta."

Gülerek gözlerimi devirdim. "Herkesin bilmesine gerek yok."

Alaz da gülümsedi.

Şifahaneden ayrılmadan önce Dorsa'nın durumu hakkında bilgi almak için onun kaldığı odaya geçtik. Boran, hasta babası ve biri henüz dört yaşında olan iki kız kardeşiyle birlikte Dorsa'nın odasının önünde bekliyordu. Bizi ilk gören Boran oldu ve dayandığı duvardan sırtını kaldırarak doğruldu. "Efendim," deyince diğerleri de buraya baktı.

"Günaydın," dedik birlikte. "Dorsa'dan bir haber var mı?"

"Henüz yok. Şifacının çıkmasını bekliyoruz. Bizi odaya almadılar. Bu gerçek mi, gerçekten yaşıyor mu? Raganaya dönüşmüş. Neden kimse söylemedi bize bunu?"

"Geçmişte kaldı," diye yanıtladım Boran'ı. "Şimdi yanınızda. Dün konuştum şifacıyla, durumu iyiye gidiyordu. Mikrop kapmaması için içeri almıyorlar."

Sözlerim biter bitmez Dorsa'nın kaldığı odanın kapısı açıldı. Yaşlı şifacı dışarı çıktığında Boran ve ailesi hareketlendi. "Durumu nasıl? Onu görebilir miyiz?"

"Bugün dünden daha iyi. Henüz gözlerini açmadı ama nabzı giderek normale dönüyor. Ragana olan yanı mücadele etmeyi sürdürüyor tekrar dönüşmek için. Bunu engellemeye çalışıyoruz."

"Tekrar dönüşme ihtimali var mı yani?" diye sordu Boran hayal kırıklığıyla.

"Söylediğim gibi, engellemeye çalışıyoruz. Lütfen yardımcı olun ve odaya girmek konusunda ısrar etmeyin."

"Benim onu görmem lazım" sözleri çok fazla konuşmayan babalarından çıktı. "Kızımı görmeye ihtiyacım var, lütfen."

Şifacı şöyle bir baktıktan sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirip çocuklara, "Sadece babanız," dedi. "O, ablanızın nasıl olduğunu size anlatır."

İtiraz etmediler. Adam, güçlükle yürüyerek şifacının peşinden içeri girdiğinde Dorsa'nın kardeşleriyle odanın önünde yalnız kaldık. Boran'ın omzuna dokunup, "İyi olacak merak etme," dedim. "Çok güçlü bir ablanız var." Büyük kız kardeşi Daria'ya baktım. "Ve sizi çok özlediğine eminim."

"Yanımızda olduğunuz için teşekkürler efendim," dedi Daria. "Onu siz kurtarmışsınız. Ne kadar teşekkür etsek azdır."

Dorsa'yla birbirimizi kurtarmak aramızda gelenek olmuştu sanki. Bu borç defteri ne zaman kapanacaktı bilmiyordum ama umarım bir daha birbirimizi kurtarmamız gereken bir olayla karşılaşmazdık. Eğilip en küçük kız kardeşlerinin başını okşadım, bundan keyif almış gibi gözlerini kaçırarak ablasının dizine sarılıp utançla gülümsedi.

Onlara iyi günler dileyerek şifahaneden tamamen ayrıldık.

Kıyafetlerimizi değiştirip eğitim alanına geçtiğimizde, "Dorsa'nın yeniden raganaya dönüşebilme ihtimali olduğunu bilmiyordum," dedim. Talim için kılıcımı elime aldım. "Şifacı odaya girmemeleri için mi öyle söyledi?"

Kılıcı sağ elime aldım, solak olmadığım için sol kolumun yaralanması beni çok engellemiyordu. "Hayır," dedi Alaz da kılıcını aldığında. "İçinde hâlâ ragana kanı taşıyor. Bedeniyle ruhu birkaç gün daha raganaya dönüşmek için cebelleşecektir. Tedavisi aksamamalı bu yüzden, en ufak aksaklık yeniden raganaya dönüşmesine ve tehlikeli olabileceği için onu öldürmelerine neden olabilir."

Tüylerim diken diken oldu. Dorsa'nın tedavisi hiçbir şekilde aksamamalıydı, bu sarayın içinde bir ölüm daha görmek istemiyordum. İçim daraldı.

Alaz, kılıcının ucuyla göbeğime dokunup kendime gelmemi sağladı. "Şifacılar ona gözü gibi bakacaklardır, endişe etme. Hadi başlayalım."

Haklıydı. Kötüyü düşünmek, kötüyü çağırmak istemiyordum artık. Olacağı varsa ben ne yaparsam yapayım oluyordu ve olmadan önce düşünerek gerilmek, yaşadığım anı mahvetmekten başka bir işe yaramıyordu. Kafamdaki kaygılı düşünceleri bir kenara attım ve Alaz'la yapacağım kılıç talimine odaklandım.

Kılıçların birbirine çarpıştığı, atlayıp döndüğümüz, bildiğim tüm dövüş tekniklerini kullandığım verimli birkaç saat geçirdik. Bir kez daha kılıçlarımız çarpıştığında Alaz'ın üzerine yürüdüm, beni kolumdan tutup çevirecekken kendi etrafımda döndüm ve arkasından geçip onu boynundan tutarak tek elimle itip sırtüstü yere düşmesine sebep oldum. Kalkamadan kılıcımın ucunu boynuna yasladım.

Tam gülerek onu alt etmekle alakalı bir şey söyleyecektim ki Alaz'ın burnunun kanadığını fark ettim. Sol burun deliğinden akan koyu kırmızı kan dudağının üstünden yanağına doğru süzülürken kaşlarım çatıldı ve beynimde bir sarsıntı hissettim. Elimde tuttuğum kılıç öylece kaldı olduğu yerde ve gözlerim kapanıp açıldı. Zihnimin perde arkasında flaşlar patladı, belli belirsiz bir an oynadı.

Alaz'ın yüzü, bedeni kendi kanıyla boyanmıştı. Toprağın üzerinde yatıyordu, sol göğsü yarılmış ve kalbi çıkarılmıştı.

"Onu öldüreceksin," dedi kulağımın içinden gelip beynimin köşelerinde demirden bir top gibi gezinen sesi. *"Yanında olduğun her an onu tüketeceksin. Teslim ol."*

"Efsun?" Alaz'ın sesini duyduğumda irkildim. Hâlâ boynunda tuttuğum kılıcımı ona zarar vermekten ürkerek bir hışımla kenara attım ve korkuyla geriledim. Tüylerim diken diken oldu.

Alaz avuçlarından destek alarak ayağa kalktı. Bana doğru bir adım attı ve, "Ne oldu?" diye sordu. Bununla birlikte burnundan akan kan iki dudağının arasına sızdı ve elini ağzına atıp kanını kontrol etti. Gözlerini kıstı. "Burnum kanıyor." Elini aşağı indirip yeniden bana baktı. "Kan mı tuttu seni? Bembeyaz oldun."

Avcuyla kanını saklamaya çalıştı, bana arkasını döndü ve su şişesiyle kanı temizledi. Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırıyordu. Aklım hâlâ zihnimdeki o görüntü ve kulağıma fısıldanan sözlerdeydi. Soğuk soğuk terledim, hareket edemiyordum. İçimde taşıdığım lanet ruhumu sardı sanki, hareket etmeme engel oldu.

Silkelenip yeniden kendimi olduğum ana verdiğimde "Alaz," diye seslendim ve arkasından ilerledim. Elimi sırtına koydum. Baş ve işaretparmağıyla burnunun yanlarına baskı uygulayarak burun deliklerini kapatmıştı. "İyi misin?"

"Bakma, kanama devam ediyor," dediğinde yüreğim burkuldu. Ona beni etkileyenin kan olmadığını söyleyemedim.

"Saraya dönelim," dedim sessizce. "Bugünlük bu kadar eğitim yeter."

Gözlerini tamam, dercesine kapatıp açtı.

Saraya dönene kadar Alaz'ın burun kanaması durmuştu. Akşam yemeğinden önce odamıza geçip temizlendik. Alaz duştayken kulağım sürekli banyodaydı, sanki bir burun kanaması yüzünden ona bir şey olacaktı ve kendini kaybederek duşta yığılacaktı. Aklımda asla iyi ihtimaller oynamıyordu. Gördüğüm sanrının sarsıcı izleri beynimde yankılanıp duruyor, Alaz'ın kana bulanmış yüzü, kalbi oyulmuş yaralı göğsü sürekli gözümün önüne geliyor ve mide asidim o an boğazıma kadar yükseliyordu.

Banyo kapısı açıldığında hemen o tarafa dönüp, "İyi misin?" diye sordum telaşla.

Beline sardığı havluyla bana doğru gelirken durup kaşlarını çattı ve, "İyiyim?" dedi sorumu yersiz bulmuş gibi. Gardıroba gidecekken ansızın durdu, vazgeçip karşıma geçtiğinde sorgular bakışlarla suratımı incelerken, "Güzelim," dedi. Henüz kurulanmadığı için saçlarından akan damlalar kusursuz suratında geziniyordu. "Neyin var senin?"

Gözlerimi kaçırırken, "Hiç," dedim sadece. Yutkundum. "Endişelendim sadece." Tekrar suratına baktım. "Hiç burnun kanamamıştı daha önce."

Elini yanağıma getirdi, sıcak ve nemli avcunu yüzüme bastırdı. "Kanamıştı. Olur bazen. Çok hareket ettik. Düşerken başımı çarptım. Efsun," dedi güler gibi. "Burnum kanadı sadece. Ölümden dönmedim. Beni kusursuz görmeye alıştın biliyorum ama bazen ben de kısa devre yapabiliyorum."

Tüm aşkımla ve içimde coşan vicdan azabımla ona baktım. Göğsünün yarıldığı sahne tekrar gözlerimin önüne geldiğinde ruhum bedenimden çıkacak gibi hissettim. Kalbim olduğu yere sığmadı, kasıldı, nabzım yavaşladı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedim sessizce. Gözlerimin dolmasını engelleyemedim. "Alaz ben sana zarar vermek istemiyorum. İçimde ne taşıdığımı bilmiyorum, bu gücün etkileri ne kadar büyük

bilmiyorum ama sana zarar vermek istemiyorum." Sesim kısıldı. "Sana zarar veriyorum."

"Bekle..." dedi ve bir adım attı. Artık sol eli de yanağımdaydı. Saçlarından akan damlalar yüzünde gezintiye çıkıyor, hiç umursamadan kapkara hareleri dikkatle beni inceliyordu. "Bana zarar verdiğin yok. Sen beni iyileştiriyorsun. Nereden çıkardın şimdi bunları?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, söyleyeceklerimi nasıl dile getireceğimi bilemiyordum. Konuşup konuşmamak arasında kaldım, sonunda döküldü içimdeki tüm sıkıntılarım.

"Alaz... Ya içimdeki şey sahiden lanetse? Ya birlikte olduğumuz süre boyunca seni kötü etkileyeceksem? Ya babamın ölümüne sebep olduğum gibi senin de..." derken sustum. Omuzlarımı kaldırıp indirdim yüzümü ellerinin arasından çekmek istedim ama bunu gerçekleştirerek ondan uzaklaşmama izin vermedi. Dudaklarım seğirdi. "Ya ben bir canavarsam?"

Söylediklerimden zerre etkilenmeden kaşlarını çattı. "Sanrı gördün," dedi hemen anlayarak. Gözlerini kıstı. "Değil mi?"

Sessiz kaldığımda, "Efsun..." dedi.

"Ne fark eder?" diye sordum bir adım geri çekilerek. Artık elleri yüzümde değildi. "Sanrı ya da değil ne fark eder? Buradaki herkes beni yüzyıllardır lanetli olarak biliyor. Hepsi yanılabilir mi? Demek ki var bir şey işte. Sana zarar veriyorsam... Ben..." Başımı hiddetle iki yana salladım. "Bununla yaşayamam."

Ben ondan uzaklaştıkça bir adım atıyor ve aramızdaki mesafenin artmasına müsaade etmiyordu.

"Diyelim ki lanetlisin," dedi. "Zarar veriyorsun," diye ekledi. "Beni öldürüyorsun. Öldür ya!" diye yükseltti sesini. "Sen öldür! Umurumda değil, diyorum, varsın ölümüm senin elinden olsun. Bir gün gelecekse bu, senden gelsin. Umurumda değil!"

Omuzlarımı düşürdüm. Yüreğim sızlıyordu, aşkının büyüklüğü karşısında eziliyordum. "Alaz..."

"Değilsin Efsun," diye susturdu beni. "Lanetli falan değilsin. Çıkar şu düşünceyi aklından. Buna inanmanı istiyorlar, yapma. Teslim olmanı istiyorlar. İnanma onlara. Duyma, kapat kulaklarını. Kâbuslarına mı hükmediyorlar? Kapat gözlerini. Başaramıyor musun? Beni çağır. Bağır, çağır, çığlık at. Ama Lukifer'in düşüncelerini yönetmesine izin verme. Önce düşüncelerini sonra ruhunu yönetir ve ardından bedenin yalnızca onun için hareket eder. Bunu mu istiyorsun?" Kafasını hayır,

dercesine hareket ettirdi. "İstemiyorsun. Yapmayacaksın. Yapma. Onlara teslim olma."

İki avcumun arasına aldığım başımı eğdim. "Zorlanıyorum." Gözlerimden sıcak yaşlar boşaldı. "Bocalıyorum." Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Engel olamıyorum. İçimden bir ses bana lanetli, diye bağırıyor. Teslim olmamı söylüyor. Başım çatlıyor."

Alaz kolumdan tutup beni kendine çektiğinde ona teslim olarak başımı çıplak göğsüne yasladım ve ellerimi nemli sırtında birleştirdim. "Aşacağız," dedi beni kendine yaslarken. Nefesi saçlarımın arasına karıştı. "Hepsini aşacağız. Sadece sana değil, tüm evrene ispat edeceğim lanetli olmadığını. O zaman tek derdin üçüncü çocuğu isteyip istemediğine karar vermek olacak. Ben delirteceğim seni. Yine burnum kanayacak ama bu sefer umursamayacaksın bile, belki ben de ajitasyon yapıp sırnaşacağım sana. Bir zamanlar diyeceğim, burnum kanadı diye ağlıyordun."

"Alaz..." dedim ona daha sıkı sarılırken. Göğsü göğsüme çarpıyor, kalp atışlarını tenimde hissetmek beni yatıştırıyordu, kalbi atıyordu, yüreği yerindeydi, Alaz benimdi, yanımdaydı ve sıcaklığı tenime işliyordu. Söylediklerini hayal etmek beni bir nebze olsun daha iyi hissettirmişti. "Seni çok seviyorum. Seni çok çok seviyorum. Seni çok çok çok seviyorum. Ne olur bir şey olmasın sana."

Tek eli saçlarımda gezinirken, "Sana âşığım," diye karşılık verdi. Saçımı öptü, yanağımı öptü, omzumu, boynumu öptü. "Çok âşığım. Ve çok açım güzelim. Yemek yemek istiyorum artık. Yorgunum."

Gözyaşlarımın arasında belli belirsiz tebessüm ederek nefesimi serbest bıraktım, beni toparlamayı, şarj etmeyi, bana güç vermeyi iyi biliyordu. Aklımdaki kötü düşünceleri dağıtması sayesinde, "Tamam," deyip geri çekildim ondan.

Uzaklaşmama izin verdi ama ellerini belimden çekmedi. "Aşağı inmek ister misin yoksa yemeği odamıza mı getirsinler?"

"Aşağı inelim," dedim. "Kalabalık iyi gelir."

"Pekâlâ," deyip alnıma da bir öpücük kondurdu ve giyinmek için ellerini belimden çekip gardıroba doğru gitti.

☽

Eğitimle dolu bir haftanın ardından yeniden akşam yemeği masasındaydık. Sanrı gördüğüm, benim için korkunç günün üzerinden altı gün geçmişti ve o günden beri uyurken ya da uyanıkken herhangi bir

kâbusun esiri olmamıştım. Kolum gün geçtikçe iyileşiyordu ve kendimi daha iyi hissediyordum.

Mehsa'nın bıçakla kesip çatalına taktığı et dilimini Bars'a uzattığını gördüğümde başka şeyleri düşünmeyi bırakarak onları izledim. Bars, önce geri çekilip gözlerini kıstı, çataldaki lokmaya yabancı bir cisim gibi bakıyordu. Mehsa ona ye, dercesine omuz attığında Bars önce çekingen ifadesiyle masadakileri inceledi ardından kimsenin ona bakmadığını sandığı an Mehsa'nın tuttuğu lokmayı hızlıca ağzına attı. Bununla birlikte Kuray'ın genzinden alaylı bir kıkırtı döküldü. Bars'ın küçük bir çocuk gibi yanakları kızardı hemen.

Mehsa, Kuray'a baktı ve, "Kuzenini rahat bırak," dedi kızar gibi. "Zor alışıyor zaten."

Kuray dudaklarını birbirine bastırıp baş ve işaretparmağıyla fermuar çeker gibi yaptı. "Böyle devam edin. Ben yokmuşum gibi..."

"Masada aşkı bulamayan tek kişi sensin sanırım," dedi Amber, Kuray'a bakarak. "Genç, yakışıklı da bir adamsın. Fakat aşk neden sana bu kadar komik geliyor?"

Kuray, Amber'e bakarken gülüşünü söndürmedi ama bakışlarında şimşekler çaktı. "Aşk komik gelmiyor ama karakterini bildiğim birinin aşkıyla değişimini izlemek komik geliyor," diye yanıtladı. "Aşk komik değil ama korkunç bir şey bence. Kişinin hür iradesini, karakterini, benliğini elinden alıyor. Bambaşka biri yapıyor." Ellerini yukarı kaldırdı. "Ben almayayım dostum, masadaki aşkını bulamayan tek kişi olmaktan memnunum."

"Aşk seni değiştirmeye mecbur kılmaz," dedi Amber de Kuray'a karşı. "Değişmeye teşvik eder. Kişi, aşkı için daha nazik olmayı, daha düşünceli davranmayı kendi seçer. Bunun neresi korkunç ya da komik? Aşk harika bir his! Onu gerçekten bulanlara ne mutlu!"

"Nesin sen, on yedinci yüzyılda yaşayan şair ruhlu nahif adamlardan biri mi?" diye sordu Kuray alay eder gibi. "Bana sorarsan dostum, aşk bir tercihtir. Değişmeyi isteyenler onu hayatına alır, özünden bir şey kaybetmek istemeyenler de ondan uzak durur."

"Aşk bir değişimse senin için, sadece kendinden bir şey vermiyorsun, dostum," diyerek taklit etti Amber onu. "Âşık olduğun kişide eksik, kayıp yanlarını buluyor ve onunla bütünleşiyorsun. Bu, esrarengiz bir his."

Mehsa, Amber'e hayran hayran bakarak başını yanında oturan Bars'ın omzuna yasladı. "Ne güzel konuşuyorsun. Şiir gibi... Ve

kesinlikle çok haklısın. Bizim ilişkimiz belki bu masadaki herkesten zor oldu, alıp verme konusunda..." Başını salladı. "Ama birbirimizi anlamaya başladığımızdan beri kaybettiğimiz her şey birleşip bir bütün oldu." Kafasını kaldırıp Bars'a baktı. "Değil mi?"

Bars artık Mehsa'ya bakarken gözünden saçılan ışıkları gizlemiyordu. "Öyle," dedi kimseden çekinmeden. "Aşkım benim şansım oldu. Ben bu değişimden memnunum çünkü ben zaten değişmek istiyordum."

Onları seyrederken ister istemez gülümsedim. Mehsa'nın mutluluğu beni de mutlu ediyordu ve o zaman Barın'ın bir yerlerden bizi izleyip gülümsediğini hissediyordum. Daha rahat yattığını hissediyordum. İçinin huzura erdiğini hissediyordum.

"İşte canlı bir örneği," dedi Amber.

Kristal bardağını tutup başparmağıyla bardağın dış yüzeyini okşarken yemeğin başından beri sesi çıkmayan Liva'ya bakıyordu Kuray. "Ya sen Liva?" diye sorduğunda Liva başını tabağından kaldırıp Kuray'a baktı.

"Sen de aşkın için değişmek ister misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Ya da... Aşkın kişiyi olumlu bir şekilde değiştirebileceğine inananlardan mısın sen de?"

Liva, çatal bıçağını tabağının kenarına bıraktı. Boğazını temizledi. "Ben, aşkın doğru kişiyi bulunca olumlu şekilde değiştirdiğine inanırım. Ama bilirim ki bazılarına aşk bile fayda etmez. Yedisinde neyse yetmişinde de odur misali. Uzak durmak gerekir bazılarından."

"Bazıları?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı Kuray. "Benim gibilerden mi yani?"

Liva derin bir nefes aldıktan sonra duruşundaki ciddiyeti kaybetmeden başıyla onayladı. "Tam olarak senin gibilerden."

"Ne diyebilirim ki," dedi Kuray ve başını tabağına çevirip bonfilesini kesti. Çatalındaki lokmayı ağzına götürüp çiğnedi, lokmasını yutmadan ekledi. "Haklısın."

Kuray'ın, Livay'la arasındaki ilişkiyi neden yokuşa sürdüğünü anlayamıyordum. Onu sevdiğinin farkındaydım, hatta bunu kendi ağzıyla itiraf ettirmiştim ama onun da kendisini sevmesi için hiçbir şey yapmıyordu. Böyle giderse Liva'yı kendi elleriyle Amber'e itmiş olacaktı, farkında değil miydi? Haksızlık ediyordu. Liva'ya, kendine ve aşklarına. Çok geç olmadan aklının başına gelmesini diliyordum ama bu gidişle zor gibiydi. Göz göre göre aşkı ellerinden kayıp gidecekti ve o zaman kafası dank edecek, pişmanlığını yaşayacaktı.

Hizmetliler masayı toplayıp bizi yalnız bıraktıklarında, "Alkandros teftişi tamamlandı," dedi Bars. İşte, esas konulara giriş yapılıyordu. Avcunu cilalı, ceviz masaya bastırdı ve masanın gizli bölmesi açıldı, içinde gizlenen haritayı çıkardıktan sonra açtı. Kırmızı çizgiler hemen hareket etmeye başladı. İşaretparmağıyla kuzeydeki bir noktayı gösterdi. "Kuzeyden ilerlersek tepeden gitmiş olacağız. Bu nokta fazla soğuk ve karlarla kaplı olduğundan Alkan güvenlik kolları tarafından çok teftiş edilmiyor. Evrenin en soğuk noktalarından biri. Tabii, biz buna hazırlıklı olarak gideceğiz."

Kuray kaşlarını çattı. "Soğuk derken ne kadar soğuk?"

"Eksi altmış derece falan. Bazen eksi seksene kadar düştüğü görülüyor."

Gözlerimi kocaman açtım. Ben sanırım, daha önce soğuk ne demek tatmamıştım.

Kuray güldü. "Alay mı ediyorsun dostum? Donarak ölmemizi istiyorsan iyi fikir. Toptan ölelim işte. Ne uğraşıyoruz kitabı bulmakla falan..."

"Muhafızlar bölgeyi teftiş ettiler mi? Ulaşım nasıl?" diye sordu Alaz.

"Yine kanat ana ile gidebilir miyiz?" diye ekledim.

"Kanat ana bu derece düşük bir sıcaklığa dayanamaz. Bu onun için bir cinayet olur."

Kuray, "Ne tesadüf!" diye bağırdı.

Alaz, Kuray'a ters bir bakış attıktan sonra "Araçlarla gideriz. Sıkıntı değil," dedi.

"Evet. Ama bir gecede gitmek riskli olabilir. Dura dura, konaklaya konaklaya gitmek gerekiyor. Bir noktaya kadar kendi aracınızla gideceksiniz. Sonra aracı ormanda bırakacaksınız ve yolun kalanını yürüyeceksiniz. Şehre yaklaştığınızda kılık değiştirme iksiri içeceksiniz ve ondan sonrasında sizin için orada bekleyen özel kar aracıyla devam edeceksiniz. Dönüşte de aynı mantık. Plan kolay gibi görünse de oldukça riskli. Fakat en güvenilir hali bu şekilde. Çok dikkatli olmaktan başka şansınız yok."

Cevap olarak kimseden çıt çıkmadı. Bars'ı onaylayan tek şey sessizlik oldu.

Alaz dinlenmek için odaya çıktığında onunla gitmedim. Mehsa'yla uzun zamandır konuşmadığımız için sarayın bahçesinde yürüyüşe çıkmıştık. Elimizde kahve kupalarımız, sırtımızda soğuktan korunmak için pamuklu şallarımız vardı. Hava hafiften yağmurluydu ancak ikimiz de rahatsız hissetmiyorduk.

"Bars'la aranızın düzelmesine çok sevindim," dedim bahçenin topraksız yolunda ilerlerken. "İkiniz de mutlu görünüyorsunuz artık. Her şey tamamlanmış gibi. Eski Bars, ölse o çataldaki lokmayı ağzına atmazdı. Bir de yanakları kızardı çocuk gibi. Sevimli görünüyordu. İlk defa!"

Mehsa başını eğerek kıkırdadı. "Aşk olsun, benim kocam hep sevimlidir. Herkesin görmesine izin vermez sadece..."

Ben de gülümsedim. "Sana göstersin yeter. Gözlerindeki ışıltıyı uzun süre sonra tekrar görmek beni çok sevindirdi. Eski Mehsa'yı görür gibi oldum."

Mehsa'nın gülümsemesi biraz solar gibi oldu. Şalını daha sıkı tuttu ve, "Artık hiçbir zaman tamamen eski Mehsa gibi olamam çünkü onu esas güldüren, ona esas iyi hissettiren abisi Barın'dı..." Sesi titredi, onunla birlikte benim de gözlerim doldu. Barın'ı özlüyordum ve bahsi geçtiğinde gözlerimin dolmasını engelleyemiyordum. "Ama... Biliyorum ki ne olursa olsun o hayatıma derbeder bir halde devam etmemi istemezdi. Bu, onu üzerdi. O benim mutluluğumla mutlu olurdu hep. Şimdi ben, onun için mutlu olmalıyım. Bunu hisseder," deyip gözlerinden yaşlar akmak üzere olan bana baktı. "Değil mi Efsan?"

Gözlerimi kapatıp açtım. Dudaklarımı dilimle temizledikten sonra, "Hisseder," diye yanıtladım.

"Bence de. Biliyor musun?" deyip yeniden döndü bana. "Mezarına ektiğim çiçekler, bir haftada yaprak açtı. Renklendi. Öldüğü günden beri onları büyütmeye çalışıyordum, her gün suluyordum ama bana mısın demiyordu. Şimdi açtılar Efsan! Aylarca yapamadığım şey bir haftada gerçekleşti. Ben yeniden mutlu olduğumda. Abim, hâlâ benim mutlu olmamı istiyor. Benimle barışmış. Biliyorum."

"Hiç küs kalamazdı ki."

Mehsa kafasını salladı. "Kalamazdı. Kalmadı da. Kahraman abim. Onu çok özledim."

"Kahraman, Barın Kılıç," diye yanıtladım onu. "Seni çok özledik."

Sözlerimiz biter bitmez yağmur daha hızlı yağmaya başladı ve gökyüzünde mor yıldırım parlayıp söndü. Sanki Barın, "Ben de sizi çok özledim," diye karşılık vermişti.

☽

Alkandros'a gitmek için gecenin en derin saatlerinde yola çıktık. Üzerimde siyah tişört ve aynı renk kot pantolon vardı. Arabayı Alaz kullanıyordu, yalnızdık; Kuray ve Liva arkamızdaki araçta bizi takip

ediyordu. Etraf sessizdi, toprak yoldaki küçük taşlarının arabaya vu-
ruş sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Arabanın kliması öyle sıcak
üflüyordu ki terlediğimi hissettim, elimi enseme attım ve ıslaklığımı
yaymayı denedim. Sadece sıcak değildi beni terleten, karşılaşabileceği-
miz olayların ihtimali de geriyordu ister istemez. Derin bir nefes alıp
verdim, oturduğum koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatarak rahatlamayı
denedim.

Alkandros sınırlarına girdiğimizde araçtan indik. Kuray ve Liva buralarda olacak, yolun devamında bize eşlik etmeyeceklerdi. Her ihtimale karşı bir paravan görevi görerek yüzlerimizi gizleyecek olan pelerinlerimizi giyindik.

"Donmadan gelin," dedi Kuray, pelerinlerin şapkalarını başlarımıza örttüğümüzde.

Elimdeki kılık değiştirme iksirinin tıpasını açtım. İçmeden önce, "Umarım," dedim ve iksiri kafama diktim. Kanımdaki o tanıdık kaynama kendini gösterdiğinde gözlerimi kapattım ve bedenimin tamamen değişmesini bekledim. Hafif bir sarsıntı hissettiğimde dönüşümün tamamlandığını fark ederek arkama dönüp arabanın yansımasından yeni bedenimi kontrol ettim. Gözlerim daha büyüktü ve yeşildi, burnum hafiften uzun ve kemerli, dudaklarım inceydi. Saçlarımın rengi buğdaya çalıyordu. Benden çok uzak ama çekici bir kadındı karşımdaki. Otuz, otuz beş yaşlarında olmalıydım.

Kafamı çevirip Alaz'ın neye dönüştüğünü görmek için ona baktım. Kızıla çalan bakır rengi, omuzlarına kadar uzayan saçları vardı. Sakalları saçlarıyla aynı renkti, epey de uzundu. Onun da gözleri yeşildi ama çekikti biraz, burnu benimkine göre küçüktü, benimle aynı yaşlarda, tarz sahibi, karizmatik bir adam oluvermişti.

Dönüşümümüz tamamlandığında pelerinlerimizin kapüşonunu alnımıza kadar indirip yüzümüzü biraz daha gizledik ve el ele tutuşarak kalan yolu ormanda yürüyerek bitirdik.

Yol bizi yaklaşık yarım saatin sonunda Alkandros'un Behson kasabasındaki pazara çıkardı. Hava yağışlı olmasına rağmen pazar yeri oldukça kalabalıktı, bu bizim lehimizeydi. Ellerinde dolu kesekâğıtlarıyla alkanlar bir o yana bir bu yana yürüyor, pazarı keşfediyorlardı. İçeriden çok fazla kalabalık sesi geliyordu, bağırarak konuşanlar, ağlayan çocuklar ve tezgâhındaki malı satmak için ısrar eden satıcıların sesi birbirine karışmıştı.

Pazarın kapısından girecekken siyah deri kıyafetli Alkan güvenlik kolları dikkatimi çekti. Bir ihbar almış gibi girişte bekliyor ve

girenlerden kimlik istiyorlardı. Biraz kasılsam da korkmadım, dönüşeceğimiz kişilere uygun kimlik de oluşturmuştuk elbette. Yönümüzü değiştirirsek dikkat çekerdik, bu nedenle sıramızda ilerledik. Önümüzdeki kişilerin kontrolü bittiğinde güvenlik görevlisi bana baktı. "Pelerinini indir," dedi sertçe. "Yüzünü göreyim!"

Alaz'ın sırası geldiğinde onunla ilgilenen adam da aynısını yapmasını istedi.

Uzun tırnaklara sahip ellerimle pelerini tutup usulca saçlarımdan aşağı indirdim ve yabancısı olduğum yüzümü ortaya çıkardım. Güvenlik görevlisinin koyu kahverengi gözleri yüzümün her bir yerini kontrol ettikten sonra, "Behson'da mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Evet efendim," dedim boğuk sesimle.

"Kimlik."

Kimliğimi uzattım. Adam şöyle bir inceledikten sonra kimliğimi bana geri verdi. "Geç."

"Teşekkürler efendim," diyerek adamın yanından geçtim.

Alaz da çok geçmeden arkamdan geldi. İlk aşamayı alnımızın akıyla geçmiş sayılırdık. Birlikte pazarın içinden geçerken istemsizce burada dolaşan kişilerin benim ırklarını kurtaracağına inandıkları kadın olduğumu anlasalar ne yaparlardı diye düşünmeden edemedim. Muhtemelen hepsi beni abluka altına alır ve elimi kolumu bağlayarak Karan'a götürmek için canla başla savaşırlardı.

Tüylerim diken diken oldu. Karan'dan nefret ediyordum. Onu düşünmek bile kusma isteği getiriyordu. Parmaklarım ondan öç almak istercesine karıncalandı. Hiçbir zaman yeterli gelmiyordu ona yaşattıklarım.

Eritilmiş şeker satan seyyar satıcının yanına ulaştığımızda çocuklarına şeker satın alan birkaç ebeveynin gitmesini bekledik. Onlar gittiğinde satıcı tek kaldı ve Alaz, "İki mavi şeker, sıcak olmasın," dedi.

Tezgâhtar şifreyi hemen anladı ve, "Bugün daha fazla satış yapamayacağım," diye karşılık verdi. Kim olduğumuzu biliyordu.

Bize arkasını dönüp şeker arabasını pazarın çıkışına sürüklediğinde peşinden ilerledik. Adam izbe yollardan, tenha sokaklardan, kuytu caddelerden geçti. Nihayetinde ıssız bir araziye geldiğimizde durdu. Ahşap şeker arabasını yolun kenarına bıraktı. Önce bize döndü, reverans yaptı. "Hoş geldiniz efendim."

"Hoş bulduk," diye karşılık verdi Alaz. "Her şey hazır mı?"

"Evet efendim," diye karşılık verdi adam. Eliyle ilerideki beyaz aracı gösterdi. Birlikte araca yürümeye başladığımızda konuşmaya devam etti. "Kar aracı ormanda nispeten daha rahat hareket etmenizi sağlayacak. İçeride büyülü termal kar kıyafetleri de var, olur da istediğiniz yere varamadan araç bozulursa o kıyafetlerle yürüyerek devam edebilirsiniz yola. Sıcak tutacak ve vücut ısınızı normalin altına düşürmeyecektir."

Alaz, adamı ses çıkarmadan onayladı. "Buradan derhal git. Eğer yakalanırsan yeminini hatırla ve ölmeyi göze al. Karmela'dan geldiğini sakın söyleme. Başka bir sarayın casusu olduğundan bahset. İşkencelere göz yumma, onlara istediklerini verme."

"Emredersiniz efendim," dedi muhafız ve ikimize de tekrar bir selam verdikten sonra yanımızdan uzaklaştı.

Araca biner binmez pelerinlerimizden kurtulup giysilerimizin üzerine kar kıyafetlerini giyindik. Alaz üç tekerlekli kar aracını çalıştırdı ve toprak yolda sürmeye başladı. Önce ormanın içinde girdik, henüz gündüz olduğu için sorun yoktu. Bir saatin sonunda orman beyazlaşmaya başlamıştı ve serin rüzgârın korkutucu uğultusu duyuluyordu. Ormanın iyice derinine girdiğimizde bedenimiz de kendi haline dönmüştü. Artık ben Efsan, Alaz da Alaz'dı.

Şimdi her taraf karla kaplıydı, ağaçlar yapraklarla değil kuru dallarla çevriliydi ve yollar buz tutmuştu. Arabanın gittiği yere kadar gittik. Hava kararmadığında bir dağın ortasına gelebilecek kadar yol aldığımızı biliyordum. Yol iyice daralıp aracın giremeyeceği bir hale büründüğünde Alaz bana baktı ve, "Bundan sonrasında yaya devam etmeliyiz," dedi.

Onu başımla onayladım. Birlikte araçtan indik. Gece vakti olduğu için uyumamız gerekiyordu çünkü gece, yaratıkların kendini en güvende hissettiği alandı. Gereksiz bir maceraya gerek yoktu, dağa çıkmak için vaktimiz vardı henüz. Alaz, arabanın bagajındaki ince odun poşetiyle uyku tulumunu kucakladı. Birlikte biraz ilerleyince ormanın içinde, girişi buz tutmuş, tavanından buzların sarktığı mağarayı gördük. "Uyumak için ideal," dedi Alaz.

Mağaranın girişini sağlayan küçük aralıktaki buza avcunu bastırdı ve avcundan aktarılan sıcak güçle kapının buzunu çatlatıp eritti. Önce kendisi içeri girdi, ben de peşindeydim. Yürümeden önce odunlardan birini yaktı ve önümüzü aydınlattı. Mağaranın içi bomboş ve buz gibiydi. Tavanın sağ köşesinde, yukarıda biriken karların eriyip ritmik bir hareketle sularını akıttığı bir açıklık vardı.

"İyi bir sığınak," dedi Alaz. "Sabaha kadar giriş kısmı yeniden buz tutar ve rüzgârı engeller. Ateş diri kalır." Bana baktı. "Üşümezsin."

"Henüz üşümüyorum zaten, kıyafetler cidden çok sağlammış," dedim.

Alaz odunları yere bıraktı ve üçgen şekilde dizdikten sonra tutuşturarak alev almalarını sağladı. Ben de paketlerdeki balık konservelerini çıkarıp çift kişilik uyku tulumunu yere serdim, üstüne oturdum. Dışı neredeyse buz tutan konservelerimizi ateşe tutup ısıtmaya çalışıyordum. Acıkmıştım. Ateşin yansımalarına bakıp daldığım sırada Alaz yanıma oturdu ve ben ateşi izlemeyi bırakıp ısınan konserveleri açtım. Alaz, konservesini aldığı gibi kaşığı daldırarak yemeye başladı.

Etrafı incelerken ağzındaki lokmaları yuttuktan sonra, "Otantik bir yer," dedi. Kolunu omuzuma atarak "Yaklaş bana," diye ekledi. Omzum göğsüne yaslandığında başımı da göğsüne koydum hiç itiraz etmeden.

Tebessüm ettim, ruhum şimdiden ısınmıştı bile. Boş elimi ateşe uzattım, parmaklarımı ateşin titreşimine uyarak gelişigüzel hareket ettirdim. Hipnotize olmuş gibi alevlerin yükseldiği ateşi izlerken, "Yarın bizi nelerin beklediğini merak ediyorum," dedim sessizce.

"Güzel şeyler," diye karşılık verdi. "Biraz da yorucu. Çok yorulacağız bu yüzden şimdiden yorulmaya gerek yok." Kaşlarını çattı. "Bu tulumlar ne kalın. Sana dokunuyorum ama hissedemiyorum."

Genzimden bir kıkırtı döküldü. Başımı kaldırdım ve yanağını öptüm. "Yüzün çok soğuk."

"Biraz daha öp de ısınsın."

Çenesini ve diğer yanağını da öptüm, biraz yükseldim ve alnının köşesini öptüm. Dudaklarına da bir öpücük bıraktım. "İyi hissediyor musun?"

"Efsun..." dedi boğuklaşan sesiyle. "Yapma. Tulumları çıkarmamalıyız. Burası normal soğuğun ötesinde."

Güldüm. "Ne yazık," dedim sessizce, dudaklarımı sakalsız yanağına sürttüm. "Burada da birkaç iz bırakmayı isterdim."

"Nasıl da kamçılıyorsun beni," derken başını eğdi, konservesini yere bıraktı ve tek eliyle belimi tutarken tek elini yüzüme getirdi. Parmak uçları boynumdan başlayıp yanaklarıma çıkana dek yavaşça gezindi tenimde. "Hiç büyü kullanmadan irademle oynuyorsun," diye mırıldandı. "Yaramaz bir büyücüsün."

"Sadece kocamı öpüyorum. Art niyetim yok benim." Başımı çevirdim ve yanağımdaki elinin avuç çine dudaklarımı bastırdım. "Bu da ağzımdan kaçtı."

"Yaramaz kedi," dedi Alaz. Söylediği beni güldürdü, yükselip sevimli bir ifadeyle burnumu burnuna değdirdim ve geri çekildim. Tekrar oturup göğsüne sindim. Şimdi biraz uslu durabilirdim, biraz ileri gidersem Alaz'm iradesini etkisiz kılacağımı ve aramızdaki tutku kıvılcımlarının alevleneceğini biliyordum ama bu olamazdı çünkü bahsettiği gibi mağaranın içi aslında normal birinin duramayacağı kadar soğuktu.

Büyülü kıyafetlerimiz sayesinde biz o kadar hissetmiyorduk sadece.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra hiç beklemeden, ateş sönmeden uyku tulumunun içine girdik ve birbirimize sarılarak uzandık. Sönmeye yüz tutan ateşin hareleri çehrelerimizde dans ederken göğsüne yasladığım başımı kaldırmadan, "Alaz..." diye mırıldandım.

"Söyle güzelim."

"Hiç, masal biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Öğrenmen gerekir," dedim sessizce. Parmaklarım göğsünde geziniyordu. "Eğer çocuk hayali kuruyorsan yani... Çocuklarımıza anlatacağın masallar olmalı. Çocuklar masalları çok sever."

Yüzüne bakmıyordum ama belli belirsiz gülümsediğini biliyordum. "Çocuklarımıza kendi masalımızı anlatırım ben..." dedi sessizce. "Güzeller güzeli, gerçek bir prensesle onu rüyalarında arayan adamın, bulduğunda onu kaybetmemek için verdiği mücadelenin hikâyesini."

"Onlardan önce bana anlat ama," dedim. "Önce ben dinleyeyim masalını. Yanlış söylediğin yerde müdahale ederim."

"Çocuk fikrine alıştın bakıyorum Efsun?" diye sordu Alaz. "Üçün katlarından gidelim diyorum ben. Dokuz nasıl bir sayı?"

Kaşlarımı çattım ve başımı kaldırıp şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktım. Ciddi olduğunu görünce, "Çıldırma!" dedim. "Damızlık mıyım ben? Dokuz çocuğu nasıl doğurayım? Hadi doğurdum, nasıl bakıp nasıl büyüteceğiz? Adlarını unuturuz bir kere."

"Sadece biz bakmayacağız ki etrafta onlarca yardımcı olacak. Sen orasını dert etme."

"Daha neler..." dedim gülerek. Sonra ciddileştim. "Ben çocuklarımın hepsiyle özel olarak ilgilenmek isterim. İki en fazla üç yeterli bizim için."

"Altı..." Kaşlarımı çattım. "Tamam, ilki bir yapalım," dedi. "Sonrasını düşünürüz."

Başımı yeniden omzuna yasladım ve bu defa ateşi izlerken Alaz'la evli, mutlu, çocuklu ve sorunsuz bir hayatım olabilecek mi gerçekten,

diye düşündüm. Düşüncesi içimi şu ateşten daha sıcak bir alana çevirdi bir an ama bu ihtimal bana uzak geliyordu.

Çok uzak...

Ertesi gün sabahın ilk ışıklarında toparlanarak mağaradan çıktık ve kalan yolu yürümeye devam ettik. Yolları buzla kaplanan ve bir pamuk tarlası kadar beyaz olan orman, boş bir buz pistini andırıyordu. Biz hariç etraftaki her şey burayı terk etmiş gibiydi. Burada yaşanamazdı, hiçbir canlının burada yaşayabileceğini düşünemiyordum. Açık olan tek kısım yüzlerimizdi ve yanaklarımın soğuktan kızarıp çatlayarak tahriş olduğunu hissediyordum. Nifrit Dağı'na çıkmaya çalışanın neden başaramadığı şimdiden anlaşılıyordu.

Ağaçların arasından geçip tepeyi çıkmaya devam ederken arkamızdan işittiğimiz tıkırtıyla duraksadık. Aynı anda etrafımızı inceledik ve bir gelen olup olmadığını kontrol ettik. Kulaklarımı hırıltı sesi doldurduğunda karla kaplı ağaçların arasında yabani bir yaratık olduğuna emin oldum. Eldivenli elimi, kar montumun cebindeki efsunlu hançere attım. Yırtıcı bir kuşun tiz çığlığını işittim, başımı kaldırdığımda gökyüzünde gezinen siyahlığını gördüm.

İleriye adım atacağımda, "Bekle," dedi Alaz, konuşurken ağzından sise benzer dumanlar çıkıyordu. "Hareket etme."

Bastığımız zeminde bir çatırdama hissettiğimde başımı eğip zeminin yüzeyine baktım. "Neler oluyor?"

"Donmuş bir gölün üzerindeyiz," dedi Alaz. Cümlesini tamamlamasıyla zemin daha da çatırdadı, kırığa benzer çatlaklar ince bir çizgi şeklinde uzadı. İçten içe küfrettim.

Gölün içinden boğuk, kulakları tırmalayan bir çığlık yükseldi, akabinde çatlayan gölün ortasından uzun pençeleri olan, pullu beyaz derisi yılan derisini andıran bir yaratığın kolu bize doğru savruldu.

Alaz, "Geri çekil," diye bağırdığında sağa sıçradım. Alaz'sa sol tarafta kaldı. Yaratığın devasa bedeni buzun altından kulakları sağır edecek bir kükremeyle dışarı çıktığında geriye sıçrayarak sırtüstü düştüm. Alaz'ın avcundan çıkan güç ateşe dönüşerek canavarın derisine saplandı ama bir etki edemeden yanık sesi çıkararak buhara dönüştü.

Canavar, ağzından çıkardığı nefesi kükreyerek bize üflediğinde fırtına çıktığını sandım, buz gibi rüzgâr saçlarımı geriye savurdu ve Alaz'la benim aramda buzdan bir paravan oluştu. "Gölün ağaçlarına siper al ve ateş saç Efsun," diye uyardı Alaz beni. "Buzul kıreturası," diye ekledi. "Yalnızca ateş eritir onu."

Düştüğüm yerden kalktım hemen ve Alaz'ın söylediğini dikkate alarak koşup gözüme kestirdiğim ilk ağacın arkasına geçtim. Beklemeden avuçlarımda harlanan ateşin ağzımdan çıkan boğuk iniltiyle birlikte buzul kıreturasının yılan derisini andıran gövdesine çarpmasını sağladım. Yaratık haykırınca kulaklarım karıncalandı. Haykırışı da dev cüssesi kadar güçlüydü. Benim hemen ardımdan Alaz da avcunda biriken alevleri canavara gönderdi.

Geriye sendeleyen canavar kafasını sertçe iki yana sallayarak yeniden kükredi, kuyruğunu tam üç kez buzula çarptığında yer yerinden oynadı ve bastığımız buz zeminin birden fazla yerinde çatlaklar oluştu. Canavar acı ve öfke içinde haykırdığında ona göndermek üzere olduğum ateş fırtınası rüzgârıyla çarpıştı ve ulaşamadan duman oldu.

Savurduğu fırtınayla dengede duramadan geriye bir adım sendelediğimde ayağımı bastığım buzdan zeminin bir kısmı parçalanıp çöktü ve ayağım buz kadar soğuk suyun içine girdi. Dudaklarımdan refleksle bir çığlık döküldüğünde aramızda oluşan buzdan paravan nedeniyle yüzünü göremediğim Alaz, "İyi misin?" diye seslendi.

Ayağımın içine su dolmuştu ve ayağımı çıkarmak için yaptığım her harekette buz daha da çatırdıyordu. Bu noktadan sonra düşünerek mantıklı hareket etmem gerekiyordu. Olduğum yerden çok fazla kıpraşmamalıydım.

"İyiyim," diye karşılık verdim ona ve onun savurduğu ateşten sonra suda olan ayağımın verdiği öfkeyle neredeyse içimde biriken tüm gücü, genzimden çıkan, buzul kıreturasının kükreyişini andıran yırtıcı sesle ona savurdum. Bu defa yaratıktan acı çektiğini belirten daha beter bir haykırış duyuldu, bedeni geriye savruldu. Alaz, toparlanmasına izin vermeden hemen yeni bir ateş dalgası gönderdi ve hayvan art arda gelen alevlere daha fazla dayanamadan kaba çığlıklarla sudan çıkınca can çekişen bir balık gibi sağa sola sıçradı, nihayetinde hareketleri yavaşladı ve eriyip dumana dönüştü, soğuk suyun içinde yok oldu.

Hâlâ tek ayağım gölün içindeydi ve hareket edemiyordum. Alaz'la aramızdaki buzdan paravan Alaz'ın gönderdiği güçle eridiğinde benim de bastığım zemin bir kez daha çatırdadı. Paravan erirken Alaz'a, "Buraya çok yaklaşma," diye seslendim. "Suya düşebilirim. Bastığım kısım kırılmak üzere. Beni kendine çeker misin?"

Alaz avcunu uzattı ve gücüyle yükselmemi sağlayarak beni ışık hızıyla kendine çekti. Alaz, güvenli alana geçtiğim gibi beni kendine sardı, kollarımı ona doladım ve sık nefesler alıp vererek yatışmayı

denedim. O sırada az önce üstünde durduğum zemin tamamen çatladı ve buz kütleleri serin suların içine düştü. Bir süre sonra, "İyi işti," dedi art arda yükselip alçalan soluklarının arasında. "Çoğu gitti, azı kaldı."

"Başaracağız," dedim ben de soluk soluğa. Çiçeğin yaprağını almak, bu canavarla mücadele etmekten pek de zor olmasa gerekti.

☽

Rüzgârın en çetin silah olarak suratımıza estiği buzul ormanının içinde dağın tepesine kadar yürüdük, yırtıcı kuşların sesini, çok uzaklardan gelen yırtıcı hayvanların ulumalarını, yaratıkların tiz çığlıklarını duysak da ikinci bir yaratıkla karşılaşmadan bitirdik yolu. Dağın tepesine ulaştığımızda yapacağımız tek şey çiçeği bulmaktı. Bomboş bir araziydi, süsen çiçeğinin çıplak gözle aranmakla bulunmayacağını biliyordum. Neden bilmiyordum ama bitkilerle aramda değişik bir çekim olduğunu hissediyordum. Buraya geldiğim ilk günler yapmaktan en keyif aldığım şeylerden biri artık hayatta olmayan Bay Lefter'in odasında bitkilerle vakit geçirmekti.

Sahi, ne çok şey yaşamıştık.... Ne çok kayıp vermiştik hayatımızdaki kişilerden...

"Nasıl bulacağımız hakkında bir fikrim var," dediğimde Alaz bitkilere olan yatkınlığımı bildiğinden itiraz etmedi. Eldivenlerimi elimden çıkardım, kenara koydum. Kar birikintisinin üzerinde diz çöktüm. Çıplak elimi kara bastım ve karın altındaki sıcak toprağı hissederek gözlerimi yumdum.

Toprağı hisset, diye geçirdim içimden. *Bitki köklerini. Karın altında yaşayan tüm toprak canlılarını...*

Canlı yaprakların toprak altında kıpırdanışlarını hissettim. Solucanların sürüne sürüne ilerleyişinin sesini işitti kulaklarım, kardan korunarak hayatta kalmaya çalışan iri bitki böceklerinin kaçıştığını gördüm.

Doğanın dengesini bozma, diye düşündüm. *Kaçışmayın, size zarar vermeyeceğim.*

Zihnimde, dışarıdan işitenin fark edemeyeceği, rüzgârın mistik ezgisi oynuyordu. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Ve ağzımdan süsen çiçeğini bulmak için çıkacak doğaçlama sözlere teslim ettim.

"Bul beni, bul beni karların altında yatan,
Evrenin en nadide çiçeği.
O çiçek öyledir ki deva saklıdır her yaprağında,
Göze dokunur, âmâ gözler ışık bulur,

Yüreğe dokunur, nabız yeniden can bulur,
Başa dokunur, uçup giden akıl,
Tekrar yerini bulur.
Bul beni, bul beni karların altında yatan,
Evrenin en nadide çiçeği.
Şifam sende,
Devam yapraklarında saklı."

Sözlerim tamamlanır tamamlanmaz gözlerimin perde arkasında patlayan ışığı hissettim. Öyle kuvvetliydi ki kapalı gözlerim kamaştı, gözkapaklarım acıyla kıvrandı. Karın altında, toprağın üzerindeki ellerim alev aldı sanki, canım yandı. Canımın yanacağının farkındaydım fakat dayanmam gerektiğini biliyordum. Dişlerimi sıktım. Aklımdan aynı sözleri geçirdim.

"Bul beni, bul beni karların altında yatan,
Evrenin en nadide çiçeği."

Acıyla kıvrandım. Elimin üzerine asitli bir sıvı dökülüyordu sanki.

"O çiçek öyledir ki deva saklıdır her yaprağında,
Göze dokunur, âmâ gözler ışık bulur,
Yüreğe dokunur, nabız yeniden can bulur,
Başa dokunur, uçup giden akıl,
Tekrar yerini bulur."

Avcumun içine dikenli tellerin saplandığını hissettim. Beynim patlayacaktı sanki, ruhum bedenimden çıkmak için can atıyordu. Çiçeği çıkarıp alamamam için sınanıyordum, bir çeşit oyunun içinde olduğumun farkındaydım. Dayanmalıydım. Direnmeliydim. Sona yaklaşmıştık.

"Bul beni, bul beni karların altında yatan,
Evrenin en nadide çiçeği.
Şifam sende,
Devam yapraklarında saklı."

Işık huzmesi büyüdü. Evreni kaplayan koca bir balona dönüştü, şiştikçe şişti. Toprağın üzerindeki elim çiçeğin damalarını hissediyor, parçalanıyordu sanki. Direndim. Dişlerimi kırılma raddesine gelene dek sıktım. Çenem kasıldıkça kasıldı, çiçeğe kendimi ispat etmek için dayandım.

Nihayetinde ışık huzmesi patladı. Gözlerim bir hışımla açıldı ve bedenim sertçe geriye savruldu. Sırtüstü yere düştüğümde harelerim

griye çalan gökyüzüne bakıyor ve göğsüm alıp verdiğim sık soluklarla birlikte saniyede bir yükselip alçalıyordu. Çıkmak üzere olan ruhum tekrar bedenime girdi, soluk yeniden burnumdan girip oksijeni ciğerlerime ulaştırdı, yaşam yeniden içimde can buldu.

Alaz aceleyle yanıma geldi. Diz çöküp başımı dizlerinin üzerine aldı ve, "Efsun," dedi telaşını hissettiğim sesiyle. "İyi misin?"

Yutkundum. Sağ elim karıncalanıyor ve damarlarım patlamış gibi sızım sızım sızlıyordu. Elimi yukarı kaldırdığımda tüm parmak boğumlarımdan ince bir sızı şeklinde akan kanları gördüm, derim kırmızıya boyanmıştı. Bir sanrıdan ibaret değil, gerçekti.

Alaz sessizce küfretti ve, "Elini sarmalıyız," dedi.

Elimi tutmasına izin vermeden geri çektim ve kafamı hafifçe kaldırarak yarı baygın bakışlarımla tam karşıya baktım.

Birkaç metre ötemizde, az önce benim bulunduğum noktada şimdi içinden mavi ışık saçılan buzdan küre bulunuyordu. Bakışlarımın orada gereğinden fazla uzun süre kaldığını fark eden Alaz da başını çevirip aynı yöne baktığında kaşlarını çattı. "Çiçek..." dedim belli belirsiz ve hissettiğim yorgunluğa, kanamaya devam eden elime aldırış etmeden doğruldum, dizlerimin üzerinde sürünerek alelacele oraya gittim. Sağ elimden akan kan damlaları ben ilerledikçe yerde nokta nokta izler bıraktı.

Sol elimin avcunu açtım ve avcumdan yansıyan sıcak ışıkla buz küreyi erittim. Sıcaklıkla birlikte küre çatladı, nihayetinde parçalara ayrılıp içindeki çiçeği meydana çıkardı.

Çiçek, buz mavisiydi. Buzdan bir çiçek gibi görünüyordu, üzerinde kristalleri taşıyan narin yaprakları âdeta ışık saçıyordu, biraz daha yakından baksam kör olacaktım sanki. Her yaprağına ayrı bir güzellik işlenmişti. Öyle büyüleyici duruyordu ki akşama kadar burada oturup başından ayrılmadan onu seyredebilirdim.

Derken Alaz'ın, çiçeğin üzerine kapanan eli izlememe engel oldu. "Çok fazla bakma," diye uyardı beni. "Süsen çiçeği hipnotize etme özelliğine sahiptir. Güzelliğiyle büyüler çıplak gözle bakan kişiyi. Ona bağlı kalırsın."

Gözlerimi kırpıştırıp açarak kafamı salladım. Doğru söylüyordu ve hipnotize olmak üzereydim, zor toparlandım. Alaz çiçeğin gövdesinden tuttu ve usulca kopardı onu çıktığı yerden. Cebinden çıkardığı, özel tasarlanan metal kutuya süsen çiçeğini koydu ve kutuyu kapattı.

Üzerimde görevi başarıyla bitirmenin verdiği gururla karışık belli belirsiz mahmurluk hali hâkimdi. "Başardık," dedim belli belirsiz. "İlk

görevi başardık." Parmaklarımın arasından süzülen sıcak kanlar bembeyaz kar tanelerine düşüp onlarda koyu kırmızı, pis lekeler bırakıyordu fakat umurumda değildi. "Alaz," dedim, neredeyse gülecektim. "Başardık!"

"Başardın," dedi beni başıyla onaylayarak. "Sen çiçeklerin dilinden anlıyorsun."

Gülüşüm derinleşirken elimi Alaz'ın ensesine attım ve içimi ısıtmak adına onu kendime çekip dudaklarından zaferimizden payıma düşen ödülü aldım. Ayrılır ayrılmaz birbirimize sarıldık ve tamamlanmış bir şekilde durduk biraz öylece.

"Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı sessizce. "Mağaraya dönelim ve elini tedavi edelim."

Gözlerimi tamam, dercesine kapatıp açtım ve onunla birlikte ayağa kalktım.

Yeniden mağaraya döndüğümüzde Alaz kıyafetlerini çıkardı ve karlarla dezenfekte ettiği sağ elimi yırttığı tişörtüyle sardı. Daha fazla yol yürüyecek halimiz kalmadığından ateş yakıp geceyi orada geçirdik.

Şafak söktüğünde mağaradan ayrıldık, kar aracına binerek yola devam ettik. Alkandros sınırlarına girdiğimizde ormandan çıkmadan evvel cebimizdeki iksirleri çıkarıp tıpasını açarak içtik ve tekrar dün sabahki bedenlerimize dönüştük. Karlı alanları geride bırakıp aracı aldığımız yere geri geldiğimizde evime, sarayımıza dönmek için can atıyordum. İçimde süsen çiçeğini bulmuş olmanın verdiği tarifsiz mutluluk vardı. Bir an önce Yersel Karlık'ın yanına giderek çiçeği ona verip kitap hakkında bildiği tüm bilgileri almak istiyordum. Bir sonuca varmak istiyordum, esas zaferimize ulaşmak istiyordum.

Alaz, kar aracını park ettiğinde Alkanlar tarafından yadırganmamak için kar kıyafetlerimizi çıkarıp yeniden pelerinlerimizi giyindik ve araçtan dışarı çıktık. Karsız, gri bir yer görmeyi aşırı özlemiştim, rüzgârın yüzümü yakmıyor oluşundan faydalanarak rahat bir nefes aldım. Sağ elim hâlâ sargılıydı ama sol elimi şöyle bir sallandırarak ılık rüzgârı tenimde hissettim.

Issız sokak yine sessizdi. Alaz, "Pelerinini ört," diye uyarınca hemen dediğini yaptım ve arabanın önünden geçerek yanına ulaştım. Sol elimi tuttuğunda kasabaya dönmek için ilk adımımızı attık.

İkinci adımımızı atamadan çıkan kırılma sesiyle duraksadık. Aynı anda başımızı çevirip aracın arka camına baktık ve kurşun gibi bir cismin camı delip geçtiğini gördük, üzerinde yuvarlak yuvarlak çatlaklar

oluşmuştu. Daha bu şoku atlatamadan uzaklardan, tanıdık bir ses duyuldu.

"Vay, vay, vay..."

Yüzlerimizi eşzamanlı olarak sesin geldiği yöne, solumuza çevirdiğimizde ürperdim. Çünkü bize doğru gelen, baştan ayağa siyah giyinmiş uzun boylu, iri cüsseli adam Karan Alkan'dan başkası değildi.

Suratında pis bir gülümseme vardı, ağzını açtığı gibi zehirli bir koku yayılıyordu sanki nefesinden, pis soluğunu metrelerce ötemde olmasına rağmen tenimde hissettim.

Bizi tanıyamazdı. Kılık değiştirmiştik. Suratlarımızın yarım saatten evvel eski haline dönmesinin imkânı yoktu.

Bunu teyit etmek için arabanın camından yansımama baktım, evet, hâlâ başkası olarak görünüyordum ama Karan bana Efsan'a bakar gibi bakıyordu.

"Alkandros sınırlarında kimleri görüyorum..." dedi kulak tırmalayan sesiyle. Alaz'ın elimi tutan eli kasıldı, göz ucuyla Alaz'a baktığımda çenesinin de kasıldığını gördüm. Kaşları çatılmış, iki kaşının ortasındaki yeşil damar kabarıp ortaya çıkmıştı. "Ya da göremiyorum. Henüz kendi kılığınızda olmadığınız için." Kafasını geriye yatırarak derinden bir kahkaha attı. "Kılık değiştirme iksiri hâlâ kaçaklar tarafından kullanılıyor muydu yahu? Modası geçmedi mi bunun? Hem, zararı çok diye biliyorum."

Nereden öğrenmişti? Aramızda bir casus mu vardı? Öğrenmesi imkânsızdı.

"Durun tahmin edeyim," dedi sessizce. İşaretparmağını çenesine koydu. "Şimdi... Nereden öğrendi, diyorsunuzdur. Aslında haklısınız iyi giriş yapmışsınız, kimlikler, geçişler falan..." Ciddileşti. "Ama... Unutmuşsunuz. Alkandros askerlerinden hiçbir şey kaçmaz. Sadece, kaçmış gibi yaparlar..." Başını hafifçe sağına çevirip seslendi. "Casusu çıkarın."

Yanıtıyla birlikte Karan'ın arkasındaki izbe, yıkık dökük apartmandan iki Alkan askeri kollarından tutarak sürüklediği yüzü kanlı bir bedenle dışarı çıktılar. Sürüklenen beden, buraya casusluk için gönderdiğimiz muhafızımızdı.

Kafasını kaldırdı ve ağlak sesiyle, "Özür dilerim efendim," dedi. "Özür dilerim, dayanamadım, itiraf etmek zorunda kaldım, özür dilerim. Beni bağışlayın..."

Alaz iyice kaskatı kesildi. İçindeki öfkeyi kendi ruhumda hissediyordum. Muhafıza ölmeyi göze al, demişti. Ne olursa olsun bizi ifşa

etme, demişti ve bu başarısızlık, hainlik onu daha da germişti. Başını eğmedi, patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu.

"Sesi kulağımı tırmalıyor, götürün ve icabına bakın," dedi Karan.

Askerler onu dinlerken muhafız, "Hayır!" diye bağırdı. "Onları ifşa edersem yalnızca onları yakalayacaktınız! Beni serbest bırakacağınıza söz vermiştiniz! Bırakın lütfen! Ben ne istediyseniz yaptım!"

Hain, diye geçirdim içimden.

Alkan muhafızları adamın çaresiz haykırışlarına kulak asmadan onu tekrar izbe apartmanın içine taşıdılar.

Onları izlerken Karan dilini üst dişlerinin arkasına bastırıp çekerek üç kere cık cık cık sesi çıkardı. "Ne acı bir ihanet öyküsü ama... Sanırım yeni krallığınız askerlerinize sadakat ne demek öğretememiş. Sen de böyle düşünmüyor musun, Alaz'cığım?" diyerek Alaz'a baktı Karan.

Alaz sessiz kaldı. Ama ben biliyordum; bu, fırtına öncesi sessizlikti. Sadece, Karan henüz farkında değildi.

Karan pis gözlerini bana diktiğinde midem bulandı.

"Ah Efsan, zavallı meleğim. En başından yerinin benim yanım olduğunu bilmeliydin. Yanakların ne kadar da kızarmış öyle. Ben seni asla böyle zorlu koşullara sokmazdım. Sarayımdaki o büyük odamızda oturur, hiçbir işe karışmadan envai çeşit elbiselerle gününü gün ederdin. Tek derdin, akşama ne giyeceğin, kahvaltıda ne yiyeceğin olurdu. Sen bunlara layıksın benim güzel meleğim."

"Karıma bir daha meleğim, dersen senin ölüm meleğin olurum."

Alaz'ın eli kanlı bir katilin soğukluğunu taşıyan sesi kulakları doldurduğunda Karan korkusuzca ona baktı. "Erken konuşuyorsun, Şahzade," dedi Karan ve siyah postallar giyinmiş ayağını iki kez sertçe yere vurdu. Hareketinin akabinde sağdan, soldan ve arkamızdan onlarca Alkandros askeri üzerimize geldi, çevremizde etten kemikten bir barikat oluşturdular.

Nabzım tenime daha sert çarparken karıncalanan avuçlarım gücümü savurmak için can atıyordu.

"Efsan'ı alın!" diye emir verdi Karan. "Ve Alaz'ın icabına bakın."

Bölüm On Dört

Maşuk ve Maktul

Saniye yani en düşük enerji seviyesindeki Sezyum-133 atomunun iki *hyperfine* seviye arasındaki geçiş radyasyonunun 9.192.631.770 periyoduna karşılık gelen süre.

Bir saniye, altmış salise eder. Altmış saliselik bir sürede çoğu zaman ne yapılacağına karar verilemez fakat bazı anlar o küçücük vakit bir kaçamak, bir karar, bir direniş olarak yeter kişiye.

Karan Alkan, rahatsız olduğum koyu kahverengi gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Efsan'ı alın. Ve Alaz'ın icabına bakın," dediğinde tek yaptığım Alaz'a bakmak oldu. Sadece bir saniyelik dilimde gözlerinin bana *karşı çık* mesajı verdiğini anladım ve emre itaat etmeyi görev bilen bir asker edasıyla önüme döndüm.

Kalbimin atışı kulaklarımdaydı, üzerimdeki siyah pelerinimin cebinde, özel kutusundaki süsen çiçeğini taşıyordum. Kendimden önce onu korumam gerekiyordu, dikkatli olmalıydım. Buraya kadar gelmiştik, eksi derecede soğuklara direnmiş, yaratıklarla savaşmıştık, çiçeği ortaya çıkarana dek neredeyse damarlarımı patlatmıştım ve şimdi bu noktadan sonra kaybedemezdim.

Kaybedemezdik.

Canım pahasına direnecektim ve bugün buradan sapasağlam çıkacaktık. Aksi olmayacaktı. Olmamalıydı.

Derin bir nefes aldım. Gücümün tüm yansımasını harelerine aktardığım gözlerimi kıstım. Gücümün yakıcı ateşi, çiçeği çıkarmayı denerken yarılıp kanayan avuçiçlerime birikirken avuçlarım sızlıyordu, onları kullanırken zorlanacağımı biliyordum ama direnmeliydim. Artık acıya, yaralanmalara bağışıklık kazanmalıydım.

Bu savaşı, önümüze çıkan tüm engellere, ölümlere, işkencelere rağmen biz kazanacaktık.

Aksi ihtimali yoktu. Kazanmaktan başka şansımız yoktu.

Gücüm, Karan'ın emri altındaki muhafızları hareketlenip bize doğru hamle yapacağı sırada tamamen avuçiçlerime birikti. İki muhafız karşıma geçti. Yazık, yirmili yaşların başlarında, epey de genç gözüküyorlardı. *Ölmek için.*

Tüm Alkandros muhafızları gibi onların da saçları üç numaraya vurulmuştu. Gözleri kısıktı, kararlı görünmeyi deniyorlardı fakat ben harelerinin ardından yansıyan ürkmüş bakışları kolayca yakalayabiliyordum. Eh, tek başıma Varilok Krallığı'nın yüz kişilik askeri ordusunu yerle bir etmiş, Mirza Kalender'in boğazını keserek oracıkta can vermesine sebep olmuştum. Kadmos Sarayı'ndan tek başıma kaçmış, yine Kadmos muhafızlarının leşlerini ırmağın yüzeyine kendimden bir imza olarak bırakmıştım. Namımı duymuş olmalılardı.

Onların gözünde ben lanetliydim.

Ve tüm evren bu lanetten korkuyordu. Ben sadece yakalamak istedikleri kişi değil aynı zamanda kâbuslarıydım.

Sağ tarafımdaki kahverengi gözlere sahip muhafız beline asılı büyülü gümüş kelepçeyi çıkardı, bana bakarken elimi uzatmam için "Efendim," dedi rica eder gibi.

Alkandros halkı bilgelerinin aktarmasıyla birlikte beni yalnızca bir lanet olarak değil üzerlerindeki büyüyü bozabilecek, halkı refaha kavuşturabilecek bir kurtarıcı olarak da görüyorlardı. Karan'ın bana olan takıntısının tek sebebi benimle evlenip birliktelik yaşadıktan sonra onları eski refahlarına kavuşturabilecek olma ümidiydi. Benden istediğini alır almaz beni diğer krallıklara teslim edip öldürteceğine şüphem yoktu. Tüm bu nazik olma, kendini iyi gösterme çabasının ardındaki leş düşüncelerini metrelerce ötemde olmasına rağmen seziyordum.

"Meleğim," deyince kısık bakışlarım Karan'a ilişti. "Yapmazsın biliyorum ama hayatım," diye ekledi yapmacıklık taşan nazik tavrıyla. "Lütfen, askerlerimin canını incitecek bir harekette bulunma. Bilirsin, Alkandros topraklarındayız ve canına zarar gelsin istemem."

Kibar kibar tehdit ediyordu. Karşı çıkarsam bunun kötü olacağını ve zor kullanacaklarını ima ediyordu.

Senden korkan senin gibi olsun, diye geçirdim içimden. Ondan korkmuyordum. Kimseden korkmuyordum, bana kimse zarar veremezdi. Ben, korku hissimi, canımdan bir parçayı kaybederek acımla bir başkasının canını düşünmeden aldığım gün toprağa gömmüştüm. Barın'la birlikte korkularım da gömülmüştü.

Tek korkum sevdiklerime zarar gelmesiydi artık ve savaşım da onları korumak adınaydı.

Önce kelepçeye ardından Karan'a baktım. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda iç çektim. "Nerede olduğumun farkındayım," dedim bakışlarımı bakışlarından ayırmadan. "Özlemişim, Alkandros'u. Burada ne çok hatıram var..."

Mesela, yavru sarayı Karan'ın başına yıkışım... Yangın çıkarışım, onu, bilgesini ve yardımcılarını alevlerin arasında bırakıp kaçışım... Gücümün tamamını ilk kez burada kullanmıştım, onu alt etmenin tadı paha biçilemezdi. Yeniden böylesine fevkalâde bir zevki tatmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu topraklar da seni çok özledi. Ayağını bastığın yer seviniyor şu an, meleğim. Vay be... Seni yeniden sarayımda görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," dedim ve askerin uzattığı kelepçeye döndüm. Bileklerimi uzattım geçirmesi için, bu sırada Alaz göz ucuyla beni izliyordu. Bana güvendiğini biliyordum ama aynı zamanda benim için endişelendiğinin de farkındaydım. Kelepçenin kapanıp gücümün etkisiz hale gelme ihtimalinin onu gerdiğine emindim.

Kelepçenin soğuk metali tenime değdiğinde içimde harlanan ateşle tüylerim diken diken oldu. Savaş istiyordum. Avuçlarımdaki litrelerce gücü karşımdaki kansız muhafızlara savurmak, hepsini kendi topraklarında etkisiz hale getirip buradan yüzümde kirli kan lekeleriyle, sevdiğim adamla, alnımın akıyla çıkmak istiyordum.

Muhafız kelepçeyi, titrediğini fark ettiğim elleriyle kilitlemek için işaret ve başparmağını kullandığında elimi ters çevirerek geri çekilmesine imkân vermedim ve bileğini tuttum. "Sakın, deneme."

"Hadi ama..." Karan'ın sesini işittiğimde bu defa ona bakmadım. "Gerçekten, arbede mi çıksın istiyorsun, meleğim? Bilmeni isterim ki sadece vaktimizi çalmış olursun. Sizi buradan değil kendi gücünüz, ilahi bir güç dahi çıkaramaz."

"Ne yapalım," dedim ağzımın içinde. "Biraz da vaktinizi çalalım o halde."

Daha fazla beklemeden bana kelepçe takmak üzere olan muhafızı, ağzımdan dökülen savaşçı bir kükremeyle bileğinden tutup kaldırdım ve içimde biriken güçle yere savurdum. İkinci muhafız da bana engel olmak üzereyken avuçlarımdan taşan gücü ona yolladım, Alaz'ın tişörtünün parçasıyla sardığı yaralı avuçlarımda dayanılmaz bir acı belirdi, sargı yırtıldı ve kan akıtan tenim açıkta kaldı, avuçlarımı kullanmam zor olacaktı ama bugün o acı beni durdurmak yerine kamçılamalıydı.

"İşte, benim karım," dediğini işittim Alaz'ın, kendisine saldırmak üzere olan görevli askerden eğilerek kurtulup onunla mücadele etmeden hemen önce.

Canım yansa da belli belirsiz gülümsedim. Böyle bir anda bile beni etkilemeyi başarabiliyordu.

Alaz'ın sözleri beni serseme çevirmek yerine bana güç verdi ve üzerime gelen iki muhafızdan birine etrafımda dönerek uçan tekme atıp büyü gücümle yere savurdum.

Arkamdaki muhafız omzuma büyüyle saldırdığında acıyla tıslayıp başımı geriye attım ve, "Daha iyileşmemişti," dedim dişlerimin arasından. Yeniden bir dikiş gerekeceğine şüphem yoktu. Pelerinimi geriye çekip hançerimi kabzasından çıkardım ve omzumu yaralayan muhafıza dönerken hançerimi ona savurdum. Tam kalbinin ortasına.

Birinin daha işi bitmişti.

Bir muhafız hançerini bana savurduğunda iyi bir refleksle sağıma eğildim ve hançer arkasındaki muhafızın koluna saplandı. Beni yaralamak yerine ıskalayan muhafıza yüzümü buruşturarak, "Taraf değiştirmek için çok geç," diye mırıldandım.

Yüzüme yumruk atmak için hamle yaptığında başımı soluma çevirip yumruğunu havaya atmasını sağladım. "Yüzüme dokunma, işim bittiğinde kocamdan almak istediğim bir öpücük var."

İki muhafız beni kıstırdığında birine gücümü savurup uzaklaştırdım ancak o sırada diğeri beni belimden tutup sağ tarafa savurdu. Sırtüstü yere yapıştığımda gözlerimi kapatarak inledim. Muhafız üzerime çullanacağı sırada sola yuvarlanarak kurtuldum, beklemeden ayağa kalktım ve yeniden üzerime abanmak için hamle yaptığında ondan önce davranıp oluk oluk kanların aktığı avcumdan sert bir güç dalgası gönderdim.

O sırada hançerini bana doğrultan bir başka Alkan muhafızını gözüme kestirdim, kaldırdığı bileğini, hançerini omzuma saplayamadan tutup sıktım, avuçlarımdan akan kanlar bileğini kırmızıya boyadı. Kolunu ters çevirdiğimde dudağından acı dolu bir haykırış koptu, kırılma sesini duysam da umursamadım. Adamı tutup âdeta kükreyerek az önce içinden çıktığımız kar aracına fırlattım.

Belime yediğim tekmeyle birlikte geriye sendeledim, o an cebimdeki süsen çiçeğinin metal kutusu düşüp yuvarlanınca afalladım. Ben yaralanabilirdim ama o çiçeğe hiçbir şey olmamalıydı. Canım pahasına korumalıydım onu.

Kutuyu almak için eğildiğimde muhafız bu defa da karnıma tekme attı, nefesim kesildi. Uzanan ellerimi yumruk yaptım, yutkundum. Burnumdan solurken yumruk yaptığım elimi kaldırıp suratına

Canım yansa da belli belirsiz gülümsedim. Böyle bir anda bile beni etkilemeyi başarabiliyordu.

Alaz'ın sözleri beni serseme çevirmek yerine bana güç verdi ve üzerime gelen iki muhafızdan birine etrafımda dönerek uçan tekme atıp büyü gücümle yere savurdum.

Arkamdaki muhafız omzuma büyüyle saldırdığında acıyla tıslayıp başımı geriye attım ve, "Daha iyileşmemişti," dedim dişlerimin arasından. Yeniden bir dikiş gerekeceğine şüphem yoktu. Pelerinimi geriye çekip hançerimi kabzasından çıkardım ve omzumu yaralayan muhafıza dönerken hançerimi ona savurdum. Tam kalbinin ortasına.

Birinin daha işi bitmişti.

Bir muhafız hançerini bana savurduğunda iyi bir refleksle sağıma eğildim ve hançer arkasındaki muhafızın koluna saplandı. Beni yaralamak yerine ıskalayan muhafıza yüzümü buruşturarak, "Taraf değiştirmek için çok geç," diye mırıldandım.

Yüzüme yumruk atmak için hamle yaptığında başımı soluma çevirip yumruğunu havaya atmasını sağladım. "Yüzüme dokunma, işim bittiğinde kocamdan almak istediğim bir öpücük var."

İki muhafız beni kıstırdığında birine gücümü savurup uzaklaştırdım ancak o sırada diğeri beni belimden tutup sağ tarafa savurdu. Sırtüstü yere yapıştığımda gözlerimi kapatarak inledim. Muhafız üzerime çullanacağı sırada sola yuvarlanarak kurtuldum, beklemeden ayağa kalktım ve yeniden üzerime abanmak için hamle yaptığında ondan önce davranıp oluk oluk kanların aktığı avcumdan sert bir güç dalgası gönderdim.

O sırada hançerini bana doğrultan bir başka Alkan muhafızını gözüme kestirdim, kaldırdığı bileğini, hançerini omzuma saplayamadan tutup sıktım, avuçlarımdan akan kanlar bileğini kırmızıya boyadı. Kolunu ters çevirdiğimde dudağından acı dolu bir haykırış koptu, kırılma sesini duysam da umursamadım. Adamı tutup âdeta kükreyerek az önce içinden çıktığımız kar aracına fırlattım.

Belime yediğim tekmeyle birlikte geriye sendeledim, o an cebimdeki süsen çiçeğinin metal kutusu düşüp yuvarlanınca afalladım. Ben yaralanabilirdim ama o çiçeğe hiçbir şey olmamalıydı. Canım pahasına korumalıydım onu.

Kutuyu almak için eğildiğimde muhafız bu defa da karnıma tekme attı, nefesim kesildi. Uzanan ellerimi yumruk yaptım, yutkundum. Burnumdan solurken yumruk yaptığım elimi kaldırıp suratına

indirdim ama bu defa muhafız elimi tutarak bileğimi çevirdi, sırtımı göğsüne yapıştırdı.

"Zaten iki güne gebereceksin," diye konuştu kulağıma. "Uslu dur da cesedin güzel olsun."

Tıslar gibi güldüm. "Hepinizin düşlerini süslüyorum böyle," dedim, meydan okuduğumu belli ede ede. "Ama bu düşü gerçek kılmayacağım. Ölmek için henüz çok genç ve güzelim. Bir de... Aramızda kalsın ama yakışıklı kocama üç çocuk sözüm var."

Kirli bir kahkaha attı. "Sözde kalacak bu gidişle."

"Hıhım," diye onayladım ve elimi kaldırarak içinde biriken ateş gücüyle birlikte avcumu yüzüne yapıştırdım. Elimin kızgın bir ütü gibi yüzüne yapıştığı adam geriye doğru iki üç adım atarak acıyla inledi. "Kendinizi ne halt sanıyorsunuz anlamıyorum ki," diye ekledim ve göğsüne bir tekme atıp yere düşürdüm.

Yenilmez olduğumun farkındaydım. Beni alt etmek için bundan çok daha fazlası gerekiyordu. Lukifer'in gücünün haddi hesabı yoktu ve ben bunu yerinde kullandığım zaman yenilmez birine dönüşüyordum. Sadece ayarını tutturmam gerekiyordu, onu beslememek için sınırı aşmamalıydım.

Zaten sınırı aşarsam ortada Alkandros diye bir yer kalmazdı.

Yani çok da kaşınmamalılardı bence.

Yeniden eğilip süsen çiçeğinin kutusunu aldım fakat bu defa belime atılan bir tekme beni yüzüstü yere düşürdü. Şişe tekrar elimden kayıp gittiğinde –avuçlarım yara olduğundan tutma kabiliyetim pek iyi değildi– tek ayağıyla sırtıma basıp kalkmama engel olan muhafız, "Bunu mu alacaktın?" dediğinde çiçeğin hasar alan kutusuna baktım. Sırtıma daha sert bastı, neredeyse acıyla inceleyecektim.

Ona zarar veremezdi. Vermemeliydi.

"Sakın," dedim kalkmadan evvel. Sesim, soluk soluğa çıkıyordu. "Öyle bir hata yapmaya kalkışma."

Kutuyu eline aldı, içini açıp baktı. "Süsen çiçeği mi o?" diye sordu muhafız. "Onun için bunca yolu aştığınıza göre değerli olmalı. Ne yazık," deyip kutuyu yeniden yere attı ve kalın siyah postallı ayağını çiçeğe basmak üzere kaldırdı.

Fakat basamadan evvel kafasının arkasına kalın bir odun parçasının savrulmasıyla inleyerek geriye çekildi. Hemen boşluğundan faydalanarak elimi arkama attım ve belimdeki ayağını tutup döndürerek adamı üzerimden attım, omzumun üstünden baktığımda odun parçasını

atanın Alaz olduğunu gördüm. Bana göz kırptıktan sonra mücadelesine kaldığı yerden devam etti. Çiçeğin bulunduğu cam şişeyi tekrar elime aldım ve avcumu sıkı sıkıya kapattıktan sonra ayağa kalkıp sırtüstü düşen adamın yüzüne bir tekme savurdum.

Yaklaşık on muhafızı daha çeşitli güçlerle etkisiz hale getirdiğimde artık kendimi yorulmuş hissediyordum. Bana sataşan kimse kalmayınca kalçamın üstüne oturup sık nefesler alıp vermeye başladım. Bu sırada Alaz'a baktığımda Karan'la dövüştüğünü gördüm.

Karan, Alaz'ın göğsüne tekme atınca o tekmeyi kendim yemişim gibi burkuldu midem, sızladı göğsüm. Ancak Alaz'da zerre sızlanma olmadı.

Efsunlu hançerini kaldırıp Alaz'ın boynuna indirdiğinde gücümü yeniden hatırlayarak yanan avuçiçlerimle, "Alaz!" diye bağırdım.

Müdahale etmeme gerek kalmadan Alaz, Karan'ın elini tutup çevirdi, sağ eliyle yüzünün sol tarafına sert bir yumruk savurunca Karan'ın yüzü yana çevrildi. Alaz durmadı, bir daha vurdu, bir daha vurdu, bir daha vurdu. Karan'ın yüzü kandan görünmeyecek hale gelene kadar yüzünü yumrukladı, diziyle karnına bir tekme attı ve tek bir kafa hamlesiyle Karan'ı yüzüstü yere düşürdü. Bu da ona yetmedi.

Ceketinin yakasından tutup çevirerek Karan'ın kanla kaplı suratını yeniden gün yüzüne çıkardı. Dudaklarından ağza alınmayacak küfürler savrulurken Karan'm yüzünü yumruklamaya devam etti. Transa girmiş gibiydi bunu yaparken. Bunca zaman yapmak istediği tek şey buymuş gibiydi. Duramıyor, durmuyordu.

"Alaz..." diye seslendim ama işitmedi. Bakmadı bile.

Karan'ı öldürmemeliydi. Bu, şimdilik iyi bir hamle olmanın oldukça ötesindeydi. Daha fazla nefret kazanmamıza sebep olurdu sadece. Alkandros topraklarındaydık.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra tekrar, "Alaz," dedim. Avuçlarımdan destek alarak ayağa kalktım. "Gitmeliyiz. Yeni bir bölük gelmeden."

Alaz doğruldu ama Karan'dan uzaklaşmadı, ayağının ucuyla boğazına bastırdı sertçe, Karan'dan çıkan acılı hırıltıları umursamadan konuştu. "Seni öldürmüyorsam sebebi, halkını düşünmem ve onları zor duruma sokmak istememdir. Yoksa sen değil yaşamayı, bu evrende tek bir nefes daha almayı bile hak etmiyorsun."

Ayağıyla boğazına biraz daha baskı uygulayınca Karan'ın hırıltıları yükseldi. "Ama karıma bir kez daha musallat olduğunu görürsem,

işitirsem, hissedersem..." diye ekledi. "Ne halkın ne başka bir şey umurumda olur. Yüreğini tek elimle söker alırım. Anladın mı, adi herif?"

Yüzü kandan görünmeyen Karan, hiçbir şey söylemedi çünkü Alaz'ın ayağı konuşmasına engel oluyordu.

"Anladığını umuyorum," dedi Alaz ve ayağını çekmeden evvel Karan'ın suratına tükürdü. "Yavşak piç."

Suratına bir tekme attıktan sonra güçbela çekti ayağını ve arkasını döndü.

İki, en fazla üç adım atmıştı ki Karan başını biraz kaldırdı. Soluk soluğa bir halde bana baktı. "İste ya da isteme..." dedi kısık sesiyle. "Efsan, benim olacak," diye bağırdı. "Buna engel olamayacaksın Şahzade. Karım diye bahsettiğin sürtüğünü senden almak için elimden ne geliyorsa hatta daha fazlasını yapacağım. O, benim kaderime yazılmış bir lütuf. Karının küçük tatlı yuvasıyla işim bittiğinde ne olacak biliyor musun? Onu tamamen benim yaptıktan sonra zevkle teslim edeceğim krallığına. Tadını aldıktan hemen sonra öldürülmesini keyifle izlerken Alkandros şerbetimi yudumlayacağım."

Alaz, dişlerini öyle sıkmıştı ki çene kemikleri kusursuz bir çizgi olarak görünüyordu suratında. Sık nefesler alıp verirken bir anda yırtıcı bir aslan gibi kükreyerek döndü, belinden çıkardığı hançerini Karan'a saplamak için kaldırdı.

Fakat çoktan yanına ulaşan ben, iki elimle hançeri tutan elini kavrayıp onu durdurdum. "Sakın," dedim nefes nefese. "Sevgilim, sakın. Seni delirtmek için yapıyor. Ona istediğini verme. Alkandros'tayız. Onun topraklarında. Onu burada öldürürsen haksız olacaksın Alaz."

"Umurumda değil," dedi dişlerinin arasından.

"Benim umurumda!" diye bağırdım. "Alaz, bizim bir umudumuz var. Her şey bittiğinde sıkıntısız bir hayatımız olacağına dair bir umudumuz var. Şimdi Karan'ı öldürürsen her şey bittiğinde suçsuz olduğumuz ispat edilse dahi sırf bugün Karan'ı öldürdün diye yargılanacaksın. Yapma."

"Efsun..."

"Buradayım." Elini indirmeyi denedim. "Seni kışkırtmak için yapıyor," diye fısıldadım. "Gitmemiz lazım sevgilim, lütfen."

Gözlerini kapattı.

Ama elini indirmemişti hâlâ. İndirmiyordu. "Lütfen," diye fısıldadım tekrar. "Sevgilim..."

Alaz burnundan nefes alıp verirken gözlerini kapatıp açtı, sakinleştiğini sandım ama o başını olumsuz anlamda sallayıp hançeri tutan

elini elimden kurtardı. Tüm heybetiyle haykırarak bir hışımla Karan'ın boynuna sapladı ve cılız çığlığım tenha sokakta yankılandı.

Ya da ben boynuna sapladığını sandım.

Çünkü hançer Karan'ın yüzüne değil, tam başının sol tarafına, toprağa saplanmıştı. Karan gözünü sıkı sıkıya yumarken Alaz, dudaklarını kulağına yaklaştırıp, "Bu korku sana yeter, yavşak herif," diye mırıldandı. "Ama böyle bitmedi," diye ekledi. "Seni öldüreceğim, duydun mu beni? Ölümün benim ellerimden olacak. Yeniden karşılaşacağız."

Öldürmeyişi beni rahatlatırken her an Karan'dan gelecek başka bir söze karşı bunu yapabilme ihtimali olduğundan, "Gitmeliyiz," dedim. Alaz elini uzattı bana, tuttuğumda tamamlanmış hissederek arkamı döndüm onunla.

Bu sırada Karan, "Yeniden karşılaşacağız," diye seslendi.

Alaz omzunun üstünden arkasına baktı. "Elbette," diye onayladı onu. "Yerse eğer, Karmela'ya beklerim seni. Bir rövanş yapmamız lazım."

Karan cevap vermedi.

Tam yeniden yola döndüğümüzde Alaz'a, "Bir saniye," dedim ve elini bıraktım. Bana ne olduğunu sormasına fırsat vermeden arkamı döndüm ve yerden kalkmak için avuçlarıyla destek alıp toparlanmaya çalışan Karan'ın yanına gittim. Kanla kaplı yüzünü bana kaldırıp dudaklarını araladığında tek kelime etmesine fırsat vermeden yüzüne tekme atıp kafasının tekrar toprakla birleşmesini sağladım. Karan'ın gözleri kapandığında omuzlarımı indirdim.

Kendi kendime, "Rahatladım," diye fısıldadıktan sonra yeniden Alaz'a döndüm. Öfkeli bakışlarında şimdi gururun resmi vardı.

Pelerinlerimizin şapkasıyla yüzlerimizi gizleyerek ara sokaklardan geçip gittik. Alkandros askerleri etrafı çeviremeden geldiğimiz ormanlık alana ulaştık. Yol üzerinde başka bir sorun yaşamamıştık. Pazar alanından çıkıp ormana girdiğimizde ancak gitmişti iksirin etkisi.

Buluşma noktasına geldiğimizde arabanın dışında sırtını yaslayarak bizi bekleyen Kuray anında doğruldu ve, "Şükürler olsun!" dedi. Biraz daha yaklaştığımızda gözlerini kıstı ve, "Ya da olmasın..." diye ekledi. "Her şey yolunda mı?"

"Çiçeği bulduk," dedim.

"Ve... Sapasağlam getirdiniz?"

Konuşmak yerine pelerinimin cebinden kutuyu çıkardım ve çiçeği Kuray'a gösterdim. "Evet, şükürler olsunmuş," dedi. Arabanın arka kapısını bizim için açtı.

"Peki bu haliniz ne?"

"Alkandros askerlerine yakalandık ve biraz daha burada oyalanırsak Karmela'ya dönemeyeceğiz Kuray," dedi Alaz. "Daha fazla soru sorma ve takip et."

Biz Liva'nın sürücü koltuğunda olduğu arabaya geçtik, Kuray da bizim getirdiğimiz araçtaydı. Liva, arabayı çalıştırmadan hemen önce elini yumruk yapıp bana uzattı. Yumruk yaptığım elimle yumruğuna karşılık verdiğimde, "Tebrikler," deyip önüne döndü. Soru sormadan arabayı çalıştırdı.

Araba toprak yolda ilerlerken Alaz dizlerimin üzerinde duran ellerimi tutup avcumu açmamı sağladı. Açık yaralardan akmaya devam eden kanları görünce yüzünün çeşitli yerlerindeki yaralara rağmen ilk kez acı hissediyormuş gibi gözlerini kıstı. Başparmakları avcumu sakin sakin okşarken, "Seni dahil etmemeliydim," dedi kendine kızar gibi. "Kaçmalıydın ve tek başıma mücadele etmeliydim."

"Aynen, ben de kaçardım arkama bakmadan," diye takıldım ona.

"Yaralıysan kaçmalısın. Kaçman gereken yerde kaçacaksın Efsun."

"Ölümcül yara almadığımın farkındasın. Avuçlarım kanıyor diye kaçacak değilim."

Uzatmadan sesli olarak nefes alıp verdi. "Bir süre kullanamayacaksın ellerini." Kaldırdı ve kanamaya devam eden iki avcuma da yavaşça dudaklarını bastırıp şifa saçan öpücüklerini kondurdu. "Gidince sarmalıyız yeniden." Liva'ya baktı. "Arabada sargı bezi var mı?"

"Olmalıydı," dedi Liva. Torpidoyu açtı, biraz karıştırdıktan sonra küçük, beyaz bir ecza çantası çıkarıp Alaz'a uzattı. "Baksana içine."

Alaz çantayı alıp fermuarını açtı. Başını eğince nemli saçları alnına dökülüyordu. Sağ gözünün hemen altında ufak bir kızarıklık oluşmuştu ve dudağının kenarında ufak, yuvarlak bir yara bulunuyordu. Benim için endişelendiğinde ayrı bir çekici olan kocamı tedavi etmem gerekiyordu, yalnız kalınca.

Çantanın içinden sargı bezini çıkardı. İksir tüplerini karıştırdı, minik bir tüpü bulunca, "Ağrıkesici," dedi. "İşe yarar."

Ağrı ya da acı hissetmiyordum ama kendini daha iyi hissetmesi için itiraz etmedim. Açık duran avuçlarımdaki kanı nemlendirdiği bezle temizledi, işaretparmağına döktüğü kremsi iksiri nazikçe avuçlarıma yaydı ve ellerimi, canımı acıtmaya korkarak sardı. Bunları yaparken Karan'ı öldürmek üzere olan Alaz Şahzade'den eser yoktu. Gün içerisinde nasıl olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın bana, en ufak ters

hareketinde düşüp parçalara ayrılacak bir porselen bebekmişim gibi davranıyordu.

"Sadece avuçlarımı sar," dedim sargıyı uzun tutacağını fark edince. "Parmaklarım serbest kalsın. Canım istediğinde sana dokunabileyim."

Parmaklarımın kenarlarında ve boğumlarında da irili ufaklı çizikler vardı ama dert değildi. En azından kanamıyorlardı. Söylediğimin hoşuna gittiğini suratında açan belli belirsiz gülümsemeden anladım. Söylediğimi yaparak sargıyı uzatmadı.

Hâlâ huzursuz göründüğünü fark edince tek elimi kaldırdım ve yüzüne uzatıp dudağına bulaşan kan lekesini sildim. Bakışları parmağımı takip etti. Parmak uçlarımla yanaklarını okşuyordum. "Sıkıntı yok Alaz. Çiçeği bulduk. Karan'ı ve muhafızlarını atlattık. Sarayımıza dönüyoruz. Sağ olarak."

Başını hafifçe çevirip yanağındaki parmak uçlarıma öpücük bıraktı. "Yine de Karan Alkan'ı öldürmeliydim."

"Yine de iyi ki Karan Alkan'ı öldürmedin," dedim yorgun argın gülümseyerek. Liva yola odaklanmış olsa da Alaz'a yaklaştım, dudaklarımı kulağına değdirdim. "Uslu bir çocuk olup beni dinlediğin için seni ödüllendireceğim. Diyeceksin ki: İyi ki öldürmemişim."

Yola bakmayı sürdürürken sertçe yutkundu. Göz ucuyla bana baktığında başını çeviren o oldu ve bu defa o yaklaştırdı dudaklarını kulağıma. "Üç çocuk sözünü duydum."

Gözlerimi kapatırken dudaklarımdan kaçan kıkırtıya engel olamadım. "O bir şakadan ibaretti," diyerek arabanın koltuğunda sola kayıp Alaz'dan uzaklaştım.

Ancak çok geçmeden beni kolumdan tutup yeniden kendine çekti. Kolunu omzuma atıp, "Benden kaçma Efsun," dedi sessizce. "Bırakmam seni."

Ellerimi beline dolayıp huzurla gözlerimi kapattım. Belim ağrıyordu, göğsüm ağrıyordu, avuçlarım sızlıyordu ama başımı göğsüne yasladığım an en etkili ağrıkesiciyi almış gibi yumuşuyor, gevşiyordum.

Odunsu kokusunu içime çekerken, "Bırakmasana beni," diye fısıldadım. Başımın tepesine kondurduğu öpücük, söz niteliğindeydi.

☽

Karmela'ya döner dönmez yaptığımız ilk iş süsen çiçeğini kutusuyla birlikte odamızdaki kasaya koymak oldu. Yersel Karlık'a çiçeği vermeye

şu sıralar gidemezdik çünkü etrafta dolaştığımız biliniyordu ve her yerde didik didik aranıyorduk. Gün geçip biraz daha ortam sakinleştiğinde saraydan yeniden çıkacaktık. Çok yorulmuştuk ama dinlenmeye vaktimiz yoktu maalesef. Uyuyabildiğimiz birkaç saatte başımı Alaz'ın göğsüne yaslayabiliyorsam ancak dinlendiğimi hissediyordum.

Omzuma yeniden dikiş atılmıştı, odaya geçtiğimde sıcak bir duş almıştım. Sonra da birlikte yatağa girip uyumuştuk. Hava değişimleri, dondurucu soğuk, aynı gün içerisinde birçok yaratıkla mücadele etmek derken epey yorulmuştuk ve tek istediğimiz o an için birbirimizin varlığının farkına vararak sıcacık bir uykuya dalmaktı. Çok geç olmadan bu isteğim gerçekleşti.

Tenimde hissettiğim dudakların etkisiyle gözlerimi araladığımda odanın içi henüz aydınlanmış değildi. Kısık bakışlarla dudaklarını boynuma, yanaklarıma, dudaklarıma değdiren Alaz'a bakarken gülümser gibi oldum. Gülüşümden öptü beni. "Günaydın," diye mırıldandım uyandırma seremonisini beğendiğimi belli eden sesimle.

Tek eliyle belimden tutmaya devam ederken dudaklarını yanağımdan ayırmadan, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok öpülesi uyuyordun."

"Hadi ya..." dedim gözlerimi açmadan. "Dayanamadın mı yani?"

"Dayanamadım," dedi. "Dayanılmazsın."

Yutkundum. Geri çekildiğinde sargılı ellerimi kaldırıp parmak uçlarımla sakalsız yanaklarına dokundum. "Daha sakin görünüyorsun."

Başını çevirip parmak uçlarımı öptü. "Değilim," deyip burnunun ucunu burnuma dokundurdu. "Sakinleşmeye çalışıyorum. Gözüme uyku girmedi Efsun, Karan'ı öldürmeliydim. O şerefsiz... Yaşamayı hak etmiyor."

Bu defa ben doğruldum ve Alaz'ın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ama biz birlikte yaşamayı hak ediyoruz. Birlikte sıkıntısız bir hayatı hak ediyoruz. Bunun için mücadele ediyoruz. Buna sahip olacağız."

"Seninle gün boyu odamızdan çıkmayacağımız bir ana ışınlanmak istiyorum," dedi alnını alnıma yasladığında. "Seni gün boyu esir alayım, tek işim sen ol istiyorum. Tek işin ben olayım istiyorum. Efsun... Sana doyamıyorum."

"Biliyorum, bağımlılık yaparım," dedim arsızca gülümseyerek.

Gülüşüm ona da bulaştı. Yanağımı uzunca öptü ve alnıma da bir öpücük bıraktıktan sonra, "Ödülümü ne zaman vereceksin?" diye sordu.

"Ne zaman istersin?"

Hiç düşünmeden, "Eğitimden döndüğümde," dedi. "Güzel bir karşılamaya hayır demem."

"Yapılsın o zaman," diye mırıldandığımda gözlerindeki tutkulu yansımaları seçebildim.

"Yapılsın," diye karşılık verdi ve tekrar öptü.

Ardından yatakta sağa kayıp kendini sırtüstü bıraktı. "Dorsa uyanmış," deyince kaşlarımı kaldırdım heyecanla. Alaz yataktan kalkarken ben dirseklerimin üzerinde doğrulup onu izledim. Gardırobu açtı, yeni bir tişört çıkardı.

"Ne ara?" dedim şaşkınca.

"Gece. Haberi geldi ama seni uyandırmak istemedim. Çok güzel uyuyordun."

Güneş henüz doğmadığına göre haberin üzerinden çok da geçmiş olmasa gerekti. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp, "Konuşabiliyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi yeni yeni açılan sesiyle. "Halsiz ama konuşabiliyor. Ailesiyle görüşmüş bile."

"Harika!" deyip yataktan bir hışımla kalktım. Bunu yaparken dünkü dövüş maceralarından dolayı ezilen kaslarım sızladı ve acıyla tısladım. Birkaç gün bu ağrıları çekeceğim belliydi.

"Dikkatli ol Efsun," dedi Alaz, canımın acımasını göz ardı etmeyerek. "Yoksa değil birkaç gün eğitimlere katılamamak, odadan çıkamayacaksın."

Arkadan beline sarılıp gövdemi sırtına yasladım, "Olmazsam beni odaya mı kilitlersin?" diye sordum.

Başını çevirip önce gözlerime ardından dudaklarıma sonra tekrar gözlerime baktı. "Fena fikir değil."

Gülerek gözlerimi kısıp, "Çok beklersin," dedim ve boynunu öpüp geri çekildim.

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya ilerlediğim sıra arkamdan, "Çok beklersin, dediğin hiçbir şey için çok beklemedim," dedi keyifli bir ses tonuyla.

Banyoya girdim ama kapıyı kapatmadan iki elimle tutup aralığından ona baktım. "Bir şey için bekledin." Ona öpücük attım.

Tutkulu bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı. "Ve şimdi o şeye de sahibim."

İçim kıpır kıpır olsa da dışımdan ona sevimli bir şekilde yüz buruşturdum, gülüşüm dudaklarına bulaşıcı bir hastalık gibi yayıldığında onu güldürmenin verdiği mutlulukla banyoya girdim ve kapıyı kapatıp rutin işlerimi hallettim.

Odadan Alaz'la çıktım. Dorsa'nın odasına geldiğimizde babasının ve kardeşlerinin genç kızın hasta yatağının hemen çevresinde olduğunu gördüm. En küçük kardeşi Dorsa'nın omuz hizasında oturuyordu, işaretparmağı Dorsa'nın avcunun içindeydi ve Dorsa kız kardeşinin elini öpüyordu. Uzun zaman sonra hepsi çok mutlu görünüyordu.

Boğazımı temizleyerek odaya girdiğimizin sinyalini verince bize baktılar.

Tebessüm ettim. Yanlarına ilerlerken, "Geçmiş olsun," dedim. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri doldu, kirpiklerini kırpıştırıp yutkundu ardından, "Efsan..." dedi hayranlık ve minnettarlık taşan sesiyle. Kendi kendine başını sallayıp düzeltti. "Efendimiz." Alaz'a baktı. "Efendilerimiz."

Bakışlarından, içinde olduğu hayatın rüya çıkmasından korktuğu anlaşılıyordu. Etrafı korka korka, çekine çekine inceliyor ve birinin kendisini dürtüp uyandırmasından ürküyordu sanki. Başucuna ulaştığımızda, "Dorsa," diye karşılık verdim. Bana uzattığı elini sargılı iki elimin arasına aldım tüm samimiyetimle. "Nasılsın?"

Dolu gözleriyle beni incelerken, "Hiç yeniden bu kadar iyi olacağımı düşünmezdim," dedi fısıltıyla. Güç konuşuyordu. "Ben, aylarca bir toprağın altına gömülü olarak yaşıyordum, başka bir bedenin içine hapsolmuş bir tutsaktan ibarettim." Öksürdü. "Bana yeniden hayat sundun."

Sağ elimle tuttuğum elini pışpışladım. "Kendini sen kurtardın Dorsa, ben bir şey yapmadım."

"İçimde bağırıp duran sesi duymama yardımcı oldun," dedi tüm içtenliğiyle. "Adımın Dorsa olduğunu hatırlattın bana... Efsan, yani efendimiz... Sen... Bir mucizesin."

Konuşurken kendini kastığını hissettiğimde, "Yorma kendini," dedim. Küçük kız kardeşi bana ablasını andıran çakmak çakmak gözlerle bakarken tek elimi Dorsa'dan ayırıp güzel çocuğun pofuduk yanağını okşadım. Tatlı tatlı gülümsedi.

Dorsa'nın babasına baktım. "Siz nasılsınız?"

"Kızım ortaya çıktığından beri çok daha iyiyim," dedi adam. "Hastalığımın tüm izleri bir anda silinip gitti sanki."

Tebessüm ettim. "Ne mutlu..."

"Öyle... Çok yaşayın efendim," dedi adam. "Bundan sonra görüp göreceğiniz tek şey zafer olsun."

"Hep birlikte," diye karşılık verdim.

"Eğitimlere katılabilecek miyim?"

Dorsa'nın sorusuyla tekrar ona döndüm. "Henüz iyileşmedin."

"Şifacı birkaç güne toparlayacağımı söyledi. Karmela askeri olabilecek miyim? Daha önce raganaydım diye beni bundan mahrum etmezsiniz, değil mi?"

"Elbette etmeyiz ama sen..." deyip gözlerimi kıstım. "Büyük bir iç savaş atlattın. Psikolojik olarak daha iyi olmanı bekleyebiliriz. Yeterli sayıda askerimiz var."

"Hayır, lütfen..." dedi Dorsa, neredeyse ağlayacaktı. "Ben yıllarca bu anların hayalini kurdum. Bir gün gelecek, kurtarıcımız ortaya çıkacak ve biz hep birlikte tüm evrene karşı mücadele edecektik. Hayalim gerçek oldu ve bu savaşta en ön safta yer almazsam ölüm benim için yaşamaktan daha onurludur. Lütfen, beni bekletmeyin."

Bu arzusu neredeyse gözlerimi dolduracaktı. Bir yaratığın bedenine hapsolmuş, aylarca insan sıfatından mahrum kalmıştı ve şimdi de tüm bunları kapının dışında bırakarak tüm tehlikeleri göze alıp askerlik yapmak istiyordu. Bizim için savaşmak, mücadele etmek istiyordu. Söylediklerine duygulanmadan edemedim. Ne yanıt vereceğimden emin olamayarak isteğini Alaz'a iletmek için yanımda duran eşime baktım.

Başını eğdi. "Şifacı onayı verir vermez kaydını yaptırıp eğitimlere başlayabilirsin. Ordumuz, senin gibi cesur bir askeri içinde barındırmaktan şeref duyacaktır."

Alaz'ın söylediklerileriyle birlikte Dorsa'nın güzel yüzünde mutlu bir gülümseme canlandı. Dolan gözlerinden bir damla yaş süzülürken, "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," dedi.

Duygusallığına içtenlikle tebessüm ettim, bir an önce iyileşip aramıza katılmasını istedim içten içe.

Tam iyileşmediğini bildiğimden onu daha fazla yormamak adına hasta ziyaretinin kısası makbuldür, diye düşünerek Alaz'la birlikte odadan çıktım.

Boran, bizi takip etmiş bizimle birlikte çıkmıştı. Biz uzaklaşamadan, "Efendim," diyerek durdurdu. Arkamızı dönüp Boran'a baktık.

Mahcubiyetle bakıyordu. İki elini önünde birleştirdi, dudaklarını birbirine bastırıp derdini nasıl anlatacağı konusunda düşündü biraz. Her ne söyleyecekse utanıp çekiniyordu belli ki.

"Söyle Boran," dedim onu bu dertten kurtarmak amacıyla.

Boğazını temizledi. "Biliyorsunuz, ablam uzun zamandır kayıptı," dedi. Yeniden durdu, soluklandı. "Önce bizi terk ettiğini sonra öldüğünü düşündük. Doğrusu bu ya, döneceğine dair zerre umudumuz kalmamıştı. Derken tüm umutlarımızın tükendiği bir gün güneş gibi doğdu ailemizin içine tekrar. Ablamın dönüşü hepimizi düşündüğünüzden fazla mutlu etti. Özellikle babamı..."

Dişlerimi göstermeden hüzünle gülümseyip omzuna dokundum. "Bizi de öyle."

Boran da tebessüm etti. "Efendim, beni yanlış anlamazsanız eğer... Biz... Ailecek... Ablam için bir şey yapmak istiyoruz." Kaşlarımı çattım. "Bir kutlama yemeği. Sadece bir akşam, onun dönüşünün bize nasıl mutluluklar bahşettiğini gösterecek bir kutlama yemeği. Tüm Karmela halkının katılacağı türden bir yemek." İç çekti. "Önce Bayan Mehsa'yla konuştum ve... Eğer Barın'a sorulsaydı kesinlikle kabul ederdi, dedi."

Biliyordum. Barın, hayatımıza devam etmemizi istiyordu. Onu unutmadan ama kendimizi yıpratmadan da. Boğazıma bir yumru oturdu, aklıma her geldiğinde böyle olacaktım. "Tabii, siz yine de olmaz, derseniz aile arasında yaparız geçer gider."

Alaz, bakışlarıyla kararı bana bıraktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra konuştum. "Halkımız son zamanlarda çok yoğun şeyler yaşadı, biraz dinlenip iyi vakit geçirmek herkes için iyi olabilir. Bazen... Sağlam bir nefese ihtiyaç vardır. İyi düşünmüşsün Boran, tüm Karmela'yı kutlama yemeğinden haberdar edebilirsin. Dorsa için her şey sınırsız. Benim iznim var."

"Efendim," dedi Boran, büyük bir minnettarlıkla gülümsedi. "Efendim," diye yineledi. "Çok, çok teşekkür ederim."

Önemli değil, dercesine tebessüm ettim. Söyleyecekleri bittiğinde Boran başını eğerek reverans yaptı ardından bize arkasını dönmeden gerileyip şifahanenin kapısını açtı, tekrar başıyla selamlayıp içeri girerek bizi yalnız bıraktı.

Koridorda yürürken gözlerimi Alaz'a iliştirdim ve, "Kabul etmekle iyi yaptım, değil mi?" diye sordum.

"İyi yaptın güzelim," diyerek onayladı beni. Kahvaltı salonuna doğru gidecektim ki Alaz, "Önce dışarıya çıkacağız," diye bilgilendirdi

beni. Kaşlarımı çattığımda ekledi. "Tüm askerlerimizin bahçede toplanması konusunda emir verdim. Dünkü casusluk olayından sonra hepsiyle güzel bir konuşma yapmak gerekiyor."

Olayları unutmaya çok meyilliydim. Haklıydı, dünkü yakalanışımızın esas sebebi bizi yarı yolda bırakan askerimizdi ve kalanlarla etkili bir konuşma yapılması şarttı. Alaz'ın bu konunun da üstesinden geleceğine dair şüphem yoktu. Birlikte sarayın bahçesine çıktık.

Kuray, Liva, Mehsa, Bars ve Amber askerlerin ön tarafında bizi bekliyorlardı. Herkes oldukça resmi giyinmişti ve havada gerginlik bulutundan yayılan zehirli gaz dolaşıyordu. Muhafızlar biz merdivenlerde görünür görünmez hazır ola geçip toplu halde selam nidası çıkardılar. Basamakları bitirdiğimizde karşılarına geçtik, Mehsa'yla bakışlarımız buluştuğunda birbirimize gözlerimizi kapatıp açarak selam verdik. Alaz, kollarını arkasında birleştirerek ateş saçan gözlerle Karmela askerlerine baktığında ben de sessizce yanında duruyordum.

Çenesini kaldırdı biraz ve söylediği ilk söz, "Size, son defa tercih hakkı sunuyorum," oldu. "Hayatınız kararabilir. Bundan sonra hiç günyüzü görmeyebilirsiniz. Bedeniniz parçalara ayrılabilir ya da ansızın sevdiğinizin, saydığınızın, ailenizden birinin cesediyle karşılaşabilirsiniz. Ölebilirsiniz, olur da hayatta kalırsanız bir ömür tutsak edilir, çeşitli cezalara maruz kalırsınız. Bunların hepsi, yaşanması yüksek ihtimaller." Dişlerini sıkınca çenesi kasıldı ve hatları belirginleşti. "Ben, bu ihtimallerin onda birine dahi dayanamam, diyen varsa şimdi elini kaldırıp bir daha dönmemek üzere Karmela'dan ayrılabilir."

Derin bir sessizlik oluştu. Karşımızda dizilen askerlerde en ufak kıpırdanma oluşmadı. Duyulan tek ses gökte süzülen bir kuzgunun kanatlarını çırparak üç dört kez gaklamasıydı. Alaz gözlerini kısarak bakışlarını daha kararlı bir hale getirdi, burnundan nefes alınca burun kanatları iki yana açıldı. "Madem ayrılmak isteyen, pes eden yok..." dedi tane tane. "O zaman aklınızı başınıza devşirin ve ölümü göze alarak direniş gösterin!" diye kükredi âdeta. Ses tonu beni bile ürpertmişti. "Ölümü. Göze. Alarak. Burada hiçbirimiz sadece kendimiz için mücadele etmiyoruz. Geleceğimiz için çabalıyoruz. Önemli olan beden gücü değil, iradeni de sağlam tutabilmektir aynı zamanda. Daha ölüm gelmeden canından geçmeyen, burada fazlalık yapmasın! Ben, burada yaşayan bir ceset istemiyorum!"

Başını hafifçe Kuray'a çevirdi. *"Getirin,"* emrini verdi sessizce.

Kuray da arkasını dönüp iki muhafıza başıyla işaret verdi. Muhafızlar Kuray'ın emrini anında onaylayıp arkalarını dönerek ilerledile

Çok geçmeden iki muhafız kollarından tuttukları, yarı çıplak bedeni sürükleyerek getirdiler. Biraz dikkatli bakınca bu hırpalanmış, vücudunun her yerinde çeşitli çürüklerin, irili ufaklı açık yaralar ve morlukların bulunduğu cansız bedenin dün bizi ifşalayan muhafızımız Teber olduğunu anladım. Kesilen boynu ve kopmak üzere olan başını görünce neredeyse midem ağzıma geldi.

"Teber dün, kendi canı uğruna topraklarından, emellerinden, özgürlüğünden, sizden, geleceğinden vazgeçti. Düşmana sığınarak yaşayabileceğini sandı. Ancak biz ortaya çıkar çıkmaz ilk öldürülen o oldu. Katledildi," dedi Alaz çok normal bir olayı anlatıyormuş gibi. Tüylerim diken diken oldu. "Düşman sizi yaşatmaz. Bu topraklar, yüzyıllardır magloları lanetli olarak görüyor. Bu, bir ihanetle değişmez. Bize ihanet ettiğiniz an, sonunuz Teber'den farksız olamayacak." Göz ucuyla Teber'i kontrol etti. "Teber'in cesedi üç gün boyunca utanç meydanında duracak, bakın da ibret alın diye. Sonra alelâde, hiçbir vasfı olmayan bir alanda toprağa gömülecek. İhanet etmemiş olsaydı şimdi onun yeri kahramanlar mezarlığı olacaktı. Bir kahraman olarak anılacaktı, casus ya da korkak olarak değil."

Haklıydı. Teber, kendine yazık etmişti. Ancak daha büyük bir ihanetten önce böyle bir olay yaşanmış olması bizim için iyiydi belki de. Hiçbir anlatılan, yaşanmışı kadar etki bırakmazdı kişide.

"Şimdi, madem burada durmak istiyorsunuz, korkak bir casus olarak değil de kahraman olarak anılmayı seçin. Bunu göze almayan varsa tam şu an bize arkasını dönüp Karmela'dan sonsuza dek ayrılabilir!"

Herkes ölesiye sessizken ortalardan bir asker elini yukarı kaldırıp gür sesiyle "Dün, bugün, yarın, daima," diye seslendi. "Bizim için her koşulda Karmela!"

Adamın sözleri biter bitmez yüzlerce asker tıpkı onun gibi ellerini kaldırdı. Bu defa hep birlikte çok daha gür bir sesle aynı sözleri dile döktüler. "Dün, bugün, yarın, daima... Bizim için her koşulda Karmela!"

Öyle duygu yüklü bir andı ki gururdan gözlerim doldu, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme can buldu. Bugün, o an belki de ilk kez bu kadar net kendimize ait bir krallık kurduğumuzu, bir olduğumuzu ve ne olursa olsun hep birlikte canla başla mücadele edebileceğimizi hissettim. Sonu nasıl biterse bitsin, bu savaş sona erdiğinde verdiğimiz mücadele görülmeye, bilinmeye, dillerden dillere aktarılmaya değer olacaktı.

Akşam yemeğinde hep bir aradaydık. Karan'dan kurtuluşumuz ve Yersel Karlık'ın yanına gitmek için saraydan ne zaman nasıl çıkabileceğimiz konuşuldu tekrar tekrar. Liva bizim için hızlı ve güvenli bir rota oluşturacaktı sonra bize yine gizlene gizlene bir yolculuk görünüyordu. Bu defa yüzümüzü gizlemeyecektik ama çok daha fazla dikkatli olmamız gerekiyordu. Etrafın izci muhafızlar tarafından didik didik edildiğine şüphe yoktu, ormanlar muhafız kaynıyordu hiç şüphesiz.

En azından neyin peşinde olduğumuzu bilen yoktu.

"Ne konuşmaydı ama," dedi Kuray çatalına aldığı lokmasını ağzına atarken. "Baş muhafızlardan olduğumu bilmesem hüngür hüngür ağlayacaktım yemin ederim. Alaz, kadınlı erkekli herkesi düşürdün yine kardeşim. Neredeyse âşık olacaktım, dedim dur, sen kızları seviyorsun ve Alaz sahipli."

Ağlanacak halime gülümsedim. Ne yazık ki haklıydı söylediklerinde. O konuşmadan sonra gün boyu sarayın hizmetlileri dahi –yaş fark etmeksizin– Alaz'a hayran hayran bakıp duruyorlardı. Yanlarında olmama rağmen beni görmüyorlar ancak boğazımı temizleyip uyarıcı bakışlar attığımda kime baktıklarını hatırlayıp hemen işlerine dönüyorlardı. Zor bir gündü benim için, her anlamda.

"Kuray gerçekten merak ediyorum." Alaz kristal bardağındaki suyu dudaklarına götürüp bir yudum içti. Suyun kalıntılarını dudaklarıyla temizledikten sonra yutkundu ve âdemelması hareketlendi. "Yatmadan önce ertesi gün nasıl bir zevzeklik yapsam da Alaz'ın tüm huzurunu kaçırsam, diye düşünüyor musun yoksa spontane mi gelişiyor?"

Neredeyse kıkırdayacaktım. Sargılı ellerimle tuttuğum bardaktan ben bir yudum aldım bu defa.

Kuray, Alaz'a kınarcasına baktı. "Seni de övmeye gelmiyor."

"Övme Kuray," dedi Alaz yorgun bir sesle. "Beni sen övme."

"Dorsa için yapılacak kutlamadan haberiniz var mı? Herkes katılıyor, değil mi?"

"Benim bünyem kaldırmaz," dedi Liva. Boş tabağını kenara itti. "Kendime ıssız bir yer bulup biraz kafa dinlerim muhtemelen."

"Yapma ama," dedi Amber. "Belki bir dans ederdik. Kafa dinlemek için vakit bol. Bazen tüm sıkıntıları bir kenara atıp biraz kafa dağıtmak gerekir."

"Liva'cık kafasını bu şekilde dağıtmaz pek," diye araya girdi Kuray ve dikkatimizi kendinde topladı. "Onun için sessizlik ve etrafta kimsenin olmaması en iyi kafa dinleme yöntemidir, değil mi tatlım?"

"Yalnız tatlım, demezsek," diye bozdu onu Liva. "Tik oldu, tüylerim diken diken oluyor senden öyle şeyler duyunca."

Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta, yanakları bir miktar pembeleşmişti bile.

"Çok etkileniyorsun, değil mi?" diye sordu Kuray. Anlaşılan bugün epey formundaydı.

"Çok," diye karşılık verdi Liva abartılı bir sesle kelimeyi uzatarak. "Heyecandan ne söyleyeceğimi bilemiyorum, kalbim!"

"Belli oluyor," deyip sırıttı Kuray. Atışmaları hoşuma gidiyordu doğrusu, birbirlerini kırmadıkları zamanlarda.

Amber, boğazını temizleyerek araya girdi. Başını biraz eğip Kuray'la Liva'nın bakışmasını böldü. Yüzünü Liva'ya çevirip, "O halde ben de sana eşlik edeyim," dedi. "Çünkü esas kutlama senin yanında olmaktır bana."

Bu adam kesinlikle bir kadına nasıl yürünmesi gerektiğini biliyordu. Kuray'ın Amber'den ders alması gerekiyordu. Ama ben yine de Kuray ve Liva'cıydım; bu aşkın geçmişe dayalı bir temeli vardı sonuçta, Liva uzun zamandır farkında olsa da Kuray geç fark etmişti ve ne zaman patlayacaktı merak ediyordum.

Kuray, işaretparmağıyla Amber'in omzuna dokundu. "Dostum, tek kalmak istediğini söyledi. Yanma birini isteseydi kutlamaya katılmak yerine benimle takılır mısın, derdi, değil mi?"

Liva başını eğip Amber'den göremediği Kuray'a baktı. "Bana soruyor, sen niye giriyorsun araya?"

"Benden etkilendiğin için dilin tutuldu ya, konuşamazsın şimdi sen. Yardımcı oluyorum, şekerim."

Liva, sabır çeker gibi gözlerini kapatıp açtı. Ardından, "Doydum ben," dedi. "Harita üzerinde çalışacağım. İyi geceler size."

"Ben de kalkayım," dedi Amber.

Kuray ona ters ters bakıp, "Aman sen eksik kalma," diye geveledi ağzının içinde. Amber'e karşı çok öfkeliydi ve ona duyduğu bu öfke Liva'ya olan aşkının gün yüzüne çıkmasına sebep olacakmış gibi görünüyordu. En azından benim düşüncelerim o yöndeydi.

"Mehsa." Bars, Mehsa'ya yöneldiğinde ben de ilgimi o ikiliye verdim. Mehsa'nın suratı beş karıştı ve masaya oturduğumuzdan beri tek kelime etmemişti. Bars, eliyle Mehsa'nın sırtını okşayıp, "İyi misin?" diye sordu.

Mehsa yutkunarak başını olumsuz anlamda salladı. "Değilim, midem bulanıyor. Başım da dönüyor sanki biraz."

Hemen endişe yerleşti çehreme. Telaşlanarak oturduğum yerde dikleştim ve hiç dokunmadığı tabağına baktım. "Canım, neyin var?" diye sordum. "Yemeğine de dokunmamışsın."

"Halsiz uyandım bugün. Yemek de ağır geldi, kokusu bile midemi bulandırıyor."

Bars omzunu sıvazladı eşinin. "Şifahaneye gidelim."

Mehsa başını hayır, dercesine salladı. "Odamıza gitmek istiyorum. Biraz uyumam gerekiyor."

"Daha kötü olursan?"

"Daha kötü olursam şifacılardan birini çağırırız," dedi Mehsa ve ayağa kalkmak için hareketlendi ama sızlanarak gözlerini yumdu.

Bars, hemen ayaklanıp destek oldu ona. "Tutun bana," dedi içinden telaş akan sesiyle. Mehsa kolunu omzuna attığında Bars bakışlarını bizden kaçırıp Mehsa'yı tek hamlede kucağına aldı. Mehsa'nın başı göğsüne yaslandığında saçlarına bir öpücük kondurdu. Bize, "İyi geceler," dedikten sonra eşiyle birlikte yemek odasından çıktı.

☽

Kapkaranlık bir odanın içindeyim. Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum. Ama karanlıktan korktuğum için aldığım nefeslerim ağırlaşmaya başlamasından, uzun bir süre olduğunu fark edebiliyorum. Etrafta görüşümü aydınlatacak tek bir ışık yok. Soğuk, ıslak bir zeminde oturuyorum. Burnuma dolan metalik kokuyla birlikte avcumu kaldırıyorum ve ıslaklığın su değil de kan olduğunu fark ederek irkiliyorum.

Bir kan göletinin üstündeydim, zemine değen tok damla sesine göre kan akmaya devam ediyor. Hemen ayağa fırlıyorum, ben kalkınca bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve ayışığının solgun haresi odanın içine düşüyor. Çıkış yolu bulmanın sevinciyle ilerlemekteyim. Kapıyı açıp çıkmadan evvel temkinli bakışlarla dışarıyı kontrol ediyorum.

Burası, Karmela.

Saray yıkılmış, yerde yüzlerce ölü beden, parçalanıp etrafa savrulan uzuvlar var. Metalik kan kokusunun oradan geldiğini anlayarak öğürüyorum, içimde yüreğimi parçalayacak kadar güçlü bir acı beliriyor. Çığlık atmak, haykırmak istiyorum.

Bu gördüklerim gerçek olamaz.

Olamaz.

Acı, gözlerimi sızlatıyor, dişlerimi sıkıyorum ve nihayetinde güçlerimi savurmak için ellerimi iki yana açıyorum. Sağlam kalan kısımları mağlubiyetin verdiği feryatla ben yıkmak istiyorum.

Ancak ben bunu yapamadan karşımda bir sis bulutu beliriyor. Dumanların arasında bir karanlık... Bu karanlık içimi sıkıyor, kanım kaynıyor, aldığım soluklar beni daha fazla rahatsız ediyor.

"Bu senaryo, sana tanıdık geliyor mu?"

İçime işleyen, tüylerimi diken diken eden bu sesi tanıyorum.

Lukifer İdmon.

Büyük bir kararlılıkla sadece siyah bir siluetten ibaret olan yansımasına bakıyorum. "Seni öldüreceğim."

Kulaklarımı tok bir kahkaha sesi esir alıyor. Kahkaha, zihnimin her bir köşesinde deli dehşet yankılanıp beni rahatsız ediyor. "İçinde benim güçlerimi taşırken beni öldürebileceğini mi sanıyorsun cidden?"

"Bu güçler sana ait değil," dedim büyük bir kararlılıkla. "Benim içimde yaşıyor. Benimle büyüyüp benimle şekil alıyor."

"Ve nihayetinde ait olduğu kişiye gelecek. Tarafımda olmalısın. İşte o zaman, gücün esas hazzını tadacaksın. Bana teslim ol. Yap bunu."

Bu defa kahkaha atan ben oldum. "Tarafında olmak mı? Ben bu güçle, seni yok edeceğim. Geriye şu cılız siluetin bile kalmayacak."

Lukifer'in kahkahası tekrar doldurdu etrafı, yankılandı yıkık dökük krallığımın sokakları arasında. "Beni yok edeceğini düşünürken yanındaki adamı lanetime gömeceksin. Tıpkı, annene babana yaptığı gibi. Ne yazık!"

Dişlerimi daha da sıkarak, "Öyle bir şey olmayacak," dedim.

"Hiç ağzından kan geldi mi? Burnundan ya da kulağından?" diye sordu.

Soru karşısında afalladım. Alaz'la gerçekleştirdiğimiz son eğitimde durduk yere burnu kanamıştı. Bu beni ölesiyle tedirgin etmişse de Alaz önemsememiş, hiç üstünde durmamıştı.

Lukifer, sessizliğimi olumlu bir yanıt olarak algıladı. "Demek, lanet etkilerini göstermeye başladı."

"Dinleme," diye uyardım kendimi. Dinlememeliydim. Beni etkilemeyi deniyordu. Sıradan bir burun kanamasının lanetle falan hiçbir alakası yoktu.

"Lanet, etkilerini en çok senin üzerinde gösterecek, Lukifer İdmon," dedim. "Yok olacaksın."

"Sen yaşadığın sürece hep yaşayacağım," dedi. "Biliyorsun, tüm evren biliyor, sen ölmeden ben ölmem. Bu imkânsız. Beni ortadan kaldırmak istiyorsan kendin ölmelisin. Maalesef."

Bir yolunu bulacağız, diye geçirdim içimden. Seni ve evrene yaydığın bu pisliği temizlemenin başka bir yolunu bulacağız.

"Sözlerimi unutma," dedi. "Bana gel ve karanlığımın tadını çıkar." Etraf bir anda tamamen griye büründü.

Dehşet içinde gözlerimi açtığımda başım, tüm gece kafamın iki yanında hoparlör varmış da çalan yüksek sesli müziğe gece boyu maruz kalmışım gibi zonkluyordu. İki kaşımın ortasında etime bağlı bir ip vardı da bu ip canımı acıtmak isteyen biri tarafından çekiliyor, gerildikçe geriliyordu sanki. Alnımda fena bir basınç vardı, kulaklarım uğulduyordu.

Bunların hepsinin, kâbusun etkisi olduğunu biliyordum.

Aslında başta her şey iyi gitmişti. Uykumun ilk saatlerinde deliksiz uyuyordum, Alaz'ın kokusunu bilincim kapalı olsa dahi alıyordum, gece boyu belli aralıklarda yatıştıran dokunuşlarını hissetmiştim. Fakat uyandığımda yanımda yoktu.

Muhtemelen o dehşet veren kâbusu bu kadar derinden hissetmemin sebebi yanımda olmayışıydı. Onunla uyurken zihnim garip bir şekilde korunuyor ve zerre kötü rüyalar uğramıyordu aklımın tenha köşelerine.

Ellerimi kaldırıp şakaklarımı ovuşturdum. Terlemiş, su içinde kalmıştım. Lukifer yine gecemi darmaduman etmeyi başarmıştı. Alaz hakkında söyledikleri, burun kanaması olayı...

Yutkundum.

O olay beni fazla etkilemişti ve gördüğüm saçma sapan bir kâbustan ibaretti. Gerçekten Lukifer'le konuşmamıştım. Rahatsız olmam gereken bir durum yoktu.

Son cümleyi aklımda birkaç kez tekrar edip kendimi yatıştırmayı denedim.

Elimi uzatıp komodinin üstünde duran saati çevirdim.

07.17

Alaz uyanıp yataktan kalkalı iki saatten fazla olmuştu. Burada hayat sabahın beşinde başlıyordu. Bir süre ellerimi kullanamayacağım için beni rahatsız etmemek için uyandırmamıştı muhtemelen. Tabii, uykumun can yakıcı bir kâbusa dönüştüğünden haberi yoktu.

Ne güzel, diyordum işte, kâbus. Gördüklerim yalnızca kâbustan ibaretti. Gerçekle alakası olmayan, bilinçaltımın oyunu olan kurgulardı hepsi. Alaz'a zarar verdiğim yoktu.

Yatışmadım.

Alaz'ı görmek istiyordum.

Alaz'ı görmek, ona sarılmak, onu kalbime saklayıp hiç çıkarmayacak şekilde sarmak, kokusunu solumak ve güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Beni şimdi sadece Alaz'ı görmek yatıştırabilirdi.

Hafiften doğrulduğumda muhtemelen gece uyurken dönüp durduğumdan geceliğimin düşen askılarını düzelttim. Yataktan kalktım ve banyoya girdim. Havanın soğukluğuna aldırış etmeden soğuk suyu açtım, dakikalarca altında durdum.

Üzerime siyah bir kazak giyinip kazağı altımdaki siyah *palazzo* pantolonun içine koydum. Gümüş tokalı siyah deri bir kemer takıp saçlarımı enseden sıkıca topladım. Biraz makyaj yaptım ve Alaz ters giden bir şeyler olduğunu sanmasın diye kâbusun yüzüme yansıyan tüm etkilerini yok etmeye çalıştım. Ruhsuz bakışlarımı saymazsak aynadaki yansımamda güne iyi başlayan, bakımlı bir kadın görüyordum. Derin bir nefes alıp bilincimi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeyi deneyerek dışarı çıktım.

Sarayın erkekleri ve kadınları dövüş talimindeydi. Bakışlarım birbirlerini alt etmeye çalışan kalabalığın arasında dolanıp durdu, nihayetinde dövüşen iki erkeği komutlarıyla yönlendiren Alaz'ı buldum. Onu rahat izleyebileceğim bir banka oturdum ve gözlerimi üzerine diktim. Altında siyah kot pantolonu vardı, gövdesiyse çıplaktı. Arada sırada kendisinin de dövüş eğitimi yaptığını nemlenen vücudundan anlamıştım.

Yaşıyordu ve iyiydi.

Her şey yolundaydı.

Metrelerce ötemde olmasına rağmen kalbimi serseme çeviriyordu.

Ben hayran hayran onu izlerken bir anda başını omzunun üzerinden çevirdi, bakışları benimle buluştu. Aşk dolu harelerini görünce dudaklarım belli belirsiz bir gülüşle selam verircesine kıvrıldı.

Selamımı bana göz kırparak aldı. Ardından zihnime konuştu. *"Erkencisin."*

"Uyku tutmadı. Alışkanlık."

"Direkt buraya mı geldin? Kahvaltı yap."

Gözünde her zaman kırılmak üzere olan bir porselen bebektim.

Geçmişi hatırlayarak gülümsedim ve, *"Ben de karnından önce gözünü doyuranlardanım,"* diye karşılık verdim.

Alaz da bir zamanlar bana söylediği bu sözü hatırlamış olacak ki dişlerini göstererek güldü.

Askerlerden biri ona bir şey sorunca Alaz'la olan göz temasımız kesildi. Bozuntuya vermeden muhafıza döndü ve sorulan soruya büyük

bir ciddiyetle cevap verdi ardından dikkatini eğitime yoğunlaştırdı. Oturduğum yerden kalkmadan; Alaz'ın dikkatini bozacak bir hareket yapmadan öylece izledim onları. Arada sırada bakışları beni buluyor, hâlâ onu seyredip seyretmediğimi yokluyordu. Hiç sıkılmadan doya doya izledim onu.

Yaklaşık bir yarım saat sonra Arzen geldi, elinde bir tepsi ve tepsinin içinde bol domatesli, hindi fümeli sandviçle portakal suyu vardı. Tepsiyi bana uzattığında, "Bu da nereden çıktı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Efendi'miz Alaz söylemiş, muhafızlardan biri iletti bana da. Efendim, o kadar savaşıp çalışıp didiniyor, yoruluyorsunuz. Kendinize daha iyi bakın lütfen, sizin en ufak rahatsızlığınız koca bir krallığı etkiliyor. Kendiniz için değilse bile, bizim için."

Portakal suyunu alıp oturduğum banka, sağ bacağımın yanına koydum. "Haklısın," dedim sandviçimi de alırken. "Gelecektim birazdan kahvaltıya. İzlemeye dalmışım."

"Eşinizi mi, eğitimi mi?"

"Eşimi," dedim hiç gocunmadan. Gözüm Alaz'dan başkasını görmüyordu ki... Göremezdi de zaten. Bardağımı biraz kenara çekip Arzen'e, "Gelsene," dedim. "Eşlik et bana."

Çekingen bir sesle, "Olur mu efendim," dedi. Kaç yıl olmuştu, aşamamıştık hâlâ Arzen'in bu çekingenliğini.

"Olur olur," dedim. Ardından onun anlayacağı dilde ekledim. "Otur, emrediyorum. Kraliçen olarak."

Şaka yaptığımı anlayarak gülümsedi ve, "Emriniz kılıçtan keskindir, efendim," diyerek yanıma oturdu. "Doğrusu çok yoruldum, geceden beri Bayan Mehsa'ya bir şeyler taşıyorum."

Isırdığım sandviçi yutarken endişeyle baktım, lokmalar neredeyse boğazıma dizildi. Doğru ya, Mehsa dün hastalanmıştı. "Nasıl durumu? Hâlâ yatıyor mu?"

"İyi, aslında ateşi yok sayılır. Midesi bozulmuş biraz. Sabaha kadar kaç kez kustuğunu sayamadık. Baş muhafız Bars da zerre uyumadı. Bayan Mehsa şimdi uyuyor, baş muhafız Bars da yanında. İzin aldı bugün, o yüzden yok eğitimde."

Mehsa için endişelensem de Bars'ın yanında olması beni rahat hissettiriyordu. Canım arkadaşım, çok zor aylar geçirmişti ve yaralarını hâlâ tam olarak sarabildiğini düşünmüyordum. Elbirliğiyle onu iyileştirecektik. Bugün Bars'la istirahat edecek diye uğramazdım yanına ama yarın ilk işim kardeşimden ayrı tutmadığım Mehsa'yı görmek olacaktı.

Arzen'le biraz oturup muhabbet ederek eğitim yapanları izledik. Söylediğine göre buradaki mutfağına çok alışmıştı ve kendini Nephan'da olduğundan daha özgür hissediyordu. Hepimiz öyleydik aslında, ben de artık tek başıma bir kaçak olarak değil özgürlüğü için savaşan bir lider olarak yaşıyordum. Bununla buraya ilk geldiği günlerde köşe bucak saklanan Efsan arasında büyük bir fark vardı. O Efsan'ın amacı yalnızca evine dönmekti, şimdiki Efsan'ın amacıysa evini tüm evrene kabul ettirmekti. Esas evini... Karmela'yı.

Birkaç metre ötemizdeki muhafızlardan biri başını çevirip bariz bir şekilde Arzen'e baktığında Arzen'in oturduğu yerde dikleştiğini gördüm. Adam, Elusar'dan gelen büyücü eğitmenlerden biriydi. Kırklı yaşların başlarındaydı muhtemelen ama oldukça fitti. Vücudunun üst kısmı tamamen kastan oluşuyordu, sarı saçları dövüş eğitimlerinden dolayı nemlenmiş ve alnına yapışmıştı, gözlerinin maviliği buradan bakınca bile belli oluyordu. Doğrusu fazla karizmatik, oldukça çekici görünüyordu.

Arzen'e bakarken dudaklarının bir tarafı hafiften kenara çekilip davetkâr bir gülümseme gönderdi, ardından göz kırptı. Yerdeki şişesini alıp Arzen'e baka baka suyunu içerken Arzen sesli bir şekilde nefes aldı.

Gözlerimi kısarak Arzen'e baktım. "Burada neler oluyor tam olarak?"

Arzen sesimle birlikte transtan çıkmış gibi başını salladı. Gözleri beni bulduğunda yutkundu ve kızaran yanaklarıyla, "Sanırım flört ediyoruz, Kraliçe'm," dedi çekinmeden. "Yani bu bakışların başka anlamı olamaz, değil mi?"

Dudaklarımda mutlu bir gülümseme açarken, "Kesinlikle olamaz," dedim. "Arzen! İlk defa flört ettiğine şahit oluyorum."

"Doğrusunu isterseniz ben de..." dedi. "Yani, o kadar uzun zaman oldu ki... Bir erkeğin ilgisi karşısında ne yapılır bilemez haldeyim. Ama hallediyorum galiba."

"Sen halledemesen bile o halleder gibi.

Arzen'in genzinden bir kıkırtı döküldü. "Çok kendini bilen bir beyefendi doğrusu. Altından kalkabilir miyim bilmiyorum."

"Kalkarsın kalkarsın," diye destek verdim ona. Arzen taş çatlasın kırk yaşındaydı ama hayatında renk eksikleri vardı, son günlerde gözüme bir başka güzel ve genç görünmesinin sebebi buydu demek. Âşık olmaya başlıyordu ve hayatına o aranan renk gelmişti. "Hadi bakalım. Gelişmelerden haberdar et."

Başını önüne eğerek gülümsedi. "Emredersiniz, Kraliçe'm."

☽

Bir hafta sonra Yersel Karlık'ın evine gidip süsen çiçeğini teslim etmek adına yola koyulduk. Yersel Karlık'ın bize sunduğu yolu şükürler olsun ki sıkıntısız bir şekilde gelebilmiştik. Adamın yaşadığı kasaba zaten ücra bir yerdeydi bu yüzden yolu nispeten daha az tehlikeliydi. Arabayı ormanda bıraktık, Kuray ve Liva yine bizi kendi araçlarıyla arkada bekliyorlardı. Saat henüz gecenin dördüydü ve ormanın en karanlık, tehlikeli zamanlarıydı. Yine de herhangi bir yaratık ya da güvenlik kolları saldırısına maruz kalmadan Yersel Karlık'ın evine ulaştık.

Alaz kapıyı büyüyle kontrol ettikten sonra yumruk yaptığı eliyle üç kere vurdu. Bir süre bekledik, evin atmosferi hâlâ korkutucu ve hiç güvende hissettirmiyordu ama olumsuz düşünerek kötüyü çağırmak istemiyordum. Yaklaşık bir dakikanın sonunda kapının ardından Yersel Karlık'ın, "Kimsin?" diye soran boğuk sesi işitildi.

Alaz sadece, "İstediğini getirdik," dedi ve kapı bizi daha fazla bekletmeden gıcırdayarak açıldı. Evinde dahi simsiyah peleriniyle duran Yersel Karlık görüş alanımıza girdiğinde içerideki rutubet kokusunu anımsayarak dışarıda son kez derin bir nefes aldım ardından Alaz'la birlikte içeri girdim.

Mutfakta bulunan çiziklerle dolu, sallanan yuvarlak ahşap masanın sandalyelerine oturduk. Yersel Karlık, peşimizden içeri girer girmez bu defa hiç ikram sunma gereksinimi duymadan –armut şerbetinin kokusu mutfağın her yerindeydi, masadaki metal bir bardan devrilmiş, içindeki şekerli sıvı masaya akıp kurumuştu bundan dolayı üzerinde tam üç kara sinek gezinliyordu– sarsak adımlarıyla karşımıza geçti ve, "Nerede?" diye sordu titrek sesiyle. "Süsen çiçeği, nerede?"

Alaz, soruyla beraber elini üzerindeki siyah, içi yünlü ceketinin cebine attı ve içcebinden çiçeği koyduğumuz kutuyu çıkarıp masanın üzerine koydu, kutuyu açıp çiçeğin görünmesini sağladı. Sinekler bir anlığına irkilip yukarı uçsalar da gürültü kesilince tekrar kuruyan armut şerbetine yumuldular.

Yersel'in kutuyu görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı, heyecanla öne doğru atıldı ve kutuyu almak için uzandı. Ancak Alaz, elini kutunun üzerine koyup kapatarak almasına engel oldu. "Çiçeği getirdik, gördün. Şimdi sıra sende. Eğer anlattıkların kayda değer şeylerse çiçeği alırsın. Önce sen."

Yersel, uzattığı elini hayal kırıklığıyla geriye çekti. Başını eğdi ve sivri burnunun kemikli kısmı daha ön plana çıktı. "Yapamam," dedi, avucunu masaya yaslayarak masadan destek aldı. "Önce ben konuşamam."

Kaşlarımı çattım, Alaz da öyle yapmıştı. Gergin bakışlarla Yersel'i izlerken neyi yapamadığını çözmeye çalışıyorduk. O çiçek için az yol kat etmemiş, az çaba göstermemiştik, avuçlarımın içi hâlâ yaraydı ve eğer adamın gerçekten söyleyecek bir şeyi yoksa kara büyü falan dinlemeyip şuracıkta canını alabilirdim.

"Sebep?" diye sordu Alaz. "Engel olan ne?"

"Ölecek olmam."

İyiden iyiye kısıldı gözlerim. Yersel Karlık konuşmaya devam etti. "Kitap parçalara ayrılırken tüm bu olaylara şahit olan kara büyücülerden biri olarak en büyük üç yemini ettim, bildiklerimi hiç kimseyle paylaşmamak adına. Ve şimdi, size bildiğim her şeyi anlattıktan sonra dakikalar içinde bedenim çürümeye, organlarım durup işlevsiz hale gelmeye başlayacak." Tüylerim diken diken oldu. Adamın yalan söylüyor gibi bir hali yoktu. Başını kaldırıp da doğru düzgün bize bakamıyordu bile.

"Ne saçmalıyorsun?" dedi Alaz azarlar gibi. "Madem öyle bir durum vardı, neden bizi en başından bilgilendirmedin!"

"Çünkü öleceğimi bilirseniz çiçeği bulunca gerçekleri anlatmaktan vazgeçip karımı iyileştirerek mutlu hayatımıza devam edeceğimi, sizi dolandırdığımı düşünebilirdiniz. Oysaki ben sizi ne kandırdım ne de geçiştirdim. Bildiğim her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatacağım, Yersel Karlık adına yemin olsun. Sadece... Bana biraz zaman verin. Bir on dakika. Karımın ilacını tamamlayıp iksiri damarlarına enjekte edeyim. Ben ölürsem kimse bunu yapamaz ve bulduğunuz çiçeğin de hiçbir anlamı kalmaz."

Alaz'la bakışlarımız bir anlığına çarpıştı. Nasıl bir karar vereceğimizden emin değildim, kabul edersek ilacı yaptıktan sonra içeriyi bir anda muhafızların doldurmayacağı ne malumdu? Ya da adam kara büyüyle uğraşıyordu, bize kara büyü yapmaya kalkarsa ne olacaktı? Doğru söyleyip söylemediğini nereden bilecektik ki? Ölmek uğruna neden bunu yapsın, sonuçta çiçeği elde etmişti artık?

Kabul etmezsek de bu ihtimallerin hepsi olurdu.

Alaz da böyle düşünmüş olacaktı ki keskin bakışlarını tekrar Yersel'e çevirdi. Kaşlarını çattı, tehditkâr bir ifadeyle adama bakarken eli kanlı bir katilin soğukluğunu taşıyan sesiyle konuştu. "Eğer ilacı bitirip yolundan cayarsan... Sana yemin olsun ki karının da senin de canını tek nefeste alırım. Değil süsen çiçeği, evrenin tüm bitkilerini toplasalar dönemezsin hayata."

Yersel Karlık cevap vermedi ama bakışlarındaki korku ifadesini seçtim. Ne kadar güçlü bir büyücü olursa olsun Alaz onu ürkütüyordu. Alaz'la ters düşmeyi kimse istemezdi doğrusu, sadece sözleri bile öldürücüyken tek dokunuşuyla kişiyi parçalara ayırabilecek nitelikteydi. Eğer engel olmasaydım Karan Alkan şu an yaşamıyordu mesela. Kocaman bir ırkın kralını, onun topraklarında alt etmeyi başarmıştı.

Yersel Karlık başıyla onaylayarak ayağa kalktığında Alaz, "İlacı burada tamamla," dedi. "Gözümüzün önünde."

Adam sessizce onayladı ve en hızlı adımlarıyla mutfaktan ayrılıp üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra elinde ahşap bir kutuyla döndü, kutuyu mutfak masasına bıraktı. İçinde ezilmiş birkaç bitki bulunuyordu, bitkilerin suyu çıkmıştı ve ekşimsi bir koku geliyordu.

Elini süsen çiçeğine uzattığında Alaz belindeki efsunlu hançerini çıkardı, ucunu Yersel Karlık'ın boğazına dayadı hafiften bastırdı. Adamın gözbebekleri korkuyla büyürken Alaz, "Al hadi," dedi. Elbette hançerini boynundan ayırmadı Yersel'in. En ufak bir yanlış hareketinde kelleni vücudundan ayıracağım, tehdidiydi bu.

Adam boğazını temizleyerek daha çok titreyen elleriyle nihayet kristal kabı tuttu, cımbıza benzer bir aletle çiçeği kıstırıp aldı, ışığa doğru uzatıp mavi yapraklarını tek tek kontrol etti. O da bize güvenmiyordu anlaşılan.

Çiçeğin taklit olmadığına kanaat getirdikten sonra kabın içine koydu, ahşap ezme tahtasıyla güzelim çiçeğe basa basa ezdi ve sıvısını çıkardı. O bunu yaparken kabın içinden mavi, büyüleyici bir ışık huzmesi yayılıyordu.

Yaklaşık beş on dakika sonra tüm yapraklar eridi ve karışım pürüzsüz, mavi bir sıvı haline geldi. Küçük iksir şişesine boşalttı hazırladığı şifa iksirini ardından başını kaldırıp, "İksir hazır," dedi.

Alaz, hançerinin ucunu Yersel'in boynundan çekmeden onunla birlikte ayağa kalktı, bana da başıyla merdivenleri işaret etti. Kalkıp peşlerinden ilerledim. Yukarı kata, Sayina'nın odasına çıktık. Kadın, onu son gördüğümüzden bu yana iyice kötüleşmişti. Derisi daha fazla çürümüş, eti kemiğine yapışmıştı. Oda resmen ceset kokuyordu, genzimi yakan bu koku karşısında birkaç saniye nefesimi tuttum.

Alaz ve Yersel, Sayina'nın başucuna gittiler, yatağın karşısında onları izliyordum. Yersel Karlık, eşine bakarken, "Sayina'm," dedi fısıltıyla. "İlacını getirdim sevgilim, hayata döneceksin!"

Sesindeki heyecan fark edilmeyecek gibi değildi. Karısına fazla âşık olduğu her halinden belli oluyordu. Elleri şu an korkudan değil de

heyecandan titriyordu. Eğildi, işaretparmağıyla çenesini tutup ağzını açtı kadının ardından iksiri yavaşça ağzına boşaltıı. Tüm şişe bittiğinde kadının yıpranmış saçlarını okşayarak bekledi.

Gözlerimi kısmış bir şekilde izliyordum karşımdaki manzarayı. Gerçekten bu halde sadece bir iksirle iyileşebilir miydi? İmkânsız geliyordu çünkü kadın resmen ölmüş ama gömülmemişti sanki.

Uzun geçen dakikaların ardından Sayina'nın çıplak kollarındaki morlukların tek tek kaybolduğunu görünce şaşırdım ve olduğum yerde heyecanla dikleştim. Dakikalar içinde kadının vücudu daha canlı görünmeye başladı. Bir anda içine derin, yüksek sesli bir nefes çektiğinde şaşkınlığım seviye atladı.

Kadın, resmen hayata dönmüştü.

Süsen çiçeği söylendiği kadar vardı demek ki. Barın geldi aklıma hemen, keşke ona da yarasaydı, keşke ona da umut olabilseydi, diye düşündüm. Ama maalesef süsen çiçeğini bulmanın Barın'ı hayata döndürmeye yetmeyeceği söylenmişti. Çünkü alçak Mirza, büyülü kılıcıyla Barın'ın hayata olan tüm bağlarını korkusuzca kesmişti. Her şey için çok geçti.

Boğazım düğümlendi.

Kadının gözleri hafiften aralandığında Yersel Karlık, "Sayina'm!" dedi tekrar. "Yaşıyorsun!"

Kadın yarı baygın gözleriyle ona bakarken sadece, "Yersel..." dedi fısıltıyla.

"Yersel, sana yaptıklarından çok pişman," diye yanıtladı adam. "Uyandığında beni bulamayacaksın ama lütfen hayata geri döndüğünde beni affetmiş ol, olur mu?"

Kadın ufak ufak nefesler alıp vermeye devam etti ama bir şey söyleyemedi. Sessiz kaldı ve yarı baygın olan gözleri tekrar kapandı. Az öncekinden tek farkı şimdi ölü gibi değil halsiz biri gibi uyumasıydı.

Yersel hâlâ büyülenmiş gibi bakarken Alaz, "Karın da iyileştiğine göre..." dedi tane tane. Benim aksime o bu manzaran pek etkilenmişe benzemiyordu. "Konuşma zamanın geldi."

Yersel'in gözlerinden akan bir damla yaş, eşi Sayina'nın yanağına düştü ve orada kendi yaşıymış gibi süzülüp yanağında bir emare bıraktı. Adam burnunu çektikten sonra Alaz'ı başıyla onayladı ve doğruldu.

Yeniden mutfak masasına gittiğimizde aynı sandalyelere oturduk. Sinekler kurumuş armut şerbetini afiyetle yemeye devam ediyorlardı. Alaz, hançerini hâlâ Yersel'in boynunda tutuyordu, hâlâ güvenmiş değildi. "Konuş."

Yersel içine derin bir nefes çektikten sonra uzun uzun masaya baktı. Nihayetinde dudakları aralandı ve, "Yıllarca kara büyüyle uğraştım," dedi. "İyi bir adama dönüşmem Sayina'ya zarar vermemden sonra oldu, umarım günahlarım için dilediğim aflar kabul edilmiştir."

Alaz ifadesizce bakıyordu. "Boş lafları geç, Yersel. İnan ne zaman af dilediğini merak etmiyorum. Bilmek istediklerimi anlat da çok geç olmadan krallığıma döneyim."

"Öncelikle, kitabın neden parçalara ayrıldığını bilmiyorum. Biz sadece... Bize emredileni yaptık."

"Kim tarafından?"

"Eğer onu söylersem sadece benim değil Sayina'nın da hayatı tehlikeye girer."

Alaz birkaç saniye kıstığı gözleriyle şüpheyle izledi onu. "Parçalar nerede?" diye sordu. Zaten parçaları bulursak esas kitapta neler yazdığını öğrenebilirdik. Önemli olan parçaları bulmaktı.

"Kitabı yok etmek imkânsız olduğu için parçalanarak gizlendi. Her parça farklı büyücüler tarafından yok edildi, yok eden büyücüler birbirlerinin yüzlerini görmedi. Benim yok ettiğim parçasını söyleyebilirim size, diğerlerinin nerede olduğu hakkında bir bilgim yok."

Alaz hançerinin ucunu boynunda çevirdi. "Doğru konuş," dedi dişlerinin arasından. "Yalan olduğunu, eksik anlattığını bildiğim ilk anda..." Bakışları beni buldu. "Kraliçe'm gözünü kırpmadan eşinin canını alacaktır."

Kraliçem, kelimesiyle ısındı kanım. Öyle bir planım yoktu ama Kral'ımızın emri kılıçtan keskindi. Yapardım.

"Kitaba yemin olsun, eksik anlattığım bir şey yok. Sayina'ya zarar vermeyin," dedi yalvarır gibi. "Onun bu olaylarla alakası yok. Tek hatası benim gibi bir adamla evlenmiş olmak."

Alaz bu sözlerle ilgilenmedi. "Senin yok ettiğin parça nerede?"

"Kuzeyde," dedi hemen. "Silva Ormanı'nda. Zihin yoran kale mağarasının içinde." Cümle kurdukça konuşması ağırlaşıyordu. "Mağaranın nerede olduğunu, artan baş ağrısıyla anlayabilirsiniz. Büyülü bir alan, mağaraya yaklaştıkça baş ağrınız artacaktır. Dayanılmaz bir hale gelir, dirençli olmak gerekiyor. Bunun için güçlendirici takviyeler alabilirsiniz."

Zaten normal bir yere konmasını beklemiyordum.

"Parça, kitap halinde mi?" diye sordu Alaz.

"Hayır, anlaşılmaması için her parçayı yırtık, beyaz bir kâğıt parçası şeklinde duruyor." Kendini sıktı, neredeyse öğürecekti, dirseğini masaya koydu. "Ancak parçalar birleştiğinde kitap görünümünü alacaktır."

Kesik kesik nefesler aldı.

"Kalan parçaları bulmamız için bildiğin bir yol var mı?"

Yersel Karlık'ın bakışları masadaydı ama boşluğa bakıyor gibiydi. Başını ağır ağır hareket ettirdi. "Sadece üç parça var. Her parçanın üstünde çözülmeyi bekleyen bir ipucu bulunur. Çözebilirseniz diğerini nerede bulacağınız görünür. Bu konu hakkında başka bir şey..." dedi sessizce, artık kelimelerini işitmekte zorluk çekiyordum. "Bilmiyorum."

Alaz söylediklerinin doğruluğunu yeniden sorgulayamadan Yersel Karlık'ın gözlerinden, ağzından, burnundan ve kulaklarından oluk oluk kanlar akınca geriye sendeledim, adamın vücudu cansız bir beden gibi masanın üzerine yığıldı. Hançerini masaya koyan Alaz, omzundan tutup yüzünü çevirdiğinde suratı kandan görünmüyordu.

Yersel Karlık, süsen çiçeğine karşı bize tüm bildiklerini aktarmış ve tam da söylediği gibi oracıkta can vermişti.

☽

Sorunsuz bir şekilde saraya döndüğümüzde kitabın bir parçasına dahi ulaşacak olmanın heyecanıyla dolu olsam da Yersel Karlık'ın ölümüyle sarsıldığımı inkâr edemeyecektim. Cesedi erimiş, ondan geriye sadece yırtık pırtık siyah pelerini kalmıştı. Eşi hâlâ uyuyordu ve uyandığında kocasını bulamayınca ne hissedecekti bilmiyordum. Bir şekilde hayatlarına dahil olmuştuk ve elimde olmadan şimdi ne olacağını merak ediyordum.

Ne yaşanırsa yaşansın, ölüme alışılmıyormuş hiç, bunu anlamıştım.

Ve ölüm, beni korkutan tek şeydi.

Sevdiklerimi kaybetmek.

Omzumu yasladığım pencereden sarayın bahçesini seyrederken gördüğüm kâbus ve Lukifer'in söyledikleri geldi aklıma tekrar. Boğazıma bir yumru oturdu.

Alaz'ı kaybetmek.

Artık en büyük korkum karanlık değildi.

Pencerenin iki kenarına yaslanan büyük avuçlarla birlikte burnuma tanıdık odunsu koku dolunca düşüncelerimden arındım. Alaz, tam arkamdaydı ve avuçlarını pencereye yaslayarak beni o meşhur kapanına kıstırmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

Varlığı tüm endişelerimi silip süpürürken belli belirsiz gülümseyerek arkamı döndüm, sırtımı cama yasladım ve bana fazla yakın olan

Alaz'la karşı karşıya kaldım. Yersel'in kanı yüzüne sıçramış ve kurumuştu, bu yüzden gelir gelmez duşa girmişti. Şimdiyse altında siyah bir eşofman altı, üzerindeyse hiçbir şeyle karşımda duruyordu. Islak saçlarından damlalar akıyor ve güzel yüzünden inip vücudunda gezintiye çıkıyorlardı.

"Ne zaman banyodan çıkacağını," dediğimde belli belirsiz gülümsedi.

"Etkilendim," diye mırıldandı başını biraz eğerek. Ağzım kurudu. "Ama doğru olmadığını biliyorum."

"Hmm..." diye mırıldandım ben de onun gibi. "Bugün Yersel'i tehdit ederken ne kadar etkileyici ve çekici olduğunu, seni özlediğimi ve..."

Söylediklerimi tamamlayamadan sarayda göğün yarıldığını hissettiren güçlü bir patlama sesi işitince öylece kaldı dudaklarım. Kaşlarım çatıldı, sarayın çevresinde yıldırım tarzı ışıklar yanıp söndü ve çeşitli yerlerden anons zilleri çalmaya başladı.

Bu ya saldırıya uğradığımızın ya yabancı birinin girmeye çalıştığının ya da...

Her şekilde kötü bir olay olduğunun habercisiydi.

Alaz'a ne oluyor, diye sorma zahmetine girmedim, o da bana tehlikeli bir şeyler olduğunu söyleme zahmetine girmedi. Hemen yatağının üstüne bıraktığı tişörtünü eline alıp ışık hızıyla başına geçirdi. Kapıya doğru koşar adımlarla ilerlerken peşinden gittim.

"Sen burada bekle," deyince gözlerimi devirdim.

"Bunları aştık sanıyordum," diye ekledim ve kesinlikle durmadım.

Alaz iç çektikten sonra başını olumsuz anlamda salladı ama ısrar etmedi çünkü durmayacağımı biliyordu. Peş peşe kapıdan çıktığımızda peşimize takılan muhafızlara, "Sorun ne?" diye sordu.

Birlikte ilerlerken, "Düşman ırklardan bir kişinin saraya girmeye çalıştığı ama kalkana çarptığı bilgisi geldi efendim," dedi muhafız. "Kalkanı delmek için büyü kullanmış."

"Yakalandı mı?"

"Evet efendim."

Biraz olsun rahatladım.

Bildiğim kadarıyla artık bir güvenlik açığı yoktu, yerimizi kimin, nasıl bulduğunu merak ediyordum ve aklıma ilk gelen şey aramızda bir casus olduğuydu.

Koşar adımlarla arkamızda biriken muhafız ordusuyla birlikte dışarı çıktık. Kuray, Liva ve Bars'ın yanına geçtik, daha biz neler olduğunu soramadan iki güvenlik kollarından tuttuğu siyah pelerinli kişiyi

sürükleye sürükleye yanımıza getirdiler. Tam karşımıza geçtiklerinde durdular ve saraya girmeye çalışan kişinin pelerinini açtılar.

Bir anlık afallama yaşadım.

Çünkü karşımızdaki kişi, Barın'ın yıllarca kendisine sırılsıklam âşık olduğu ama hiç yüz bulamadığı, aylardır kendisini görmediğimiz, hiçbir haber alamadığımız ve hakkında tek bildiğimiz bizim tarafımızda olmadığı olan Helen'den başkası değildi.

Gözleri benimle buluştuğunda derin bir nefes alıp verdi ve beni oldukça sarsan o cümleyi kurdu.

"Barın'ın mezarı... Burada mı?"

Bölüm On Beş

Vezirin Oyunu

Kendisini aylardır görmediğimiz, Barın'ın daimi aşkı Helen tutuklanır tutuklanmaz sorgu odasına alınmıştı. Her ne kadar geçmişte hepimizin tanıdığı, güvendiği ve sevdiği biri olsa da aradan uzunca bir süre geçmişti, artık onun gözünde çok farklı bir konumdaydık ve o bize düşman kesilenlerin yanında yaşıyordu. Hepimizin aklında çokça soru işareti vardı. Birincisi, Helen'in adresi nereden bulduğu, ikincisiyse kalkana nasıl ulaştığıydı. Peşimizde o kadar krallık vardı, hiçbiri başaramamıştı bunu. Helen nasıl yapmıştı?

"Burayı nasıl buldun?" Kuray'ın sorusuyla birlikte düşünmeyi bırakıp ilgimi onlara verdim.

Helen, elleri arkadan bağlanmış bir şekilde, çelikten sandalyede oturuyordu. Bir tarafı kısa bir tarafı uzun olan saçına günlerdir hiç tarak değdirmediği aşikârdı. Gözleri şişmiş, göz altlarında o bölgeyi karanlık gösterecek çukurlar oluşmuştu. Ellerinde kalkanı delmek ve içeriye girmek için neredeyse tüm gücünü kullandığından içinden oluk oluk kan akan yarıklar oluşmuştu. Suratı oldukça yorgun ve bitkin görünüyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum.

Altdudağı seğirdi, bakışları hepimizin yüzünde gezindi tek tek. "Kasvet artık Varilok Krallığı'nın yönetiminde, hâlâ orada çalışıyorum," diye bilgilendirdi bizi öncesinde. "Aylardır sizinle ilgili duyduğum tek şey, Efsan ve Alaz'ın ölmesi gerektiğiydi. Kellenizin başına beş milyon vrank teklif ediliyor."

Kuray gözlerini kıstı. "Beş milyon vrank için mi buradasın?"

Helen'in koyu kahverengi gözleri Kuray'ı buldu. "Öyle olsaydım bu bilgiyi sizinle paylaşmazdım," dedi. Az biraz tanıdıysam Helen'in böyle bir işe kalkışmayacağını biliyordum ancak artık güven duygum iyice seyrelmişti, kimseye tam olarak güvenemezdim.

"Ben buraya..." Yutkundu. "Barın için geldim. Kasvet'e dövüşmek için bir büyücü ve cadı geldi, biri zamanında Barın'a orada nasıl yenildiğinden bahsetti, diğeri de ondan almam gereken bir intikam vardı, erken öldü, dedi. O an beynimden vurulmuşa döndüm ve tek elimle

büyücü adamın yakasından tutup onu sarsarak Barın'ın gerçekten ölüp ölmediğini sordum."

Helen'i ilk kez sesi titrerken görüyordum. Gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı. "Fakat yine de... Belki aksi bir şey duyarım diye tekrar size sormak istiyorum. Barın. O gerçekten... Öldü mü?"

Sessizlik içinde birbirimize baktık. Bunu dillendirmek bizim için güçtü, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin Barın'ın, ölümüyle kalbimize açtığı boşluk asla dolmuyordu. Orada büyük bir oyuk vardı ve bahsi geçtiğinde o oyuk deşiliyor, can yakıyordu.

Kimsenin öldü, demeye dili varmadı. Helen bakışlarımızdan anladı cevabı ve yorgun bakan gözleri Mehsa'yı buldu. "Mehsa..." dedi sessizce. "Olamaz."

Mehsa'nın gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Onun ağlaması için cümlede Barın kelimesinin geçmesi yeterliydi. Yutkundu ve burnunu çekti. "Öldü," diye onayladı onu. "Bilmeni isterim ki... Kalbinde hâlâ yalnızca senin aşkın vardı."

Helen'in dolu gözlerinden damlalar aktı. Belki de hayatında ilk kez Barın için ağlıyordu, Barın bu sahneyi görse nasıl hissederdi diye düşünmeden edemedim. Helen'in ağladığına üzülse de kendisi için ağladığına sevinirdi muhakkak.

Dişlerini sıkı sıkıya birbirine bastırdı, derin bir nefes aldı, iyice kızaran gözleriyle yeniden bana ve Alaz'a baktı. "Onu görmeme izin verin. Lütfen."

Bu, bir yalvarış gibiydi.

Kollarını göğsünde birleştiren Alaz cevap vermeden önce iç çekti ardından kaşlarını yukarı kaldırdı. "Önce bize, buraya nasıl girdiğini söylemen lazım. Sorgun ikna edici olursa Barın'ı görebilirsin."

Çok geçmeden Helen, büyülü yöntemlerle ağzından tek yalan çıkmayacak şekilde sorguya alındı. Barın, ona gizli bir not bırakmış. Bir gün kendisini gerçekten bulmak isterse görünür olacak olan, içinde sarayın koordinatlarının bulunduğu bir not. Tabii çözmek için bayağı kafayı yormak gerekiyordu. Helen bugüne kadar hiç açıp da bakmamış çünkü Karmela'ya gelmek ve aramıza katılmak gibi bir niyeti yokmuş. Hâlâ yok. Ama bunun için onu suçlamıyorum. Buradaki herkes büyük riskler altında ve ne kadar belli etmemeye çalışsalar da akıllarında yoğun bir baskı var. Savaşın kazananı olursak refaha ulaşacaklar evet ama kaybedeni olursak hiçbiri bundan sonraki hayatında gün yüzü göremeyecekti. Helen, bu riski almak istemeyen taraftandı ve düşüncelerini

bizimle paylaşmaktan çekinmemişti. Hiçbir zaman çekinmezdi.

Sorgusu bittiğinde çıkmadan evvel sarayın yoluyla ilgili bilgilerinin silinmesi koşuluyla odadan çıkarıldı. Mehsa'yla ben yanındaydık, birlikte Barın'ın mezarına gittik. Helen, mezar taşındaki Barın'ın hareketli fotoğrafını görünce elini alnına koydu ve, "Bu bana yaptığın yersiz şakalardan biri olsun," diyerek inledi.

Boğazıma kalın bir yumru yerleşti. Gözlerim titreyince derin bir nefes alarak bakışlarımı oradan ayırdım. Mehsa'yla mezarın birkaç metre gerisinde durup Helen'in Barın'la yalnız ve özel konuşmasına imkân tanıdık. Mezar taşının kenarına oturdu, birkaç saniye fotoğrafına baktıktan sonra kafasını eğdi ve avcunu toprağa bastırdı. Dakikalarca, Barın yaşarken hiç konuşmadığı kadar konuştu Barın'la. Bunu yaparken sarsılan omuzlarından ağladığını fark ettim çoğu zaman duygusuz ve sert mizaçlı olan Helen'in...

Hayatta hep... Kaybedince mi anlaşılırdı kıymetler?

Helen, Barın'ın mezarında uzunca bir müddet bekledi. Nihayetinde her tarafı toz toprak olan kıyafetini, yarılıp çatlayan avuçlarını kullanmadan ellerinin tersiyle gelişigüzel silkeledi. Bize döndüğünde gözleri buraya geldiği zamankinden daha şişti. Ağır ve sarsak adımlarla yanımıza ulaştı, omzunun üzerinden mezara baktı.

"Ona neden hiç pas vermedim biliyor musunuz?"

Mehsa'yla aynı anda kaşlarımızı kaldırdık.

"Çünkü... Beni çok seviyordu, karşılık versem bağlanacağıma ve bir gün beni ağlatacağına emindim." Yutkunarak önüne dönüp bize baktı. "Çünkü sevgi, aşk... Beraberinde gözyaşı ve ayrılık getirir. Barın'dan hep uzak durdum çünkü bağlandıktan sonra kopmaya hazır değildim." Dudakları büküldüğünde başını olumsuz anlamda salladı. "Barın'a çoktan bağlandığımı, bağdan bir düğüm koptuğunda anladım. Ölüm haberi geldiğinde."

Tüylerim diken diken oldu.

"Hayat herkese adil davranmaz," dedi Mehsa. "Aslında herkes küçük sınavlardan geçerek elde eder aşkını ama bazıları... Aşktan kalan hatıra kırıntılarıyla yetinmeye mahkûmdur."

Helen sessiz kaldı. "Hayatım boyunca bir daha beni Barın gibi sevecek biri çıkmayacak karşıma, biliyorum," dedi sakince. "Ve... Ben de hatırasına sonsuza dek saygı duyacağım. Barın öldüğü gibi... Benim için, zaten açmaya niyetli olmadığım aşk defteri ölünceye kadar kapandı."

"Eminim abim bunu duyduğuna sevinmiştir."

Helen gülümsedi ama gözleri acıyla kıvranıyordu. "Şimdi yanımızdaysa omzumun üzerinden sessizce yaklaşıp bana, 'O defter öldükten sonra açılır ama değil mi?' diye sorduğuna eminim."

Üçümüz de burukça gülümsedik. Kesinlikle öyle yapardı.

"Bana hediye ettiği ilk gülü saklıyordum," dedi Helen. "Canlı, kırmızı bir gül. Kulağa biraz arabesk geldiğinin farkındayım... O gülün tohumunu mezarına ektim, hayattayken yanıma çok yaklaşmasına izin vermedim ama... En azından mezarında benden bir parça olsun istedim. Eğer bana karşı kinle doluysanız ve görmek istemiyorsanız çıkarıp atabilirsiniz."

"Daha neler Helen," dedi Mehsa. "Sana kin dolu değiliz. Kimse kimsenin aşkına karşılık vermek zorunda değil. Abim seni seviyordu ve sen onun bize bıraktığı güzel bir hatırasın. Sadece duruşunla bile onu hatırlatıyorsun."

Helen buruk bir ifadeyle gülümsemeyi denedi ancak yüzündeki hüzün gülüşünü gölgeledi. Sessizce öksürüp toparlanmayı denerken, "Pek benlik bir hareket değil ama..." dedi ağzının içinde. "Sana sarılabilir miyim? Bilmiyorum, buna ihtiyacım varmış gibi."

Mehsa tebessüm ederek başını salladı ve Helen'le birbirlerinde Barın'ı arar gibi sıkıca sarıldılar. Her karakter kendi hikâyesinin başrolüydü ve Barın'la Helen'in finali bu şekilde olmuştu. Sevgiler karşılık bulamadan sonsuzluğa kavuşmuştu ve ardında büyük bir boşluk bırakmıştı.

Alaz ve Efsan... Biz de kendi hikâyemizin başrolüydük.

Peki... Bizim finalimiz nasıl olacaktı?

Yolun sonuna geldiğimizi hissediyorum. Kitabın parçalarını buldukça sonumuz da yaklaşacaktı. İyi ya da kötü...

İyiye yoğunlaşmak istiyordum ama Lukifer'in zihnime saldığı korku dolu düşünceler buna engel oluyordu. Düşüncelerim uzun zamandır yoğun bir kasvetle sarmalanmıştı.

Helen'e gitmeden evvel ellerini şifacılarımıza göstermesini söyledim. Elbette bunu tüm topraklarımıza girmeye çalışanlara yaptırmıyorduk ancak bir istisna olabilirdi. Bana bu konuda düşündüğüm şekilde bir espri yaptı, sonrasında kabul ederek ellerini tedavi ettirdi, karnını doyurdu, hafızasından koordinatlar silindi ve istirahat etmeden saraydan çıktı.

Onu bir daha ne zaman görebileceğimizi bilmiyorduk.

Mehsa'yla yalnız kaldığımızda biraz yürüdükten sonra sarayın ka-

melyalarından birine girip oturduk. İkimizin de içinde rahatsız ettiren düşünceler vardı ve dertleşme ihtiyacıyla doluyduk. Sessizce ormanı izledik.

"İyileştin mi?"

"Ellerin daha iyi mi?"

Aynı anda konuşunca istemsizce gülümsedik ama çok geçmeden gülüşlerimizin yerini durgun bakışlar ele geçirdi. "Neyin var Mehsa?" diye sordum sessizce.

Kaşlarını kaldırdı. "Ya senin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silkip başımı salladım. "Elle tutulur bir şeyim yok. Yalnızca... Belirsizlik kaygısı yaşıyorum. Zaman zaman içimi yoklayıp duruyor düşünceler. Bir şeyim yok ama... Çok şeyim var gibi."

"Hım"layarak gözlerini büyüttü. "Alaz'ın haberi var mı bu gelgitlerinden?"

Sert bir rüzgâr estiğinde ürpererek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Omuzlarında yeterince sorumluluk başında yeterince sorun var. Boş kaygılarımla onu boğmak istemiyorum. En azından birlikte olduğumuz sayılı zaman diliminde."

"Onu boğmak yerine kendin boğulmak istiyorsun yani," deyip kafasını sağ omzuna yatırdı. "Efsan, bunu yapma. Sıkıntın her neyse Alaz'la paylaş. Emin ol, içini yemekten iyidir. Bars'la aramız düzeldiğinden beri aklımı kurcalayan, içimi sıkan her şeyi ona anlatıyorum. Biliyor musun, verdiği teselliler çok aptalca bile olsa... İyi hissettiriyor. Başkasından duysam umursamayacağım sözler onun dudaklarından dökülünce ruhuma şifa oluyor."

Tebessüm ettim. Bars'tan bahsederken gözlerinin içi gülüyordu yeniden ama sözlerinin sonuna doğru o parıltı kaybolmuş, yerini mahcubiyete bırakmıştı. Kaşlarımı çattım. "Senin sıkıntın Bars'la mı ilgili?"

"Hayır," diye yanıtladı. Artık ayaklarına bakıyordu. "Yani... Hem evet hem hayır."

"Bu ne demek oluyor?"

"Alacağım tepkiden korkuyorum."

"Kimden?"

"Herkesten."

Kelimeler zihnimde iyice anlam karmaşasına dönüştüğünde gözlerimi kısarak, "Ne yaptın?" dedim.

Derin bir nefes aldıktan sonra yutkundu. Omuzlarını düşürdü ve

suçlu bakışlarını gözlerime dikti. "Hamile kaldım."

Çattığım kaşlarım yukarı kalktı, gözlerim irice açıldı ve akabinde dudaklarım da aralandı. Anlık bir afallama yaşadım, ne söyleyeceğimi bilemeden gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl bir tepki vermeliydim? Sevinmeli miydim? Sevinmek istiyordum. Ama... İçinde bulunduğumuz durum düşünülünce... Sevincim kursağımda kalıyordu. Muhtemelen Mehsa'nın da öyleydi ki gözleri doldu, oturduğu ahşap bankta daha da küçüldü yok olmak istermiş gibi.

"Nasıl oldu bilmiyorum," dedi ağladı ağlayacak bir halde önüne dönerken. İki eliyle karnını tuttu. "Her zaman korunurduk. Bunu istemiyordum. Eminim ki Bars da istemiyordur. Bu benim hatam mı Efsan? Suçlu ben miyim? Aldırmalı mıyım? Bu ortamda doğmak yerine hiç var olmadan kaybolup gitmesi..."

"Mehsa..." dedim sessizce ve kollarımı ona doladım. Sığınmaya muhtaç, yavru bir kedi gibi göğsüme yasladı başını ve muhtemelen hamileliğin verdiği yük ve fazla duygusallıkla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Saçlarını okşarken üç kere, "Şşşş," diye fısıldayarak onu susturmaya çalıştım. Biraz olsun yatıştığında, "Bu... Ağlamanı gerektirecek bir durum değil," dedim. "Onu elbette aldırmamalısın! Delirdin mi? Nasıl bir durumun içinde olursak olalım... Artık karnında başka bir canlı var ve inan bana haber vermeden onu öldürmek Bars'ın kalbine hançer saplamakla eşdeğer."

İçli içli hıçkırdı. "Her şey bu kadar karışıkken Efsan... Onu nasıl koruyabilirim? Bars bundan hiç hoşlanmayacak."

"Az önce en ufak sıkıntımı Alaz'a anlatmam konusunda bana akıl veren sen değil miydin? Bunu Bars'la paylaşmalısın. Sakın gizlemek gibi bir hataya düşme. O... İkinizin bebeği. Hakkında söz sahibi olan yalnızca sen değilsin."

Dudaklarından küçük çapta bir hıçkırık koptu. "Benden soğumasından, eski mesafeli haline dönmesinden korkuyorum."

Endişelerini anlıyordum ama hata, dikkatsizlik olarak gördüğü bu şeyin tek sorumlusu kendisi değildi. Başına bir öpücük kondurdum. "O, ikinizin bebeği Mehsa." Mırıldanarak konuştum. "Bars'ın seni suçlayacağı bir durum yok. Kimse suçlayamaz. Evet, şöyle bir zamanda olmaması iyiydi ama... Oldu ve geçmişi düşünmenin anlamı yok. Nasıl ki kendimizi koruyorsak onu da elbirliğiyle koruyacağız demek ki bundan sonra." Belli belirsiz gülümserken avcumu karnına yaslayıp yumuşakça dokundum. "Belki de iyi şeylerin habercisidir bu

minik bebek..."

Mehsa, karnına koyduğum elime bakarak gözyaşlarının arasında gülümsedi, akan burnunu çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bars'a söylemeli miyim?"

"Hiç beklemeden," diye yanıtladım. "Bilmeye hakkı var. Şifacılarla görüştün mü? Senden başka bilen var mı?"

"Kimse bilmiyor ama ben farkındayım. Tüm belirtileri taşıyorum."

"Tamam," dedim sessizce. "O zaman önce bir şifacı kontrolünden geçiyorsun, emin olduktan sonra Bars'la konuşuyorsun. Ama konuşuyorsun. Sakın Mehsa, kendi başına bir şey yapmaktan uzak dur. Esas bu, ilişkinize zarar verir."

Nemli kirpiklerini kırpıştırdı. "Peki," diye mırıldandı. "Yine de bu... Ben Bars'la konuşana kadar aramızda kalsın Efsan, olur mu?"

Onu başımla onayladım. Bir süre sonra birlikte, içimizde yeşeren buruk bir sevinçle kamelyadan kalktık ve odalarımıza gitmek üzere ayrıldık.

☽

Gece odama döndüğümde Alaz yanımda yoktu. İlerleyen saatlerde yanıma uzanıp alnımdan öptükten sonra beni sıcacık kollarının arasına aldığını hissettim ama gözümü açıp da anı bozmak istemeden sindim göğsüne, saçlarıma, boynuma ve yanaklarıma kondurduğu öpücüklerin hepsini hissettim. Sabahı göğsünde getirmeyi özlemiştim fakat gözlerimi açtığımda yine yanımda olmayışı buruk bir hisle sarmalanmama neden oldu. Yataktan mutsuzca kalktım, soğuk bir duş alıp kolumdaki yara nedeniyle uzun süredir katılamadığım eğitimlere katılmak için hazırlanıp odamızdan çıktım.

Sarayın ana dış kapısından çıkacakken içeri girmekte olan Bars'la karşılaşınca durmak zorunda kaldık. Birbirimizi gördüğümüz ilk andan bu yana aramızda var olan soğuk savaş henüz barışa ermemiş olsa da artık birbirinden nefret eden iki insan gibi değil de mahcup iki kişi gibi bakıyorduk birbirimize. O beni görünce hafiften bir reverans yaptı, bense tebessüm etmeye çalışarak başımı eğdim ve yoluma devam ettim.

"Efsan."

Bars'ı henüz bir iki adım geçmiştim ki adımı zikretmesiyle duraksadım. Onun ağzından ilk kez –en azından normal şekilde– adımı duyuyor olabilirdim. Garip hissettirmişti.

Elimde olmadan kaşlarımı çatıp ona baktığımda kendini sıktığını gördüm. Gergin görünüyordu. Boğazını temizledi, yutkundu ve derin nefesler alıp verdi. "Ben..." Elini ensesine attı, parmaklarıyla ensesini

ovuşturdu. "Seninle konuşmak istiyordum. Mehsa hakkında."

Söylediğiyle birlikte Mehsa'yla dünkü konuşmalarımız aklımda yer etti. Hamilelik mevzusunu Bars'a açıp açmadığını bilmiyordum ama çok yakın zamanda söylemeyecek gibiydi.

Hiçbir şeyden haberim yok havasına girerek dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kıstım. "Bir sorun mu var?"

Bars'la iki normal arkadaş gibi muhabbet edebilmek sahiden garipti.

"Günlerdir iyi değil," dedi. Artık eli ensesinde değildi. "Şifacılar sağlık probleminin de olmadığını söylüyorlar. Benimle paylaşmadığı, paylaşmak istemediği başka bir sorunu var gibi." Yeniden derin bir nefes aldı. "Sen, sorunun ne olduğu hakkında bir şeyler biliyor musun? Sonuçta en yakın arkadaşı sensin ve... Onun için benden daha iyi bir dert ortağı olduğuna eminim."

Mehsa'yla dün konuştuklarımız beynimde bir bir yankılandı. Bana söylediği büyük bir sırdı ve bunu bilmek en çok Bars'ın hakkıydı fakat bunu benden öğrenmemeliydi.

Bozuntuya vermeden omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kendisine neden sormuyorsun?"

"Sordum. Ama... Mehsa'dan söylemek istemediği bir bilgiyi almak çok zor. Benden neden uzaklaştığını öğrenmek için neredeyse bir ömür bekledim." Belli belirsiz gülümsedi.

"Bildiğim bir şey yok," diye yalan söylemek zorunda kaldım. "Ama eğer üstüne düşersen Mehsa gizlediğini düşündüğün her ne ise söyleyecektir. O... İçinde sır tutmakta pek başarılı değildir."

"Dilinin bağı çözülünce çok konuşuyor," dediğinde gözlerimi kıstım. Gözlerini büyüttü. "Ama konuşmasını seviyorum," diye ekleyince güldüm. "Galiba çok konuşmasını sevdiğim tek kişi. Ben, çok konuşanları sevmem."

"Sevdiğin şeylerin sınırlı olduğunu sen söylemesen de görebiliyoruz," deyince Bars, ilk defa söylediğim bir şeye dişlerini göstererek güldü ve ben onun gamzesinin olduğunu fark ettim. Hatta gamzelerinin... İki yanağında da...

Boğazını temizleyip ciddileşerek derin bir nefes aldı, omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yine de... Bilmem gereken bir şey öğrenirsen... Benimle iletişime geçersen sevinirim."

Bir şeyleri bildiğimin farkında olabilir miydi? Çünkü yıllardır be-

nimle konuşmayan Bars karşıma geçmiş, benden Melisa'nın neyinin olduğunu öğrenmeye çalışıyordu ve bunu yaparken gözlerime, ağzımdan çıkacak tek kelimeye muhtaç bir adam gibi bakıyordu. Hayret edilesiydi. İlk defa taşıdığım bir sırrı neredeyse söyleyecek raddeye gelmiştim ama bunu yapamazdım.

Bars'a sadece, "Elbette," dedim ve daha fazla üstelemeden ona yeniden arkamı dönüp saraydan çıktım.

Alaz erkeklerin eğitim alanındaydı, onu çok uzaktan görmüştüm, bana sırtı dönüktü ve pürdikkat dövüşen iki maglo erkeğini izleyip denetliyordu. Gözümü üzerinden ayırmadan kadınların olduğu bölüme doğru ilerledim. Kısa bir süre sonra varlığımı hissetmiş gibi başını çevirdi ve metrelerce öteden gözlerime bakarak ruhuma aşkının ateşini saçtı. Göz kırptığında ona öpücük attım ve bu, yüzünde kocaman bir gülümseme açmasına vesile oldu.

Kadınların eğitim alanına geldiğimde Liva'yla ısınma hareketleri yapıp biraz dövüş tekniği çalıştık. Ardından kadınlara güçlerini kullanabilmeleri konusunda yardımcı oldum, güçleriyle birbirlerine saldıranları izleyip puanladım, yanlış noktalarını ve kusurlarını söyledim. On kişilik ekiplere simülasyon eğitimi verdim, akşam yediye doğru herkes tükendiğinden eğitimi sonlandırdık.

Dorsa için düzenlenen yemek bu akşam gerçekleşecekti. Bundan dolayı odama gelir gelmez üzerimi çıkardım ve hızlı bir duş alıp makyaj masamın başına geçtim. Arzen'den öğrendiğim birkaç taktikle yüzümü renklendirdim, kalın dudaklarımın etrafını kalemle belirginleştirdim ve çok fazla kullanmadığım kan kırmızısı parlak rujlardan birini dudaklarıma yedirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp açarak rujun dağılmasını sağladım ve suratımla ilgili tüm işlerim bittiğinde aynada kendime alıcı gözle bir baktım. Gözlerime dumanlı bir makyaj yapmıştım, yanaklarımı allıkla canlandırıp saçıma da dalga verdim ve sol tarafa taradım, omuzlarımdan aşağı bıraktım. Tüm günün yorgunluğu makyajla birlikte çekilip gitmişti suratımdan. İncili küpeleri kulağıma, tek bir incisi olan kolyeyi de boynuma taktım.

Giyinmek için kalkıp dolaba gittim. Bornozu çıkarıp kirli bölümüne bıraktıktan sonra günler öncesinden belirlediğim beyaz saten elbiseyi alıp başımdan geçirdim. Kalem şeklinde inen elbisenin alt kısmı uzun ve dardı, etek bölümü bedenimi iyice sarsın diye çekiştirdim. Aylardır yaptığımız eğitimlerin fiziğime olumlu manada katkıları olmuştu, kalçam eskisinden çok daha çıkık ve kalkık duruyordu. El-

bisenin pot durduğu tek bir kısmı bile yoktu. Aynada kendime ilgiyle bakarken banyonun kapısının açılmasıyla başımı hafiften çevirip beline sardığı havluyla bir filmin başrol oyuncusunu aratmayan kusursuz fiziğe sahip kocamı gördüm. Onu en sevdiğim haliyleydi. Islak saçları alnına dökülmüştü.

Dolaba yaklaşmadan evvel beni alıcı gözle baştan ayağa süzdü, vücuduma tüm elektriği yaymayı başardıktan sonra, "Hazırlanmışsın," dedi boğuklaşan sesiyle.

Ellerimi belimin iki yanına koyup tüm bedenimle ona döndüm ve, "Hıhım," diye onayladım. "Güzel olmuş muyum?"

"Baştan çıkarıcı olmuşsun," diye karşılık verdi. Daha yanıma yaklaşmadan gözlerinde çakan tutku kıvılcımlarını sezdim ve bu beni ürpertti. Hızlanan adımlarıyla yanıma geldi, karşımda duracağını sandım ama o tam arkama geçip ellerini belimin iki yanına koyunca heyecanla kasıldım. Parmak uçlarını elbisenin sırt kısmına koyup kumaşın üstünde kaydırarak belime ulaşmasıyla omuzlarım gerildi. "Sırtındaki bağcıkları bağlamayı unutmuşsun ama," deyince kaşlarımı kaldırdım. Farkında bile değildim.

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak amacıyla omzumun üzerinden arkama baktım, sahiden bel kısmım pot duruyordu. "Bağlayabilir misin?"

"Tamamen çözmeyi tercih ederim."

Nefesimi verir gibi güldüm. Parmak uçları değdiği her noktada kıvılcımlar çıkararak gezintiye çıktığında baştan ayağa ürperdim ve güçlükle yutkundum.

Başını eğip dudaklarını omzuma yaklaştırdı ama öpmedi, nefesinin sıcaklığını hissetmemi sağladı sadece. Niyetini anlayarak, "Yemek için bekleniyoruz," dedim güçbela.

"Biraz bekletebiliriz," diye mırıldandı, bir parmağı usul usul sırtımda gezinirken diğer parmağını elbisemin bağlama ipine dolamıştı. "Kral ve kraliçe olarak... Bekletme hakkımız var."

Başının sol tarafı yüzümün sağ tarafına değdiğinde nefesimi serbest bırakabildim ve, "Alaz..." dedim isyan eder gibi.

Yanağıma değen dudağını tenimden ayırmadan, "Emrinde," diye karşılık verdiğinde ona daha fazla karşı koyamadan tüm bedenimle ona dönüp kollarımı boynuna doladım. Tüm zamanlar bu anı bekliyormuş gibi belimdeki elleriyle beni kendine bastırıp dudaklarımı günlerdir avlanamayan bir aslanın avına atlayışı gibi büyük bir su-

suzlukla kaptı. Ondan ayrı kalmaya alışık olmayan bedenimde ve ruhumda anında kocaman bir rahatlama hissettim ve parmak uçlarımda yükselip ona daha sıkı sokularak karşılık verdim. Ne yemek ne bulunduğumuz konum ne de başka bir şey umurumdaydı. İstediğim tek bir şey vardı. Alaz.

Sağ avcunu yanağıma yasladı, "Çok güzelsin," diye fısıldadı, yakıcı nefesi suratımda dağıldı. Yanağımı öptü ve boynuma ilerledi. Birbirimize karşı duyduğumuz arzu zirve noktasına varıncaya kadar vücudumu ürperten dokunuşlarını hissettim. Hiç bilmediğim, ayak basmadığım bir kıtaymış gibi onu keşfettim yeniden. Bedenimin hemen her köşesinden payını aldı, beni o eşsiz dakikalarda sayısız kez gökyüzüne çıkardı.

Birbirimize beslediğimiz karşı konulamaz, zamansız isteği gidebildiğimizde sarmaş dolaş bir şekilde uzandık. Yorulmuştum ve en iyi dinlenebildiğim yerdeydim şimdi. Başım göğsüne yaslıydı, gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi. Parmak uçlarımla kare kare baklava desenlerinin dizildiği karnına hayali daireler çizerken, "Bugünün böyle sonlanacağına emindim," dedim sessizce. "Ama yemekten sonra olur sanıyordum."

"Ben de biraz daha dayanabileceğimi sandım ama..." Başımı öptü. "Seni her an düşebilecekmiş gibi duran o elbiseyle görünce bende direnme namına bir güç kalmadı. Baştan çıkarıcısın, derken yalan söylemiyordum."

Gülümseyerek sıcacık omzunu öptüm. "Teveccühünüz, Efendi'miz Alaz..." deyip tekrar başımı yasladım göğsüne. Cevap vermeden gülümsedi sadece. İkimizin de şu an istediği tek şey hiç ayrılmadan deliksiz bir uyku çekmekti ancak maalesef bu mümkün değildi. "Kalkmamız gerekiyor. Herkes bizi bekliyor. Çok zamansız oldu bu."

Hiç istemesem de kollarımı gövdesinden çekip doğruldum. Tam kalkacakken belimden kavrayarak beni durdurduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bırakmayacak mısın?"

"Bu gece, Thauk Orgelmir'e verdiğim sözü tutmak için Oriton Dağı'na gideceğim."

Sözleriyle birlikte başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Az önce yaşadığım mutluluk sekteye uğradı ve suratım asıldı, içime doluşan kasvet bulutuyla dudaklarımdaki gülümseme yerini bomboş bir ifadeye bıraktı. Alaz'ın dokunuşlarıyla ısınan tenimin şimdi bir buz kütlesin-

den farksız olduğuna emindim.

"Ve benim bundan son dakika haberim oluyor." Bu demek oluyordu ki plana dahil değildim. Başımı olumsuz anlamda sallayıp tekrar kalkmak için hareketlendim ama belimi sıkı sıkıya saran elleri ve güçlü kolları bana engel oluyordu. "Bırak."

"Bırakmam," diye karşılık verdiğinde göz devirdim. İşaretparmağı omurga çizgimi takip etti. "Son zamanlarda çok yoruldun. Omzundaki yara henüz iyileşmiş sayılmaz ve esas görevimiz olmayan bir konuda seni plana dahil edip olası bir yaralanma daha yaşamanı göze alamazdım. Sürekli birlikte hareket edemeyiz Efsun. Bazen birimizin güvende kalması gerekiyor. Thauk Olgelmir'e sözü veren bendim."

Belimi geri çekerek dokunuşundan kaçındım. "Benim adıma kararlar vermekten vazgeç artık. Benim adıma düşünmekten... Benim adıma beni korumaktan... Bir şeyleri son dakika öğrenmekten bıktım Alaz. İyi hissettireceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

Tüm gücümle omuzlarından itip onu yatağa düşürerek ayağa kalktım. Çarşafı bedenime sarıp bacaklarımı yataktan sarkıttım ve doğruldum. Yerdeki elbiseme bakarak yüzümü buruşturdum. Kırış kırış olmuştu, tekrar giyilemezdi. Yemekte giyinmek için yeni bir kıyafet seçmem gerekiyordu. Dolabı açtım ve duştan önce ne giyebilirim diye kıyafetlere göz gezdirdim fakat aklımda sadece Alaz ve bu gece çıkacağı şahsi görevi vardı. Gözlerim sızladı.

Yatağın gıcırdadığını duydum, akabinde Alaz'ın ayak seslerini işittim, birkaç saniye içinde yanıma geldi ve tam arkama geçip ellerini bel oyuntularıma yerleştirip çenesini omzuma yasladı. "Daha önce söylemedim çünkü bu fikirden hoşlanmadığını biliyordum." Eğilip omzumu öptü. "Günler öncesinden gerilmeni istemedim."

"İyi," dedim umursamaz bir ses tonuyla. "En azından başucuma bir mektup bırakıp gitmedin. Saatler öncesinden boşuna gerilmeyeyim diye... Anlık şok olurdum."

"Aslında iyi fikirmiş," diye mırıldandı. "Beni parçalamak isterdin ama bulamazdın. Dönünce de hasretimden delirdiğin için tek yaptığın sarılmak olurdu ve daha ilerisi."

Gülme isteğim gelince gözlerimi kapatıp açarak kendime engel oldum ve dirseğimle onu ittirdim. "Git başımdan."

Gitmek yerine dudaklarını yanağıma bastırıp ayırmadan konuştu. "Küsme bana. Aklım sende kalır sonra."

Söylediğini duymamış gibi yaparak elimle kıyafetleri karıştırırken Alaz da elini uzatıp pudra pembesi ince askılı elbiseyi tuttu. Dizüstü bir elbiseydi, saten kumaşı hafif simliydi ve güzel bir ışıltı katıyordu elbise-

ye. Boyu dizlerimin bir karış üstündeydi, tatlı ama çekici bir görünümü vardı. "Bu nasıl? Seni daha önce hiç pembeyle görmedim."

"Zaten onu alacaktım," diye yalan söyledim ve elbiseyi büyü gücümle alıp yatağın üstüne bıraktım. Bu, Alaz'ı gülümsetti. Kollarından ayrılmadan ona döndüm ve, "Nasıl bir plan yaptınız?" diye sordum. "Kiminle gideceksin?"

"Bars ve Kuray'la gideceğim. Liva bizim için bir yol güzergâhı oluşturdu. Oriton Dağı Kadmos sınırlarında olduğu için yolculuk biraz riskli olacak ama atlatamayacağımız bir durum değil. Cadı ve Carisleri her konuda alt etmekte iyiyimdir, bilirsin."

Gülümsemem için söylemişti ama gülümseyemedim. Suratımda mimik dahi oynamadı.

Bars, deyince aklıma Mehsa geldi. O da öğrenince en az benim kadar yıkılacaktı hiç şüphesiz ve hamileliğine olumlu katkısı olmayacaktı belli ki.

"Üç kişi böyle bir görev için az değil mi?"

"Kalabalık olursak dikkat çekeriz. Üçümüz birlikte çok şey atlattık. Bu ilk değil."

Yine de içim rahat etmedi. Aklımda onlarca soru vardı, onlarca ihtimal ve hepsi birbirinden can yakıcıydı.

"Asma suratını," dedi Alaz, elinin tersiyle yanağımı okşayıp yatıştırmaya çalıştı beni. "Efsun, kolay bir yolda değiliz. Bir günümüz diğerinden daha zorlu geçecek. Halletmemiz gereken görevlerin yanında bu devede kulak kalır."

"Birlikte ilerlediğimizde sorun yok. Ama benden ayrı bir şeyler yapman zor geliyor."

"Görev sırasında da ayrılmamız gereken zamanlar oldu, olacak. Buna alışmamız gerekiyor."

Gözlerimi kapatıp açtım. Başımızdaki tüm bu kasvet dağılacak mıydı? Dağılacaksa ne zaman dağılacaktı? Alaz'la normal çiftler gibi yarın ne yapacağımızı düşünerek geçirdiğimiz günlerimiz olacak mıydı mesela? Karanlıktan aydınlığa çıktığımız günler... İhtiyacım olan tek şey oydu. Bir an evvel gün ışığıyla sarmalanmak istiyordum, kendi gün ışığımızla.

Sarındığım çarşafın düşmesini umursamadan ona sarılıp başımı omzuna yasladım. Kollarını sırtımda birleştirdi hemen. "Yemekten erken dönelim mi? Madem gideceksin... Birlikte vakit geçirelim biraz daha."

"Bana doymadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye takıldı.

Dilimi üst dişlerime bastırıp geri çekerek "cık"ladım. "Yetmedi."

Nefesini saçlarımda hissettim, güldü biraz. Eğildi ve saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktı. "Dönelim. Bana da yetmedi."

)

Liva Gök

Şu hayatta zevk aldığım tek bir şey vardı.

Savaşmak, dövüşmek, kafa ya da kol kırmak.

Şu hayatta zevk almadığım çok şey vardı.

Sırnaşmak, dans etmek, gülmek istemiyorken gülmek ve çok konuşmak.

Şu an Melisa'nın zoruyla giydiğim ince ip askılı, dar, kaygan kumaşının ne olduğu hakkında tek bir fikrimin olmadığı gece elbisesinin içinde hayatımın en zor günlerinden birini yaşıyor, tüm gözlerin üzerimde olduğunu düşünerek kasım kasım kasılıyordum.

Sarayın bahçıvanlarından bir şerefsizin istismarına uğramak beni psikolojik olarak maskülen davranmaya itmişti. Bilincim kendime böyle bir savunma mekanizması oluşturmuştu ve çocuk aklıyla kız olduğumu gizleyip erkek gibi görünürsem başka kimse bana dokunmak istemez mantığını geliştirmiştim içimde. Saçlarımı şapkamın altına gizler, büyüyen göğüslerime sargı sarıp çıkık görünmesini engellerdim bunca zaman. Bir gün, Kuray çıktı karşıma. Henüz ikimiz de küçükken. Daha bedenimle ilgili gelişmelerin ne anlama geldiğini bilmezken Kuray'ı görür görmez nabzımın düzensiz ritimlerinden anladım bir şeylerin yolunda gitmediğini. Çünkü normalde ancak birkaç eğitim sonrası yorgunluktan hızlanan kalbim onu görür görmez daha hızlı atmış ve sesi kulaklarımda yankılanmıştı. Ben içten içe ondan hoşlanırken o bir akşam beni kimse yok diye rahat takılıp şapkamı çıkardığım bir anda yakalamış ve şaşkın şaşkın, "Sen kız mısın?" diye sormuştu.

O an Kuray'ın hiçbir zaman ilgisini çekmediğimi ve beni hiç dikkatli incelemediğini fark ettim. Büyüdük, benim kalbimde yalnızca Kuray'ın aşkı büyüdü, Kuray'sa gözlerini her zaman başka bir güzelle açtı. Ben ona olan aşkımı büyüttüm, o aşkını onlarca farklı kişiye serpiştirdi de gözleri bir kez olsun bana aşkla bakmadı. O aşkın kırıntısından ya da etkileyici sözlerinden bir ben payımı alamadım.

Ve şimdi kalbimi bir başkasına açmayı deniyordum. Amber Acamas... Bana karşı ilgisinin olduğunu apaçık belli eden, bulduğu her fırsatta beni iltifatlara boğan, yakışıklı, düşünceli, ince ruhlu adam. Ak-

lıma göre sevgimi hak eden yegâne kişi ancak kalbime göre...

Kuray'ın öylesine geçerken yanağımdan aldığı makas kalbimi deli dehşet attırırken Amber'in kasıtlı kurduğu o güzel sözlerinin hiçbiri kalbime dokunamıyordu.

Akıl ve kalbin çatışması durumundan hiç hazzetmemiştim çünkü ben her zaman akılcıydım.

"Yemeği mi beğenmedin?" Amber'in sözüyle irkilerek başımı kaldırdım ve ondan önce sağ çaprazımda gözünü dikmiş öylece bana bakan Kuray'la buluştu bakışlarım. Son zamanlarda garip bir şekilde sürekli bana bakıyordu ve nedenini anlayamıyordum.

Bakışlarımı çok yiyemediğim tabağıma indirdim, pirinç tanelerini çatalımın ucuyla kenara atıp bezelyeleri başka bir kenara itmiş, et parçalarını da onlardan ayrı bir yere sürüklemiştim. Omuz silkip Amber'e baktım. "Pek iştahım yok."

"Neden? Bir sorun yoktur umarım..."

"Kalabalık..." dedim belli belirsiz tebessüm ettim. "Kalabalıktan çok hoşlandığım söylenemez. Bu tarz etkinliklerden..."

Etrafı inceledim. Efsan ve Alaz ileride, yemeğin adına düzenlendiği Dorsa'nın masasındalardı, yemeğe epey geç katıldıkları için etkinlik beklenenden çok sonra başlamıştı. Dorsa ve ailesiyle gülümseyerek bir şeyler konuşuyorlardı. Orkestra birden dans müziğine geçiş yaptığında yemek yemekte olan hemen herkesin harelerinde bir parıltı meydana geldi. İlk olarak Alaz, Efsan'ı dansa kaldırdı, masamızdaki Bars ve Mehsa da onların peşinden piste ilerledi ve çift olan herkes tek tek alana geçmeye başladı. Çoğuna göre eminim ki eğlenceli bir gece oluyordu.

"Peki ya dans, sever misin?"

Suratımı buruşturarak mahcubiyetle gülümsedim. "Pek değil. Ayaklarının sağlığı için benimle dans etmesen daha iyi."

Üstelik giyindiğim sivri topuklularla bu daha muhtemeldi. Üzerine çullanabilirdim.

"Ayaklarımın sağlığı pek de önemli değil, desem?"

Amber bana öyle büyük bir beklentiyle bakıyordu ki ona olumsuz bir yanıt vermek çok zordu. İyi biriydi ve çoğu zaman sert mizaca sahip olsam da Amber'i kırmakta ya da geri çevirmekte zorlanıyordum. Ayrıca yeni hobiler edinmeyi denemeliydim. Aklın, kalbin önüne geçmesini sağlamalıydım. Tüm adımlarımı aklımla atmaya alışkındım

ve kalbimin onu gölgelemesine izin vermeyecektim.

"Sorumluluk almıyorum," dediğimde Amber iki yanağındaki derin çizgilerin belirmesini sağlayarak gülümsedi.

Ayağa kalktı, önümde reverans yapıp eğilerek elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz güzel hanımefendi?"

Dişlerimi göstermeden tebessüm edip, "Elbette," dedim ve elimi Amber'in avcuna bırakıp tutmasına izin vererek ayağa kalktım. Bu sırada gözüm yeniden Kuray'a ilişti̇ğinde gözünü bizden ayırmadan bardağındaki içeceğini fondiplediğini gördüm. Bars bile dans ediyorken sarayın en *Kazanova* muhafızının gözüne birini kestiremeyip oturmaya devam etmesi şaşırılası olaydı cidden. Ona daha fazla takılmadım, ayağımdaki topuklularla takılıp düşmemeye özen göstererek Amber'le pistin ortasına geçtim. Tek elini belime koydu, ben de omzuna yerleştirdim. Saray muhafızı olduğumuzdan dans eğitimi de almıştık ama bu biraz da yetenek işiydi bence. Sadece teknik kısımlarını hatırlıyordum. Çok profesyonel olmadığımdan birbirimize bakarak bir öne bir arkaya, bir sağa bir sola adımlıyorduk. Bazen kendi etrafımızda dönüyor ve tekrar adımlıyorduk.

Amber dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında gerildim. Kötü bir niyetinin olmadığını bilsem de bu yakınlık hoşuma gitmemiş, rahatsız etmişti, dans da işkence çekiyormuşum gibi hissettiriyordu. "Şimdi başını döndüreceğim," diye fısıldayıp benden uzaklaştı, kasılmaktan terleyen elimi tutarak geri çekildi ve ben de ona uyum sağlayarak elini kaldırıp kendi etrafımda döndüm. Beni yeniden kendine çektiğinde gülümsedim ama...

Bu, içten gelen bir gülümseme değildi.

Dans bitene kadar güçbela dayandım. Müzik sonlandığında hemen Amber'den uzaklaştım ve, "Ben biraz hava almalıyım," dedim. Afalladı. Muhtemelen dans sırasında çok mutlu olduğumu sanıyordu ama yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anlamamak için kör olmak gerekirdi. Bir adım atıp, "Neyin var?" diye sorduğunda tüm bedenimle ona dönüp, "Yalnız kalmak istiyorum," dedim. Neyse ki anlayışsız bir adam değildi. Bana izin verdiğinde hızlı adımlarla uzaklaştım. Topuklu giymeye alışkın olmadığımdan bir iki kez sendeledim ama yine de başarılı bir şekilde dışarı çıkabildim. Soğuk hava tenime çarptığında iki elimi kalbime koyup derin bir nefes aldım. Şimdi ciğerlerime oksijenin ulaştığını hissedebiliyordum.

Kalbim ağrıyordu, çok mu yüklenmiştim ona? Başımı eğip giyin-

diğim kıyafete baktım; bukleler halinde şekillendirdiğim saçıma, ayağımdaki topuklulara.

Değişmeye mi çalışıyordum?

Kim için ya da ne için?

Kuray'a âşık olabilirdim ama onu unutmak için hayatıma bir başkasını almama gerek yoktu. Bu kendi yüreğime de Amber'in yüreğine de haksızlık olurdu. Hem, hayatımıza devam etmek için neden bir başkasına ihtiyacımız olacaktı ki? Ben tek başıma istediğim her şeyi yapabilirdim. Bugüne dek yapmıştım. Üstelik topuklu ayakkabılar, şık elbiseler, bolca makyaj olmadan.

Kendimi onlarla iyi hissetmiyordum ve kimse için de değişmeyecektim.

Sarayın bahçesinde inzivaya çekilmek adına yürüdüm. Bir süre ilerledikten sonra toprak yola geldiğimde ayakkabılarımı elime alıp yürümeye öyle devam ettim. Ağaçların arasından girdim ve iyice uzaklaştım. Artık partide çalan kemanın sesi değil rüzgârın hareket ettirdiği ağaçların hışırtısı duyuluyordu. İyiden iyiye rahatladım. Gölün kenarına gelene kadar ilerledim, nihayetinde yeniden derin bir nefes aldım ve saçlarımı öne alarak dar elbisemin sırt kısmındaki fermuarını indirdim. Elbisenin arka kısmı genişlediğinde dudaklarımdan "Huh" sesi döküldü. Tüm gün böyle elbiselerin içinde duranlar buna nasıl katlanıyordu? Akıl kârı değildi. Ben sutyen takarken daralıyordum. Elbisemin ince askıları omuzlarımdan düştü.

"İkinci bir şok yaşamak istediğime emin değilim."

Kuray'ın sesini işittiğimde gözlerimi kırpıştırıp açarak silkelendim ve omzumun üzerinden arkama baktım. Ağaçların arasından bana doğru yaklaşan bedenini görünce gözlerimi kocaman açtım, elimi sırtıma koyarak fermuarı kapatmayı denedim ve telaşla tüm bedenimle ona dönüp sırtımı dikizlemesini engelledim. "Sen nereden çıktın?"

Elleri cebinde bir halde bana yaklaşmaya devam etti. Beş altı adım ilerimde kalan ağacın yanında durdu, omzunu ağaca yasladı. "Saraydan."

Esprisine gülmüş gibi yaptım ardından gözlerimi devirdim. Dışarıdan her ne kadar rahatsız olduğumu belli etsem de kalbim burada olduğu için mutluydu. "Manyak mısın?" diye sordum. "Üstümü çıkaracaktım az daha."

"Böyle bir şey yapacağını nereden bileyim Vahşirella? Sapık değilim, üstünü çıkarmaya yeltendiğinde konuşarak seni durdurdum zaten. Hem, bilirsin, birini röntgenlemeye pek ihtiyacım yok."

Elbette. Ona kapılar çoğu zaman açıktı. İçten içe göz devirdim ar-

dından başımı olumsuz anlamda salladım. "Defol git Kuray."

Gitmek yerine birkaç adım daha yaklaştı bana. Aklıma zıt davranan kalbim daha hızlı atmaya başlayınca hızlanan ritimlerimi duymasından korktum. Fark etmeyeceğim ufak bir büyüyle bunu yapması olası bir ihtimaldi. Sakinleşmem gerekiyordu.

Yere attığım topuklu ayakkabılarıma baktı sonra tekrar bana. "Ağır geldi değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Topuklu ayakkabılar, makyaj..." Beni baştan ayağa süzdü. "Oldukça çekici, cüretkâr bir elbise."

"Alışkın değilim," derken kekeledim. "Ama alışılmayacak bir durum değil. Evrende alışılmayacak tek bir duygu yoktur. Kıyafetler değişir, yaşanu değişir, en sevdiğin her neyse... Değişir. Yerini başka şeyler alır."

Bir adım daha attığında artık daha zor nefes alıyordum. "Almasın."

Gözlerimi kıstım. Çenem çok hafif omzuma yanaştı. "Ne?"

Bir adım daha attı. "Almasın," diye tekrar etti. "En sevdiğinin yerini başkaları... Almasın."

"Neyden bahsediyorsun?" derken sesim titriyordu. "Kuray sen... Bir şeyler mi içtin? Anlayamıyorum."

"İçmedim Liva gayet sağlıklıyım, bilincim yerinde ve karşındayım," dedi gecenin karanlığında bile canlılığını yitirmeyen yemyeşil gözlerini gözlerime dikerek. "Ayrıca ne söylemek istediğimi anlıyorsun. Hep anladın. Hep anladım. Ama hep görmezden geldik, bastırdık duygularımızı. Ben... Yeni yeni farkına varıyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Bunca yıl Kuray'dan duymak istediklerim, hayalini kurduğum ve bazen büyük bir âcizlikle rüyalarımda gördüğüm o an şimdi gerçekleşiyordu. Ondan tam vazgeçtiğimde... Ondan vazgeçmek için kendime söz verdiğimde... Onun kalbimi beslediğini değil öldürdüğünü fark ettiğimde...

Dilimle dudaklarımı ıslattım. Nefes almaya çalıştım ama başarısızlıkla sonuçlandı bu girişimim. "Kuray..."

"Liva, Liva, Liva..." diye karşılık verdi bana. "Uzun zamandır gözlerim parlamıyor, farkında mısın? Nasıl oldu bilmiyorum ama... Beni tesirin altına almışsın sen. Kimse ilgimi çekmiyor, kimse aklıma giremiyor. Gözümü kapatıyorum, zihnimde sen. Açıyorum sen. Kahvaltıya iniyorum, seni Amber'le gülüşürken görüyor ve yemek yiyemiyorum. Liva, yemek yemek benim kırmızı çizgimdir."

Biliyordum.

Yani, yemek yemenin onun için ne kadar önemli olduğunu. On altı

yaşında karnı yeterince doymadığı için resmen hüngür hüngür ağlamıştı. Ben Kuray'ı sadece yemek için ağlarken görmüştüm.

Kalbim daha hızlı atarken yutkundum ve, "Bunun... Benimle alakası ne?" diye sordum saçma sapan. Oysaki sebebin de sonuçlarının da farkındaydım. Ama... Bu imkânsız geliyordu.

Sorumla birlikte gözlerime daha yoğun bir ifadeyle baktı. Bir tutam çaresizlik yerleşti çimen yeşili harelerine. Yutkunurken âdemelması hareket etti. "Aşk boktan bir his Liva," diye mırıldandı sessizce. "Hep kaçtığım, istemediğim, yok saydığım bir his." İç çekerek yutkundu, omuz silkti. "Ben şimdi anlıyorum. Seni göz ardı etmeye çalışmam, sen varken hep başka yöne bakmam, seni kendime sürekli arkadaş olarak inandırmaya çalışmam... Hepsi... Seni gördüğüm o ilk andan beri... Hani şapkanı çıkarıp gür siyah saçların beline döküldükten sonra bana attığın o bakıştan beri... Sana duyduğum aşktan kaynaklı. Şimdi anlıyorum."

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. O yumruyu gidermek için yutkunmayı denedim, başarısız oldum. Gözlerim sızladı. Afalladım. Bakışlarımı ondan kaçırdım, dudaklarımı açtım, kapattım sonra yeniden açtım. "Saçmalıyorsun," dedim bir çırpıda ve ondan sıyrılmak adına ileriye adımladım fakat uzaklaşmama imkân vermeden kolumdan tutup beni durdurdu.

Önce kolumu tutan eline ardından gözlerine baktım, kaşlarımı çattım. Bırakmasını söyleyecektim ama o benden önce konuştu. "Kaçma Liva," dedi, başını yaklaştırdığında içim ürperdi. Burnunun ucu burnuma dokunduğunda gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Şimdi değil, ben içimi bu kadar dökmüşken değil. Kaçma. Susma. Tersleme ya da geçiştirme. Bir kez olsun konuş. İçinden geçtiği gibi. Bak bana, ben saydamım artık. Sana âşığım ve bunun ne giydiğin çekici elbiseyle ne de yaptığın etkileyici makyajla alakası var. Ben... Anladım ki. Her halinle... Tutulmuşum sana."

Başparmağı tuttuğu kolumu hafiften okşadığında tüylerim diken diken oldu. Ağır ağır solurken bilmem kaçıncı kez yutkundum ve, "Gitmeliyim," dedim. Algılayamıyordum. Algı çatışması yaşıyordum.

"Gitme," diye fısıldadı. "Konuş."

"Ne söylememi bekliyorsun?"

"Hislerini." Dudaklarımı araladığımda ekledi. "Gerçek hislerini."

Başımı geriye çektim. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Bu, bir his değil. İstek."

"Hislerimi seninle paylaşmak istemiyorum."

"Neden?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İstemiyorum."

Belli belirsiz gülümsedi. "Korkuyorsun çünkü."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Korkuyorsun," diye üsteledi. "Hepimizin korkuları var Vahşirella. Yenilmez değiliz hiçbirimiz."

"Benim adıma çıkarımlarda bulunma," dedim ters ters. Kolumu çekiştirdim. "Bırak."

"Madem korkmuyorsun," dedi, "sevmediğini söyle o zaman. Benden nefret ettiğini ve tüm bu açıklamalarımın seni zerre etkilemediğini... Amber'i sevdiğini söyle mesela. Yapsana."

Havanın soğukluğuna rağmen terlediğimi hissediyordum. Beni nasıl bir çıkmaza soktuğunun farkında mıydı? Elbette farkındaydı. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı onun. "Gitmek istiyorum."

"Kalmak istiyorsun," dedi kulağıma. "Liva, yüreğin göğsüme çarpıyor ve yemin ederim ki gitmek istemiyor."

Ritimlerimi hissediyordu. Gövdelerimiz sıkı sıkıya birbirine yaslıydı ve hissetmemesi garip olurdu. Burnumu çektim, başımı yukarı kaldırdım ve, "Ne fark edecek?" dedim. "Seni seviyorsam da bunun doğru olmadığının farkındayım. Seni sevmeyi bırakabilirim. Her sevgi bir gün solar."

"Neden soldurmak istiyorsun?"

"Neden mi?" derken belli belirsiz gülümsedim. "Sen... Sen bu hayatta neyde sabit kaldın Kuray? Canının sıkılıp da bırakmadığı ne oldu? Gönlünü kaç kez birine bağladın? Kaç kızın gönlünü çaldın da arkanda bıraktığın kalp kırıklıkları umurunda oldu? Sen... Güven vermiyorsun. Güven veren bir profil değilsin benim gözümde. Hiçbir zaman olmadın. Seni seviyorum evet. Ama seni sevmeyi sevmiyorum. Seni bir karşılık beklemeden seviyorum ve bunun üstesinden gelebilirim. Ya da gelmem. İçimde yaşattım, içimde büyütür ve nihayetinde içimde öldürürüm."

"Tek sorun bu mu?" Gözlerini kıstı. "Güven?"

"Bundan büyük sorun olamaz."

"Kimsede sabit kalmadığımı söylüyorsun ama yıllardır ilerleyen dostluğumuza bir kez olsun ihanet etmediğimi biliyorsun."

"Harika bir arkadaşsın," dedim hiç gocunmadan. "Ama harika bir hayat arkadaşı olabileceğine hiç inancım yok."

"Seni buna ikna edersem?"

"Efendim?"

"Güvenini kazanırsam Liva..." diye açıkladı. "Bana bir şans verir misin?"

Nefesimi serbest bırakır gibi güldüm. "Hayatında bir kere ciddi olmayı dener misin?"

"Ben ciddiyim!" diye bağırdı hafifçe. "Güvenini kazanmak istiyorum. Eğer bir aşk yaşayacaksam... Bu seninle olmalı."

"*Jersin* mi içtin? Ya da kılık değiştirme iksiri? Karşımdaki gerçekten Kuray Arslan mı yoksa ben mi bilmeden bir şeyler içtim?"

Bu defa Kuray gözlerini kapatıp açtı. "Güvenini kazanırsam bana karşılık verecek misin Liva? Son kez soruyorum."

"Çok zor."

"Ama imkânsız değil," dediğinde sessiz kaldım. Karşılık vermem, deyip buradan defolup gitmem gerekiyordu ama yapamadım. Tüm ihtimalleri öldürmeye gücümün olmadığının farkına vardım. Kuray da sessizliğimi olumluya yormuş olmalıydı. "Güzel. Güvenini kazacağım ve o gün seni öpmek için eğildiğimde," diye fısıldadı, "tek bir hücren dahi benden kaçamayacak."

Beni büyüledi ve hiç beklemediğim anda kollarını çekip bir adım geriledi. Neredeyse yere düşecektim ki son anda frenledim. Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra başımı sallayarak, "Hiç sanmıyorum," dedim. Kuray'sa göreceğiz, der gibi sırıttı. Eğildim, yerdeki ayakkabılarımı aldım ve ne yapacağımı bilmeden odama gitmemin doğru olacağını düşünerek hızla ilerlemeye başladım. Arkamda hâlâ Kuray'ın lazer etkisine sahip bakışlarını hissedebiliyordum.

"Fermuarını kapat," diye seslendiğinde kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. Başımı çevirip omzumun üzerinden arkama baktığımda elbisenin fermuarını açtığımı hatırladım. Elimle kaldıracaktım ki Kuray işaretparmağını aşağı yukarı hareket ettirerek büyü gücüyle kapattı.

"Sağ ol," dedim ve yeniden önüme dönüp ilerledim.

"Bu arada, bir şey takmadığın gözümden kaçmadı," deyince yeniden ona baktım ve elimdeki topuklu ayakkabılardan birini kafasına attım. Tam isabet.

Kafasını ovuşturarak kahkaha attı. Kısılan gözleriyle bana bakarken ayakkabımı nazikçe benim olduğum tarafa fırlattı. "İyi geceler Vahşirella."

Cevap vermeden ilerledim. Ancak birkaç metre sonra yüzümde açan gülümsemeye engel olmadım.

☽

Efsan Şahzade

Benim için yaşayıp yaşayabileceğim tüm işkencelerden daha etkili bir yirmi yedi gün geçirdim.

Geceler kâbuslarla doluydu, gündüzleriyse eğitimden başka hiçbir şey yapmıyordum. Kendimi boş bırakmamak için elimden geleni yapıyordum çünkü boş kaldığım an yaptığım tek şey Alaz'ı düşünmek oluyordu ve bu, bana kesinlikle yaramıyordu. Oriton Dağı'na gitmek için yola çıktığı saatten bu yana ondan iyi ya da kötü tek bir haber alamamıştım. İletişim olanağımız yoktu, bir ihtimal gözlerimi kapatıp birkaç kez zihnine ulaşmayı denesem de başarısız olmuştum. Arkasına sığındığım tek düşünce, işler ters gitse, yakalansalar bundan mutlaka haberim olacağıydı. Alaz yakalanırsa bu, yakalayanlar tarafından büyük bir gururla açıklanır ve haberi bana gelirdi.

Öte yandan, Kuzey'deki Silva Ormanı'nda zihin yoran kale mağarasının içinde kitabın bir parçasının bulunduğunu söylemişti Yersel Karlık ölmeden hemen önce... Silva Ormanı, Varilok ve Kadmos sınırları arasında, riskli bir noktadaydı. Liva'yla birlikte tüm yolları inceledik ve hangisinin daha sıkıntısız olacağına yönelik araştırmalar yaptık.

Yersel Karlık'ın verdiği bilgilerle yetinmedim ve sarayımızın kütüphanesine gittim. Büyü tarihi kitaplarını, büyü öncesi yaşamı anlatan ansiklopedileri ve geçmişle ilgili bilgi alabileceğim her ne varsa tek tek bulup indirdim, geceleri uyuyamadığımdan kitap okuyup bize yarar sağlayacak bilgileri keşfetmek daha makul gelmişti. Kaçırdığımız bir nokta olabilirdi. Eğer tarih değiştirildiyse, eğer bu lanetin sebebi ya da sonuçları değiştirildiyse bir yerden patlak verirdi. Gözden kaçırılan bir ayrıntı bizi tüm bu arayıştan kurtarabilir ya da arayışımızı kolaylaştırabilirdi.

Lanetin tarihini anlatan bir ansiklopedinin tozlu sayfalarını işaretparmağımla çevirmeye başladım. Genzime kaçan toz parçacıkları öksürmeme neden oldu. Önce kabartmalı siyah yazılarla yazılmış Lukifer İdmon adını gördüm ve Lukifer'in pelerinsiz yüzüyle ilk defa bu sayfada karşılaştım. Kayda alınmış ilk hareketli fotoğrafı 1689 yılının Mart ayına aitti. Cadı ve Caris eğitim binasında kayda alınan bu fotoğrafta siyah gömlek, siyah kravat ve siyah pelerini vardı. Saçları buğday sarısı ve gözleri buz mavisiydi. Şaşırdım. Neden bilmiyorum ama Lukifer'in gözlerinin ve saçlarının siyah olduğunu düşünüyordum. Gözlerinde buz gibi bir ifade hâkimdi, yaşına rağmen saçları biraz seyrekti. Ürkü-

tücü bakıyordu.

İşaretparmağımı biraz daha indirip hayatıyla ilgili bilgileri okumaya başladım. Oldukça zeki bir adamdı. Kadmos Kraliyet soyundan geliyordu hatta Kamdos Sarayı'nın tam yüz elli yıl boyunca tek hükümdarı olmuştu. Fakat sadece Kadmos'ta kral olmak bir zaman sonra ona yetmemiş, tüm evrene hükmetmek istemişti. Bu doğrultuda bulaştığı karanlık büyüler açığa çıkınca da diğer krallıklar ve yasalar gereği ölüm emri verilmişti. Kapana sıkışınca da çareyi evreni lanetiyle boğmakta bulmuştu. Her ne kadar Lukifer topluma kötü gösterilmeye çalışılsa da otoritesi, eşsiz büyü yetenekleri kendisine hatırı sayılır bir hayran kitlesi de oluşturmuş ve bu hayranları zamanla ona bağlanmıştı.

Bir an görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimin perde arkasında bir dalgalanma belirdi, istemsizce bir rüyanın içine gireceğimi fark ederek kendimi sıkıp engel olmaya çalıştım lakin başarısızlıkla sonuçlandı. Bomboş bir odadaydım, odanın içine düşen cılız ışığa yansıyan bir gölge vardı yalnızca. O gölgeye bakmak tüylerimi diken diken etti.

"Hayatımı mı merak ediyorsun?"

O tanıdık ses boş odada bir zehir gibi yayıldığında tüylerim diken diken oldu.

"Kendimle ilgili her şeyi anlatabilirim. Seni yakalamalarına izin verme. Bana gel. Birlikte tüm evreni yönetelim. Önünde sonunda hayat seni buna mecbur kılacak, güç kaynağım, vârisim. Ne kadar yok sayarsan say, benim vârisimsin sen."

Ellerimle kulaklarımı sıkı sıkı kapattım, kendimi sıktım ve gerçek dünyaya dönmeyi denedim.

O sırada omzuma dokunan bir elle yerimde sıçrayarak gözlerimi açıp başımı sağıma çevirdim.

"Efsan?" Liva'yı görünce dikleşen omuzlarım düştü ve kalbim daha normal atmaya başladı. Soluk soluğa önüme dönüp ansiklopedinin kapağını kapattım, tozlar yeniden havaya uçuştu. "Hâlâ neden buradasın? Epey geç oldu."

Ellerimi nemli enseme koyup oturduğum sandalyede geriye yaslandım. Sızlayan gözlerimi kapatıp açtıktan sonra, "Araştırıyorum," dedim. "Gözümüzden kaçan bir şeyler olabilir."

"Yoruluyorsun," diye karşılık verdi. "Birkaç saat sonra eğitim için uyanacağız ve sen... Günlerdir hiç uyumuyor gibisin. Bileklerimizi, güçlerimizi yönetebildiğimiz gibi zamanımızı da iyi ve verimli yö-

netmemiz önemlidir. Hepsinin bir yapbozun parçaları gibi olduğunu düşün, birini oyun dışı bırakırsan yapboz hep eksik kalır, yerini diğer parçalar dolduramaz."

Haklıydı ama... Alaz'la uyumaya alışmıştım. Bensiz ilk kez göreve gitmişti ve bu benim için yıpratıcı bir süreçti. Onunlayken kâbuslarımdan arınıp sabahı rahat bir şekilde getirebiliyordum ancak o yokken uyku zindan oluyordu. Sanki Lukifer gittiğini biliyor gibi çok daha sık yönetiyordu zihnimi, bu defa kâbuslarım hepten Alaz odaklı olmuştu.

Yine de Liva haklıydı. Biraz dinlenmem gerekiyordu. Ellerimle boynumun iki tarafını tutup gerindim, başımı sağa ve sola yatırdıktan sonra ayağa kalktım ve Liva'yla kütüphanenin çıkış kapısına ilerlerken, "Bir gelişme var mı?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. "İyi haber yok ama kötü bir haber de yok."

Sığındığımız tek şey... Kötü haber de yok.

Kütüphaneden çıktık. Sarayda bir hareketlilik olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Koridorun ucundaki iki hizmetli kız bizi görünce koşar adımlarla yanıma geldiler ve alelacele bir reverans yaptıktan sonra, "Efendim," dedi esmer olanı.

Başımı eğerek dinliyorum işareti yaptım. "Baş muhafızlarımız döndüler. Baş muhafız Kuray, yaralanmış."

Liva çatılan kaşlarıyla, "Ne?" diye sordu.

Kuray'ın yaralandığı gerçeği beni endişelendirirken cümlede dahi geçmeyen Alaz'ı iyice merak ettim. "Alaz?"

Hizmetli kız bakışlarını kaçırdı. "Efendi'miz Alaz dönmedi."

Kalbimdeki katran karası kasvet büyüdü. Liva'yla birbirimize bakıp telaşın dayattığı hızla şifahaneye koştuk. Aklıma Barın geldi. O kara gün. Aynı bu şekilde dönmüştük saraya. Saraydakilerin ne hissettiğini düşündüm. Sadece yaralı haberiyle kalbim parçalanmış gibi hissetmiştim ve ölüm... Galiba dizlerim tutmazdı.

Şifahaneye girdiğimizde Liva benden önce atılarak, "Kuray!" dedi. Kuray'ın önünde duran Bars bize bakıp bir iki adım geri çekildi ve yatan Kuray'ı görmemizi sağladı. Omzu ve sol göğsü çapraz bir şekilde tişörtü andıran bir çaputla sarılmış, nemli saçları alnına yapışmıştı, boncuk boncuk terlemişti. Yarı baygın bakan gözleri Liva'yı bulduğunda kuruyan dudaklarını gülümsemek ister gibi hareket ettirdi ve, "Vahşirella," dedi sessizce. "Öldüm mü?"

Liva, Kuray'ın yanına gitti ve yatağın kenarına oturup elini uzatarak

sargısını, sargısının altındaki yarayı kontrol etmeye çalıştı. "Ne oldu? Neyin var? Kim yaraladı seni?"

"Ruhlupuslar," diye açıkladı Bars.

"Alaz?" diye sordum korkuyla. "O nerede?"

Bars başını çevirip bana baktı. "Geyiğin kanını ulaştırmak için Kadmos'a gitti."

Kaşlarımı çatarak, "Tek başına mı?" dedim. Kalbimdeki kasvet tüm ruhumu sardı.

"Birlikte gidecektik ama Kuray yaralanınca tek devam etmek zorunda kaldı."

"Bars!" Mehsa'nın sesini duyunca Bars bakışlarını ve tüm ilgisini eşine yöneltti. Mehsa kapıdan içeri girer girmez koştu ve kendisine dönen Bars'a sıkıca sarılıp başını göğsüne yaslayarak gözlerini kapattı. Bars'ın kolları Mehsa'ya dolandı. "Çok korktum! Başına bir şey geldi diye çok korktum. Şükürler olsun!"

Bars eğilip Mehsa'nın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Buradayım canım, iyiyim."

Şifacı boğazını temizleyerek şifahanedeki varlığını belli ettiğinde Mehsa, Bars'tan ayrıldı ama elini bırakmadı. Liva hasta yatağından kalktı, şifacı Kuray'ın yanına ilerledi. Üzerine serili pikeyi çekti, tişört parçasından yapılan sargıyı dikkatle ayırdı, Kuray gözlerini kısarak acıyla tısladı. Omzundan sol göğsüne kadar açılan derin yarayı görünce gözlerimi kıstım. Göğsü neredeyse ikiye ayrılmıştı, suratı ve tüm bedeni bembeyazdı. Çok kan kaybettiği belli oluyordu.

"Yarayı alalı ne kadar oldu?"

"Altı saat kadar," diye bilgilendirdi Bars.

"Kritik dakikalar," dedi şifacı. Gözlüğünü işaretparmağıyla yukarı itip başını kaldırdı. "Zehir tüm damarlara ulaşmadan panzehiri yapmalıyız."

İki yardımcısı mesajı alarak panzehir malzemelerini almak için harekete geçtiğinde şifacı bize baktı. "Dışarıda beklemeniz iyi olur."

"Vahşirella..." dedi sessizce Kuray. "Kalsın..." diye ekledi. "Elimi tutacak birine... İhtiyacım var."

Bu isteğine şaşırdım. Kuray ve Liva birbirlerinden hoşlanmalarına rağmen son zamanlarda hiç yan yana gelmiyorlar aksine sürekli yemeklerde birbirlerine laf sokup duruyorlardı. En azından Kuray görev için gitmeden önce öyleydi. Son gece aralarında benim bilmediğim bir şey olmadıysa tabii...

Liva bize kaçamak bir bakış attıktan sonra boğazını temizleyip başını eğdi, şifacıya, "Kalabilir miyim?" diye sordu.

Şifacı onu onaylayınca biz daha fazla kalabalık etmemek adına dışarı çıktık. Bars ve Mehsa el ele yürüyorlardı, bense tek başıma yanlarındaydım. Aklım Alaz'la dolup taşmış durumdaydı. Gözlerimi Bars'a odaklayıp, "Alaz'a desteğe gitmeliyiz," dedim. "Tek başına Kadmos sınırlarında..." Düşündükçe kalbime hançer yemiş gibi oluyordum. "Yakalanabilir."

"Desteğe gitmek yalnızca yakalanmasını sağlamamıza neden olur Efsan," dedi Bars. "O, Kadmos'u avcunun içi gibi biliyor. İçeride ajanları var. Tek yapması gereken zindana girip kanı Thauk'a vermek. Büyük bir iş kalmadı."

"Saraya girmek küçük bir iş değil."

"İçeride adamları var," diye tekrar etti. "Yakalanacağı ihtimali yüksek olsa onunla giderdim. Ama bu işin altından kalkabileceğini biliyorum. Ona güveniyorum, sen de güven."

Alaz'a sonsuz güveniyordum ama aşk, bazen güvenin ve mantığın önüne geçiyor, sağlıklı düşünmeye engel oluyordu.

"Sen yara aldın mı?" diye sordu Mehsa başını kaldırıp Bars'ın yüzünü inceleyerek. Yüzünde toprak lekeleri ve ter izleri vardı ama onun haricinde iyi duruyordu.

Bars kafasını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Ufak tefek sıyrıklarım var ama iyiyim. Tek istediğim temizlenmek."

"Şifacıya görünseydin bir... Ruhlupus yaraları küçük de olsa tehlikeli olabiliyor bazen."

"Görünmemi gerektiren bir yaram yok." Dudaklarını eşinin kulağına yaklaştırdı ve duymayacağımı düşündüğü bir tonla ekledi. "Ama bir masaja hayır demem."

Mehsa belli belirsiz gülümsedi, yanaklarına hafiften bir kızıllık yerleşmişti. Boğazını temizleyip bana baktı. "Efsan, iyi görünmüyorsun. Bence biraz uyumayı dene. İstersen yanında kalabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Siz, odanıza geçin," diye karşılık verdim. "Fena uykum var, başımı yastığa koyduğum an uyuyacağım muhtemelen."

Elbette yalan söylüyordum ama Bars uzun bir görevden yeni gelmişti ve özlem gidermeleri yerine Mehsa'nın yanımda olmasını istemek bencillik olurdu. Onlardan ayrılıp Alaz olmadan bir morgdan farksız gelen odamıza geçtim. Soğuk bir duş alıp üzerimi değiştirdim, dolabı kapattım ve çıplak ayaklarımla yatağa ilerleyip oturdum. Karanlık

gökyüzünü izledim, penceremin pervazına konan kargayla göz göze geldim, şimşek çaktı, Karmela birkaç saniyeliğine aydınlandı ve karga gaklayarak gökyüzüne kanat çırptı. Başımı pencereden ayırıp tavana bakarak kendimi sırtüstü yatağa bıraktım.

☽

Bir damla kan, kan gölüne dönüştü.

Uykum dün gece de bana cehennem olmuş, sabahı nasıl ettiğimi bilememiştim. Uyandığımda öyle çok terlemiştim ki kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu. Başımın ağrısını geçirmek için iki fincan nerismus yaprağı çayı içsem de bir şey değişmedi. Kuray panzehirden sonra uyku moduna geçmişti ve Liva onu yalnız bırakmak istemediği için kahvaltıya katılmamıştı. Mehsa'nın mide bulantıları fazla olduğundan bugün eğitimlere katılmayacaktı, Amber ve Bars erkeklerin başındaydı.

Ben de kadınlarla çalıştım. Kendimi haddinden fazla yordum, tüm gün Alaz'ı bekledim ama yine gelmedi.

Ertesi gün öyle bunaldım ki eğitim sonlanır sonlanmaz herkesten sıyrıldım, içimde büyüyen yangın beni rahatsız ettiğinden havanın karanlık ve yağmurlu olmasına aldırış etmeden göle gittim. Kıyafetlerimi çıkarıp ferahlamak için suya atladım. Gözlerimi açıp derinlere dalış yaptım, su altındaki kayalıkları ve kendi halinde yüzen balıkları seyrettim. Su bir anda kapkara olunca nefesim kesildi, saçlarım görmediğim eller tarafından çekiştiriliyor gibi sızladı kafa derim. Kararan gözlerimin ardında sayısız şimşekler çaktı ve o tanıdık ses duyuldu.

"Gücünü büyütmek istemez misin? Karanlık, senin esas sonsuzluğun. Bu karmaşanın içinde nefes almak istemez misin? Seni öldürmelerine izin verme. Bana gel. Benimle ol ve karanlığın tadını çıkar."

Suyun içinde çırpındım ama oluşan basınç yukarı çıkmama izin vermiyordu.

"Orada sıkışıp kaldığının farkında değil misin? Benim yanımda özgür olacaksın. Sadece sen..."

"İçinde büyüyen güç sevdiğin adamı zaten öldürecek. Seni öldürmediği her gün o ölecek."

"Sen yaşadıkça onun bir sonu yok."

"Birinizin yaşamı, diğerinin ölümü olacak."

"Beni dinle ve yol yakınken tarafını seç. Sonsuz bir hayat istiyorsan çok geç olmadan bana ulaş."

Kâbustan sıyrılmaya çalışırken beynim parçalara ayrılıyor gibi hissettim. Çığlık atmak için suyun içinde ağzımı kocaman açtım ve karanlığından kurtulmak adına tüm gücümle bağırdım, suyun içinde kendi gücümün ışıkları yanıp söndü, nihayetinde karanlık boşluk yerini şeffaf suyun rengine bıraktı, vücudum tükenmiş gibi yerden yükseldi ve saniyeler içinde gölün yüzeyine çıktım. Nefes nefese gözlerimi açtım, ıslanan yüzümü iki elimle güzelce sildim, saçlarımı geriye atıp başımı arkaya yaslayarak karanlık gökyüzünü izledim. Göğsüm hızla alıp verdiğim solukların etkisiyle saniyede bir yükselip alçalıyordu.

Suya çarpan bir şeyin sesini duyduğumda ürpererek arkamı döndüm, kıyafetlerim hâlâ çalıların üstündeydi. Sağıma baktım, kimse yoktu, soluma baktım, kimse yoktu. Önüme döndüm ve gölün şelale kısmında birinin ölup olmadığını kontrol ettim. Suyun üzerinde yuvarlak halkalar yayılıyordu ve bu içeriye gerçekten birinin atladığına işaretti. Gördüğüm kâbus, Lukifer'in geldiğini düşünmeme sebep oldu. Güçlerimi avuçlarıma aktararak ellerimi sudan çıkarmadan temkinli adımlarla geriledim ve kendime alan açtım. Tam o sırada arkamdan birinin sudan çıkıp kollarını omzuma dolaması bir oldu.

"Sana söylemedim mi... Bedendeki yangını söndüremez soğuk sular."

Tanıdık ses ve buz gibi suyun içinde dahi bedenimi ısıtan o enerji tüm korkularımı aynı anda temizledi. Ellerimdeki güç anında vücuduma yayıldı. Dudaklarımdan hayret ve mutluluk dolu "Alaz," ismi yükseldi ve suyun içinde kolları beni saran kocama döndüm. Az önce suya daldığından görmemiştim ve şimdi ıslak saçları ağırlaşıp alnına dökülmüştü. Geceyi gölgeleyen simsiyah gözleri özlediğim yakınlıktan gözlerime bakıyordu, suratında ya da vücudunda yaralandığını gösteren en ufak bir emare yoktu. Ve rüya değilse dönmüştü.

Rüya değildi.

Dönmüştü.

Yeniden, "Alaz," dedim kısık sesle ve kollarımı boynuna dolayıp hiç beklemeden ona sıkıca sarıldım. Sık nefesler alıp veriyordum, gövdem göğsüyle birlikte yükselip alçalıyordu. Bir ay sonra ilk kez kendimi evimde hissediyordum. Tamamlanmış hissediyordum. Bütün hissediyordum. Omzunu öpüp gözlerimi yumdum.

Başını eğip, "Efsun..." diye fısıldadı tam kulağımın üzerine. Yutkunduğunu işittim. "Daha iyi bir karşılama olamazdı."

Gülümseyerek başımı yukarı kaldırdım ve, "Ne zaman geldin?" diye sordum.

Kafasını geriye atıp beni inceledi. Solukları ağırlaşırken tek omzunu kaldırıp indirdi. "Az önce..."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Mehsa söyledi."

"Gelir gelmez beni bulmak istedin yani?"

"Evet," dedi, tek eli belimden aşağı doğru kaydı. Beni iyice kendine bastırıp, "Özleminden delirdim," diye fısıldadı.

Hasret gidermek istiyordum ama öncesinde neler yaptığını öğrenmem lazımdı. Islak elimi kaldırıp az biraz sakallarının çıktığı, üzerinde su damlaları gezinen yanağını okşadım. Saçları da uzamış, tel tel alnına yapışmıştı. "Kanı deve teslim ettin mi?"

Başını çevirip sakallarını okşadığım elimin parmak uçlarını öptü. "Ettim. Görev başarılı."

"Kadmos'a giriş çıkışta sorun yaşadın mı?"

"Yaşamadım."

"Ajanların sayesinde mi?"

İç çekti. "Tam sayılmaz."

Gözlerimi kıstım. "Tek başına mı girdin?" Başımı geri attım. "İnanmam. Kılık değiştirme iksiriyle bile Kadmos'ta neredeyse yakalanıyorduk."

"Tek başıma girdim, üstün yeteneklere sahip bir kocan var ama..." Yüzünü buruşturdu. "Çıkarken Sıraç yardım etti."

Gözlerimi kocaman açarak, "Ne?" diye sordum. "Ciddi misin?"

Başıyla onayladı ama sözlü cevap vermedi. Sıraç'tan yardım almak pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Yine de gülümsememe engel olamadım. "Alaz... Sana demiştim, Sıraç aslında..."

"Çok iyi biri, diye tamamlama sözünü," dedi. "Aynı konumda ben de olsam çıkmasına müsaade ederdim. Saraylarında aykırı bir durum yapmadım."

"Devle görüştüğünü biliyor mu?"

"Ne için gittiğimi bilmiyor. Beni sadece çıkarken gördü ve birbirimize baktık. Tek sözüyle muhafızları peşimden gönderebilirdi, doğrusu öyle yapacağını sandım ama o sessizce gitmeme izin verdi."

Tebessüm ettim. "Ne kadar centilmen bir davranış..."

"Kocanın yaptıklarına odaklan," dedi ilgiyi kendine çekmek isteyen bir çocuk gibi. "Tek başıma Kadmos'a girdim, en azılı suçluların olduğu zindana gidip devi buldum ve kanı ulaştırıp sözümü tuttum."

Kahkaha attım. Elimle okşadığım yanağını kıstırırken, "Kocam da kocam," dedim. "Ne kadar yetenekli, güçlü, çekici, yakışıklı bir adamsın... Çok şanslıyım seninle evlendiğim için. Hayatımdaki en büyük şansımsın."

Eğilip burnumun üstüne ufak bir öpücük kondurdu. Islak saçlarımı okşarken daha da derinden baktı yüzüme. "Efsun..." dedi sessizce. "Ben senden önce gerçekten gülüyor muydum? Ne mutlu ediyordu beni? İnan bilmiyorum."

Benim alaylı sözlerimin aksine Alaz çok içten konuşmuş, yüreğinden söylemişti bunları. Gülüşüm burkuldu biraz, bakışlarıma hüzün kondu. "Gittiğinden beri bunu düşünüyordum," diye itiraf ettim ben de. "Zaman kavramım yalnızca senden ibaret Alaz. Sen varsan bir gün yirmi dört saat, sen yoksan bir gün bir ömür. Lütfen... Bir daha benden ayrı göreve gitme. Ne olursa olsun... Ayrılmasın yolumuz."

"Özür dilerim," diye fısıldayıp yanağımı okşarken bir daha öptü alnımı. "Kendi sorumluluğum ve kitabı bulmaktan ayrı bir iş olduğu için seni yormak istemedim. Son zamanlarda gerek duygusal gerek bedenen çok yıprandın, biraz dinlenmek hakkındı."

"Burada dinleniyorum ben zaten," deyip başımı göğsüne sürttüm. "Bana yirmi dokuz gecenin uykusunu borçlusun. Hem bedenine alıştırıp hem bundan mahrum bırakmak adil değil."

Nefesi güler gibi çıktı. Elleriyle bel oyuntumdan kavrayıp, "Yirmi dokuz gece ve bir ömür," deyip boyun göçüğümü öptü. Öpücüklerini kolye gibi dizdi boynuma, çeneme tırmandı. "Kabul mü?"

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum ben de. "Kabul ve mühürlendi."

Başını olumsuz anlamda sallayarak, "Mühür böyle olmaz," dedi, gözlerinde çakan tutku kıvılcımlarını sezmemek imkânsızdı. Ardından hiç beklemeden beni öptü. Alaz'a susayan bedenime ve ruhuma engel olamıyordum. Elimi yukarı kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Suyun üzerinde yükselip tek kolumu Alaz'ın ensesine doladım, bacaklarımı beline sardığımda ayrılmadan tek vücut halinde suyun içinde yükselip alçaldık. Ayrı geçirdiğimiz günlerin acısını, birbirimizden tüm özlemimizi giderene dek çıkardık.

☽

Yersel Karlık'ın bilgilerini verdiği kitabın bir parçasının bulunduğu Silva Ormanı'na gitmek için kusursuz bir plan yapmıştık. Orman,

Varilok topraklarının içinde kalıyordu, şanslı olduğumuz kısım Alaz, Bars ve Liva'nın bu toprakları avcunun içi gibi bilmesiydi. Pek şanslı olmadığımız kısımsa Varilok'ta hemen hemen her sokakta onlarca güvenlik kolunun dolaşması ve şüpheli kişilerin anında tutuklanmasıydı. Bunun da bir çaresini bulmuştuk. Varilok'ta ruhen bizimle olan ancak resmi olarak tarafımıza geçmeyen, herhangi olumsuz duruma karşılık Varilok'taki kalemiz olarak gördüğümüz bir grup vardı. Savran kıyısında yaşayan azınlık büyücü topluluğu. Silva Ormanı, Savran kıyısına yakın kalıyordu, bu nedenle rotamızı Savran Kıyısı'na gitmek üzere hazırlamıştık.

Mehsa'nın teyzesi Aynil ve eniştesi Noyan'la iletişime geçtik. Varilok'un içine girmeden Karmela'yla sınır olan Leja denizinin Karmela kıyısından ufak bir yük gemisiyle alınacaktık. Yaklaşık on iki saatlik deniz yolculuğu sonrasında Savran kıyısında olacaktık.

Gece on ikiye doğru Leja kıyısındaydık. Hava, yük gemisiyle yolculuk yapmak için fazla soğuk ve rüzgârlıydı. Burada fırtınanın çıkmadığı tek bir gün dahi olmadığından yağmur, kar, sis gibi doğa olayları deniz ulaşımını engellemiyordu. Sağanak yağmur yağıyor, ara sıra gök gürlüyordu. Üzerime giyindiğim siyah pelerin sırılsıklam olmuştu. Denizin karşı kıyısından loş bir ışık sezdiğimde sağ elimle gözlerimi silerek görüşümü netleştirdim ve gemiyi gördüm, boğuk siren sesini işittiğimde bize sinyal verdiğini anlayarak rahatladım.

Gemi bundan yüzyıllar öncesinde kullanılan daha sonra önemini kaybeden Leja limanına yanaştığında Alaz'ın elini daha sıkı tuttum. Suyun üzerinde salına salma limana yaklaştı. Siyah bol tişörtlü, şalvar modelini andıran bol pantolonlu, uzun saçlı bir adam geminin arka kısmından limanın zeminine kadar uzanan ahşap merdiveni uzattı. Alt katın küpeştesinden eliyle destek alarak merdivene atladı ve yanımıza indi.

Karşımıza geçtiğinde gözleri önce şöyle bir bizi inceledi, ardından Alaz'a bakarak başını eğip selamladı. "Merhaba efendim," dedi gür sesiyle. "Ben Renas Saralp. Savran Yük Gemisi'nin yönetici kaptanıyım. Sizi almak için buradayım. Gemiye bindiğiniz takdirde yolculuğa başlayabiliriz." Eliyle geminin içini işaret etti.

Alaz, Renas'ı başıyla onayladı. Bars ve Liva'ya başıyla içeriyi işaret etti ve birlikte geminin içine adımladık. Bizi karşılamak için girişte sıraya dizilen mürettebat göründüğümüz an hep birlikte reverans yaptı. Tamamen içeri girdiğimizde merdiven kalktı, gemi hareket etti. Gemi-

nin zemini ahşaptı, kenarlarda içi dolu kalın tahta fıçılar, halat, ağ ve kovalar bulunuyordu, aydınlatma için muhtemelen pek dikkat çekmemek amacıyla büyük beyaz mumlar kullanılmıştı, gemi direklerinde örümcek ağları örülmüştü. Pek temiz olduğu söylenemezdi.

Renas bizimle ilerleyerek geminin içini tanıttı. Eliyle alt kata inen merdivenleri işaret etti. "Odalarınız alt katta, olası herhangi bir saldırıya karşı kullandığımız gizli bölmede. Buralarda gece vardiyaları pek olmaz ama arada Varilok askerlerinin canı bir gemiyi durdurup kontrol etmek istiyor. Öyle bir durumda alt balkondaki cankurtaran teknesini çıkarıp yola o şekilde devam edebilirsiniz. Yolculuğu sizin için en risksiz haliyle tasarladık."

Alaz, adamı başıyla onayladı. Bastığımız her basamakta gıcırdama sesi işitilen dik ve dar gemi merdivenden iki kat indik. Yüzlerce meyve sebze kasasının bulunduğu alanda zemine gizlenmiş kapıyı eğilerek açtı Renas, dik merdivenden önce kendi indi sonra, "Gelebilirsiniz," diye seslendi.

Alaz, önceliği bana verdi. Dik merdivenden tırmanır şekilde indik. Burada yan yana üç oda bulunuyordu. Renas, ilk kapıyı açtı ve, "Burası Kral ve Kraliçe'miz için, ultra lüks odamız," diye takıldı. Küçük bir odaydı, sadece neredeyse tek kişilik bir yatak, komodin, minik bir gardırop ve muhtemelen tuvalet olan küçük bir kapı daha bulunuyordu içinde. Bir de denizi gören yuvarlak bir pencere. Bars ve Liva'ya baktı. "Diğer iki odayı da dilediğiniz gibi paylaşabilirsiniz."

"Teşekkürler Renas," dedi Alaz.

"Emrinizdeyim efendim," diye karşılık verdi adam. Elini duvardaki kırmızı yuvarlağa götürdü. "Bir isteğiniz olursa bu tuşa basabilirsiniz. Acil yardım sinyali."

Sessizce onayladık.

Renas iyi geceler dileyerek yanımızdan ayrıldığında odalarımıza girdik. Girer girmez ilk yaptığım sırılsıklam olan pelerinimi çıkarıp kapının arkasındaki askılığa asmak oldu. Alaz da aynısını yaparken ben yatağa oturup etrafı kontrol ettim. Yanıma gelirken, "Beğendin mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Bu şartlar altında daha iyisi olamazdı." Siyah postallarını çıkarıp yatağa sırtüstü uzandı. Camdan denizin dalgalarını seyretmeye dalmışken, "Titanik'te gibi hissediyorum," dedim.

Kolumdan tutup beni kendine çektiğinde ona uyum sağladım, zaten küçük yatakta yan yana sığamayacağımızdan neredeyse boylu

boyunca Alaz'ın üstündeydim. Elleri belimi sardığında çenemi göğsüne yasladım. Kaşlarını çatarak, "Titanik?" dedi sorar gibi.

Uzun zamandır Alaz'm bilmediği bir kelimeyle karşılaşmamıştım, tüm bu derdin sıkıntının arasında sahici gülebildim bu yüzden. Ellerimi omuzlarının üzerine koyup, "Eski dünyamda bir filme ilham olan kocaman bir gemi," diye açıkladım. "Batmak üzere olan bir gemide doğan zengin kız fakir oğlan temalı bir aşk hikâyesi. Jack ve Rose... Dilden dile aktarılan, efsanevi bir film. İzlemek istedim şimdi." İç çektim. "Leonardo DiCaprio diye bir gerçek de vardı tabii... Dünyanın en yakışıklı adamı olduğunu düşünüyordum, çoğu kişi öyle düşünüyordu gerçi."

Alaz hafiften kaşlarını çattı. "Bayılıyorsun değil mi beni hiç tanıyıp bilmediğim adamların adını sanını kullanarak kıskandırmaya..."

"Ne?" dedim sessizce kahkaha atarak. Tıraş ettiği yanağını okşadım, ben sakalsız halini seviyorum diye hiç sakal uzatmıyordu. "Kıskandın mı sahiden?"

"Ben hayatında yokken senin hayatını süsleyenleri kıskanıyorum. Böcek adamı ya da şu Furkan denen herifi de unutmuş değilim."

Bunları söylerken gayet ciddiydi. Başımı hafifçe geriye atarak, "Böcek adam değil, örümcek adam," diye düzelttim. Sahiden hâlâ unutmaması garipti. Takmıştı örümcek adama. Onu geçtim, Pembe Bisiklet'in gitaristi Furkan'ı hâlâ unutmaması daha da garipti. Gerçi ona benim onu, onun da beni beklediğini, karşılıklı olarak birbirimizi sevdiğimizi falan söylemiştim. Unutmaması normaldi. Bu yalanıysa hâlâ devam ettirmenin bir anlamı yoktu.

Derin bir nefes alarak, "Furkan mevzusuna gelirsek..." diye mırıldandım. Dilimle dudaklarımı temizledim. "Eski dünyamda, hayranı olduğum meşhur bir grup vardı. Pembe Bisiklet. Ve Furkan o grubun gitaristiydi, ergenlik yıllarımdan beri o adama hayrandım. Posterlerini biriktirir, evde sürekli videolarını izler, ona ulaşması için mektuplar yazar, e-postalar atardım." Alaz'ın ellerimin altındaki omuzlarının kasıldığını hissettim. Böyle şeyleri dinlemekten pek hoşlanmıyordu. "Ama... Furkan Aktan'ın benden hiçbir zaman haberi olmadı. Sadece uzaktan bir hayranlıktı, karşılıklı olarak birbirimizi sevdiğimiz, beni beklediği falan yoktu yani. Onu sırf sana inat söylemiştim."

Gözlerini kısarak, "Ne?" dediğinde mahcup bir ifadeyle tebessüm ettim.

"Sürekli senden etkilendiğimi ima ediyordun, üste çıkmam lazımdı," diye ekledim.

Neredeyse kahkaha atarak, "Efsun..." dedi.

"Sen de bana keman çalmayı bilmediğini söylemiştin ama biliyordun, sen de beni kandırıyordun yani, ödeşmişiz," diye üste çıkmaya çalıştım. "Hem ayrıca... Onlar eski dünyamda kaldı. Sonra seni buldum ve eski dünyamdakilerin benim için bir önemi kalmadı. Tekrar o dünyaya gittiğimde yine konsere gittik ama..." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Furkan ya da grubun diğer üyeleri umurumda bile olmadı. Çünkü aklım yakışıklı kocamda kalmıştı."

Eğilip onu öptüğümde bana yumuşakça karşılık verdi. Hafiften geri çekildiğinde, "Beni nasıl etkileyeceğini biliyorsun küçük hanım," dedi. Derin bir nefes aldı, yatakta biraz gerileyip sırtını yatak başlığına yaslayarak hafiften oturur pozisyon aldı. Bense hâlâ üzerindeydim. "Yani senin de aşk anlamında sevdiğin ilk adam benim, öyle mi?"

Başımla onayladım. "İlk," dedim, tatlı bir öpücük daha bıraktım. "Ve son."

"Nasıl rahatladım bilemezsin," deyip yanağımı öptü.

Gülümseyerek başımı göğsüne yasladım, kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım. "Soğuk uykumu getirdi."

"Uyu bebeğim," dedi. "Merak etme, ben uyanık kalacağım."

Olası saldırı ihtimaline karşılık birimizin mutlaka uyanık kalması gerekiyordu.

"Belimin iki yanına astığım hançerler rahatsız ediyor," dedim huysuz bir sesle.

"Çıkarabilirsin. Benimkiler yeter."

Kafamı hayır, dercesine hareket ettirdim. "İdare ederim," dedim sessizce. "Alaz... Kaslarına bayılıyorum." Elimi karnının üstüne gezdirdim. "Benim için yapılmışlar sanki. Ne rahatsın..."

Nefesiyle güldü. Ben dokundukça göğsü kasılıyordu. "Öncelikle senin için yapıldılar."

"Hım..." diye mırıldanarak başımı yukarı kaldırdım ve boynunu öptüm. "Anlamıştım zaten."

Başımı göğsüne yasladığında eğilip saçlarıma bir öpücük kondurdu. Birkaç dakika birbirimize sarılarak sessiz kaldık; gemi hafiften sallanıyor, yağmur damlaları sertçe cama vuruyordu. Arada bir de dalganın sesi işitiliyordu. Eğer yaşarsak, eğer tüm bu sorunları aşarsak yıllar sonra hayal meyal akıllarda kalacak bir anı olacaktı bu küçük oda bizim için, farkındaydım. Gözlerimi kapatıp, "Parçayı bulup bulamayacağımızı merak ediyorum," dedim sessizce.

"Bulacağız."

"Sonuç... Beklediğimiz gibi çıkmazsa ne olacak Alaz? Ya kitabın orijinalinde yazanlar sahtesinde yazanlardan daha kötüyse..."

"O zaman savaşırız," diye fısıldadı. "Nereye kadar giderse. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey..." Elimi kavradı. "Bir daha ne olursa olsun tuttuğum bu eli bırakmayacağım. O fırtına bizden bir yaprak daha koparamayacak Efsun."

Parmaklarımı kapatarak elini kavradım. "Koparmasın." Başımı tekrar omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Küçücük ve rutubetli odada, Alaz'ın göğsünde oldukça huzurlu bir uyku çektim.

☽

Kapının tıklatılmasıyla gözlerimi açtım. İnce bir kadın sesi, "Kahvaltı hazır efendim, dilerseniz yukarı çıkabilirsiniz, buralarda teftiş olmaz," diye seslendi. Gözlerimi sıkıca kapatıp açarak elimi ağzıma kapatıp esnedim. Hâlâ Alaz'ın üzerindeydim ve saçlarım terden alnıma yapışmıştı. Alaz, nemlenen saçlarımı yavaşça geriye atıp, "Günaydın," diye mırıldandı.

"Tüm nöbeti tek başına tuttun," dedim şikâyet eder gibi. "Beni uyandırman gerekiyordu."

"Bir gün alacağım olsun," diye karşılık verdi. "Hem, ben seni izlerken dinleniyorum zaten. Çok güzel uyuyordun."

Yüzümü buruşturarak elimi ağzımın kenarına attım. "Salyam akmış."

"Uykudayken bile ağzının suyunu akıttığımı fark ettim," dedi belli belirsiz gülerek.

Gülerek tekrar esnedim ve doğruldum. Oturur pozisyona gelip pencereden dışarı baktım, güneş çoktan doğmuştu ama hava hâlâ kasvetliydi.

"Kahvaltıyı yukarıda yapmak ister misin?"

"Çok isterim," dedim. Oda fazlasıyla havasızdı, temiz hava almaya ihtiyacım vardı. "Ne kadar yolumuz kalmıştır?"

"Beş altı saat."

"Çoğu gitmiş azı kalmış," dedim ve ayaklarımı yataktan sarkıtarak ayağa kalktım. Geminin sürekli sallanması midemi bulandırmıştı, ilk önce banyoya gidip elimi yüzümü yıkayıp rahatlamayı denedim. Rutin işlerimizi hallettikten sonra çıktık.

Güverteye geldiğimizde yüzüme esen rüzgârla dağınık bıraktığım saçlarım geriye savruldu. Nefesime karışan iyot ve temiz oksijen koku-

su yeniden yaşadığımı hissettirdi. Gün geçtikçe soğuğu daha çok sevdiğimi fark ediyordum. Mürettebattaki kadın ve erkekler hunharca kahvaltı ediyorlardı, aylarca bu geminin içinde olduklarından olsa gerek sallantı onları sarsmış ya da rahatsız etmiş görünmüyordu. Geldiğimizi fark ettiklerinde kalkmak için hareketlendiler ama Alaz, "Kalkmanıza gerek yok," diye uyardı onları. "Devam edin lütfen."

Oturdukları yerde reverans yaparak Alaz'a minnetle baktılar. Renas'ın bizim için ayırdığı boş yere oturduk, sağımda Alaz, onun sağında Bars ve solumdaysa Liva vardı. Tam karşımda küt saçlı, siyahi bir kadın oturuyordu. Bana ilgi dolu gözlerle baktığını fark edince ona hafiften gülümsedim.

"Salvatorem nostrum. Opto te ab omni malo esse immunem."

Söylediğini anlamadığımdan kaşlarımı çattım. Bu sırada Alaz kulağıma yaklaşıp, "Kurtarıcı olduğunu söylüyor," diye mırıldandı.

"Sadece bu kadar mı?"

"Ve tüm kötülüklerden arınmanı diliyor."

Sessiz kaldım. Bahsettiği kötülüğün Lukifer olduğunu anlayarak başımı eğdim. İçimde onun güçlerini taşıyordum ve bu güçlerin karanlık yönünün olduğunun da bilincindeydim. O karanlığa kapılmaktan korkuyordum. O karanlığa etrafımdakileri gömmekten korkuyordum.

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Yaklaşık beş saat sonra yani on iki civarında Savran'a ulaşmış oluruz." Bilgilendirmesini yapınca kafamı hafiften Alaz'ın karşısında kalan Renas'a çevirdim. "Savran'da çoğunluk sizin tarafınızda olsa da başınıza konan ödül büyük." Boğazını temizledi. "Bilirsiniz, para çoğu kişi için her kapıyı açar ve değerleri hiçe saydırabilir." Hakkı vardı. "Bu nedenle mürettebat dışında sizi kimsenin görmemesi çok daha iyidir. Ne kadar az kişinin dikkatini çekerseniz o kadar iyi. İndiğimizde yüzünüzü mutlaka gizlemelisiniz."

Bunları zaten gelmeden önce planlamıştık, kendimizden başka kimseye güvenmiyorduk, bu nedenle Aynil ve Noyan'ın evine gidene dek en kuytu köşeleri seçecektik.

Karnım doyunca masadan kalktım, geminin burun tarafına geçip biraz manzarayı izledim. İri dalgaları, denizin üzerine çiseleyen yağmur damlalarını... Kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Ayak sesini işittiğimde Alaz'ın geldiğini anladığımdan gözlerimi açmadım. Tam arkama geçip o da benim gibi kollarını iki yana açtı ve

ellerimi tuttu. Bilmeden yaptığı bu harekete karşılık, "Jack de Rose'a böyle yapmıştı," dedim. "Titanik'te."

"Hım..." diye mırıldandı tuttuğu ellerimi indirip karnımın önünde birleştirirken. İki eli karnımın üzerindeyken bana daha sıkı sarıldı. Kafasını eğip dudaklarını saçlarımın arasından kulağıma yaklaştırdı. "Sonra ne olmuştu?"

Başımı çevirip ona baktım. Burnunun ucu neredeyse burnuma değecekti, dudaklarımız arasındaysa milimlik bir mesafe vardı. "Rose'u öptü."

"Akıllıca bir hamleymiş," diye destekledi ve eğilip o da beni öptü. Geri çekilmeden gülümsedim. Bu, hiç yeterli gelmeyecekti sanki. Alaz varken hep daha fazlasıydı, hep daha fazlasını arzulamaya neden oluyordu. Sanki o da bunu düşünüyormuş gibi daha tutkulu bir hale getirdi öpüşünü, göğsüm şiddetle inip kalktı saniyeler içerisinde, sol elimi kaldırıp yanağına koydum, tüm bedenimle ona dönmemek için kendimi zor tuttum.

Bir anda yavaşlayıp hafiften geri çekildi ve sık nefesler alıp verirken alnının sağ tarafını alnıma yasladı. Gözlerini kapatıp biraz öyle kaldı, burnunu boynuma yaklaştırıp kokumu içine çekti sık sık. Gözlerini açtığını hissedince ben de açtım, kolları beni sarmaya devam ederken bakışları denizin üzerindeydi. "Özgür hissettiriyor."

Elimin üstüne kapanan elini tuttum. "Sadece hissetmekle kalmayıp gerçekten özgür olacağımız günlere..."

Savran'a yanaştığımızda gemi limana demir attı. Mürettebat gemideki malları indirmek için kalabalık halinde inmeye başladığında yaptıkları esas şey bizi gizlemekti. Liman çarşıya açıldığından gizli Varilok güvenlik kuvvetleri kalabalığın arasından bir yerden çıkıp bizi bulabilirdi. Buna olanak sağlamadan kalabalığı önümüze alarak gemiden indik, pelerinlerimizin kapüşonunu asla açmadan; başımızı hafiften öne eğerek deniz ve çürümüş balık kokusunun tesiri altında kalan çarşıya girdik. Gümrükten geçemeyen mallara burada el konduğundan ilk bu pazarda satılıyordu ve pazarın müşterisi çoktu bu yüzden. Şanslıydık ki hava yağmurluydu ve halkın çoğunda pelerin ya da kendilerini yağmurdan koruyacak kalın giysiler, şapkalar ve şemsiyeler vardı. Liva birkaç metre ötemizde, Bars'sa birkaç metre arkamızdaydı. Yakalanma ihtimaline karşılık ayrı ayrı ilerliyorduk, birimiz yakalandığında diğerlerimize koruma ya da kaçma fırsatı doğuyordu bu sayede.

Belirlediğimiz ıssız rotaya ulaştığımızda ara sokaktaki, Aynil ve Noyan'a ait külüstür sayılabilecek arabayı gördüm. Ara sokağa girdi-

ğimizde arabanın ön yolcu kapısı açıldı ve içinden pamuklu kumaştan yapılmış uzun, kemerli kahverengi elbise giyinmiş, kestane rengi saçlarını dağınık bir şekilde toplamış Aynil çıktı. Beni görür görmez sessizce, "Efsan," dedi ve koşar adımlarla yanımıza gelerek bana, Mehsa'ya ya da Barın'a sarılır gibi sıkıca sarıldı. Sarılışında bir annenin sıcaklığı gizliydi, uzun zamandır alamadığım farklı bir sıcaklık... En son eski dünyamdayken tattığım his... Annemi anımsadım. Burnumun direği sızladı. Onları ve kız kardeşim Efser'i çok özlemiştim.

Geri çekildiğimizde ellerimi sıkıca tuttu ve, "Barın..." dedi. "Doğru mu?"

Barın konusunda kendimi suçlu hissetmem gerekiyor muydu? Neden bahsi her açıldığında başımı yere eğip bakışlarımı kaçırmak istiyordum? O... En başından beri benim için çabalamıştı, biliyordum, kızgın ya da kırgın değildi bana fakat hayatının ellerinden kayıp gitmesine neden olan mücadelenin baş karakterlerinden biri olmak, beni suçlu hissettiriyordu.

Aynil'i başımla onayladığımda ağlayacağını sandım ancak o dolan gözlerinin aksine gururlu bir gülümsemeyle baktı bana. "Benim küçük kahramanım," dedi titreyen sesiyle. "Onunla gurur duyuyorum."

Burnunu çekti ve başını sallayarak toparlandı. "Arabaya geçelim," dedikten sonra Alaz'a ve Bars'a baktı. "Ah, çok yapılısınız. Biraz sıkışacağız doğrusu ama yolumuz çok uzun değil."

Arabaya geçtiğimizde ön cam filtresiz olduğu için arka tarafa geçme kararı aldık. Önce Bars geçti, Bars'ın yanına Liva oturdu, ardından Alaz oturdu, yer kalmadığı için ben de Alaz'm kucağına oturdum. İçeriye girer girmez Noyan büyük bir samimiyetle karşıladı bizi ve beklemeden arabayı çalıştırdı. Bars ve Alaz'ın başları neredeyse arabanın tavanına değiyordu ve bu komik bir görüntü oluşturmuştu. Alaz iki elini karnımda birleştirmiş, sıkıca tutuyordu beni. Araba sallandıkça ben de kucağında hareket etmek zorunda kalıyordum ama bunu dert ettiğini sanmıyordum.

Yaklaşık yarım saatlik yolun sonunda kasabanın, içerisinde en fazla iki katlı, bacalarından dumanların tüttüğü evler bulunan köylerinden birine geldik. Gündüz olduğu için geceye kadar Aynil ve Noyan'ın evinde kalacak sonra yola devam edecektik. Beş altı saatlik bir yürüme maceramız olacaktı yani yolun henüz başında sayılırdık. Buraya kadar sıkıntısız gelmiş olmamız bir şeyi değiştirmiyordu.

Aynil ahşap bahçe kapısını içeri girmemiz için araladığında peş peşe geçtik. İki katlı evin üst katındaki çift kişilik misafir odasını Alaz ve

bana –direkt kendi odalarını bize vermeyi teklif etseler de kabul etmedik– vermişlerdi. Bars'la Liva'nın da yine ayrı odaları vardı.

Odalarımızda kıyafetlerimizi değiştirip oyalanmadan toplantı için salona geçtik. İçinde cayır cayır yanan bir ateşin parladığı şöminenin karşısındaki masada oturuyorduk. Şöminenin sağ tarafında içi kalın, ciltli kitaplarla dolu olan beş raflı eskitme ahşap kitaplık bulunuyordu. Evin tüm perdeleri siyah ve sıkı sıkıya kapalı olduğundan henüz öğleden sonra olmasına rağmen içerisi karanlıktı ve ortamımızı aydınlatan şeyler şöminenin ateşiyle masanın üzerine konan şamdanlardı. Varilok Güvenlik Kuvvetleri tarafından teftiş yapılırsa evde yok sanıldığından burayı tercih etmemelerine olanak sağlamak için yapılan küçük çapta bir önlemdi bu.

☽

Tabağımdaki sebzeli pilavı yemek için kaşığımı daldırmıştım ancak en son sabah altı civarında yemek yemiş olmama rağmen pek iştahım yoktu, yiyemiyordum. Gergin olduğum zamanlarda iştahım kapalı oluyordu.

Alaz önündeki bardaktan birkaç yudum su içti. Yutkunup Noyan'a baktı. "Buradan Silva Ormanı'na en kısa ve güvenli şekilde gidebileceğimiz yol nedir?"

Noyan elindeki tütsülenmiş tavuk budundan bir ısırık aldı. Lokmasını yutar yutmaz, "Evimizin altında gizli bir tünel var," diye fısıldadı. "Yol direkt ormana çıkıyor. Yani evden dışarı çıkmanıza gerek kalmayacak."

"Güzel," dedi Alaz. "Gece on ikiye doğru çıkacağız."

Kalbimdeki heyecan arttı, artık kaşığı daha sıkı tutuyordum.

"Yemekler için teşekkürler. Biraz istirahat etmek istiyorum. Lavabo ne tarafta?" diye sordu Liva.

"Üst katta, soldan ikinci kapı, efendim," yanıtını veren Aynil oldu. "Dağ çilekli turta yapmıştım, sıcak çay da var."

"Ben yeterince doydum."

Liva kalkınca Bars da, "Yemek için teşekkürler," diyerek ayaklandı.

Alaz bana baktığında, "Ben uykumu aldım," dedim sessizce. "Sen çıkıp dinlen, gelirim birazdan."

Aynil ve Noyan'la biraz yalnız kalmak istediğimi fark ettiğinden uzatmadı. Ama gözlerime bakarak, *"Beni çok bekletme, sensiz pek dinlenemiyorum,"* diye geçirdi zihninden. Belli belirsiz tebessüm ettim.

Alaz bir prens zarifliğiyle teşekkür ederek yanımızdan ayrıldığında Aynil de Noyan da yeni nefes almaya başlıyormuş gibi serbest bıraktılar soluklarını. "İlk defa soframızda kraliyet ailesinden biri vardı," dedi Mehsa'nın teyzesi gözlerini kırpıştırarak ve sandalyesine yığılır gibi geriye yaslandı. "Dik oturmaya çalışmaktan sırtım ve omuzlarım ağrıdı. Aman Allah'ım, tüyler ürperten bir his!"

Noyan, karısının bu haline benimle birlikte gülümsedi. "Çok da gerilecek bir durum yoktu hayatım."

Aynil kocasına yandan yandan baktı. "Bir lokmayı yutmadan önce tam otuz saniye çiğnedin, hayatım," diye taklit etti. Hafifçe kocasının sağ eline vurdu. "Ayrıca tavuk budunu neden elinle yedin? Çatal bıçak kullanman lazımdı!"

Sessizce kahkaha attım. "Et balık kelle, bunlar yenir elle demişler. Sorun yok." Alaz'ın da diğerlerinin de Noyan'ın tavuğu elle yemesine takılmadıklarını biliyordum.

Noyan tek kaşını kaldırırken Aynil gözlerini kıstı. "O nasıl bir söz, tekerleme gibi."

Yüzümü buruşturarak güldüm. "Eski dünyama ait özlü sözlerden biriydi."

"Çok mantıklı ama," dedi Noyan. "Üçü de elle yenmeli kesinlikle. Bunu sevdim!"

Güldüm.

Aynil kocasına başını sallayarak onaylamaz bir ifadeyle baktı, ardından bana döndü. "Her neyse... Seni son gördüğümüzde kaçak göçek yaşamaya çalışan ürkek bir insandın ve şimdi kraliçesin," dedi övgüyle ışıldayan, Mehsa'nınkini çok andıran mavi gözleriyle bana bakarak. "Anlat bana tatlım, nasılsın?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Yorgun," diye itiraf ettim.

İç çekti. "Kaçma kovalamaca ve arayış macerası... Zor olmalı."

"Fazlasıyla," dedim. Her gece tükeniyor, güneş doğarken güçleniyor ve tüm bu kargaşalardan sonra yeniden tükeniyordum. Bana güç veren şey Alaz'dı ama bazen... Karamsar olduğum anlarda, Lukifer'in rüyalarıma girip söylediklerileriyle beni zehirlediği zamanlarda teslim olmak istiyordum. Teslim olmak ve Alaz'a beni öldürmekten başka çare bırakmamak... Onu bu yorucu koşuşturmacadan kurtarmak... Ancak bunlar sağlıklı olduğum anlarda beynime yerleşen düşünceler değildi, en çaresiz zamanlarımda, en zayıf anlarımda kafamda kurduklarımdı. Düşüncelere sahip olmak muhteşem bir histi ve bu düşünceleri bir lanetin

sahibiyle paylaşmak öldürücüydü. Tabii ki aklımda dönüp duranları kimseyle paylaşmadım. "Ama üstesinden geleceğiz, inanıyorum."

Aynil masanın üstündeki elimi şefkatle pışpışladı. "Buna inananların sayısı umduğundan çok daha fazla canım," diyerek gülümsedi. Bakışları yorgunluğumun derecesini ölçmek için suratımda gezindi. "Kraliyet çoğunluğun sizi yakalama taraftarı olduğunu göstermeye çalışıyor ancak Alaz Şahzade'ye saygı duyanların sayısı oldukça fazla. Genç adam, yaşına rağmen prenslik koltuğunda oturduğu süre boyunca halkının gönlünü kazanmış. Onun yanlış bir yola girmeyeceğini düşünen kişi çok. Çekinerek de olsa, fısıltıyla da olsa bu savaşı kazananın içten içe Alaz Şahzade olmasını dileyenleri duyuyorum."

Bu defa iç çeken ben oldum. "O gün bir an evvel gelir umarım."

Noyan sofradaki kirli tabak çanakları mutfağa götürmek için ayaklandı. O gözden kaybolduğunda Aynil, "Mehsa'dan bahset," dedi bana. "O nasıl? Barın'dan sonra... Toparlanabildi mi?"

Mehsa, deyince Aynil'in muhtemelen Bars'la Mehsa'nın evlendiğini bilmediğini fark ettim. Bilmezdi tabii, aylardır haber alamıyorduk birbirimizden ve Bars'la Mehsa'nın evlenmesi kulaktan kulağa yayılacak önemli bir bilgi değildi. "Biraz zor atlattı ama şu an daha iyi," diye açıkladım. "Bir de... Mehsa evlendi."

Aynil gözlerini kocaman açarak, "Ne?" diye sordu, aynı anda Noyan da mutfak kapısından başını çıkarıp, "Ne?" diye destekledi sorusunu. Bizi dinlediğini bilmesek de ona herhangi bir tepki veremedik.

Bunu söylemem gerekiyordu sanırım. Yeğenlerinin eşi sofrada onlarla birlikte yemek yiyordu ve iki çift laf etmemişlerdi bile. Bars'ın onlara bakarken kendini kastığını da fark etmiştim. Evrenin neresinde olursa olsun, damatlık ya da gelinlik vasfı insanı çekingenleştiriyordu bir miktar.

Bars ve Mehsa'nın arasında geçenleri üstünkörü anlattım ancak Aynil bununla yetinmeyip neredeyse her detayını sordu bana. Barın'la aralarının bu konu yüzünden bozuk olmasına üzüldü ancak Mehsa'ya kızamadı. Çünkü Mehsa'nın annesi de babasıyla bir gece ansızın evlenmiş ve hayatının en doğru kararını vermişti. Ben bu detayı Aynil'den öğrenmiştim ve belki Barın bile bilmiyordu. Annesine çektiğini düşündü Aynil, Bars'ın yakışıklı ama biraz korkutucu olduğunu da söylemeden geçemedi. Sarayda, herkesin korkuttuğu bir baş muhafız olduğu bilgilendirmesini yaptı ki bunu en iyi ben bilirdim.

Dağ çilekli turtadan birkaç çatal alıp dinlendirici çayımı bitirdim. Aynil ve Noyan'la yeteri kadar konuştuktan sonra izin isteyerek yukarı

çıktım. Bize verilen odanın kapısını Alaz'ı rahatsız etmemek için yavaşça aralayıp sessiz adımlarla içeri girip kapıyı arkamdan aynı titizlikle kapattım. Alaz, ellerini başının altında birleştirmiş, sırtüstü uzanıyordu. Pelerinini çıkarmıştı ve siyah tişörtünün açıkta kalan kısımlarından kaslı kolları görünüyordu bu sayede. Başkası olsaydı uyuduğunu sanırdı ama ben uyumadığını bilecek kadar tanıyordum onu, sadece gözlerini dinlendiriyordu muhtemelen.

Parmak uçlarımda yürüyerek yatağa yanaştım, yatağın ucuna oturup ayakkabılarımı çıkardım ve sessizce yanına uzandım. Başının altında olan ellerinden birini belimin altından geçirdi, yanında ben varsam mutlaka dokunurdu. Teması seviyordu. Belli belirsiz gülümsedim bu hareketine. Rahat etmesi için yatakta biraz kaydım ve ensemi koluna yasladım. "Neden uyumadın?"

"Böyle anlarda uyuyamam," dedi gözlerini açmadan. "Alışkanlık. Varilok eğitimlerinden kalma."

Sol elimi yüzüne atıp yanağını okşamaya başladım. Uyumayı zayıflık olarak görüyordu, uyurken düşmana yakalansa kendini asla affetmezdi ama yanında ben vardım. Biz birbirimizin yarısıydık ve bana güvenmesi gerekiyordu. "Senin için uyanık kalacağım sevgilim," diye fısıldadım. "Uyu biraz. Belki birkaç gün uyanık kalmak zorunda olacağız zaten."

Sağ yanağını göğsüme yasladı. "Deneyeceğim."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "Buraya tek başına kaçmaya çalıştığım günü hatırlıyorum. Balonun ardından, Barın ve Mehsa'yla limana kadar gelip sonra Bars'ı görmüştük..." Ve sonrasında Alaz beni yakalamış, bana anlaşma teklifini ilk o gün yapmıştı. "O gün yakalanmasaydık eğer hayatımız nasıl ilerlerdi acaba?"

Gözlerini açmadan, "Belki biraz geç olurdu ama yine seni bulurdum," diye mırıldandı mahmur sesiyle. "Aynı anlaşma teklifini yapardım ve yine kabul etmekten başka şansın olmazdı. Benden kaçışın yok Efsun."

Güldüm. O zamanlar bunun farkında değildim ama şimdi... Kaçışım yok değildi, Alaz'dan kaçma isteğim yoktu. Alaz'dan kaçmak ölüm gibi bir şeydi benim için. Nefes alışverişinin ağırlaştığını fark edince sessiz kaldım. Uyumak üzereydi, rahatsız etmemek için kımıldamadım bile. Dakikalar içinde uyudu, sessiz uyuyordu Alaz. Uykusunda bile fark edilmemek istiyor gibiydi. Kimse uyuduğunu bilmesin istiyor gibi, onu böyle gören kişi muallakta kalırdı kesinlikle.

Birkaç saat sonra hava iyice karardığında uyandı. Sessizce hazırlanıp gecenin en yoğun saatlerinde evin içindeki tünelden çıktık.

Ormana girdiğimizde saatlerce ilerledik. Önceden yarım saat yürüsem dizlerim ağrırdı ancak şimdilerde beş altı saat yürümek bende farklı bir his, vücudumda değişik etkiler oluşturmuyordu. Ormanın karanlığı tüyler ürperten cinstendi ve yağmur yerini iri, beyaz kar tanelerine bırakmıştı. Önümde ilerleyen Alaz'ın pelerininin omuz ve kapüşon kısmı bembeyaz olmuştu. Hava eksi derecelerdeydi, yerlerse ıslak ve çamurluydu. Arada bir uluma sesleri işitiliyordu, hırlama ve rüzgâr.

Liva'nın elindeki haritadan faydalanarak ilerledik. Yedi saat on beş dakikadır yürüyorduk. Gök, hafiften renk değiştirmeye başlamış, karanlık kademe kademe kaybolmaya yüz tutmuştu.

"Mağara buralarda bir yerde olabilir." Liva büyülü haritayı gererek daha dikkatli baktı. Yaklaşıp omzunun üzerinden ben de haritayı inceledim. Bulunduğumuz alan tamamen kırmızıya boyanmıştı ve çizgiler yakınlaşıp uzaklaşıyordu. "Risk seviyesi arttı."

"Dağılalım," dedi Alaz. "Doğru yönde ilerleyen, ağrıyı hissedecektir."

Yolun bundan sonraki kısmı için harita yardımcı olmadığından Alaz'ın fikri mantıklıydı. Liva ormanın sol tarafında ilerledi, Bars sağ, Alaz sol çaprazdan devam ederken ben de sağ çaprazdan yürüdüm.

Tek elimle belimdeki hançeri tutuyordum; gözlerim, ürkütücü ormanın her tarafındaydı. En ufak sese ya da harekete karşı duyarlıydım. Tuzağa düşmemek için gözümüzü dört açmamız gerekiyordu. Bastığım yerde postallarım iz bırakıyordu ama çok geçmeden iri kar taneleri o izi kapatıyordu. Ayağım bir cisme takıldığında ürpererek geriledim, başımı aşağı indirerek takıldığım şeyin ne olduğuna baktım.

Parçalanmış bir bozayıydı. Yeni öldürülmüştü, koyu kırmızı kanı karın üstünde sıcak sıcak akıyordu. Hayvan eti ve kanıyla beslenen yaratıkların işiydi muhtemelen. Postallarımın ucuna kanlı kar bulaştı. Yüzümü buruşturarak ayağımı silkeleyip bozayıya basmadan onu geçtim. Yaprakları dökülmüş kalın gövdeli ağaçların arasından ilerlerken zihnimin sarsılmasıyla durmak zorunda kaldım. Başıma tiz bir ağrı girdi. Başta, rüya göreceğimi sandım ama değildi. Bu... Daha farklı bir histi. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım, birkaç adım daha attım ama ben adım attıkça başımda hissettiğim ağrı güçlendi.

Aklımda şimşekler çaktı ve doğru yolda ilerlediğimi anladım. Bunun heyecanıyla arkamı döndüm ve, "Hey!" diye seslendim. Bunun

yeterli olmayacağının farkına vararak sesimi iletmek için güçlerimi devreye sokmaya karar verdim, ellerimi açtım, anında avuçlarıma toplanan gücümü kullanarak elimdeki dinleyici taşın da yardımıyla ses dalgasıyla bir iletişim ağı oluşturdum. "Doğru yoldayım. Beni takip edin."

"Harikasın sevgilim," dedi Alaz. "Bizi bekle."

"Önden ilerleyeceğim," diye karşılık verdim. Bana hâlâ yeteri kadar güvenmemesi bazen sinir bozucu oluyordu. "Durdukça başım ağrıyor. Bekleyerek dayanma gücümü azaltmak istemiyorum."

"Dikkatli ol," dedi Liva.

Ellerimi indirerek ses geçidini kapattım. Kulaklarıma gece kuşlarının uğultusu doluyor, ağaçlarda hissettiğim hareketlilikle arada sırada başımı kaldırıp etrafa bakıyordum. Ben yürüdükçe başıma saplanan ağrı arttı ve doğru yolda olduğumun bilinci beni yürümek için kamçıladı. Her şey Yersel Karlık'ın söylediği gibiydi. Mağaraya yaklaştıkça hissettiğim ağrı çoğaldı, dayanabileceğim yere kadar dayandım, ağrı gözlerimi kararıp kör edecek raddeye ulaştığında elimi pelerinimin kesesine attım ve titreyen ellerimle, küçük cam şişelere koyduğumuz dayanma iksirini çıkardım, tıpasını açıp küçük cam şişeyi dudaklarıma götürdüm, acı iksirin boğazımdan aşağı yutağımı yakarak akmasına izin verdim.

İksirin acı tadıyla yaşaran gözlerimi kapatıp açtım, akan burnumu çektim ve buz tutan ellerimle yürümeye devam ettim. İlerledikçe başıma yeniden ağrılar giriyordu ama sıfırdan başlamış sayılırdım. Artan ağrıları takip ederek ilerlemeyi sürdüm.

Ağrılar yeniden şiddetlendiğinde durup soluklanmak, diğerlerini beklemek istedim bir an. Ancak yaklaşık yüz metre ilerimde, giriş oyuğunu sivri sarkıt buzların çevrelediği mağarayı görünce gözlerim değerli bir mücevhere rastlamış gibi parladı. Mağarayı bulduğumun farkına vararak belli belirsiz gülümsedim. İkinci takviye iksirimi aldım ve tıpasını açıp onu da içtim. İksirin ağrılarımı yatıştırmasını beklemeden mağaraya koştum. Giriş kısmında tek elimle hançerimin kabzasını tutup çıkardım, elimi yukarıya kaldırarak hançerimi saplamaya hazır bir vaziyette tuttum ve mağaraya girdim.

İçerisi zifiri karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum, düzgün yürüyebilmem için sol avcumu önümü aydınlatan bir fener gibi kullanmak adına gücümü oraya biriktirdim. Elimi ileri tutup içeride ne var ne yok diye baktım. Yerler suyla kaplıydı, mağaranın tavanından zemine sular damlıyordu ve içeride duyulan tek ses buydu. Derin bir nefes alarak

ilerledim, omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim. Yeniden önüme baktım. Korkutucu muydu? Evet. Ancak çok geçmeden diğerlerinin de buraya geleceğini bildiğimden kısmen de olsa rahattım.

Güçlerimi bildiğimden...

Neler yapabileceğimin farkındaydım.

Mağaranın içi oldukça büyüktü.

Hafif bir tıkırtı hissettiğimde sol tarafa döndüm, ışık saçan avcumu sesin geldiği yöne tutup aydınlattım ve mağaranın tavanından birkaç parça taşın yere düştüğünü gördüm. Yutkunup önüme döndüm, temkinli adımlarla ilerlemeye devam ettim. Başıma arada bir sızlama şeklinde ağrı giriyordu.

Eğilerek bir aralıktan daha içeri girdim, doğrulduğumda çıktığım yeni alana baktım. Burası da epey karanlıktı ve tavandan düşen taşlardan, kayalardan, su damlalarından başka bir şey yoktu. Sessiz adımlarla ilerlerken tepemden bir şey uçunda refleksle başımı çevirip hançerimi kaldırdım. Uçan şey yalnızca bir yarasaydı.

Tek elimle şakaklarımı ovuşturdum.

Mağaranın odalarından birine daha girdim ancak bu defa içinden geçebileceğim bir geçit ya da oyuk yoktu. Ortaya geçtim, duvarları tek tek inceledim. Duvarın taşlarından birinin önünde boynunu yılanın sardığı kaplan başlı bir sembol görünce bunun bir işaret olduğunun farkına vararak oraya yürüdüm.

O sırada Alaz'ın sesini duydum. Ses, geçit ağından geliyordu.

"Neredesin?"

Sembole ilerlerken, "Kale mağarasının içindeyim," diye yanıtladım. "Kaplan başlı bir sembol var, sanırım parçanın saklandığı yeri buldum."

"Efsun," dedi Alaz, yaptığım şey sinirini bozmuş gibi. "Bizi bekle. Riskli olabilir."

"Kaybedecek zamanımız var mı?"

"Var!" diye bağırdı. "Adamın doğru söyleyip söylemediğini bile bilmiyoruz. Bir adım daha atma. Tuzak olabilir."

"Arkamdasınız, yetişirsiniz."

Alaz'ın tekrar, "Efsun," dediğini işittim ama bir adım daha attığımda ses ağı kendiliğinden yok oldu. Ağzımı kapattım ve derin bir nefes alıp verdim. İşin içinde onlar da olsa kalanımızı beklemek yerine ilerleyeceklerdi. Yutkunup elimi beş yapar gibi açtım, avcumu sembolün üzerine bastırdım. Duvar, dokunuşumla birlikte titremeye başladı, arkamdan birkaç taşın daha düştüğünü duydum. Duvar biraz daha

titredi, bedenim de onunla birlikte sarsıldı. Sonunda taştan duvar, bir kapı görünümünü aldı. Omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim. Hâlâ kimse yoktu.

Oluşan kapıyı elim titreyerek ittiğimde kapı gıcırdayarak açıldı ve anında yüzüme sıcak hava buharının çarpması bir oldu. İçerisi mağaranın geri kalanına kıyasla yakıcı sıcaktı ve duvarlarında gölgeler hareket ediyordu. Kocamandı, devasa heykeller vardı ve köprü tarzı uzun ince yollarında ilerlenebilirdi ancak. İnce taş köprüye bir adım attığımda aşağıyı gördüm ve yüreğim ağzıma geldi. Burası bir dağın tepesi kadar yüksekti. Düşen kişinin parçalara ayrılmadan hayatta kalma ihtimali sıfırdı. Aşağıda dilleri dışarıda aç kurtlar, düşen kişiden payını alarak ziyafet çekmek için bekliyordu.

Yüksekliğin verdiği heyecan kasılmama sebep oldu. Buradan sonrasını tek başına gitmek pek akıl kârı sayılmazdı. Geri dönmek için arkama baktığımda az önce içinden girdiğim kapının yok olduğunu gördüm. Üstelik bu tarafta sembol de yoktu. Muhtemelen kapı yalnızca dıştan açılıyordu.

İçten içe küfrettim.

İyi ki aynı anda girmemiştik. Hepimiz girseydik kapı kapandığında belki de çıkacak bir yol bulamayacaktık hiç.

Yersel Karlık bunlardan bahsetmemişti.

Sol elimi kullanarak yeniden bir iletişim ağı oluşturdum. "Kitabın parçasının bulunduğu alandayım," diye mırıldandım. Sık nefesler alıp veriyordum, üzerine bastığım köprü pek sağlam görünmüyordu. Aşağıya bakmamak için direndim.

"İyi misin?" dedi Liva. "Geliyoruz."

"İyiyim. Geri çıkamıyorum, giren kişi içeride hapsoluyor. Birinin dışarıda durması lazım."

"Dikkatli ol," diyen Alaz'dı. Karşımdaymış gibi başımı sallayarak onayladım onu ve yaklaşık yüz elli iki yüz metre ilerimdeki platforma yürümeye başladım. Attığım her adımda köprü yıkılacakmışçasına titriyordu. Yaklaştıkça platformun ortasında betondan, kapalı bir kutu olduğunu gördüm. Kutunun kenarında ellerinde mızrak motifi olan, pelerinli, sivri vampir dişlerinin işlendiği ve boyu üç dört metre yüksekliğinde, daha önce hiç görmediğim, adını dahi bilmediğim bir sıratığın dört tane heykeli bulunuyordu.

Köprüyü geçince rahatladım ve arkama dönmeden kapalı kutuya yerledim.

İki yaratık heykelinin ortasından geçerek kutuya ulaştığımda kalbim ağzımda atıyordu. Parça muhtemelen içerideydi, onu alırsam Alazlar buraya gelmeden geri dönebilirdim. Fakat... Bu kadar kolay bir yerde olması, bu kadar kolay bir şekilde alınabilmesi beni düşündürüyordu. Etrafıma bakındım. Kutuya dokunduğum an titreyip her yerin yıkılma ihtimali olabilir miydi?

Eğer platform yıkılırsa ölürdüm.

Elimi uzattım ama dokunamadım. Dışı efsunlu da olabilirdi.

Önce ayağımın ucuyla dokundum kutuya. Hiçbir şey olmadı. Derin bir nefes daha aldım. Elimi uzatarak kutuyu büyü gücümle açmayı denedim fakat kutu, gücümü geriye savurdu. Tavandan birkaç taş daha düştü. Büyü ters etki yapıyordu, öyle açamazdım. Dudaklarımı birbirine bastırarak bir adım atıp kutuya iyice yaklaştım. Korkumu bir kenara bırakıp kilidine dokundum ve ben bunu yapar yapmaz kulaklarımda güçlü bir kükreyiş yankılandı.

Ürpererek karşıma baktığımda az önce sadece heykel olarak görünen pelerinli ruhani yaratık şimdi kanlı canlı karşımdaydı ve üzerinde pelerin yoktu. Kahverengi, upuzun tüyleri çevrelemişti bedenini.

Tam karşımdaki üstüme atlayacakken geriye takla atarak elimdeki hançeri bir hışımla ona savurdum. Yaratık neredeyse böğürerek sırtüstü savrulup platformdan düştü ama daha onu yendiğimi idrak edemeden bir başkası üzerime atlayıp pençesini bana savurdu, neredeyse yüzümü çizecekti ama başımı çevirerek ondan son anda kurtulup kollarımı kapatmasına fırsat vermeden avuçlarımda biriken gücümü ateş olarak savurdum. Yaratık geriye sendelese de ateş, tenine çarpıp suyla buluşmuş gibi söndü.

Büyü işe yaramıyordu.

Yaratık ayaklarını kaldırarak üzerime atladığında sola sıçrayarak ondan kurtuldum ancak bu defa arkamdaki yaratık sırtımı pençeledi. Sıyırmamış, direkt pençelemişti. Dudaklarımdan acı dolu bir feryat döküldü ve canımın yanmasıyla birlikte belimin sol tarafında duran hançerimi kabzasından çıkarıp ona fırlattım. İnsan gibi iki ayaklarının üzerinde duruyorlardı ancak derileri kıldan görünmüyordu. Gözlerinin sadece beyazı vardı, burunları yoktu ve ağızlarını açtıklarında etrafa sıcak bir nefes eşliğinde pis bir koku yayılıyordu. Sürüngen gibi hızlı hareket ediyor, uçabiliyorlardı.

Hançeri savurduğum tıslaya tıslaya gerilerken bir diğeri beni boğazımdan tuttu, o yumuşak deri tenime değdiğinde neredeyse kusacaktım.

Büyü gücümü kullanmama fırsat vermeden beni yere savurduğunda birkaç metre sürüklendim, neredeyse platformdan aşağı düşecektim ama son anda durmayı başarabildim. Tam toparlanacağım sırada başka bir yaratık üzerime atlayıp sivri tırnaklarını boynuma geçirdi, boğazımdan kesik kesik hırıltılar yükselirken yaratık ağzını açtı ve yılan dilinin tıpatıp aynısı olan dili neredeyse gözüme kadar geldi.

Başımı geri çekip ondan kurtulmayı denerken belimin sol tarafındaki hançere uzanmayı denedim, nefessiz kalmak üzereydim, çok zordu ama dayanmam gerekiyordu. Ağzımı açıp nefes almayı deniyordum ancak beni boğmak üzere olan yaratık buna izin vermiyordu. Ortaparmağımın ucu hançerin kabzasına dokunduğunda *hadi Efsan*, diye cesaretlendirdim kendimi. *Yapabilirsin kızım, hadi.*

Hançeri tutma girişimlerim üst üste kez başarısız oldu. Ciğerlerim temiz tek bir nefes için can atarken kendimi sıktım ve tüm bedenimi zorlayarak hançeri büyü gücümle avcuma çektim. Sol elimle sıkı sıkı tuttuğumda kalan tüm gücümle elimi kaldırıp hançeri yaratığın sol gözüne sapladım.

Kulak kanatan çığlıkları mağarada yankılanırken elini boynumdan çekmesiyle hasretini çektiğim oksijene kavuşup sık nefesler almaya başladım. Kalan son hançerimi yaratığın gözünden çıkardım, bu defa da boğazına sapladım. Yaratık geriye sendelediğinde dirseklerimden destek alarak soluklana soluklana ayağa kalkmayı denedim. Tam doğrulduğumda sağ tarafımdaki yaratık üzerime atladı ve kontrolümü elime alamadığımdan geriye devrildim. Yuvarlandım ve platformdan düşeceğimin farkına vararak gözlerimi kapattım.

Vücudum platformdan aşağı sallandı ancak tam olarak düşmeden evvel iki elimle platformun zeminine tutunmayı başardım.

O sırada alanın kapısı açıldı. Akabinde, "Efsun!" sesini duymam bir oldu ve Alaz'ı göremesem de kurtulduğumu anladım.

"Alaz!" diye bağırdım. Yaratık suratıma pençesini savurduğunda başımı sola çevirdim. "Düşmek üzereyim! Büyü işe yaramıyor!"

Daha cümlem bitmeden muhtemelen Alaz'ın fırlattığı hançer beni düşürmek için çırpınan yaratığa saplandı. Yaratık sırtüstü devrilip yok olurken kutunun etrafını korumaya çalışan diğer yaratıklar tüm ilgilerini Alaz'a verdi. İkisi birden Alaz'ın üstüne atladığında Alaz sağ elindeki hançeri önündekinin tam kalbine sapladı. Bu sırada ben ellerimden destek alarak kendimi yukarı atmayı deniyordum ama terleyen avuçlarım bana hiç yardımcı olmuyordu. İnleyerek kalkmaya çalışırken

Alaz, "Dayan Efsun," diye mırıldandı. Yaratıklar bana gelmesine müsaade etmiyordu.

Dayanmaya çalışıyordum.

Kapının yeniden açıldığını işittim. Bars, "Alaz!" diye bağırınca Alaz, "Efsan'ı kurtar," dedi.

Bars koşarak geldiğinde parmaklarım bir santim daha kaydı ve düşeceğimi anlayarak gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Ancak tam tüm gücümün tükendiği anda bileğimden tutan elle bana hayat ipi uzatılmış gibi rahatladım. Bars, beni bileğimden tutarak tek hamlede yukarı çekti. Alaz son yaratığı da öldürdüğünde ben hâlâ yere oturmuş bir şekilde nefesler alıp veriyordum.

Ölümden dönmüştüm.

Başımı avuçlarımın arasına aldığımda Alaz karşımda diz çöktü ve soluk soluğa, "Efsun," dedi. Endişeyle kaplı bakışları yüzümün her yerindeydi. "İyi misin?"

Galiba, iyiydim.

Sadece sırtımda hafiften bir sızı hissediyordum ama onun haricinde iyiydim. Dilimle dudaklarımı ıslatıp başımı evet, dercesine hareket ettirdim. Alaz, cevabımla yetinmeyip varlığıma tamamen inanmak istercesine kollarını omuzlarıma koydu ve beklemeden beni kendine çekti. Halsiz ellerimi kaldırıp beline koydum, Alaz da avuçlarını sırtıma bastırdı, pençelenen bölgeye gelince inledim.

Küfretti. Geri çekilip önce bana ardından kanımla lekelenen avuçiçlerine baktı. "Yaralanmışsın."

"Ufak bir sıyrık," dedim suratımı buruşturarak. Ufaktı gerçekten. Uçurumdan aşağı düşmenin yanında hiçbir şeydi.

Gözlerini kapatıp açtı. "Bizi beklemeni söyledim. Efsun..."

Yaralanan bendim ama Alaz bunu fark ettiği andan itibaren benden daha çok acı çekiyor gibiydi. Onu öyle görünce kalbim burkuldu. Tek elimi belinden çekip yüzüne çıkardım ve yanağına dokundum. "İyiyim Alaz," dedim gözlerinin içine bakarak. "Zamandan kazandım. Lütfen... Parçayı alıp bir an evvel buradan gidebilir miyiz?"

Çok şey söyleyecekti ama şimdilik sustu. Başını öylesine sallayıp omzunun üzerinden arkasına baktı. Bu sırada Bars, "Parça bu kutunun içinde olmalı," dedi.

Başımı sallayarak ayağa kalkmayı denedim. Alaz benden önce kalkıp elini uzattı, elini tutup ayaklandım. Kutuya gidene dek elimi bırakmadı.

Bars'ın gözleri bana ilişti. "Mücadeleyi sen verdin, kutuyu açmak ister misin?"

Kafamı hayır, dercesine hareket ettirdim. Kimin açtığı önemli değildi, sadece şu lanet kâğıdı bulup buradan defolmak istiyordum o kadar.

Bars baş ve işaretparmağıyla kutunun altın kaplama kilidini kavradı, kapağını hafifçe yukarı kaldırdı ve o an içinden çıkan sarı ışık huzmesi hepimizin gözlerini aldı. Gözlerimi kısıp bakmaya devam ettiğimde ışığın üzerinde yırtık bir kâğıt parçası bulduk. Bars, kâğıt parçasına uzandı, yukarı tutup hepimizin görmesini sağladı.

Saniyeler içinde, boş kâğıt parçasının içinde harfler oluşmaya başladı. Ve bir sonraki parçanın nerede olduğunu anlayabilmek için elzem olan, çözmemiz gereken bilmece kâğıdın üzerinde belirdi:

Vezir şahı korurken
Şah anlar kirli oyunu
Kazar mahzende kuyusunu
Besler ecelini vezirin eli
Kalp saklar aranan laneti
Altın dişler ardında
Sakın ha
Şahla oyun oynama.

Bölüm On Altı

Hatıralardan Damlayan Kan

Omuzlarıma çöken yorgunluğun ağırlığını bedenimin nasıl taşıdığına hayret ediyordum çoğu zaman. Aynadaki aksim bundan iki yıl önceki Efsan'dan çok farklı görünüyordu gözüme. Kollarım artık tek hareketle kırılacak bir kürdan gibi değildi mesela, kaslarımın kıvrımlarıyla belirginleşmişti. Göbeğimde çelimsiz bir yuvarlak yerine yine kas çizgileri mevcuttu. Zayıflamıştım belki ama kesinlikle güçsüz görünmüyordum. Fakat gözaltlarımda beliren çukurlar, yorgunluğumu dışavuruyordu. Yüzümün zayıfladığını görebiliyordum yansımamda, yanaklarım indikçe elmacıkkemiklerim daha da belirginleşmişti. Sanki buraya gelişimden bu yana iki yıl değil de on yıl geçmişti, aynada gördüğüm kadın, sadece yirmi üç yaşında olamazdı.

Hafiften yana döndüğümde odadaki loş ışığın aydınlattığı kadarıyla yırtılan siyah tişörtüme baktım.

Sırtımda yan yana üç çizgi şeklinde pençe izi vardı.

Tişörtün gösterdiği kısımdan kesilen ve hafiften eti parlayan derim görünüyordu. Kumaşın yapıştığından şüphem yoktu. Kıyafetim beni iyiden iyiye rahatsız hissettirdiğinde çıkarmak için elimi tişörtümün uçlarına atıp hafifçe kaldırdım, düşündüğüm gibi kumaş yaraya yapışmıştı ve yaradan ayırmayı denerken üzerine avuç avuç tuz dökülmüş gibi canım yandı.

Odanın kapısı açıldığında acıdan ders almayarak hâlâ yaramı tişörtten kurtarmaya çalışıyordum. "Efsun," sesini duyduğumda gözlerimi kısarak içeriye giren Alaz'a baktım. Elinde, benim için şifahaneden aldığı merhem ve sargı bezi bulunuyordu. İçi dolu kutuyu komodinin üzerine bırakır bırakmaz tüm ilgisini bana verdi, hızlı adımlarla yanıma ilerlerken, "Yaramaz bir çocuk gibisin," diye azarladı. "Ben gelene kadar yarana dokunmaman gerektiğini söyledim."

"Bunaldım," diye itiraf ettim başımı arkaya yatırarak. "Kaşıntı yapıyor."

Arkama geçtiğinde bana bırak, der gibi elimi tutarak aşağı indirdi, hemen uysallaşarak ona uyum sağladım. Şimdi aynadan Alaz'ı izleyebiliyordum. Bedenen o da sağlıklı dursa da hafiften uzayan saç ve sakalları, gözaltlarında beliren koyu halkalar ve kurumuş dudakları yorgunluğunu ele veriyordu. Oysaki yorulmaya henüz hakkımız yoktu. Evet ilk şifreyi bulmuştuk ama bilmece o kadar sırlarla doluydu ki ikinci parçanın nerede saklı olduğuna dair en ufak bir çıkarımda bulunamamıştık hiçbirimiz.

Yine, henüz...

Kafamızı topladığımızda bir açık bulacağımıza inanmak istiyorduk. İnanıyorduk. Ama bazen... Hiç yol katedememiş gibi hissediyordum, ne kadar yürürsek yürüyelim hâlâ en baştaydık sanki. Cezbeden bir neticeyle karşılamamıştık, belirsizlik denizinde yüzüyorduk.

Alaz elindeki sıvıyı dikkatle kumaşın üzerine döktüğünde sıvı kesiğime değdi ve yaram sızladı, refleksle tısladım. "Özür dilerim," deyip başımın arkasına iyileştirici bir öpücük kondurdu. "Değmemesi için elimden geleni yaptım."

Biliyordum, değmemesi zordu çünkü kumaş artık etimle bütünleşmişti âdeta. Acı hafif hafif yok olurken, "İz kalacak gibi," dedim. "Şifacı gördüğünde öyle söyledi."

"Kocanın sözünü dinlemezsen başına böyle şeyler gelebilir, Efsun," dediğinde alay ederek beni neşelendirmeye çalıştığının farkındaydım fakat yarama bakan gözleri içinin acıdığını gösteriyordu.

"Aksiyon dolu anlardı ama," dedim tişörtün eriyen parçalarını yavaşça çektiğinde. Acıyı hissettiğimde dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Özellikle ellerimle korkuluktan tutunup düşmemek için direndiğim an... Son zamanlarda daha iyisini yaşamamıştım."

"Ne demezsin," dedi dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan. Bana kızgındı ama yaralı olduğum için bunu pek dışavuramıyordu. Pençe izini tamamen açık hale getirdiğinde gözleri daha da koyulaştı. "O yaratıkları sadece öldürmekle yetinmeyip dişlerini tek tek sökmeliydik."

"Çok mu kötü?" diyerek başımı omzumun üzerinden çevirip kontrol etmek istedim ama pek bir şey göremedim.

Sırtımı aynaya dönüp öyle bakmak isteyerek hareketlendiğimde Alaz iki eliyle belimden tutarak bana engel oldu. "Dur, işimi bozma."

Tüm parçalardan kurtulduktan sonra tişörtü ortadan ikiye yırttı. O kumaş parçalarını yere atarken yan yan ona bakıp, "Kolumu kaldırmamı isteyip öyle çıkarabilirdin," dedim.

"Kolunda da ezikler var, canının yanmasını istemedim."

Ona bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Ve kıyafetlerimi yırtmayı seviyorsun."

Gece boyunca ilk defa dudakları gülümser gibi hareket etti. "O da var tabii."

Pençe izlerinin olduğu bölge yavaş yavaş uyuşmaya başlarken Alaz yarayı dikkatlice sardıktan sonra omzuma bir öpücük kondurup iç çekerek doğruldu. Benden uzaklaşıp komodine ulaştı. Gardırobu açıp bol, rahat bir tişört çıkararak başımdan geçirdim, pantolonumu çıkardım ve başka bir şey giyinme zahmetine girmedim. Yatağa geçip oturduktan sonra avuçlarımı yatağa bastırarak gözlerimle Alaz'ı izledim. Elindeki iksiri dikkatle bardağa boşalttı ve üzerine şeffaf bir sıvı daha ekledi. İki iksir birbirine karışırken, "O ne?" diye sordum.

Alaz karıştırma çubuğunu oval hareketlerle sıvının içinde gezdirirken, "Panzehir," diye yanıtladı beni. "Yaratık derini pençeleyerek kanına ulaştı. Dokunuşu zehirli olabilir, her ihtimale karşı içmen gerekiyor."

Buna alışmıştım artık. Uzattığı küçük bardağı aldım ve nefesimi tutarak fondipledim. Damağımda kalan acı tat nedeniyle suratımı ekşiterek bardağı Alaz'a uzattım. "Pençelenmekten daha acı vericiydi."

Bardağı yeniden komodinin üzerine bıraktı. Parmaklarını şaklatarak ışıkları söndürüp odayı yalnızca abajurun yaydığı loş, turuncu ışığın aydınlatmasını sağladı. Elini tişörtünün uçlarına atarak çıkarmak için hareketlendiğinde yatacağını anlayarak dizlerimi yukarı kaldırıp yorganın altına girdim. Çok geçmeden yanıma geldi, benim söylememi beklemeden kolunu belimin altından geçirdiğinde büyük bir arzuyla ona sokulup başımı sıcacık göğsüne yasladım. Muhtemelen birkaç gün sırtüstü yatamayacaktım ama zaten üstüne yatmayı sevdiğim tek şey Alaz'dı. Boynundan hiç çıkarmadığı, doğum gününde ona hediye ettiğim kolyenin zincirine doladım işaretparmağımı. İşaretparmağımın ucuyla köprücükkemiklerinin üzerinden tüy kadar hafif dokunuşlarla geçiyordum. Uyumadan önce ona biraz bu şekilde dokunmak iyi geliyordu bana.

"Bilmece sürekli aklımda dönüp duruyor," diye mırıldandım. "Çok zorluyorum ama hiçbir çağrışım yapmıyor bende."

"Şu an zihnimiz çok dolu," dedi. Onun sağ elinin parmakları da benim kolumda bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu. "Düşünmek için doğru bir an değil. Biraz dinlendikten sonra daha sağlıklı düşünebiliriz."

"Gerçekten dinlenecek misin Alaz?" dedim ve başımı yukarı kaldırıp onu kontrol ettim. Elimi yüzüne tutup avcumu yanağına yerleştirdim, başparmağımla yanağını okşadım. "Yoksa sırf beni rahatlatmak için mi böyle söylüyorsun?"

Yaklaşıp alnımı öptü. "Gerçekten dinleneceğim." Burnunu saçlarımın üzerine değdirdi, kokumu içine çekti. "Hatta dinleniyorum; hırçın, inatçı, dikbaşlı sevgilimi kollarıma her aldığımda."

Gülümsemeyi denedim. "Ne aşk dolu sözcükler ama..."

Eli tişörtümden içeri girdiğinde huylanarak kasıldım. Parmaklarının dış yüzeyiyle belimi okşarken, "Bende sadece sözler yok," dedi. Başını çevirip yanağına koyduğum avuçiçimi öptü, sonra bileğimi sonra kolumun daha üst kısımlarını ve yanağımı, dudağımı, boynumu. Bir anda beni öpücük yağmuruna tutması kıkırdamamı sağladı. Nihayetinde beni göğsüne yasladı ve kollarını bedenime doladı. "İyi uykular güzelim."

Göğsünü öpüp, "İyi uykular sevgilim," diye karşılık verdim. Sonrası derin, sıcak bir uyku merasimiydi.

☽

Son zamanlarda hava, eskisinden daha kötüydü. Gökyüzünde çakan her bir şimşek, etrafı beş on saniye aydınlatmakla yetinmiyor, sarayın zeminini titretiyordu. Dışarıda eğitim yapmak nispeten daha zordu ama özellikle şu sıralar ipin ucunu hiç mi hiç bırakmamak gerekiyordu. Kadınlar bölümündeki eğitimleri bitirdikten sonra Mehsa ve Liva'yla sarayın pek işlek sayılmayan mutfağına geçip oturduk. Mehsa, masanın üzerinde bulunan kocaman kırmızı elmalardan birini alıp iştahla ısırdıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı, elmayı çiğnerken gözlerini kapattı ve, "İnanılmaz güzel," dedi. "Daha önce bu kadar iyisini yememiştim." Bir ısırık daha aldı ve onu da şapırdatarak çiğnemeye başladı.

Elimdeki içi sıcacık çayla dolu fincanın dışına üşüyen parmaklarımı bastırdım. Mehsa'yı hafiften gülümseyerek izliyordum, son zamanlarda yemeklere bu kadar düşkün olmasının sebebi, elbette karnında hızla büyüyen bebekti. Ben çayımdan bir yudum alırken Liva kısık gözleriyle Mehsa'ya bakıp, "Son zamanlarda yemeklere ekstra mı düşkünsün bana mı öyle geliyor?" diye sordu.

O an çiğnemek üzere olduğu elma parçası Mehsa'nın boğazına takıldı, bir iki kez öksürdü, avcunu ağzına kapatıp yutkunarak öksürüğünden kurtulmaya çalıştı. Gözleri yaşardığında elimi kaldırarak tezgâhın

önümdeki şarabını masaya çektim, bardağa doldurdum ve Mehsa'ya uzattım. Bunu teşekkür eder gibi başını salladıktan sonra bardağı dibine kadar içti. Bardağı masaya bırakırken göz ucuyla Liva'ya baktı. "Çok fark ediliyor mu?"

Kafasını sağ omzuna eğip, "Eh," dedi Liva. "Elbette lokmalarını sayıyor değilim ama bir ara doğru dürüst yemek yemiyordun, şimdiyse etrafından fazla yiyorsun."

Ben böyle alaydan gülerken Mehsa elini ensesine koyup boğazını temizledi. Sonra bakışları beni bulduğunda omuzlarımı kaldırıp indirdim. O sırada Liva ikimizi kontrol etti, ardından kaşlarını çatıp, "Benden ne saklıyorsunuz?" diye sordu.

Mehsa, elindeki çoğu tüketilmiş elmaya içli içli baktı, akabinde omuzlarını düşürdü ve tek hamlede söyledi. "Hamileyim."

"Ne?" Liva'nın sorusu Mehsa, üç günlük ömrü kaldığını söylemiş gibi bir hal aldı. Şaşırmıştı, endişelenmişti ve... Çok da iyi bir haber almış gibi durmuyordu. "Nasıl? Hamile?" Kaşlarını çattı, gözlerini kıstı ve işaret parmağını Mehsa'nın karnına tuttu. "Orada bir... Bebek mi var? Bars'la senin mi?"

"Yok, Alaz'la Efsan'ın, ben de taşıyıcı anneyim!" diye çıkışı Mehsa. Konuşmasına hasılıyla devam etti. "Tabii ki Bars'la benim Liva. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Ben..." dedi Liva, başını salladı, dudaklarını büküp ne yapacağını bilemeyen bakışları beni buldu. "Özür dilerim, şaşırdım. Beklemiyordum hiç. Böyle bir zamanda..."

Mehsa'nın omuzları iyice düştü ve gözleri buğulandı. Sanki, oturduğu sandalyede küçüldükçe küçülmüştü. "Ben de beklemiyordum. Nasıl oldu bilmiyorum."

Liva, oldukça çaresiz görünen Mehsa'ya üzgün bir şekilde bakıyordu. "Bars'ın haberi var mı? Hiç bahsetmedi."

Mehsa başını olumsuz anlamda salladı. "Yok. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yeri gelmişken, "Artık olmalı Mehsa," diye araya girdim. "Bebeğin babası Bars ve ondan bunu saklayamazsın. Ne zaman öğrenecek, karnın burnuna gelince mi?"

"Anlamıyorsun Efsan," diyerek dirseklerini masanın üzerine yaslayıp kafasını ellerinin arasına aldı. "Bars'la birlikteliğimizdeki en güzel günleri yaşıyoruz. İçine girdiğimiz her yeni günde sevgisini daha çok hissediyorum. Şimdi çocuk haberini öğrenirse... Nasıl tepki vereceğimi

bilmiyorum. Ya aldırmayı önerirse? Ben... Bağlandım, yapamam. O benim bebeğim."

"Aldırmayı önereceğini hiç sanmıyorum," dedi aramızda Bars'ı en iyi tanıyan Liva. "Evet başta şaşırır, sana belli etmese de kendini suçlar içten içe ama... Aldırmayı önermez. Hatta sevinir. Bars dışarıdan ne kadar soğuk ve kalpsiz görünürse görünsün, kalbinin içi sevdiklerine bir evren kadar geniş ve korunaklıdır. İkinizi de korumak için elinden geleni yapar."

Mehsa, "Bilmiyorum," diye sızlandı. "Önünde sonunda zaten öğrenecek. Kendimi hazır hissettiğimde söylerim. Ne kadar geç öğrenirse o kadar iyi."

"Sen yine de çok geciktirme," dedim. "Ben böyle bir haberi içimde tutamazdım."

Bir an, kendim hamileymişim gibi düşündüm. Öğrendiğimde ifademde belirgin bir değişim olurdu. Alaz, öğrendiğim ilk gün bendeki değişimi fark eder, ben yatakta düşünceli düşünceli sağıma uzanmışken arkamdan gelir, beni kollarının arasına alıp, "Neyin var güzelim?" diye sorardı. Bense güven saçan o sarılmasına, boynuma değen nefesine, karnımda birleşen ellerine yenik düşerek bu haberi onunla paylaşırdım. Sonrası, birlikte mücadele edeceğimiz bir süreç olurdu.

Kendimi öyle bir durum içinde hayal etmek dahi heyecanlanmama sebep oldu. İçimde Alaz'dan bir parça taşımak, onu büyütmek ve nihayetinde doğurarak meydana getirmek... İsterdim. Zamanı geldiğinde bu duyguyu tatmayı çok isterdim.

Şimdi, uzak geliyordu.

Liva, "Alaz böyle bir haberi içinde tutmana izin vermezdi," deyince güldüm. "Senden önce bile fark edebilir o."

Haklıydı. Beni, benden çok düşünüyor, inceliyor, anlıyordu.

"Muhtemelen Bars'ın kendisinden önce davrandığını öğrenince morali bozulacak," dediğimde gülüştük.

Mehsa, masanın ortasındaki tepsiden mandalina aldı bu defa, hızlıca soyup bir dilimini ağzına attı, hemen yüzünü ekşitti. "Bu çok ekşiymiş, sevmedim." Mandalinayı gerisingeri tabağa bıraktı. "Midemi ağzıma getirdi. Bebeğim de ekşi şeyleri sevmiyor, abim gibi." Parmaklarının ucuyla karnını okşadı. "Değil mi bir tanem?"

Elbette karnından ses gelmedi. O kadar da fantastik bir evrende yaşamıyorduk.

Liva, oturduğu sandalyede saatini kontrol etti. Kaşlarını kaldırdı ve, "Saati gelmiş, kalkmalıyım," dedi.

Gözlerimi kısarak "Nereye?" diye sordum.

Sandalyesini geriye iterken bakışlarını kaçırarak ayaklandı. "Kuray... Biliyorsunuz o hâlâ yaralı ve çocuk gibi. Başında biri olmazsa iksirini içmiyor. Şifacıları çok kolay kandırabiliyor."

İçimden bir ses, havada aşk kokusu var, diyordu.

Mehsa tek kaşını kaldırarak, "Sen mi yaralarına ilaç olacaksın yani?" diye sordu kurnaz bir ifadeyle.

Liva sandalyesinin arkasına astığı ceketini eline aldı, Mehsa'ya bakıp sağ omzunu silkti. "Sadece ilaçlarını hatırlatacağım."

Mehsa dudaklarını birbirine bastırıp tebessüm ederken gözlerini büyüttü. İmalı bir tonlamayla, "Öyle olsun bakalım," dedi iç çeker gibi. "Ama dikkat et, Liva..." Bakışları mutfağın penceresinden dışarı ilişti, ben de aynı yöne baktığımda dışarıda hâlâ birkaç erkeğe eğitim vermekte olan Amber'i gördüm. "Başkalarının yarasını iyileştirirken kendi yaralarını da düşün. Senin yaralarına neyin gerçekten iyi geleceğini..."

Liva'nın bakışları da birkaç saniye pencerenin ardından görünen Amber'de takılı kaldı. Dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdıktan sonra önüne dönerek sadece başını eğip onaylar gibi bir hareket yaptı ve ışık hızıyla yanımızdan ayrıldı.

☽

Liva Gök

Dalgın dalgın koridorda yürürken kendimi derin bir çıkmazın içinde hissediyordum. Aklım ve kalbim çetin bir çekişmeye tabi tutulmuştu, doğru olanın ne olduğuna karar veremiyordum. Kuray'ı seviyordum. Hep sevmiştim. Kendimi bildim bileli kalbimde ondan başkası olmamıştı fakat geçirdiğimiz bunca yıl, ona bir kadının Kuray'la bir hayat paylaşarak çok yanlış bir seçim yapmış olacağını da göstermişti. Kalbinde kötülük barınmıyordu evet, kesinlikle iyi biriydi, sevdikleri için yapamayacağı yoktu ancak farkında olduğu yakışıklılığı, sempatikliği, çekiciliğiyle doğru oranda büyüyen kendini beğenmişliği onu geçen yıllar içinde güvenilmez birine çevirmişti. Etrafındaki genç kadınların kalbiyle top gibi oynamıştı. Gerçi, kimse onunla uzun bir ilişki vaadiyle ilişkiye girmemişti ama bu yine de Kuray'ın geçmiş ilişki defterinin epey kabarık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Öte yandan Amber...

Bana duyduğu ilgiyi, sevgisini iliklerime kadar hissettiriyordu. Yakışıklılığı bir kenara dursun; saygılıydı, iyiydi, centilmendi, kendi

sınırlarını ve karşısındakinin sınırlarını biliyordu. Ben de Amber'e değer veriyordum.

Ama...

Önüne geldiğim odanın kapısını açtım. Hasta yatağında uzanan Kuray'ın yarı baygın bakışları muhtemelen artık tanıdığı bu kapı sesiyle tamamen açıldı ve uzandığı yerde doğrulmaya çalıştı. Yeşil gözler bakışlarımla buluştuğu an sersemleşiyordum, tüm doğrularım bir anda siliniyor ve yanlış ne varsa üzerinde toplandığını bildiğim Kuray bana evrenlerin tek doğrusu gibi geliyordu. Bu, hastalıklı bir düşünceydi, bana iyi gelmezdi ve kurtulmam gerekiyordu.

Dudaklarından bezgin bir inilti döküldüğünde kendini zorladığını fark ederek adımlarımı hızlandırıp, "Yavaş ol," diye uyardım onu. "Hâlâ yeterince iyi değilsin."

Gözlerini kısarak duyduğu acıyı bastırmaya çalıştı. Sırtını yatak başlığına yaslarken dudaklarından dökülen bezgin nefes sonrasında, "Nerede kaldın?" dedi sessizce. "Seni bekliyordum sabahtan beri."

"İşlerim yeni bitti," diye cevapladım. Ona bakmadan komodinin üzerindeki iksir şişelerini aldım, ağrıkesici etkili iksirden kaşığa birkaç damla damlatıp ona uzattığımda küçük bir çocuk gibi başını öne uzatıp ağzını açtı. Kaşığı ağzına bıraktığımda gözlerini kapatıp burnunu tıkayarak yutkundu. Tadı kötü olan her şeyden nefret ederdi.

İksirden sonra dudaklarını diliyle temizledi.

"Eğitim yarım saat önce bitmiş olmalıydı, bugün geç kaldın."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Yani?"

"Yanisi, bu yarım saatte kiminleydin?"

Bana hesap mı soruyordu o?

Kaşlarımı çattım, kaşığı komodinin üzerine bıraktıktan sonra, "Kimleysem kimleydim, sana ne Kuray?" dedim ters ters.

Gözlerini kısarak, "Vahşirella," dedi. "Sana da hiçbir şey sorulmuyor."

"Sorma o zaman."

Gözlerini kırpıştırarak, "Ama merak ediyorum," dedi. "Herkes sevdiği kişinin ne yaptığını merak etmez mi?" *Sevdiği kişi* itirafını hatırlatmasıyla almak üzere olduğum merhemi yanlışlıkla tekrar komodine düşürdüm. Boğazımı temizleyerek yeniden elime aldım, bu sırada Kuray konuşmaya devam etti. "Üstelik ben hasta ve ağır yaralı bir adamım, balım."

Alay eder gibi gülümsedim. "Pek ağır yaralı görünmüyorsun." Sargısına baktım. "Sargını bugün mü değiştirecektik?"

Başıyla onayladı. "Şifacı kadın değiştirebileceğini söyledi ama kabul etmedim. Seni bekledim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"O kadının eli çok ağır," dedi hemen. "Ruhlupus onun kadar acı vermedi yemin ederim."

"Benim elimin de çok hafif olduğu söylenemez."

"Yok ya, hafif. Zarar vermekten korkarak dokunuyorsun sen bana." Kafasını biraz daha kaldırdığında yüzüme yaklaştı ve sıcak nefesi yüzümde yayıldı. "Dışaridan ne kadar vahşi gözüksen de kıyamazsın bana."

Beni tanıması, çözmesi, zaafımın olduğunu bilmesi sinirime dokunuyordu. Evet, öyleydi ama bunu bilmeden daha güzeldi. Şimdi yok sayamıyordum da. Üstünü de örtemiyordum. İnkâr da edemiyordum. Nereye kadar edecektim zaten?

Bana iyice yaklaştığında göz ucuyla ona baktım, derin bir nefes aldım, gözlerimi kapatıp açtım ve elimi omzuna koyarak onu yatağa ittim. "Mesafe, Kuray. Mesafe."

Sağ elini kaldırıp sol göğsünü ovuştururken yüzünü buruşturdu. "Az önce elinin hafif olduğunu söylediğim için özür dilerim."

Sesi gerçekten acı çekiyor gibi çıktığında ciddileşerek oturduğum yerde dikleşip bir miktar endişeyle izledim onu. "Canını mı yaktım?"

"Sadece, yaram henüz çok hassas."

"Zamanla iyileşecektir." İçten içe kendimi çok yatıştırıcı bir cümle oldu gerçekten, diye rencide ettim. Konuşma dersi almam gerekiyordu, dışarıdan ne kadar sert, kolay kolay bir şeylerden etkilenmiyor gibi dursam da konu Kuray olduğunda heyecanıma sürekli yenik düşüyor ve olmayacak durumlarda olmayacak sözler söyleyip duruyordum. "Sargını çıkarayım."

Biraz doğrulmak için hareketlendiğinde destek alması için elimi uzattım. Parmakları zarifçe kavradı elimi, o an kalbimin pompaladığı kanın normalden daha sıcak olduğunu da inkâr edemezdim. Kalbim ağzımda atıyordu her an çıkabilecekmiş gibi. Nefes aldıkça göğsüm sıkışıyordu ve bu sadece başlangıçtı. Tüm bu etkilerinden kurtulmak adına Kuray doğrulur doğrulmaz elimi elinden sertçe çektim. Bakışlarımı ondan kaçırıp sargısına iliştirdim. Komodinin çekmecesinden gümüş makası çıkardım, tekrar sargıya yöneldim. Ben ne kadar ona bakmamaya çalışırsam çalışayım Kuray pürdikkat beni izliyordu. Makasla sargının ucundan küçük bir kesik aldım, kalan kısmı yavaşça iki

elimi kullanarak yırttım ve yaranın üstündeki kısmı büyük bir dikkatle sıyırdım.

Tam sol göğsünün üstündeki, kalbine çok yakın olan derin yara günler sonra yeniden görüş alanıma girdiğinde yüzümü buruşturdum. Büyük tehlike atlatmıştı, Barın'dan sonra sarayda gördüğüm en ciddi yaralanmaydı ve anlaşılan ölümle burun buruna gelmişti. Tüylerim diken diken oldu, Kuray'ı görmezden gelebilirdim, sevgisini kalbime gömebilir, hayatım boyunca onu görmeden yaşayabilirdim ama...

Ölmesine dayanamazdım.

"Bir sporcu bir kere sakatlık geçirdiğinde talihsiz sakatlıklar sezon boyu peşini bırakmaz." Kuray pek de ilgi alanıma girmeyen şeyler söylediğinde kaşlarımı çattım ve bakışlarımı yarasından ayırıp yüzüne çıkardım. Boncuk boncuk terler birikmişti yine güzel çehresinde, her ne kadar iyi görünmeyi denese de henüz toparlayamamıştı. "Aranızda en sık yaralanan benim, çekiyorum galiba. Kaslandan sonra bu hiç iyi olmadı. İtibarım zedeleniyor."

"Aklın sürekli başka yerlerde olursa daha çok yaralanırsın," dedim iksire buladığım pamuğu yaranın üzerine yavaşça bastırırken. Çok sarsılmamış gibi yapmaya çalışıyordum ama yarasına bakmak zorunda kaldıkça boğazımdaki kocaman yumru büyüdükçe büyüyordu.

"Çok da başka yerde değildi ya aslında, sendeydi hep."

Sessiz, etkileyici mırıltısı kulaklarımı doldurduğunda aldığım nefes boğazımda takılı kaldı. Ayarlarımla oynuyordu ve işin kötüsü bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Bense etkisi altında kalmamayı bir o kadar bilmiyordum. Dilimle dudaklarımı ıslattım, derin nefes alıp verdikten sonra son söylediğini hiç duymamış gibi takılmayı seçtim ve hafif dokunuşlarla yarasını silerken, "Acıyor mu?" diye sordum.

Birkaç saniye sessizce yüzümü seyretti. Ardından, "Bu değil," dedi. "Acıtan..."

Yarayı temizlemeyi sürdürürken gözlerimi kıstım. "Başka bir problemin mi var? Şifacıyı çağırabilirim."

"Liva..." dedi yapma, dercesine. "Problemimin ne olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, benden duymak istiyorsun. Ama öncesinde yüzüme bakmayı dener misin? Çünkü böyle çok belli ediyorsun."

"Neyi?"

"Bakarsan işleri kendi açından zora sokacağını."

Suçüstü yakalanmış hissediyordum ama elbette ölene kadar inkâr taktiğini uygulayacaktım. "Saçmalıyorsun," dedim ve yüzüne bakmaktan kaçınmıyormuş gibi gözlerimi az da olsa gözlerine değdirdim. Başımı olumsuz anlamda sallayıp, "Bu iş pek benlik değil," dedim. "Şifacı buralarda olmalı."

Tam kalkacakken Kuray bileğimi yakaladı ve beni tek hamlede yeniden yanına oturttu. "Kaçma," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Nefes alıp vermelerim ağırlaşmıştı. Göğsüm ağır ağır inip kalkarken göz ucuyla ona baktım. "Vahşirella," dedi sessizce. "Yaralandığım günden beri aramıza ördüğün duvar yıkılmaya yüz tuttu sanıyordum. Ama bugün yine mesafelisin. Seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım?"

"Seninle ilgisi yok, gergin bir gün geçirdim sadece." Konuşurken kekelememek için büyük çaba sarf etmiştim.

"Bunu da yapma," dedi sessizce. "Öfkenin sebebinin bile ben olduğumu kabul etmeyi yediremiyorsun kendine." Oturduğu yatakta, bana biraz daha yaklaştı. Hareket etmek canını acıttığından kaşlarını çatmasına sebep olsa da bu defa acıyla inlemedi. Kumral buklelerinin altında ışıldayan yeşil hareleri yüzümü o yakınlıktan süzerken sağ elini kaldırdı ve parmaklarının dış yüzeyini hiç beklemediğim bir anda yanağıma dokundurdu.

İşaretparmağı yanağımda kuştüyü kadar hafif dokunuşlarla gezinirken, "Tenin yumuşacık ama bana attığın bakışlar çok sert," dedi sessizce, canı yanıyordu sanki bunları söylerken. Nabzımın ritmini kulaklarımda hissediyordum. Dokunma, diyemedim; geri çekil, diyemedim çünkü aklımın aksine kalbim, ondan daha fazlasını istiyordu. Ruhum, dokunuşuyla yatışıyordu. Yıllardır ona sırılsıklam âşık olan Liva, bu anı rüyasında sayısız kez görmüştü. Gerçeğineyse nasıl karşı koyabileceğini henüz bilmiyordu. Özellikle de bu mesafedeyken.

"Söylesene Vahşirella," dedi beni iyice öldürmek ister gibi daha da yaklaştığında. Neredeyse burunlarımızın ucu birbirine dokunacaktı. "Bu kadar mı rahatsız ediyorum seni? Sahiden, artık hiç mi istemiyorsun beni?"

Konuşmak için ağzımı açsam kelimelerden önce dudaklarımız buluşacaktı sanki. İçimdeki dürtülere engel olamıyordum, bir an tüm cevapları sildim aklımdan. Karşı koymaları, sınırları, duvarları, doğruları ya da yanlışları... Yalnızca Kuray ve yıllardır ona karşı beslediğim aşk kaldı içimde. Bu çekime karşı koyamadan cevap vermek yerine çağrısını kabul eder gibi onu öpmeye yeltendim.

Lakin bu arzum gerçekleşemeden şifahanenin kapısı açıldı ve ben anında Kuray'ın hipnozundan çıkarak silkelenip kendime geldim ve geri çekildim. Kuray'ın sessizce bir şeyler mırıldandığını duydum ama idrak edemedim. Önce sağıma baktım sonra soluma ve nihayetinde şifahanenin kapısına bakmayı akıl edebildim.

Gelen, Efsan'dı.

Elini ağzına tutarak boğazını temizledi ve, "Affedersiniz," dedi, gülümsemesini tutmaya çalıştığı belli oluyordu. "Kapıyı tıklattım ama duymadınız sanırım. Ben sadece, Kuray'a bakmaya gelmiştim. İyi mi diye..." Kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesini serbest bıraktı. "Görüyorum ki çoook iyi," diye devam etti o sesini uzatarak.

Sessizce öksürüp Kuray'ın yatağından kalktım. Ellerimi önümde birleştirip Efsan'a baktım ve, "Gelsene," dedim saçma bir şekilde. "Ben de Kuray'ın... Sargısını çıkarıyordum."

Efsan kaşlarını çattı ve Kuray'ı inceledi. "Ah, hiç fark etmedim, yüzünde de mi sargı vardı?"

Ben anlamadığımı belli ederek, "Ne?" diye sordum.

Ama benim aksime Kuray, Efsan'a bakarak gözlerini kısmıştı. "İntikam mı alıyorsun, Kraliçe'miz?"

Efsan zorlukla tuttuğu gülümsemesini nihayet serbest bıraktı. Ellerini masumum, dercesine kaldırdı ve, "Tamamen denk geliş canım, inan bana," dedi. Aralarında anlamını benim bilmediğim bir konuşma geçtiği barizdi. "Dediğim gibi sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim ve görüyorum ki bomba gibisin." Eliyle yumruk işareti yaptı. "Böyle devam. Çıkıyorum!" Hemen arkasını döndü. "Hatta, çıktım!"

Efsan çıkar çıkmaz ben de bir daha Kuray'a bakamadım ve ortamın gerginliğinden kaçma fırsatı bulduğumu düşündüm. "Şifacıyı çağırayım, kalanını o halleder," deyip arkama dönmeden Kuray'ı yatağında öylece bırakarak bir hışımla dışarı çıktım.

☽

Efsan Şahzade

Akşam yapılacak toplantıdan önce Alaz'ı görmek istiyordum ama odamızda yoktu. Kütüphaneye gittiğini öğrendim, günlerdir bilmeceyle ilgili bir ayrıntı bulmaya çalışıyorduk ama kimse düzgün bir tahmin yürütemiyordu. Alaz, bulamadıkça geriliyordu ve onu sakinleştirme görevini genelde ben üstleniyordum.

Kütüphanenin haşmetli, siyah kapısı, önüne geldiğimde muhafızlar tarafından açıldı. Biraz ilerleyince etrafındaki kitap yığınlarından neredeyse görünmeyecek hale gelen Alaz'ın kafasını görebildim. Sessiz adımlarla yanına ulaştım, geldiğimi anlasa da önemli bir detay üzerinde yoğunlaşmış olacaktı ki bana bakmadı. Arkasına geçtiğimde ellerimi siyah, kaliteli kumaştan yapılmış gömleğin sardığı geniş omuzlarına yerleştirdim, parmaklarımla kaslı omzunu masaj edasıyla hafiften sıkarken başımı eğip okuduğu kitaba baktım. Yabancısı olduğum bir alfabeydi bu.

Kaşlarımı çattım ve, "Neyce bu kitap?" diye mırıldandım.

Başını çevirdi, sol omzunun üzerindeki elime dudaklarını bastırıp hisli bir öpücük sundu bana. "Sanskritçe," dedi, bakışları yeniden kitaba iliştiğinde. "Altınlar, muhafızlar, vezir ve şah denince aklıma satranç geliyor. Satranç Hint kökenli bir oyun, Sanskritçe alfabesiyle yazılmış eski metinlerde bilmecede anlatılan ve gözden kaçırdığım bir bilgi olabilir diye düşündüm. Belki, Hint mitolojisine ait bir destanda saklı aradığımız şey... Bir çağrışım yapıyor ama tam olarak oturtamıyorum zihnimde."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. "Sanskritçe biliyor musun?"

Kafasını evet, dercesine hareket ettirdi, gözleri hâlâ yazıların üstündeydi. "Veliaht prens olarak yüzyıllar öncesinde yazılmış metinlerin ilk yazılan hallerine de hâkim olmam gerekiyordu çünkü..." Derin nefes alıp verdi, çenesinin ucuyla kitabı işaret etti. "Neye ne zaman ihtiyacımızın olacağı hiç belli olmazdı."

"Hımm..." dedim. Gözlerimi biraz kısıp kendimi zorlasam da tek kelime dahi anlayamadım. Yüzümü Alaz'ın yüzünün sol tarafına yaklaştırıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Teninden ayrılmadan, "Zeki kocam benim," diye mırıldandım. "Çok şanslı bir kadınım."

Dişlerini göstermeden gülümsedi. Sağ eliyle alnını ovuşturarak, "Belki de detaylarda kayboluyorum," dedi. "Bu kadar geriye gitmeme hiç gerek yok... Zoru mu düşünüyorum?" Gözlerini kapatıp açtı, başını geriye atıp kafasının arkasını göğsüme yasladı. "Bilemiyorum, Efsun. Bilgi alacağım birçok kaynak var ve seçeneğin bu kadar fazla olması, hepsine hâkim olmam işi daha da zorlaştırıyor belki de."

Omuzlarındaki ellerimle etini sıkıp gererek masaj yapmayı sürdürürken, "Çok düşünüyorsun, sevgilim," diye fısıldadım. "Yeterince araştırma yaptın bence, bir süre zihnini serbest bırakmayı denemelisin. Doğru düzgün uyumuyorsun bile Alaz, fark etmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Uyuyamıyorum, elimde değil," dedi. "Zamanımız kısıtlı ve aptal bir bilmeceyi bulamamak elimi kolumu bağlanmış hissettiriyor. Bulmalı ve bir an önce yol almalıyız."

Son heceyi uzatarak, "Bulacağız," dedim. Sağ elimi omzundan indirdim, üç düğmesi açık olan gömleğinin yakasından içeri soktum ve parmaklarım kalbinin, mührünün üstünde gezinirken dudaklarımı yanağına bastırdım. "Emin adımlarla ilerlemeye devam edeceğiz. Ama lütfen, tüm sıkıntıları tek başına üstlenmeye çalışma."

Dudaklarım yanağından ağır ağır aşağıya inerken Alaz sesli bir şekilde yutkunarak gözlerini kapattı, zayıf bir sesle konuştu. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Kraliçen olarak, buna ihtiyacın olduğuna karar verdim. Verdiğim karar bir emirdir."

Gözlerini açıp suratıma baktı, diliyle dudaklarını temizledikten sonra pes edercesine iki eliyle belimden tuttu ve beni tek hamlede kucağına aldı. Dudaklarımdan dökülen tatlı kıkırtıyla elimi gömleğinden çıkarıp kollarımı boynunda birleştirdim. Parmaklarım da ense kökündeki saçlarını karıştırırken Alaz, "Beni, yoldan çıkarmayın majesteleri," dedi en çekici ses tonuyla. "Bizim için çalışıyorum ve biraz daha çalışmaya ihtiyacım var, bana hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Kucağında biraz kıpırdandığımda başını geriye attı, âdemelması belirginleşti ve yeniden yutkundu yüksek sesle. En ufak hareketimle bile üzerinde oluşturduğum gözle görülür etki beni gülümsetti. "Birlikte çalışalım o zaman. Bana da yapabileceğim bir şey söyle."

"Şu saatten sonra..." dedi boğuklaşan sesiyle. "Yanımda durmaya devam edersen ben çalışabilir miyim sence Efsun? Elbette çalışırım ama kesinlikle bilmecenin yanıtı için değil."

İçten içe gülümsesem de üzülmüş gibi dudaklarımı büktüm. "Beni başından defetmeye çalışıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Sana ölüyorum," diye karşılık verdi. Alnımı öptü. "Deliriyorum." Yanağımı öptü. "Bitiyorum." Diğer yanağımı öptü. "Eriyorum." Burnumun ucunu öptü. "Karşı koyamıyorum. Karşımdayken başka bir şeye dikkatimi veremiyorum. Çünkü benim zaafımsın."

Dudaklarımdaki gülümseme içimde büyüyen aşkla iyice şekillenirken elimi sakallarının çıkmaya başladığı yanağının üzerine koydum. Başparmağımla uykusuzluktan şişen gözaltını okşarken, "Gideyim mi yani?" diye sordum.

Dilini üst dişlerine bastırıp çekerek "cık"ladı. "Gitme. Bırakmam şimdi, ilgi alanıma girdin bir kere. Gitsen de bir şey fark etmeyecek artık. Peşinden gelirim."

Nefesimi serbest bırakırcasına güldüm. Yanağını okşamaya devam ederken yüzünü inceliyordum dikkatle. "Sakal bıraktığın zaman daha olgun görünüyorsun sanki."

Gözlerini kıstı. "Olgun?"

"Birkaç yaş daha büyükmüş gibi..."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Uzanıp öptüm sevdiğim yanağını. "Yakışıyor ama öperken gelen o batma hissini sevmiyorum. Doğrudan yanağını öpmek daha iyi hissettiriyor."

"Sen daha rahat öp diye tıraş oluyorum her sabah."

Gülümsemem büyüdü. "Biliyorum Efendi'miz Alaz, çok düşüncelisiniz bana karşı."

Burnunu burnuma değdirdi. "Çok âşığım çünkü."

"Bunu da biliyorum..." dedim. Ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım, saçlarımdan öptü. Kulağım sol göğsüne değdiğinde işittiğim hızlanan ritimleri, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin yavaşlamayacak gibiydi. Alaz ona her dokunduğumda heyecanlanacak, kalbi benim için delirecekti. Bunu da biliyordum.

"Yaran daha iyi mi?"

"Evet, sargılarım çıktı. Görmek ister misin?"

Gözlerini kapatarak güldü. "Efsun..." dedi sessizce. "Efsun..." diye yineledi. Başını geriye attı ve kütüphanenin çıkış kapısına baktı, gözlerini kısıp, "Kapıyı kilitledin mi?" diye sordu.

Odamızda bile kapı kendiliğinden açıldığından böyle düşünmekte haksız değildi. Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır çünkü şu an olmayacak. Yemeğe geç kalacağız yoksa. En son bu yüzden davete geç kalmıştık."

"Hem aklımı çeliyorsun," dedi belimden tutarak, "hem geri çekiliyorsun. İşkence ama bu."

Yeniden öpmek için yaklaştığında ufak çaplı bir oyun sergileyerek başımı yana eğip ondan kaçtım. "Hiç olmayacak, demiyorum. Şimdi olmayacak çünkü odamızda olmasını istiyorum. Seni tüm gece yanımda istiyorum."

Ve biraz dinlenmeni istiyorum. Benimle.

"Güçlü bir silahsın," diye fısıldadı yüzüme. Göğsü ağır ağır yükselip alçalıyordu ve onu hissediyordum. "Yine aklımı fikrimi sen yaptın."

Keyiflendiğimi belli ederek güldüm. "Bugün, Kuray'ı bastım."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Liva'yla epey yakınlaşmak üzereyken."

Gözlerini kapatıp açtı, yüzünü buruşturdu ve yeniden, "Ne?" dedi.

"Sana birbirlerinden hoşlandıklarını söylemiştim. Dediğim çıktı."

"Birbirlerinden hoşlandıkları belliydi ama... Liva buna nasıl izin verdi?"

Yeniden dudaklarımı büktüm. "İkisi de gayet istekli görünüyordu."

"Büküp durma şu dudaklarını."

Ben ne anlatıyordum, Alaz'ın aklı neredeydi. Nefesimi bırakırcasına güldüm yeniden ve, "İntikamımızı aldım Alaz," dedim.

Bakışları güçbela gözlerime çıktı. "Ne intikamı?"

"Kuray'dan, bizi bastığı tüm günlerin intikamını. İçeri girdiğimde Liva ondan uzaklaşınca yaşadığı hayal kırıklığını görmeliydin. Gözleriyle ateş ediyordu âdeta."

Parmağının tersini boynumda gezdirirken, "Hım..." diye mırıldandı.

Gözlerimi kıstım. "Beni dinlemiyorsun."

"Seninle ilgileniyorum," dedi ve eğilip çenemi öptü. Öpücükleri boynumdan gerdanıma doğru dizilirken gerinerek başımı arkaya attım. "Yemeği boş ver," dedi. "Zaten bir şey bulamadık, bugün toplantı yapmasak da..."

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra yutkundum ve ellerimle çenesinden tutup başını kaldırdım. Tişörtümün yakası hafiften düzeldiğinde, "Bulduklarımızı birleştireceğiz," dedim. "Beyin fırtınası yöntemi."

"Bana yazık ediyorsun."

"Esas sen kendine yazık ediyorsun," dedim ve omzumun üstünden başımı çevirip arkayı kontrol ettim. Kitap yığınlarına, kâğıtların üzerine doktor yazısını aratmayan yazıyla alınmış notlara, boş kahve fincanlarına baktım. Sherlock Holmes'un masasından halliceydi. Aldığı notları inceledim. Biraz karışık kelimelerdi. En ortadaki kâğıtta bilmece yazıyordu. Bazı kelimelerin altını çizmişti.

Vezir şahı korurken
Şah anlar kirli oyunu
Kazar mahzende kuyusunu
Besler ecelini vezirin eli

Kalp saklar aranan laneti
Altın dişler ardında
Sakın ha
Şahla oyun oynama

Altın dişlerin altı kırmızıyla çizilmişti ve "önemli nokta" yazıyordu. Metafor olabilirdi.

İşaretparmağımı ısırırken gözlerimi kıstım. "Altın dişler, deyince aklım çocukluk anılarıma gidiyor..." dedim ve burnumu kıvırdım. Alaz, bu sefer beni dinliyordu. "Yeni taşındığımız şehirlerden birinde, giriş katta oturan yaşlı bir teyze vardı. Selver Hanım. Aşırı suratsızdı, çocukları hiç sevmezdi. Bir gün, babamla bahçede oynuyorduk. Topum açık kapıdan binaya kaçmıştı, koşarak topumu almaya gittim. Elektrikler kesilmişti, karanlıktan korktuğumu biliyorsun. Çekine çekine ilerledim. Top, Selver Hanım'ın kapısına çarpıp durmuştu. Nefesimi tutarak hareket ettim ve topumu almak için sessizce eğildim. Tam topa dokunduğumda Selver Hanım kapıyı açtı, elindeki fenerini alttan yüzüne tutuyordu. Öyle korkunç görünüyordu ki çığlığım içime kaçtı. Titreye titreye dut yemiş bülbül gibi, kadına bakıyordum sadece. Kalbim deli dehşet atıyordu. Feneri yüzünden çekmeden eğildi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Çekik gözlerini daha da kıstı ve dişlerini birbirine bastırarak dudaklarını araladı. Tüm dişleri altındı. Alt ve üst dişlerini garip bir ses çıkararak oynattı, dişlerini açmadan, 'Seni bir daha kapımın önünde görürsem küçük sürüngen, bu aldığın son nefes olur,' diye tehdit etti." O anı tekrar yaşamış gibi irkildim. "Çok korkmuştum. Ruh hastası kadın."

Alaz'ın, anlattıklarıma bir tepki vermesini bekledim ama o öylece bana bakıyordu. Bana bakıyor lakin beni görmüyordu aslında, fark edebiliyordum. Nefes alıp vermeleri sıklaşırken kaşları hafiften çatıldı, gözleri kısıldı ve gözlerinden bir karabulut geçti.

"Alaz?" diye sorduğumda kasıldığını belli ederek gözlerini kıstı biraz daha.

"Altın dişler," diye fısıldadı. O an, aklında bilmeceyle ilgili bir şeylerin yanıp söndüğünü anlayarak heyecanlandım. Boşluğu gören gözleri yeniden bana baktığında, "Efsun," dedi heyecanla. Baş ve işaretparmağını birbirine sürterek parmağını şaklattı. "Buluyorum." Kısık sesle küfretti. "Ben, hep metafor olarak düşünmüştüm ama hayır, bahsedilen altın dişler gerçekten altın dişler. Jandar'ın dişleri! Tabii ya. Vezir şahı korurken... Kralını korurken aslında ona tuzak kuran vezir!"

Gözlerinde belirgin bir ışık yanıp söndü, ben hâlâ tam olarak anlamasam da Alaz'ın gülümsemesinden, birkaç parçanın zihninde oturduğunu anladım. Yakışıklı suratında zafer dolu bir gülümseme canlandı, "Buldum, Efsun," dedi ve tek eliyle başımdan tutup hazırlıksız yakalandığım bir anda beni hızla öptü. Afallamıştım, daha öpücüğüne karşılık veremeden geri çekildi. "Bulduk!" dedi bu sefer. Alnımı öptü.

Hâlâ kucağındaydım. Sevincini hissetmek, benim de yüzüme şaşkın, sevecen bir gülümseme olarak yansıdı. Tek kaşımı kaldırarak, "Emin misin?" diye sordum. "Nerede? Nasıl?"

Beni tek dizinin üzerine kaydırdı, çalıştığı masaya eğildi ve bilmecenin yazdığı kâğıdı parmaklarıyla çekip yaklaştırdı. Kalemi aldı, dizelerin altından geçerek okumaya başladı. "Vezir şahı korurken," dedi. Kâğıda bakmayı sürdürerek konuştu. "Yüzyıllar önce, Varilok Sarayı'nın en eski hükümdarlarından olan Kral Farzin, veziri konumuna sıkı dostu Zaven Yarhıç'ı getirir. Tüm planlarını ilk onunla paylaşır, ondan akıl alır ve ona herkesten çok güvenir. Zaven Yarhıç zamanla kendisinin Kral Farzin'den daha akıllı ve stratejik zekâya sahip olduğunu düşünür, vezir konumunda olması gereken kendisi değildir. Kral'ın yüzüne gülerken içinde büyüyen kibri dev dalgalara dönüşür ve uzun zamandır aklında kurduğu planı gerçekleştirmek için Kral'a bir suikast düzenler. Ama Kral Farzin, Vezir Zaven'in düşündüğünden daha zekidir. Vezirin planını öğrenir. Sarayda bakımını vezire emanet ettiği altın dişli, devasa yaratık Jandar'a vezirin artık güvenilmez olduğunu aşılar. Yaratığı vezire karşı doldurur. Kralı öldüreceği günün sabahı vezir, her şeyden habersizce Jandar'ı beslemeye gider. Ancak Jandar, vezir kapıdan girer girmez üstüne atlar ve veziri oracıkta öldürür. Jandar'ın o günkü yemeği vezirin getirdiği etler değil, vezirin kibir dolu kalbi olur."

Aklına gelen bilgilerle zekâsına içten içe bir kez daha hayran kaldım. "Yaratık Jandar, hâlâ yaşıyor mu?"

Başıyla onayladı. "Yaşıyor. Varilok'un en alt katlarındaki cehennem mahzeninde. Boynunda demirden bir tasmayla tutuluyor orada. Hükümdarların sadık dostu ve ihanet edenlerin baş düşmanı olarak bilinir. İhanet etmeyi düşünenlerin korkulu rüyasıdır. Küçükken, saraydan kaçmaya çalıştığım bir gece... Kendimi Jandar'ın tutulduğu mahzende bulmuştum. Altın dişlerini göstererek bana kükrediği anı hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Babam ve muhafızlar beni bulmasa o günün yemeği olmuştum hiç şüphesiz." Düşüncesi bile tüylerimi ürpertti. Gözlerini kapatıp açtı. "Bu nasıl aklıma gelmez?"

"En zoru düşündüğümüzden muhtemelen," diye mırıldandım. "Nereden nereye... Jandar Varilok'ta olduğuna göre... Peki... Aradığımız parça nerede?"

"Kalp saklar aranan laneti, altın dişler ardında," diye tekrarladı Alaz. O an, zihnimdeki tüm taşlar yerine oturdu ve Alaz duymaktan korktuğum o sözleri dışavurdu. "Aradığımız parça... Jandar'ın kalbinde."

☽

Bilmeceyi bulmanın verdiği heyecanla acil durum çağrısı yaparak vaktinden önce toplanma odasında buluştuk. Ceviz ağacından yapılan, yuvarlak, geniş cilalı masanın etrafında oturuyorduk. Masanın ortasında Alaz'ın aldığı notlarla birlikte bilmecenin bulunduğu birkaç kâğıt vardı, elden ele cevaplar incelenmiş ve kâğıdın gerçekten Jandar'ın kalbinde olduğuna kanaat getirilmişti. Şimdi tek bir sorun vardı, Varilok'a nasıl girecektik? Alaz orayı avcunun içi gibi biliyordu evet ama tüm bu yaşananlardan sonra güvenliğin kat kat artırıldığına emindik. Onları savunmasız halde nasıl yakalayacak, içeri sızabilecektik?

"Babamlarla iletişime geçmeliyiz," dedi Amber, sandalyesinde geriye yaslanırken. "Belli ki kâğıt gerçekten Jandar'ın kalbinde, öyleyse babam Varilok'a bir ziyaret düzenleyebilir. Siz oraya gitmeden evvel ortamı en güvenli hale sokar ve içeri sıkıntısız girmenize yardımcı olur."

"Aslında ben bu iş için seni düşünmüştüm," diye yanıtladı Alaz onu. "Uzun zamandır ortalıkta görünmüyorsun, bu artık şüphe uyandıracaktır. Elusar'a geri dönmeli ve babanı bu konuda bilgilendirmelisin. Varilok'a birlikte gidin. İçeriye girmemize yardımcı olma görevi sende olsun. Tüm bu işleri kulaktan kulağa halletmeye kalkarsak çuvallarız."

Amber kaşlarını kaldırdı. "Bu daha iyi bir fikir," diye onayladı Alaz'ı. "Yakın zamanda bir süreliğine Elusar'a dönme planım vardı. Çok iyi olur."

"Büyü iletişim kanallarıyla haberleşmeyi sürdürürüz."

Amber, Alaz'ı başıyla onayladı. Bu sırada benim aklımda onlarca soru vardı. Bunlardan en önemlisini dile getirmek için ağzımı açtım ve ilk olarak sağımda oturan kocama bakarak konuştum. "Jandar'ı nasıl öldüreceğiz? Direkt kalbini yarıp kâğıdı alırsak girenin biz ya da kitabın peşinde olan herhangi biri olduğu mutlaka anlaşılır."

"Kesinlikle," diye katıldı Bars. "Jandar'ı öldürmek için alternatifler bulmalıyız."

"Kundaklama," dedi Alaz. "Sarayın alt katının boşaltıldığına emin olup Jandar'ı öldürdükten sonra alt kattaki tüm odaları ateşe vereceğiz.

Böylelikle oraya girenin Jandar'ı öldürmek için değil, sarayı yakmak için bir tehdit unsuru olarak girdiği düşünülecek."

Elbette, bunu düşünmemesini beklemek saçmalık olurdu. Plan anlatılınca dilden çok kolay dökülüyordu ama işleme geçirilmesi bir o kadar zordu. İçimde büyük bir sıkıntı vardı. Tüm bunları nasıl atlatacaktık bilmiyordum. Yüreğimi ele geçirmeye çalışan korkunun kasvetini biraz olsun dağıtabilmek adına başımı hafiften sağıma çevirip bakışlarımı Alaz'ın yüzüne dokundurdum. Ona bakınca tüm kötü hisler ateşe atılıp çıtırtılar çıkararak şiddetle yanıyor ve yerine yalnızca güven kalıyordu.

"Jandar'ın nerede, hangi odada kaldığını biliyor musunuz?"

Alaz, kafasını eğdi. "Varilok'la ilgili hemen her detay dün gibi aklımda. Tüm gizli geçitleri, şifreleri, hangi odada neyin saklandığı, hangi kapının nereye çıktığını adım gibi bilirim. Sana içinde işimize yarayacak önemli geçiş yerlerinin bulunduğu özenli bir harita oluşturacağım. Eğer düzen hâlâ aynıysa Jandar'ı bulmak çok kolay olacaktır."

"Ya değiştiyse?" diye soran Mehsa oldu. Bakışlar ona ilişti̇ğinde tek omzunu kaldırıp indirdi. "Sonuçta Alaz'ın sarayın her yerini bildiğini biliyorlar. Onlara göre düşmansın artık. Bu, kendilerini savunmasız bırakmaları anlamına gelir. Değiştirme ihtimalleri yüksek yani."

"Benim tüm detaylara o kadar hâkim olunduğum bilinmiyor. Öte yandan, bunlar değiştirilmesi çok güç şeyler. Oldu ki değiştirdiler, burada..." deyip Amber'e baktı. "Sen devreye gireceksin ve bizim için yeni yollar bulup sıfırdan bir harita oluşturacaksın."

"Casus olarak Varilok'a sızıp size bilgi aktaracağım," derken parmaklarını çıtlattı Amber. "Aşırı heyecan dolu bir görev, şimdiden avuçlarım kaşınıyor."

Liva tek kaşını kaldırdı. "Peki Jandar'ın kalbini yarıp kâğıdı alma görevi kimde olacak?"

Alaz kollarını göğsünde birleştirip iyice kararan gözleriyle yanıtladı. "Bende." Gözlerimi sorgularcasına büyüttüğümde sorun çıkaracağımı anlayarak konuştu. "İlk kâğıdı sen bulmuştun."

"Sırayla mı yapacağız?" dedim iğnelercesine.

"Hayır ama yaralısın. Bu görevde dışarıda kalman daha iyi. Jandar'la ben başa çıkabilirim."

"Dışarıda kalmayacağım," dedim itiraz kabul etmediğimi belli edercesine bir tonlamayla. "Anca beraber kanca beraber."

Yalnızca, "Tamam sevgilim, bunu sonra konuşuruz," dedi ama bunun, beni geçiştirmek için kullandığı bir yanıt olduğunun farkındaydım.

Önüne döndü, kâğıtları önüne çekti ve, "Sormak istediğiniz bir şey varsa tartışabiliriz," dedi. Kimseden şimdilik bir ses çıkmadı. "O halde, yemeğe başlayabiliriz."

☽

Varilok'a gitmek için hazırlanma sürecimiz yaklaşık on yedi günü buldu. Büyük bir krallığa gizlice girmek –bu her ne kadar Alaz'ın eski krallığı olsa da– epey zahmetli bir işti. Son zamanlarda sık kullandığımızdan ve artık vücudumuzda farklı tepkiler oluşturabileceğinden beden değiştirme iksirini kullanamıyorduk. Onun yerine giyindiğimiz siyah pelerinlerin kapüşonuyla yüzümüzü gizlememiz çok daha iyiydi. Sarayın etrafında Bars, Liva ve görevlendirdiğimiz üç askerimiz pusuya yatmıştı. Varilok, ormanlık alanın içinde olduğundan etrafında saklanılacak yerler fazlasıyla mevcuttu. Alaz, Bars ve Liva buraları avcunun içi gibi bildiklerinden nöbetçi muhafızların dikkatini çekmeden nerede ilerleyip nerelerde saklanabileceğimizi iyi biliyorlardı. Sarayın bahçe sınırlarının yaklaşık üç yüz metre gerisinde bir kanalizasyon çukuru bulunuyordu. İçeriye o çukur vesilesiyle girecektik; Amber, tünelin sonuna ulaştığımızda mazgalı bizim için açacaktı. Her ne kadar yapacağımız şey iğrenç olsa da bundan daha kolay bir yöntem yoktu. Zaten içeride yeterince yorulacaktık, en azından giriş kısmı nispeten sakin olabilirdi.

Çukurun içine girdiğimizde keskin, mide bulandırıcı lağım kokusu soluğuma karıştı. Pelerinimin maske kısmını biraz daha bastırdım yüzüme. Botlarım çamurlaşmış ıslak zemine her değdiğinde zeminden vıcık vıcık bir ses yükseliyor, çeşitli yerlerden akan su damlaları ritmik bir ezgi oluşturuyordu. Nefes dahi alamadığımız çukur, mesafe aldıkça iyice karanlık olduğundan Alaz'la aynı anda güçlerimizi ellerimizde biriktirip avuçlarımızda birer ışık huzmesi oluşturduk.

Işığı gören bir yarasa çığlık atarak tepemden hızla uçtuğunda refleksle kafamı eğdim. Bir anlığına korkmuştum fakat yarasa uzaklaştığında rahatladım. Başım topraktan duvara çarpmasın diye eğilerek yürüyordum, alan oldukça dar ve kısaydı. Yeniden düzgün adımlar atabildiğim an ise birden fazla yarasa çığlığı işittim. Arkamı döndüğümde yarasa sürüsünün bize doğru bir hışımla uçtuğunu gördüm. Amaçları saldırmaktı. Vakit kaybetmeden Alaz'la aynı anda ellerimizi kaldırıp avuçlarımızda biriken gücü yarasa sürüsüne savurduk. Onlarca yarasa, gücümüzün yansımasıyla birlikte duvara çarpmış gibi duraksayıp toplu halde yere düştü.

"Işık onları rahatsız ediyor," diye fısıldadı Alaz. Avcundaki parlaklığı söndürdü. "Karanlıkta devam etmeliyiz. Dikkat çekebiliriz yoksa."

Başımla onaylayarak ben de enerjimi yok ettim. Alaz, karanlığa boğulmamızla birlikte vakit kaybetmeden elimi tuttu ve yolun kalanını o şekilde tamamladık. Mazgalın önüne geldiğimizde içerideki yoğun kokuya alışmış olsam da derin, temiz bir nefes için deliriyordum. Alaz, mazgalın önünde durdu, demir mazgala iki avcuyla sıkıca dokundu, avcundan fışkıran alevler paslı demiri eritti ve saniyeler içerisinde mazgal bükülerek öne düştü. Elimi bıraktı, avuçlarıyla yukarının zemininden destek alıp tırmandı ve tek hamlede dışarı çıktı. Çıkar çıkmaz elini uzattı.

Sessiz yardım teklifini kabul ederek ıslak elini tuttum ve beni yukarıya çekmesine izin verdim. Geniş bir boşluktaydık. En yakını yaklaşık on on beş metre yukarıda bulunan ufak pencereden yansıyan ışık az da olsa görme yetimi kazanmamı sağlamıştı. Etrafta çelik, yuvarlak, uzun borular vardı. Burası sarayın havalandırma boşluğu olmalıydı. İşittiğim ufak tıkırtıyla başımı kaldırıp pencereye baktım. Cam tuzla buz oldu, kırık parçaları üzerimize düşerken korunmak için kolumu başıma siper ettim. Cam parçaları yerle buluştuğunda, "Her şey yolunda mı?" diyen Amber'in sesini işittim.

Güzel, buluşma noktasına sağ salim gelebilmişti.

"Düzgün nefes alabilmemiz haricinde," diye yanıtladım onu.

"Sizi hemen kurtarıyorum oradan," dedi ve görünmez ipten oluşan merdiveni aşağıya sallandırdı. Daha önce bu merdiveni, henüz Alaz'la sevgili değilken; Alkandros'un kütüphanesine girebilmek için gizlice odadan çıktığımızda kullanmıştık. Aklım yeniden o günlere gittiğinde içinde bulunduğumuz andan bir anlığına sıyrıldım. Yakın geçmiş, şimdi üzerinden on yıllar geçmiş gibi hissettiriyordu. İki yıl içerisinde bu denli bir değişim geçireceğimi söyleseler söyleyenin yüzüne bön bön bakar ve alaylı bir kahkaha patlatırdım.

Merdiven tamamen indiğinde Alaz çenesinin ucuyla bana işaret etti. "Önce sen geç."

Başımla onaylayarak sallanan merdivenin çelik basamaklarından tutundum, ilk basamağa adımımı atıp tırmanmaya başladım. Ben yolu yarıladığımda Alaz da arkamdan geldi. Çok geçmeden sarayın zemin kattaki odalarından birinin banyosuna düşüverdik. Etrafa baktığımda kapının ardında bir muhafızın baygın şekilde uzandığını gördüm.

"Bu koridor ondan sorulur. Gözü üstümdeydi, etkisiz hale getirmek epey uğraştırdı." Alaz da arkamdan içeri girdiğinde Amber, atlayışının

oluşturduğu havayla kokumuzu net almış olacak ki yüzünü buruşturdu. "Berbat kokuyorsunuz. Zorlu bir yolculuk olmalı."

"Bir süre sağlıklı koku alamayacağıma eminim," dedim sessizce.

"Haritayı oluşturdun mu?"

Boş muhabbetlerle vakit kaybetmek istemeyen Alaz'a baktık. Amber, kafasını sallayarak gömleğinin eteklerini geriye sıyırıp pantolonunun beline sıkıştırdığı parşömeni çıkardı, katlarını açtı ve içinde sarayın tüm odalarının kuşbakışı çiziminin bulunduğu haritayı görmemizi sağladı. "Sarayın planı değişmemiş, muhtemelen gelmeye cesaret edemeyeceğinizi düşünüyorlardı." İşaretparmağını kırmızı çizgilerin üstünde gezdirdi. "Şu an üçüncü kattasınız. Bu koridoru geçebilmeniz için temizledim ama diğerleri hâlâ muhafız kaynıyor. Hissettirmeden ilerlemeniz lazım. Koridorun sağından giderseniz daha az muhafızla karşılaşma olasılığınız var. Dördüncü katta, sol tarafta kalan divan odasına kralın toplantısı var bu yüzden ilginin çoğunluğu şanslısınız ki üst katlarda olacak." Hafiften tebessüm ederek bize baktı. "Bu arada merak ediyorsanız söyleyeyim, toplantının ana konusu sizi yakalamak için başka neler yapılabileceği."

Hiç şaşırmamıştım.

"Yani ezkaza birinin gözüne çarparsanız buradan kaçmanız imkânsız. Sarayın, zindanınız olması an meselesi."

"Jandar hâlâ Lavern Mahzeni'nde mi?" diye sordu Alaz. Bakışlarında korkuya dair en ufak iz yoktu.

Gözlerini kapatıp açarak onayladı. "Ek bir bilgi daha. Yaklaşık altı aydır sadece öğlenleri küçük bir parça biftek ve sudan başka bir şey verilmiyormuş Jandar'a. Oldukça aç ve saldırgan."

Ansiklopedide fotoğrafını görmüştüm ama yine de nasıl bir yaratıkla karşılaşacağımı çok merak ediyordum.

Banyoda vakit kaybetmeden dışarı çıktık, Amber bizden önce ilerleyip koridoru kontrol etti, ardından başıyla "temiz" işareti verdi. Peşinden gittik, o, koridorda bizden ayrıldı. Dikkat çekmemek adına sarayın içinde olacaktı, bir kargaşa falan olursa ilk müdahaleyi yapabilmek ve ardından bize haber ulaştırabilmek için. Sırtlarımızı duvara yaslayarak sessizce basamakları indik, alt katta bir hareketlilik hissedince duraksadık, Alaz başını hafifçe eğip koridoru gözetledi. Muhabbet eden iki erkeğin sesi işitiliyordu ve sesler gittikçe yaklaşıyordu. Alaz elini kaldırdı, başparmağıyla işaretparmağını birbirine sürterek şaklattı ve koridorun sağ tarafından kırılma sesi işitildi. İki muhafızın da

ilgisini çekmişti bu ses, sohbetleri anında kesildi ve çatık kaşlarıyla, "Kim var orada?" diye sordu biri. Cevap gelmeyince daha da hızlandılar ve tüm dikkatleri sesin geldiği konumda olduğundan bizi görmeden sesin kaynağına ilerlediler.

"Babama muhafızlarını daha altı dolu eğitimlerden geçirmesini hep önermiştim," dedi Alaz. Çok çabuk dikkatlerini dağıtabilmişti çünkü.

Adamlar uzaklaştığında merdivenlerden daha hızlı indik, altın varaklı işlemelerin sarmaladığı gözalıcı duvarların arasından geçtik ve diğer merdivenden dolandık. Bu sırada ister istemez Alaz'ın benden önceki hayatını düşünüyordum. Onun da zihninde canlanıyor muydu eski rahat yaşamı mesela? Bir zamanlar ait olduğu topraklara şimdi bir casus gibi girip görüldüğü an yaka paça yakalanacağını bilmek onu yıpratıyor muydu? Her ne kadar aralarındaki ilişki soğuk ve mesafeli olursa olsun ailesini, kız kardeşlerini görememek, onları karşısına almak üzüyor muydu onu içten içe? Bu soruların cevabını zihnimden vermek canımı sıkıyordu. Parçaları bulmak bir nebze de bunun için önemliydi; Alaz'a ailesini ikna etmeye bir kanıt sunmak, tüm bu çabayı boşa vermediğini ispatlatmak gerekiyordu. Ailesiyle yeniden iyi olmasını isterdim.

İkinci merdiveni de bitirip koridora indik. Sarayı çok iyi bildiğinden genelde az muhafızın bulunduğu ve pek önemsenmeyen kısımlardan geçmeye özen gösteriyorduk. Koridordan büyük bir dikkatle ilerlerken karşıdan gelen muhafızların gölgesini görerek sırtımızı duvara yasladık.

"Toplantı için herkes hazır mı?"

Yalnız bu ses, muhafızlara değil Alaz'ın babasına, krala aitti. Aynı anda birbirimize baktık, telaş ansızın kanıma karıştı ve kendimizi bir anda çıkmazda hissettim.

"Hazır efendim, sizin teşrif etmenizi bekliyorlar."

Ayak sesleri kalabalık geliyordu. Biz, duvarla bütünleşmiştik âdeta. Çıtımızı çıkarmadan; nefes dahi almadan bekliyorduk öylece. Karşımıza çıkarlarsa pelerinler yüzlerimizi gizlediğinden bizi görmeden, tanımadan onlarla savaşıp buradan kaçabilirdik ama bilmeceyi bulabilmek için tüm çabalarımız da boşa çıkardı.

Heykel işlemeli iki sütunun birleştiği kemerin altından geçip buraya gelmek yerine dümdüz devam etti kral ve muhafızları. Ya bugün şans bizden yanaydı ya da öyle şeyler yaşayacaktık ki krala yakalanmak, yaşayacaklarımızın yanında devede kulak kalacağı için bu teğet

geçiliyordu. Tamamen uzaklaştıklarında sarayın yeniden sessizliğe gömüldüğünden emin olarak yürümeye devam ettik.

İkinci katın koridoruna geldiğimizde Alaz bu defa karşısındaki muhafızları görünce saklanmadı çünkü onlar, Alaz'ın tarafındaydı. Onu destekleyen ve ona haber ulaştırmak için yanında olmak yerine taraflarını gizleyerek Varilok'ta kalanlardan... Deri kaplamalı siyah kıyafetlere sahip muhafızlar Alaz'ı görünce kılıçlarını kınlarına sokup eğilerek selam verdiler. Hızlı adımlarla karşımıza geçtiler ve, "Efendim," diyerek reverans yaptılar. "Tüm nöbet listeleri, geçitlerin hepsine tarafınızda olan muhafızların yerleştirilmesine göre ayarlandı. Jandar'ın yanına girmeniz kolay olacak ancak yaratık kükreyip sesini duyurduğu an sarayın tüm alarmları devreye girecektir. O noktada yapmanız gereken ilk iş kaçmak olmalı. Sayıca az olduğumuz için orada galip gelmemiz çok zor. Yine de sizin için canımızı feda edebileceğimize dair şüpheniz olmasın."

"Biliyorum, Aiden," dedi eşim, muhafızına.

Aiden isimli muhafız bana da reverans yaptıktan sonra duvara doğru ilerledi, avcunu duvara yasladı. Birkaç saniye o şekilde bekledi, akabinde duvar titreşimler çıkararak buğulandı ve bir kapı görünümü alarak iki yana açıldı.

"İşiniz bittiğinde çıkışı zindanın mazgalından yaparsanız daha kolay olur. En ufak bir terslikte sarayın içi muhafızlarla donatılacak ve tüm çıkışlar kapatılacaktır çünkü."

Muhafızın söylediklerini dikkate alarak geçitten girdiğimizde kapı arkamızdan kapandı. Burası, sarayın meşalelerle aydınlatılan, en azılı suçluların hapsedildiği zindana giden yoluydu. Beni zifire attıkları gün geldi birden aklıma, o karanlık yolu beni öldürmek için gün sayan iki muhafızın kolları arasında yürüyüşüm, bana ettikleri hakaretler ve kollarımı tavana zincirleyip beni karanlık zindanda yalnız bırakıp kilitleyip gittikleri an... Hepsinin sorumlusu Sara Halya'ydı ve avuçlarım bir kez daha onu haklamaya ant içmişçesine kaşındı. Keşke, bugün beklenmedik bir anda karşıma çıkan o olsaydı...

Jandar'ın bulunduğu mahzenin kapısı altındandı. Yaratığa en son öğle vakti yiyecek verildiğinden bir sonraki öğleye kadar kimse gelmeyecekti buraya. Jandar'ın yanına girme cüretini gösteren kimsenin sağ çıkmadığı bilindiği için burada koruma yoktu. Süre konusunda sıkıntımız yoktu fakat yaratığa ters bir hareket yaptığımız an tek bir kükreyişiyle tüm sarayı başımıza yıkabilirdi. Çok dikkatli olmalıydık. Alaz

muhafızdan aldığı altın anahtarı çıkardı, kilide soktu ve yavaşça çevirdi. Kapı gıcırdayarak aralandığında kulaklarımızı dolduran ilk şey güçlü bir horuldama oldu. Sessizce içeriye girdiğimizde geniş bir platformun üzerinde uyur vaziyette oturan, görünüşü devasa bir ejderhadan farksız o yaratığı gördük. Derisi kurşuni griydi, başının üzerinden göğsüne kadar dikeni andıran sivri, pullu deri çıkıntıları bulunuyordu. Kapalı gözlerinin hemen üzerinde gümüş rengi keskin boynuzları vardı, nefes alıp verdikçe sırtının üzerindeki kanatları açılacakmış gibi yükselip alçalıyordu. Toynaklarındaki uzun tırnaklar, kesici hançer misali parlıyordu ve burnundan çıkılan her nefeste odaya sıcaklık veren, yakıcı bir duman yükseliyordu.

Alaz hançerini kınından çıkardığında yapacağım şeyi hatırlayarak ben de çıkardım. Jandar'ı öldürmeye büyü gücü yeterli olmuyordu, metal onun için etkili bir zehirdi. Tabii, tek darbede etkisiz hale getirebilecek kadar değil.

Sağa ve sola ayrıldık. Yaratığa yaklaştıkça ona biraz daha ilgiyle bakıyordum. Başında altın renkli işlemeleri andıran pula benzer dokular bulunuyordu. Anlaşılan altın olan yalnızca dişleri değildi. Kişiyi korkutan, dehşete düşüren ama aynı zamanda da büyüleyen bir güzelliği vardı. Korkunç derecede güzeldi. Derisinde bir sanat eserini taşıyordu sanki.

Alaz hançerini yavaşça kaldırıp indirmek için hareketlendiğinde Jandar o minik esintiyle birlikte gözlerini açtı. Balrengi gözlerini birkaç kez uykulu bir halde kapatıp açtı ve Alaz hançerini indirdiği gibi kanatlarını açarak Alaz'ın koluna bir darbe indirdi, Alaz geriye sendelerken sıkıca tuttuğu hançer yere düşerek tıkırtı çıkardı. Jandar, Alaz kendini toparlayamadan ağzını kocaman açarak kulakları sağır edercesine kükredi ve doğrularak boyumun iki katı olan ayağının tersiyle Alaz'a sertçe vurarak onu odanın bir köşesine savurdu.

Bu hareketinin ardından ayağını sertçe yere vurduğunda içinde bulunduğumuz oda deprem oluyormuş gibi sallandı. Şimdi güzelliğin çok ötesinde, ölüm gibi görünüyordu gözüme. Ecel gibi... Göz ucuyla Alaz'a baktığımda düştüğü yerden kalktığını ve yedek hançerini çıkardığını gördüm, çabuk toparlandı. Jandar, bana bakmıyordu bile. Tüm ilgisi, öfkesi Alaz'da olmalıydı ki tamamen doğruldu –boyu yaklaşık üç dört metre olmalıydı– ve cüssesinin imkân verdiği ölçüde hızlı adımlarla Alaz'a doğru ilerledi. Çabucak toparlandım ve hançerimi kaldırarak koşar adımlarla peşinden gittim, o Alaz'a ulaşmadan evvel ben Jandar'a

avcumda biriken ateş topunu gönderdim. Bu hareketim, yaratığı bir anlığına duraksattı. Başını omzunun üzerinden çevirip bana baktı ve yeni rotasını bulmuş gibi kükredi, tamamen bana döndü, kafasını eğdi ve tüm dişlerini göstererek pis kokulu nefesini yüzüme yaya yaya kükredi.

"Ateş çıkaracak!" uyarısıyla birlikte sola atladım ve Jandar'ın ağzından püsküren ateş az önce bulunduğum alanı küle çevirdi. Alaz yeniden koştu ve hançerini bu kez Jandar'ın sağ üst baldırına sapladı. Yaratık başını yukarı kaldırarak sinirlenmiş gibi yeniden kükredi, artık ses kirliliğinden kulaklarım kaşınıyordu.

Jandar iki ayağını da kaldırarak Alaz'ın üstüne atlamak için hareketlendiğinde ben can havliyle ondan önce davrandım ve bir anda kendimi Alaz'ın önünde buldum. Hançerimi hayvana saplamak için geriye çekerken kaşlarımı çattım, gözlerimi kıstım, burnumu kırıştırdım.

Tüm gücümü kullanmaya hazır olarak gözlerimin yanıp söndüğünün farkındaydım, Jandar'ın suratıma bakan öldürücü ifadesinde anlık bir duraksama oldu. Bakışları tam olarak harelerime ilişmişti, öfkeli nefes alışverişi zamanla uyuşturucu bir iğne yemiş gibi yavaşladı, solukları düzene girdi ve bakışlarında bir yumuşama sezdim. Bir an, zihnim sarsıldı, hafiften bir acı hissederek kaşlarımı çatıp sendeledim ama gözlerimi Jandar'ın bakışlarından ayıramıyordum.

Zihnimin perde arkasında ışıklar yanıp söndü, bu odanın içinde babamı gördüm.

Biyolojik babamı.

Civan Zerefşan'ı.

"Jandar!" diyordu kapının içinden girdiğinde gülerek. Elinde kocaman bir biftek vardı. "Benim en samimi dostum."

Sonra bifteği Jandar'a veriyordu. Jandar büyük bir açlıkla yemeğini yerken babam onun eğilen başını evcil bir hayvanı sever gibi nazikçe, sevgi dolu bir tavırla okşuyordu.

Ruhumdan tenime ılık bir esinti yayıldı ve anılar silindi. Şimdi yeniden Varilok'ta, Jandar'ın bulunduğu mahzendeydim. Heybetli yaratık üstümde duruyor, her soluyuşunda burnundan çıkan dumanlarla bana bakıyordu. Boğazından özlem dolu bir mırıltı çıktığında bu görüntüleri zihnime babamı hatırladığı ve benim onun kızı olduğumu anladığı için yolladığını fark ettim. Gözlerim sızladı, tam elimi uzatıp

Jandar'a dokunacaktım ki yaratığın arkasına ne zaman geçtiğini bilmediğim Alaz hançerini tekrar çıkardı ve bu defa Jandar'ın sırtına, tam kalbinin arkasına sapladı.

Bunu, üst üste birkaç kez yaptı.

Sonunda Jandar'ın dev cüssesi geriye doğru sendeledi, tam üç adım attı yeri titreten ve dördüncüyü atamadan sırtüstü devrildi. Altın rengi kanı yarılan göğsünden oluk oluk akarken Alaz bana baktı. Elini uzattı, "İyi misin?" diye sordu.

Sorusunun cevabını bilmiyordum, hâlâ Jandar'ın bana gösterdiği anının etkisindeydim. Yanıtlayamadan başımı sallamakla yetindim ve gözlerimi kırpıştırıp açarak Alaz'ın uzattığı eli tutup ayağa kalktım.

Ölmesi gerekiyordu, diye teskin etmeye çalıştım kendimi. Alnımdan boncuk boncuk terler akıyordu. Alaz elimi bıraktıktan sonra yeniden Jandar'ın yanına ilerledi. Hançerinin keskin ucunu sol göğsüne değdirdi, göğsünü ortadan ikiye ayıracağını anladığımda izlememek için başımı sağıma çevirdim. Bıçağın deriyi delme sesini işittiğimde gözlerimi kıstım, dişlerimi sıkı sıkıya birbirine bastırdım.

Dakikalar sonra Alaz'ın, "İşte buradasın," diyen sesini işittim ve ona baktım. Kâğıdı bulmuştu. Boşluğu daha fazla izleyemeden hızlı adımlarla ilerledim ve yanında durdum. Altın sarısı kanla lekelenmiş ellerini kıyafetine kuruladı, ardından beklemeden katlı kâğıdı açtı, bilmeceyi okumaya başladı.

Güneş aşağıda doğar
Seyrettiğinde onu
Kesildiğinde nefesin
Karşılar seni bir beyaz ordu
Mavidir onların yurdu
Almak istersen ellerindekini
Vermelisin son nefesini

Yukarıdan bir tıkırtı sesi işittiğimizde, "Kafa yorma işini sonra hallederiz," deyip boynundan çelik kolyesinin zincirini tutarak çıkardı. Minik bir kasayı andıran kolyenin klipsini açtı, bilmecenin yazdığı kâğıdı içine koyarak onu güvene alıp kapattı.

Bana, "Etrafı ateşe vermeye hazır mısın?" diye sorduğunda bir bilmeceyi daha bulmanın heyecanı içindeydim.

Suratımdaki kendinden emin ifadeyle başımı eğerek, "Her zaman," dediğimde gülümsedi. Aynı anda eğilip ellerimizi zemine bastırdık ve gözlerimizi kapatarak avuçlarımızdan yansıyan ateşlerin sarayın bu katındaki tüm odalarına ulaşmasını sağladık. Doğrulduğumuzda ateşin boyu küçüktü ama biz ayrılır ayrılmaz dev alevler Jandar'ın bedenini ve tüm zemin katı içine alacak, çok büyümeden tarafımızdaki muhafızlar tarafından güya kontrol altına alınacaktı. Bir muhafız, suçluyu gördüğünü söyleyecek ve yapılan bu hareket, suikast girişimi olarak algılanacaktı.

Mahzendeki ufak havalandırma mazgalından yeniden kanalizasyona girdik. Çok geçmeden arkamızda kaos dolu bir saray bırakarak büyük bir başarıyla Varilok topraklarından ayrıldık.

Bölüm On Yedi

Yıkıntılar ve Zedelenen Umutlar

Uzun süredir uykularım epey sıkıntılıydı. Bilmecelerin bulunması her ne kadar iyi gelişmeler olsa da sonuca yaklaştıkça kâbuslarım delirtecek sıklığa ulaşmıştı. Zihnimi korumaya çalışırken tüm gün başımı kaldırmadan dövüş eğitimine katılmış kadar yorgun hissediyordum. Uykularımda ya da uyanıkken gördüğüm rüyalarımda onun sesini duyduğum an ürperiyor ve aklımdan atmaya çabalıyordum. Alaz yanımda uyuduğunda kâbus görmüyordum ancak Lukifer'in uykumda beni ziyaret etmesini önlemek için Alaz'ın yanımda uyuması yeterli olmuyordu. En savunmasız olduğum an uykuydu ve kendini bana en çok o zamanlarda gösteriyordu.

Beynimden kulaklarıma vuran sızlama beni uykumdan tamamen alıkoyduğunda inleyerek gözlerimi açtım. Odanın içinde loş bir ışık hâkimdi, üzerimdeki lacivert, ince saten geceliğimin askısı omzumdan aşağı düşmüştü. Geceliğim yaz mevsiminde bile üşütür cinstendi ancak ben fazlasıyla sıcaklamıştım. Alnımdan terler akıyordu, vücuduma bir kova su dökülmüştü sanki. Uykulu bir mırıltı çıkararak rahatsızlığımı belli ederek soluma döndüm ve burada olmadığını hissetmeme rağmen Alaz'ı kontrol ettim.

Yanımda değildi.

Gözlerimi kırpıştırıp açarak hafiften doğruldum. Günlerdir, bulduğumuz yeni bilmecenin cevabını çözmeye çalışıyorduk. İlk bilmeceden yola çıkarsak hiç ummadığımız bir an sonucu aklımızda yer edecekti. İrdeledikçe fikirlerimiz gelişecekti, o yüzden çok da kasılmıyorduk. Zaman aleyhimize işlerken ne kadar kasılmazsak işte...

Kolumu uzatıp komodinin üzerindeki saati çevirdim. Vakit üçü biraz geçiyordu, eğitime gitmek için erkendi. Cam sürahinin dibindeki suyu bardağa boşalttım ve suyu kafama diktim. Boğazım biraz olsun rahatladı, banyodan işittiğim tıkırtılara göre Alaz oradaydı. Kafamı ye-

niden yastığa yasladım ve karanlık tavanı izlemeye koyuldum. İzlediğim tavan olsa da aklımdaki düşünceler çok başkaydı. En basitinden, iki hafta önce öldürdüğümüz Jandar'ı düşünüyordum. Tüm ürpertici görünüşünün arkasında, benim gözlerime baktığı an bakışlarında oluşan o minnet duygusunu iliklerime kadar hissetmiştim. Saraya döndüğümüzde ensemde hissettiğim yanma nedeniyle saçlarımı geriye atıp ensemi kontrol ettiğimde bir iz görmüştüm.

Jandar'ın altın sarısı pullarıyla heybetli suratı ensemde bir dövme gibi belirmişti. Ölmeden evvel bana güç aktarmıştı ancak bu gücün ne olduğunu henüz bilmiyorduk.

Öte yandan babamın görüntüleri aklımdan çıkmıyordu. Mezarlığa gitmek istiyordum. Onları bu hayatta canlı bir şekilde görmeyecektim hiç ama mezarlarını ziyaret etmeliydim.

Elbette bu, şu sıralar hiç mümkün değildi. Varilok'a ayak bastığım an ölümüm gerçekleşirdi. Son kundaklama olayından sonra sarayın önlemleri beş kat artmıştı. Sorumlu tüm muhafızlar cezalandırılmıştı ve Varilok'a dışarıdan kuş dahi girmesine izin verilmiyordu. Boğazıma yeniden bir yumru yerleştiğinde elimi kaldırıp parmak uçlarımla boynumu ovuşturmaya başladım. Burnumdan aldığım soluklar yeterli gelmeyince ağzımı açıp derin soluklar alıp verdim.

Banyonun kapısı açıldığında bakışlarımı oraya iliştirip içeri giren Alaz'ı gördüm. Üzerinde eşofman altından başka bir şey yoktu, bana yine kusursuz bir görsel şölen sunuyordu. Uyanmamı beklemiyor olacaktı ki kaşlarını kaldırdı. "Erkencisin."

Elimi uzatıp Alaz'ın yattığı tarafa dokundum nazlı bir edayla. Başımı, kaldırdığım sağ omzuma yatırdım. "Kocam yanımdan ayrıldığında uykularım bölünüyor."

Dişlerini göstermeden gülümsedi, yanıma geldi, eğilip yorganı açtı hafifçe ve yanıma uzandı. Yaklaşıp kaldırdığım omzuma bastırdı dudaklarını. Tenimi soludu, yavaşça geri çekildi. Elini uzatıp terden alnıma yapışan saçlarımı büyük bir özenle geriye taradı parmaklarıyla. "Kâbus mu gördün?"

Öyle olsa da bilmesine lüzum yoktu. Kafamı hayır dercesine salladım. "Çok sıcakladım. Rahat uyuyamıyorum."

Gözlerini kısarak üzerimi inceledi. Geceliğimin düşen askısını sağ elinin işaretparmağıyla kaldırdı, yerine yerleştirdi. Parmak ucuyla tenimi okşarken, "İncecik üzerindeki," dedi. "Oda da çok sıcak değil."

Yani bu, yalanıma pek de inanmadığını gösteriyordu.

Gözlerimi kaçırarak sıkıntıyla nefesimi serbest bıraktım. "Tamam, biraz kâbus görmüş olabilirim."

"Ne gördün?"

"Hatırlamıyorum."

"Efsun," dedi sert bir tonlamayla.

"Gerçekten hatırlamıyorum," dedim, oysa hatırlamıyordum. Sadece, rahatsız ediciydi işte.

"Yine Lukifer mi?"

Gözlerimi kapatıp açtım. "Uykularımda bana ulaşması kolay oluyor."

"Bazen onun kanlı canlı bir adam olmasını istiyorum," dedi beni sakinleştirmek istercesine yanağımı usul usul okşarken. "Karşıma çıkmasını ve onunla çetin bir düello gerçekleştirmeyi. Sana bunca yaşattıklarının; kâbuslarına girip hayatı zindan etmeye çalıştığı, uykularını zehrettiği her gecenin hesabını almak istercesine tüm gücümü o lanet herifin üzerinde harcamayı istiyorum. Bir ruhtan ibaret olması sinir bozucu."

"Son bir parça," diye fısıldadım. İçimdeki inanç büyüktü. Bunca çaba boşa gidemezdi. Gitmemeliydi. "Son bir parça. Onu bulunca, sonu gelecek Alaz. Tüm bu kâbusların, kaçışların, kaçak göçek yaşayışların... Hepsinin sonu gelecek."

"O gün için yaşıyorum," dedi. "Esas lanetin sen olmadığını tüm bu evrenin gözüne sokmak için. Herkesin sana lanetli değil de efendim, diye sesleneceği o gün için..." Yaklaştı ve alnımı öptü. "Benim güzel sevgilim, hiçbir lanet bu kadar güzel kokamaz."

Kedi gibi sırnaşarak ona sokuldum ve avuçlarımı çıplak göğsüne yasladım. Çıkıntılı âdemelmasım öptüm, geri çekildim; çehresine bakarak cevaplamak için gülümseyerek kafamı arkaya yatırdım. Tam ağzımı aralayıp bir şey söyleyecekken gri, saten yastığın yüzeyindeki kurumaya yüz tutmuş kan birikintisi dikkatimi çekti. Söyleyeceklerim ağzımda tıkılı kaldı, boğazıma âdeta bir mıh çakıldı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp açtıktan sonra, "Burnun mu kanadı?" diye sordum. "O yüzden mi uyandın?"

Bu defa Alaz'ın gözlerinde gördüm az önce bende beliren yalanlama isteğiyle karışık başka bir bahane bulma dürtüsünü. Dudaklarını araladı, kapattı. Omuz silkti ve, "Evet," diye onayladı. "Söylemiştim, bazen oluyor."

Gözlerimdeki korku dolu ifade şimdi tüm ruhumu esir aldı. "İki yıldır birlikteyiz Alaz," dedim sessizce. "Seni... Daha önce hiç burnunun kanadığını görmedim ama birkaç aydır sürekli oluyor bu."

"Yani?" diye kesti sözlerimi güler gibi. "Ölümcül hasta değilim."

Yatıştırmaya çalışması işe yaramadı. "Sana zarar veriyorum," dedim boşluğa konuşuyormuş gibi. "Ben..." derken kekeledim. "Benim yüzümden oluyor. Lukifer'in söyledikleri..."

"Lukifer'in bir bok bildiği yok," diye karşılık verdi. O da ciddiydi artık. "Efsun, onu son dinlediğinde neredeyse yerimizi buluyordu. Onu nasıl beslediğini hatırlamıyor musun?"

"Aynı şey değil. Burnun kanıyor. Belki sadece burnun da değil..." Ellerimi yüzüne uzattım ve avuçlarımı yanaklarına yasladım ve yüzünü incelemeye başladım. "Göz altların son zamanlarda morarmaya başladı. Burnun kanıyor... Daha önce hiç ağzından kan geldi mi? Bu sabah tam iki kez öksürdün, bir şey oldu mu? Sana zarar mı veriyorum? Veriyorum. Uyuyabiliyor musun rahat? Hiç sormadım, senin uykuların rahat mı Alaz? Rahat nefes alabiliyor musun? Yanında uzanıyorken de canını acıtıyor muy..."

Konuşmamı bölen şey Alaz'ın dudaklarıma kapanan dudakları oldu. Geri çekilmeye çalıştığımda elini başımın arkasına koyarak bana engel oldu ve öpüşüne karşılık vermemi bekledi. Ona karşı koyamayan hücrelerim atağa geçti ve dudaklarım aralanarak Alaz'a sıcak bir geçit sundu. Bana yavaş, yumuşak ama tutku dolu sıcacık bir öpücük sunarken boşta kalan eli elimi tutup sol göğsünün üzerine yasladı avcumu. Parmaklarım sıcacık tenine dokundu, hemen sonra yüreğinin arsız atışları tenime çarptı. Kalbi, elimin altında dörtnala koşan bir atınki kadar hızla atıyordu. Mührümüzün altından akan sıcak kanı hissettim. Beni ilk öptüğü gün kadar hızlı... Acıyla yaşaran gözlerimi kapattım. Dudakları geri çekildi ama elim hâlâ göğsünün üzerindeydi, kalp ritmi bir an olsun yavaşlamamıştı.

"Sence bu, bana zarar verebilir mi Efsun?" diye fısıldadı hafiften geri çekildiğinde. "Tek soluğun kalbime coşkulu bir hayat sunarken sonum nasıl gelebilir senden? Öldürmüyor, yaşatıyorsun beni."

"Lukifer..."

"Bana bir şey zarar veriyorsa bu sen değil... Lukifer'in senin üzerindeki etkisidir. Yapma. Ona kapılma. Beni duy, beni hisset, beni yaşa. Kitabı bulacağız Efsun. Ve o zaman tüm bunlar son bulacak."

Dudaklarımdan güçlü bir hıçkırık koptu. "İçimden Lukifer'e ait ne varsa söküp atmak istiyorum," dedim. Avcumu göğsüne yasladım biraz daha. "Sana zarar veren ne varsa... Her şeyle baş edebilirim Alaz. Ediyorum da. Ama işin ucunda sen olduğunda... Tüm dayanma gücüm, hepsi sıfıra iniyor."

"Birbirimizin zayıf noktasıyız ve bizi hep bundan vurmaya çalışacaklar," diye fısıldadı. Tek kolunu sırtıma doladı ve beni kendine yasladı. Sırtımı usul usul sıvazlarken, "Geçecek," dedi. "Hepsi geçecek."

Geçmesini istiyordum. Alnımı Alaz'ın göğsüne yasladım, gözyaşlarım tenini ıslatırken onun göğsünde onun için ağladım.

☽

"Bugün yemekte sizinle paylaşmak istediğim önemli bir şey var.
Saat 20.00'de yemek salonunda olursanız beni çok mutlu edersiniz.
Hepinizi bekliyorum.

Sevgiler,
Mehsa Kılıç Arslan."

Aklımı sürekli meşgul ederek Alaz'ı ve ansızın ortaya çıkan kanamalarını düşünmemeye odaklanarak eğitimle geçirdiğim yoğun bir gün olmuştu. Gün sonunda Mehsa'nın odalara gönderdiği, içinde bu notun bulunduğu zarfla birlikte hepimiz eksiksiz bir şekilde yemek salonunda toplanmıştık. Yarası yeni yeni iyileşen Kuray bile uzun sürenin ardından bizimleydi ancak Mehsa henüz gelmemişti. Alaz, siyah ceketinin kolunu biraz açıp saatini kontrol etti ve sesli bir nefes bırakıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Biraz daha odamızda durabilirmişiz."

Gözlerimi kapatıp açarak gülümsememi engellemeyi denedim ve masadakilere baktım. Kuray parmaklarıyla masada ritim tutarken Bars'a bakıyordu. "Karın nerede kaldı? Hepimizi vaktinden önce buraya dikti kendi yok ortalıkta."

Kollarını göğsünde birleştiren Bars omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmiyorum, yemekten benim de zarfla haberim oldu. Notu okuyunca onu aradım ama bulamadım."

Kuray dirseklerini masanın üzerine koyup karşısındaki Bars'a yaklaştı biraz. Çenesini, birleştirdiği ellerine yasladı, gözlerini kıstı. "Boşanıyor musunuz?"

Bars, o an bu ihtimali düşünmüş gibi oldu, bir anda kaşlarını çattı ve onu görmeye alışkın olduğumuz sert hali yüzünde can buldu. "Hayır..." dedi ve gergin halde yutkundu. Sağ omzunu silkti. "Yani... En azından benim haberim yok. Boşanmıyoruz. Boşanmayız zaten, aramız iyiydi." Bir anda mavi gözleri beni buldu. "Efsan, sen biliyor musun?"

Bardağımı dudaklarıma götürüp su yudumladığım an gelen bu soru karşısında tıksırdım. Bir iki defa boğazımı temizledikten sonra

bakışlarımı Liva'ya iliştirdim. Boş gözlerle birbirimize baktık, ondan da bir yardım gelmeyeceğini anlayınca dudaklarımı büktüm ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir fikrim yok ama bence kötü bir şey söylemeyecek..." Yanlış zamanda geliyor olması bebek haberini kötü yapmazdı sonuçta. "En azından boşanacağınızı düşünmüyorum." Gülümseyerek gözlerimi kırpıştırdım.

Sözlerim biter bitmez nihayet yemek salonunun kapısı dışarıdaki muhafızlar tarafından açıldı, kapının ardında Mehsa göründü. Üzerinde kırık beyaz, şifon bir elbise vardı. İnce askılıydı ve etekleri yere kadar uzanıyordu. Göğüs bölgesi kalp şeklinde, hafiften dekolteliydi. Güzel çehresini melek gibi gösteren yumuşak bir makyaj yapmış, saçlarını önden iki tutam alarak başının arkasında birleştirmişti. Gibisi fazlaydı, tam olarak melekti şu an.

"Ya da nikâh mı tazeleyeceksiniz?"

Ancak Bars ne Kuray'a ne de bizlere yanıt verebilecek haldeydi. Kendisine ilerleyen Mehsa'yı izlerken dudakları aralandı, ağzı açık kaldı. Liva ona yaklaşıp, "Eşine eşlik etmeye ne dersin?" diye mırıldanmasa kendine gelemeyecekti muhtemelen. Boğazını temizledi, diliyle dudaklarını ıslatıp ayağa kalktı. Neredeyse düşmekte olan sandalyesini tutup düzeltti ve hızlı adımlarlarla Mehsa'nın yanına gitti. Karşı karşıya geldiklerinde bizim duyamayacağımız bir şeyler fısıldadı ona, Mehsa gözlerini kaçırarak gülümsedi ve zarifçe Bars'ın koluna girdi.

Yürüdükleri an onları nikâh masasına ilerleyen gelin ve damat gibi düşünerek heyecanlandım. Masaya ulaştıklarında Bars, çoğu zaman gizlediği centilmenliğini açığa çıkararak Mehsa'nın sandalyesini geriye çekti, Mehsa ona, "Teşekkürler hayatım," deyip sandalyenin önüne geçti ama oturmadı. Bars da tam yanında duruyor, meraklı bakışlarla eşini seyrediyordu.

"Öncelikle, notumu dikkate alıp bu akşam yemeğine eksiksiz katıldığınız için hepinize çok teşekkür ederim," dedi. Minnet dolu bakışları Alaz ve bana dokundu. "Elbette başta size, Sayın Kral'ım ve Kraliçe'm." Dudaklarımı birbirine bastırarak dişlerimi göstermeden tebessüm ettim.

"Fena halde açım tatlım," dedi Kuray. "Dayanma sınırımı geçmek üzereyim. Çok güzel görünüyorsun ve bizimle paylaşacağın önemli şey nedir?"

Mehsa'nın suratındaki kendinden emin gülümseme ufaktan sekteye uğradı. Titrek bir nefes aldı, yutkundu, diliyle dudaklarını temizleyip Bars'a baktı. "Bağışlayın. Kafamda bu konuşmayı yapmak daha kolaydı ama şimdi biraz... Heyecanlandım."

"Beni de heyecanlandırıyorsun Mehsa," dedi Bars. "Her şey yolunda mı?"

Mehsa, kafasını şöyle böyle, dercesine hareket ettirdi. Tekrar masaya baktı. Derin bir nefes alıp konuştu. "Son günlerde eğitimlere katılamıyorum, öncelikle bunun için özür dilerim. Ancak elimde olan bir durum değildi. Kendimi iyi hissetmiyordum, attığım her adımda başım dönüyor, midem bulanıyordu."

Gözleri Bars'a ilişti. "Bu süreçte benimle birlikte en büyük sıkıntıyı eşim çekti. Fakat bu, bu yolda çekeceğimiz ilk sıkıntı değildi. Bizim ilişkimiz... Çok tuhaf başladı. İkimizin de kendini boşlukta hissettiği bir an, Karmela için mücadele ettiğimiz günlerde tutulduk birbirimize. Doğrusu öncesi vardı ama birbirimize açılma sürecimiz o anları buldu. Nasıl bir deli cesaretiydi bilmiyorum ama ansızın evlendik. Geriye dönüp baktığımda Bars için keşke, dediğim için hiçbir şey yok. Dışarıya karşı ne kadar sert görünürse görünsün, bana kalbinin içinde sıcacık bir oda sunduğu için ona minnettarım. Bana hayatımın en hızlı ancak en aşk dolu günlerini yaşattı."

Bars'ın Mehsa'yı seyreden bakışlarındaki endişe, yerini tatlı, yumuşak ve aşk dolu bir hale bıraktı. Rahatladığını hissettim, konu hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı için gerilmişti. Mehsa'nın elini şefkatle sıktı.

"Tüm bu süreç boyunca zorluklarla da karşılaştık. Başta... Çok sevdiğim abim Barın'la yaşadığımız sorunlar..." Sesi titredi, dudaklarını birbirine bastırıp derin nefes aldıktan sonra ekledi. "Abimin Bars'la iyi olduğunu görmek ve bugünlere şahitlik etmesini isterdim. Ama hayat bazen bize güzellikler sunarken bazı güzellikleri de alıyor. Düşünüyorum da Bars'la ilişkimizin bu kadar hızlı ilerlemesinin sebebi abimin yakında hayatını kaybedecek olması ve benim tutunacak bir dalım kalmayacağındandı belki de... Hayatın bizim için neler planlayacağını bilemiyoruz. Ve sevgilim..." deyip Bars'a döndü. "Sen yanımda olup elimi tutmasan... Şu an nasıl bir halde olurdum, bilmiyorum."

Bars'ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirir gibi oldu.

Mehsa iç çekti. "Ve hayat bizim için birtakım sürprizlerini sunmaya devam ediyor. Önümüzdeki altı aydan sonra eğer hayatta kalmayı başarabilirsek..." Yutkundu ve omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yeni misafirimizle ilgili sıkıntılarımız boyut atlayacak."

Ben, duygusal teyze moduna anında girerek dolu gözlerimle bakıyordum artık kardeşim bildiğim arkadaşıma. Bars'taysa anlık bir afallama belirdi, hâlâ boş bakışlar mevcuttu ifadesinde, bir şeyleri anlamamış

gibi izliyordu eşini. Salonda derin bir sessizlik hâkimdi. Bars kirpiklerini bir iki defa kırpıştırdı. "Ne?"

Avuçlarını birbirine bastıran Mehsa, avcunu karnına yaslayınca Bars'ın bakışları Mehsa'nın ellerini takip etti.

"Hamileyim."

Çatalındaki peynir dilimini ağzına atan Kuray'ın lokması boğazına kaçtı ve art arda öksürmeye başlarken, "Nesin?" diye sordu. Mehsa ona bir anlığına baksa da bakışları Kuray'da oyalanmadan tekrar Bars'ı buldu.

Bars'ın suratında hâlâ bir ifade değişikliği gerçekleşmemişti. Sevinmiş görünmüyordu ama üzülmüş de görünmüyordu, şaşırmış değildi ama haberi var gibi de değildi. Sanki hâlâ anlayamamıştı. Önce yalnızca dudakları aralandı. Mehsa ona beklentiyle baktı, baktı. Öyle bir sessizlik vardı ki Bars'ın yutkunduğunu hepimiz duyduk. Mehsa'nın karnında donakalan gözleri bir milim kıpırdamadı olduğu yerden. "Hamile..." dedi sessizce, "misin?" diye ekledi.

Mehsa başını sallayarak dolan gözlerini kırpıştırdı. "Biliyorum, olmaması gerekiyordu böyle bir zamanda ama... Belki de bu... Bizim için gönderilen yeni bir umut... Hepimiz için..."

"Mehsa..." dedi Bars. Dudakları kurudu bir anda, bakışları sevdiği kadının yüzünü mercek altına aldı. "Ciddi misin?"

Mehsa başını salladı. "Evet. Bir bebeğimiz olacak."

"Bir bebeğimiz olacak," dedi Bars. "Bizim..."

Mehsa'nın gözlerinden iki damla yaş süzüldü. "Bizim."

"Son günlerde düşünceli olmanın sebebi bu muydu?"

Mehsa sadece kafasını evet dercesine hareket ettirmekle yetindi.

"Başka bir şey yok yani?"

"Yok," dedi sessizce.

Bars, tuttuğu nefesini serbest bıraktı ve, "Benden soğuduğunu düşünmüştüm," dedi. Omuzları gevşedi. "Ama sen... Bizim bebeğimizi taşıyorsun."

"Evet!"

"Mehsa..." dedi Bars yeniden ve avcunu eşinin yanağına bastırdı. "Benim güzel karım. Bana uğruna savaşacağım bir can daha sundun." Alnını öptüğünde Mehsa dayanamadan ona sıkıca sarıldı.

Kendime engel olamayıp ellerimi yukarı kaldırdım ve onları alkışladım, alkışlarıma diğerleri de eşlik etti, hatta Kuray bununla yetinmeyip

ışık çaldı. Alaz'sa kulağıma yaklaşıp, "Bu haberi veren biz olmalıydık," diye takıldı. Gözlerimi kapatıp açarak gülümsedim.

Uzun zaman sonra hep birlikte mutluyken teker teker Hars ve Mehsa'yı kutladığımız o anda yemek salonunun kapısının bir hışımla açılmasıyla içeriye üç muhafız girdiğinde hepimizin dikkati kapıya yöneldi. Alaz'la aynı anda ayağa kalktığımda muhafızlar alelacele reverans yaptı, ortadaki, saçlarını sıfıra vurdurmuş olan muhafız bir adım öne atıldı ve, "Efendim," dedi telaşla. Soluk soluğaydı. "Böldüğüm için özür dilerim. Ama... Sarayın batı kanadının yakınlarında büyük bir saldırı gerçekleşti. Yüzden fazla iz sürücümüz, kalkanın bulunabilme ihtimaline karşılık dışarı çıktı ve... Kalkan delindi. Ruhlupuslar batı kanadından girmeyi başardı, onlarca ev talan edildi. Çok sayıda ölü ve yaralı var."

Çehrelerimize yerleşmiş olan içten gülüşler bir anda dondu. Odanın içine dolan soğuk hava, sıcaklığı yok etti. Yerimden nasıl kalktığımı bilmiyordum, yüreğim tekledi. O dakikadan itibaren nabzımın atışları kulaklarıma ulaştı ve az önce yaşadığımız tüm güzellikleri hayalden ibaret saydım. Aldığımız bu haber, akşamın tüm neşesini silip süpürdü. Yemek, o dakikadan itibaren sonlandı. Mehsa'nın verdiği haberin üzerine kapkara bir gölge düştü.

Muhafız birlikleriyle sarayın batı kanadındaki yerleşim alanına ulaştığımızda durum içler acısıydı. Tek katlı maglo evleri yakılıp yıkılmıştı, bazılarının ateşi hâlâ diriydi ve kara gökyüzüne gri dumanlar yükseliyordu. Havadaki keskin is ve metalik kan kokusu birbirine girmişti. Yerlerde parçalanmış bedenler ya da uzuvlar bulunuyordu. Attığım her adımda botlarıma bulaşan, yağmura eşlik eden kanla çamurlaşmış toprak yutağıma çiviler saplıyor; solumamı, yutkunmamı, konuşmamı engelliyordu.

Bu, topraklarımıza direkt olarak gerçekleştirilen ilk saldırıydı. Sarayın yakınına ulaşamadan önlenebilmesi olumlu olsa da fazla kayıp vermiştik ve ağırlığı üzerimizden nasıl giderdi bilmiyordum. Yerde oturan çocuklar yanan, yıkılan evlerini izleyerek sızlanıyor; kadınlar, hayatını kaybeden eşlerinin bedenleri başında dizlerini döverek ağlaşıyordu. Görevliler, ölü bedenleri kenara ayırıp üstlerini örtüyor, şifacılar yaralıları kontrol ederek ilk müdahalelerini yapıyor ve sevklerini sağlıyordu.

"Alina!" sesini duyduğumda baştan ayağa ürpererek başımı sağıma çevirdim. Sarayın hizmetlilerinden, bir ara çok sık görüp sevdiğim küçük Alina'nın annesi Lina'yı görünce ayaklarım bastığım zemine

mıhlandı. Üstü başı kir içindeydi, yüzünde kesikler ve is lekeleri bulunuyordu. Kucağındaysa sıkı sıkıya tuttuğu bir çocuk...

Alina...

"Alina," demeye çalıştım ben de ama sesim boğuk bir fısıltıdan öteye gidemedi. Baktığım yöne attım adımlarımı; bacaklarım titriyordu, dayanamayacağım bir görüntü olduğunun farkındaydım ama yine de ilerliyordum, içimden defalarca kez geçirdiğim yaşıyor olsun dilekleriyle. Annesinin önünde durduğumda Alina'nın toprakla kirlenmiş yüzünü, yarılan alnından akan oluk oluk kanı görünce baştan ayağa ürperdim.

Dev alevler içinde kalan evin hemen önündelerdi, ateşin sıcaklığı aramızdaki mesafeye rağmen yüzümü yakıyordu. Onlara yaklaşırken, "Alina," dedim yeniden. Bu defa sesim bir öncekinden daha belirgin çıktı.

Annesi Lina, gözlerini kaldırıp üzerine gölge düşüren bana baktı. Tir tir titriyordu. Mosmor olmuş dudaklarını açtı, "Hareket etmiyor," dedi bilinçsizce öne arkaya sallanırken. "Bana cevap vermiyor." Kulağını, yavrusunun ağzına yasladı, ardından başını olumsuz anlamda salladı. "Nefes almıyor. Yardım... Yardım edin!"

Eğilemedim, elimi uzatıp Alina'nın nabzını kontrol edemedim. Onun yerine başımı çevirdim ve etrafı kontrol ettim. Alaz benden biraz uzaktaydı ve başka yaralıları, küçük kasabanın durumunu inceliyordu. Şifacılara göz gezdirdim ve o sırada tam önümden geçen kadına, "Şifacı!" diye seslendim.

Beni duyar duymaz durup tüm bedeniyle bana döndü. Kafamı çevirip çenemin ucuyla Alina'yı işaret ettim çünkü kelimeleri toparlayacak gücüm yoktu. Kıvırcık saçlı genç şifacı koşarak Alina'nın yanına gitti. Dizlerinin üzerine eğildi ve çocuğu annesinin kucağından almadan birleştirdiği işaretparmağıyla ortaparmağını çocuğun boynundaki nabzına bastırdı. Birkaç saniye bekledi, omuzlarının düştüğünü gördüm.

Yüreğim sıkıştı.

Avuçlarından yansıyan ışığı küçük kızın gözlerine götürdü, gözkapaklarını açarak bir kontrol daha yaptı. Kafasını eğdi, olumsuz anlamda salladı. "Üzgünüm. Zehir tüm bedenini sarmış ve..." Susup başını onu kaybettik, dercesine hareket ettirdi.

Bu bilgilendirmeyle Alina'nın sarayın içindeki gülüşünün tınıları kulaklarımda yankılandı. Kaslan yavrularının onu kovalaması, kaslandan korkup kaçarak bacaklarıma sarılması, Alaz'ın onu kucağına alması

ve Alaz'ı bir baba gibi düşündüğüm ilk gün... Alina'nın bana hayran bakışları, saf neşesi, güzelliği... Şimdi tüm bu cansızlığın aksine küçük gözbebeklerinden yaydığı yaşam umudu...

Lina, "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır! Hayır! O daha çok küçük. Çok küçük."

Tenime değen yağmur damlalarının hiçbiri, yüreğimde yanan küçük bir çocuğa ait ateşi söndüremedi. Bir annenin ve minik yavrusunun vedalaşmasını izlerken gözlerimden akan sıcak yaşlar yağmur damlalarıyla birleşti. Sağ tarafımdan düşe kalka bir adam geldi, "Alina!" diye bağırdı. "Alina'm! Güzel kızım!"

Eşinin yanında diz çöktü ve başını kızının karnına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı dağ gibi adam.

"Efsun."

Alaz'ın sesini duyunca sol tarafıma baktım ve yanıma geldiğini gördüm. Kapkara hareleri önce benim suratımda ardından yerde, Alina'nın anne ve babasının üzerinde gezindi. Dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemedi, o an kelimelerin bir süreliğine de olsa Alaz için de tükendiğini anladım. Bana dayanak olabilmek adına elini belime koydu, başparmağıyla sessizce sırtımı sıvazladı.

O gece Karmela'da gün doğmak bilmedi.

☽

Üzerimize kâbus gibi çöken gecenin ardından geçen günler boyunca saraydan çıkmak bizim için son derece riskli olduğundan değil çıkmak, sınıra yaklaşmadık bile. Gökyüzü öyle kasvetliydi ki aldığım her solukta iyiden iyiye boğulduğumu hissediyordum. Yüzlerce aile ölümle tanışmış, onlarca çocuğun ruhu kanatlanıp semaya yükselmişti. Bizim topraklarımızda... Halkın çoğunluğu hâlâ bizim tarafımızda olsa da güveni zedelenen ufak bir kesim de mevcuttu artık. Yakınlarını kaybedenlerdendi onlar.

Hiç unutmuyorum, düzenlenen toplu cenaze töreninin ardından on beş on altı yaşlarında bir erkek çocuğu karşıma geçmiş, dolu gözleriyle yüzüme bakarken titreyen dudaklarını güçbela açmış, "Buranın bizim için güvenli bir liman olacağını söylemiştiniz," demişti. "Bizim için savaşacağınızı... O halde neyi bekliyorsunuz?"

Eğer içgüdülerime yenik düşseydim o gün saraydan çıkar ve tüm gücümü kullanarak evrende taş üstünde taş bırakmazdım. Tükenene dek kan akıtırdım. Fakat içgüdülerime yenik düşmeyecek kadar iyi

eğitmiştim kendimi. Hepsinin bir zamanı vardı. Önceliğimiz savaş değildi, önceliğimiz parçaları bulmak ve kitabın aslına ulaşmaktı. Bunu yapamazsak...

İşte o zaman, halkım için kendi canım pahasına da olsa tüm gücümü feda etmeye hazırdım.

Mezar sayısı artan saray mezarlığında bir başıma gezinirken aklımdan geçenler yalnızca bunlardı. Lapa lapa yağan kar siyah ipek pelerinimin omuzlarına düşüyor ve orada birikinti oluşturuyordu. Avuçlarım soğuktan hissizleşmeye başlamıştı ve burnumun ucunun kızardığına emindim. Elimde kalan gülü son mezara bıraktım ve doğrulup yürümeye devam ettim. Burada yaşadığım günlerin en soğuğu olabilirdi. Fakat bir zamanlar soğuktan nefret eden ben şimdi onu sığınağım gibi görüyordum.

Akşamüzeriydi, dövüş eğitiminden hemen sonra kendimi burada bulmuştum. Belki de kendimi sorumlu hissettiğimden sürekli uğrayasım geliyordu...

Mezarlıktan çıktığımda demir parmaklıklı kapı kendiliğinden kapandı. Dönüp omzumun üzerinden arkamda bıraktığım boş araziye baktım. Derince soluklandım ve yürümeyi sürdürdüm. Bir adım attığım gibi beynimde hissettiğim sarsıntıyla durmak zorunda kaldım. Neredeyse yere düşecektim. Başımın farklı yönlerinden ağrılar girdiğinde inleyerek gözlerimi kıstım. Lukifer, beni sınıyordu.

"Efsan... Benim güzel vârisim. Ne zamandır konuşamıyorduk."

Elimi alnıma yasladım, başparmağım ve işaretparmağımla burun kemiğimi sıktım. Onu zihnimden atmalıydım.

"Fazla çabalama. Çok vaktini almayacağım."

Biriktirdiğim nefesi sertçe serbest bırakarak, "Defol git," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Üç kere "cık"ladığını işittim. *"Ne kadar ayıp, insan güçlerinin sahibiyle böyle konuşur mu?"*

"Bana ait hiçbir şey senin değil!"

"Seni mi kıracağım, öyle olsun. Bekle, neresi orası? Yoğun bir ölü enerjisi ve ceset kokusu alıyorum. Bir mezarlıkta mısın?"

Cevap vermedim. Onu zihnimden atmakla uğraşıyordum fakat bu, bir orduyla başa çıkmaktan daha zordu.

"Tabii ya, mezarlık... Emrimdeki ruhlupusların saldırısından kalma üzücü bir hatıra. Yerinizi hâlâ tam olarak bulamasak da çok yaklaştık, farkında mısın? Ah, Efsan... Neden yanıma gelmiyorsun? Zaten sen

yaşadıkça çok sevdiğin eşin ölecek. Sen yaşadıkça ikinize ortak bir hayat yok bu evrende. Vakit geç olmadan benim yanımda yerini al. Böylece eşinin senin için kendini feda etmesi bir anlam bulsun."

Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. "Kimse ölmeyecek," dedim güçlükle. "Senin dışında kimse ölmeyecek, Lukifer İdmon. Beni duyuyor musun?"

Kirli kahkahasını kulaklarımın ta derininde hissettim. *"İçinde benim güçlerimin ateşini taşırken beni öldürebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"*

"Bize ayrı bir ölüm yok."

"Sen varsan ben hep var olacağım."

"Sen varsan eşin yok olacak."

"Yaşadıkça onu öldüreceksin."

"Bana gel."

"Gel ve şiddetli gücün zevkine var."

"Sen teslim olmadığın, eşin seni öldürmediği müddetçe o ölecek."

"Kabul et ya da etme."

"Ölecek."

"Senin yaşamın, ona bir ölüm vaat edecek."

"Tarafıma gel. Gel ve birlikte yeni bir güç oluşturalım. Evren, bizim tarafımızdan yönetilmeyi hak ediyor, soyumdan gelen."

"Senin yanına geçmektense teslim olur ve öldürülmeyi beklerim," dedim güçlükle ve o acımasız sesleri zihnimden atmak için kendimi sıktım. Gözlerimi kapattım, avuçlarımı yumruk yaptım, dişlerimi birbirine geçirdim. Beynim şiddetli bir zelzeleye tabi tutulmuş gibi sarsılırken bedenim titremeye başladı. Nihayetinde kafamda şiddetli bir patlama sesi duydum, Lukifer'i zihnimden atmış olarak dizlerimin üzerine düştüm.

Canım yanıyordu.

Burnumdan akan sıcak kan pelerinime damladığında gözlerimi kapatarak yutkundum.

"Efendim!" sesini işittim ancak kafamı kaldırıp da gelenin kim olduğuna bakamadım. Saniyeler içinde iki el koltuk altlarımdan tutarak kalkmama yardımcı oldu. Gelen, Dorsa'ydı. Meraklı ve endişeli bakışlarla beni incelerken, "Neyiniz var?" diye sordu. "İyi misiniz?"

Sol elimin tersiyle kanayan burnumu silerken, "Önemli bir şey değil," diye mırıldandım.

Kolumu tutarken, "Size destek olmamı ister misiniz?" dedi.

Başımı olumsuz anlamda sallayıp kolumu elinden yavaşça çektim. Beynimdeki uyuşukluk hafiften dağılıyordu. "İyiyim Dorsa, teşekkür ederim," dedim eskisinden daha güçlü bir tonlamayla. "Anlık bir şeydi."

"Çok sık çalışıyorsunuz, gününüzün neredeyse tamamı eğitimlerle geçiyor, göz altlarınızdaki çukurlaşma uykunuzu da pek alamadığınıza işaret ama... Hepsinin bir mükâfatı olacak efendim, buna inanıyorum. İnanıyoruz."

"En büyük mükâfat size gerçek özgürlüğü yaşatabilmektir."

"O günler de gelecek." Sesinde büyük bir inanç ve umut barındırıyordu. Tüm yaşadıklarına, o karanlık geçmişine rağmen... Ve bu umut, bana da direnç aşılıyordu. "Şifacıya görünmek ister misiniz?"

Tebessüm etmeye çalışarak, "Gerçekten iyiyim," dedim. "Odama çıkmalıyım."

Elini uzattığında gözlerimi kıstım. Avcunda duran kâğıdı görünce, "Ah," dedim. Cevabını bulmaya çalıştığımız bilmecenin yazdığı kâğıttı.

"Yerdeydi."

Az önce karabasanlık yaparak beni etkilemeye çalışan Lukifer'i engellemeyi denerken elimden düşürmüş olmalıydım. "Teşekkürler, Dorsa," dedim ve buruşmuş, çamura bulanmış kâğıdı aldım.

"Cevabı sizin için önemli mi?"

Bilmeceyi okumayı bırakıp Dorsa'ya bakarak gözlerimi kapatıp açtım. "Önemli." Derin bir nefes alıp kâğıdı pelerinimin cebine koydum ve Dorsa'ya iyi günler dileyerek arkamı dönüp uzaklaştım.

Odaya girdiğimde daha toparlanmış hissediyordum. Üzerine siyah, boğazlı kazağını geçirmekte olan Alaz, geldiğimi duyar duymaz kazağını çekiştirip bedenine oturmasını sağladı. Bana döndüğünde, "Biraz daha gelmeseydin tüm saraya arama emri verecektim," dedi.

Pelerinimin ipini çözüp omuzlarımdan aşağı düşmesini sağlarken gülümsedim. Neler yaşadığımı bilmesini istemiyordum, aramızdan birinin en azından bir gece olsun daha az sorunla boğuşarak kafasını yastığa koyması iyiydi.

"Biraz dolaştım," diye mırıldandım. Yanına gittiğimde elini belime koydu, parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm ve geri çekilmeden kokusunu içime çektim. Onu çok seviyordum. "İyi geldi."

"Dolaşmak mı beni öpmek mi?"

"İkisi de," deyip başımı göğsüne yasladım.

İki koluyla bana sıkıca sarılırken dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Ben de hava almak istiyordum. Seninle..."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Dışarı mı çıkmak istiyorsun? Yemekten sonra çıkabiliriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Bence yemeği bu akşam saray dışında yemekten zarar gelmez. Görmeni istediğim bir yer var. Tabii, kendini iyi hissediyorsan..." Tek eliyle sol yanağımı okşadı. "Yorgunsan başka bir zaman yaparız."

"Değilim," dedim hemen, bedenim aksini söylese de ruhumun Alaz'la iyileşmeyeceği an yoktu. "Ama... Bilmece için toplantı olmayacak mıydı?"

"Son zamanlarda yıpratıcı süreçlerden geçtik Efsun. Zihin dolu ve stres altındayken düşünmek daha güç hale geliyor. Biraz dinlenmek iyi gelecektir."

Haklıydı.

"Hazırlanmak için ne kadar sürem var?"

Eğilip burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurdu. "On beş dakika. Ve sıkı giyin. Biraz yürüyeceğiz."

"Tamam," diye mırıldandım ve kollarından bir süreliğine ayrıldım.

Alaz'la el ele saraydan çıkmış, uzun bir akşam yürüyüşü yapmıştık. Onunla neden bu kadar sık yürüyüş yapmadığımı sorguladığım bir akşamdı. Hava soğuktu, gün boyu süren kar yağışı hızını kesmeden devam ediyordu, nefes alıp verdikçe ağzımızdan çıkan soluklar gri bir dumana dönüşerek yayılıyordu gökyüzüne. Fakat üşümüyorduk. Görevlerin, kaçma kovalamacaların haricinde baş başa yürüdüğümüz sayılı akşamlardan biriydi. Saldırıdan sonra özellikle hiç vakit ayıramamıştık birbirimize. Ancak odamıza girdiğimizde baş başa kalacak vakti buluyor, o an özlem gideriyor, biraz konuşup sıkıca sarılarak uyuyorduk. Birkaç saatlik uykunun ardından eğitim yeniden başlıyordu ve aynı düzen sürüp gidiyordu.

Çıktığımız dağın tepesinde, yeni yapıldığı belli olan, camlarla çevrili ahşap yapıyı görünce dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle şenlendi. Tahtadan yapılma, küçük, sevimli bir kulübeydi.

Zirveye yaklaştığımızda, "Burayı tek başıma keşfettim, seni getirip saatlerce burada seninle olmak güzel olabilirdi ama çok soğuktu. Bu yüzden küçük bir kulübe inşa ettim," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Ettin mi ettirdin mi?"

"Ettim," dedi. "Burası tamamen Alaz Şahzade yapımı. Bana ve eşime ait. Bir de çocuklarımıza... Dokuzuncuya kadar biraz daha genişletebiliriz, şimdilik yeterli olur ama."

Nefesimi serbest bırakarak güldüm. "Dokuz çocuğumuz olmayacak Alaz."

"Pekâlâ, on olsun."

Artık dişlerim görünüyordu.

"Çok beklersin," diye inatlaşıp hızlanarak ondan önde yürüdüm. Elbette elimi bırakmadığından çok da uzaklaşamadım.

Bazen... Bir tanesine bile sahip olabilir miyiz, onu düşünüyordum. Yaşadıklarımız düşünülünce bu o kadar imkânsız geliyordu ki o güzel ve tatlı günleri hayal etmeye çekiniyordum. Alaz'a birlikte büyüttüğümüz, sevgimizle çoğalan ve sevgimizi çoğaltan kocaman bir aile... Sonra imkânsızlıklar geliyordu aklıma. Çıktığımız yolun sonunda bizi vahşet de bekleyebilirdi güzel günler de, ölüm de bekleyebilirdi sağlıklı ve uzun bir hayat da.

Ama nedense...

Ölüm...

Bana kendini yakın hissettiriyordu.

Umudumsa her şeyin güzel gitmesinden yanaydı.

"Bars bile benden bir adım önde Efsun," dedi Alaz zirveye ulaştığımızda. Sesi, beni felaket senaryoları içeren kötü düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Baş muhafızım benden önce baba olacak resmen. Bu nerede görülmüş?"

"Karmela'da görülmüş," diyerek sessizce kıkırdadım. Alaya alsa da bu olaya hafiften içerlediğini biliyordum. Alaz, elbette baba olmak istiyordu fakat bunun için erken olduğunun o da bilincindeydi. Aşmamız gereken tipilerin, geçmemiz gereken fırtınaların yayacağı riskleri biliyordu. Ve belki de benim aksime Alaz bu güzel düşleri hayal etmenin, gerçekleşmediği takdirde yaşatacağı hayal kırıklığından korkmuyordu.

Zirvenin rüzgârı saray bölgesinin aşağısında kalan kesimlerine nazaran daha sert ve keskindi. Tüylerimi diken diken eden sert yelin ardından derince soluklandım, bulunduğumuz alanı incelemek için başımı çevirdim. Tüm haşmetiyle aşağıda parıldayan krallığımız Karmela'yı bir bütün halinde ilk kez gördüm. Ayaklarımızın altındaydı. Tepeden bakıldığında Karmela'nın üzerini çevreleyen koruyucu kalkanın yeşil huzmeleri biraz olsun belli oluyordu. Lapa lapa yağan karın altında eyaletin evlerinden yayılan turuncu ışıklar ruhumu aydınlattı.

Gökyüzünde bulutların arasına saklanan hilal bazen gözle görülür hale geliyordu. Saray, ihtişamıyla parıldıyor ve gücümüzün bir yansıması olarak bize göz kırpıyordu.

Tüm zamanlar boyunca yalnızca odamın penceresinden baktığım Karmela'yı bu şekilde görmek ağzımın büyük bir hayranlıkla aralanmasını sağladı. Gözlerimi kırpıştırarak bu büyüleyici manzarayı daha yakından seyretmek adına Alaz'dan uzaklaşıp manzaraya doğru birkaç adım attım. "Bu..." dedim sessizce ama dilim lal oldu sanki, tamamlayamadım.

Alaz tam arkama geçti, kollarını karnımdan geçirip bana sarıldı, sırtım anında göğsüne yaslandı. Çenesinin ucunu başıma dokundurdu. "Bizim krallığımız, bizim topraklarımız, bizim halkımız," dedi sessizce. "Özgürce yaşayacakları günü bekliyorlar."

Buradan bakınca o günün gelmesi için savaşmak benim için olduğundan çok daha cezbedici bir hale geldi. "O gün gelecek Alaz. Değil mi?"

"Getireceğiz."

"Bize hâlâ güveniyorlar. Ne olursa olsun..."

"Güvenlerini boşa çıkarmamak için kanımızın son damlasına kadar savaşacağız."

"O son damlayı akıtmadan," diye tamamladım söylediklerini.

Saçlarımı öptü. "O son damlayı akıtmadan."

Birkaç dakika manzarayı seyrettikten sonra hava oldukça soğuk olduğundan ahşap kamelyanın içine girdik. Şömine biz gelmeden evvel yakılmıştı ve içerisi sıcacıktı. Ortada ufak, tahtadan yapılma yemek masası bulunuyordu, sol taraftaki camdan duvarın önünde iki kişilik otantik, kadife kumaştan koltuk vardı, orası da oturup krallığımızı izlemek için güzel bir alandı. Taş duvarla çevrili şöminenin hemen yanında Alaz'ın şövalesi duruyordu. Uzun zamandır resim yapmıyordu ve zamanı geldiğinde burası ona iyi bir ilham kaynağı olabilirdi.

İçeceğimizi kristal kadehlere dolduran Alaz, dikkatimin şövalede olduğunu fark etmiş olacaktı ki, "Bana model olacağına dair verdiğin sözler vardı," dedi.

Tebessüm ederken tek kaşımı kaldırdım, kollarımı göğsümde birleştirip Alaz'a baktım. "Yoksa beni buraya getirmenin sebebi bu mu?"

"Tek sebebi değil," dediğinde gülüşüm derinleşti. "Senin burada resmini yapacağım, sen bana modellik yaparken."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bir modellik?"

Bana uzattığı bardağı elime alırken parmak uçlarımız birbirine değdi. Alaz geri çekilerek sandalyesine sırtını yasladı, kendi içeceğinden bir yudum alıp diliyle dudaklarını temizledi. "Aklımda çok güzel fikirler var."

"Hım..." diye mırıldandım ve ben de içeceğimden bir yudum aldım. Ekşi tat damağımda izini bırakırken tabağımdaki mantar soslu makarnayı çatalıma takıp ağzıma attım. Son günlerde yediğim yemeklerin pek tadını alabildiğim söylenemezdi ve saraydan, düşüncelerden, sorunlardan biraz olsun uzaklaşmak iyi gelmişti. "Yapalım o zaman bir gün."

"Aksi ihtimali yoktu zaten, Efsun."

Burnumu geri çekip kırıştırarak yüzüne tatlı olduğunu düşündüğüm bir bakış attım. Alaz'ın gülümsemesi beni izlerken daha içli bir hal aldı o an. Beni her mutlu gördüğünde, ruhunun iyileştiğini hissediyordum. Hissettiriyordu.

Dudaklarımdaki kremayı dilimle temizlerken etrafı incelemeyi sürdürdüm. Şöminenin hemen üzerinde ufak bir tablo vardı, ahşap üzerine oyma yazıyla resurgam yazılmıştı.

"Yeniden yükseleceğiz, demek."

Alaz'ın açıklamasıyla bakışlarımı yazıdan ayırıp kafamı evet, dercesine hareket ettirdim. "Biliyorum. Eski dünyamdayken çok sevdiğim bir kitapta okumuştum. Karakterin mezar taşında yazıyordu. Yeniden dirileceğim, manasında..."

Sözlerime karşılık "Yeniden yükseleceğim, anlamına da gelir," açıklamasını yaptı. "Aslında tahtaya onu işlememin sebebi, bu anlamı."

Demek, o yazıyı da kendi işlemişti... Şimdi söz içime daha çok işlemiş, esas manasına kavuşmuştu. Zihnimdeki ölüm temalı düşünceleri kovup yerine umudu getirdim tekrar. Baş başa sohbet etmeyi özlemiştik. Sanki her anımızı birlikte geçirmiyormuş gibi tanıştığımız günden bu yana yaşadıklarımızdan bahsettik. Ben, Alaz'dan beni rüyalarında gördüğü o anları tekrar tekrar dinledim, Alaz benim ona âşık olduğumun ilk ne zaman farkına vardığımı daha önce çok kez dinlememiş gibi tekrar sordu. Ayrıldığımız anlardan bahsetmedik, olumsuz her şeyden uzak durduk.

İlerleyen saatlerde koltuktaydık. Alaz, kolunu omzuma atmış, beni kendine çekmişti. Başım göğsüne yaslıydı ve kendimi evrenin en sıcak yuvasında hissediyordum. Şöminede yanan odunların çıkardığı çıtırtılar romantik gecemize eşsiz bir melodi sunuyordu. Beyaza boyanan zemine düşen iri kar tanelerini seyrederken huzur, somut bir nesneye dönüşüp etrafımızda varlığını sürdürüyordu sanki. Gözkapaklarım

ağırlaşıyordu, bir yanım uyumak istiyor diğer yanımsa bu gecenin böyle sonlanmasını kesinlikle istemiyordu. Yarın, hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğimizden şu yaşadığımız anı uzatabildiğim kadar uzatmalıydım.

Alaz, kazağımın üzerinden omzumu okşarken, "Bana biraz eski hayatından bahset," diye mırıldandı. "Seni sadece buradaki halinle tanıyorum sanki. Sevdiğin şeylere hep yabancıyım. Filmlerden bahsediyorsun, kitap karakterlerinden ya da değişik kelimelerden."

"Eskiden sevdiğim şeyleri duymak peş hoşuna gitmiyor sanıyordum," dedim manalı bir tonlamayla, tebessüm ederek.

"Kaslı ve yakışıklı olanlarını evet."

Sesli güldüm. Sonra derince nefes aldım, iç çektim. "Buradan önceki hayatımda... Beni anlatan çok şey yok aslında. Kendimi burada buldum o yüzden beni en iyi sen tanıyorsun. Siz yani..."

"Peki benim hiç görmediğim Efsun'un, bilmediğim yönleri nelerdi? Burada hiç göstermediği bir yanı mesela."

Dudaklarımı büktüm. "Çok dışarı çıkmazdım, bunu biliyorsun. Daha çok hayali dünyalarda yaşardım. Aşkımı da ayrılığımı da acımı da filmlerde ya da kitaplarda yaşardım. Tüm yaşamım beynimin içinde canlandırdıklarımda gizliydi. Aşklarım da öyle. Hep ekranların ardındakilere hayran oldum, dolayısıyla bir gün böyle bir aşkın gelip beni bulacağını... İmkânsız sanırdım çünkü çok uzaktı. Rapunzel misali odamdan çıkmıyordum ama yakışıklı prensim bir gün beni buldu."

Yüzünü görmesem de kaşlarını çattığını hissettim. "Ne zel?"

"Rapunzel," dedim gülerek. "Eski dünyamda bir masal kahramanı. Bir cadı onu kuleye kapatıyordu ve kız da saçlarını sarkıtarak kuleden kurtulup gerçek aşkıyla karşılaşıyordu. Bir nevi konsere gidiyorum diye çıkıp kendini Nephan'da bulan ben gibi."

Saçlarımı öptü. "Eski hayatına dair özlediğin bir şey var mı?"

"Ailem," dedim hiç tereddüt etmeden. "Biraz... Duygusal ayrılmıştık. Onlarla son kez de olsa iletişime geçmeyi isterdim. Bu mümkün olabilir mi?"

"Çok zor," dedi sessizce. "Senin burada olduğun tam olarak kesinleştiğinden beri iki dünya arasındaki geçitler açılmamak üzere kapandı."

Çünkü artık aranan buradaydı.

"Ama senin iyi olduğunu biliyorlar. Efsun, onlar senin bir gün gideceğini bilerek büyüttüler seni."

Başımı salladım. "Biliyorum. Yine de bu... Benim için zor. Fakat... Tehlikeden uzak olduklarını bilmek rahatlattı."

"Öyleler."

"Biliyor musun, babamla çok iyi anlaşırdın kesin."

Gülümsedi. "Çok iyi anlaşmak için elimden geleni yapardım zaten."

"Bir an seni o dünyada düşündüm de..." dedim gülümseyerek. "Koluna girip ailemle tanıştırdığımı... Acaba mesleğin ne olurdu Alaz? Ben konservatuvar okumak istiyordum. Üniversitede tanışsak mesela... Sen hangi bölümde okurdun ki?" Bir an cidden düşündüm bunu. Alaz'a hangi meslek yakışırdı? Doktor? Avukat? Mühendis? Polis? "Gerçi burada kral olduğuna göre... Orada da diplomatik bir şeyler olurdun herhalde..."

"Orada daha rahat bir hayatım olsun," dedi. "Daha kolay bir meslek seç bana."

"Hmm..." derken dudaklarımı sağıma doğru büzüştürdüm. Sonra aklıma şahane bir fikir gelmiş gibi yerimde kıpırdandım. "Ressam! Tabii ya, harika resimler çiziyorsun. Kesinlikle ressam olurdun sen."

Güldüğünü gördüm. "Yine senin gözlerini çizip her yerde seni arayan bir ressam olurdum."

Kahkaha attım. "Düşünsene, ben üniversiteyi kazanmışım. Birinci sınıfa geçiyorum, sen o zaman son sınıftasın ve okulun en gözde bekârısın. Tüm gözler senin üzerinde. Okulun kapısından giriyorum ve merakla etrafı inceleyip gideceğim sınıfı bulmaya çalışırken birden çarpışıyoruz, elimdeki defterlerin hepsi yere düşüyor. Alelacele kaldırmak için eğiliyorum ve sen de bana yardım ediyorsun. Ellerimiz birbirine değdiği an o elektriklenmeyi hissediyoruz ve..."

"Ben sana bakınca güzelliğin karşısında donup kalıyorum."

Gözlerimi kısarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. "O zaman da dikkatini çeker miydim? Bu eşlik mevzusu hiç yokken mesela... Rüyalarında beni hiç görmediysen..."

"Dikkatimi çekmek mi?" dedi alay eder gibi. "Ay gibi parlardın kesin. Çarpıştığım andan itibaren aklımda ve kalbimde olurdun, kaybolmana izin veremezdim."

"Tabii ki vermeyeceksin Alaz. Benden başkasına bakamazsın, benden başkası ilgini çekemez. Hangi evrende olursak olalım. Benimsin. Benim kocamsın sen."

"Karım," deyip alnını alnıma yasladı. "Kaç evren varsa hepsinde, her zerremle seninim. Kaç evren varsa hepsinde, her zerrenle benimsin."

"Öyleyim," diye onayladım onu göğsünden öperken. Başımı göğsüne yasladım, gözkapaklarım ağırlaştığında esnedim. Alaz'ın omuzumu okşayan uzun parmakları yanağıma çıktı, usulca yanağımda gezinirken, "Uykun mu geldi?" diye sordu.

"Geldi," diye onayladım onu. Alnımı göğsüne sürttüm. "Ama eğer uyursam... Beni bekleyen sabah, bu gecenin hazzını vermeyecek. Bu gecenin böyle sonlanmasını istemiyorum."

Eğilip saçlarımı kokladı, ufak bir öpücük kondurdu. "Nasıl sonlanmasını istiyorsun?"

Başımı kaldırdım ve Alaz'ı bana bakarken yakaladım. Dudaklarımı öne uzatıp çenesinin altını öptüm; yanağını, dudaklarını, yüzünün çeşitli noktalarını. "Seninle, sevgilim," diye fısıldadım. Tek elimi yüzüne çıkardım, parmak uçlarımla gözaltı çukurlarına narin dokunuşlar yapıyordum. "Bana imkânlar dahilinde harika bir gece yaşattın ve gecemin harika sonlanmasına izin verir misin?"

Simsiyah harelerinde yansıyan arzunun kıvılcımları şöminedeki alevi bile bastırmıştı. "Sana her zaman gönüllüyüm," diye cevap verdi ve ben çenemi ona ittiğimde dudaklarımın isteğine karşılık verip beni yavaşça öpmeye başladı. Bacaklarımı ileri atıp dizlerinin üzerine çıktım, kollarımı boynuna doladığımda öpüşünün tutku oranı ve şiddeti arttı. Saniyeler içinde kazağım gövdemden sıyrıldı. Alaz'ın koyu bakışlarında daha da beliren karanlık, akabinde arzu dolu bir parıltıya bıraktı yerini.

Lapa lapa yağan karın, şömine ateşinin yansımasının ve *resurgam* yazısının gölgesi altında, Alaz'la birlikte oldum.

☽

Ertesi sabah, şafak söker sökmez talimlerle birlikte eğitimlere başladık. Alaz'la birkaç saat çalıştım sonrasında o erkeklerin, ben ise kadınların başına geçtim. Başlarda gün boyu yataktan çıkmamı zorlaştıran; kemiklerimi, kas ve eklemlerimi ağrıtan tüm bu işler artık rutindi. Hayatımın bir parçasıydı. İlerleyen saatlerde kadınlar ve erkekler rakip takımlar oluşturarak birbirleriyle dövüştüler. Açılışı Alaz ve ben yapmıştık, halkımızın gözleri önünde birbirimizle çetin bir dövüş mücadelesi gerçekleştirmiştik ve kazanan ben olmuştum. Bu da diğer kadınlara güven verdiğinden günü kadınların galibiyetiyle kapatmıştık, böyle zamanlarda ekstra mutlu oluyordum.

Eğitim sona erdiğinde Liva'yla saraya yürümeye başladık. Soğuktan ellerim kıpkırmızı olmuştu ama gün boyu yağ yaktığımızdan pek üşümüyordum. Hava, hâlâ karlıydı; Liva'ysa son günlerde olduğu gibi düşünceli. Onları Kuray'la bastığım günden beri konuşamamıştık, öyle çok olay olmuştu ki buna fırsat bulamamıştık doğrusu. Başımı çevirip onu inceledim. Düşen iri kar taneleri siyah nemli saçlarına konuyor

ve saniyeler içinde kayboluyorlardı. Yanakları kurumuş, hafiften allaşmıştı. Burnunun ucu da kıpkırmızıydı. Ben de muhtemelen şu an öyle görünüyordum. Yürürken yolu izliyordu ancak gözleri buğuluydu.

"Nasılsın?" diye sordum nihayetinde.

Kafasını kaldırıp bana baktı, omuzlarını silkti. "İyiyim. Sen?"

"İyi olmaya çalışıyorum," diye itiraf ettim çünkü gerçekten iyiyim demek yalan söylemek olurdu. "Ama seni de çok iyi görmüyorum, Liva. Neyin var?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Önceden duygularımı gizlemeyi başarırdım."

"Ya da kimseyle pek muhatap olmadığın için duygu değişimlerini anlayan yoktu..."

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. "Haklısın."

Aramızda yeniden derin bir sessizlik oluştu. Birkaç saniye sonra konuşan yine ben oldum. "Kuray'la mı ilgili?"

Başıyla onayladı. "Evet."

"Sizi son gördüğümde... İyiydiniz."

"Aslında değildik," dedi. "Kuray'ı seviyorum Efsan, bunu biliyorsun. Ona karşı yoğun duygularım var, yani vardı. Ama onu seviyor olmam onun benim için doğru kişi olduğu anlamına gelmiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yanlış kişi olduğu kanısına nereden vardın?"

Gülümsedi. "Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz."

"Herkes değişebilir."

"Kimse değişemez," dedi net bir tavırla. "Birinin değişeceğini düşünmek, kendini sonsuz bir yalana inandırmakla aynı şey. Yontulabilirsin belki ama değişemezsin, bastırılabilirsin belki ama bastırılan her şey bir süre sonra eskisinden daha güçlü bir şekilde günyüzüne çıkar. Ben bu riski alamam. Zaten birinin senin için değişmesini istemek de haksızlık. Kuray'ın karakteri, benim hayat tarzıma, yaşayışıma, karakterime çok zıt. Onunla mutlu olabileceğimi düşünmüyorum, sevgi her şeyin üstesinden gelmez."

Öyle net konuşuyordu ki ona Kuray'la bir ilişkiye başlaması için ikna konuşması yapmak gözüme çok zor göründü. Zaten bu benim ısrarlarımla olacak bir şey değildi. Anladığım kadarıyla Kuray, Liva'yı sevdiğinin çok geç farkına varmıştı. Her anlamda...

"Peki... Amber hakkında ne düşünüyorsun?" Amber günlerdir Varilok'taydı ve bu sabah yola çıkmıştı. Akşama doğru Karmela'da olacağı bildirilmişti.

Dudaklarını büktü. "Hiçbir şey. Yani... Çok iyi biri, beni sevdiğine eminim; bundan şüphe duymama izin vermiyor hiç. Ama ben ona karşı bir şey hissetmiyorum. Zaman ne gösterir bilemem ancak... Amber'e umut vermeyeceğim. Onunla da net bir şekilde konuşacağım. Zaten mutlu olmak için hayatımızda birinin olmasına gerek var mı? Ben işimle mutluyum. Yalnızlığı da seviyorum. En azından bir süre daha böyle yaşamanın kendim için daha doğru olduğuna karar verdim. Çünkü şimdi hangi yöne adım atsam bir yanlışa sürüklenecekmişim gibi. Benim kendimle olmaya ihtiyacım var."

"Peki o gün ben gelmeseydim..." dedim kendimi bir miktar suçlu hissederek. "O kapı açılmasaydı ve Kuray'ın seni öpmesine izin verseydin... Yine böyle mi düşünürdün?"

Tebessüm etti. "Eğer beni öpseydi o zaten bir veda öpücüğü olacaktı. Ötesi değil."

İçimde bir burukluk oluştu. Ama herkes, kendisine neyin iyi gelebileceğini başkalarından daha iyi bilirdi. Sarayın arka kapısına geldiğimizde durduk. Derin bir nefes alıp vererek, "Umarım hayat karşına her zaman en iyilerini çıkarır Liva," dedim şefkatle. "Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim, Kraliçe'm," dedi ve hafiften eğilerek reverans yaptı. Birbirimize gülerek odalarımıza çıktık.

Gece yarısı olduğunda sarayın sınırlarına girdiği haberi gelen Amber'i karşılamak için toplantı odasında biriktik. Mehsa'ya bakan Bars, "Sen istersen odaya çık," dedi. "Saat epey geç oldu. Beklemek zorunda değilsin."

Onları böyle görünce inanılmaz mutlu oluyordum. İki eliyle karnını tutan Mehsa, "O kadar da çıtkırıldım değilim," dedi. "Zaten yakında eğitimlere de devam ederim. Mide bulantılarım azaldı."

Bars kaşlarını çattı. "Edemezsin. Şifacının ne dediğini duydun, bir süre hareketli yaşamdan uzak durman gerekiyor."

Mehsa, eşi alay ediyormuş gibi güldü. "Olası bir saldırıda kendimi de yatarak korurum zaten."

"Olası bir saldırıda sizi ben korurum."

Mehsa alttan alttan gülümsedi ve başını eğip karnına baktı. "Oğlum, baban tahmin ettiğimden fazla korumacı. Seni çok çabuk kabullendi, ben de şaşkınım."

"Kabullenmeyecek ne var? O benim de çocuğum. Birlikte yaptık."

Kuray boğazını temizledi. "Biliyoruz ama bu kadar dillendirmenize de gerek yok kardeşim." Bu uyarıyla birlikte Bars ne söylediğinin

ancak farkına varabilmiş gibi öksürdü ve onune donau. Bu sırada Kuray kaşlarını çatarak Mehsa'ya baktı. "Bu arada oğlum mu dedin sen? Cinsiyeti belli oldu mu?"

Mehsa kafasıyla onayladı. "Tam da bugün." Başını Bars'ın omzuna yasladı. "Bizim bir oğlumuz olacak."

"Mehsa!" dedim heyecanla, Liva'ysa mutlu bir şekilde gülümsedi. Elimi uzattığımda Mehsa sevinçle sıktı ellerimi.

"Sağlıkla büyütün," dedi Alaz ciddiyetinden ödün vermeden. Sağıma dönüp ona baktığımda gözleri hemen beni buldu ve zihnime konuştu. *"Bu konuşmaları bizim yapmamız gerekiyordu."* Bahsettiği şey hamilelik, cinsiyet falandı. *"Ama ben ilk çocuğumuzun kız olmasını isterdim."*

"Önümüzde ucu belli olmayan bir savaş varken sana çocuk veremem, sevgilim."

"Yine de hayal etmek güzel," diye geçirdi aklından. *"Hayatımda ilk defa Bars'ı kıskandım."*

Alaz'ın çocuk olayını öylesine söylediğini sanıp şakaya vurduğunu düşünüyordum ama anlaşılan o ki bunu gerçekten istiyordu. Doğrusu, hayatımıza ikimizden bir parça getirmek benim için de inanılmaz mutluluk verici bir olay olurdu fakat zamanımız vardı. Ona derin bir bakış attım, içimden çok şey geçirsem de dudaklarımdan ya da zihnimden akıp ona ulaşmasına izin vermedim. Sadece masanın altında, dizinin üstünde duran elinin üstüne elimi koyup başparmağımı teninde gezdirdim. Elini ters çevirip parmaklarımı avcuna hapsetti nazikçe.

"Efsan'cığım, Kraliçe Hazretleri, lütfen siz şu sıra hamile olayım falan demeyin." Kuray'ın sesiyle ilgimi Alaz'dan ayırıp ona verdim. "Bu bizim için büyük bir güç kaybı olur. Mehsa zaten etkisiz eleman sayılır ama sen öyle değilsin."

Mehsa ağzı açık bir şekilde Kuray'a bakarken başını omzuna eğdi. "Sağ ol ya."

"Tatlım, çok güzelsin ama güzel olduğun kadar güçlü değilsin maalesef. Çıtkırıldımsın, hamilelik senin için iyi oldu. En azından göze batmazsın."

Bars, "Kuray..." dedi sertçe.

"Tamam tamam, bir şey demedik eşine."

"Kuray bazen seni saraydan sürgün etmemek için kendimi zor tutuyorum," dedi Alaz, baş ve işaretparmağıyla burun kemiğini sıkarken. "Lütfen, beni buna zorlama."

"Hep birlikte üstüme geliyorsunuz ama şu an," dedi kollarını göğsünde birleştirerek. "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar lafını boşa söylememişler."

"Ben..." dedi Mehsa, gözleri dolmuş suratı asılmıştı. Hormonlardan ötürü son zamanlarda normalde olduğundan çok daha alıngandı. "Kalkayım en iyisi, burada kalabalık yapmayayım o zaman." Verilecek herhangi bir yanıtı beklemeden hızlıca ayağa kalktı ve elini ağzına kapatarak bize arkasını dönüp koşar adımlarla kapıya ilerledi. Yürürken bir iki hıçkırık sesini de duymuştuk.

"Ağlıyor mu o?" dedi Kuray şaşkınca.

"Kuray," dedi Bars sıktığı dişlerinin arasında. "Kuray... Yarın, elimden çekeceğin var." O da Mehsa gibi ayağa kalktı ve eşinin peşinden giderken adını seslendi durması için. Çok geçmeden Mehsa'yı yakaladı ama Mehsa elinden kıvrak bir hareketle kurtulup koşarak odadan çıktı. Bars da peşinden...

"Başkalarının duygularını alaşağı etme konusunda üstüne yok," dedi Liva, Kuray'a dik dik bakarken. "Konuştuğun zaman söylediklerinin karşındaki kişiye nasıl sivri hançerler sapladığından bihabersin resmen."

Kuray kaşlarını çattı. "Dur, Vahşirella," diye uyardı onu. "Abartma istersen. Sadece bir şakaydı."

"Senin sadece bir şaka dediğin olay yüzünden hamile bir kadın hüngür hüngür ağladı. Kendini hiç suçlu hissetmiyor musun?"

"Kötü bir niyetim yoktu."

"Çünkü hâlâ düşüncesizin tekisin."

Alaz gözlerini kısarak bana hani en son sen bunları basmıştın, hani bunlar birbirine âşıktı, der gibi baktı. Ama unuttuğu bir şey vardı ki tanıştığımız günlerde biz de çok farklı değildik. Daha doğrusu, ben bulduğum her fırsatta Alaz'la zıtlaşıyordum.

"Düşüncesizim," dedi Kuray, Liva'nın bu söylediği gücüne gitmişti. "Peki senin için düşünceli insan modeli nasıl? Birazdan kapıdan içeri girecek adam, yeterince düşünceli mi?"

"Evet öyle," dedi Liva hiç beklemeden. "Bence biraz Amber'e bakıp ondan davranış dersi alabilirsin."

Kuray tıslar gibi güldü. "Ben buyum Liva ve davranışımda değişmesi gereken bir nokta görmüyorum, şaka yaptım ve ben sürekli şaka yaparım, Mehsa'nın hamilelikten dolayı altüst olan hormonlarının sorumlusu değilim. Öte yandan kimse için kendimden ödün verecek değilim."

Liva bana görüyor musun, der gibi baktı. Konu, tam da sabah bahsettiği kısma gelmişti. "İşte sorun bu Kuray," dedi. "Mehsa'nın hamilelikten dolayı hormonlarının altüst olabileceğini biliyorsun ama hamile bir kadına karşı nasıl davranman gerektiğini hesap edemiyorsun. Canın o an ne isterse öyle davranıyorsun çünkü önceliğin, kendi ruh halin. Yani kısaca sen, bencilsin. Her konuda.

Kuray ağzını açtı ancak tek kelime daha çıkmadı dudaklarından. Sustu, sırtını sandalyesine yasladı. Yeşil harelerine kendini suçlayan bir ifade yerleşmişti. O sırada muhafızlar kapıyı açtı ve Amber'in saraya giriş yaptığının bilgisini verdi. Odayı sessizliğin esir aldığı birkaç dakikanın ardından nihayet Amber içeri girdi.

Az önce geçen konuşmalardan habersizce gülümsüyordu. Kapı arkasından kapanır kapanmaz kollarını iki yana açıp, "Selamlar, değerli Karmela Kraliyeti mensupları," dedi. Masanın karşısına geçtiğinde Alaz'a bakıp, "Kral'ım," diyerek reverans yaptı. Ardından bana bakıp hafiften eğildi. "Kraliçe'm." Doğruldu. "Hepinizi çok özlemişim." Hep birlikte onu karşılamak için ayağa kalktığımızda Amber'in ilgisini verdiği ilk kişi Liva oldu. Açtığı kollarını ona uzattı ve Liva'ya sarıldı. Kulağına, "Özellikle de seni," diye fısıldadı. Hepimiz duymuştuk.

Kuray, onları neredeyse somut kurşunlara dönüşecek delici bakışlarla izliyordu. Liva ona bakmadı.

Amber'e kibarca gülümseyip, "Biz de seni özledik," dedi nezaketen ve geri çekildi.

Amber iç çekti. "Çok güzel koktuğunu söylemiş miydim? Dağ çiçeği gibisin."

Adam gerçekten kibardı ve kadın ruhundan anlıyordu. Kalbi dolu olmasaydı Liva'nın, Amber'den hoşlanabileceğini düşünüyordum. Ama yıllardır Kuray'a karşı duyduğu sevgi, buna maalesef engel oluyordu bence.

Liva tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Amber de ona gülümseyip iç çekti. Ardından Kuray'a baktı, "Merhaba dostum," dedi ve sarılmak için hareketlendi ancak Kuray bir adım gerileyip engel oldu.

"Yaram henüz çok iyi değil. Sarılmak gibi eylemleri yaparken zorlanıyorum."

Yarasının taze olduğu günler, Liva'yı öpmeye çalışırken hiç de zorlanıyor gibi değildi. Amber kaşlarını kaldırdı, bozuntuya vermemeye çalışarak gülümsedi. "Bu kadar derin bir yara olduğunu bilmiyordum."

Kuray'ın sert bir cevap vereceğini anladığımda, "Tekrar hoş geldin Amber!" diyerek araya girdim ve Kuray'ı geçip ona sarıldım.

Dostane tavrıyla sırtımı sıvazladı. "Sizi sağ salim görebilmek harika."

"Seni de öyle."

Alaz'la da sarılıp selamlaştıktan sonra sandalyesine oturdu. "Bars ve eşi neden yok?"

"Mehsa biraz rahatsız," diye açıkladım. "Bars da onunla ilgileniyor."

"Kötü bir şey yok umarım?"

"Yok, önemli değil."

Amber kafasını sallayıp sandalyesine yaslandı.

Kollarını göğsünde birleştiren Alaz, "Haberler nasıl?" diye sordu geciktirmeden. "Yangından sonra neler oldu? Bizden şüphelenen var mı?"

Amber içine çektiği nefesi sıkıntılı bir tavırla serbest bıraktı. "Oldukça gerici günlerdi. Jandar'dan geriye yalnızca külleri kalmış, onun için üç günlük yas ilan edildi. Sarayın yüzyıllardır sadık yadigârıydı." Diliyle dudaklarını nemlendirdi. "Onun haricinde, çetin bir soruşturma başlatıldı olay hakkında. Sarayın tüm güvenlik kayıtları incelendi, tüm zeminlerden ayak izi örnekleri alındı, büyü kalıntıları kontrol edildi. Bütün muhafızlar sorguya çekildi, zihinleri yoklandı. Ortada bunu yapanın siz olduğunuza dair en ufak bir kanıta rastlanmadı. İşi oldukça titiz yaptık gerçekten." Omuzlarımdan koca bir yük kalktı. "Jandar'dan görevli olan muhafızlar cezalandırıldı. Yangının meşalelerden çıktığı ya da saray içinden birinin kundaklama girişimi olduğu düşünülüyor. Sizin o saraya girmeye cesaret edemeyeceğiniz de çok söyleniyor. Alaz, aramızda kalsın ama ailen oğullarını pek tanıyamamış sanırım."

Alaz, son söylenenle pek ilgilenmedi. "Senden şüphelendiler mi?"

"Şüphelenecekler diye çok endişelendim ancak yangın çıktığı an ben kralın toplantısında, tam sağ çaprazındaki sandalyedeydim. Yani şüphelenecekleri bir durum olmadı."

Gevşedim. Sona bu kadar yaklaşmışken yapacağımız ufak bir hatayla tüm planın tepetaklak olmasına katlanamazdım. Günlerdir o ihtimali düşünmekten kaskatı kesilmiştim. Önümde duran bardağı elime alıp birkaç yudum su içtim.

"Ya siz?" diye sordu Amber. "Bilmecenin cevabını bulabildiniz mi?"

Yeniden bir sıkıntı silsilesi. ..

"Hakkında birkaç tahmin yürütüyoruz ama henüz tescilleyebileceğimiz sonuca ulaşamadık."

"Zor iş cidden. Bilmeceyi bulması ayrı, kâğıdı bulması ayrı dert. Kimbilir yine hangi cehennemin dibine soktular... Bu sefer direkt Kadmos Sarayı'nın hükümdarının kalbine saklamış olsalar şaşırmam."

Buna ben de şaşırmazdım ve umarım bizi tekrar bir saraya girmek zorunda bırakmazlardı.

Genel olaylardan bir müddet daha konuştuk ama sayıca eksik olduğumuzdan ve Amber de yol yorgunu olduğundan toplantıyı fazla uzatmadık. Alaz odaya gelmeden önce kütüphaneye gideceğini söylemişti, ben de ona eşlik edecektim. Dağılmak üzere sandalyelerimizden kalkıp toplantı odasından çıktık.

Toplantı odasının önünde bekleyen iki muhafızın arasından geçerken kapının tam karşı duvarına sırtını yaslamış bir şekilde duran Dorsa'yı gördüm. Beni görünce doğruldu ve duvardan bir adım uzaklaştı. "Efendilerim," diyerek Alaz'la benim aramda mekik dokuyan bakışlarının ardından eteklerinin ucundan tutup dizlerini kırarak reverans yaptı.

Kaşlarımı çatarak "Dorsa," dedim şaşkın bir biçimde. Alaz da yanımda durdu. Gecenin bu saatinde toplantı odasının kapısında bizi beklemesi aklımda iyi düşünceler canlandırmıyordu. "Bir problem mi var?"

"Hayır efendim, ben sizi rahatsız etmemek için toplantınızın bitmesini bekledim çünkü..." Derin bir nefes aldı ve eteğinin cebinden kâğıt parçası çıkardı. Katlı olan kâğıdı açtı ve bana verdi. Bakışlarımı şüpheyle kâğıda indirdim ve yazılanları okudum. Bu, günlerdir cevabını aradığımız bilmeceydi. "Geçen gün, mezarlığın kapısında düşürdüğünüzde istemeden okumak durumunda kaldım. Cevabının sizin için önemli olduğunu söylemiştiniz ve o andan beri bu bilmece aklımda dönüp duruyordu. Döner dönmez unutmamak için bir kâğıda yazdım, üstünde düşünmeye başladım. Çok fazla çağrışım yapıyordu ve ben galiba... Cevabı buldum efendim."

Son söylediğiyle birlikte Alaz'la birbirimize baktık. Alaz düşüncelerini o kısa saniyeler içinde tartıp Dorsa'ya döndü. "Toplantı odasına geçelim ve detayları orada konuşalım."

Dorsa heyecanla başını salladı. Akabinde üçümüz, az evvel çıkmış olduğumuz toplantı salonuna tekrar girdik. Masaya oturmadan evvel Alaz, Dorsa'ya eliyle oturmasını işaret etti. Biz yerlerimize geçtiğimizde Dorsa da sağ çaprazımızdaki deri sandalyeye oturdu.

"Seni dinliyoruz, şimdi rahatça anlatabilirsin."

Kâğıdı ortaya koyduğumuzda Dorsa bakışlarını bilmeceye kondurdu. Dişleriyle altdudağını kemirdikten sonra tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Ragana olduğum zamanlara ait bulanık anılar hatırlıyorum bazen. Zihnim derin bir okyanus gibi, ne zaman neyin yüzeye çıkacağını bilmiyorum." Soluklanıp kaşlarını kaldırdı. "Bu bilmeceyi okur okumaz zihnimde anı dalgalanmaları oluştu, bir şeyler çağrışım yaptı. En net hatırladığım şeyse... Boğulmak üzere olduğum andı. Bilmeceyi defalarca kez okudum; ilk harflerine, son harflerine, kuralına baktım. Herhangi bir ipucu bulabilmek için. Sonra..." dedi ve eliyle ortadaki kâğıda dokunup izin istedi. Kâğıdı bize doğru çevirdi ve ikinci dizeden son dizeye kadar olan dizelerin ilk harflerine dikkat etmemizi sağladı. S, K, M, A, V. Gözlerimi kıstım. Hâlâ bir çağrışım yapmamıştı. "S, K, M, A, V. Bu harflerin rasgele konduğunu düşünmüyorum, bunları görür görmez aklımdaki o bozuk parçalar bir bütün haline geldi. Sualtı canavarları, sakimavuslar. Beyaz yaratık ordusu. Bir keresinde onlarla mücadele etmiştik ve neredeyse ölüyordum, bir ragana olarak. Sürü halinde kaçarak ellerinden kurtulduk. Ölümcül yaratıklardı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilmecenin sakimavusları işaret ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Aslında neredeyse eminim," dedi ve ilk cümleyi okudu. "Güneş aşağıda doğar seyrettiğinde onu..." dedi. "Suya baktığınız zaman güneşin doğuşunu aşağıdan izlemiş olursunuz." Suda olduğunu biz de düşünmüştük. "Kesildiğinde nefesin, karşılar seni bir beyaz ordu. Sakimavuslarm beyaz yaratıklar olduğunu söylemiştim, epey derinlerde yaşadıklarından normal birinin su direncine ve uzun süre orada kalmaya nefesi yetmez." Yutkunup devam etti. "Mavidir onların yurdu, derken bariz bir şekilde suya işaret ediyor. Almak istersen ellerindekini, vermelisin son nefesini cümlesiyse, onların elinden bir şey almaya çalışmanın ölümle eşdeğer olduğunu aktarıyor ki bunu bizzat deneyimledim."

Atladığımız tüm bilgiler birer birer zihnimizde eksik taşlar misali yerine otururken bakışlarımız Alaz'la tekrar buluştu. İkimizin gözlerinde de o ışığın belirginleştiğine emindim. Alaz yutkunup Dorsa'ya döndü, "Verdiğin bilgiler için teşekkürler Dorsa," dedi. "Fikirlerini değerlendireceğiz."

"Rica ederim efendim," dedi bir zamanlar hayatımı kurtarmak için kendi canını feda eden kızcağız. "Umarım, sunduğum bilgiler yolunuza aydınlık olur ve işinizin kolaylaşmasını sağlar."

Bizi selamlayarak dışarı çıktı. Odada yeniden baş başa kaldığımızda, "Sence cevap doğru mu?" diye sordum Alaz'a.

Kafasını hareket ettirdi, "Kesinlikle doğru," dediğinde kalbim daha hızlı atıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Tüm grubu, tekrar toplantı odasına çağıracağız. Şu noktadan sonra kaybedecek tek bir dakikamız yok."

Bölüm On Sekiz

Sadakat, İhanet, Sevgi

Karanlık.

Adımımı attıkça artıyor. Kan akışımın hızlandığını hissediyorum. Bastığım çamurlu zemin, attığım her adımda cins bir ses çıkarıyor. Siyah ojeyle boyanmış sivri tırnaklarımı avcuma bastırarak yürüyorum. İlerledikçe yüreğimdeki acı büyüyor, aldığım oksijen ciğerlerimi sıkıştırıyor. Arasından geçtiğim gri beton taşlara bakıyorum.

Mezarlıktayım.

Tüylerim diken diken oluyor. Ben nereye gittiğimi bilmiyorum ama adımlarım beni götüreceği yeri biliyor. Kalbimdeki sızı büyüdükçe büyüyor. Gözlerim doluyor zaman geçtikçe.

Bir mezar taşının başına geldiğimde duruyorum. Sağ elim gayriihtiyari taşın üzerine konuyor ve pürüzlü yapısını derimin altında hissediyorum. Sol gözümden bir damla yaş akıyor, başımı eğip mezar taşına bakıyorum ve üzerinde yazan adı okuyorum.

Alaz Şahzade

Taşın üzerinde Alaz'ın simsiyah hareleriyle attığı o korkusuz bakışlarını taşıyan, cesur bir fotoğrafı var. Ölmeden hemen önce çekilmiş gibi, elimi uzatsam tutup şimdi yanıma gelebilecekmiş kadar canlı duruyor. Kalbimi bir mengene misali sıkan acı büyüyor, yutkunamıyorum. Dudaklarım seğiriyor.

Omzuma değen elle irkiliyorum ve kafamı refleks olarak sağıma çeviriyorum. Yüzünü simsiyah bir pelerinin ardına gizlemiş olan Lukifer İdmon'u görünce aldığım soluk boğazıma takılıyor. Destek olmak ister gibi omzumu sıkıyor.

"Size, birlikte yazılmış bir son olmayacağını söylemiştim. Sen yaşadın ve lanet, eşini yok etti. Savaş bitti. Şimdi benim yanımda; içinde can bulan sonsuz güçle, tüm evrene hükmetme vakti."

Ürpererek gözlerimi açtığımda kalbim her an dışarı çıkacakmış gibi ağzımda atıyordu. Terlemiştim ve gözlerimden dudaklarıma akan tuzlu sıvıyla anladığım kadarıyla yalnız gördüğüm kâbusta değil, gerçekten ağlamıştım. Sağ elimi kaldırıp yaşlı gözaltlarımı sildim ve nabzım

hâlâ hızlıyken yattığım minderde doğruldum. En son, bilmecenin son parçasını bulmak için yola çıkmıştık. Parça, sakimavusların yaşadığı, Kadmos sınırlarında kalan Kydnos Nehri'nin içindeydi. Ancak buraya güvenli bir şekilde gitmek neredeyse imkânsızdı çünkü hemen her yol, Kadmos güvenlik güçlerinin sık sık teftiş yapıp konakladığı bölgelerden geçiyordu. Bu nedenle yolun büyük bir kısmını yürüyerek ilerlemek zorundaydık. Dikkat çekmeden ilerleyebilmemiz için en makul seçenek buydu. Yaklaşık dokuz gündür yoldaydık, ormanın içinde gizli hayaletler gibi ilerliyor, en ufak ses çıkarmaktan kaçınıyor; haritayla ilerleyip güvenli bulduğumuz alanlarda konaklayıp dinleniyorduk. Nöbet sırası Alaz ve Liva'da olduğundan ben uyumak üzere girdiğim çadırın içindeydim.

Dışarıdan, dumanı büyüyle gizlenerek yakılan ateşin yansıması görünüyor, odunların yanarken çıkardığı ince, hafif çıtırtısı duyuluyordu. Dizlerimi kendime çekerek oturdum, sol tarafımda duran siyah mataramın kapağını açtım ve birkaç yudum su içerek yatışmayı bekledim. Suyu kenara bırakıp dirseklerimi dizlerime yasladım ve başımı avuçlarımın arasına aldım. Lukifer, düşüncelerimi bulanıklaştırmayı iyi beceriyordu. Kâbus bir anlığına da olsa tüm ayarlarımla oynamıştı. Mezar taşı, Alaz'ın fotoğrafı ve isminin taşa işlenmiş olması aklımda yeniden yer ettiğinde biri kalbime bıçak saplamış gibi hissederek inledim. Derin nefesler alıp verdim ve yatışmayı bekledim.

Bir süre sonra hava almak istediğim kanaatiyle –uyuyacak keyif kalmamıştı– çadırın fermuarını açıp dışarı çıktım. Alaz ve Liva ateşin başında, sırtlarını ağacın kovuğuna yaslayarak oturmuş, kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Çadırdan çıktığım an bana ilk bakan Alaz oldu.

"Az uyudun," dedi hemen. Onu sağ salim karşımda görmek, sesini duymak bana yeniden yaşadığımı hissettirdi.

Günlerin yorgunluğu üzerimde olmasına rağmen, "Pek rahat edemedim," diyerek omuz silktim ve hızlı adımlarla gidip Alaz'ın yanına oturdum. Kolunu omzuma attığında bir kolumu sırtına, diğerini karnına dolayarak ona sıkıca sokulup kokusunu içime çektim. Hayat doluydu, yaşam ateşim onda saklıydı. Yaşıyordu. Rahatlayarak istemsizce gözlerimi kapattım.

Alaz eğilip saçlarımın üzerini öptü. Ardından Liva'ya baktığını hissettim tekrar. "Görüldüğü üzere, yanında ben olmadan uyuyamaz."

Liva'nın tebessüm ettiğini gördüm. Bense benden bir çocuk gibi bahseden eşime biraz daha sokulup yanağımı göğsüne yerleştirdim. "Beni

buna o alıştırdı." Alaz'ın nefesiyle güldüğünü duydum, gülüşünün titreşimiyle göğsü inip kalktı. "Tahminen ne kadar yolumuz kaldı?"

"Üç gün," dedi Liva.

Elbette, yakalanmazsak.

Şu son parçayı bulup, kitabı ortaya çıkararak herkesin gözüne gerçekleri sokmak için sabırsızlanıyordum. Çektiğimiz tüm bu sıkıntılara veda edeceğimiz, güneşimizin bir daha batmamak üzere doğacağı o güne bir an evvel ulaşmak istiyordum. Dayanma gücümün sınırlarındaydım sanki, ödüm kopuyordu her şey bir anda tepetaklak olacak diye.

"Bu gece proteinleriniz benden!" Kuray, bir ağaç dalına taktığı ölü balığı Liva'nın yüzüne yaklaştırdığında Liva yüzünü buruşturarak geri çekildi ve kısık gözleriyle kocaman balığı inceledi.

"Ne ara acıktın?"

"Hiç doymamıştım ki!" dedi Kuray ve balığı ateşe tuttu. "Şimdi doyacağım."

Liva, "Sanki kamp yapıyoruz," diye geveledi ağzının içinde.

Kuray, onu duymazdan gelerek iri balığı pişirmeyi sürdürdü. Sahi, bu geceyi kamp olarak düşünmek bir miktar iyi hissettirebilirdi.

"Küçüklüğüme dair hatırladığım nadir anılardan biri," deyince dikkatimi ateşin üzerinde hayaller kurmaktan ayırıp Kuray'a verdim. "Babamın ateş başında kızarttığı iri, güzel balıklar..." Tebessüm eder gibi oldum. Hepsi... Hepimiz, ailelerimizden yana yara almıştık. "Ve boğuk sesiyle söylediği o çocuk şarkısı..." Boğazını temizledi, balığı çevirirken kaşlarını çattı ve şarkıyı söylemeye başladı.

"İri balıklar hey hey
Sularda yüzerken her şeyden habersiiiz
Bir olta gelir ve hey...
Aç şişko balıkçı
Onu akşam yemeği yapar hey hey!"

"Balık için dramatik bir şarkıymış," diye mırıldandım. "Ayrıca balıkçıya şişko diyerek *body shaming* yapılmış."

Kuray kaşlarını çattı. "Ne yapılmış ne yapılmış?"

"Body shaming," diye tekrarladım. "Vücudu utandırmak anlamına geliyor yani. Birinin kilosu, vücut şekli hakkında yapılan küçük düşürücü yorumlara deniyor."

Alaz, söylediğime karşılık güldü. Dünyevi terimler kullanmam ve sonra onları açıklamam onu güldürüyordu artık.

Liva'ysa, "Kuray'ın söylediği şarkıdan ... [illegible]
eder bir tonlamayla.

"Bu sadece bir çocuk şarkısı," dedi Kuray, suratını buruşturarak. "Çok üstüme geliyorsunuz, artık alınacağım."

Suratını asarak ilgisini tamamen balığa verdiğinde gerçekten üzüldüğünü düşünerek üzüldüm ve, "Ee, devamı nasıldı?" diye sordum.

Kuray omuz silkti. "Sadece bu dörtlüğünü hatırlıyorum." Yeşil gözleri bana dokundu. "Hayır, alındığım için böyle söylemiyorum. Gerçekten sadece bu kısım zihnimde."

"Sesin güzelmiş ama," dedim. "Muhafız olmasaymışsın şarkıcı olabilirmişsin."

"Hayallerim arasındaydı," diye takıldı ve ilgisini yeniden balığına verdi.

Belli bir kısma kadar onlarla ilerleyip sonrasında ayrılacaktık. Onlar ormanın belirli bir bölgesinde bizim için gözcülük yapacaklardı. Bizse Kydnos Nehri'ne girip parçayı bulacaktık. Başımın arkasında, dağınık bıraktığım saçlarımı okşuyordu Alaz, bu biraz mayışmamı sağlamıştı ama uykum yoktu. Bir süre sonra Kuray, balığını pişirdi ve hepimize ikram etti. İtiraf etmek gerekirse lezzetliydi ve bir miktar daha enerji depolamamızı sağlamıştı.

Şafak söker sökmez toparlandık ve sessizce yolumuza devam ettik. Arada sırada işittiğimiz ulumalar, kükremeler ve vahşi yaratıklardan çıkan ürkütücü seslere artık alışmıştık. Nitekim esas zararlı olan onlar değil, cadılar ya da ruhlupuslardı.

Birkaç saat sonra girdiğimiz alan, geçtiğimiz yerlere nispeten sessizdi ve bu sükût kişinin içine hiç de olumlu şeyler fısıldamıyordu. Attığımız her adımda bastığımız karla kaplı zeminden duyulan hışırtılar neredeyse ormanın içinde yankılanıyordu. Alaz'a baktığımda kaşlarını çattığını fark ettim, onun da garipsediği bir şeyler olduğuna emindim. Ağır ağır nefes alıp vererek yürürken sağımı, solumu, önümü ve arkamı belli bir sırayla kontrol ediyordum.

"Ah!" Kuray'ın ettiği küfrün akabinde inlemesini duyduğumuzda aynı anda bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Birkaç metre solumuzda duran Kuray, şimdi ayaklarından ağaca asılmıştı. "Yardım edin! Uzak!" Elini ayağına uzatıp büyü yapmayı denediğinde ayağına sarılı sarmaşıklar, uzattığı eline de dolandı.

"Hareket etme," diye uyardı Liva onu. "Sakin kal."

"Demesi kolay," dedi Kuray. "Uyuşuyorum!"

Kuray'ın yanına ilerlerken Alaz'a baktım ve, "Bu ne tuzağı?" diye sordum. "Cadı ve Carislere ait olabilir mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Pek onların tarzı değil. Daha... İlkel duruyor."

Kuray yeniden inlediğinde kendi aramızda bir değerlendirme yapmayı bırakıp hızlı adımlarla onun yanına gittik. Liva, çıkardığı hançeriyle sarmaşığı keseceği an çabuk davranarak, "Bekle," deyip durdurdum. "Bu tarz bitkiler özellikle de tuzakta kullanılanlar tek hamlede kesilmez. Onu etkisiz hale getirmek için başka bir yol olmalı."

"Yol her ne ise bir an önce bulsanız iyi olur," dedi Kuray ve tekrar inledi. "Zira zaman geçtikçe ben... Ölüyorum!"

"Sakin ol..." diyerek yaklaştım ve onu saran bitkiyi daha yakından inceledim. Yeşil yapraklıydı, üzerinde kırmızı noktaları vardı ve o kırmızılar, taşıdıkları zehri belirtiyordu.

Alaz yanıma geldi, gözlerini kısarak bitkiyi inceledi. "Daha önce hiç karşılaşmadım, eğitim kitaplarında görmediğime de eminim."

"Ben de öyle," diye destekledi Liva. Doğrusu, ben de görmemiştim.

"Siz bir şey yapmayacaksanız iş başa düştü," dedi Kuray ve serbest olan eliyle bir anda hançerini çıkarıp bitkiye savurmak için hamle yaptı. Ancak tam o sırada asılı olduğu ağacın gövdesine atılan mızrağa benzer keskin savunma silahıyla durmak zorunda kaldı. Aynı anda kafamızı sesin geldiği yöne çevirdiğimizde etrafımızın onlarca pelerinliyle çevrili olduğunu gördük. Telaş bedenimi kasıp kavururken Alaz'a baktım.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu mızrağı savuran pelerinli.

Alaz başını çevirip konuşan adama baktı. Adam bir anda, "Efendi Alaz," dediğinde şaşkınlığım seviye atladı. "Siz misiniz?"

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Alaz adamı, "Benim," diye yanıtladığında adam bir adım öne çıktı ve pelerinini başından indirdi. Sivri uçlu kulaklarını ve gecenin ortasında ayışığı gibi parıldayan tenini gördüm. Sapsarı saçları uzundu ve Afrika örgüsü yapılmıştı. Boyu bir erkeğe nazaran kısa sayılırdı, en fazla bir altmış beş civarı olmalıydı. Gözbebekleri simsiyahtı ancak tüm bu özelliklerine rağmen ürkütücü bir görüntüsü yoktu.

"Uzun yıllar oldu," dedi adam Alaz'a yaklaşırken. "Sizinle tekrar karşılaşacağımı hiç düşünmüyordum."

Alaz, adamı başıyla onayladı. "Ben de öyle, Mintez."

"Evren gerçekten çok küçük," dedi Mintez adlı adam ve sarmaşığı kesmek için hamle yapan Kuray'a baktı. "Dostum, onu kestiğin an

senin vücudundan da bir parça kesilir. Öyle kurtulamazsın." Yeniden Alaz'a döndü. "Arkadaşınız mı?"

"Öyle," dedi Alaz ve Mintez bu cevap karşısında adamlarına işaret-parmağıyla sarmaşığı kesmelerini emretti. Bir adam elindeki mızrağı sarmaşığa fırlattı, akabinde sarmaşıklar açılarak Kuray'ı serbest bıraktı. Kuray kafa üstü yere düşerken burnumu kırıştırdım. Canı acımış olmalıydı. Ancak bunu çok belli etmeden ayağa kalkıp, "Bir an hiç serbest kalamayacağım sanmıştım," dedi rahatlamış bir tonlamayla.

Hâlâ Kuray'ı izleyen Liva da rahatlamış görünüyordu. Yanına gitti ve kolundan tuttu. "İyi misin?"

Kuray, gözlerini kapatıp açarak onayladı.

Dikkatimi yeniden Mintez'e verdim. "Burada ne arıyorsunuz? Umarım, topraklarımızı işgal etmek niyetinde değilsinizdir."

"Topraklarınızı işgal etmek gibi bir derdim yok Mintez. Hâlâ," dedi Alaz. "Gitmem gereken bir yer var. Bunun için Kadmos topraklarından geçmeliydim ve bir anda kendimizi burada bulduk. Kalıcı değiliz."

"Bu çevre Kadmos muhafızlarının oldukça yoğun devriyeler attıkları kısımlar. Güç bir yol seçmişsiniz."

"Olabilecek en dikkatli şekilde ilerliyoruz."

"Ama daha iyisini istersiniz, öyle değil mi?"

"Bize daha iyi bir yol sunabilir misin?"

Mintez gülümser gibi oldu. "Sana bir can borcum olduğunu unutmuş değilim, Sayın Veliaht Prens." Anlaşılan o ki Mintez'in, Alaz'ın artık bir kral olduğundan haberi yoktu. "Buyurun lütfen, sizi önce topraklarımızda ağırlayalım. Gecenin bu vakti buralarda yolculuğa devam etmeniz ne kadar dikkatli olsanız da çok güvenli sayılmaz. Şanslısınız ki sizi karşılayan bizler olduk. Sonra seninle bir toplantı yapar ve sizin için en uygun yol haritasını çıkarırız."

Alaz yanıt vermeden önce bana baktı. *"Gitmemizin bir mahsuru yok. Senin için sorun olur mu?"*

"Sen güveniyorsan ben de güvenirim."

Bu adamların kim olduğunu ve nasıl tanıştıklarını soracaktım ama şimdi sırası değildi. Alaz yeniden Mintez'e baktı, "Pekâlâ," dedi, başıyla Kuray ve Liva'ya da işaret etti. "Gidiyoruz."

Bir saat kadar sonra Kral Mintez'in toprağı olan Valeria'daydık. Burası, nehrin sol tarafına kurulmuş, sık, uzun ağaçlarla çevrili, her ağacın gövdesine yapışık ahşap evlerin bulunduğu, küçük ama şirin, saklı bir peri köyünü andırıyordu. Ağaçların dalları küçük turuncu ışıklarla süslenmişti. Karanlık nehrin üzerindeki nilüferler dahi ışık saçıyordu.

Oldukça huzurlu bir ortamdı. Vakit geç olmasına rağmen dışarıda bekleyenlerin sayısı da bir hayli fazlaydı.

Arkamızdaki Mintez'in ordusuyla eyalete giriş yaptığımızda hemen herkes ayağa kalkarak tüm ilgilerini bize verdi. Sivri kulaklara sahip peri kadınlarının hepsi havaya rağmen otantik, ipek kumaştan elbiseler giyinmişlerdi. Herkes sarışındı. Küçük çocuklardan bazılarının sırtında kanatları vardı ve neşeyle koşturuyorlardı. Nehrin kenarında oturan bir kız çocuğu, yanındaki bebeğe elinde tuttuğu ışıklı nilüferi gösterirken bebek hayranlıkla gülümsedi. Tatlı bir manzaraydı.

"Mintez!" Bir kadın eteklerini tutarak bize doğru ilerlediğinde dikkatimi ona verdim. Krem elbisesinin üzerine yakası kürklü beyaz bir pelerin takmıştı. Kalçasına kadar uzanan sarı saçlarına beyaz kar çiçeklerinden bir taç kondurmuştu, kızaran yanakları, dolgun dudaklarıyla tüm endişeli havasına rağmen çok güzel görünüyordu. Yaklaştı ve kollarını Mintez'in beline doladı, boyları hemen hemen aynıydı.

Mintez eğildi ve kadına ufak ama duygu yüklü bir öpücük bahşetti.

"Karıcığım..."

Demek, eşlerdi.

Kadın geri çekilirken gülümsedi. "Epey geç kaldınız. Sizin için bir hayli endişelendik." Kaşlarını çatıp şöyle bir bize baktı ancak kötü bakmıyordu. "Misafirlerimiz mi var?"

"Eski bir dostum," dedi Mintez. "Eşi ve arkadaşları. Bu gece misafirlerimiz olacak. Biz toplantı yaparken güzel Ancel sen de eşine ve arkadaşlarına kalacakları yerleri gösterir misin?"

"Elbette," dedi Ancel. "Ancak hemen toplantı mı? Öncesinde siz de biraz dinlenmek istemez misiniz?"

"Vaktin altından daha değerli olduğu anlardayız." Mintez böyle söyleyince eşi tebessüm edip anladığını belirterek onayladı onu.

Alaz da tekrar bana döndü. Elini belime koydu, kulağıma eğilip, "Çok bekletmeyeceğim," diye fısıldadı. Gözlerimi kapatıp açarak onayladım. Dudaklarını yanağıma bastırdı, içimi titreten bir öpücük kondurup geri çekildi. *İyi gelmişti.* Toplantıya katılmak için bir şey söylemedim çünkü Alaz'ın yanıma geldiğinde her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatacağını biliyordum. Tüm sorularımı da o zamana saklıyordum.

Onlar uzaklaştığında Kuray, "Ne güzel bir yer," dedi etrafı incelerken. "Masallardan fırlamış gibi."

"Öyledir," diye karşılık verdi Ancel. "Bu topraklar hâlâ bakir. Bizlerden başka kimsenin istila etmesine izin vermedik. Gelenek göreneklerimiz, yaşayışımız değişmesin diye elimizden geleni yapıyoruz."

Kuray ağır ağır başını salladı. "Buyurun size kalacağınız evleri göstereyim. Sahi..." derken eli Kuray ve Liva'nın arasında gidip geldi. "Siz de eş misiniz? Birlikte kalmak ister misiniz?"

Kuray yarım ağız gülümseyip, "Ben isterim," derken Liva, "Kesinlikle hayır," dedi sertçe. "Biz sadece arkadaşız."

"Çok garip," dedi Ancel. "Aranızda yoğun bir duygusal enerji aktı."

Kuray diliyle dudaklarını ıslatırken Liva'ya *yakalandın,* der gibi bakıyordu. Liva'ysa hiç oralı olmadı. "Nefret duygum çok yoğundur kendisine karşı."

Ancel dudaklarını bükerken Kuray, "Eminim öyledir, eminim," dedi.

Genç peri kadını kalacağımız odaları tek tek gösterdikten sonra odalarımıza yerleştik. Oda dediğim, ağaç gövdesine bitişik yapılan müstakil, küçük evlerdendi. İçerisinde iki kişilik bir yatak, tuvalet, şömine ve küvet bulunuyordu. Biz gelmeden evvel yakılan şömine, odayı sıcacık yapmıştı. Günlerdir rahat bir yatağa hasret kaldığımdan sırtımı yatağa koyacağım an için sabırsızlanıyordum ancak önce duş almam lazımdı. Biz odalara dağıldıktan beş on dakika sonra iki yardımcı peri iki kova sıcak su getirdiğinde son günlerde hiç olmadığım kadar mutlu olmuştum. Suyu küvete doldurup rahatlatıcı bir yağ damlattılar içine, havluyu ve temiz kıyafetleri de bırakıp odadan çıktılar. Ormanda geçirdiğimiz günlerin yorgunluğunu ve kirini akıtmak için hızlıca soyunup sıcak suya bıraktım kendimi. Öyle yorgundum ki neredeyse kafamı küvetin mermer taşına yaslayıp uyuyacaktım ancak birkaç saatlik uyku zevkimi öyle heba etmek istemiyordum. Güzelce liflenip temizlendikten sonra durulanıp küvetten çıktım. Pis kıyafetlerimi kirliler için getirdikleri sepetin içine bırakıp temiz, krem rengi ipek geceliği başımdan geçirdim. Yumuşacıktı ve ince görünmesine rağmen garip bir şekilde sıcak tutuyordu. Yün şalı da omuzlarımdan geceliğimin üzerine attım ve ısınmayı bekleyerek yatağa oturdum.

Gözkapaklarım ağırlaşıp kapanacakken odanın kapısının tıklatıldığını işiterek irkildim ve gözlerimi kırpıştırıp açarak kendime geldim.

"Bayan Efsan, müsait misiniz?"

Ancel'in sesini duyduğumda karşımdaymış gibi başımı salladım. Hemen oturduğum yerde dikleştim, kalktım ve kilitlediğim kapıyı açtım. Ancel, kucağında, buraya geldiğimde gördüğüm nehir kenarındaki bebeği tutuyordu. Arkasındaysa o bebeğe elindeki ışıklı nilüferi gösteren on on bir yaşlarındaki kız çocuğu vardı. İkisi de iri gözlerinde

can bulan meraklı bakışlarla beni seyrediyorlardı. "Kızlarım uyumadan evvel seni görmek istedi. Bizim için birkaç dakikan var mı?"

Arkasındaki kıza gülümseyerek kapıyı biraz daha araladım ve burası benim evimmiş gibi, "Elbette, buyurun lütfen," dedim.

"Geç Antez," dedi Ancel arkasında bekleyen kızına. Ardından bana baktı. "Ancel ve Mintez'in birleşimi."

Gülümsedim. Romantik bir evlilikleri olduğu her hallerinden belliydi. Antez çekingen bir ifadeyle içeriye girdi. "Merhaba," dedi ve bakışları çok farklı bir şeyi inceliyormuş gibi yüzümde gezindi. Elindeki çiçeği kaldırıp bana uzattı.

"Ah," diyerek mor çiçeği elinden aldım. "Bana mı? Teşekkür ederim."

Antez başını salladı. "Çiçekleri çok dikkatli inceliyordun. Beğenmiştin."

Ancel güldü. "Gözlem yeteneği oldukça gelişti. Ayrıca hisler konusunda o da uzman. Evet, bu benden aldığı bir özellik."

Çiçeği burnuma götürdüm, derin bir nefes aldım. "Çok güzel kokuyor."

"Aslında su yüzeyinde daha güzel kokarlar. Ancak hava soğuk ve yorgun görünüyorsunuz. Bu gece nehre gidip çiçekleri koklamayacağınız belli, belki de sabah buna vaktiniz hiç olmayacak."

Antez'e, "Çok düşüncelisin," dedim hayran hayran.

"Elimde değil," diyerek omuz silkti. "Böyle olmak yani. Genetik. Şey bu arada..." İşaretparmağını kaldırıp kulaklarımı gösterdi. "Seninkiler neden sivri değil?"

"Tatlım," dedi annesi. "Çünkü o bir peri değil." Bana baktı. "Daha önce hiç, büyücüyle karşılaşmadılar."

"Büyücüler de güzel oluyormuş. Eşiniz de çok uzun. Dev gibi."

Kısık sesle güldüm. Alaz bunu duysa göğsü kabarırdı. "Öyledir." Elimle ikili koltuğu işaret ettim. "Geçin lütfen, oturalım."

"Lütfen anne..."

Ancel, Antez'e bakarken kaşlarını kaldırdı. "Sadece beş dakika."

Kız, sevinçle ellerini çırptı.

Onlar koltuğa geçtiğinde ben yer kalmadığı için yatağın karşılarında kalan kısmına oturdum. Güzel bebek, iri mavi gözleriyle etrafı inceliyor, bakışları bazen benim çehremde takılı kalıyor akabinde tatlı tatlı gülümsüyordu. "Mintez'in bir büyücüyle dost olacağını hiç düşünmezdim."

Demek ki Ancel'in de eşlerimiz arasındaki dostluktan haberi yoktu.

"Ben de aralarındaki şeye bugün şahit oldum."

"Siz de bizler gibi topraklarınızın ve halkınızın güvenliğini sağlamaya çalışıyorsunuz anladığım kadarıyla..."

"Evet," diye onayladım. "Çok çabalıyoruz bunun için."

"Cahilliğim için bağışlayın. Biz orman perileri, dışa kapalıyızdır. Ne bizden başka ırklar hakkında bilgi sahibi olur ne de onların bize dahil olmasına izin veririz. Bu yüzden yaşadıklarınız hakkında pek bir bilgim yok."

Tebessüm ettim. "Sanırım bu sayede, bu topraklarda huzur hükmünü sürmeye devam etmiş."

"Öyle oldu," dedi. "Mintez çok bahsetmiyor ancak Kadmos Cadı ve Carislerinin bizi istediklerini biliyorum. Saklanıyor ve gizli kalmayı deniyoruz."

Hemen hemen aynı şeyleri yaşıyorduk. Tek farkla...

Tüm evren bizi öldürmek için an kolluyordu. Onlarsa böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değillerdi.

Bir süre yaşayış tarzlarından, giyim kuşamlarından, neyle beslendiklerinden bahsettik. Tarzları bizden çok farklı değildi ancak daha çok bitkisel besleniyorlardı. Bitkilerden iyi anlıyorlardı, benim için yaptıkları dinlendirici çay çoktan gevşememi sağlamıştı bile. Yerba mate çayıyla dolu fincanımdan bir yudum daha aldığımda bakışlarım Ancel'in kucağındaki tatlı bebeğe takıldı yeniden. Başını annesinin göğsüne yaslamış, rahat bir şekilde uyuyordu. Gözleri yeni kapanmıştı.

"Uyumuş."

Söylediğimle Ancel başını eğip yavrusuna baktı. "Çok bile beklemişti," dedi fısıltıyla. Bebeği hafifçe salladığında bebek tatlı bir mırıltı çıkardı ve küçük dudakları aralandı. "Çocuklar, bu evrene getirdiğim en güzel varlıklar." Eğilip kızının saçlarını öptü. "Sahi, sizin çocuklarınız var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Yeni evlendik biz."

"Yapmayı düşünüyor musunuz?"

"Eşim çok istekli," dedim gülerek. "Ama henüz bunun için doğru bir zamanda değiliz. Her şey bittiğinde... Tüm sorunlardan kurtulduğumuzda... Çok isterim."

Ancel tebessüm etti. "Umarım en kısa sürede tüm sorunlardan kurtulursunuz."

"Umarım," dedim ben de.

Bebek uyuduğu ve benim yorgun olduğumu düşündüğü için daha fazla oturmadılar. Toparlandıklarında onlara kapıya kadar eşlik edip uğurladım. Sevimli ve iyi niyetlilerdi, evrende hâlâ böyle ırkların yaşadığını bilmek umudumu körükledi.

Onlar çıktıktan beş on dakika sonra dışarıda işittiğim çalgı sesiyle odanın küçük penceresine ilerledim. Perdeyi hafifçe açıp dışarı baktım, geniş ovada bir çukurun içine ateş yakılmıştı ve periler güle oynaya dans edip eğleniyorlardı. Biraz onları izleyip eğlenmiş kadar oldum, sonrasında yeniden yatağa uzandım. Uyumak istiyordum fakat Alaz gelmeden bunu başaramayacağımın bilincindeydim. Yatağın içinde dönüp durdum, yarın neler yaşayacağımızı zihnimde tartıp, olumlu şeyler düşünmeye çalıştım sürekli.

Kapının kilidi çevrilince bakışlarımı ahşap tavandan ayırıp kafamı kaldırdım. Kapı yavaşça aralandı ve nihayet Alaz içeri girdi. Tek eliyle kapıyı kapatırken, "Sevgilim," diye mırıldandı. "Neden uyumadın?"

Yatakta doğrulurken "Aslında uyumak üzereydim, o sıra Ancel ve çocukları geldi. Sonra da uyku tutmadı," diye açıkladım. Pelerinini çıkarıp askıya astı. "Seni görmeden uyumak istemedim."

Dişlerini göstermeden gülümseyip yatağa, tam yanıma oturdu. Elini uzatıp avcunu yanağıma yerleştirdi, başparmağıyla yanağımı okşarken, "Duş almışsın," dedi sessizce. "Ve çok güzel görünüyorsun."

Üzerimdeki pamuklu şalı tutmayı bırakıp omuzlarımdan düşmesini sağladım. Alaz'ın bakışları geceliğimde gezinirken, "Peri kadınları gerçekten zevk sahibi," dedim. "Kıyafetleri güzel ve sıcak tutuyor."

Eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Üzerinde ne olursa olsun güzelsin."

Gözlerimi kısarak gülümsedim. Alaz parmaklarının dış yüzeyini yavaşça yanağımdan omuzlarıma indirirken ben bir yandan dokunuşlarıyla mayışıp diğer yandan ilgimi kaybetmeden, "Mintez'le nereden tanışıyorsun?" diye sordum.

Eğilip omuzumu öptü. "Uzun yıllar oldu. Ormanda keşifteyken onu gördüm, Kadmos muhafızlarından saklanıyordu, yaralıydı ve tek başınaydı. Yakalanırsa tutsak edilecekti. Ben de yakalanmamasına yardımcı oldum."

İçim sıcacık oldu. "Ve böylelikle sana bir can borcu olmuş oldu."

"Onu, bana borçlansın diye kurtarmamıştım, yıllar sonra bu şekilde karşılaşacağımızı düşünmemiştim hiç."

"Yine de yapılan iyilikler dönüp dolaşıp geliyor bir şekilde."

"Öyle oluyormuş," diye onayladı beni.

"Peki bize yeni bir harita verdi mi?"

Kafasını eğip geri çekilerek benden biraz uzaklaştı. Pantolonunun cebine sıkıştırdığı katlı parşömeni açıp bana uzattı. "İşinize yarar mı Kraliçe'm?"

Gülümseyerek kâğıdı alıp haritayı inceledim, karmaşık çizgiler hareket ediyor ve yazılar bir görünüp bir kaybolarak yolu tarif ediyordu. Önce nehirden sandala binmemiz gerekiyordu, birkaç kilometre sonra karşımıza bir şelale çıkacaktı, oradan sandalla inecektik ve Niesta Vadisi'ne ulaşacaktık. Oradan sonrası yürüme ve yeniden ormana karışmakla geçiyordu ve herhangi bir muhafızla karşılaşma riski cidden az görünüyordu.

"Kesinlikle yarar," dedim ve bakışlarımı tekrar Alaz'a iliştirdim. "Bu bulduğunuz yol için sizi ödüllendirmek isterim." Tek kaşımı kaldırdım.

"Bir öpücük yeterli," dedi ve beni öptü. "Daha fazlasını sarayımıza döndüğümüzde isterim. Şimdi beni, kendini dinlendirerek ödüllendirebilirsin. Çok yoruldun."

Elimi kazağının uçlarına attım ve yukarı çıkarırken, "Seninle ilgilenmek beni dinlendiriyor," dedim. İstekli olduğunu kollarını kaldırmasıyla daha iyi anladım. Kocamı tanıyordum. Kazağı başından çıkardım ve önce Yunan heykellerini aratmayan kusursuz vücudunu iştahla seyrettim. Bu sefer ben eğilip onun kaslı, geniş omzunu öptüm. "Hem de çok dinlendiriyor."

Nefesini serbest bırakarak güldü ve hiç beklemeden, dayanamayıp onu ödüllendirmeme izin verdi. Gün sonunda, göğsünde sıcacık bir uykuya gözlerimi kapattım.

☽

Güçlü bir çığlık sesi işittiğimde gözlerimi açtım. Kendimi, gördüğüm kâbuslardan birinde sanıyordum ama hayır, gerçeğin tam ortasındaydım. Bakışlarım netliğe kavuştuğunda yaptığım ilk şey endişeyle soluma bakmak oldu.

Birlikte uyuduğumuza emin olduğum Alaz, yanımda yoktu. Dışarıdaki çığlıklar, erkeklerin gür bağırmalarıyla birbirine karışırken kalbim ağzımda atmaya başladı. Çıplak ayaklarımı yataktan sarkıttım, geceliği yeniden üzerime geçirip hızlı adımlarla pencereye ilerledim. Perdeyi yavaşça araladığımda korkunç bir manzarayla karşılaştım.

Gün, henüz doğmamıştı. İçinde bulunduğumuz ormandaki evler alev almıştı, ağaçların bazıları yanıyordu ve meydanda neredeyse savaş çıkmıştı. Nereden hasıl olduklarını bilmediğim adamlar ellerinde hançerlerle perilere kadın, erkek, çocuk demeden saldırıyor, avuçlarından çıkan ateşlerle evleri yakıp yıkıyorlardı. Gözlerim tanıdık bir simaya dokunmadı ama Alaz'ın oralarda bir yerde olduğunu düşündüm. Kalbim ağzımda atarken arkamı döndüm, kuruyan kıyafetlerimi, ardından yüzümü ve bedenimi gizlememe yardımcı olan pelerinimi giyindim. Hançerimi elime alıp içinde bulunduğum odanın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Nefes alır almaz ciğerlerimi yoğun bir karbondioksit doldurdu. Art arda üç dört kez öksürdüm ve bu zehirli havayı solumayı engellemek için kolumu ağzıma siper ettim. Alevler öyle yüksek ve sıktı ki rüzgârın sertliğini hissettirmiyordu. Eğile eğile kalabalığın arasında ilerlerken gözlerim, dumanların ve kalabalığın arasından Alaz'ı bulmaya çalışıyordu ama ona hiçbir şekilde rastlayamıyordum.

"Sakladığınızı bulmadan buradan gitmeyeceğiz!" dedi saldıranlardan biri. "Topraklarınızla birlikte tüm ırkınızın yok olmasını istemiyorsanız hemen konuşun!"

Bizi arıyorlardı.

Bizim için buraya gelmiş, tüm krallığı darmadağın etmiş, perileri yaralamışlardı.

Dokuz on yaşlarında bir erkek çocuğu, bir evin arka duvarına saklanmıştı. Dizleri üstünde yere çökmüş, ellerini birbirine kavuşturup titreye titreye olan biteni izliyordu. Evin solundaki ahşap direğin yanmaya başladıktan hemen sonra çocuğun üzerine devrileceğini fark ettiğimde direk hareket eder etmez koştum ve çocuğu kolundan çekerek son anda kurtardım.

"İyi misin?" diye fısıldadığımda korkuyla şoka giren çocuk ne yapacağını bilemeden yalnızca başını sallamakla yetindi

"Zayd," dedi o an bir kadın ve çocuğun bileğinden tutup hızlıca sarıldı. "Seni arıyordum!"

Annesi olduğunu anlayarak doğruldum ve onlarla daha fazla ilgilenemeden kalabalığa doğru yürümeyi sürdürdüm. Etraf öyle karmaşık; alevler, dumanlar, kalabalık öyle göz alıcıydı ki fark edileceğimi çok düşünmüyordum.

Ta ki bir el beni kolumdan sertçe yakalayana kadar... Tuttuğum hançeri saplamak üzere kaldırdığımda kolumdan tutan kişi kulağıma, "Benim, Efsun," dedi yalnızca benim duyacağım bir sesle. "Sakin ol."

O an ruhumu esir alan telaş biraz olsun terk etti beni, yatıştığımı hissettim. Alaz'ın bileğimi tutarak beni alevlerin arasından götürmesine izin verdim. Bir evin arkasına geçtiğimizde sırtımı duvara yaslayıp durdu. Hemen yüzünü inceledim. Burnu kanamıştı ve akan kan sol dudağının kenarına kadar inmişti. Alnının sağ tarafında küçük bir morluk vardı, yüzününse belli başlı yerleri isle lekelenmişti. Ben uyurken onun çoktan uyandığını ve düşmanlarla mücadele etmeye başladığını fark ettim.

Kaşlarımı çattım ve endişeyle, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Cadı ve Carisler... Burada olduğumuzu öğrenmiş."

"Bizi söylemişler mi?"

"Hayır... Buraya gelmeden evvel peşimizdelermiş. İzimizi sürmüşler. Onların bölgesindeydik Efsun, fark edilmemek neredeyse imkânsızdı."

"Kaçalım," dedim hemen. "Neyi bekliyoruz?"

"Kaçamayız," dedi. Kulakları yeniden içler acısı bir çığlık doldurdu. "Liva yakalandı. Burada olduğumuza eminler. İkimizden birini yakalamadan durmayacaklar. Söyledikleri gibi, sayıları durmadan artıyor. Savaşamaz mıyız? Savaşırız ama çok vaktimizi alır ve zarar fazla olur. Planımız yerle bir olur. Şu noktadan sonra öyle bir lüksümüz yok."

Yüreğimdeki kasvet büyürken, "Teslim mi olacağız?" diye sordum.

"Ben olacağım," dediğinde kaşlarımı çattım. *Kalbim, ortadan ikiye ayrıldı.*

"Ne?"

"Bizi bulmadan peşimizden ayrılmayacaklar. Birimizin onlara istediğini vermesi lazım. Ben teslim olacağım Efsun, sen git. Bana hiçbir şey yapamazlar çünkü onlara göre lanetin sonlanması için seni öldürmesi gereken kişi benim, sen ölene kadar beni hayatta tutmak zorundalar."

"Öldürmezler ama... Ölmekten beter ederler. Saçmalıyorsun, öyle bir şey olmayacak. Ya birlikte kaçacağız ya birlikte teslim olacağız. Sen yoksan ben de yokum. İlerleyemem," dedim ve bu konuşmanın çok gereksiz olduğunu düşünerek savaşmayı seçip ilk adımımı attım. Ama kolumdan tutarak beni durdurdu. Önce kolumu tutan eline sonra nemli çehresine baktım.

"İlerlersin," dedi hemen. Başını çevirip göz ucuyla arkayı kontrol etti, yeniden bana baktı. Hâlâ hızlı nefes alıp veriyordu. "İlerleyeceksin. Bu kadar yol katetmişken pes edemeyiz. Kendin için, benim için, mağlular için... Birimizin bu yolu devralması gerekiyor. Git Efsun. Beni düşünme. Sen gelene kadar hayatta kalacağım. Git."

Öyle kolay git, öyle kolay beni düşmanların arasında bir başıma bırak, diyordu ki bahsettiklerinin kalbime nasıl hançerler sapladığından bihaber olduğunu düşündüm. Onu nasıl bırakacağımı bilmiyordum ama zamanla çığlıklar, yakarışlar ve dumanlar arttıkça başka yolumuzun olmadığını anlayabiliyordum. Bana, yolumuzun ayrılacağı zamanlar olacak, demişti, çok kez de ayrılmıştı yollarımız fakat dönüp dolaşıp yine birbirimizi bulmuştuk, birbirimize sığınmış, birbirimizden güç almıştık. Her kavuşmamızda *bu son olsun,* diye geçirmiştim içimden. Yollarımız bir daha hiç ayrılmasın. Tüm bu içsel yakarışlara rağmen yine riskli bir ayrılışın eşiğindeydik.

Sızlayan gözlerimin dolduğunu biliyordum. Ağlamak üzereydim. Çok geçmeden gözümden bir damla yaş aktı. "Alaz..." dedim sessizce. "Yapamam."

Yüzümü büyüden, hançer tutmaktan nasır tutmuş büyük ellerinin arasına aldı. "Yaparsın," dedi gözlerimin derinliklerine bakarak. "Sana güveniyorum. Benim yapıp da senin yapamayacağın hiçbir şey yok." Diğer gözümden de bir damla yaş akarken Alaz, başparmaklarını gözaltlarıma değdirip yumuşak dokunuşlarla temizledi damlaları. Sağ elini indirdi, çıkardığı katlanmış haritayı göğsümün üzerine bastırdı. Başıyla arkayı işaret etti. "Evlerin arkasında kalan kayıklardan birine bin. Haritayı takip et, yol seni Kydnos'a çıkaracaktır. Gerisini biliyorsun. Bu saatten sonra gücünün tamamını kullanacaksan da sorun yok. Çok güçlüsün, hepsinin üstesinden gelirsin. Sana, kendimden daha fazla güveniyorum. Git," diye tekrarladı. "Git ve bizim için o parçayı bul. Seni bekleyeceğim, hep beklerim. Son nefesimi verene dek ve sonrasında bile."

Boğazımdaki yumru iyice büyüyüp orada koca bir kitle oluşturdu, yutkunamadım bile. "Alaz..." dedim, akan gözyaşım kuruyan dudaklarımın arasına sızdı. Canım yanıyordu.

"Git," dedi yeniden. Simsiyah gözlerini gözlerimden ayırmadı hiç. "Bu aşkımızın girdiği ikinci büyük yol ayrımı. Bu sefer tüm kartları senin eline veriyorum. Kazanacağız Efsun. Başaracağız."

Güç de olsa başka çaremiz olmadığını idrak ettim. Yolun bundan sonrasını tek başıma halletmemi istiyordu. Başıma bir zarar geleceğini düşünse Alaz beni tek başıma göndermezdi ama hayat bazen zor anlarda zor kararlar vermemizi gerektiriyordu. Benden de zor bir karar vermemi bekliyordu. Onun teslim olmasına izin vermeli, onu arkamda bırakıp yoluma devam etmeliydim. Ne kadar güç olsa da kalbimin yarısı kesilip burada onunla kalsa da... Yapmalıydım.

Sadece bizim için değil, herkes için...

İçinde bulunduğum acı yüreğimi bir mengene gibi sıkarken derin bir nefes aldım ve dilimle dudaklarımı ıslattım. Son kez, içimden geldiği gibi davrandım. Elimi Alaz'ın ensesine attığımda benim yükselmemi beklemeden başını eğdi ve elini belime atıp bedenimi gövdesine bastırırken beni son öpüşüymüş gibi, yakalanmamak için aceleyle ama büyük bir arzuyla, tüm sevgisini dudaklarından kalbime aktarmak istercesine öptü. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Gözlerimi kapattım ve içinde bulunduğumuz yangın yeri bir anlığına gül bahçesine dönüştü.

Yavaşça geri çekildiğimizde dudaklarını alnıma bastırdı, akabinde alnını alnıma dayadı. Başparmaklarıyla dudağımın kenarlarını okşarken gözlerimi araladım.

"Seni seviyorum Efsun," diye fısıldadı. "Benim, ilk ve son aşkım."

"Sana âşığım Alaz Şahzade," diye karşılık verdim. "Benim, ilk ve son aşkım."

Kollarını sırtıma dolayıp beni kendine çektiğinde başımı göğsüne yaslayıp beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Hiç ayrılmak istemediğimi belli ederek sokuldum ona, avuçlarımı sıkıca sırtına bastırdım. Benim yuvam burasıydı, Alaz'ın iki kolunun arası, her dokunuşumda benim için hızlanan kalbinin yansımalarını taşıyan göğsünün tam ortasıydı. Gözlerimi kapattım, kirpiklerimde asılı kalan yaşlar birbiri ardına düştü pelerinin kumaşına.

Aşk, fedakârlık gerektirirdi.

Birbirimiz için yapmamız gereken fedakârlıklar vardı. Alaz, benim için esir alınacaktı, bense Alaz için kaçıp son parçayı bulacaktım. Güçlü kalmalıydım.

Kadmos muhafızlarından birinin sesi yakından duyulduğunda gözlerimi açtım. Alaz kafasını geriye atıp sesin geldiği tarafa şöyle bir baktı. Gözleri yeniden bana iliştiğinde ellerini omuzlarıma indirip, "Gitmelisin," diye fısıldadı.

Titreyen dudaklarımı sıkı sıkıya kapatarak alelacele gözlerimi kırpıştırdım. Onun gibi ben de sesin geldiği, hareketli alanı kontrol ettim ve nihayetinde geriye çekildim. Alaz'a sırtımı dönüp bir iki adım attım, çok ilerleyemeden beni bileğimden kavrayıp tekrar çekti ve bedenimi kendisine doğru döndürdü. Dudaklarımdan, beni serseme çeviren hızlı bir öpücük daha çaldıktan sonra, "Dikkatli ol," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Seni bekleyeceğim."

Burnumu çekip kafamı hızlıca salladım. Biraz daha beklersem ondan ayrılmamın iyice zorlaşacağının bilinciyle sıyrıldım kollarının arasından ve arkamı dönüp daha hızlı adımlarla ilerdeki, yanan evlerin arasına girdim. Alaz'la aramızdaki mesafe arttıkça yüreğimdeki acı da artıyordu. Talan olan iki evin arasından nehre doğru ilerlerken arkamı döndüm ve o uzaklıktan Alaz'a son kez baktım. Gidişimi izliyordu. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde gözlerim tekrar ve tekrar doldu.

Evlerden birinin çatısı eriyip aramıza düştüğünde çıkan duman ve kıvılcımlar nedeniyle bakışmamız bölündü ve ben o dakikadan sonra Alaz'ı göremedim.

Yeniden arkama döndüm, nehre koştum. Ahşap kayıklardan birine bindim, kasılıp sıkışan yüreğime aldırış etmemeye çalışarak kürekleri çevirmeye başladım. Suyun üzerinde ilerlerken arkamda bıraktığım eyaleti izledim tekrar.

Ve içimden, *"Umarım bu, arkamda bıraktığım son enkaz olur,"* diye geçirdim.

Gözümden iki damla yaş daha aktı, yüreğimdeki alevler ruhumun her köşesini sardı. Nefes alıverişlerim normalden hızlıydı, kürek çektikçe yangından uzaklaştım ve karanlık suların yüzeyinde kayboldum. Hava öyle soğuk ve rüzgârlıydı ki nehrin yüzeyinde dalgalar oluşuyor, üzerinde olduğum küçük kayık dalgalara karşı sağa ve sola devrilecek gibi sallanıyordu. Bazen büyü gücümle dengede durmasını sağlıyordum. Kulaklarım gürleyen suyun sesiyle dolduğunda şelaleye yaklaştığımı anladım, kalbim gümbür gümbürdü. Haritaya göre o noktayı sapasağlam geçtikten sonra yakalanma ihtimalim oldukça düşecekti. Kayık, şelalenin kıyısına geldiğinde ciğerlerimi nefesle doldurarak ağzımı ve gözlerimi kapattım. Son kez kürek çektim ve kürekleri bırakıp iki elimle sıkıca kayığın tutacaklarına tutundum.

Gözlerimi kapattığımda kayık, şelalenin akımına kapılıp ışık hızıyla aşağı inmeye başladı. Ağzımda biriken çığlığı güç tuttum, üzerime şelalenin buz gibi suyu akarken kayığın inerken çarptığı kayalar nedeniyle dışarı fırlamamak için büyük bir çaba sarf ettim. Debelendim, başım

sert taşlara çarptı, şelaleden akan basınçlı su bedenimi hırpaladı, litrelerce su yuttum. O an zaman hem hızlı hem de çok yavaş geçiyordu. Kayık sertçe suyun yüzeyine çarptığında yana yatıp devrilir gibi oldu ancak onu zapt etmeyi başarabildim. Sırılsıklam olmuştum, suyun kuvveti suratıma defalarca kez yumruk yemişim gibi çarpmıştı ve kayık doğrulduğunda kulaklarım sarsıntı geçiriyormuşum gibi çınladı.

Akıntının kuvveti kesildikten sonra kayık düz bir şekilde ilerlerken dinlenmek adına zemine sırtüstü uzanıp birkaç saniye rahat nefesler alıp verdim. Öksürüp soluğumun ciğerlerime ulaşmasına engel olan bariyeri aşındırdım. Ağzımda biriken tüm suyu kustum. Baş dönmem geçtiğinde etrafı daha net inceleyebildim; iki heybetli dağın arasında kalan, derin bir çukuru andıran Niesta Vadisi'ndeydim. Etrafta yoğun bulutların arkasına saklanmış yıldızların cılız ışıltısı haricinde aydınlık sağlayan hiçbir şey yoktu. Hâlâ kar yağmaya devam ediyordu ve ıslandığım için üşümeye başlamıştım. Hafiften titreyerek doğruldum ve geride bıraktığım alana baktım. Şelale tüm kuvvetiyle akmayı sürdürüyor, tepesinde benden başka kimse görünmüyordu. Yalnız olduğumu ve kimsenin peşime takılmadığını anlayınca rahatlayıp önüme döndüm. Düşmemesi için göğsüme sıkıştırdığım haritayı çıkardım ve kalan yolumu inceleyip teyit ettim, kâğıdı tekrar katlamadım.

Birkaç kilometre daha gittikten sonra kıyıya yanaşıp sandaldan indim. Bacaklarım da diğer uzuvlarım gibi buz tutmuştu. Dinlenmek şu noktada benim için vakit kaybından başka bir şey değildi o yüzden oyalanmadan yürüyüp ormanın içine karıştım. Güçlerimin henüz bu denli farkında değilken tek başıma karanlık ormana girmiş, kalabalık bir ruhlupus sürüsüyle mücadele etmiş ve onları alt etmiştim. Bu nedenle hiçbir şeyden korkmuyordum çünkü yine karşıma çıksalar bu defa elimden hiç kurtuluşları yoktu.

Acele etmeliydim. Alaz, Kadmos muhafızları tarafından esir alınmıştı ve bu esirlik sürecini ne kadar az tutarsam o kadar iyiydi. Onun için hızlanmalıydım.

Ormanın içinde, ağaçların arasında sessiz sessiz ilerledim. Kimi zaman haritayı açıp yönümün doğru olup olmadığı kontrol ettim, işittiğim en ufak çıtırtıda yanından geçmekte olduğum ağaçların gövdesiyle kamufle oldum. Önümden geçen kurt sürüsünü sessizce beklediğim oldu. Ormanda muhafızlar olmasa da yırtıcı hayvanlar ve tehlikeli yaratıklar çoğunluktaydı.

Birkaç saat sonra güneş doğduğunda etraf daha az ürkütücüydü. Var gücümle haritayı izleyerek ilerlemeyi sürdürdüm. Yeniden gece olduğunda gidebildiğim yere kadar gittim, haritada gece vakti ilerlemenin tehlikeli olduğu belirtilen kısma geldiğimde durdum ve etrafı kontrol edip bir mağara buldum. Geceyi, içinde ateş yakıp dinlendiğim o mağarada geçirdim. Uyumadım, sadece gözlerimi dinlendirdim ve güneş doğar doğmaz yoluma devam ettim. Yanından geçtiğim alanda temiz bir göl gördüğümde kana susamış bir vampir edasıyla dizlerimin üzerinde çöktüm ve avuçlarımı suya daldırarak kana kana içtim.

Dağın zirvesinde karşıma çıkan doğal taş merdivenden inerken birkaç kere rüzgârın kuvvetiyle düşme tehlikesi yaşadım ancak sapasağlam inmeyi başardım. Haritada gördüğüm su birikintisini takip ederek Kydnos Nehri'ne ulaştığımda gücüm tükenmiş değildi, bilakis dinç hissediyordum. Alaz'ı bulmak, onu kurtarmak ve halkımın özgürlüğe kavuşmasını sağlamak için dinç olmalıydım.

Havanın etkisinden olacak, nehrin suyu coşkuluydu. Yüzeyindeki iri dalgalar içinde türlü gelgit ve akıntı selinin olduğunu gösteriyordu fakat hiçbiri beni durduracak kadar riskli değildi gözümde. İki kayalığın arasından geçip yeniden karanlık bir mağaraya girdiğimde etrafı aydınlatmak adına güçlerimi avcumda biriktirdim. Taş tavandan ritmik düzeyde su damlıyor, ilerledikçe suyun boyu bileklerimden dizlerime kadar yükseliyordu. Avuçlarımı nehre tutup içindeki hareketliliği görmeye çalıştım. Balıklar benim tarafıma doğru yüzüyordu ve bu, doğru yöne gittiğime işaretti.

Su altı canlıları, sakimavusların bulunduğu alanın zıddına yüzerlerdi her zaman. Bu, onları daha kolay bulabilmemiz adına ufak bir ipucuydu.

Avuçlarımla suyu aydınlatarak rengârenk, irili ufaklı balıkları izleye izleye ilerledim. Suyun eksi derecelerde olduğunun bilincindeydim, belden aşağım soğuktan uyuşmuştu ve çenem belli belirsiz titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Sıradan bir insan burada on dakika kalsa ısı kaybından hipotermi geçirirdi şüphesiz. Su önce boğazımı ardından başımı geçti, ellerimi birleştirip ayırarak suyu ite ite dibe doğru yüzmeye başladım. Büyü gücüm sayesinde su altında nefes almam nispeten kolaydı. Bir süre sonra balıkların görünmez bir duvara çarpıyormuş gibi ilerleyip geri döndüklerini fark ettiğimde sakimavusların inine yaklaştığımı daha net anladım; o nokta, ardımda bıraktığım alandan çok daha karanlık ve sudan oluşan koca bir boşluk gibiydi.

Derinliğinde kaybolduğum karanlık öyle yoğundu ki avuçlarımda can bulan güç kendi önümü dahi aydınlatmama yetmiyordu artık. Nefes alıp vermeye çalıştıkça ağzımdan çıkan baloncukların haricinde suya attığım kulaçların sesini bile duyamıyordum.

Görüşüm buğulandığında gözlerimi açıp kapattım. Sağ tarafımda bir hareketlilik hissettiğimde yüzmeyi sürdürerek başımı sağıma çevirdim ancak yine gördüğüm tek şey karanlıktı. İçimdeki ısı sayesinde üşümeyi hissetmiyordum fakat bu noktadan sonra fark edilmemek için büyü gücümü devre dışı bırakmam gerekiyordu. Sakimavusların dikkatini vaktinden önce çekersem parçayı bulmak benim için hayalden farksız olabilirdi. Alaz'la olsaydık birimizin gücü bittiğinde devreye diğerimiz girecekti ancak birlikte değildik ve tüm işleri kendim halletmem gerekiyordu.

Elime yüzüme bulaştırmadan.

Almmın akıyla.

Derin nefes aldıktan sonra nefesimi tutup büyü gücümü kapattım. Etraf şimdi zifiri karanlıktı. Kara bir boşluğun içinde süzülüyordum sanki. Su öyle soğuktu ki büyü gücüm etkisini kaybeder etmez ense diplerime kadar ürperdim. Biraz sonra alışacağımı düşünerek titremelerimi durdurmak için kendimi zorladım ve nehrin karanlığına kulaçlar atmaya başladım. Gözlerim yakalayabileceğim en ufak ayrıntıyı bulmak adına ardına kadar açıktı. Alaz'ı düşünmemeyi deniyordum ama aklımdan çıkarmam zordu. Şimdi ne haldeydi? Kadmos zindanına atılmıştı hiç şüphesiz. İşkencelere maruz kaldığını düşünmek göğsümü sıkıyordu. Nefesim boğazımda takılı kalıyor, karnıma sert bir yumruk yemiş gibi kasılıyordum. Ağlamaya yer arıyordum ama kendimi tutmalıydım. Onun için başaracaktım. Halkımız için direnecektim.

Kötüyü düşünmek kendimi ve enerjimi zayıflatmaktan başka işe yaramayacaktı, aklıma getirmemeliydim. Sadece, zafere odaklanmalıydım. Başaracaktım.

Bir süre sonra suyun soğukluğuna alıştım lakin karanlığın sonu gelmiyordu. Nefesimin yetmeyeceğini hissettiğimde dışarı çıkıp biraz soluklamanın iyi geleceği kanaatine vardım ve karanlık boşlukta kendimi suyun yüzeyine doğru itmeye başladım.

Fakat bir anda nehrin sağ tarafından gelen uğultuyla duraksadım. Sağıma baktığımda birkaç metre ilerime hafiften bir ışık huzmesinin düştüğünü fark ettim. Aynı zamanda boğuk bir uğultu dolduruyordu kulaklarımı. Yüzeye attığım hiçbir kulaç ilerlememi sağlamıyor bilakis

her hareketimde akıntıya daha çok çekiliyordum. Direndikçe akıntının kuvvetinin arttığını fark ettim ve kendimi bıraktığım an güçlü bir kuvvet tarafından akıntıya kapılıp hortumun içine girdim.

İçine kapıldığım hortum öyle kuvvetliydi ki tüm hareketlerimi kısıtladı ve beni döndüre döndüre dibe çekti. Çığlığım içimde hapsoldu, çok fazla su yuttum ve ciğerlerim oksijensizlikten patlayacak raddeye geldi. Daha ne kadar dibe inebileceğimi bilmiyordum, ışık hızıyla daha da aşağıya düştüm ve nihayetinde beni kendine hapseden kuvvet öyle bir savurdu ki suyun kaldırma kuvveti bir anlığına etkisini yitirdi, sırtım, sivri kayalarla döşenmiş taşlı zemine çarptı. Hissettiğim acıyla inleyerek gözlerimi kapatıp açtım. Belimin ve bacaklarımın arka kısmının yer yer çizilip delindiğine şüphem yoktu, muhtemelen sudan çıktığımda bir müddet kanayacaktı.

Hortum etkisini yitirdiğinde su tekrar sakinleşti ancak öyle güçlü bir basınç vardı ki kulaklarım zonkluyordu. İki kaşımın ortasındaki damarın sertleşip şiştiğini hissediyordum. Kaşlarımı çattım, başımı kaldırıp yukarı bakmayı denedim ancak şimdi göz gözü görmüyordu. Soğuğu hissetmesem suyun içinde olduğumu bile fark edemezdim. Kulaklarım çınlamaya başladığında gözlerimi kıstım, dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım ellerimi kapatıp açarak yükselmeye çalıştım.

Gerçekten ihtiyacın olana dek güçlerini kullanma, diye hatırlatıyordum kendime fakat oksijensizlik canıma tak ettiğinde sakimavusları bulamadan nefessizlikten tükeneceğimi düşünerek yukarıya çıkmaktan vazgeçtim ve ellerimi açtım. Tüm gücümü avuçlarıma doldurmayı denedim. Gözlerimi kapatıp kendimi sıktım ancak beynimde elektrik cızırtısını andıran bir ses duymanın ötesine gidemedim. Hâlâ oksijensizdim ve güçlerime ulaşamamıştım.

Düşen direncim sebebiyle yapamadığımı düşünerek tekrar gözlerimi kapattım, dişlerimi sıkıca birbirine bastırıp çene kemiklerimi kastım. Güçlerimin bana geldiğini hisseder gibi oluyordum fakat onları içimde tutamadan savruluyorlardı. Endişenin etkisiyle ciğerlerim zorlandı, kalp atışlarım hızlandı. Şimdi suyun soğukluğunu daha net hissediyordum çünkü güçlerim tamamen gitmişti ve onlara ulaşamıyordum. Çenem titriyor, dişlerim sertçe birbirine çarpıyor ve ağzım temiz bir nefes alabilmek adına açılıp kapanıyordu. Etraf hâlâ zifiri karanlıktı ve artık su gözlerimi yakıyordu.

Hançerimin kabzasının karanlıkta parladığını hatırlayarak elimi belime attım ve hançerimi çıkardım. Bulduğum alana küçük bir

ışık huzmesi yayabildiğimde karanlığa alışan gözlerim bir miktar kamaştı.

Etrafı inceleyeceğim sırada kulaklarımı, nehri titreten gürültülü bir kükreyiş doldurdu ve ben arkamı dönemeden önce yayılan buz mavisi keskin ışıkla gözlerim kamaştı, akabinde suratıma kırbaç tarzı bir cisim çarptı, yanağımda hissettiğim sızıyla inledim. Arkamı dönüp gücü uygulayana baktığımda devasa yaratığı gördüm. Balığı andıran pul pul derisi kırık beyazdı, nehre yansıyan buz mavisi ışıksa tamamen gözlerinden kaynaklanıyordu. İnsanınkilere benzer kolları ve bacakları vardı ancak çene kısmında ahtapot bacaklarına benzeyen uzun kolları bulunuyordu ve muhtemelen az önce yüzüme aldığım darbe o kollardan gelmişti.

Bir hışımla üzerime geldiğinde güçlerimi ve oksijensiz kalışımı bir kenara bırakarak var gücümle kolumu kaldırıp bana doğru gelen yaratığa yüzdüm, o benim üzerime saldıramadan altına geçerek hançerimle karnını boydan boya deştim. Kanı bulanık suyu kırmızıya boyarken gürledi ve tiz, boğuk bir yardım çığlığı attı. Suyun içinde çırpındığında güçlü bir dalgaya maruz kalmış gibi sallanıp biraz daha dibe battım. Hâlâ büyü gücüme ulaşmaya çabalıyordum ama onu bulamıyordum.

Hançerimi daha sıkı tuttum; yaratık kocaman, sivri, delici dişlere sahip ağzını açarak üzerime eğildiğinde daha fazla yaklaşmasını bekledim, ağzını kafama geçirecekken kör noktasına geçerek beni görmesini engelledim ve hançerimi çevik bir hareketle üst damağına sapladım. Su, bu defa iyice koyu kırmızı oldu, hançerimi çektiğimde sakimavus boğuk bir çığlık daha attı ve bir işaret olduğunu tahmin ettiğim bu çığlığın ardından korktuğum şey başıma geldi.

Nehrin suyu biraz daha köpürüp dalgalandı, kükreme sesleri birden fazla bölgeden duyuldu. Hakladığım yaratık kafasını sağına çevirdiğinde ben de aynısını yaptım ve o taraftan gelen, savaştığımda biraz daha büyük görünen üç sakimavusla göz göze geldim. Sağ elimde tuttuğum hançerimi daha sıkı kavrarken sol elime de diğer hançerimi aldım. Dayanmalıydım. Yapabilirdim. Güçlerim olmadan da üstesinden gelebilirdim.

Sayıları kaç olursa olsun...

Yapabilirdim.

Yapmalıydım.

Arkamdaki kükreyişle omzumun üzerinden arkama baktığımda üç sakimavusun da oradan geldiğini gördüm. Bir diğeriyse sağımdan yaklaşıyordu.

Güçlerime her zamankinden fazla ihtiyacım vardı.

Fakat ona ulaşamıyorsam...

Aklımı kullanmalıydım.

Önüm, arkam, sağım, solum yaratıklarla kaplıydı ve yapabileceğim en iyi hamle yukarıya tırmanmak olacaktı. Gözlerimi kapatıp açtım ve yaratıklar bana doğru hışımla gelirken onlardan kaçıp zaman kazanmak adına yukarıya doğru itmeye başladım kendimi. Daha da hızlanarak peşimden geliyorlardı. Ben de hızlandım, suyun içinde oksijensizlikten beynim patlayacak raddeye gelmişti ve nasıl dayanıp direndiğimi, nasıl bir kuvvetin bana bunu sağladığını bilmiyordum.

Çok değil, en fazla elli-yüz metre ilerleyebilmiştim ki bir sakimavusun arkamdan kükrediğini işittim, nehrin suyu fokurdadı ve sırtıma acı verici bir elektrik dalgası hücum etti. Bir iki saniyeliğine çarpılmış gibi titredim ve ağzımdan boğuk bir inilti yükselir gibi oldu. Ağız hareketimle suyun üzerinde yükselen baloncuklar gözümün önünden geçti. Acı biraz olsun dindiğinde yeniden kulaç atarak yükselmeyi denedim çünkü direnme gücüm eksilere iniyordu. Sakimavusların kalkanından çıkarsam gücüme ulaşabilirdim. Gücüme ulaştığım an elimden kaçabilmeleri imkânsızdı. Fakat bu şekilde çok zordu.

Beynim uyuşuyor, kollarım halsizleşiyor, bacaklarım sızlıyordu. Birkaç dakika sonra yaratıklardan biri daha kükredi ve bu defa elektrik akımı bacaklarımı esir aldı. Acıyla kafamı geriye attım, gözlerim buğulandı. Canım, öldüresiye yanıyordu. Kendimi kastım, yukarı çıkmak için daha büyük bir çaba sarf ettim.

Alaz'ı düşündüm.

Arkadaşlarımı.

Halkımı.

Geleceğimizi.

Diren, dedim kendime. *Bunu yapabilirsin, yapacaksın. Onları alt etmek için güçlerine gerek yok. Hançer de yeterince iş görür.*

Bu defa karnıma denk geldi elektrik dalgası. Gözlerimi sıktım, sağ gözümden bir damla yaş aktığına emindim. Suyun içinde yok oldu.

Yükselmekten vazgeçtim ve hançerimi sıkıca tutarak suyun içinde bağırıp arkamı döndüm, bana en yakın olan sakimavusun önüne gidip hançerimi, çektiğim acıların intikamını almak istercesine büyük bir hızla boğazına sapladım. Tiz çığlığıyla birlikte koyu kırmızı kanı suyu bulanıklaştırdığında geri çektim ve hançerimi bu defa gözüne sapladım. Sol elimdeki hançeri sol tarafımdan hızla gelen diğer sakimavus

tam bana elektrik atmak üzereyken alnının ortasına sapladım ve yaratık çığlık atarak geriledi. Diğer yaratığın gözünden hançerimi çıkardığım an sağımdakine saplayacaktım ki arkamdan gelen diğer yaratık çenesindeki kollarıyla gövdemi hapsetti.

Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyordum fakat nafileydi. Her hareketimde beni biraz daha sıktı ve ağzından yaydığı akımı şimdi kollarıyla bedenime hapsetti. Çarpılırcasına titremeye başladım, gücüm bedenimin içinde bir yerlerde bana yardım etmek, beni buradan kurtarmak için kıvranıyordu ama kilitlendiği yerden sıyrılamıyor, ulaşamıyordu. Nehrin bu kısmında öyle korunaklı bir kalkan vardı ki beni her şekilde engelliyordu.

Zaten tükenmekte olan soluğum, bedenimin yaratık tarafından kıstırılmasıyla daha da sıkıştı. Bir anda etrafım tamamen sakimavuslarla çevrildi ve ağızlarından çıkan çarpıcı akım, bedenime öldürücü kurşunlar misali saplandı. Dayanmaya çalıştım ancak yapamadım. Acı içinde titredim, ağzımı açtım ve çığlıklarım baloncuklara dönüşerek nehrin karanlık sularında yükseldi. Önce kalbim hızlandı, ölmek üzere olduğumu anladım, nabzım kulaklarımdaydı. Ölmemem için mücadele etti yüreğim, saniyeler dakikaları kovaladı, kalbimin ritmi bu defa ağır ağır, düzensiz atmaya başladı. O da yoruluyordu. Derken çırpınan kollarım, bacaklarım hareketlerini yavaşlattı, ellerim tutmaz oldu, hançeri tutan parmaklarım aralandı ve hançer suyun derinliklerine gömüldü.

Sonra nefesim kesildi. Gözlerim kapandı, zihnimin perde arkasında beyaz bir ışık yanıp söndü. Karanlık son buldu; oksijensizlik, acılar bir anda yok oldu ve tüm bedenimi tatlı bir uyuşukluk hissi esir aldı. Başım önüme düştü, artık bedenimin kontrolü bende değildi. Çabalayacak gücüm de yoktu. Sakimavusun kolları beni serbest bıraktı ve cansız bedenim aheste aheste suyun derinliklerine süzüldü.

Yarı baygın bakan gözlerim, yaratıkların benden uzaklaştığını görüyordu.

Tüm hayatım zihnimin perde arkasından geçti.

Küçüklüğüm, eski dünyamdaki ailem, ilkokula başladığım gün, üniversite sınavına girişim, babamla yaptığımız dövüş talimleri, annemin yaptığı güzel yemekler, Efser'le attığımız kahkahalarımız, hayatım tamamen değişmeden önce kutladığımız son doğum günüm, gökyüzünde, bulutların arasında belli belirsiz parlayan hilal... Konserde çıkan fırtına, Efser'le bindiğimiz otobüs, indiğimizde kendimi apayrı bir yerde bulmam.

Barın.
Mehsa.
Alaz'ın Nephan'daki karanlık bir şatoyu andıran evi.
Alaz.
Göz göze geldiğimiz ilk an.
Bana adımı söylediği ilk an.
Bana ok atmayı öğrettiği ilk an.
Ona keman çalmayı öğrettiğim ilk an.
Bana *sevgilim,* dediği ilk an.
Elimi tuttuğu ilk an.
Beni öptüğü ilk an.
Bana, seni seviyorum, dediği ilk an.
Ona aşkımı itiraf ettiğim ilk an.
Kavga ettiğimiz ilk an.
Ayrıldığımız ilk an.
Kavuştuğumuz ilk an.
Taç giyme törenimiz.
Birlikte olduğumuz ilk an.
Birlikte olduğumuz son an.
Gelecek hayallerimiz.
Hepsi...
Geride kaldı.
Yenilerine ulaşmak için zerre gücüm yok.

Bir an, suyun altında Alaz'ı görür gibi oldum. Gözlerimi kırpıştırdım, bana gülümsedi sanki. Elini uzattı, tutmam için. Elimi kaldırıp tutmak istedim ama yapamadım. Gücüm tamamen tükendi, başım arkama düştü ve bir kayaya çarptı.

Tüm çırpınışlarım dindi. Yarı baygın gözlerim bir daha açılmamak üzere kapandı.

Ne beyaz ne siyah, gri bir odadayım. Dışarıdan dalgaların sesi duyuluyor ama içinde bulunduğum alan kuru, yine de titriyorum. Ensemde bir karıncalanma var. Sebebini bilmiyorum. Boyun kısmım komple yanıyor gibi. Ruhum nerede kalacağını bilmediğinden kıvranırken adımlarım odanın tam ortasında duruyor, gideceği yeri bilmeden. Önümde üç kapı var. Derin bir nefes alıyorum ve önümdeki ilk kapıya ilerliyorum. Her neyin içindeysem çıkmak, kurtulmak, benliğimi bulmak istiyorum.

Nihayetinde kararımı veriyorum. Orta kapıya ilerliyorum, kolumu tutup çeviriyorum.

Burası, eğitim alanı. Barın'la son kez eğitim yaptığımız o alan.

Bana arkası dönük olan kişiyi tanıyorum.

Barın'dan başkası değil.

Heyecanlanıyorum, yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum. Adımlarım hızlanırken ağzımdan heyecanla "Barın!" ismi yükseliyor. "Barın, buradasın!"

Arkasını dönüp bana bakıyor. Gülümsüyor, gözlerine parıltısı ulaşmayan bir gülümseme bu ama gülümsüyor. Beni gördüğüne sevinmiş gibi.

Gözlerim doluyor.

"Olmam gereken yerdeyim," deyince uzun zamandır duymadığım sesi, dolu gözlerimden iki damla yaş süzülmesine neden oluyor.

"Barın," diyorum yeniden ve karşısına geçiyorum. Aramızda birkaç adım kala duruyorum, yüzü çok canlı. Fakat boynunda derin bir yara izi var. Tam, öldürüldüğü yerde boydan boya bir çizik; kabarmış, kızarmış, teninde bakana acı veren bir emare bırakmış.

Elimde olmadan, "Acıyor mu?" diye soruyorum.

Başını olumsuz anlamda sallıyor. "Burada acıya yer yok, Efsan. Tüm acılarım son buldu."

"İyileştin," deyip yutkunuyorum. "İyisin, değil mi?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," deyip gülümsüyor tekrar.

"Ben..." diyorum. "Gittiğinden beri... Hiç bu kadar yakın hissetmemiştim sana."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hissetme," dedi sessizce. "Pes etme. Amacını düşün Efsan. *Amacımızı.* Kendimi ne için feda ettiğimi düşün. Eğer sen de şimdi gelirsen... Bir hiç uğruna ölmüş olacağım. Bunu yapma. Ben mutluyum. Mutluluğuma gölge düşürme. Mutluluğuna gölge düşürme."

İçten, sempatik gülümsemesi yüzünde can buluyor.

Dayanamıyorum. Uzanıp Barın'a dokunmak, ona sarılmak istiyorum, karşısına geçip açtığım kollarımı Barın'a dolamak için kapatıyorum ancak bunu yapar yapmaz etraf kararıyor, sarıldığım şey kendi bedenim oluyor.

Yeniden simsiyah odanın içindeyim. Çattığım kaşlarımla etrafıma bakıyorum, artık kapılardan biri yok olmuş. Kurtulmak istiyorum çünkü

acı çekiyorum; ruhum, bedenimde kıvranıyor. Bir çıkış yolu bulmalıyım kendime, rahata ermek istiyorum.

Sağımda kalan kapı ilgimi çekiyor bu defa. Adımlarım oraya yöneliyor, başımda hâlâ güçlü bir ağrı var ve bu, adımlarımı ağırlaştırıyor. Kapıya gidip yavaşça aralıyorum. Bu kez uzun zamandır hasret kaldığım yoğun bir güneş ışığı alıyor gözlerimi. Kıstığım gözlerimle birlikte önümü daha net görebilmek adına elimi alnıma siper edip etrafı inceliyorum.

Metrelerce ötemde bana sırtı dönük bir şekilde oturan Alaz'ı hemen tanıyorum. O an yüreğim, mümkünmüş gibi daha da hızlanıyor. Alaz, demek istiyorum ama gücüm yok. Sessizce ilerliyorum, kurtuluşumun onda olduğunu biliyorum. O beni kurtarır. O bana bir çıkış yolu gösterir. Alaz'ın olduğu bir yerde ben tehlikede olamam.

Biraz daha yaklaşınca yanında iki üç yaşlarında bir kız çocuğunun olduğunu görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum, önlerinde beyaz bir kâğıt var, ikisi de kâğıda eğilmiş ve ellerindeki uzun, ince fırçalarla kâğıdı boyuyor. Küçük kız büyük bir ciddiyetle boyama yapan Alaz'a bakıyor, gözleri de tıpkı saçları gibi koyu kahverengi, çok güzel bir kız çocuğu. Teni, gözleri ve saçlarına zıt bir şekilde sütbeyaz, pamuk gibi. Bu mesafeden dahi onların mutluluğunu seçebiliyorum. Çocuk, minik ağzını açıp Alaz'a bir şeyler söyleyince Alaz, dikkatini kâğıttan ayırıp kıza veriyor. Dudakları sağ tarafına doğru kıvrılıyor, hoş bir gülümseme sunuyor çocuğa. Yanıt vermeden önce fırçasını kızın burnuna dokunduruyor ve orada minik, tatlı bir leke bırakıyor. Kız çocuğu bu harekete karşılık yüzünü buruşturarak tatlı bir kahkaha atıyor.

O an, ellerim istemsizce karnıma gidiyor ve yanaklarım ıslanıyor. Ağladığımı fark ediyorum.

Onların şen kahkahaları kulaklarımı doldururken Alaz'ın bakışlarının yukarı kalktığını fark edince bana bakacağını sanarak heyecanlanıyorum ama o bana değil, sağ tarafına bakıyor. Yüzündeki gülümseme daha içten, aşk dolu bir hale bürünüyor o zaman. Bu gülümsemeyi gönderdiği kişinin kim olduğunu anlamak amacıyla ben de bakışlarını takip ediyorum ve ağaçların arasından Alaz'a ve güzel kız çocuğuna doğru yürüyen kişiyi görüyorum.

Yürüyen kişi benim.

Suratımda tıpkı Alaz ve kız çocuğundaki gibi huzur dolu bir tebessüm var. Karnım biraz büyümüş, hamile gibi görünüyorum, tek eliminse belimde olması bunu doğruluyor. Başımı hafifçe sağ omzuma eğip Alaz'a ve kız çocuğuna bakarak sitem edercesine bir şeyler

söylüyorum. Alaz hemen kız çocuğunu kollarından tutup omuzlarına alıyor ve doğrulur doğrulmaz karşımdaki bana yürüyor. Karşıma geçer geçmez aşk dolu bakışlarla bir şeyler mırıldanıp alnımı öpüyor. Kolunu bel oyuntuma yerleştirdiğinde az önceki sitemkâr tavrım bir anda yok oluyor; hemen sırnaşıyorum ona, başımı göğsüne yaslıyorum, diğer yandan omzundaki kız çocuğunun ufak elini tutup gözlerimi kapatarak öpüyorum.

Üçümüz, mutlu görünüyoruz.

Alaz, omuzlarında taşıdığı kızımız ve ben.

Şimdi, sadece hayaller arasında kalacağına emin olduğum anılar, ölmeden önce son kez beni mutlu etmeyi başarıyor.

O an sanki kulaklarımda bir cümle yankılanıyor.

Pes etme, diyor boşluktan bir ses. *Bizim için dayan. Bizim için yaşa.*

Ve içine girdiğim o yeni kapı da beni dışarı atıyor.

Yeniden karanlıktayım ve önümde tek bir kapı var artık. Ciğerlerimin patlayacağını hissediyorum. Ense köküm hâlâ yanıyor. O kapının az önce gördüğüm ana açılmasını isteyerek uzanıyor ve hevesle açıyorum.

Bu defa ormanın içinde, kulübeyi andıran bir ev var. Etrafıma bakıyorum ama kimse yok. İçimdeki sese uyum sağlayarak adımlarımı eve doğrultuyorum. Yağmur yağdığından toprak zemin çamurlaşmış. Sırılsıklam oluyorum kulübeye ulaşana kadar.

Islanmayı sevmiyorum.
Üşüyorum.

Kulübenin girişindeki üç basamaklı merdiveni hızla çıkıyorum ve dış kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama kapı aralık. Parmak uçlarımla itiyorum kapıyı ve gıcırdatarak açılmasını sağlıyorum.

Köşedeki çift kişilik yatağın önünde bir adam ve kadın duruyor.

Biyolojik annem Efruz ve biyolojik babam Civan.

Civan, elini Efruz'un beline atmış ve Efruz başını Civan'ın göğsüne yaslamış. İkisi de bana bakıyor, burada olduğumun farkındalar. Beni bekliyor gibiler.

"Efsan," diyor ilk olarak Efruz. Sesi kulaklarıma tatlı bir melodi gibi doluyor. "Kızım."

Onu hiç görmesem de konuşur konuşmaz bana gönderdiği o sevgi bağını hissediyorum. Gözlerim sızlıyor sanki, yüreğimde buruk bir ateşim beliriyor.

"Siz..." diyorum. Söyleyeceklerimi zihnimde tamamlamayı deniyorum, kabul etmek gerekirse heyecanlıyım. "Yaşıyor musunuz?"

Annem başını olumsuz anlamda sallıyor. "Artık değil. Ama isterse... Sen bizi her daim kalbinde yaşatabilirsin."

Kalbim... Sızlanıp duruyor. Bu işittiğim son nabızları olacak, hissediyorum. Dayanmaya çok gücü kalmadı. "Kalbim, çok fazla dayanamayacak gibi," diye mırıldanıyorum neredeyse kendim duyacağım bir sesle.

"Esas şimdi dayanmalı, Efsan," diyor Civan'ın tok sesi. Kafamı çevirip ona bakıyorum. "Esas şimdi direnmelisin. Yolun bu kısmını seçersen dönüşün olmayacak. Araftasın. İncecik bir ipin üzerindesin, hemlene karar vermezsen kopacak ip. İpin kopmasına izin verme, sıkı sıkı tutun yaşamına, ışığı gör, çıkış kapısını bul. Böyle bir sonu hak etmiyorsun."

Sesi güç aşılıyor. Bir an burada kendim için arkasına sığınacağım bir başka şey buluyorum sanki, rahatlıyorum. "Nasıl yapacağım?" diye soruyorum. "Boğuluyorum. Güçlerime ulaşamıyorum. Beynim patlayacak gibi. Dayanmak istiyorum... Dayanamıyorum."

"Güçlerine ulaşmanı engellerler ancak onları içinden söküp alamazlar. Güçlerine ulaşmayı dene. Sen benim kızımsın, isteyince yapamayacağın hiçbir şey yoktur, eminim. Buraya kadar geldin ve şimdi buradan sıyrılmak da senin elinde. Bizim yanımıza gelmek kolay yol ama sen zoru başarmalısın. Zoru başar ve onlara kimin veliahdı olduğunu göster. Adını tarihe altın harflerle kazı, şimdiye dek yaptığın gibi..."

Kanıma, içimi ısıtan bir sıcaklık karışıyor. Aradığım sözcükler onda saklı sanki, direnmeliyim, biliyorum. Fakat bu, bana söylendiği gibi gelmiyor.

Beynimdeki sızlama büyüdüğünde başım çatlama raddesine geldi ve soluğum tamamen kesildi. İçinde bulunduğum hayal dünyasından büyük bir patlama sesiyle sıyrıldığımda her yer tekrar karanlığa büründü. Suyun dibinde, nefes almak için verdiğim mücadeleye geri döndüm. Nabzım kulaklarımda bateri çalıyordu. Görünmez eller boğazıma çöküyor ve beni boğuyordu.

Ense kökümdeki sıcaklığın derecesi iyiden iyiye yükseldi, elimi uzatıp dokunsam yanacaktım sanki. İçimde güce dair ne varsa orada birikmiş gibiydi.

O an, bunu daha önce hiç düşünmediğimi fark ettim. O sıcaklık, olumsuz bir anlam değildi. Jandar'ın ölmeden evvel bana bıraktığı mührü anımsadım, o mührün ne işe yarayacağını hiç bilmiyordum ve şimdi sıcaklığı hissettiğim nokta tam da orasıydı. Jandar'ın bana aktardığı gücün, yardımıma yetişmeye çalıştığının farkına vardım.

Sonunda yorulup yavaşlayan kalbim dakikalar sonra ilk kez heyesle tekledi. Sanki karanlığın içinde bir ışık bulmuştum. Bana uzanan eli görmüştüm. Soluk almak, temiz oksijene ulaşmak için çıldıran ciğerlerimi ve diğer organlarımı bir kenara bıraktım. Var gücümle ensemdeki yanmaya odaklandım ve Jandar'ın bana aktardığı güce ulaşmak için debelendim. Gözlerimi sıkıca yumdum, ateşi tenimde hissettim. Ensemde, ona hükmetmemi bekleyen ateş, onu fark etmemle yangına dönerek tüm bedenime süzüldü. Şimdi, buzul sularının altında yanıyordum.

Önce el parmaklarımı hareket ettirebildim, soluk boruma hafiften hava girmeye başladığında gözlerim açılmak için kırpıştı. Nihayetinde soluğuma takılan engeller bir bir yok olduğunda bedenim içimdeki güçle birlikte suyun yüzeyine yükseldi. Soğuk rüzgâr yüzüme çarptığında yeniden hayat bulduğumu hissettim, aralık kalan ağzım, uğrunda çıldırdığı nefesi sesli olarak içime çektiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacak kadar açıldı. Avuçlarımda yansıyan ateşi somut olarak hissettiğimde gözlerimi indirip açtığım ellerime baktım. Gerçekten yanıyorlardı fakat bu beni değil, etrafı yakacak olan bir ateşti.

Hızlıca soluk alıp vermeye devam ederken yaşadığım acılara karşılık dişlerimi sıktım. İntikam arzusu tüm hücrelerimi ele geçirirken gücüme yeniden kavuşmanın verdiği şevkle kavruldum. Başımı eğip ay ışığının aydınlattığı karanlık suyun yüzeyine düşen yansımama baktığımda sadece ellerimin değil, gözlerimin de yanıp söndüğünü gördüm. İşte şimdi, yakmaya hazırdım. Derin nefesler alıp verdikten sonra ağzımda biriken güçlü haykırışı serbest bırakarak suyun içine daldım ve avuçlarımdan çıkan gücü, sakimavusları yeniden başıma toplayacağını bilerek nehrin içine savurdum.

O karanlığın içinden kulakları sağır edecek şekilde kükreyip iki kolunu kocaman açarak bana doğru yüzen sakimavusu gördüğümde içimde biriken tüm öfkeyi savurmak adına ellerimde biriken ilk güç dalgasını ona gönderdim, gücüm ulaştığında ateş suya galip gelerek

tek kolunu yakıp kül etti. Yaratık acı içinde gerilediğinde bir başkası arkamdan geldi ve ona karşı koymak için yükseldiğimde benimle aynı anda yükseldi. İkimiz de suyun üstüne çıktığımızda biraz daha yükselerek elimi kaldırdım, sakimavusun bana uzattığı kollarından kaçarken onu sersemleştirmek adına kafasının alt tarafına kaçtım ve avuçlarımda biriken tüm gücü korkusuzca savurdum. Tiz bir çığlık atarak yanmaya başladığında yüzümün renk değiştirdiğinin farkındaydım.

Arkamdan gelen sakimavus beni çenesindeki devasa ahtapot kollarıyla tutup sarmak için hareket ettiğinde bu defa ona imkân vermeden gücümü kollarına savurup kopmalarını sağladım. Yaratık başını geriye atarak kükrediğinde ayağını bana savurmak için hareketlendi ama çevik bir hareketle sıyrıldım, geriye kaçıp tekrar ellerimde biriktirdiğim gücü ona fırlattım.

Gücüm onu alevler içinde bırakırken daha hızlı bir yaratık sertçe üzerime atladı ve kollarını boğazıma dolayıp beni boğmaya çalıştı. Çenesinden sarkan ahtapot kolları uzadı ve karnıma, bacaklarıma dolanıp beni nehre sokarak sıkmaya başladı. Az evvel boğulmanın eşiğinden döndüğümden bam telime dokunmuştu, bu defa işler umduğu gibi gitmeyecekti. Kendimi kasarak kollarımı sıkan kollarından kurtuldum ve sivri tırnaklara sahip ellerimi beklemeden kaygan derisine sapladım. Tüm kuvvetimle kollarından ikisini çekip kopardım. Onu sırtımdan atmaya çalışırken boşta kalan elimle tam karşımdan gelen yaratığa bir alev fırtınası gönderdim. O gerilerken ben hiç beklemeden boynumu tutan yaratığın kafasını iki elimle sıkıca tuttuğum gibi suyun yüzeyine çarptım. Canımı acıttığından haykırarak güçlerimle onu da yaktım ve bununla yetinmeyip etrafımdaki sakimavusların hepsini yok etmek adına gücümün sınırlarını zorladım. Sadece ellerimden değil, tüm bedenimden yayılan ateşin dışarı taşmasına izin verdim ve beni öldürmeye ant içmiş yaratıkların hepsini sarsıcı bir patlamanın eşliğinde küle çevirdim.

Nehrin üzerinde tek başıma kaldığımda ağır nefesler alıp vererek etrafıma bakındım. Genzimi dolduran keskin bir is kokusu hâkimdi ve henüz tükenmiş değildim. İlk zamanlar beni afallatan bu güç aktarımı, şimdi orantılı kullandığımdan pek etkilemiyordu. Etrafta sakimavuslara ait tek iz kalmamıştı. Elimi kaldırıp boğazıma dokundum, kanıyordu, derin bir kesik vardı muhtemelen. Sadece boğazımda da değil, kolumda, bacağımda, alnımda çeşitli bölgelerimin kanadığına emindim. Gözlerimi kapatarak birkaç saniye dinlendim. Rüzgârın, yırtıcı kuşların ve suyun sesini dinledim.

Gözlerimi açtığımda kaybedecek tek bir anımın olmadığının bilincinde olarak güçlerimi bırakmadan yeniden nehre girdim. Sakimavusları öldürdüğümden olacak, suyun içi artık karanlık değildi. Kulaç atarak derinliğine indim ve gözlerimle etrafı taradım. Nehrin dibindeki taşları görünce aradığım parçanın orada gizli olacağını düşünerek kayalara yüzdüm. Yaralarımı, hantallaşan kollarımı, suyu kırmızıya bulayan kanımı hiçe sayarak büyük taşları tek tek kaldırıp altlarını kontrol ettim. Ben taşları oynattıkça aralarda sıkışıp kalan birkaç balık yeniden yaşama şansı bulmuş gibi yükseliyordu.

Bir kayayı daha kaldırıp kenara attığımda kumun çıkıntılı olduğunu fark ederek daha aşağı indim ve hızlıca kumu kazmaya başladım. Derin bir kazı gerçekleştirdiğimde parmak uçlarıma değen metal kutuyla birlikte heyecanla kasıldım, daha hızlı kazdım ve ufak metal sandığı çekip çıkardım. Kilidini açmaya çalıştığımda başarısız oldum. Büyü gücü kullandığımda gücüm geriye püskürtüldü. Yılmadım, elimde tuttuğum kutuyla yüzdüm ve avcumda biriken büyüyle tuttuğum kutuyu büyük kayalardan birinin yüzeyine sertçe vurmaya başladım. Büyüyle birlikte derim aşınana dek vurdum.

Nihayetinde duyduğum kırılma sesiyle, soyulan parmaklarımla tuttuğum sandığı kendime çevirdim. Titreyen başparmağımla açtım ve dibindeki kâğıt parçasını görünce gözlerim doldu. Kafamı kaldırıp tek elimle kutuyu tutarken tek elimle kulaç atarak nehrin yüzeyine çıktım. Kıyıya yüzdüm ve kendimi çamurlaşan toprak zemine attım. Dinlenmeyi beklemedim, etrafıma büyülü bir koruma kalkanı oluşturduktan sonra metal sandığı kenara bıraktım. Islak ellerimle içinde diğer kâğıt parçalarının bulunduğu kolyenin zincirini çıkardım. Suyun diğer kâğıtlara zarar verme ihtimaline karşılık ellerime ısı yayıp vücudumda gezdirerek bedenimi biraz olsun kuruttum. Kolyenin klipsini açtım ve içinden kâğıt parçalarını çıkardım, tek tek önüme dizdim. Üç kâğıt parçasına bakarken doğru eşleştirme yapmak için önce parçaları kafamda birleştirdim. Sağdan ikinciyle soldan birinciyi yan yana koydum, uyumlu olduklarını gösteren bir ışık huzmesi belirdi ve birleştiler. Soldan ikinciyi de onun altına yerleştirdim. Tüm parçalar birleştiğinde düz, sıradan bir dikdörtgen kâğıt görünümü aldı. Fakat üzerinde ışık yanıp sönmeye devam ediyordu.

Yapmam gereken başka bir şeyin olduğunu düşündüm ve içgüdüsel olarak elimi kâğıt parçalarının üzerine doğrultum. Gözlerimi kapattım. "Yıllar boyu büyüyle gizlenip karanlığa gömülen kitap," diye geçirdim içimden, "bana kendini göster. Seni bulmama izin ver. Ve bi içinde yazan bilgilerin doğruluğuyla bilgilendireyim ben."

Elimin altında bir güç biriktiğini hissettim. Kâğıtlara yayılan enerjiyi fark edebilmek imkânsızdı. Enerji büyüdü, büyüdü hissettiğim rüzgâr saçlarımı geriye attı ve dakikalar sonra öyle bir güç yükseldi ki kendi oluşturduğum kalkan patladı ve birkaç metre geriye savruldum.

Saldırıya uğradığımı düşünerek irkilip savaşmaya hazır bir halde gözlerimi açtım. Tam karşımda açılan bir çember bulunuyordu. Kaşlarımı çattım, avuçlarımla yerden destek alarak ayağa kalktım ve açılan çemberin içinden yayılan ışığa baktım.

Arayın içinde kendine bir kalkan oluşturup duran şey, senelerdir kendisine ulaşmak için çabaladığım Sırlar Kitabı'ydı.

O an vücudumda biriken tüm yorgunluk izlerini alıp gitti. Doğru görüp görmediğimi anlamak amacıyla gözlerimi kırpıştırdım, ellerimi kaldırıp avuşturdum. Hâlâ orada duruyordu. Bir iki saniyeliğine etrafı kolaçan ettim ardından beklemeden, tökezleyerek ayağa kalktım. Aldığım yaralar nedeniyle yürümem zordu, topallayarak da olsa ulaşım kitabın olduğu alana. Kalkanın sarı ışığı gecenin örttüğü ormanda yürümü aydınlatıp gözlerimi kamaştırdı. Dizlerimin üzerinde oturdum. sağ elimi uzattım ve kalkanın içine daldırdım. Kitaba dokunmamla kalkan etrafa büyü parçacıkları saçarak yok oldu. Parmaklarımın altındaki eskimiş deri cilt, tüylerimi diken diken etti. Daha önce kopyasını gördüğüm kitabı sıkıca tutup kaldırdım. Etrafıma yeniden koruyucu kalkan oluşturup yere oturdum. Kitabı dizlerimin üzerine koyup içimden, "Lütfen, her şey düşündüğümüz gibi olsun," diye geçirerek kapağını araladım.

Altın yaldızlarla süslenmiş eski, neredeyse silik yazılar gözüme ilişiğinde nefesimi tutarak okumaya başladım. Lukifer'in laneti nasıl başlattığı değiştirilmemişti, bilindiği gibiydi. İnsanlarla dünyaların ayrılması ve magloların oluşma sebebi de bildiğim gibiydi. Sayfaları hızla çevirdim ve esas noktaya, lanetin nasıl yok edilebileceği kısmına geldim.

Lukifer İdmon tarafından oluşturulan bu karanlık lanetin sonlanması için tek çare, Lukifer İdmon'un güçlerini devrettiği taşıyıcının kendi arzusuyla Lukifer İdmon'u öldürmesidir. Eğer taşıyıcı, güçlerin ilk sahibine karşı gelip onun karanlığına karşı çıkarak onu öldürürse Lukifer İdmon'un oluşturduğu lanet sonsuz bir boşlukta kaybolup gider.

Öte yandan, Lukifer İdmon'un güçlerini taşıyıcıdan alması, taşıyıcıya eş olarak belirlenen kişinin, eşini öldürmesinden geçer. Eğer, taşıyıcının eşi, Lukifer'in seçtiği büyülü okla taşıyıcıyı öldürürse, Lukifer'in güçleri taşıyıcıdan tekrar Lukifer'e devrolur. Taşıyıcıyı öldüren eş ölür, Cadı ve Carisler evrene hükmeden tek ırk olur, büyücüler ve diğerleri sonsuza dek onlara itaat eder.

Unutulmamalıdır ki eşliğe ihanet Lukifer'in güçlerini geri almasına sebep olur ancak seçilmiş eşlerin birbirine duyduğu sevgi ve sadakat; Lukifer'i sonsuza dek yok eder. Çünkü Lukifer İdmon her zaman sevgiye ihanet etmiştir.

Sırlar Kitabı, Sayfa 126, Lanetin Yok Edilişine Dair

Günlerdir çektiğim açlık, susuzluk, yaşadığım saldırılar ve ölümün eşiğine gelmiş olmam beni tükenme kıvamına getirmişti ancak kitabı bulup okuduğum gerçeklerle birlikte tüm bu tükenişler son bulmuştu. Lanetin sonlanması için Alaz'ın beni değil, benim Lukifer'i öldürmem gerekiyordu. Alaz beni öldürürse Lukifer güçlerine kavuşur, Alaz ölür ve büyücüler zayıflardı. Evrenin tek büyük krallığı Kadmos Cadı ve Caris Sarayı olurdu. Tüm bilgiler aklımda dönüp dururken aldığım sığ nefesler eşliğinde gülümsedim. Aynı cümleleri tekrar tekrar okudum ve sonunda kitabı kapatıp bağrıma bastım.

Şu noktadan sonra Varilok'a ulaşıp uğruna savaş çıkarmam gerekse dahi Alaz'ı kurtarmadan hayatıma devam etmeyecektim. Son bir amacım kalmıştı o da eşimi, Kadmos zindanlarından çıkarıp gerçekleri herkese haykırarak düzenlenen tüm bu oyunu gün yüzüne çıkarmak ve hepimizi özgürlüğüne kavuşturmaktı. Alaz'ı özlemiştim; sesini, tenini, gülüşünü, onunla konuşmayı, kokusunu, kısaca varlığını. Ve şimdi ne halde olduğunu, başından beri bize, halkımıza neler çektirdiklerini düşündükçe içimdeki intikam arzusu körükleniyordu.

Düzenlenen bu kirli oyunda son perde, benim yazdığım şekilde oynanacaktı.

☽

Varilok'a ulaşmak için ormanın en ücra yollarını kullanarak ilerledim. Kadmos askerleriyle çevrili bir alana geldiğimde kendime bir sığınak oluşturup geceyi yağmurun, çamurun altında geçirdim. Karda yürüyüp izimi belli etmeden geçirdiğim günler sonrasında nihayet Varilok sınırları içindeydim. Krallığın girişine ulaşana dek pelerinimin ardına gizlendim, yorgunluğum sebebiyle soluk alıp vermelerim ağırlaşmıştı. Vücudum direncini kaybetmek üzereydi ama gelmiştim. Kimseye yakalanmadan Varilok'a ulaşmıştım. Şimdi, yapmam gereken tek bir şey vardı.

Krallığı çevreleyen çelikten duvarların arasından devasa kapının önüne geldiğimde, girişi kollayan muhafızlardan biri, "Orada dur!" diye bağırdı. Birden fazla bölgeden üzerime odaklanan büyü gücünü hissettim, en ufak yanlış hareketimde muhafızlar beni büyüleyeceklerdi.

Başımı kaldırdım ve demir parmaklıklara sahip haşmetli kapının arkasından yanıma ilerleyen çelik zırhlı muhafızı gördüm. Ağır adımlar atarken elindeki büyülü mızrağını her an üzerime atabilir gibi tutuyordu. "Geri git! Saray mensubu olmayanların sınıra bu kadar yaklaşması yasaktır!"

"Kralla görüşmem gerekiyor."

"Efendi Kral'ın bize ilettiği bir bilgi yok. Görüşemezsin. Çık geri, çık!"

Gerilemedim. Bilakis, başımı kaldırdım ve muhafıza bakarken, "Kralınızın beni görmek isteyeceğine eminim," dedim. Pelerin suratıma gölge düşürdüğünden henüz yüzümü görebilmiş değildi.

Sol elimi yukarı kaldırıp pelerinimi ağır ağır aşağı indirdim. Kararlı gözlerim muhafızın bakışlarıyla buluştuğunda gözleri irice açılan muhafız, "Sen!" dedi ve ayağını yere vurmasıyla sarayın içinde düşmanın bulunduğunu belirten uyarı çanları çaldı.

Tam elini kaldırıp bana büyü göndereceği sırada ben de elimi kaldırıp onlara karşı bir kalkan oluşturdum ve, "Sakın, yapmayın!" diye bağırdım. "Karnımda Alaz Şahzade'nin çocuğunu taşıyorum!"

Söylediğim yalandı fakat Alaz'dan yani Varilok Krallığı'nın soyundan birinin çocuğunu taşıyorken beni öldüremez, yaralayamazlardı. Beni öldürmemeleri için zaman kazanmak adına söylemiştim bunu. Saraya sağ salim içeri alınabilmemi sağlayabilecek bir yöntemdi.

Hamile olup olmadığım kontrol edilene dek kralla konuşabilmek için zaman kazanabilirdim ve o noktadan sonra hamile olup olmamam zaten önemini yitirirdi.

Muhafızlar bana öfkeli ancak ne yapacağını bilemeyen bakışlar atarken birden arka taraf iyice kalabalıklaştı ve ben Varilok ordusunun karşısında, avcumda yansıttığım kalkanımla bir başıma kaldım.

Arkadan bir muhafız, "Ne yapacağız?" diye sorduğunda girişi kollayan muhafız başını dikleştirdi ve çenesinin ucuyla beni gösterdi.

"Tutuklayın."

Bölüm On Dokuz

Zaferler ve Kaybedişler

Uzun zaman sonra kendimi Varilok zindanlarında bulmak beni kısa bir anlığına geçmişe götürmüştü. Her şeyin aslında yeni başladığı; ne olduğumun, içimde nasıl bir güç taşıdığımın henüz farkına vardığım o günlere... O zaman karanlıktan korkan ve tek istediği ölmek olan nispeten tırsak bir gençken şimdi tek başıma tüm zorluklara göğüs gerebilecek kadar cesurdum.

Zindan karanlıktı ve küçük, rutubetli odayı aydınlatan tek ışık duvardaki sönmeye yüz tutmuş meşaleden yayılıyordu. Oldukça rahatsız demir yatağın üzerinde oturur vaziyette uzanmıştım. Yine de öyle yorgundum ki oturduğum ilk an bu demirden yatak bana evrenin en rahat köşesi gibi gelmişti. Fakat hâlâ Alaz'a ulaşamamış olmak bu rahatlığı gölgeliyor, bastığım her yeri sivri dikenlere sahip zeminlere çeviriyordu.

Koluma, güçlerimi kullanmamı engelleyen büyülü bir kelepçe takılmıştı. Bunun beni engellemeye yeterli olmayacağını ise henüz bilmiyorlardı. İstediğim an gücümü çok da zorlamadan bu kelepçeden kurtulabilirdim. Anlaşılan o ki beni ve güçlerimi hâlâ hafife alıyorlardı. Tabii, bozuntuya verecek değildim.

Kitap tam yanımdaydı ve pelerinim onu gölgeliyordu. Yakalanır yakalanmaz zindana atıldığımdan henüz üzerimde detaylı bir arama yapamamışlardı ancak birazdan içeri gelip hamile olup olmadığımı kontrol ettiklerinde ve foyam ortaya çıktığında üzerimde çeşitli zulüm türleri deneyeceklerine emindim. Elbette buna müsaade etmeden güçlerimi ortaya çıkarırdım lakin zor kullanmak istemiyordum.

Her şeyden önce Bilge Âzin'e ulaşmam gerekiyordu. Eğer o burada olursa bana yapılacaklara izin vermez ve beni dinlemelerini isterdi. Tek başımayken beni lanetli gören bu güruha ne söylesem yalan sayarlardı. Evet, elimde çok güçlü bir delilim olsa dahi.

Koridor tarafından gelen ayak seslerini işittiğimde oturduğum yerde kasıldım, duvar ve benim aramda kalan kitaba elimi uzatarak ufak bir saklama büyüsü yaptım, ilgileri üzerinden kaldırdım. Hamile olup olmadığımı kontrol edecek şifacıların geldiğini düşünüyordum. Tek

kişi olmasını umdum, eğer öyle olursa ufak bir zihin kontrolüyle onu hamile olduğuma ikna edip zaman kazanabilirdim.

Şifacının gölgesi kapıya düştü, zindan muhafızlarının anahtar sesi duyuldu akabinde kapı gıcırdayarak aralandı ve içeriye az da olsa bir ışık huzmesi yansıdı. Gelen zayıf, uzun bir kadın şifacıydı. Kahverengi saçlarının üzerine ince, ipek bir şal atmış, şalının bir kısmıyla yüzünün yarısını kapatmıştı. Benden çekindikleri için suratını koruyor olmalıydı. Yalnız olması beni rahatlatırken bıraktığım zayıf nefes ve düşen omuzlarımla kadını izlemeyi sürdürdüm. İyice yaklaştıktan sonra bakışları gözlerime ilişti. Endişeli bir ifadeyle omzunun üzerinden arkasına baktı ve kapının kapalı olduğuna emin olarak yeniden bana dönüp şalını suratından indirdi. "Efsan!"

Ladin'i görmeyi beklemediğimden oturduğum yerde dikleşerek gözlerimi açtım ve, "Ladin," dedim heyecanla fısıldayarak. Bir anda bedenime rahatlık nüfuz etti.

Yatağın ucuna oturur oturmaz, "Şükürler olsun iyisin," dedi ve hiç beklemeden bana sıkıca sarıldı. Bitap düşmüş kollarımı kaldırdım ve ben de ona sarıldım. Tanıdık ve tarafımızda olan birini görmek iyi gelmişti. Ladin, bana yardımcı olabilirdi.

Geri çekildiğinde ellerimi tuttu. "Buraya geldiğini öğrenir öğrenmez seni görmek için çabaladım. Yanına gelme iznim olmadığından şifacı gibi giyinip kendimi gizledim." Omzunun üzerinden yeniden kapıya baktı ve ufak pencereden muhafızın izleyip izlemediğini kontrol etti ardından tekrar bana döndü. "Gelene kadar yol nasıl uzadı bir bilsen! Ödüm koptu sana bir şey yapacaklar diye..." Tekrar bedenimi inceledi. "İyisin, değil mi?"

Başımla onayladım. "İyiyim, henüz senden başka gelen giden olmadı."

"Nasıl bir prosedür uygulayacaklarını düşünüyor olmalılar. Bebek haberi tüm planlarını sarstı." Bakışları yumuşamıştı.

Neredeyse sadece dudaklarımı oynatarak, "Hamile değilim," dediğimde Ladin'in gözleri kocaman açıldı. "Sadece zaman kazanmak için söyledim. Ladin... Bana yardım etmelisin. Alaz'ın başına gelenlerden haberin var mı?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Herkesin var. Kadmos'ta esir tutuluyor şu an ve... Serbest bırakılması için Varilok'un seni Kadmos'a teslim etmesi şartını sunuyorlar. Hamile olman dengeleri sarstı tabii... Efsan, yalan olduğu öğrenilirse hiç şansın kalmaz! Buraya nasıl gelirsin?"

"Elimde daha büyük bir koz var çünkü. Tam da bu noktada yardımın gerekiyor. Bilge Âzin'e ulaşabilir misin? Burada onu beklediğimi bilmeli."

"Nasıl bir koz?" dedi şüpheli bir tavırla. "Aklından neler geçiyor senin?"

"Bilge Âzin gelmeden konuşamam. Lütfen, bana yardım et." Bedenim hâlâ sızım sızım sızladığından zor konuşuyordum. Boğulmak üzereyken ensemde hissettiğim yanma hâlâ sürüyordu ve kalbimdeki acının oluşturduğu yangın da büyümüştü. "Fazla vaktim yok."

Merakla dolsa da söylemeyeceğimi bildiğinden üstelemeden başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedikten sonra elini pelerininin cebine sokup peçeteye sarılmış çöreği ve ufak cam şişedeki suyu çıkarıp yatağın üstüne bıraktı. Fırından yeni çıktığı etrafa yayılan kokusundan belli olan çörek, bana acıktığımı hatırlattı. Günlerdir ağzıma tek lokma girmemişti. "Aç olduğuna eminim. Sana yiyecek vermeyeceklerini bildiğimden gizlice getirdim bunları, ye lütfen. Yeniden geleceğim yanına, fırsat buldukça."

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım. "Teşekkür ederim, Ladin." Ağlama isteğiyle dolu olsam da bunu bastırdım. Alaz'a ulaşmam gerekiyordu. Onu bulmalı ve kurtarmalıydım, şu an ağlamak gibi bir lüksüm yoktu.

"Ne demek," dedi ve uzanıp kollarını yeniden bana doladı. "Abimi kurtaracağız."

Başımı salladım.

Kurtaracaktık.

Ne pahasına olursa olsun...

☽

Ladin yanımdan gittikten sonra yaptığım ilk şey çöreği yemeyi denemek oldu ama Alaz'ın şu an ne halde olduğunu düşündükçe lokmalar boğazıma mıh gibi oturdu. Dirençli olabilmek için yemem gerekiyordu, kendime durmadan bunu hatırlatıp yemeye çalışmış ancak en fazla iki üç lokma alabilmiştim. Yine de suyumu neredeyse tamamen bitirdim ve içeriye girebilecek herhangi biri görmesin diye çörekle su şişesini yatağın altına sakladım. Uykuyla uyanıklık arasında ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum, bir saniye dahi bana bir ömür gibi geliyordu. Zaman geçtikçe zindanın içi daha da soğudu, ulaşabildiğim kadar büyü gücümle kendimi ısıtmayı denesem de yeterli gelmiyordu.

Beni ayakta tutacak bir iksir lazımdı. Ladin yeniden yanıma gelirse ondan isteyeceğim şey belliydi.

Bunun da bir çeşit işkence yöntemi olduğuna emindim. Hamile olduğumu, karnımda Şahzadelerin soyundan bir bebek olduğunu düşündüklerinden bana zarar veremiyorlardı lakin beni bu halde bekleterek biraz da olsa cezalandırıyorlardı. Oysaki bu yaptıklarının zaman kazanmamı sağladıklarından bihaberdi hepsi.

Koridordan yeniden ayak sesleri geldiğinde uykumdan ve düşüncelerimden arındım. Gelenin Bilge Âzin olmasını diliyordum, kendi hayatım şu noktada önemsizdi ama zaman geçtikçe Alaz'ın Kadmos'ta kaldığı süre uzuyordu.

Gözlerimi aralayıp kapıya baktım. Kapı açılınca içeriye üç kadın şifacı girdi. En öndeyse kraliçe bulunuyordu.

Alaz'ın annesi.

Leyan Şahzade.

Siyah incilerle süslü ipek elbisesi her zamanki gibi çok kaliteli ve şık görünüyordu. Duyduğuma göre Alaz onlara ihanet ettiğinden beri Kraliçe Leyan siyahtan başka renk giyinmemişti. Kızıl kahve saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Dumanlı göz makyajının altından bana bakan yeşil gözleri saf öfke saçıyordu. Ayağındaki topuklularından çıkan tok adım sesleriyle küçük zindanda yanıma ulaşmasına iki üç adımlık mesafe kalıncaya kadar ilerledi. Durduğunda tehlikeli bakışlarla yara ve eziklerle çevrili suratımı, pelerinin sakladığı bedenimi, yine üzerinde çiziklerin ve kurumuş kanların bulunduğu ellerimi inceledi. Bedenimde gördüğü her yara ve bitkin halim hoşuna gitmiş gibi yumuşadı bakışları.

"Bugünün geldiğine inanamıyorum," dedi tok sesiyle. "Oğlumu bize düşman yapan, damadımı öldürerek kızımı mutsuzluğa boğan lanetlinin, kendi elleriyle bize teslim olması... Kaderin cilvesi olsa gerek." Zindana şöyle bir baktı. "Nihayet, gerçekten olman gereken yerdesin."

Benden nefret ettiğini biliyordum ve geçen zaman, yaşanan olaylar bu nefreti körüklemişti. Mirza'nın aslında nasıl bir karakteri olduğunu bilmiyordu, ölümünün kızı için daha iyi olduğunun farkında değildi, uydurma bir kitapta yazan bilgilerle beni lanetli görüyordu. Ve eğer bu katı duruşunun ardında gerçekten bir kalbi varsa doğrular ortaya çıktığında bu söylediklerine çok pişman olacaktı.

"Hakkımda çok yanlış düşünüyorsunuz," dedim dik duruşumdan ödün vermeden. "Lütfen, sonrasında pişman olacağınız kelimeleri sarf etmeyin. Alaz... Size düşman değil. Hiç olmadı."

"Değil mi?" derken buz gibi bir gülümseme sundu kraliçe. "O yüzden mi seni kurtarmak pahasına sarayımızı, itibarımızı yerle bir edip sayısız muhafızımızı öldürdü!"

"Sadece zaman kazanmaya çalışıyordu. Eğer tarafımızda olsaydınız bunların hiçbiri..."

"Taraf?" dedi tiksinir gibi. "O lanetli adamın soyundan gelen bir ucubenin tarafında olmak mı? Bunu ne krallığımıza ne de kişiliğimize yakıştırabilirdik. Oğlum da yapamazdı, ta ki senin tarafından büyülenene dek!"

Hâlâ onu büyülediğime inanıyorlardı. Aşkımızı, dillerden dillere dolaşan mücadelemizi gözleri görmüyordu. Tek bildikleri benim lanetli oluşumdu, onlara göre fazladan aldığım her nefes yasaktı, fuzuliydi, israftı.

"Oğlunuzu büyülemedim," dedim sessizce. "Eğer bahsettiğiniz aşksa tüm büyülerden tesirli olduğuna eminim ama onu büyülemedim. Ben... Büyü gücümü yönetmeyi bile onun sayesinde öğrendim. O... Benim eşim. Doğduğumdan beri öyle. Biz, birbirimize aitiz ve inanın..."

"Bu eşliğin tek sebebi, oğlumun seni öldürecek kişi olarak seçilmiş oluşu, sakın romantize etmeye kalkışma," diye böldü sözlerimi. Kaşları çatılmış ve iki kaşının ortasındaki kırışıklık daha da belirginleşmişti. "Senin celladın olacakken sana âşık olması akıl kârı değil! Zaten ölüp gittiğinde sana duyduğu lanetli aşk da nihayetinde son bulacak ve eski karakterine dönecek."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedim. Açıp kitabı göstermek, ona gerçekleri haykırmak istiyordum ancak Bilge Âzin gelmeden bunu yaparsam bana inanmazlardı. Bana bu kadar nefretle doluyken kitabı benim oluşturduğumu bile düşünebilirlerdi. Riske atamazdım. "Tüm bu söylediklerinize pişman olacaksınız."

"Sana dair pişman olduğum çok şey var," dedi hemen. "Mesela oğlumun seni tutup da *sevgilim* diye sarayımıza getirdiği gün canını aldırtmadığım için çok pişmanım." İç çekerek başını salladı. "Gerçi ne demişler, geç olsun güç olmasın. Şimdi buradasın ve inan bana, karnında taşıdığın canavar, sana fazladan bir nefes dahi aldırmayacak. Tabii, gerçekten varsa..."

Vereceğim her bir yanıtın, kraliçenin bana yıllardır beslediği nefreti körüklemekten başka işe yaramayacağını anlayarak sessiz kaldım. Yalanım ortaya çıkmadan evvel onu iyice köpürtmek istemezdim.

Kafasını hafifçe arkasında çıt çıkarmadan bekleyen şifacıya çevirdi ve başıyla beni işaret ederek kontrol etmelerini emretti. Daha yaşlı olanı

bir adım öne çıktı, kraliçenin yanından geçip demir yatağa ulaştı. Yatağın boş tarafına küçük, şeffaf bir kap bıraktı. Elini uzattı ve arkasındaki şifacı öne çıkıp avcuna ince bir usturayla iksir şişesi koydu, ardından şeffaf kutunun içini suyla doldurdu. Küçük, mor renkli iksir şişesinin tıpasını açtı ve iksiri suyun içine döküp ince bir tahta çubukla karıştırdı. Kalbim ağzımda atıyordu çünkü Bilge Âzin hâlâ gelmemişti. Şakaklarım zonkluyordu, elimi kaldırıp alnımı ovuşturmamak için kendimi zor tutuyordum. Çaresiz kalırsam güçlerime başvuracaktım, kendimi buradan kurtarmak benim için problem değildi ama böyle olmamalıydı.

"Elini uzat," dedi şifacı, saygıdan yoksun bir tonlamayla.

Söylediğini yaptım. Kesiklerle dolu elimi, canımı acıtmak istercesine tuttu, tırnaklarıyla sıkıp ters çevirdi. Kan ve çamurla kirlenmiş elimi önce nemli bir bezle arındırdı. Sonra usturayı aldı ve işaretparmağımda ufak bir kesik açtı. Tuttuğu elimi karışımın bulunduğu kabın üzerine götürdü, başparmağıyla işaretparmağımı sıkarak çıkan kanımın karışıma damlamasını sağladı ardından elimi bırakıp karışıma damlayan kanımı ahşap çubukla karıştırdı, kırmızı ve mor renkler birbirine karıştı.

Zaman benim için ağır çekime girdi, kalbim endişeyle atmaya başladı çünkü Bilge Âzin hâlâ ortalıkta yoktu, hamile olmadığımı öğreneceklerdi ve bana olan güvenleri bir kez daha sarsılacağı için tüm planım çöp olacaktı. Kitabı göstersem de inanmayacaklarına daha da emindim artık. Karşımdaki şifacıya çaktırmadan her ihtimale karşı kelepçenin engellemeye çalıştığı güçlerimi avcumda toplamayı denedim. Şifacı karıştırmayı bıraktı, çubuğu çıkardı ve arkasındaki yardımcısının tuttuğu bezin üzerine koydu ardından sonuç için beklemeye başladı.

Yüreğim, ağzımdan fırlayacaktı sanki. Ellerim titriyor ve aklımdan kendimi savunacak onlarca söz geçiyordu. Bilge Âzin'in gelmesini dileyen yakarışlarla yüklü bakışlarım iki üç saniyede bir kapıya ilişiyordu. Tek başımaydım. Etrafımda bana inanan, sözlerimi ve söyleyeceklerimi değerli gören kimse yoktu. Kitabı bulmamı bir hiç olarak görecek, içinde yazanları okuma zahmetine girmeden yakıp yok ederlerdi.

Gergindim.

Morla kırmızının iç içe geçtiği karışıma baktım. Artık renkler birbirinden ayrılıyor ve kanım, yükselme gücünü kaybederek kabın zeminine düşüyordu. Kanım, saniyeler içinde mor renkten sıyrılarak kabın zemininde bir tortu oluşturduğunda şifacı kaşlarını kaldırdı, bense neredeyse gözlerimi sıkacaktım. Güçlerime ulaşmıştım, söyleyeceği şeyi bekliyordum kullanmak için. En azından gözlerini korkutabilirdim.

Şifacı, başını çevirip kraliçeye baktı ve, "Efendim..." dedi sessizce. Kraliçe dinlediğini belli ederek başını eğdi. "O gerçekten... Hamile."

İşittiğimle birlikte gözlerimi irice açtım. Ellerimde biriktirdiğim güç, afalladığımdan yok oldu. Kaşlarım çatıldı, dudaklarım aralandı ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Doğru duyup duymadığımdan bile emin değildim.

"Emin misin?" Kraliçenin sorusuyla birlikte dikkatim dağıldı, aynı soruyu ben de zihnimden sorduğumdan dikkatimi tekrar sonucu kontrol eden kadına verdim.

Şifacı, kraliçeyi başıyla onayladı. "Kesinlikle, efendim," dedi.

Cevap, zihnimde birkaç kez yankılandı. Kalbimde bir şeylerin kanat seslerini duyarken burnumda inceden bir sızı hissettim, gözlerim yandı, aralanan dudaklarım seğirdi, tüylerim diken diken oldu. Sağ elim refleks olarak karnımın üzerine kapandı. Suyun altında gördüğüm o rüya, Alaz ve kızımla birlikte geçirdiğimiz güzel vakitler yeniden gözlerimin perde arkasında oynadı ve ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerimden iki damla yaş süzüldü.

Hamileydim.

Hamileydim.

Şifacının "Şimdi ne yapacağız?" sorusuyla olduğum ana döndüm.

Kraliçenin yüz ifadesi iyiden iyiye bozuldu. Yüzünde ufaktan bir mutluluk ibaresi bekledim ama yoktu, gözlerinden daha dehşetli bir ateş yayılıyordu artık. Çenesini yukarı kaldırdı, başını dikleştirdi. Dümdüz bir ifadeyle beni izledikten sonra, "Burada olan, burada kalacak," diye bilgilendirdi. "Söylediğim gibi... Bebeği öldürün. Ondan doğacak bebekten hayır gelmez." Sözleri biter bitmez arkasını döndü.

Anın şaşkınlığıyla kaşlarımı çatarak, "Ne?" diye bağırdım. Aldığım haberle sönen güçlerimi yeniden avuçlarımda toplamak için çabalarken, "Sakın. Sakın öyle bir şey yapmayı denemeyin!" diye bağırdım. Doğruldum ve ayağa kalkmayı denedim ama şifacılar omuzlarımdan tutarak bana engel oluyorlardı. Üstelik bileğimdeki zincirle duvara bağlıydım. "Onu öldürmenize izin vermem!" Yerimde kıvranarak şifacılardan birine sert bir tekme savurup karnını tutarak gerilemesini sağladım.

"Efendim, ona engel olmak güç!"

"Muhafızlar!" diye bağırdı kraliçe. "Buraya gelin ve lanetliyi zapt edin!"

Bu emriyle birlikte odaya iri yarı üç muhafız geldi. Güçlerimi tekrar toplamayı denerken, "Kraliçe!" diye bağırdım. "Karnımda taşıdığım,

senin oğlunun çocuğu! Pişman olacaksın! Buraya gelişimin bir sebebi var! Kralla görüşmeme izin ver!" Muhafızlardan biri kolumdan sertçe tuttuğunda hâlâ kapıdan çıkmakta olan kraliçeyi izliyordum. "Kralla görüşmeme izin ver! Size tüm gerçekleri anlatacağım! Ben, kitabı..."

Söylediklerimi tamamlayamadan koridordan yayılan sert asa sesi kelimelerimi böldü. Kapıdan çıkmak üzere olan kraliçenin, "Bilge Âzin," dediğini duydum. Bilge Âzin'in ayak sesleri iyice yaklaştı ve nihayetinde gür sesiyle, "Burada neler oluyor!" diye bağırdı. Onun bağırışıyla birlikte odaya güçlü bir büyü dalgası hâkim oldu ve beni tutmaya çalışan muhafızlar, şifacılar inleyerek geri çekildiler. Elleri havada asılı kaldı.

Benimse gözlerimden yaşlar boşalmaya devam ediyordu.

Bilge Âzin'in bedeni kapıdan çıkmak üzere olan kraliçenin tam karşısında durduğunda güvenle sarmalandığımı hissettim. Avuçlarım karnımı kavrarken iç çekmeye devam ediyordum. "Burada, neler oluyor, Kraliçe Leyan!" dedi Bilge Âzin. Her ne kadar rütbe olarak kraliçe üstün gibi görünse de Bilge Âzin yaşanmışlık ve bilgi olarak hepsinden üstündü ve sözünün üstüne kimse söz söyleyemezdi.

Kraliçe, "Evreni, lanetten kurtarmaya çalışıyorum," dedi ondan aşağı kalmayan bir ses tonuyla.

"Karnında oğlunun çocuğunu taşıdığı halde mi!" diye bağırdı Bilge Âzin. "Leyan... Eğer bu yaptığın açığa çıkarsa ne olur bilmiyor musun? Tüm kitaplara göre, infazın gerekir! Varilok'ta Şahzadeler namına hiçbir şey kalmaz! Ne kraliçeliğin kalır ne kraliyet üyesi bir ailen! Sana kuralları en başından mı hatırlatayım!"

"Sence bu normal bir durum mu?" dedi Leyan sertçe. Ardından bana dönmeden işaretparmağıyla beni gösterdi. "Karnında oğlunun çocuğunu taşıyor, dediğin o kız, Lukifer'in vârisi! Onun soyundan gelen! Karnındaki bir bebek değil, canavardır ancak! Evreni yeni bir lanete boğacak!"

"Kes sesini!" dedi Bilge Âzin. "Sen ne biliyorsun da kendi başına kararlar almaya çalışıyorsun! Kraliyet koltuğunda gözü olan sayısız aile var ve bu bilgiyi sana karşı kullanmaktan asla kaçınmayacaklardır! Eğer bu yapmaya kalkıştığını tüm halkının hatta tüm evrenin bilmesini istemiyorsan hemen çık dışarı!"

Kraliçe, bunun üzerine bir şey söyleyemedi. Onun yerine sitemini belli edercesine yüksek sesle soludu, çenesini sıkıp yutkundu. Bilge Âzin kenara geçtiğinde kraliçe açtığı boşluktan çıktı ve hızlı adımlarla

zindandan uzaklaştı. Yaşlı bilge, içerideki şifacılara ve muhafızlara da eliyle dışarıyı gösterip, "Siz de derhal çıkın!" diye bağırdı.

Etraftaki büyü kokusu yok olduğunda ayak ve el hareketlerine yeniden kavuşan muhafız ve şifacılar, hızla toparlanarak söyleneni ikiletmeden bizi yalnız bırakmak üzere çıktılar. Bilge Âzin içeri girer girmez kapı kapandı. Kalbim hâlâ ağzımda atsa da omuzlarımdaki o yük kalkmıştı. Tek elim, öğrendiğim andan beri bir koruma içgüdüsüyle dolduğum karnımın üzerindeydi ve henüz aldığım haberin şokunu atlatabilmiş değildim. Hamile olduğumu öğrenmiştim, karnımda Alaz'a ait bir parça taşıyordum ve bebeğimi daha öğrenir öğrenmez onun ölüm riskiyle karşı karşıya kalmıştım. Titriyordum; düşüncelerim, dengem altüst olmuştu. Her şey çok hızlı ancak bir o kadar da yavaş gerçekleşiyordu.

"İyi misin?"

Bilge Âzin'in tok sesini duyduğumda biraz olsun olduğum ana dönebildim. Elimi karnımdan çekmeden –*sanki çeksem ona zarar gelecek*– yaşlı kadına baktım ve yatağımın kenarına oturduğunu gördüm. Onu ilk kez yüzündeki her bir derin yaşanmışlık çizgisini seçebilecek kadar yakından görüyordum. Âmâ olsa da beni gördüğünü hissedebiliyordum. Kendi kendime başımı salladım hafifçe. Tir tir titriyordum.

Bilge Âzin'in demirden yatağın üzerinde duran elimi tutmasıyla irkilip elime baktım. Sonra tekrar kaldırdım başımı ve kuruyan dudaklarımı kapatarak yeniden kafamı salladım. "İyiyim," dedim, bedenim kadar titreyen sesimle. Sağ gözümden bir damla daha aktı. *Hamileydim* ve bunu hiç düşünmediğim bir şekilde öğrenmiştim. *Hamileydim* ve eşim düşman krallıkların birinde, zindanda işkence çekiyordu. *Hamileydim* ve Alaz'ın bundan haberi yoktu.

Kendime gelmeliydim. Anın şokundan sıyrılmalı, yoluma kaldığım yerden devam etmeliydim. Bu haberi Alaz'a kendim vermek için mücadelemi sürdürmeliydim. Eskisinden daha da güçlü bir şekilde...

Tekrar Bilge Âzin'e baktım. Az önce öğrendiğim haberi aklımın bir kenarına hapsederek sakladığım kitabı avcumdan yansıyan güçle ortaya çıkardım. "Bilge Âzin," dedim sessizce. "Kitabın aslına ulaştım. Kralla görüşmem gerekiyor. Eğer Varilok tarafımızda olursa evrendeki tüm dengeler altüst olacak."

Bilge, eliyle koymuş gibi uzanıp tuttu kitabı. Önce sağ elinin dışıyla kalın cildini yokladı; beyaz, dağınık kaşları hafiften gözlerinin üzerine indi. "Sonunda gerçekler açığa çıkacak," dediğinde sesindeki rahatlamayı seçebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp açtım. "Kralla konuşmam gerekiyor ama bunu sensiz yapamazdım." Burnumu çektim, sağ elimi kaldırıp yaşlı göz altlarımı sildim. "Bize yardım et. Lütfen. Fazla vaktim yok, eğer buraya geldiğim öğrenilirse Alaz'ın serbest bırakılma ihtimali azalır. Ona zarar vermelerinden korkuyorum. Kralı ikna etmek için çok vaktimiz yok."

Yaşlı kadın elini kaldırıp avcunu yanağıma bastırdı ve uzun zamandır mahrum kaldığım anne şefkatiyle okşadı. "Sakin ol evladım," dedi. "Kralı ikna edeceğime şüphen olmasın. Ama ondan öncesinde Şifacı Agnes'in buraya gelmesini beklesek iyi olur. Çok bitkinsin ve dayanma gücünün sınırındasın."

Uzun zaman sonra Agnes'in adını duymak beni birkaç saniyeliğine de olsa eskiye götürmüştü. Yaşadığını bilmek bir nebze olsun sevindirmişti beni. Dayanabileceğimi, gerek olmadığını söyleyemedim çünkü dayanamazdım. Üstelik karnımda şimdi canımdan bir parça varken artık sadece kendimi düşünerek hareket edemezdim.

Şifacı Agnes, zaten kendisine haber verildiğinden çok geçmeden bulunduğum hücreye geldi. Geçen seneler boyunca neredeyse hiç değişmemişti. Aynı içtenlikle ilgilendi benimle; ihtiyacım olan her şeye yarayan iksirleri sayesinde kaybettiğim enerjiye kavuşmuş, açlık hissiyatını sıfıra indirmiştim.

Bilge Âzîn, incelenmesi için kitabı benden alıp kralla görüşmeye gittiğinde zindanda yeniden yalnız kaldım. Saniyeler uzadı, dakikalar yıllara evrildi sanki, saatler geçmek bilmedi; zaman geçtikçe daha kötü düşünceler beynimde cirit attı.

Gözüme uyku girmeyen saatlerin ardından yeni bir gün doğmak üzereyken Bilge Âzîn'in öncülüğünde kral, görüşme talebimi kabul etti.

Toparlanıp kendime geldiğimde duvara bağlandığım kelepçe, beni krala götürecek muhafızlar tarafından çözüldü ve bileklerim diğer kelepçeyle birbirine bağlandı. Ayağa kalktığımda iki muhafız koluma girdi; kirli kıyafetlerim, birbirine karışmış saçlarım, yara bere içindeki suratımla bir zamanlar çok kez Alaz'la gezdiğim koridorlarda yürürken yanından geçtiğim herkes beni en azılı düşmanına bakıyor gibi seyrediyordu. Ne omuzlarımı düşürdüm ne de başımı önüme eğdim.

Kralın odasına ulaştığımızda devasa kapının önündeki iki muhafız çapraz şekilde tuttukları mızraklarını kendilerine çektiler. Kapı iki yana açıldı, kralın altın yaldızlarla süslü odası görüş alanıma girdi. Muhafızların kollarımı çekiştirmeleriyle hareket ettim ve onlarla eşzamanlı yürüdüm.

Tahtı andıran büyük sandalyesinde oturan kral, sıkı bir yumruk yaptığı sağ elini masanın üzerine koymuştu. Kaşlarını çatmıştı, Alaz'ınkileri andıran koyu kararlı bakışlarında heybetli, ürkütücü bir ifade vardı. Çenesini sıkmıştı ve emindim ki beni gördüğüne çok da sevinmemişti.

Odanın ortasına kadar ilerledik. Muhafızlar durunca ben de durmak zorunda kaldım. Önce hafifçe eğilerek reverans yaptılar. Ardından sol taraftaki muhafız, "İsteğiniz üzerine lanetliyi getirdik, efendim," dedi.

Kral, başını eğerek onayladı emrindeki askerlerini.

"Çıkabilirsiniz," dediğinde muhafızlar tekrar reverans yaptılar ve kollarını serbest bırakıp odadan çıktılar. Kapı sessizce kapandı, odada yalnızca Bilge Âzin, kral ve ben kaldık. Kitap masanın üstünde, ikisinin tam ortasında, kapalı bir şekilde duruyordu.

Sözü devralan ilk kişi olmamın daha iyi olabileceğini düşünerek, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Eğer arada Bilge Âzin olmasa seni huzuruma kabul etmezdim." Göz ucuyla Varilok'un bilgesine baktı. "Ancak söyledikleri göz ardı edilecek türden değildi." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yüzyıllar boyunca içinde yazan bilgilerle hareket ettiğimiz Sırlar Kitabı'nın aslında sahte olduğunu söylüyor. Öyle mi?"

Kafamı *evet,* dercesine salladım. "Kitabın aslı saklanmış ve sahte bilgilerle dolu olanı gerçek kabul ettirilip yüzyıllar boyu tüm evren buna inandırılmış. Kitabın içinde yazan tüm bilgiler, aslında Lukifer'in işine yarayacak şekilde düzenlenmiş."

Çenesini sıvazladı. "Ve sen tek başına bu kitabı buldun. Kulağa çok kolay bir iş gibi geliyor ama sence de o kısım biraz... Saçma değil mi?"

"Bir günde olan bir iş değil bu. Uzun süredir bu kitabın peşindeydik, kimseye savaş açmadan gizlice ilerlememizin sebebi de buydu. Ben sadece son parçaya ulaşarak kitabı tek başıma çıkardım."

Kaşlarını çattı. "Varilok'a girip yangın çıkararak Jandar'ın ölümüne sebep olan da sizdiniz, değil mi? Oğlum ve sen..."

Bakışlarımı kaçırmamak için mücadele ettim. Jandar'ın ölümü beni de etkilemişti ama başka çaremiz yoktu. "Kitabın bulunmasını sağlayacak parçalardan biri Jandar'ın kalbinde saklıydı."

"Diğerleri neredeydi?"

"İlki Silva Ormanı'nda, zihin yoran kale mağarasının içindeydi. Bu bilgiyi Yersel Karlık isimli köklü bir Caris'ten aldık. Karısı Sayina'yı yaşatmak uğruna paylaştı bilgileri. Bize bilgiyi verdikten hemen sonra,

sözüne ihanet ettiği için öldü. Bu belki söylediklerimin sahiciliğini anlamanızı sağlar..."

"Diğer parçalara nasıl ulaştınız?"

"Her bir kâğıdın üzerinde, diğerinin nerede olduğuna dair ipuçları belirtilen bilmeceler yazıyordu."

Krala sırasıyla bilmeceleri söyledim, neleri işaret ettiğinden bahsettim, beni ilgiyle dinledi.

Söyleyeceklerim bittiğinde gözlerini kıstı. "Peki bunun da sizin tarafınızdan değiştirilmediğini nereden bileceğiz? Sonuçta tüm evreni ilgilendiren önemli bir durum bu."

"Bana istediğiniz zihin kontrolünü yapabilirsiniz. Söylediklerimden biri bile yalan değil. Lütfen, kitabı açın ve okuyun. Tüm sayfalarda esas mührün bulunduğunu göreceksiniz. Kayıp olan sayfa da içinde. Kaybedecek zamanımız yok: Alaz'ı, oğlunuzu kurtarmalıyız. Burada olduğum, kitabı bulduğum kulaklarına giderse..." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Alaz'ın can güvenliği tehlikeye girecek. Kaybettiğimiz her bir dakika zararımıza. Evreni de Alaz'ı da kurtarmak için... Hem zaten, bana inanmasanız bile beni tekrar tutuklayamazsınız... Bileklerime taktığınız bu kelepçe benim için bir hiç."

Söylediğimin doğruluğunu kanıtlamak adına içimden gelen gücü dışarı çıkardım ve demir kelepçenin erimesini sağladım. Kalan metal parçaları ayağımın ucuna düştü. "İçimde taşıdığım güç tahmin ettiğinizden daha fazla. Bu saraydan kurtulmak benim için zor bir iş değil ama..." Yutkundum. "Tek başıma mücadele etmek zorunda bırakmayın beni. Artık tüm doğruları biliyorsunuz, oğlunuzun yanında savaşmak da karşı çıkıp ona düşman olarak hayatınızı sürdürmek de sizin elinizde. Fakat gün sonunda, öğrendiğiniz tüm bu gerçeklere sırt çevirirseniz altına girdiğiniz vicdani yükten kurtulabilecek misiniz? Tarafınızı seçmek için dakikalarınız var. Beni size, sizi oğlunuza düşman olarak buradan ayrılmak zorunda bırakmayın, lütfen. Artık değil."

Kral gözlerimin içine daha derinden baktı. Vereceği yanıtı beklerken geçen saniyeler zulümdü bana. Tam ağzını açıp konuşacaktı ki odasının kapısı gürültüyle açıldı ve bir kadın, "Onun burada ne işi var!" diye bağırdı.

Arkamı dönüp baktığımda gelenin, Alaz'ın ablası Lidya olduğunu gördüm. Beyazı kızaran yeşil gözlerinden akan yaşlar yanaklarında iz bırakmıştı, dudakları seğiriyordu. İşaretparmağıyla beni gösterse de bakışları kraldaydı. "Baba!" dedi krala bakarak. "Onun; damadının, torunun babasının, kızının eşinin katilinin burada, odanda ne işi var!"

Ürperdim.

Kocasının katili olduğum doğruydu ama Mirza hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kocasını masum sanıyordu, tek amacının kraliyet koltuğunu ele geçirmek olduğunu bilse ne yapardı? Ailesine içten içe düşman olduğunu, kendisine karşı en ufak sevgi beslemediğini, Lukifer'in tarafında olduğunu öğrense yine de onu öldürdüğüm için bana kin tutar mıydı?

Muhafızlar kollarından tutacakken debelenerek engel oldu. "Bize tüm bu yaşattıklarının bedelini, o lanetliyi odanda ağırlayıp ödüllendirerek mi ödüyorsun! Senin oğlunu büyüledi o! Kardeşimizi elimizden aldı! Buraya geldiği ilk an öldürmeliydin!"

Kral istifini bozmadan muhafızlarına baktı. "Odadan çıkarın."

Muhafızlar aldıkları emirle bu defa çekinmeden Lidya'yı kollarından tuttular ve geriye sürüklemeye başladılar. Lidya ayaklarını yere sürterken başını çevirip gözyaşları arasında hayal kırıklığıyla babasına bakarak konuşmaya devam etti. "Bana biraz olsun saygın varsa baba! O kızı yaşatma! Meydanda, herkesin önünde öldürülmesini iste! Tıpkı Mirza gibi! Boynundan kesilerek!"

Muhafızlar odadan çıkıp kapıyı kapatsalar da Lidya'nın sesi hâlâ duyuluyordu. "Onu yaşatma!"

Kral, bir süre kapıyı izledi. Lidya'nın sesi uzaklaştı ardından hiç duyulmadı. Bakışları tekrar beni bulduğunda, "Peki ya Mirza'yı öldürmen?" diye sordu. "Buna nasıl bir gerekçe sunacaksın?"

Yutkunsam da boğazımdaki yumru geçmedi. Sağ omzumu kaldırıp indirdim. "Bunu yapan kişi olmak istemezdim," dedim dürüstçe. Lidya'nın derbeder hali beni sarsmıştı, burnumu çektim. "Mirza, Lukifer'in tarafındaydı. Lukifer'le anlaşma sağlamıştı, birlikte beni oyuna getirdiler. İstediği tek şey, kraliyet koltuğuydu. Size duyduğu saygı da Lidya'ya duyduğu sevgi de sahteydi. Öte yandan... İlk kanı o akıttı. En yakın arkadaşım, kardeşim bildiğim Barın'ı öldürdü. Sırf, beni yanına getirebilmek için."

Kral, Bilge Âzin'e baktığında Bilge Âzin kafasını aşağıya ve yukarıya oynattı. "Söyledikleri doğru, ki olmasaydı bile... Onu öldüremezsin, biliyorsun. O, Civan'ın vârisi. Eğer Civan'ın bir çocuğu olduğu bilinseydi tahtta kalması gereken kişi Efsan olacaktı." Acıyla gülümser gibi oldu. "Ne gariptir ki kader onu yeniden bu saraya getirdi. Üstelik, Veliaht Prens'in eşi olarak. Bazen ne kadar mücadele edersen et, yazgının önüne geçemezsin."

Kral, sessizce onayladı. Elini uzattı, kitabın pürüzlü yüzeyine kapattı avcunu. "Bilge Âzin, kitabı getirdiğinde başta gözlerime inanamadım," dedi tok sesiyle. "Doğrusunu istersen saatlerdir kitabı incelemekle uğraşıyorduk. Seni zindanda bekletmemizin sebebi de buydu. Sonuçta, herhangi bir kitaba sizin istediğiniz bilgiler yazılıp gerçekler bu diye gösterilebilir, öyle değil mi?"

Sessiz kaldım. Şüpheleri konusunda haklıydı ancak saatlerdir kitabı incelediklerine göre söylediklerimin yalan olmadığını bilmeliydi. İçimi bir kuşku sisi daha sardı. Derinden gelen bir ses bana, *"Ya kitabın değiştirildiği de sizi oyuna getirmek için ortaya atılan bir yalansa?"* diye sordu. Bu ihtimal karşısında buz kestim. Olabilirdi çünkü kral bana hiç de ikna olmuş gibi bakmıyordu. Öyleyse... Tüm umutlar tükenir ve büyük bir savaş çıkarmaktan başka şansım kalmazdı. Yanacağımı bilsem de yakardım.

Kral, sessizce ayağa kalktığında yanıma geleceğini düşünerek kasıldım. Fakat o bana arkasını döndü ve kendinden emin adımları odasındaki siyah vitraylı gotik pencereye ilerledi. Ellerini belinde birleştirdi, pencerenin ardından silik bir görünüm alan, günün henüz doğmak üzere olduğu topraklarını izledi bir süre. Bense kulaklarımda atan nabzımla onu seyrettim, ağzından dökülecek tek kelimeyi bekliyordum ve zaman acımasızca ilerlemeyi sürdürüyordu.

Pencereden dışarıyı izlemeye devam ederken, "Civan, sevdiğim bir arkadaşımdı. Can dostumdu," diye başladı sözlerine. "Onun sağ koluydum ve... Birbirimizden ayrı hiçbir şey yapmazdık." Nefesini sesli bir şekilde alıp verdi. "Son zamanlarında aklı bir karış havadaydı, dalgındı. Söyleyeceği bir şeyler olduğunu düşünüyordum ancak onu konuşturmayı bir türlü başaramamıştım. Varilok için her şeyi yapan adam, gün geldi sarayla dahi ilgilenememeye başladı. Ortalıkta pek görünmüyordu ve ben açığını kapatmak, işlerle ilgilenmediğini gizlemek için onun arkasından sanki o yapmış gibi hallediyordum hepsini. Bir magloya âşık olduğunu bilmiyorduk. Maglo bir kadınla aşk yaşadığı öğrenilse kadının onu büyülediği düşünülecek ve kadın çeşitli işkencelere maruz kalıp sürgün edilecekti, kimseye bahsetmeden ortalıktan kaybolmasının sebebi buydu demek. Sevdiği kadını korumuş ama Lukifer'in lanetinden korunamamıştı.

Ölüm haberi gelip cansız bedeni bulunduğunda herkes bir suikasta kurban gittiğini düşündü. Ondan sonra tahta geçecek kişi ben olduğumdan beni suçlayanlar bile oldu, hatta bir soruşturma dahi başlatıldı

ama Civan'ın canına kasteden kişi olduğuma dair tek kanıta rastlanmadı. Dolayısıyla, ölümünden aylar sonra boş kalan tahta ben geçirildim. Ancak o günden beri yapmak için yemin ettiğim bir şey vardı, Civan'ın failini bulmak ve gerek o an gerekse bu konuda hâlâ beni suçlayanlara gerçekleri tüm çıplaklığıyla ispat etmek."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Bazen her şeyi bildiğimizi sanırken aslında hiçbir şeyi bilmediğimizle yüzleşiyoruz, kaç yaşına gelirsek gelelim bu durum yüzümüze tokat gibi çarpıp bizi sarsıyor." İç çekti, kafasını sağına çevirip yüzünün sağ tarafını görmemizi sağladı. "Mirza'nın bize ihanet etmek üzere olduğunun farkındaydım, sadece bunu nasıl yapacağını merak ediyordum. Doğrusu, peşine adam bile takmıştım fakat elle tutulur bir şeye ulaşamamıştım. Çok geçmeden öldürüldüğünü öğrendim." Kaşlarını kaldırdı. "Bundandır ki şimdi senden duyduğum hiçbir şey, beni şaşırtmıyor." Bana inandığını belli eden sözleri az da olsa gevşememi sağladı.

"Yüzyıllarca laneti sonlandıracak olan şeyin, lanetlinin öldürülmesi olduğuna inandık. Her yerde seni aradık, evrene gelen tüm insanları, seni bulmak adına öldürdük. Lukifer, farkında olmadan hepimizi kendi lanetine bulaştırdı, ellerimizi kanla boyadı, çok fazla can aldı, aldırdı."

İki yanında yumruk yaptığı ellerinin boğumları beyazlamıştı. "Belki kötü bir yönetici olabilirim ama kötü bir adam değilim," dedi. "Bunca zaman senin ve magloların öldürülmesini istememin tek sebebi, hepinizi lanetli gördüğüm ve Lukifer'in evrene egemen olmasını engellemek isteğimdi. Ancak şimdi görüyorum ki senin ölümün Lukifer'i evrene tek hükümdar yapacak, büyücü ırkını zayıflatıp kendilerine hizmetkâr edecek. Evreni, lanetine boğacak." Başını eğdi. "Dolayısıyla artık kartlar değişti."

Ellerim, varlığını bildiğim andan itibaren bana güç verdiğine emin olduğum karnımın üzerinde birleşti.

"Hayatım boyunca Lukifer'i ve lanetini sonsuzluğa gömmek için savaştım. Bundan sonrasında da aynı emel uğruna savaşacağım."

Dudaklarım seğirirken yutkundum. "Yani..." dedim duyduklarıma inanamaz gibi. "Yanımda mısınız?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Ben ve tüm Varilok. Şu andan itibaren, yanındayız."

☽

O dakikadan sonrası benim için kolay sayılmazdı.

Kralla konuştuktan sonra yeniden zindana atıldım. Kadmos Cadı ve Caris Krallığı'na, yakalandığıma ve öldürülmek üzere yanlarına götürüleceğime dair bir ferman gönderildi. Alaz'ın hiçbir şeyden haberi yoktu, yakalandığımı öğrenince kendine bir şey yapmasından korkuyordum ve bu, mideme krampların girmesine sebep oluyordu. Kuray ve Liva'nın akıbetinin de ne olduğunu bilmiyordum. Yaşıyor oldukları umuduyla ayakta kalıyordum sadece. Gün doğmak, gözüme uyku girmek bilmedi. Gece boyunca iki elim de karnımın üzerinden ayrılmadı. Alaz'ın hissetmesini istiyordum; bebeğimizi, beni... İyi olduğumuzu...

Sağanak yağmur, sarayın zindanının küçük pencerelerini dövüyor, fırtınanın tiz çığlıkları kulakları dolduruyordu. Koridorda dizili meşalelerden yansıyan titrek ışık huzmesi bulunduğum hücrenin içini az da olsa aydınlatıyordu. Rutubetli, küflenmiş tavandan sızıntı şeklinde akan yağmur damlaları ayak uçlarıma ve bazen suratıma damlayıveriyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kaldığım çelik kapının gıcırdayarak açılmasıyla boş bakışlarla izlediğim ellerimden ayırdım gözlerimi ve gelene baktım. Simsiyah saçlarını tepeden bağlayıp sıkıca ören kadın muhafızlardan biriydi. Kapıyı ağır ağır kapattı, bana yaklaşmadan evvel başıyla selam verip, "Günaydın efendim," dedi. Demek, sabah olmuştu.

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. İçimde bir heyecan baş gösterdi, Alaz'a ulaşacaktım. Günler sonra... Yolun sonuna geliyorduk. Bu sefer sahiden.

Muhafız yanıma yaklaştı, demirden yatağın kenarına ulaştı ve zırhını açıp içindeki mühimmatları çıkardı. Bunlar, altın kabzası olan ve üzerinde Varilok mührü bulunan dört ayrı hançerdi. "Belinize ve dizlerinize saklamanız için kral tarafından gönderilen hançerler," diye bilgilendirdi beni. "İhtiyacınız olacak."

Sağ elimi karnımdan ayırıp hançerlerin dış yüzeyinde gezdirirken, "Ne zaman çıkacağız?" diye sordum. Bir an evvel gitmek ve asıl mücadelemi vermek istiyordum.

"Siz hazır olduktan hemen sonra" karşılığını verdi. "Her şey hazır, bekleniyorsunuz."

Başımla onayladım. Ayağa kalkıp getirdiği hançerleri söylediği gibi belimdeki ve dizlerimdeki kabzalara yerleştirdim, pelerinimi başımdan geçirdim. Kapüşonumu kafama örtecekken muhafızın uzattığı demirden kelepçeyle kaşlarımı çattım.

"Formalite icabı," diye açıkladı. "Güç engelleyici özelliği yok."

Esir olarak götürülüyordum, elbette bileklerime kelepçe takılmalıydı. Kollarımı uzattım ve muhafızın kelepçeyi bileklerime geçirmesine izin verdim. Klipsini geçirip kilitledikten sonra, "Artık gidebiliriz, efendim," dedi.

Karanlık hücreden çıktık. Yıpranmış postallarımla sağanak yağmur dolayısıyla su birikintilerinin oluştuğu zemine basarak ilerledim. Yanından geçtiğim herkes hâlâ beni kin ve nefret dolu bakışlarla izliyordu çünkü halkın ve saray görevlilerinin çoğunluğu kehanetin sırrını henüz öğrenmemişti. Hanedan koridorundan geçerken kemerin altında beni bekleyen, gözbebeklerinde hüzün taşıyan Ladin'i gördüm. Hemen yanında annesi Leyan ve ablaları Lidya'yla Şimay ve uzun zamandır kendisine rastlamadığım Sara Halya bulunuyordu. Gerçeklerden onların da haberi yoktu. Normalde olduklarından daha güzel ve bakımlılardı, özel bir güne hazırlanmış gibi... Ölümümü kutlama olarak gördüklerine şüphem yoktu.

Sara Halya'nın hafiften çekik, yeşil gözleriyle buluştu bakışlarım. Çenesini yukarı kaldırdı, dudağının sağ tarafı çok hafif kıvrıldı. "Nihayet herkes, ait olduğu sona kavuşacak," dedi ben tam önünden geçerken.

Tek kelime etmedim.

Etrafımı çevreleyen muhafız birlikleriyle dışarı çıktım, ilk adımdan itibaren sırılsıklam olmuştum. Sarayın etrafı şiddetli fırtına ve yağmura rağmen büyücü kaynıyordu. Pelerinleriyle yağmurdan sakınmaya çalışan büyücüler hep bir ağızdan, "Laneti kır, laneti kır!" diye bağırıyorlardı. "Lukifer'e ve soyundan gelen her şeye ölüm!"

Benim ölümümün tüm büyücü âleminin sonu olacağından bihaberlerdi.

Koluma giren muhafız başımı eğdi ve koluyla başımın üzerine bir paravan oluşturup gelebilecek her türlü darbeye karşılık beni korudu. Konvoy halinde dizilmiş zırhlı araçların ortasındaki büyük araçlardan birinin kapısını açtı ve beni araca itti. Bozuntuya vermeden ilerleyip deri koltuğa oturdum ve arkama yaslandım. Muhafız tam yanıma oturup kapıyı kapattı. Çenesiyle yolu işaret ettiğinde şoför koltuğundaki erkek muhafız komutu alarak arabayı çalıştırdı ve tüm araçlar aynı anda yola çıktı.

Etrafta hükmünü süren sessizliği bozmaktan korkuyordu sanki herkes; dudaklar kımıldamıyor, çıt çıkmıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, aracın siyah pencerelerinden kayıp gidiyor, dışarının

net olarak görünmesine engel oluyordu. Parmaklarım titriyor, gözlerim dolmaya yer arıyordu. En son ne zaman rahat hissettiğimi dahi unutur hale gelmiştim. Kısa bir süre sonra hayatımın en büyük savaşını verecektim.

Yol boyunca çeşitli bölgelerde bekleyerek protesto amacıyla araçlara bir şeyler atan, lanet ve Lukifer'le ilgili tezahürat yapan kalabalıklara rastladık. Zaman benim için yeniden ağır çekimdeydi. Tek dileğim, sağlıklı bir şekilde Alaz'a ulaşmak ve bundan sonrasını yine birlikte halletmekti.

Ölümse, birlikte.

Yaşamsa, birlikte.

Kadmos'a giriş sınırında da manzara değişmedi. İrili ufaklı kalabalık ellerini yukarı kaldırarak hararetli bir şekilde bağırışıyordu. Hepsi, o günün geldiğini biliyor ve bunun için sabırsızlanıyordu. Krallığa ulaştığımızda kalenin kapıları iki yana açıldı ve Varilok'un zırhlı araçları içeriye girdiği an Kadmos'un her yanında zafer ve ölüm çanları çalmaya başladı. Elbette, ölümüm Kadmos ve Lukifer'in izinden giden herkes için bir zafer olacaktı.

Onlara bu zafer heyecanını yaşatmayacaktım.

Yaşatmamalıydım.

Ellerimle karnımı kavrayıp, *"Baban için, bizim için savaşacağım. Lütfen... Sen de diren. Olur mu?"* diye geçirdim içimden, hissedebileceğini umarak.

Araçlar durdu. Etraf artık Kadmos muhafızlarıyla çevriliydi. Ellerimi karnımdan çektim, başımı dikleştirdim ve kederle harmanlanan tüm hislerimi kapı dışarı ettim. Çünkü şimdi her zamankinden dik durmam, tüm zaaflarımı bir kenara bırakıp mücadele etmem gerekiyordu. Çünkü yolun sonundaydık ve en ufak hata payım yoktu.

Kadmos muhafızları bulunduğum aracın etrafını çevrelediler. Kapı açıldı, önce kadın muhafız Rena dışarı çıktı ve kapının gerisinde beni bekledi. Koltuğun üzerinde kayarak bacağımı uzatıp araçtan çıktım. Rena koluma girdiğinde doğrularak etrafıma baktım. Yüzlerce Cadı ve Caris muhafızının tam ortasındaydım, Varilok muhafızlarıysa bana etten kemikten duvar örmüşlerdi. Yolun sonuna baktığımda tam karşımda platformun üzerine konan yüksek tahtlarda oturarak beni izleyen Kadmos Kraliyet üyelerini gördüm. Kralın hemen yanında en büyük oğlu Yekta Şeyhanlı bulunuyor, kraliçenin sağ tarafındaysa kucağında bebeğiyle Yekta'nın eşi Melina oturuyordu. Merih, Yekta'nın

sağındaydı, Arkın onun sağında ve en sağdaysa Sıraç vardı. Hepsinin bakışları üzerime kilitlenmişti.

Rena, meraklı bakışları gidermek amacıyla elini kaldırdı ve pelerinin yüzümü örten kapüşonunu indirip çehremi açığa çıkardı; kalabalıktan aynı anda yuhalamalar, ıslıklar yükseldi. Soğuk yağmur damlaları beklemeden yanaklarımda, dudaklarımın arasında yerini alırken Kadmos Kraliyet Ailesi'nin neredeyse tüm üyelerinin çehrelerinde zafer ifadesi belirdi. Hâlâ oldukça ciddi görünüyorlardı.

Faysal Şahzade aracından inip Kadmos Kralı'na doğru yürüdüğünde Kadmos'un kraliyet üyeleri hep birlikte ayağa kalktı. Kadmos Kralı Kamran Şeyhanlı'nın yanına gittiğinde iki kral karşı karşıya gelip el sıkıştılar. Kendi aralarında sessizce konuştuktan sonra Kamran, Faysal Şahzade'nin sırtına elini koyarak onunla muhafızlarına doğru bir iki adım attı.

Bu tarafa baktı, bakışları benim üzerimde çok fazla oyalanmadan muhafızlarına yöneldi ve başıyla *getirin* işareti yaptı.

Rena kolumu bıraktı. İki Kadmos muhafızı bileklerimden tutup beni de peşlerinde sürükleyerek arenanın meydanına götürdüler. Tam ortaya ittiklerinde yere düşmeden krallığın karşısında dikildim. Islıklar ve yuhalamalar artış gösterdi.

Kral, elini kaldırıp sessizlik işareti yaparak etraftakilerin susmasını bekledi. Sükût, sarayın etrafında hâkim olduğunda buz mavisi gözlerini benimkilerle buluşturdu ve bu kez başka bir yere bakmadı. "Kitap der ki nereye kaçarsan kaç, ne kadar saklanırsan saklan, seni bekleyen son seni bulur ve olması gereken her şey vakti zamanı geldiğinde olur."

Çıt çıkmadı.

"Tüm evren bir karanlıkla lanetlendiğinde tarihler bundan yüzyıllar öncesini gösteriyordu. O gecenin sabahında kimse, gözlerini eski hayatına açamadı. Şiddetli cezalarla sonsuzluğa uğurlanması ve ebediyen yanması gereken Lanetli Lukifer İdmon, karanlığıyla tüm evreni sardığında artık tüm krallıkların tek bir amacı vardı." Halkına baktı. "Lukifer'in güçlerini aktardığı vârisini bulup öldürerek hem Lukifer'i hem soyundan gelenleri yok etmek ve evreni yeniden aydınlığa kavuşturmak." Bakışları beni bulduğunda derin nefes aldı. "Ve şimdi, tüm Cadı ve Carislerin huzurunda, evreni kötülüğe boğan her şeyden kurtulma vakti."

Kuvvetli alkışlar yağmur yüklü gökyüzüne yükseldi. Kral başıyla muhafızlara işaret verdiğinde muhafızlar omuzlarıma baskı

uygulayarak diz çökmeme sebep oldular, beklemediğim bu hareketle avuçlarıma biriken gücümü son anda durdurdum. Dizlerim ıslak zemine değince pelerinim ıslandı, tenime çarpan soğukla ürperdim.

"Kurbanın celladını getirin."

Bu emirle beraber sarayın giriş kapısında bekleyen muhafızlardan iki tanesi içeriye girdi ve saniyeler sonra üç kişi olarak dışarı çıktılar.

Alaz'ı günler sonra ilk kez gören gözlerimden yüreğime sıcak lavlar aktı. Koluna giren iki iri yarı muhafızın tam ortasındaydı, altında yıpranmış kot pantolonu vardı; kanla, derin kesiklerle kaplı gövdesindeyse hiçbir şey yoktu. İşkence çekmişti. Günlerce. Burada. Ölümcül işkence metotlarına maruz kalmıştı, belliydi. Yorgun bakışları onca kalabalığın arasında eliyle koymuş gibi buldu beni. O an, kalkıp koşmamak, ayrı kaldığımız günlerin acısını çıkarırcasına sarılmamak için çetin bir mücadele verdim. Tüm yaralarını sarmamak için zor zapt ettim kendimi.

Aramızda metrelerce mesafe vardı ancak bakışlarımız o mesafeden bile aşkını aktarabiliyordu. Konuşamıyor, bağıramıyor, koşup sarılamıyor, kanayan yerlerinden onu öpemiyordum. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan zihnine ulaştım ve, *"Alaz!"* diye düşündüm. *"İyi misin?"*

"Efsun," diye düşündü. *"Bana gerçekten yakalanmadığını söyle."*

Efsun, diyordu, aklı yerindeydi ve muhtemelen sadece bedenen zarar görmüştü. Büyük bir rahatlama hissettim. Dizlerimin bağı çözüldü. *"Kitabı bulduk. Varilok bizim tarafımızda. Seni kurtarmak için buradayız. Yolun sonu Alaz. Sona geldik."*

Alaz bozuntuya vermedi. Bakışlarını benden ayırdı, arkamda olduğunu bildiğim babasına baktı ve ifadesinde hiçbir değişme olmadı. Ancak ben içten içe yaşadığı, doğru düzgün aktarmayı beceremediği sevincini okuyabiliyordum. Onu çok iyi tanıyordum.

"Meşaleleri yakın!"

Kamran Şeyhanlı'nın sesini işitince göz ucuyla ona baktım tekrar. Söylediğiyle muhafızlarının, ucu alev alan okları yaydan çıktı ve zafer meşalelerini yaktı. Alaz tam karşıma, beni vurması beklenen noktaya getirildi. Sağ tarafında bulunan heybetli muhafızın elinde öldürülmem için gerekli olan ok ve yay bulunuyor, siyah altın işlemeleri bu mesafeden dahi göz alıcı şekilde parıldıyordu.

Bu sırada Faysal Şahzade bir adım öne çıkıp Kamran'ın omzuna dokundu. "Her şey sona ermeden evvel bir konuşma yapmak benim de hakkım."

Kamran Şeyhanlı, beklemediği bu söze karşılık afalladıysa da çabuk toparladı. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı ve, "Elbette," dedi. "Elbette," diye tekrarlayıp elini açtı. "Lütfen."

Faysal Şahzade bir adım öne çıktı. Bu açıdan duruşu, Alaz'ı andırıyordu. Alaz, dış görünüşüne dair çoğu özelliğini babasından almıştı.

Kara gözleriyle bana baktı, oğlu Alaz'a baktı, arenada bizleri izleyenlere baktı. Herkes konuşmasını bekliyor, kimseden çıt çıkmıyordu. Başını geriye atıp daha dik durdu, kaşlarını hafiften çatarak kararlı ifadesindeki sertliğin derecesini yükseltti. Yüzünde mimik oynamıyordu.

"Tarih boyunca Varilok Kraliyet mensupları olarak benden önceki tüm yöneticiler de ben de her daim barış ve yalnızca büyücüler değil, tüm ırkların huzur içinde yaşaması için mücadele ettik. Bu çizgimizden hiçbir zaman şaşmadık hiçbir zaman da şaşmayacağız." Elini pelerininin içcebine attı. "Eski dostum, Kamran Şeyhanlı," dedi Cadı ve Carislerin kralına dönerek. "Bilmeni isterim ki ben ve krallığım bu topraklarda hüküm sürdükçe kimse Cadı ve Carislerin Lukifer İdmon önderliğinde evrende tek başına hüküm sürmesine müsaade etmeyecek. Değil bir kitap, bin kitap değiştirseniz dahi."

Kamran'ın kendinden emin ifadesi sekteye uğradığında Faysal Şahzade bu boşluğu doldurmasına imkân sunmadan konuşmasına devam etti. "Vakit, Varilok tarafından Kadmos'a savaş bayrağının sallandığı vakittir!" Elini pelerininden çekti ve belinden çıkardığı büyülü hançerini kaldırarak Alaz'a fırlattı. Hançer, Alaz'ın bileklerini saran kelepçeyi ortadan ikiye böler bölmez Alaz tüm uzmanlığıyla anında uyum sağlayarak ellerini iki yana açtı ve avcundan taşan güçle kendisini tutan muhafızları iki ayrı bölgeye âdeta uçurdu.

Varilok muhafızları hazırda tuttukları hançerleri Kadmos muhafızlarına savurup onları bozguna uğrattıktan hemen sonra büyü gücünü kullandılar. Ben elimi iki yana savurup demir kelepçeden kurtuldum ve anında yanımda bekleyip üzerime atlamak için an kollayan muhafızın kolundan tutarak avcumdan yansıyan alevle kolunu tamamen yaktım. Adamın tüm bedeni yanarken arkadan Yekta Şeyhanlı'nın sesini duydum. "Ne duruyorsunuz! Tüm kapıları kapatın! Savunma başlasın!"

Sarayın kulesindeki bir muhafız, "Büyü topları, hazır!" diye bağırdı ve farklı noktalara atış yapan toplar birkaç büyücü muhafızını geriye püskürttü. Fakat bu kimseyi durdurmaya yetmezdi çünkü arkadan destek bölüklerimiz akın akın gelmeye devam ediyordu. Bars'ın

önderliğinde Karmela'nın da her şeyden haberi vardı ve Cadı ve Carisler kesinlikle şu an için bir savaşa hazır değildi.

"Sayekleri salın!" diye bağırdı Yekta ve çok geçmeden ağızlarından ateş çıkan yırtıcı yaratık sayek kuşları gökyüzünde göründü. Bir yandan Kadmos muhafızlarıyla savaşırken öbür yandan sayeklerin ağzından yayılan ateşlerden, büyü toplarından korunmaya çalışıyorduk. Etraf fazla karışık olduğundan atışlar taraf belirtemeden rasgele gerçekleşiyordu, bu konudaki tek avantajımız bu sayılırdı. Muhafızlardan birine büyü gücümü gönderdiğim an bana tekme atmaya hazırlanan diğerinden kendi etrafımda dönerek kurtuldum ve dizimi kaldırıp hançerlerimden birini çıkararak muhafıza fırlattım. Nefesini tutarak gerilerken tam başımın üstünden geçen sayekin ateş püskürteceğini anlar anlamaz elimi kaldırıp başımın üzerine güçlü bir kalkan oluşturdum.

Kafamı sağıma çevirdiğimde bir sayekin Varilok muhafızına alev üfleyerek kül ettiğini gördüm. Bir muhafız büyüyle yanıma yaklaşıp karnıma sertçe tekme attığında kasıldım, soluğum kesildi. Bebeğimi hatırlayarak öfkeyle doldum ve yırtıcı bir biçimde haykırarak tekme atan muhafıza yolladığım büyü gücümle onu parçalara ayırdım. Kanı, yüzüme sıçradı.

Bununla yetinmedim, ellerimi arkaya atıp tüm gücümü avuçlarımda topladım ve önümdeki on beş Kadmos muhafızını hedef alarak dışarı attım. Gücüm onları küle çevirdi. Güçlerimin sadece avuçlarımdan değil, tüm bedenimden yayılmasını sağlamak için ellerimi iki yana açıp konsantre oldum. Avuçlarımdan, dizlerimden, göğsümden akın akın fışkıran büyüler bana hücum etmeye çalışan düşmanları hedef alıp etkisiz hale getiriyordu.

Kendime güvenerek önümde arkamda ne varsa alt ederken bir anda zihnimin dalgalanmasıyla afalladım. Gözlerimin perde arkasında canlanan anlık bir görüntü ve burnuma dolan metalik kan kokusu midemi bulandırıp dengemi sarstı. Kapanmak üzere olan ellerime engel oldum. Durmaksızın büyü aktarımı yaptığımdan kimse yanıma yaklaşamıyordu ancak bu aktarımım bölünmek üzereydi.

Gözlerimi kapatıp açtım fakat bulanık zihnim temizlenmedi.

Kadmos zindanlarındayım.

Paslı, demir parmaklıklara sahip zindanın içinde acı dolu bir inilti duyuluyor. Biraz ilerliyorum ve acı çeken kişiye bakmak için sağıma dönüyorum. Liva içeride. Kuray da öyle. Onları unutmuş gibi kasılıyorum ve

önderliğinde Karmela'nın da her şeyden haberi vardı ve Cadı ve Carisler kesinlikle şu an için bir savaşa hazır değildi.

"Sayekleri salın!" diye bağırdı Yekta ve çok geçmeden ağızlarından ateş çıkan yırtıcı yaratık sayek kuşları gökyüzünde göründü. Bir yandan Kadmos muhafızlarıyla savaşırken öbür yandan sayeklerin ağzından yayılan ateşlerden, büyü toplarından korunmaya çalışıyorduk. Etraf fazla karışık olduğundan atışlar taraf belirtemeden rasgele gerçekleşiyordu, bu konudaki tek avantajımız bu sayılırdı. Muhafızlardan birine büyü gücümü gönderdiğim an bana tekme atmaya hazırlanan diğerinden kendi etrafımda dönerek kurtuldum ve dizimi kaldırıp hançerlerimden birini çıkararak muhafıza fırlattım. Nefesini tutarak gerilerken tam başımın üstünden geçen sayekin ateş püskürteceğini anlar anlamaz elimi kaldırıp başımın üzerine güçlü bir kalkan oluşturdum.

Kafamı sağıma çevirdiğimde bir sayekin Varilok muhafızına alev üfleyerek kül ettiğini gördüm. Bir muhafız büyüyle yanıma yaklaşıp karnıma sertçe tekme attığında kasıldım, soluğum kesildi. Bebeğimi hatırlayarak öfkeyle doldum ve yırtıcı bir biçimde haykırarak tekme atan muhafıza yolladığım büyü gücümle onu parçalara ayırdım. Kanı, yüzüme sıçradı.

Bununla yetinmedim, ellerimi arkaya atıp tüm gücümü avuçlarımda topladım ve önümdeki on beş Kadmos muhafızını hedef alarak dışarı attım. Gücüm onları küle çevirdi. Güçlerimin sadece avuçlarımdan değil, tüm bedenimden yayılmasını sağlamak için ellerimi iki yana açıp konsantre oldum. Avuçlarımdan, dizlerimden, göğsümden akın akın fışkıran büyüler bana hücum etmeye çalışan düşmanları hedef alıp etkisiz hale getiriyordu.

Kendime güvenerek önümde arkamda ne varsa alt ederken bir anda zihnimin dalgalanmasıyla afalladım. Gözlerimin perde arkasında canlanan anlık bir görüntü ve burnuma dolan metalik kan kokusu midemi bulandırıp dengemi sarstı. Kapanmak üzere olan ellerime engel oldum. Durmaksızın büyü aktarımı yaptığımdan kimse yanıma yaklaşamıyordu ancak bu aktarımım bölünmek üzereydi.

Gözlerimi kapatıp açtım fakat bulanık zihnim temizlenmedi.

Kadmos zindanlarındayım.

Paslı, demir parmaklıklara sahip zindanın içinde acı dolu bir inilti duyuluyor. Biraz ilerliyorum ve acı çeken kişiye bakmak için sağıma dönüyorum. Liva içeride. Kuray da öyle. Onları unutmuş gibi kasılıyorum ve

yüreğim pişmanlıkla eziliyor. İçerideler. Dışarıda kıyamet koparken onlar acı çekiyorlar. Ölmek üzereler.

Görüntü değişiyor.

Bu defa zindanın bir başka bölümündeyim. Ses çıkmıyor, etraf daha da karanlık. Sağıma dönüyor ve demir parmaklıkların içine bakıyorum, demirden yatağın üzerinde kot pantolonu ve kıyafetsiz gövdesiyle, yara bere içinde yatan kişi Alaz. Vücudu, bu aldığı son nefesiymiş gibi kıvranıyor. Onu öyle görünce demir parmaklıkları ellerimle bükmek isteyerek koşup sertçe kavrıyorum. "Alaz!" diye bağırıyorum ama sesimi duyup da bana bakamıyor. Kafasını dahi kaldıramıyor.

"Dışarıda gördüğünü gerçekten eşin mi sandın?"

Lukifer'in artık aşina olduğum sesi kulaklarımı doldurduğunda başımı sağıma çevirip ona bakıyorum. Pelerininden dolayı yüzünü göremiyorum ama varlığı tenimi buz kestiriyor. Kulaklarımda kirli kahkahası çınlıyor.

"Sana ve diğerlerine, görmek istediğiniz kişiyi gösterdiğimizi hiç düşünmedin mi cidden?" Donakalıyorum. Aklımın ucundan dahi geçmeyen bir ihtimal bu. "Ah," diyor uzatarak. "Soyumdan geldiğin için daha zekice davranmanı beklerdim."

"Sen bir karabasansın," diyorum ona kapılmamaya çalışarak. Üzerimde oluşturduğu güçlü hâkimiyet altında ezilmemeliyim. "Yolun sonuna geldin Lukifer İdmon ve inan bana bu gösterdiklerin seni elimden kurtaramayacak."

"Bu yolu ben başlattım," yanıtını veriyor ciddileşen sesiyle. "Ve yolun sonu ancak ben istediğimde gelir. Yolun sonunda olan ben değilim. Sizlersiniz. Kazanamayacaktınız ama yine de doğruyu söylemek gerekirse direnişinizi görmek güzeldi."

"Bunca zaman, yanına gelmem için beni kamçıladın. Alaz'ın beni öldürmesi işine geliyordu fakat beni bunun tam tersine inandırmaya çalıştın. Yanına gelip savaşmamı söyledin ki ben senin tam zıttına hareket edip Alaz'ı kurtarmak için teslim olayım. Tüm gerçekler gün yüzüne çıktı, beni bundan sonra yalanlarınla besleyemeyeceksin. Sonun gelecek, hem de benim ellerimden. Hissediyorsun, öyle değil mi?"

Kahkahasını işitiyorum. "Ne sanıyorsun, bu isyana devam edersen beni öldürüp kalan herkesi kurtarabileceğini mi? Eşin, hâlâ zindanda. Bak, acı içinde kıvranıyor. Ölmek üzere."

"Beni kandırmayı deniyorsun."

"Arkadaşın... Neydi ismi..." Durdu biraz. "Barın. Onun ölmek üzere olduğunu gösterdiğimde de bana inanmamıştın başta. İnansaydın daha

erken gelip kurtarabilirdin, değil mi? Aynı şey. Sana hiçbir zaman yalan söylemedim."

Tüylerim diken diken oldu. Aklım allak bullak olurken yutkundum ve kafamı olumsuz anlamda hareket ettirdim. "Alaz'a bir şey yapamazsın, onu öldürürsen benden güçlerini geri alman imkânsızlaşır."

"Fakat yine de seni silahım olarak kullanabilme şansım olur."

"Senin tek istediğin kendini tekrar caris bedenine kavuşturmak. Benim güçlenmem senin işine gelmez. Sana kanmayacağım."

"Pekâlâ," diyor tok sesiyle. "Ancak eşinin ve muhafız arkadaşlarının dakikalar içinde ölümünün gerçekleşeceğini bilmeni isterim. Mirza'nın eşi Lidya, yüreğinin acısıyla birlikte sizden önce tüm gerçekleri Kadmos'a söylemişti. Yani senin buraya geleceğin de savaş başlatacağınız da biliniyordu aslında. Dışarıda gördüğün Alaz değil, sadece ufak bir büyü oyunuydu."

Lidya'nın bulunduğum odaya girdiği an ve öfkeli sözleri aklımda yer ettiğinde Lukifer'in söylediklerinin yalan olma ihtimali azalıyor. Boğazıma kocaman bir yumru oturuyor ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ellerim titriyor, tüm bedenim gibi.

Lukifer elini kaldırıyor ve Alaz'a tutuyor. "Şimdi ölüm zamanı. Yolun sonu, ben nasıl çizdiysem öyle olacak."

"Hayır," diyorum. "Hayır! Hayır!"

Ayakta gördüğüm kâbustan atılmadan hemen önce son duyduğum, Alaz'ın acı içindeki gür çığlığı oluyor. Sarsılıyorum ve olduğum yere dönüyorum tekrar.

Bedenimden öldürücü güçler çıkıp Kadmos meydanındaki muhafızları etkisiz hale getirmeye devam ediyordu ama gördüklerim beni sarstığından güçlerimi daha fazla aktaramadım. Ellerimi yere indirip büyü akşını durdurdum. Bana kimse yaklaşamadığından, her yaklaşan elimden son nefesini aldığından etrafım ölü muhafızlarla çeviriliydi. Başımı kaldırıp ileriye baktım, yükseklerden atılan büyülü alev toplarının, sayek yaratıklarının ağzından yayılan zehirlerin altında savaşmaya çalışan Varilok, Karmela, Kadmos muhafızlarını taradım gözlerimle. Tanıdık bir sima aradım, Alaz'ın babasını gördüm, Kadmos Kralı'nı ve prenslerini gördüm. Sıraç'ı gördüm, üstelik bir Varilok askerinin elinden tutup kaldırırken.

Ancak...

Alaz'ı göremedim.

Liva'yı ya da Kuray'ı da göremedim.

Aklımda canlananlar kanımı dondurdu. Biraz evvel meydanda gördüğüm Alaz'ın sadece bir zihin oyunu olduğunu fark edince yüreğimden bir parça koptu. Sarayın giriş kapılarından birini gözüme kestirip oraya koşmaya başladım. Önüme çıkarak yakalayıp bana engel olmayı deneyen muhafızları avuçlarımdan fışkıran güçlerle geri püskürtüyordum.

Tam tepemde uçan sayekten çıkan ateş kolumu hedef aldığında inleyerek dizlerimin üstüne düştüm.

Yaratık bana ateş püskürtmeye devam ederken sol kolumu kaldırdım ve önce arkasından gelen üç yaratıkla birlikte onu öldürdüm. Yanan sağ kolumu söndürdükten sonra genzime kaçan duman sebebiyle öksürerek koşmaya devam ettim. Canım acıyordu ama bu beni durdurmak yerine daha çok can yakmaya teşvik ediyordu. Esas kargaşanın dışarıda olmasının sebebiyle nispeten boş saraya girdim. Beni yakalamak için can atan muhafızları alt ede ede ilerliyordum içeride. Boş merdivenlerden inip tenha bir koridora girdiğimde yanan kolumu tutarak acısını bastırmayı denedim. Zindana gireceğim kısımda bana arkası dönük muhafızı görünce sırtımı duvara yaslayarak sessizce ilerledim. Hançerimi elime aldım ve adamın bana dönmesine fırsat vermeden atılıp hançerimle boğazını kestim. Adam yere yığıldığında sağıma dönerek hızlı ama sarsak adımlarla yürümeyi sürdürdüm. Bacağıma da yara almış olmalıydım, topallıyor ve attığım her adımda acısını hissediyordum.

Zindan katında in cin top oynuyordu. Duvarlarda yanan meşaleler haricinde etrafı aydınlatan tek ışık kaynağı yoktu. Alışık olduğum bir durum olduğundan garipsemiyordum artık. Sessizce ilerledim ve onları nerede bulacağımı düşündüm. Alaz'ı, Liva'yı, Kuray'ı...

İlerledikçe içimdeki yangın büyüyordu.

İlk geldiğim hücre kapısını, gücümü dirseğimde toplayarak itekleyip açtım, içinde, duvara kelepçelenmiş bir şekilde duran dev beni görür görmez vahşice kükredi. Kapıyı kapatma zahmetine girmeden ilerledim. Diğer kapıları da tek tek açtıysam da onları bulamadım. Alt kata indim, oradaki hücreleri de tek tek kontrol ettim, onları serbest bırakmam için bana yalvaran, hakaretler eden, korkutmaya çalışan azılı suçlulardan başkasını göremedim.

En alt kata ulaştığımda artık meşale dahi yanmıyordu. Her yerden bir tuzak çıkabileceğini düşünerek sırtımı duvara yaslayıp yerdeki su birikintilerine basarak sessizce ilerledim. Koridorun sonundaki çelik

kapıyı fark ettiğimde yaklaşmaya devam ettim. Kapının kenar ve alt boşluğundan gümüş rengi ışık huzmesi yansıyordu. Kapıya yanaştığımda önce kulağımı yaslayıp içeriden bir ses gelip gelmediğini duymaya çalıştım. Sadece rüzgâr uğultusunu andıran gürültüden başka bir şey duyulmuyordu.

Sağ elimi kapı koluna attım, derin bir nefes aldım, kolu ilk çevirişimde açıldı. Kapının iç tarafında görünmez bir geçit vardı, *demek gri ışık huzmesinin sebebi buydu,* diye düşündüm. Gözlerimi kapattım, çok fazla düşünmeden sağ ayağımı uzatıp geçitten içeri girdim.

Hissettiğim kısa süreli dalgalanmanın ardından ayaklarım zemine bastı. Saniyelik kapanan gözlerimi araladım ve nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakındım. Burası, loş ışığın hâkim olduğu geniş, karanlık bir odaydı. Odanın kenarına ve duvarların üst kısımlarına başında boynuzu, elinde mızrağı bulunan heykeller kondurulmuştu. Avuçlarımdan yansıyan büyünün ışığıyla onları seçebiliyordum. Bir yerden damla damla, ritmik olarak zemine düşen su sesi duyuluyordu, hem yavaşça ilerliyor hem de büyük bir tedirginlikle etrafıma bakıyordum. Antik motiflerin işlendiği kemerin altından geçtim. Yuvarlak platformun üzerinde devasa bir taht bulunuyordu. Tahtın üzerinde elinde siyah asası olan, başta gerçek sandığım ancak yaklaştıkça gerçeğe çok yakın bir balmumu heykeli olduğunu anladığım kral oturuyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti, saçları güneş kadar sarı, gözleriyse adım attığı an kişiyi içine çekip dev dalgalara mahkûm ederek canını alan okyanus kadar koyu maviydi.

"İşte şimdi, yolun sonu göründü."

Bu sözle eşzamanlı ayak sesleri duyduğumda irkilerek başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bana doğru gelen siyah pelerinliyi gördüm ve gördüğüm kişinin Lukifer İdmon olduğuna emin oldum. Şimdi sadece kafamın ya da kâbuslarımın içinde değil, tam karşımdaydı ama bu beni zerre korkutmamıştı. Kaşlarımı çattım, hiç beklemeden ona karşı biriktirdiğim tüm kini onu karşımda görür görmez avuçlarımda bekleyen güç fırtınasına dönüştürerek ona gönderdim.

Ancak tek elini kaldırarak oluşturduğu kalkanla buna engel oldu.

Ve yeniden kirli kahkahası kulaklarımı doldurdu.

"Tahmin ettiğimden daha çevik çıktın," dedi ve bir iki adım daha yaklaştı. "Ama ben güçlerini boşa harcamadan hamlelerini düşünerek yapmanı beklerdim. Çünkü biliyorsun, boşa kullandığın her güç, beni biraz daha beslemekten başka işe yaramıyor."

Bunu der demez bana öyle bir güç dalgası savurdu ki son anda elimi kaldırıp güçlü bir kalkan oluşturmasam eriyip gidecektim hiç şüphesiz. Kalkanım sayesinde gücü cama dönüşüp yerde parçalandı. "Alaz nerede?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından. "Arkadaşlarım nerede!"

"Eşin birazdan burada olur diye düşünüyorum," diye yanıtladı beni. "Arkadaşlarının cenazesiyse ne zaman bulunur, inan hiç bilmiyorum."

Boğazımdaki kitle büyüdü, yutkunamadım. Her söylediğiyle ona karşı öncekinden daha büyük öfkeyle doluyordum. Girdiğim kapının açıldığını duyunca başımı omzumun üzerinden çevirip arkama baktım ve içeriye giren Alaz'ı gördüm. Bakışlarımız buluşur buluşmaz, "Efsun!" diye seslendi. Bana doğru koşarken Lukifer'in zihnime gönderdiği görüntülerin yalan olduğunu anlayarak hem rahatladım hem de daha büyük endişe duygusuyla sarmalandım.

Alaz kemerin altından girdiğinde Lukifer, "Birbiri için ölmeyi göze alan genç âşıklar, " dedi. "Ne duygusal sahne ama... Eğer bedenimle birlikte tüm güzel duygularımı da karanlığa teslim etmeseydim sizin için ağlayabilirdim. Sonunuz çok trajik olacak."

"Geri çekil!" Alaz bana bunu söyler söylemez beni büyü gücüyle geri çekip öne atıldı ve Lukifer'in vücudundan çıkan ince, uzun kollarından biri Alaz'a sertçe çarpıp savrulmasına sebep oldu.

"Alaz!" diye bağırdım ve düştüğüm yerden kalkarak Lukifer'e kesici özelliği bulunan gücümü gönderdim. Kalkan yapmasına fırsat kalmadan gücüm onu yaraladı ve inleyerek bir adım geriledi.

Bana çetin bir büyüyle karşılık verdiğinde ben çoktan kalkan oluşturmuştum.

"Ne sanıyorsun!" diye kükredi. "Beni öldürmeyi başarabileceğini mi? Beni öldürdüğünde tüm bu lanetin son bulacağını mı! Benim vârisim sensin! Sen yaşadığın müddetçe bana bir son yok!"

Vücudundan çıkıp ona itaat eden uzun, ince yaratıklar kafalarını oluşturduğum kalkana vurarak kalkanı delmeye çalışıyorlardı.

"Yaptığın bu manipülasyonlar kâbuslarda daha inandırıcıydı!"

Ben onu kalkanla oyalamaya çalışırken sağ taraftan gelen Alaz önce Lukifer'e hançerini fırlattı, kolunu yaralamayı başarır başarmaz avcunu Lukifer'e doğru tutup yakıcı bir ışık gönderdi ve Lukifer'den tiz bir çığlığı andıran ses yükseldi. Işık, onu rahatsız ediyordu.

Kalkanımı delmeye çalışan yaratıklar bir anlığına çekildi. Lukifer tüm bedeniyle Alaz'a döndü, iskeleti andıran pençelere sahip elini

kaldırdı ve biriktirdiği tüm gücünü Alaz'a göndermek için hareketlendi. Ben şeytan mızrağı bulunan heybetli heykele tırmanırken Alaz Lukifer'den önce davranıp attığı hızlı taklayla neredeyse uçtu, arka tarafına geçti, bu defa hançerini sol omzuna sapladı. Bununla birlikte Lukifer bu defa elinden kaçırmadan Alaz'a döndü ve çıkardığı, uzayan yaratık kollarıyla Alaz'ı karşıdaki duvara itti, heykellerden biri çıkan sarsıntıyla yere devrilip parçalara ayrıldı.

Lukifer odanın içinde dönerek beni ararken arkasını döndüğü gibi aşağıya atlayıp onu boynundan yakaladım. Ya da yakaladığımı sandım çünkü saniyeler içinde dumana dönüşüp yok oldu. Nerede olduğunu anlamak amacıyla kendi etrafımda döndüğümde ansızın karşımda belirdi ve sivri tırnaklara sahip eliyle boğazımı sertçe kavradı. Pelerininden dolayı yüzünü hâlâ göremiyordum. Boğazımı sıktığında gözlerim ister istemez büyüdü, beni kaldırdı.

"Bunca yıl güçlerime kavuşup yeniden dirileceğim anı bekledim!" dedi dişlerinin arasından. "Böyle bırakacağımı mı sanıyorsun! Bu mahzen, benim yüzyıllardır hayat enerjimi depoladığım alan!" Biraz daha sıktı boğazımı. "Bugün, şu tahtta gördüğün mumyalanmış cesedimde yeniden can bulacağım! Kimse buna engel olamayacak!"

Beni sertçe yere savurduğunda yüzüstü düştüm ve burnumun kanadığını hissettim. Lakin düşündüğüm tek şey, karnımın alt taraflarında, kasıklarımda hissettiğim ağrıydı. *"Dayan bebeğim,"* diye geçirdim içimden. *"Lütfen dayan. Bizim için."*

Ellerim titriyordu. Yerden kalkmak için kendimi hazır hissetmiyordum çünkü karnımdaki ağrı çok fazlaydı. Dişlerimi sıktım. Göz ucuyla Lukifer'in bulunduğu tarafa baktığımda Alaz'ın yeniden karşısına geçtiğini ve büyüyle savaştıklarını gördüm. Lukifer elini uzatıp gücüyle oluşturduğu sayısız büyülü hançeri Alaz'a fırlattı ve Alaz bazen oluşturduğu kalkanla bazense kuvvetli refleksleriyle hançerlerden sıyrılarak ona yaklaştı. Arkasına geçti ve iki koluyla boğazını kıstırdı, çıkardığı ateş ikisini de çevrelediğinde ona zarar geleceği düşüncesiyle son gücümle avuçlarımla zeminden destek alıp ayağa kalktım.

Bir anda kaybolup yeniden platformun ortasında belirdiler. Alaz, Lukifer'e karşı güçlerini sıra sıra atmaya devam ederken gözleri bir anda beni buldu ve zihnime, *"Lukifer'in mumyalanmış heykelinin kılıcını al,"* diye seslendi.

Bakışları tekrar Lukifer'e ilişse de onu anladığımı belirtmek amacıyla kafamı salladım. Alaz Lukifer'i oyalarken ben sessizce ilerledim,

mumyalanmış cesede tırmandım. Kolundan tutup kendimi yukarı iterek dizlerinin üzerine çıktım, kafamı çevirdiğimde aşağıdan dahi ürkütücü görünen cesedin gece mavisi hareleriyle burun buruna geldim. Gözlerine bakma gafletinde bulundum, gözbebekleri hipnoz edercesine yanıp sönüyordu ve bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bir anlığına yapacağım her şeyi unutarak beni etkisi altına alan gözlere kilitlendim. Kafamı dahi çeviremiyordum.

Akabinde kulağıma şeytani bir fısıltı doldu. *"Yapma... Alt etmen gereken kişi Efendi Lukifer değil... Onun tarafında ol. Büyülü kılıcı al ve esas düşmanını öldür. Alaz Şahzade'yi."*

Kılıcın çelik yüzeyi parıldadı. Hipnoz olmaya başladığımı hissettim. Başımı ağır çekimde hareket ettirip kılıca baktım. Kabzasının hemen altında azı dişleri bir vampirinki kadar sivri olan, ağzı açık kuru kafa motifi vardı. Kuru kafanın başının iki tarafından sivri boynuzları çıkmıştı. Lukifer'in mumyalanmış cesedi, kılıcı sıkı sıkı tutuyordu.

"Al onu," diye fısıldadı aynı ses ben kılıcın jilet kadar keskin yüzeyindeki yansımamı seyre dalmışken. *"Ve esas düşmanını öldür. Sana bu güçleri aktaran Efendi Lukifer'e karşı gelen herkesi öldür. Güç, seninle."*

Güç, benimleydi.

Kafamı kabul edercesine salladım, kendi gözbebeklerimin de hırsla yanıp söndüğünün farkındaydım artık. Aklımdan, *Güçlerimin Sahibi Efendi Lukifer'e karşı gelen herkesi öldürmeliyim,* diye geçirerek kararlı bakışlarla kılıca uzandım. *Ben, onun soyundan geliyorum ve her daim onun yanında olmalıyım.*

Derin bir nefes alarak kılıcın pürüzlü kabzasından tuttum ve kınından çıkarıp tavana doğru tuttum. Siyah ışıklar yanıp sönerken cesedin bulunduğu zemin titredi. Kısılan gözlerimle aşağı baktığımda Alaz'ın kendi etrafında dönerek Lukifer'e bir tekme attığını ardından bir ateş topu savurduğunu gördüm.

Kaşlarımı çattım. *"Efendi Lukifer'i öldürmeye çalışan herkes benim azılı düşmanımdır!"* diye düşünerek kılıcı elimden bırakmadan mumyalanmış cesedin dizinden atladım ve bana arkası dönük olan Alaz'a koştum. Tam arkasına geçtiğimde iki elimle kılıcı yukarı kaldırdım ve Lukifer'e baktım. *"İzniniz varsa, efendim."*

Geri çekildi, Alaz'ı rahatça öldürebilmem için bana alan açtı.

Derin bir nefes aldım ve Alaz başını çevirdiğinde yukarı kaldırdığım kılıcı hiç beklemediği anda onu öldürmek için tam iki göğsünün ortasına sapladım.

Onun. Lukifer İdmon'un iki göğsünün ortasına.

Bugüne kadar zihnime girerek sunduğu kâbuslarla bana gösterdiği tüm yalanları gerçekmiş gibi aktaran Lukifer'i ona sunduğum zihin oyunuyla, birkaç dakika içinde oyunuma alet edebilmiş; onu, yanında olduğuma ve Alaz'ı öldüreceğime ikna etmiştim. Alaz'ı öldüreceğimi sanıp güçlerini durdurduğu andaysa oyunumu anlamasına fırsat vermeden kendi kılıcını Lukifer'in göğsüne sapladım.

Kılıcın altında can çekişen Lukifer boğazından çıkan hırıltılarla titrerken aynı zamanda bastığım zemin de içinde bulunduğumuz karanlık odanın tavanı da sallanmaya başladı. Mumyalanmış cesedi, üzerine kızgın lavlar dökülmüş gibi yanarak eriyordu, aynı zamanda Lukifer'in öldürdüğüm ruhundan da dumanlar yükseliyordu.

"Hayır..." diyebildiğini duydum sessizce. "Böyle bitemez... İhanet..." Sesi gitgide kısılıyordu. "Böyle... Biteceğini mi sanıyorsun? İçinde benim güçlerim ilelebet hükmünü sürecekken benim tamamen karanlığa gömüleceğimi mi düşünüyorsun?"

Kafasını salladı. "Yanlış yaptın. Çok yanlış yaptın."

Sesini kesmesi için kılıcı kaldırıp yeniden sapladım Lukifer'in göğsüne, geri çekmeden çevirdim. Bu defa yalnızca kısık bir hırıltı döküldü dudaklarından, ruhuna ulaşan mumyalanmış cesedi bir görünüp bir kayboldu, bedenle ruh ölmek üzere bütünleşti ve saniyeler içinde varlığından geriye yalnızca simsiyah pelerini kaldı. Göğe doğru bir ışık huzmesi yayıldı ve yeri göğü inleten güçlü patlama sesi duyuldu. Birkaç saniye boyunca kulaklarımda tiz bir çınlama dolaştı. Ardından yalnızca sessizlik kaldı.

Elimi uzatıp Lukifer'in pelerinini kontrol ettim. Önce şaşkınca bekledim, art arda aldığım soluklarla göğsüm yükselip alçalırken gözlerimle etrafı inceledim. Heykel eriyip yok olmuş ve geriye yalnızca taht kalmıştı, pelerinin içiyse boştu. Geçen dakikalara rağmen bu manzara değişmedi.

Zaman geçip tamamen yok olduğunu anladığımda lanetli kılıcını hemen ellerimden bırakıp yere attım. Kılıç tok sesler çıkarıp pelerinin tam yanında durdu, onun da tüm ışıltısı sönmüştü. Bittiğini idrak ettiğimde ellerime baktım; yerdeki boş, yanık yırtık pelerine, heykellerin yıkılıp düşerek parçalandığı odaya. Zafer, bana göz kırptığında dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu.

Başımı çevirip ayakta beni bekleyen Alaz'a baktım. "Başardık!" diyerek ayağa kalktım ve koştum ona. Geçen günler boyunca yapmayı

delikesine istediğim şekilde karşısına geçer geçmez hiç beklemeden kollarımı ona doladım. "Başardık Alaz! Başardık!"

Alaz'ın kolları da belime dolandı. Başını eğdiğini hissettim, dudaklarını enseme yaklaştırıp kokumu içine çekti. Düzensiz atan kalbinin ritimleri sol göğsüme çarpıyordu. "Başardın," dedi ama sesi beklediğimden halsiz çıktı. "Başardın, Efsun."

Sesi iyiden iyiye kısıldığında kaşlarımı çattım ve, "Alaz," dedim sorar gibi. İyi olup olmadığını kontrol edecektim ki belinin sol tarafından elime bulaşan ıslaklık beni dumura uğrattı. Titreyen sağ elimi geri çekip avcumu kendime çevirdiğimde kirli ellerime bulaşan koyu kırmızı kanı gördüm. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Tekrar, "Alaz," derken kekeledim. Titreyen ellerimle birlikte bacaklarım sanki yaralanan benmişim gibi tüm gücünü kaybetti. Neredeyse düşecektim ama bütün ağırlığını üzerime veren Alaz'ı tutma refleksiyle ayakta durmayı başarabildim.

Bilincini yitirdiğini anladığımda tekrar, "Alaz!" diye bağırdım ve düşüşünü engellemek adına onunla birlikte yere oturdum. Dizlerini boylu boyunca öne uzatmıştı, gücü tükenen heybetli gövdesini kollarımın arasına aldım ve iki elimle tuttuğum başını göğsüme yasladım. "Alaz, aç gözlerini!" Arkama baktım ve biçare bir umutla avazım çıktığı kadar, "Yardım edin!" diye bağırdım. Sesim boş alanda defalarca yankılandı.

Başını hareket ettirdiğini fark ettiğimde yeniden sevdiğim adama döndüm. Dudaklarının arasından ince ince sızan kanı gördüğümde seğiren başparmağım dudağının altına yöneldi ve şefkatle temizledi orayı. "Alaz! Yalvarırım bırakma kendini."

Kapalı gözleri aralanmayı denerken, "Efsun..." dedi. İlk defa Efsun, deyişi yüreğimi deldi geçti, canımı acıttı, haykırarak ağlama isteği doğurdu içimde. Dolan gözlerimden beklemeden iki damla yaş süzüldü. Halsiz ellerinden biri güçlükle de olsa yukarı kalktı ve yanağıma ulaştı. Parmak uçları gözyaşlarıyla ıslanmış tenimi okşarken tekrar sesini duyurdu. "Eğer bir gün... Öleceksem..."

"Hayır hayır hayır," dedim ona. Başımı yanıma çevirip yanağımdaki avcunu öptüm. "Tamamlama. Ölüm yok, Alaz. Ölüm yok. Buradan çıkacağız. Birlikte. Sağ olarak. Hadi, yardım et bana."

Onu kaldırmaya çalışmam bir işe yaramadı. Yerinden bir milim dahi kıpırdamadı, kıpırdayamadı. Gücü tükenmişti, onu ilk kez tam olarak tükenmiş görüyordum. Tüylerim diken diken oldu, yaralı olan

Alaz'dı ama benim canım yanıyordu; çektiği tüm acıları kendime almak istiyordum. İlk defa gücümü yetersiz, kendimi işe yaramaz hissediyordum. Sevdiğim adam, ellerimin arasında kendini kaybediyordu ama ben onu iyileştirebilecek hiçbir şey yapamıyordum.

Yeniden yutkundu. Âşığı olduğum çehresinden boncuk boncuk ter damlaları akmaya başlamış, benzi kurşuni bir renge bürünüp solmuştu. "Öleceksem..." diye yineledi kalbimi yerinden söküp alır gibi. "Baktığım son yüz, senin yüzün olsun isterdim."

"Bunu bana yapamazsın," dedim ağlayarak. Burnumu çektim, acı; hep yanımdaydı. "Bunu bize yapamazsın." Kafamı hızlıca salladım. Pelerinimden bir parça yırttım ve alelacele Alaz'ın, belinin sol kıvrımını delip geçen, şiddetle kanayan yarasına tampon yaptım. "Yapmayacaksın. Bana verdiğin sözler var. Dokuz..." dedim ve kelimeler boğazıma dizilince yutkunmak zorunda kaldım. "Dokuz çocuk mesela."

Beti benzi atmış çehresinde, kuruyan dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Zindandayken... Bir rüya gördüm..." Gözlerini kapatıp acıyla inledi ama bu acının onu susturmasına izin vermedi. "Bir... Kızımız oluyordu. Güzeller güzeli..." Dişlerini sıktı. Alnından boncuk boncuk terler akıp çehresinde belirgin izler bırakıyor, kirpikleri titriyordu. "Bir... Kız."

Başımı sallarken sağ gözümden bir damla yaş daha aktı. Yatıştırıcı dokunuşlar taşıyan ellerimi yüzünde, saçlarında gezdirdim. "Cinsiyetini henüz bilmiyorum ama..." dedim ve benim de ağzımdan bir hıçkırık koptu. Sol elini tutup karnıma götürdüm, elimi eline kapattım; onu hissetmesini istedim. Onu hissetmesi ve bebeğimiz için, benim için, yaşayacağımız günler için dayanmasını istedim. "Hamileyim."

Kaşlarını kaldırmaya çalıştı. Parmak uçlarıyla karnımı kavramayı denerken dudakları yeniden kıvrılır gibi oldu ancak bu defa aynı zamanda kapanmamak için direnen gözleri de doldu. "Seni kucağıma alıp..." Soluklanmayı denedi. "Döndürmek istiyorum."

Ağlamaya devam ederken burnumu çektim. "İyileştiğinde yapacaksın," dedim nemli yanaklarını okşayarak. Tekrar burnumu çektim ve kafamla arkayı kontrol ettim, ne gelen vardı ne giden. "Yardım çağırmam lazım."

Kalkmak için hareketlendiğimde halsiz eli tuttuğum elimi kavradı. "Gitme..." dedi, sessiz bir yakarıştı bu. Geçen her saniyede sesi biraz daha kısılıyordu. "Çok vaktim yok. Son saniyelerimi seninle geçirmeme izin ver."

Kalbim ortadan ikiye yarıldı bu söylediğiyle. Omuzlarım düştü, soluklarım boğazıma dizildi ama bir tanesi bile ciğerlerime ulaşamadı. "Yapma bunu," dedim ağlayarak. "Bırakma beni, dayan. Yaşayacağımız günleri düşün; huzur içinde yaşayacağımız, sürekli hayalini kurduğumuz günleri. Çok az kaldı sevgilim. Yalvarırım, dayan."

"Sana... Âşığım Efsun," dedi son kalan takatiyle. "Bebeğimize... Onu çok sevdiğimi söyle." Çıkıntılı âdemelması hareket etti. "Eğer... Fırsatım olsaydı... Onu bir an dahi bırakmazdım."

Gözleri benden ayrılıp boşluğa baktığında vücudumu, ruhumu ve kalbimi saran endişenin derecesi yükseldi. Yüreğim teklerken titreyen ellerimle yüzünü avuçlayıp tekrar, "Alaz," dedim. Ağırlaşan gözkapakları birbirini örttüğünde, "Alaz," dedim yeniden sessizce. Onu hafifçe sarsarak kendine getirmeye çalıştım ama bu defa gözleri aralanmadı ve soğuyan bedeni tamamen kollarıma yığıldı, yaşadığını belirten her şey saniyeler içinde bedenini terk etti. Kafası halsizce göğsüme düştüğündeyse ağzımdan yeri göğü inletecek bir "Alaz!" feryadı yükseldi.

Final

Birkaç yıl sonra

Ölüm ve yaşam, iyiler ve kötüler arasında bir çatışma olarak sürüyor hayat, tüm evrenlerde. Kötüler kazanmak için elinden geleni ardına koymuyor fakat iyiler birbirine kenetlendiği zaman kötülerin sayısının ne kadar olduğu önemini yitiriyor. İyiliğin ve sevginin gücü keşfedildiğinde önünde hiçbir engel duramıyor.

Buna, çok yakından şahit olmuştum.

Mezarlıktayım.

Lukifer İdmon'u ve ölümcül lanetini yok etmeyi başardığımız o günden beri mezarlık ziyaretlerini sık sık yapıyordum çünkü sevdiklerimin bir kısmı buradaydı ve bana iyi hissettiren yerlerden biri de artık burasıydı.

Elimle toprağı okşayıp sevgisini derinden hissederek avcuma aldığım toprak birikintisini dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapatarak öptüm. Benim nezdimde bunun, karşımdayken uzanıp yanağını öpmekten bir farkı yoktu. O kadar iyi geliyordu.

Toprağı yerine bıraktım ve üzerimi silkeleyerek ayağa kalktım.

Arkamı döndüm. Yüzüme çarpan soğuk rüzgâr saçlarımı geriye savuruyordu. Birbirine vurarak toprak kalıntılarını temizlediğim ellerime baktım, uzun zamandır savaşın emaresi bulunmuyordu; hançer savurmaktan, kılıç tutmaktan tutan nasırlar, büyü kullandıkça derinin yüzeyinde oluşan kabarcıklar zamanla yok olmuştu ama güçlerimi kullandığımda oluşan çizikler hâlâ benimleydi. Sağ kolumdaki, o kara günden kalma yanık izi de hâlâ duruyordu kabarmış bir şekilde. Vücudumun belli kısımlarında izler vardı ama yaşıyordum. Hararetli, soluksuz geçen ayların, yılların ardından sakince yaşıyordum.

Mezarlıktan çıktım ve demir kapısını kendi ellerimle kapatıp son kez arkama baktım. Gözlerim sızlasa da ağlamadım, yüzümdeki gururlu tebessümü sundum arkamda bıraktıklarıma ardından önüme dönüp yürümeyi sürdürdüm. Günlerdir doğru düzgün yağmur yağmadığından toprak nispeten kuru sayılırdı ve güneş, bulutların arasından belli

belirsiz görünüyordu. Bu havalara çok da alışkın olmadığımızdan henüz nasıl giyineceğimizi kavrayabilmiş değildik.

Yine de beyaz, üzerinde aynı renk ufak çiçek motifleri bulunan ince askılı fisto elbiseyi giyerek doğru bir karar vermiş sayılırdım. Rüzgâr estikçe elbisemin kloş eteği, omuzlarımdan düşen saçlarımla eş ritimli olarak dalgalanıyordu. Gözlerimi kapatıp tenime değen havayı hissederek soluklandım.

Bir süre yürüdükten sonra sola döndüğümde Varilok'un arka bahçesinde, onları bıraktığım yerde hâlâ birbirleriyle ilgilenen Alaz ve kızımız Aysa'yı görünce gülümsememi bastıramadım.

Yere serilen piknik örtüsünün üzerinde yüzüstü uzanıyor, önlerindeki resim kâğıdına bir şeyler çizip boyuyorlardı. Tıpkı bundan seneler önce, suyun altında, Aysa'nın varlığını karnımda ilk kez hissettiğim o gün gördüğüm rüyadaki gibi. Gerçeği, rüyadan kat kat güzeldi.

Onlara doğru yürüdüğümü her zamanki gibi ilk fark eden Alaz oldu. Başını kaldırdı ve sağına bakar bakmaz gözleri benimkilerle buluştu. Girdabında kaybolmak istediğim etkileyici bakışlarıyla yine beni baştan ayağa tatlı tatlı ürpertti. Geldiğimi gördüğünden toparlandı, dirseklerinden destek alarak ayaklandı, o kalkınca Aysa da kaldırdı başını, önce Alaz'a ardından bana baktı. Hemen gülümsedi ve, "Annem geldi!" diye seslendi neşeyle. Sonra kötü bir şey olmuş gibi "Hi!" dedi. "Ama erken geldi değil mi baba? Daha resimlerimiz bitmemişti!"

Alaz parmağını şaklattığı gibi resim kâğıtları ters döndü. "Biz de bitirene kadar gizleriz," dedikten sonra göz kırptı ve eğilip kollarını kendisine uzatan Aysa'yı kucağına aldı. Aysa hemen minik kollarını Alaz'ın boynuna doladı, onları böyle görünce sanki kalbimden kalpler çıkıyordu dışarıya. İnanılmaz mutlu oluyordum, içim içime sığmıyordu.

Yanlarına ulaştığımda resimleri görmek ister gibi başımı uzattım ancak Alaz bir adım sağa kayarak sadece kendisini görmemi sağlayıp buna engel oldu. "Bitmesini beklemelisin, sevgilim."

Aysa uzattığı eliyle yanağımı okşarken ben yapay bir kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Önceden sadece sen gizlerdin yaptığın resimleri. Şimdi kızımı da kendine benzettin."

"Ama ben sana da benziyorum ki anne," dedi Aysa. "Babam öyle söylüyor bazenleri. Güzelliğimi senden almışım."

Başımı çevirip yanağıma uzattığı elinin parmak uçlarını öptüm. "Sen benden daha güzelsin." Göz ucuyla Alaz'a baktım. "Babana da teşekkür ediyorum ayrıca. Çok seviyor galiba beni."

Alaz, boşta kalan elini uzatıp belime atarak beni kendine çekti. "Çok, sevgimi anlatabilecek bir miktar değil." Dudaklarını yanağıma bastırıp orada derin, içimi titreten bir öpücük bıraktıktan sonra, "Geç kaldın," dedi.

"Annemle babama uğradım," dedim hemen. Varilok'a geldikçe onların mezarına uğramayı ihmal etmiyordum. O sırada Aysa'nın minik elleri gözlerime kapanınca kapanan görüşümle belli belirsiz gülümsedim. "Neler oluyor?"

"Babacığımla, sana bir sürprizimiz var!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok heyecanlandım şu an."

"Biiiir, ikiiii," diye saymaya başladı kızım. "Üüüüç," deyince ellerini gözlerimden çekti. "Açabilirsin!"

Yavaşça gözlerimi araladığımda karşımda kenarları altın renginde parlayan, gözalıcı, bembeyaz bir gül gördüm. Beni daha çok gülümsetti.

"Varilok'ta nadir görülen bir gül çeşididir," diye açıkladı Alaz. "Evrende nadir görülen bir güzelliğe gitmeliydi."

Omuzlarımı düşürerek, "Alaz..." dedim sessizce. "Kalbime zararsın." Çünkü her hareketinde, hiç eksilmeden kalbimi yerinden oynatmayı başarıyordu.

Saçlarımı öptü. "Kalbime devasın."

Başımı omzuna yaslarken uzanıp ben de onun çenesini öptüm. Ardından bana uzattığı çiçeği elinden aldım. Tutarken gülün dikeni işaretparmağıma battığında acıyla tısladım, parmağımdan kan çıkınca yüzümü buruşturdum. O sırada Aysa elini uzattı ve parmağımı tutarak gözlerini kapattı. Dokunuşuyla kanama saniyeler içinde durmuş ve elim hiç diken batmamışa dönmüştü.

Aysa, özel yeteneği olan bir çocuktu. Şifacı özelliği bulunuyordu. Kurtardığı ilk kişiyse babası olmuştu. Alaz, Lukifer'in darbesiyle neredeyse kucağımda ölmek üzereyken Aysa'nın, yaranın üzerinde tuttuğum elime aktardığı güç sayesinde onu iyileştirebilmiştik. O an elimden aktarılanın ne olduğunu anlamamış, sadece Alaz'ın bedeninin tekrar eski sıcaklığına kavuştuğunu hissederek yaşadığının sevinciyle dolmuştum. Daha sonra Bilge Âzin, onu iyileştirenin Aysa olduğunu söylemişti. On dakika içinde hayatımdan en az elli yılın gittiğine emin olduğum anlardı. Fakat neticede laneti sonlandırmış, kötülüğe karşı gelmiştik; hepimiz iyi, sağlıklı ve birlikteydik. Harika bir aile olmuştuk.

"Teşekkür ederim bebeğim," dedim sağ elimle yumuşacık, koyu kahverengi saçlarını okşayarak. "Ama bunu çok sık yapmamalısın,

tamam mı? Böyle bir özelliğin olduğunu anne ve babadan başka kimse bilmemeli. İyiliğin için..."

Dudak bükerek kafasını olumlu anlamda salladı. "Biliyorum," dedi sessizce. "Dün Barın oyun oynarken yere düştü. Dizi kanadı çok kötü, çok iyileştirmek istedim ama yasak olduğu için yapamadım. Canı çok yandı ama. Ben de senin yaptığını yaptım ve onu öptüm. Öpünce ağlaması geçti."

Bars ve Melisa, Aysa'dan yalnızca birkaç ay önce doğan oğullarına Barın'ın ismini vermişlerdi. Gariptir ki görünüşü ne kadar Bars'a benzese de karakteri Barın'ın neredeyse aynısıydı. Onun kadar neşeli, hayat dolu ve anlayışlı bir çocuktu. Aysa'nın da en yakın arkadaşıydı elbette.

"Ne yaptın ne yaptın?" dedi Alaz, hafifçe çattığı kaşlarıyla Aysa'ya bakarken.

"Barın'ı öptüüüm," dedi Aysa son hecesini uzatarak. Uzandı ve Alaz'ın yanağına minik bir öpücük bıraktı. "İşte tam da böyle."

Alaz, kızımızdan gelen öpücük karşısında yumuşasa da kaşları hâlâ kalkmış değildi. Göz ucuyla bana bakıp ağız içinden konuştu. "Barın'la çok fazla vakit geçirmemeli."

Kahkaha attım. "Saçmalama."

"Kızımı elimden alacak."

"Merak etme baba, ben sizi hiçbir zaman bırakmam," dedi Aysa araya girerek. "Kimse beni sizin elinizden alamaz ki."

Alaz tekrar rahatlamış gibi göründü. Aysa'ya dönüp saçlarını öptü. "Aferin benim güzel kızım," diye mırıldandı. "Hiçbir erkeği babandan üstün görme, olur mu?"

"Olur," dedi Aysa hemen. "Zaten göremem ki benim babam bir kral."

"Sen de o kralın güzeller güzeli, minicik prensesisin."

Aysa, kollarını Alaz'ın boynuna dolayıp başını göğsüne yasladı hemen. O sırada Alaz boşta kalan eliyle elimi tuttuğunda parmaklarımız iç içe geçti. "Yemeğe geçelim. Bizi beklerler."

Çimenli yolda el ele saraya ilerlerken suratımı buruşturdum. "O masaya giderken hâlâ kasılıyorum. Annenle hâlâ çok iyi anlaşamıyoruz."

Alnımın sağ tarafını öptü. "Biraz dominant bir karakterdir ama... Seni ve Aysa'yı çok önemsiyor aslında. O sevgisini bu şekilde gösteriyor."

Eh, Alaz'ın da nasıl bir çocukluk geçirdiği düşünülünce bu tahmin edilebilir oluyordu. Yine de artık büyük bir aile olduğumuz için mutluydum. Alaz'ın, aile üyelerinden hiçbiriyle arası bozuk değildi ve ben de bir zamanlar babamın yönettiği bu krallığa istediğim gibi geliyor, rahatça gezebiliyor, annemle babamı ziyaret edebiliyordum.

Güneşin batarken gökyüzüne sunduğu kızıllığın altında kocam ve kızımla yürüdüm ve Varilok Sarayı'na giriş yaptım.

Yemek salonunun kapısında Lidya ve oğlu Aksel'le karşılaştığımızda aynı anda duraksadık. Gülümseyerek selam veren ilk ben oldum, Mirza'yla ilgili tüm gerçekleri, üstüne üstlük defalarca da aldatıldığını öğrenen Lidya da bana karşılık verdi. Yeni yeni konuşuyorduk aslında.

Alaz'ın küçük bir kopyası olan Aksel önce dayısına ardından kucağında bulunan Aysa'ya baktı.

Aysa, Alaz'ın kucağında kıpırdanıp, "Kuzenim!" diye bağırdı. "Babacığım, beni indirebilir misin? Aksel'e sarılmak istiyorum."

Alaz tebessüm ederek dizlerinin üzerinde eğilip Aysa'yı yere indirdi. Aralarında yaklaşık iki yaş bulunan iki kuzen koşarak birbirlerine sarıldıklarında hepimiz tebessüm etmiştik. Aysa, Aksel'in koluna girdi ve onunla yemek salonuna ilerlerken, "Bugün de bize katılmalıydın," dedi. "Babamla çok güzel resimler çizdik." Kulağına yaklaştı ve duymayacağımı düşünerek fısıldadı. "Aramızda kalsın ama annem için bir şeyler çiziyoruz."

Peşlerinden ilerledik. Alaz, Lidya ve benim aramdaydı. Göz ucuyla ablasına baktı. "Nasılsın?"

Lidya yüksek sesle nefes aldı. "Saray işleri yorsa da Aksel'le ilgilenirken dinleniyorum." Alaz, Karmela'nın krallığını yapmaya devam ettiğinden Varilok'taki haklarından vazgeçmiş ve ablası Lidya'ya devretmişti. Lidya da kaşlarını kaldırıp Alaz'a baktı. "Ya siz?"

"Sakinliğin tadını çıkarıyoruz," dedi eşim.

Gerçekten öyleydi. Hasret kaldığımız sakinliğin tadını çıkarıyorduk. Boş kaldığımız anlarda yarın ne olacak diye düşünmüyor, güzel geçen her günümüzde *belki de yarın birbirimizi bulamayacağız* fikirleriyle kasvete boğulmuyorduk. Karanlık yollardan geçmiştik; karı, tipiyi aşmış, tüm zorlukların üstesinden gelmiştik. Ölümü bile yenmiştik ve bu noktadan sonra ellerimiz birbirinden asla ayrılmayacaktı.

Yemek salonuna giriş yaptığımızda bizden evvel gelen Ladin sandalyesini geriye çekerek ayağa kalktı. Kollarını iki yana açıp dizlerinin üzerinde eğildi ve kocaman gülümseyerek, "Kimler gelmiş!" dedi sevecen sesiyle.

"Halacığım!"

Aysa, paytak paytak koşarak Ladin'e ulaştığında Ladin kollarını ona dolayarak büyük bir özlemle sarıldı. Diğer kolunun altına da Aksel'i aldı ve ikisini de sırasıyla öpücüklere boğup kahkaha atmalarını sağladı.

Geri çekildiğinde küçük kızımın minik ellerini tutarak, "Aysa!" dedi. "Ne kadar güzel görünüyorsun..." Kızımı kendi etrafında döndürdü. "Pembe elbisen, daha koyu pembe fiyonklu tokan ve beyaz rugan ayakkabıların... Tam bir küçük prenses kombini."

Aysa'nın gözleri parladı. Böyle şeyleri duymak onu mutlu ediyordu. "Hepsini kendim seçtim," dedi büyük bir gururla. Biraz süslü ve bu tarz şeylere meraklı bir kız çocuğuydu.

"İleride kesinlikle bir moda ikonu olacaksın, tatlım," dedi Ladin. Doğrulmadan hemen önce bize bakarak ayağa kalktı. "Hoş geldiniz." Önce bana ardından abisine sarıldı. Saraya geldiğimizde herkes farklı yerlerde olduğundan ancak karşılaşıyorduk.

Yemek salonunun kapısı açıldığında ilgimizi içeriye girenlere verdik. Alaz'ın anne ve babasıyla diğer ablası Şimay'dı gelenler. Dizlerimi hafifçe eğip reverans yaptığımda Aysa da beni taklit etti. Yaklaştıklarında sözü ilk alan Faysal Şahzade oldu. "Yola çıktığınız an haber vermediğiniz için sizi kapıda karşılama fırsatımızı sürekli elimizden alıyorsunuz."

"Kapıda karşılandığımızda ailemin yanına değil de yabancı bir saraya giriyormuş gibi hissediyorum," dedi Alaz. "Bu kadar resmiyete gerek yok. En azından artık."

"Burada kalmayı sürdürmeyerek o resmiyeti devam ettiren biraz da sizsiniz aslında," dedi annesi. Hâlâ Varilok'ta yaşamamızı istiyordu. Karmela'yı yönetecek bir başkası bulunur düşüncesindeydi.

"Sana da merhaba anne," diyen Alaz belli belirsiz gülümsedi.

"Sadece, oğlumu ve ailesini özlüyorum," diye karşılık verdi kraliçe, bana baktığı her an geçmiş için kendini mahcup hissettiğini fark ediyordum. Benimle kısa bir pişmanlık konuşması dahi yapmıştı. Kollarını uzattığında sarıldılar. Hepsi gibi o da bir zamanlar yaptıklarından, düşünce şeklinden ve yaşattıklarından pişmandı.

Yemeğe geçtiğimizde birden fazla konunun muhabbeti döndü. Kadmos Cadı ve Caris Krallığı hakkında Varilok'a bağlı bakanlıklar soruşturma başlatmış ve kralla birlikte bu lanetin oluşmasına sebep olan Lukifer'e hizmet edenler görevlerinden alınmış, cezalandırılarak zindana atılmışlardı. O ailenin veliahtlarından yalnızca Sıraç'ın kirli işlerin içinde olmadığı belirlendiğinden yöneticilik görevi ona verilmişti fakat kral olarak adlandırılamıyordu soruşturma devam ettiğinden. Lukifer'in lanetini yok ettiğimiz gün savaşı kazanmamız adına Sıraç'ın çokça yardımı dokunmuştu. Kadmos kapıları onun sayesinde açılmış ve büyücülerin zaferle, özgürce çıkmasına olanak sağlamıştı.

Tüm bu yaptıkları sebebiyle, kral koltuğuna geçmesi olanaksız görülen en küçük veliaht prens Sıraç Şeyhanlı artık Kadmos'un tek hükümdarıydı.

Alkandros Kralı Karan Alkan'ın Alaz'la eş olduğum bilgisini çiğneyerek beni zorla kendiyle eşleştirmeye çalışması da tüm ispatlarıyla ortaya çıkmıştı. Karan Alkan'ın kral unvanı elinden alınmış ve yargılanmak üzere tutuklanarak zindana atılmıştı; yerine kraliçe olarak kız kardeşi Arya geçmişti, geçtiğimiz yıl Arya'nın da kendi ırklarından bir adamla evlendiğini duymuştuk.

Bir de Sara Halya vardı tabii... Sara ve babası Lodos Halya'nın, Mirza Kalender'in babası Asaf Kalender'le işbirliği içinde olarak Şahzadelerin arkasından bir darbe planı yapmaya hazırlandığı tek tek kanıtlarıyla belgelenmişti. Bundan dolayı tüm varlıklarına el koyulmuş, babası da kendisi de sürgün edilmiş, saraydan uzak ve sefalet içinde bir hayat yaşamaları sağlanarak Varilok Krallığı'yla hiçbir bağlantıları kalmamıştı. Sürgünden evvel uzun müddet sorgulanıp, karanlık zindanda kalmışlardı. Sara'nın suçları ortaya saçılıp sürgün haberi iletildiğinde ben de Alaz Şahzade'nin eşi olarak orada, dik duruşumla tam karşısındaydım. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak diz çöküp af dileyişine, ceza almamak için çırpınışlarına çok yakından şahit olmuştum. Gelen emir üzerine benden de defalarca özür dilemiş, affetmem için yalvarmıştı ancak ona cevap verme zahmetine bile girmemiştim. Er ya da geç ortaya çıkmak gibi huyu olan gerçekler, ben elimi dahi oynatmadan Sara'dan intikamımı almıştı.

Bir süre sonra daha iç açıcı şeyler konuşulmaya başlandı. İlerleyen saatlerde Faysal Şahzade bir dizine Aysa'yı diğer dizine Aksel'i alarak onlara hikâyeler anlatarak güldürmüş, eğlendirmişti. Alaz, çocukken babasıyla yaşayamadığı o özel anları, babasının büyükbaba olarak torunlarına yaşatmasını huşu içinde seyrediyordu.

"Büyükbabacığım, biliyor musun benim doğum günüme tam..." Sağ elinin parmaklarını açıp Faysal Şahzade'ye tuttu. "Bu kadar gün kaldı."

Kral kaşlarını kaldırıp dudaklarını büktü. "Demek öyle, küçük prenses... Kaç yaşına giriyorsun bakalım?"

"Üç," dedi Aysa. "Büyüyorum ben." Elini ağzına kapatıp tatlı tatlı kıkırdadı.

"Kocaman olmuşsun" yanıtını verdi kral. "Peki, ne istersin büyükbabandan?"

Parmaklarıyla oynarken, "Sarayımıza gelmenizi," dedi hemen. "Büyük bir parti vereceğiz." Başını çevirip bana baktı. "Değil mi anne?"

Gözlerimi kapatıp açtım. Her yıl doğum gününde ufak da olsa bir kutlama düzenliyorduk ve nasıl bir içeriği olacağına hep Aysa karar veriyordu. "Aslında bugün buraya gelme amacımız sizi Aysa'nın doğum günü balosuna davet etmekti. Gelirseniz bizi çok mutlu edersiniz."

"Elbette geleceğiz," dedi kraliçe ve kafasını omzuna eğip Aysa'yı izledi. *Eğer şifacılar o gün sözümü dinleyip ona zarar verseydi kendimi ilelebet affetmezdim,* demişti benimle yaptığı o konuşmada; Aysa'yı ne zaman izlese gözlerine geçmişe dair utanç belirtisi yansıyıp duruyordu. "Sizin büyüdüğünüz her ana şahit olacağız, küçük Şahzadeler."

Aysa elleriyle alkış tuttuğunda bir süre gülümseyerek onları izledim. Hayatta bazen yanlış davranışlarımızı düzeltmek amacıyla bir fırsat daha sunulurdu bizlere. Faysal ve Leyan Şahzade, çocuklarını her ne kadar yanlış büyütmüş olsalar da torunlarında bu yanlışı gidermek amacıyla büyük çaba sarf ediyorlar, doğruyu söylemek gerekirse başarılı da oluyorlardı. Aysa, karnımda varlığını hissettirdiğinden beri onunla ilgili tek düşüncem kaoslardan, entrikalardan, savaştan uzak büyümesiydi ve yaşadıklarımız bana bu isteğimin kabul olduğunu gösteriyordu. O an anlıyordum mutluluğun zehirli bir bal olduğunu, yokken ne kadar arzu ediliyorsa varken hep daha fazlası isteniyordu. Ve bizim mutluluğumuz artık günden güne artıyordu.

Alaz Şahzade

Tüm sesler birbirine karışmıştı. Kristal bardakların birbirine çarpışı, dans pistinde koşarak gülüşen çocukların neşeli tınıları, her masada birbirleriyle konuşan tanıdıklarımızın sesleri... Tüm bu kargaşanın içinde benim gözlerim tek bir noktaya odaklanmış, yalnızca onu görüyor ve onu izleyerek büyüleniyordu. Baktıkça bana cennette gibi hissettiren kadını... Efsun'umu.

Üzerindeki ince askılı, kırık beyaz ipek gece elbisesiyle pek bir hoş görünüyordu. Baktığım her an ellerimi üzerinde gezdirmek istediğim yumuşacık, koyu kahverengi saçlarını bukleler halinde dağınık bırakmıştı, elbisesinin buna uygun olmamasını umursamadan dizleri üzerine çökmüş, kızımızla ilgileniyordu. İki eliyle Aysa'nın omuzlarından tutmuş, sanki ona nasihat veriyordu. Aysa omzunun üzerinden arkasına baktığında ikisi de aynı yeri seyretti. Bakışlarım baktıkları yöne ilişti̇ğinde küçük Barın'ı gördüm, karşısındaki kızla ellerini çarpıştırarak bir oyun oynuyor, arada da ellerinden ufak büyüler çıkarıyorlardı. Barın'ın, doğum gününde Aysa'dan başka biriyle ilgileniyor olması

kızımın moralini bozmuş olmalıydı. Yine de Efsun her ne söylediyse Aysa'yı gülümsetmeyi başardı.

Onları böyle izlediğim her an, yaşadığım anın gerçekliğini sorguluyordum. Uzun yıllardır hayalini kurduğum her şey artık benimleydi, hepsi ellerimden kayıp gitmek üzereyken tutmuş ve bir daha bırakmamıştım. Karıma, kızıma ve yaşadığımız bu hayata veda etmenin sınırında olduğum dakikalar zihnimde canlandıkça olumsuz ihtimallerin altında ezim ezim eziliyordum. Daha sonra ise bu kadar güzel bir hayatı yaşamak için ne yaptım, diye sorguluyordum kendimi.

"Buna çok yakından şahit olan biri olarak söylemeliyim ki yıllar geçti, çoğu şey değişti ama senin Efsan'ı izlerken bakışlarına yerleşen şu ifade hiç değişmedi dostum."

Efsun'dan gözlerimi ayırmadan bardağımdaki içecekten bir yudum aldım ve, "Değişmeyecek de," diye yanıtladım yanımda dikilen Kuray'ı.

"Hiç şüphem yok," dedi. Tek elini kokteyl masasının üzerine koyduğunda sıkıntıyla iç çektiğini duydum ve bakışlarımı güzel eşimden ayırıp göz ucuyla ona baktım. "Karşına çıkan fırsatları değerlendirmeyi iyi bildin. Bazılarımızın aksine..."

Bakışlarının birkaç masa ötemizde Ladin'le konuşan Liva'ya takılı kaldığını o an fark ettim. Aradan geçen yıllara rağmen birlikte olmamışlardı; Liva, Kuray'ın dile döktüğü sevgisine hiç karşılık vermemişti. Beraber değillerdi ama hayatlarına başka kimseyi de almamışlardı. Efsun'un söylediğine göre Amber, lanet sonlandıktan sonra Karmela'dan Elusar'a dönmeden hemen önce Liva'ya içini dökmüş ve ona bir birliktelik teklif etmişti ama Liva, Amber'i de reddetmiş, hayatına tek tabanca olarak devam etmeyi seçmişti.

"Ben hiç pes etmedim Kuray," diye tavsiye verdim uzun zamandır eski neşesini yitirmiş arkadaşıma. "Bana güvenmesi için elimden ne geliyorsa yaptım. Aşkını kazanmak için her yolu denedim, ne kadar sürerse sürsün yapardım."

Mesajı almış gibi ağır ağır başını salladı. "Benim de pes etmeye niyetim yok. Hâlâ aklım da kalbim de ondan başkasını görmüyor. Buzdan bir kalbe sahip olduğunu düşünüyor ama o buzları eriteceğim." Burnunu kırıştırdı. "Yine de umarım ben elinde asasıyla yürüyen ihtiyar bir büyücüye dönüşmeden evvel erir."

Belli belirsiz gülümsedim.

Efsun, elinden tuttuğu Aysa'yla yanımıza ilerlediğinde dikkatimi tekrar onlara verdim. Aysa, Efsun'un küçük bir kopyası gibiydi. Koyu

kahverengi saçları, aynı renkte gözleri, uzun kirpikleri ve sıcacık gülüşüyle birebir annesini yansıtıyordu. Onun da elbisesi kırık beyazdı ama alt kısmı tütüydü. Saçları ensesinden topuz yapılmıştı ve minik de bir taç takılmıştı. Küçük prensesim, bir meleği andırıyordu.

"Prenses," dedi Kuray onu görür görmez hafifçe eğilerek. Elini uzattığında Aysa, Efsun'un elini bırakıp tebessüm ederek Kuray'ın avcuna koydu elini. "Gözlerimi kamaştırıyorsun, bu nasıl bir güzellik!" Elini havaya kaldırdı ve Aysa'nın kendi etrafında dönmesini sağlayıp bir ıslık çaldı.

Efsun yanıma geldiğinde elimi beline atarak onu kendime çektim hemen. Uzaktan izlediğim zaman dayanamıyordum. Bana uyum sağlayıp sağ kolunu göğsümün sol tarafına yasladı. Başımı eğip kulağına, "Yine gözlerimi senden alamıyorum," diye fısıldadım ve saçlarını kokladım. Kokusu da büyülüyordu beni. Bu balo için çok uğraşmıştı ve son günleri biraz koşuşturmacalı geçmişti. Böyle anlarda onu daha fazla özlüyordum haliyle. Elimi bel boşluğuna yerleştirdim, elbisenin kumaşının ince olması iyiydi. Başparmağımı belinde gezdirdim. "Bu geceden sonra benden başka bir şeyle meşgul olmanı yasaklıyorum."

İçimi titreten kıkırtısı göğsüme yayıldı. "Emredersiniz, Kral'ım," diye yanıt verdiğinde gülümsedim ve başımı eğip cennet kokulu saçlarını öptüm.

Aysa, Kuray'a, "Güzel miyim gerçekten?" dediğinde dikkatimi yeniden onlara verdim. Herkesle iyi anlaşıyordu ve bu özelliğini benden almadığına emindim.

"Şahanesin."

Kızım, omzunun üzerinden arkasına baktı. "O zaman neden Barın benimle ilgilenmiyor?" deyip dudaklarını büktü.

Liva'yla Ladin, Bars ve Mehsa'yla birlikte yanımıza geldiklerinde Kuray boğazını temizleyerek, "Mmm," diye bir ses çıkardı. "Erkekler bazen biraz şeydir... Gözlerinin önündeki güzelliği göremezler."

Liva, duysa da hiç oralı olmadı.

"Herkes burada olduğuna göre pasta ne zaman kesilecek?"

Ladin'in sorusuyla Efsun'a baktım. Böyle şeylerin cevabı genelde onda saklı oluyordu. Gözleriyle etrafı inceleyip "Birazdan getirirler," dedi.

Barın koşar adımlarla yanımıza gelirken Mehsa, "Barın," diye seslendi. "O kadar hızlı koşma lütfen. Bacağındaki yara iyileşmedi bile."

"Ben bir şövalyeyim anne!" dedi Barın. "Böyle yaralar bizim için hiçbir şey. Değil mi baba?"

Bars, dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet oğlum." Ardından Mehsa'ya baktı. "Çocuğu bu kadar sıkma hayatım."

Mehsa gözlerini kıstı. "En son saray koridorlarındaki kapılardan birine tırmanıp ne yaptığını sorduğumda *düşmanları gözetliyorum,* diyordu. Teşvik etme lütfen."

"Başarılı bir şövalye olacak," dedi Bars. "Babasına çekmiş."

Gülümsedim. Karakteri benzemese de görüntüsünü ve yeteneklerini sahiden Bars'tan aldığı barizdi.

Mehsa başını olumsuz anlamda salladı. Barın yanımıza geldiğinde ilk olarak Aysa'ya baktı ve soluk soluğa bir sesle, "Neden yanımıza gelmiyorsun?" diye sordu. "Doğum günü kızı olduğun için mi?"

Aysa kollarını göğsünde birleştirip kafasını başka tarafa çevirdi. "Beni yanına çağırmadın."

"Ama biz hep birlikte oynarız," dedi Barın. "Hiçbir zaman çağırmam ki."

"Hep ikimiz oynarız ama bu sefer yanında başka bir kız vardı."

"Benimle oynamayı teklif etti," dedi Barın gözlerini kırpıştırarak. "Ben de kabul ettim. Ama seninle olduğu kadar eğlenmedim ki hiç. Senin gelmeni bekledim."

Aysa'nın surat ifadesi yumuşar gibi oldu. "Gerçekten mi?" dedi göz ucuyla Barın'a bakarken.

Barın onu kafasıyla onayladı. "Gerçekten." Elini uzattı. "Hadi, gel. Seni özledim ben."

"Tamam o zaman," dedi Aysa ve Barın'ın kendisine uzattığı eli tuttu.

"Ben söylüyorum," dedi Kuray bizlere bakarak. "Bunlar birbirine net âşık. Nereden biliyorsun diye sormayın."

Kuray'ın sik sık yaptığı bu imayla birlikte kaşlarımı çattım. Ne aşkı olacaktı bu yaşta? "Aşk falan deyip durma. Onlar kardeş kardeş büyüyecekler."

Bars bakışlarını bana dikip, "O işler hiç belli olmaz," diyerek takıldı. Bu durum onun oldukça hoşuna gidiyordu, *benim aksime.*

"Bence de," diye destekledi Kuray. "Çocukluk aşkları unutulmazdır." Gözlerini hiç çekinmeden Liva'ya iliştirdiğinde saniyelik bir bakışma yaşadılar.

"Ben zaten Aysa'yı hiç unutamam," dedi küçük Barın. "Ben kaybettiğim şeyleri unuturum hep. Ama Aysa'yı hiç kaybetmeyeceğim, biz hep birlikte olacağız." Mehsa'ya baktı. "Değil mi anne?"

Efsun kedi mırıltısı gibi bir ses çıkarırken Mehsa'nın mavi gözleri kısıldı, sevgiyle gülümsedi. Ellerini Barın'ın omzuna koydu. "Öyle, oğlum. Siz hiç ayrılmayacaksınız."

Aysa gülümseyerek Barın'a sarıldığında Barın da ellerini onun beline sardı. "Hiç ayrılmayacağız," dedi kızım, sevinçle arkadaşına daha sıkı sarılırken.

"Bu çocuğun ağzının şimdiden bu kadar iyi laf yapması hiç hoşuma gitmiyor. Kabul etmek gerekirse kızımı elimden almak için güçlü bir aday," diye homurdandığımda hep birlikte gülüştük.

☽

Doğum günü pastası geldiğinde eşim ve kızımla pastanın arka tarafına geçtik. Aysa'yı birlikte kucağımıza aldık, mumları üflemek için eğildiğinde ona dilek dilemesini söyledim. Kollarını enselerimize atıp gözlerini kapattı. "Anne ve babamın hep yanımda olmasını, hep mutlu yaşamamızı istiyorum," dedi.

"Kardeş de iste," dediğimde sesli güldü.

"Kardeş de istiyorum."

"Kaç taneydi?" dediğimde heyecanla, "Sekiz!" diye bağırdı.

Efsun gülerken kıstığı gözleriyle hayretler içerisinde bana baktı. "Onu bu fikre alıştırdığına inanamıyorum."

"Benim şakam yoktu," dedim ardından gözlerinin içine bakarak düşündüm. *"Bana verdiğin sözleri unutmadım."*

"Üflüyorum." Aysa'nın sözüyle ilgimizi yeniden ona verdik. Başlarımızı eğdik, kızımız mumları üflerken biz de onu izledik. Mumların sönmesiyle birlikte salonun içini güçlü bir alkış sesi doldurdu ve akabinde hoş bir dans müziği yükseldi. Davetliler bunu bekliyormuş gibi dans için hazırlandı. Bugün burada, bu salonun içinde olan herkes, bu gece yaşadığı mutluluğu iliklerine kadar hak etmiş kişilerdi. Karmela'da önceden hep bir kasvet, umutsuzluğun gölge düşürdüğü kısa süreli mutluluklar vardı. Ancak bu kasvet de umutsuzluğun karanlık gölgesi de elbirliğiyle, tırnaklarımızla kazıyarak oluşturduğumuz sarayın üzerinden bir daha düşmemek üzere kalkmıştı.

Dans pistinin ortasında, Efsun'un zarif bedeni kollarımın arasındaydı. Onunla dans etmeye bayılıyordum. Onunla ilgili her şeye bayılıyordum, karşımda öylece durup bana bakması yetiyordu. Sol göğsü göğsüme yaslıydı, kalbinin benim için hızlanan ritimlerini hissediyordum ve bu benim tüm evrenlerde en sevdiğim ritimdi. Aramızdaki aşk

yıllandıkça kuvvetlenmiş, hep artmıştı, öyle olmaya da devam edecekti.

Elleri siyah ceketimin üzerinden boynumda birleşmişti, başparmakları ensemdeki saçların üzerinde masaj yapar gibi minik dokunuşlarla geziniyordu. Benim ellerimse onun ince bel kıvrımına yerleşmişti. Başı göğsüme yaslıydı, gözleriyse başını yasladığı göğsüm, evrenin en rahat köşesindeymiş gibi hissettiren bir huzurla kapalıydı. Gömleğimin üzerinden göğsümü öptüğünde ürperdim. Yaptığı en ufak hareket, bu bana ilk dokunuşu, beni ilk öpüşü gibi sersemleştiriyor, nabzımı hızlandırıyordu. Başımı eğdim ve ben de elbisesinin açık bıraktığı omzuna, ipeksi tenine bastırdım dudaklarımı. Tepki olarak teni diken diken oldu. Hoşuna gidiyordu böyle ufak temaslar.

"Gözlerimi her kapattığımda," dedi sadece benim duyabileceğim şekilde. "Tüm bu yaşadıklarımızın rüya olduğu düşüncesiyle geriliyorum. Açsam her şey silinecek sanki."

Zaman zaman aynı hisleri benim de yaşadığım oluyordu. Ancak biliyordum ki hiçbir rüya bu kadar iyi gelemezdi kişiye. Ruhunu bu kadar derinden saramazdı. "Muhteşem bir gerçeğin tam ortasındayız," diye fısıldadım kulağına. "Aç gözlerini ve etrafına bak. Başardık ve sonunda hak ettiğimiz hayatı yaşıyoruz."

Uzun kirpiklerin çevrelediği gözlerini ağır ağır açtı ve başını göğsümden ayırmadan hâlâ dans ederken etrafa baktı. Ben de izledim çevremizdekileri. Birlikte dans eden Barın ve Aysa'yı, hâlâ bu dans işlerini pek oturtamadığından arada hareketleri yanlış yapan Bars'la onu uyaran Mehsa'yı, dans etmeden ayrı bölümlerde durarak kaçamak bakışlarla birbirlerini kontrol eden Kuray ve Liva'yı, kendilerini ilk kez dans ederken gördüğüm annemle babamı, kucağına aldığı Aksel'i döndüren Şimay'ı, eşleriyle dans eden maglo halkını... Kafamı eğip Efsun'a baktığımda o da aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki başını kaldırıp bana baktı aynı anda. Kollarımın arasında olması, en güzel gerçekti işte. Tüm güzellikleri sunmuştu bana.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Sana çok âşığım," dedi. Ondan duymayı en sevdiğim sözdü bu.

Eğildim ve onu alnından öptüm ama daha fazlasını istiyordum. Dudaklarımı teninden ayırmadan, "Sana çok âşığım ve senin için deliriyorum," dedim. İşaretparmağımı yanık izi bulunan kolunda gezdiriyordum usul usul. "Doğum günü partisi dediğin çok da uzun sürmemeli bence. Çocukların uyku saati geliyor hem."

Mesajımı aldığını belli edercesine başını sallayarak gözlerini kapatıp gülümsedi. "Kesinlikle, katılıyorum."

☽

Efsan Şahzade

Doğum günü partisi sonlandığında Alaz, uyumak üzere olan Aysa'yı kucaklamıştı. Birlikte odaya çıktığımızda yaptığım ilk şey kendimden önce kızımla ilgilenmek oldu. Kıyafetlerini çıkarıp banyo yapmasına yardımcı oldum. Pijamalarını giydirdim ve saçlarını tarayıp kurutma işlemini Alaz'a bıraktım. Banyoya girdim, yüzümdeki makyajı arındırıp hızlıca duş aldım. Banyodan çıktıktan sonra üzerime askılı, ipek pijama takımlarından birini giyindim.

Alaz'ın hâlâ gelmediğini görünce kapısını aralık bıraktığı Aysa'nın odasına ilerledim ve elimle kapıyı itip omzumu pervazına yaslayarak onları izledim. İkisi de yatağın üzerinde oturuyordu, Aysa'nın sırtı Alaz'a dönüktü ve Alaz kızımızın saçlarını dünyanın en önemli işini yapar gibi pürdikkat, incitmemeye özen göstererek tarıyordu. Gözlerini kaldırıp bana baktığında şöyle bir üzerimi inceledi baştan ayağa. Ardından yoğunlaşan bakışlarıyla içine derin bir nefes çekip gözlerini benden ayırdı, yeniden Aysa'ya baktı. "Yeterli mi prensesim?"

Aysa, başını ağır ağır salladığında Alaz tarağı geriye çekip komodinin üzerine bıraktı. Aysa'nm başına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular miniğim."

"Babacığım," dedi Aysa hemen. "Uyumadan önce hep anlattığın o masalı dinlemek istiyorum. Yakışıklı cesur prensle güzeller güzeli hırçın prensesi. Anlatabilir misin?"

Yani, bizim masalımızı.

Alaz, bir an evvel yanıma gelmek istese de Aysa'nm bu isteğini reddedemezdi. "Anlatırım tabii ki," dedikten sonra bana göz kırptı. Aysa'yı kucağına alarak ayağa kalktı, yorganı açtı, yastığı düzeltti ve Aysa'yı yatırdı. "Kay bakalım," dedi ardından. Aysa kıkırdayarak yana kaydığında Alaz da uzanır gibi oturdu yanına, sırtını yatak başlığına yasladı.

Sessizce öksürdüm ve, "Ben de dinleyebilir miyim?" diye sordum.

Kızım, beni ancak o zaman fark etmişti. Gözlerini kocaman açtı ve ellerini havaya kaldırıp, "Evet!" diye bağırdı. "Çok evet."

Gülümseyerek yanlarına ilerledim ve Aysa'nın sağ tarafına da ben uzandım Alaz gibi. Minik kızımız ikimizin arasında daha da küçüldü sanki.

Alaz, sesli bir nefes aldıktan sonra, "Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde," diye başladı söze, gecenin mahmurlaştırdığı sesiyle. "Bundan yıllar yıllar evvel, çok karanlık bir şehirde, bir prens yaşarmış. Bu prensin elinin altında her şey bulunuyormuş. Varlık içinde doğmuş, varlık içinde büyümüş ama tüm o varlıklardan daha büyük eksiği varmış."

Aysa, sanki cevabını bilmiyormuş gibi, "Neymiş?" diye sordu. Bu masalı her dinlediğinde ilk kez dinliyor gibi tepkiler veriyordu.

"Sevgi ve aşk. Prensin maddi şeylerde hiç gözü yokmuş çünkü onu mutlu edecek olan şey mücevherlerin arasında gizli değilmiş. Onu mutlu eden şey, etraf karardığında, kendini yalnız hissettiğinde ne zaman gözlerini kapatıp uyusa rüyasında kendini ziyaret eden güzeller güzeli bir kızmış. Prens artık o kızı sadece rüyalarında görmekle yetinmek istemiyormuş. Canına tak etmiş bu durum, rüyalarında gördüğü o güzelin yüzünde hatırladığı her ayrıntısını tek tek çizmeye başlamış. Önce gözlerini, burnunu, ağzını... Sokak sokak, ev ev, şehir şehir dolaşıp o kızı aramış. Ama bir türlü bulamıyormuş."

Soluklandı. "Bir gün prens, yine çok karanlık bir anında, kendini çıkmazda hissederken umutsuz bir halde, kapkaranlık evinin penceresinden dışarı bakmış. Ve gözlerine inanamamış. Çünkü evrenin her yerinde aradığı kız, tam orada, kapısının önündeymiş."

Bu evrene düştüğüm ilk gün, o çaresizlikle Efser'i aramak için dışarı çıktığım an aklıma gelince çehreme buruk bir tebessüm yerleşti. Şimdi, o zaman olduğum Efsan bana çok uzak, çok yabancı geliyordu.

"Onu görünce yakışıklı prensin kalbi durmuş sanki, aldığı nefesler ciğerine ulaşamamış. Gözlerini kırpıştırmış defalarca çünkü kendini hâlâ rüyada sanıyormuş. Ama hayır, gözlerini kapatıp açsa da kız kaybolmamış. Orada duruyormuş."

"Prens sevinmiş mi onu görünce?"

"Hem de nasıl... Daha önce hiç bu kadar sevindiğini hatırlamıyormuş."

"Çok güzel," dedi Aysa. "Prensese ilk görüşte âşık olmuş yani."

"Evet. Ona ilk görüşte âşık olmuş ve onu her görüşünde aşkı katbekat artmış. Kalbine sığmayacak raddeye gelmiş."

"Prenses de onu sevmiş mi ilk gördüğünde?"

Masalı her dinlediğinde farklı sorular üretiyordu. Alaz, sorunun muhatabı olduğumdan bana baktığında bu defa yanıtlayan ben oldum. "Çok yakışıklı olduğunu düşünmüş, kalbi de hıphızlı atmış. Ama biraz da çekinmiş, tanımadığı için."

Alaz gülümsedi. "Prens de prensesin kendini daha iyi tanıyabilmesi için sürekli karşısına çıkmış. Hep etrafında olmuş, onu tüm kötülüklerden korumaya başlamış çünkü prensesin, o evrene yabancı olduğunu biliyormuş. Prenses başka bir evrenden gelmiş o karanlık şehre. Ve geldiği evrende prensese zarar vermek isteyen, onu lanetli gören çokmuş. Bu yüzden prens onu bir an olsun yanından ayırmamaya ant içmiş."

"Gel zaman git zaman, prensesin bu evrene geldiğini kötü niyetli, zalim kişiler öğrenmiş ve onu yakalamaya çalışmışlar. Ancak cesur prens buna izin vermemiş. Prensesi, herkesten gizli inşa ettiği sarayına götürmüş. Orada, ona güçlerini yönetebilmesi ve kötülere karşı kendini savunabilmesi için eğitimler vermiş. Bu eğitimler işe yaramış, prenses çok güçlenmiş. Artık kimseden korkusu yokmuş ve prens, bu kadar güçlendiği için kendini daha iyi hissediyormuş. Prensle prenses, birbirlerini çok sevmişler ve birlikte güçlenerek tüm kötülüklere karşı gelmişler. Onlara zarar vermek isteyenleri yok edip prensesin aslında lanetli olmadığını tüm evrene kanıtlamışlar. Çünkü sevgi, her şeyin üstesinden gelirmiş."

Aysa'nın başı Alaz'ın omzuna düştüğünde Alaz, sessiz kaldı. Uyuduğunu fark edince birkaç saniye hiç kıpırdamadan bekledi. Çok yorulmuştu, bu kadar direnmesi bile mucizeydi aslında. Aysa'nın nefes alışverişi ağırlaşıp düzene girdiğinde kolunu yavaşça başının altından çekti. Ben dudaklarımı kapatıp tebessüm ederek onu izlerken Alaz eğildi ve Aysa'nın alnına minik bir öpücük bıraktı. O kalktığında ben de kızımın yanağından öpüp mis kokusunu içime çektim. Yorganını omuzlarına kadar örttüm. "İyi uykular bebeğim," diye fısıldayıp yataktan çıktım.

Ayağa kalktım, yatağın etrafında dolaşarak Alaz'ın yanına gittim. Karşı karşıya kaldığımızda kaşlarımı kaldırıp, "Sonra ne olmuş?" diye sordum.

Yaklaştı, eğildi ve bir kolunu koltuk altlarımdan, diğerini de dizlerimden geçirip beni tek hamlede kaldırıp kucağına aldı. Ufak bir çığlık attım, hemen sonrasında kollarımı boynuna dolayıp gülerek onu seyrettim. Yakışıklı çehresindeki belirgin yüz hatlarını, alnına düşen nemli saçlarını, dağınık kaşlarını, bana her zaman aşkla bakan simsiyah harelerini... Gözlerime artık daha yakından bakarken; beni odamıza götürmeden hemen önce sorumu yanıtladı. "Yakışıklı, cesur prensle güzeller güzeli hırçın prenses,. çektikleri tüm zorlukları arkalarında bırakarak mutlu mesut yaşamışlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir ömür mü?"

Başıyla onayladı. "Bir ömür ve bir ömürden sonrası..."

SON